DEAN

KOONTZ

YANLIŞ HAFIZA

İNKILÂP

1

Hayatının sonsuza kadar değiştiği ocak ayının o salı gününde Martine Rhodes baş ağrısı ile uyandı; greyfurt suyu ile iki tane aspirin içtikten sonra midesi ekşimeye başladı. Kendi şampuanı yerine yanlışlıkla Dustin'in şampuanını kullandı ve böylece kötü saçlarıyla zorlu bir gün geçirmeyi garantilemiş oldu. Tırnağını kırdı; tostunu yaktı ve mutfak tezgâhının altındaki dolaptan sürü halinde akın eden karıncaları fark etti. Uzaydan gelen yaratık filmlerinden birinde Sigourney Weaver'ın kullandığı alev makinesi kadar etkili bir kutu böcek ilacını üzerlerine boşaltıp baş belası karıncaları öldürdü; sebep olduğu katliamı kâğıt havlularla temizledi. Küçük vücutları ciddi bir biçimde çöp kutusuna atarken Bach'ın Ölüm Marşı'nı mırıldanıyordu; tam o sırada düğünün üzerinden üç yıl geçtiği halde hâlâ Martie'nin evliliğinin sona ermesi için dua eden annesi Sabrina telefon etti. Tüm bu olanlara rağmen Martie, önünde uzanan gün hakkında gayet iyimser -hatta ümitliydi- çünkü Martie, mavi gözleri, simsiyah saçları ve çirkin ayak parmaklarına ek olarak, iyimser yapısını, güçlüklerle başa çıkma yeteneğini ve yaşam sevgisini rahmetli babası Robert "Güler Yüzlü Bob" Woodhouse'dan almıştı.

Teşekkürler Baba.

Umudunu hiç kaybetmeyen annesini, Rhodes çiftinin çok mutlu olduğuna ikna ettikten sonra, deri bir ceket giydi ve sarı renkli av köpeği Valet'ı sabah yürüyüşüne çıkardı. Başının ağrısı yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

Güneş, berrak gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Fakat batıdan esen serin rüzgâr, uğursuz siyah bulut kümelerini de beraberinde getiriyordu.

Köpek, kaygılı bir biçimde gökyüzüne baktı, ihtiyatlı bir biçimde havayı kokladı ve rüzgârın hareketlendirdiği palmiye yapraklarından çıkan ıslık sesini ve etraftaki gürültüyü daha iyi duymak için sarkık kulaklarını dikti. Fırtınanın yaklaştığını biliyor olmalıydı.

Valet, sakin ve neşeli bir köpekti. Sanki bir önceki yaşamında bir askermiş ve top ateşi ile yıkılan savaş meydanlarının hatıraları onu rahatsız ediyormuş gibi yüksek seslerden korkuyordu.

Allahtan, güney Kaliforniya'nın kötü havalarında gök gürültüsü nadiren duyulurdu. Yağmur genellikle varlığını belli etmeden, sokaklar üzerinde hafifçe ıslık çalarak ve yapraklar arasında fısıldayarak yağardı ve bunlar Valet'in bile rahatlatıcı bulduğu seslerdi.

Çoğu sabahlar, Martie, köpeğini Corona Del Mar'ın üç şeritli dar sokaklarında bir saat gezdiriyordu ama salı ve perşembe günleri gezintilerini on beş dakika ile sınırlamasına neden olan özel bir nedeni vardı. Valet'in tüylü kafasının içinde bir takvim olmalıydı, çünkü salı ve perşembe gezilerinde hiç oyalanmıyor ve tuvaletini eve yakın bir yerde yapıyordu.

Bu sabah, evlerinden sadece bir blok ötede, kaldırım ve yol arasında uzanan çimenlik alanda köpek ürkek ürkek etrafına bakındı, tedbirli bir biçimde sağ bacağım kaldırdı ve her zamanki gibi, mahremiyet olmadığı için utanıyormuşça-sma yaptı çişini.

Henüz ikinci bloka gelmemişlerdi ve Valet sabah tuvaletinin ikinci bölümünü yapmaya hazırlanıyordu. Tam o anda yoldan geçen çöp kamyonunun motoru geri tepti ve onu ürküttü. Büyük bir palmiyenin arkasına saklandı; onu korkutan aracın gittiğinden emin olmak için ağacın gövdesinin önce sağ tarafından sonra da sol tarafından ihtiyatlı bir biçimde sokağa bakıyordu.

Martie, "Problem yok," diyerek onu rahatlattı. "Büyük kötü kamyon gitti. Her şey yolunda. Artık burası tuvaletini yapabileceğin güvenli bir yer. "

Valet ikna olmamıştı. Tedbirli halini korudu.

Martie, Güler Yüzlü Bob'un sabrına da sahipti; özellikle de Valet'la ilgilenirken. Valet'ı çocuğuymuş gibi seviyordu. Valet, iyi huylu ve güzel bir köpekti: Rengi açık sarıydı ve bacaklarında altın rengi ve beyaz, poposunda ise yumuşak kar beyazı tüyler ve gür bir kuyruk vardı.

Tabii ki, köpek şimdiki gibi tuvaletini yapmakla meşgul iken, Martie asla ona doğru bakmıyordu; çünkü Valet, üstsüzler barmdaki bir rahibe kadar utangaçtı. Beklerken yumuşak bir sesle Jim Croce'nin, Valet'i her zaman rahatlatan, 'Time in a Bottle" şarkısını söyledi.

İkinci dizeye başladığında, sırtında, susmasına neden olan ani bir ürperti hissetti. Önsezileri olan bir kadın değildi ama buz gibi bir titreme hissi ensesine doğru yükseldiğinde içini bir tehlike duygusu kapladı.

Arkasını döndüğünde yaklaşan bir saldırgan ya da araba görmeyi bekliyordu ama bu sessiz sokakta tek başınaydı.

Öldürmek amacıyla kendisine doğru koşan hiçbir şey yoktu. Sadece rüzgârın gücüyle sarsılan nesneler hareket ediyordu. Ağaçlar ve çalılar hafifçe sallanıyordu. Kurumuş birkaç kahverengi yaprak kaldırım boyunca hafifçe oynuyordu. Geçen yılki tatilden kalma gümüşi şeritler ve Noel süsleri yandaki evin saçakları altında hışırdıyor ve takırdıyordu.

Kendini hâlâ huzursuz ama bir yandan da aptal gibi hisseden Martie, tutmakta olduğu nefesini bırakıverdi. Dişlerinin arasından

dışarı çıkan nefesinin sesini duyduğunda, çenesinin kilitlenmiş olduğunu fark etti.

Muhtemelen, gece yarısından sonra uyanmasına neden olan rüyanın ürkütücü etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bu, son birkaç gecedir gördüğü rüyanın aynısıydı. Ölü, çürümüş yapraklardan oluşan bir adam. Bir kâbus figürü. Fırıl fırıl dönüyor, öfkeyle bağırıyor.

Daha sonra, bakışları kısa kesilmiş çimenler boyunca uzanan, kaldırımın kenarını örten ve kırık beton kaldırımın üzerinde kıvnmlanan gölgesine yöneldi. Huzursuzluğu, açıklanamaz bir şekilde arttı ve korkuya dönüştü.

Geriye doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha; ve tabii ki, gölgesi de onunla birlikte hareket etti. Geriye doğru üçüncü adımını atarken onu korkutan şeyin bu siluet olduğunu anladı.

Gülünç. Rüyasından bile saçma. Ama, gölgesinde tuhaf olan bir şeyler vardı; korkutucu bir his uyandıran bir çarpıklık, garip bir şey.

Kalbi, kapıyı yumruklayan bir el gibi güçlü çarpıyordu. Sabah güneşinin vuruş açısı nedeniyle evlerin ve ağaçların da gölgeleri çarpık görünüyordu ama Martie, onların uzayan ve kamburlaşan gölgelerinde korkunç bir yan görmüyordu -sadece kendi gölgesi korku vericiydi.

Korkusunun gülünç olduğunu fark etti ama bu endişesini yok etmedi. Korku ona eşlik ediyor ve panik halde orada duruyordu. Kendi yavaş ama sık kalp atışları ile birlikte gölge de küt küt atıyormuş gibi görünüyordu. Martie, gölgesine bakarken bayılacak gibi oldu.

Gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştırdı.

Bir an için kendini o kadar hafif hissetti ki, rüzgâr onu yukarı kaldıracak ve hiç durmaksızın hareket eden bulutlarla birlikte

içerilere, soğuk mavi gökyüzünün küçülerek kaybolduğu noktaya götürecek kadar güçlüymüş düşüncesine kapıldı. Fakat, birkaç kere derin derin nefes aldıktan sonra ağırlığı yavaş yavaş normale döndü.

Gölgesine tekrar bakmaya cesaret ettiğinde anormal herhangi bir durumun mevcut olmadığını gördü. Rahatlamış olarak derin bir nefes aldı.

Kalbi küt küt atmaya devam etti ama bunun nedeni mantık dışı korku değil, bu tuhaf olayın nedenine ilişkin yerinde bir kaygıydı. Daha önce başına hiç bu tür bir durum gelmemişti.

Başını kaldırdığında yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı ve Valet ona bakıyordu.

Valet'in tasma kayışını düşürmüştü. Elleri terden sırılsıklamdı. Avuç içlerini kot pantolonuna silerek kuruttu.

Köpeğin tuvaletini yapmış olduğunu görünce sağ elini, ev hayvanlarının pislikleri için kullanılan plastik torbaya geçirdi ve onu bir eldiven gibi kullandı. İyi bir komşu olduğu için Va-let'in pisliğini düzgün bir biçimde aldı ve parlak mavi torbayı ters yüz etti, bükerek ağzını kapattı ve iki düğüm attı.

Av köpeği, onu kabahatinden dolayı utanmış bir biçimde seyrediyordu. "Eğer sana duyduğum sevgiden şüphe duyarsan tatlım" dedi Martie "bu işi her gün yaptığımı hatırla."

Valet, minnettar görünüyordu. Ya da belki sadece rahatlamıştı. Bu, her zamanki mütevazı işi yapmak akıl dengesini yeniden bulmasını sağlamıştı. Küçük mavi torba ve onun sıcak muhteviyatı Martie'nin gerçeğe sıkıca tutunmasına neden olmuştu. Esrarengiz olay rahatsızlık vermeye ve merakını uyandırmaya devam etti ama artık onu korkutmuyordu.

2

Skeet, kasvetli gökyüzünün altındaki çatıya bir silüet gibi oturmuş, halüsinasyonlar görüyor ve intihar etmeyi planlıyordu. Üç şişman karga, sanki çürümüş et kokusu almış gibi başının altı yedi metre üzerinde daireler çiziyordu. Aşağıda, Motherwell, evin garajını sokağa bağlayan yolda, kocaman ellerini yumruk yapıp beline dayamış şekilde ayakta duruyordu. Caddeden uzak olduğu için yüz ifadesi anlaşıl-masa da, kızgınlığı duruşundan belli oluyordu. Kafa kırma modundaydı.

Dusty, minibüsünü, üzerinde bu pahalı ve lüks evlerde oturan insanlara hizmet veren özel güvenlik şirketinin adı yazılı olan bir devriye arabasının arkasına, kaldırımın yanına park etti. Üniforma giymiş uzun bir adam, arabanın yanında duruyor ve aynı anda hem güvenilir hem de lüzumsuz görünmeyi başarabiliyordu.

Skeet Caulfield'ın üzerinde oturduğu ve hayatın faniliğini düşündüğü üç katlı ev, yaklaşık dokuz yüz elli metre karelik bir alan üzerine kurulmuş, dört milyon dolarlık iğrenç bir yerdi. Ya çok kötü bir eğitim almış ya da espri yönü oldukça gelişmiş bir mimar, evi yaparken birkaç Akdeniz üslubunu -modern İspanyol, klasik İtalyan, yeni Yunan ve erken Taco Bell- birleştirmişti. Binanın kendisi tam bir stil karma-şasıydı; üstüne üstlük, gereğinden fazla baca ve çan kulesi vardı. Zavallı Skeet, bu çan kulelerinin en çirkin görünüşlü olanının yanma, çatının en tepesine tünemişti.

Belki de bu durumda oynaması gereken rolden çok emin olmadığı ve bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğu için bekçi, "Size nasıl yardım edebilirim bayım?" diye sordu.

"Ben boya işleriyle ilgileniyorum," diye cevap verdi Dusty.

Yanık tenli bekçi ya Dusty'den şüphelenmişti ya da gözleri doğuştan kısıktı. Adamın yüzünde o kadar çok çizgi vardı ki bir origami parçası gibi görünüyordu. Şüphe içinde "Boya işleri ha?" dedi.

Dusty'nin üzerinde pamuklu beyaz bir pantolon, beyaz bir kazak, beyaz bir kot ceket vardı ve başına, üzerinde mavi harflerle RHODES BOYACILIK yazan beyaz bir şapka takmıştı. Bu şapka, iddiasına biraz inandırıcılık katmış olmalıydı. Kuşkucu bekçiye semtin boyacı, tesisatçı ve baca temizleyicisi kılığına girmiş profesyonel hırsızlar tarafından kuşatılıp kuşatılmadığım sormayı düşündü ama onun yerine sadece "Ben Dustin Rhodes," dedi ve şapkasının üzerindeki yazıyı gösterdi. "Yukarıdaki adam benim tayfamdan biri."

'Tayfa mı?" Bekçi kaşlarını çattı. "Siz ona tayfa mı diyorsunuz?"

Belki alaycı davranıyordu belki de sorun insan ilişkilerinin çok iyi olmamasıydı.

El sallayan Skeet'e bakarken Dusty, "Boyacılık işinde patronların çoğu işçilerine tayfa der, evet," dedi. "Eskiden işçilerimizden saldın gücü diye bahsediyorduk ama bu bazı ev sahiplerini korkuttu çünkü kulağa çok agresif geliyordu; bu nedenle, diğer herkes gibi biz de onlara sadece tayfa diyoruz."

"Öyle mi!," dedi bekçi. Kısık gözü daha da kısıldı. Dusty'nin söylediklerini çözmeye çalışıyor ya da suratına bir yumruk atıp atmayacağına karar veriyor olabilirdi. "Merak etme, Skeet'i aşağı indireceğiz," diyerek bekçiyi rahatlatmaya çalıştı.

"Kimi?" Garajı caddeye bağlayan yoldan Motherwell'e doğru yürürken "Çatıdan atlayacak olan kişiyi," diyerek açıklamada bulundu Dusty.

Onu takip eden bekçi "Sizce itfaiyeyi aramalı mıyım? " diye sordu.

"Hayır. Atlamadan önce kendini y akmayacaktır."

"Burası iyi bir semttir."

"İyi mi? Lanet olsun burası mükemmel."

"Burada gerçekleşen bir intihar semt sakinlerimizi üzecektir."

"Bağırsakları kepçe ile kaldırırız, kalanları torbalara doldururuz, kanı hortumla yıkarız ve semt sakinleri intihan hiçbir zaman öğrenmez. "

Komşuların, bu trajik olayı seyretmek için toplanmadığını gören Dusty rahatlamış ve şaşırmıştı. Sabahın bu erken saatinde belki de hâlâ havyarlı çörek yiyip, altın kadehlerde şampanya ve portakal şüyu içiyorlardı. Allahtan, Dusty'nin müşterileri olan ve Skeet'in çatılarında ölümle dalga geçtiği Sorensonlar Londra'da tatildeydiler.

Dusty, "Günaydın Ned," dedi.

"Serseri," diye cevap verdi Motherwell.

"Ben mi?"

Çatıdaki Skeet'i göstererek "O," dedi Motherwell.

Bir doksan boyunda ve 130 kilo ağırlığında olan Ned Motherwell, Dusty'den on beş santim daha uzundu ve yaklaşık elli kilo daha ağırdı. Kolları, yarış atlarının bacakları kadar kaslıydı. Kısa kollu bir tişört giyiyordu ve soğuk havaya rağmen üzerinde ceket yoktu; Motherwell soğuk havadan Paul Bünyan'ın granit heykelinin etkilendiği kadar etkileniyordu.

Kemerine iliştirilmiş telefona hafifçe vurarak "Lanet olsun patron, seni arayalı neredeyse yıllar oldu. Nerde kaldın?"

"Sen bana telefon edeli sadece on dakika oldu; nerde kaldığım sorusuna gelince buraya gelebilmek için kırmızı ışıkta geçtim ve neredeyse yaya geçitlerindeki okul çocuklarını eziyordum. "

Bekçi ciddi bir biçimde "Bu bölgede saatte kırk kilometre hız limiti var," dedi.

Motherwell, Skeet Caulfield'a ters ters bakarak yumruğunu salladı, "Ben bu serseriyi çekiçle dövmek istiyorum," dedi.

"O kafası karışmış bir çocuk," dedi Dusty.

Motherwell, "O uyuşturucu kullanan bir pislik," diyerek Dusty'e katılmadığını belirtti..

"Son zamanlarda kullanmıyordu."

"O bir lağım faresi."

"O kadar büyük bir kalbin var ki Ned."

"Önemli olan şey, bir beynimin olması ve ben onu uyuşturucu ile mahvetmeyeceğim; ayrıca, onun gibi kendi kendini mahveden insanların etrafımda dolaşmasını istemiyorum."

Ekibin ustabaşısı olan Ned, Straight Edger'*' hareketinin üyesiydi. Başarılı olma olasılığı olmasa da, ergenlik çağındaki ve yirmili yaşlarındaki insanlar -kadınlardan çok erkekler-arasında hâlâ büyüyen hareket, taraftarların uyuşturucudan, aşırı alkolden ve düzensiz seksten vazgeçmelerini gerektiriyordu. Bu hareketin üyeleri, kafa sallayan, rock'n roll ve pogo dansı yapan, kendi kendini kontrol edebilen ve kendine saygısı olan gençlerdi. Eğer hareketin liderleri sistemden nefret etmeselerdi ve her iki büyük politik partiyi de küçümse-meselerdi, hareketin herhangi bir öğesi onlar için kültürel bir akıma dönüşebilirdi. Bazen, bir klüpte veya konserde iken aralarında bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu anladıklarında, onu uyuşturucudan vazgeçirene dek dövüyor ve buna haşin sevgi demekten rahatsızlık duymuyorlardı. Bu aynı zamanda onları politik akımlardan uzak tutuyordu.

(*) ABD'de, uyuşturucu, alkol, özgür seks ve adi televizyon magazin programlarına karşı olanların oluşturduğu hareket. Hareket üyeleri, bu tür alışkanlıkların kendilerini ABD'nin geleceği hakkında önemli konuları düşünmekten alıkoyduğuna inanırlar, (r.n.)

Dusty, farklı nedenlerden olsa da hem Motherwell! hem de Skeet'i seviyordu. Motherwell zeki, komik ve güvenilirdi, muhtemelen kendi isteklerini frenleyemediği neşesiz bir yaşama, amaçsız günlere ve yalnız geçen gecelere mahkûm olmasına karşın, Skeet kibar ve sevimliydi.

Motherwell, ikisinden de daha iyi bir işçiydi. Eğer Dusty akıllı iş yönetimi kitabının kurallarını tam olarak uygulasay-dı, Skeet'i uzun süre önce ekipten atmış olurdu. Eğer sağduyu egemen olsaydı yaşam çok kolaylaşacaktı ama bazen kolay yol doğru yol olmuyordu.

"Muhtemelen yağmur yağacak," dedi Dusty. "O halde neden onu ilkönce çatıya gönderdin?"

"Ben göndermedim. Ona, pencerelerdeki çerçeveleri ve yerdeki döşemeyi zımparalamasını söyledim. Sonra bir baktım, yukarıya çıkmış, kafaüstü garaj yoluna atlayacağını söylüyor."

"Onu aşağı indireceğim."

"Ben denedim. Ben yaklaştıkça daha da histerikleşti. "

"Muhtemelen senden korkmuştur," dedi Dusty.

"Lanet olası herif korksa iyi olur. Eğer onu ben öldürürsem, kafatası betonda parçalandığında duyduğu acıdan daha fazlasını duyacaktır."

Bekçi cep telefonunu çıkardı "Belki de polisi arasam iyi olur."

"Hayır!" Sesinin çok sert çıktığını fark eden Dusty, derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde, "Böyle nezih bir semtte oturan insanlar, önlenebilecek ufak meseleler yüzünden yaygara kopmasını istemezler," dedi.

Polisler Skeet'i güvenli bir biçimde aşağı indirebilirlerdi ama sonra onu, orada en az üç gün kalmasını gerektirecek bir psikiyatri kliniğine yatıracaklardı. Bu süre muhtemelen daha uzun olacaktı. Skeet'in ihtiyacı olan en son şey, kişiyi kısa vadede sakinleştiren ama sonunda onu şu an olduğundan çok daha kötü bir duruma düşüren ve avuçlar dolusu meyva aromalı sinir ilaçlan tedavisi uygulayan bir kafa doktorunun eline düşmekti. "Bu tür semtler," dedi Dusty, "gösteri sevmezler." Sokak boyunca uzanan büyük evleri, muhteşem palmiyeleri ve görkemli çam ağaçlarını, bakımlı çimenleri ve çiçek bahçelerini gözden geçirdikten sonra bekçi, "Size on dakika vereceğim." dedi.

Motherwell sağ yumruğunu kaldırdı ve Skeet'e doğru salladı. Tepesinde dönen kargaların halesi altında oturan Skeet de ona el salladı. Bekçi, "Her neyse, intihar edecek gibi görünmüyor," dedi. "Küçük serseri, Ölüm Meleği yanında oturduğu için ve ona diğer tarafta olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiği için mutlu olduğunu söylüyor.," diye açıkladı Motherwell "ve söylediğine göre, o taraf gerçekten muhteşemmiş."

"Gidip onunla konuşacağım," dedi Dusty. Motherwell kaşlarını çattı. "Konuş. O lanet olası herifi kov."

3

İçinde birikmiş yağmurla kabarmış olan bulutlu gökyüzü yere doğru yaklaştığında ve rüzgâr kuvvetlendiğinde Martie ile köpek koşarak eve geldiler. Martie, hızla eve doğru yürürken sürekli olarak aşağıya, kendisiyle birlikte yürüyen gölgesine bakmıştı ama kısa bir süre sonra fırtına bulutlan güneşin önünü kapattığından, gizemli arkadaşı sanki toprağın altına sızarak yeraltı dünyasına geri dönmüş gibi ortadan kaybolmuştu.

Pencerede olup da onun tuhaf davranışını gören var mı diye merak ederek yanından geçtiği evleri incelemiş, bir yandan da düşündüğü kadar tuhaf görünmediğini umut etmişti.

Çok hoş ayrıntılara ve Martie'nin tanıdığı insanların yansından daha fazla cazibeye ve karaktere sahip olsa da, bu pitoresk semtte evler genellikle eski ve küçüktü. Evlerin çoğuna İspanyol mimarisi hakimdi ama aynı zamanda Cots-wold evleri, Fransız chaumiere'leri, Alman Hauschen'leri ve Art Deco bungalow'lan da vardı. Defneler, palmiye ağaçları, mis kokulu okaliptüsler, eğrelti otlan ve şelale gibi çağlayan begonyaların yeşil nakışı ile işlenmiş çeşitli mimarilerin karması çok hoş görünüyordu.

Martie, Dusty ve Valet, mükemmel tasarlanmış, Kraliçe Viktoıya dönemi evlerini hatırlatan iki katlı minyatür bir evde oturuyorlardı. Dusty, binayı San Francisco'nun belli caddelerinde bulunan bu tür evlerin renkli ama zevk sahibi kişilere hitap eden geleneğini dikkate alarak boyamıştı: Açık san fon; mavi, gri ve yeşil süslemeler. Saçaklar, pencere pervazları ve çerçeveler ise, doğru bir kararla, pembe renge boyanmıştı.

Martie, evlerini seviyordu ve onun, Dusty'nin yeteneğini ve sanatını yansıttığını düşünüyordu.

Fakat nedense annesi evin boyasını ilk gördüğünde, "Evde sanki palyaçolar oturuyormuş hissini uyandmyor," demişti.

Martie, evin kuzey tarafındaki ahşap kapıyı açarken ve arka bahçeye giden dar tuğla patika boyunca Valet'i izlerken, mantıklı bir açıklaması olmayan korkusunun annesinden aldığı can sıkıcı telefondan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Ne de olsa, hayatındaki en büyük stres kaynağı, Sabrina'nın Dusty'i kabul etmeyi reddetmesiydi. Bu iki kişi onun en sevdiği varlıklardı ve aralarında banş olsun istiyordu.

Dusty, savaşın taraflarından biri değildi. Bu üzücü savaştaki tek savaşçı Sabrina'ydı. Ne yazık ki, Dusty'nin savaşa katılmayı reddetmesi düşmanlığı sadece daha da güçlendiriyordu.

Martie, evin arka tarafında bulunan çöp konteynerleri-nin yanında durarak konteynerlerden birinin kapağını açtı ve içinde Valet'in kakasının bulunduğu mavi plastik torbayı içine bıraktı.

Belki de ani ve açıklanamaz korkusunun nedeni, annesinin, Dusty'nin başanlı olma hırsının sözüm ona yetersizliğine ve Sabrina'nın yeterli eğitim addettiği eğitimi almamış olmasına ilişkin sızlanmalanydı. Martie, annesinin bu tavrının bir gün evliliklerini etkilemesinden korkuyordu. Kendine engel olamayıp, Dusty'e annesinin eleştirel gözlerinden bakmaya başlayabileceğinden korkuyordu. Ya da belki Dusty, Sabrina kendisini küçük gördüğü için Martie'ye içerlemeye başlayacaktı.

Aslında Dusty, Martie'nin tanıdığı en bilgili insandı. Kulaklarının arasındaki makine, babasmmkinden bile iyi çalışıyordu -ki Güler Yüzlü Bob gerçekten de zeki bir adamdı. Hırslı olmaya gelince... kendisi de hırslı bir koca yerine nazik bir kocaya sahip olmayı tercih

ederdi; ve Dusty'de Ve-gas'taki açgözlülükten daha fazla merhamet vardı.

Dahası, Martie'nin kendi kariyeri de annesinin onunla ilgili kariyer beklentilerini karşılamamıştı. Üniversite diploması aldıktan -işletmeyi asıl branş, pazarlamayı yardımcı branş olarak seçmişti- ve yüksek lisansını tamamladıktan sonra, onu genel müdür olma şerefine eriştirecek olan yolu tercih etmemişti. Onun yerine, serbest çalışan video oyunu tasarımcısı olmuştu. Her şeyini kendisinin yarattığı birkaç başarılı oyun satmıştı ve başkalarının fikirlerine dayanan senaryolar, karakterler ve fantezi dünyaları tasarlamıştı. Çok fazla olmasa da, iyi para kazanıyordu ve erkek egemen bir dünyada kadın olmanın çok büyük bir avantaj olduğunu düşünüyordu; çünkü onun bakış açısı farklıydı. İşini seviyordu ve kısa bir süre önce, J.R.R. Yüzüklerin Efendisi üçlemesine dayanan tamamen yeni bir oyun yaratmak için bir anlaşma imzalamıştı. Belki bu, Scrooge McDuck'ı etkilemeye yetecek oranda patent ücreti almasını sağlayabilirdi. Yine de annesi, onun yaptığı işi hor görüyor ve "karnaval saçmalığı" olarak tanımlıyordu; çünkü Sabrina, video oyunlarını atari salonları ile, atari salonlarını eğlence yerleri ile ve eğlence yerlerini karnavallarla ilişkilendiriyordu. Martie, annesinin bir adım daha ileri gidip onu fuarlarda şov yapan hilkat garibesi olarak tanımlamadığı için kendisini şanslı hissediyordu.

Valet, arka merdivenleri çıkarken ve verandayı geçerken Martie'ye eşlik ediyordu. Martie, "Belki de psikanalist, birkaç dakika önce beni korkutan gölgemin, annemin ve onun ne-gatifliğinin bir sembolü olduğunu söyleyecektir." dedi.

Valet, ona gülümsedi ve tüylü kuyruğunu salladı. "Belki, benim kısa korku nöbetim, annemin ... bir gün kafamı karıştırabileceğine ve zehirli tutumuyla beni zehirleyebileceğine ilişkin bilinçsiz bir kaygıyı ifade ediyordu."

Martie, ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı.

'Tanrım, Temel Psikoloji dersinin yarısına gelmiş ikinci sınıfa giden kolej öğrencileri gibi hissediyorum kendimi."

Köpeğiyle sık sık konuşuyordu. Köpek dinliyor ama asla cevap vermiyordu ve onun sessizliği, mükemmel ilişkilerinin temel direklerinden biriydi.

Valet onu mutfağa doğru takip ederken Martie, "Başıma gelen olayda büyük bir ihtimalle psikolojik bir sembolizm yoktu ve ben deliriyorum." dedi.

Valet, delilik teşhisine katılıyormuş gibi hırladı ve kase-sindeki suyu istekle içti.

Haftada beş gün, uzun bir yürüyüşten sonra ya Martie ya da Dusty yarım saatlerini arka verandada köpeğin bakımı için harcıyorlar, köpeğin tüylerini tarayıp fırçalıyorlardı. Salı ve perşembe günleri, bakım öğle gezintisinden sonra yapılıyordu. Evlerinde çok fazla köpek tüyü yoktu ve Martie bu düzeni devam ettirmeyi düşünüyordu.

"Bir sonraki bildiriye kadar tüy dökmemekle yükümlüsün," diye hatırlattı Valet'a. "Ve unutma—bizim burada olmamamız ve senin neler yaptığını görmememiz, sana aniden mobilyaların üzerine çıkma ayrıcalığı ve buzdolabına sınırsız erişim hakkı vermez."

Martie ona güvenmediği için kırılmış olduğunu söylemek istercesine Valet, gözlerini Martie'ye doğru çevirdi. Ardından suyunu içmeye devam etti.

Martie, mutfağın bitişiğindeki küçük tuvaletin ışığını yaktı. Amacı makyajını kontrol etmek ve rüzgârdan dağılmış saçlarını fırçalamaktı.

Lavaboya doğru yaklaştığında içini yeniden garip bir korku kapladı ve kalbi sıkışıyormuş hissine kapıldı. Bu defa, daha önce olduğu gibi arkasında ölümlü bir tehlikenin belirdiği duygusuna kapılmamıştı. Şu anda aynaya bakmaya korkuyordu.

Sanki sırtına tonlarca taş yüklenmiş gibi aniden gücü kesildi ve omuzlarını kamburlaştırarak öne doğru eğildi. İki eliyle lavabonun kenarlarına tutunarak aşağıdaki boş evye-ye baktı. Mantıkdışı korku ile o kadar çok eğilmişti ki, yukarıya bakmasının fiziksel olarak imkânı yoktu.

Kendi saçından kopmuş siyah bir tel, beyaz porselenin kıvrımına düşmüştü ve bir ucu açık olan pirinç giderin altından kıvrılan bu saç teli uğursuz bir şey gibi görünüyordu. Yukarı bakmaya cesaret edemediği için, musluğu el yordamıyla aradı ve sıcak suyu açıp saçın gitmesini sağladı.

Suyun akmasına izin vererek yükselen buharı içine çekti ama bu, Martie'nin yeniden hissettiği ürpertiyi ortadan kaldırmadı. Ellerinin arasındaki lavabonun kenarları yavaş yavaş ısındı ama elleri hâlâ buz gibiydi.

Ayna bekliyordu. Martie, artık onu sadece cansız bir varlık ve arka yüzü yaldızlı zararsız bir cam parçası olarak dü-şünemiyordu. Ayna bekliyordu.

Ya da aynanın içindeki bir şey onunla göz göze gelmek için bekliyordu. Bir yaratık. Bir varlık.

Başını kaldırmadan sağma baktı ve Valet'in kapı aralığında durduğunu gördü. Normalde, köpeğin yüzündeki şaşkın ifade onu güldürürdü; şu anda, gülmek için özel bir çaba göstermesi gerekecekti ve onun ağzından çıktığında kahkaha, kahkahaymış gibi gelmeyecekti.

Aynadan korkuyorsa da, kendi tuhaf davranışından da -ve daha yoğun bir şekilde- korkuyordu; çünkü kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Buhar, yüzünde sıvılaştı. Boğazı tıkanıyormuş, boğulu-yormuş gibi hissetti. Ve hızla akan, çağıldayan suyun sesi, kötü niyetli seslere, kötü ruhların kıkırdamalarına dönüştü.

Martie, musluğu kapattı. Sessizlikte, nefes alıp verişi korkunç hızlıydı ve Martie'nin umutsuzluğunu net bir biçimde yansıtıyordu.

Biraz önce sokaktayken, derin nefes aldığından, kafasının içindekiler boşalmış, korku ortadan kalkmıştı ve onu korkutan çarpık gölgesi tehdit unsuru olmaktan çıkmıştı. Bu sefer, aldığı her nefes, oksijenin yangını beslemesi gibi korkusunu besliyordu.

Tuvaletten kaçacaktı ama vücudundaki tüm güç tükenmişti. Bacakları lastik gibiydi ve düşüp başını bir yerlere çarpmaktan korkuyordu. Lavabodan destek almalıydı.

Basit mantık adımlarıyla eski dengesine geri dönmeyi umarak kendisini mantık yoluyla ikna etmeye çalıştı. Ayna ona zarar veremezdi. O bir varlık değildi. Sadece bir nesneydi. Cansız bir obje. Tanrı aşkına, o sadece bir cam.

O aynanın içinde gördüğü hiçbir şey kendisi için bir tehlike unsuru oluşturamazdı. O, tıpkı iğrenç bir korku filmindeki gibi deli bir adamın arkasında durup, yüzünde delilere özgü bir ifade ile ve aklında cinayet düşüncesi ile içeri bakabileceği bir pencere değildi. Aynada, tuvaletin - ve Martie'nin kendisinin - yansıması dışında herhangi bir şeyin görünmesi mümkün değildi.

Mantık işe yaramıyordu. Beyninin, daha önce hiç uğramadığı karanlık bir bölümünde batıl inançlara rastladı.

Aynadaki bu varlığın, Martie'nin kendisini akıl ve mantık yoluyla bu korkudan kurtarma çabaları yüzünden gerçeklik ve güç

kazandığına inandığından, bu düşman ruhu görmemek için gözlerini kapattı. Her çocuk, yatağın altındaki öcünün, varlığı inkar edildiğinde daha güçlü ve daha tehlikeli hale geldiğini, yapılması gereken en doğru şeyin, pis kokan nefesinde başka çocukların kanı olan aşağıdaki aç canavarı düşünmemek olduğunu bilir. Onu düşünme, iğrenç sarı gözlerini, dikenli siyah dilini düşünme. O zaman canavar tamamen ortadan kaybolacak ve en sonunda kutsanmış uyku gelecek ve ondan sonra da sabah olacak. Ve sen, bir canavarın midesinde değil de, rahat yatağında sıcacık battaniyelerin altında olacaksın.

Valet, Martie'ye sürtündü, Martie neredeyse çığlık atıyordu.

Gözlerini açtığında, köpeğin, sarı av köpeklerine çok yakışan ve hem yalvarma hem de kaygı içeren ifadelerden biri ile kendisine baktığını gördü.

Martie, onun desteği olmadan ayakta duramayacağını bildiği için lavaboya yaslanıyordu. Bir elini lavabodan çekti. Dokunmak için, titreyerek elini Valet'a doğru uzattı.

Köpek bir paratoner görevi gördü ve Martie ona dokunduğunda kendisini topraklanmış hissetti. Tıpkı bir elektrik akımı gibi, felç edici etkiye sahip korkusunun bir kısmı içinden akıp gitti. Aşırı dehşet yerini sadece korkuya bıraktı.

Her ne kadar sevecen, iyi huylu ve güzelse de Valet korkak bir hayvandı. Bu küçük odada onu korkutan bir şey yoksa, herhangi bir tehlikenin varlığı da söz konusu olamazdı. Valet, Martie'nin elini yaladı.

Köpekten cesaret alan Martie, en sonunda başını yavaşça kaldırdı. Korkunç beklentiler içinde titriyordu.

Aynada korkunç bir yüz, uzaydan bir manzara ya da hayalet yoktu: Sadece bembeyaz olmuş kendi yüzü ve arkasındaki tuvalet.

Mavi gözlerinin aynadaki yansımasına baktığında kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı, çünkü gerçek anlamda kendisine yabancılaşmıştı. Kendi gölgesinden korkan, bir aynayla karşı karşıya kalma olasılığında panikleyen bu titrek kadın . . . bu kadın, hayatın dizginlerini elinde tutan, istekli ve dengeli olan Martine Rhodes değildi, Güler Yüzlü Bob'un kızı değildi.

Aynadaki kadına "Neler oluyor bana?" diye sordu ama ne aynadaki aksi ne de köpek bu soruya cevap veremedi.

Telefon çaldı. Cevap vermek için mutfağa gitti.

Valet onu takip etti. Şaşkın şaşkın Martie'ye baktı, biraz kuyruğunu salladı sonra sabit durdu.

Sonunda, "Üzgünüm, yanlış numara," dedi ve telefonu kapattı. Köpeğin tuhaf davrandığını fark etti. "Neyin var senin?"

Valet, tüyleri hafifçe dikilmiş halde ona bakıyordu.

"Yemin ederim arayan, yan komşunun dişi kanişi değildi."

Tuvalete ve aynaya geri döndüğünde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı ama şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

4

Dusty, evin yanındaki rüzgârın hareketlendirdiği palmiyenin hafifçe hışırdayan yapraklarının altından yürüdü. İşte, ekibin üçüncü üyesi olan Foster "Fig" Newton'u bulmuştu.

Fig, kemerine küçük bir radyo takmıştı—bu radyoyu hiçbir zaman yanından ayırmıyordu. Radyodaki konuşmaları rahatlıkla duyabilmek için kulaklık kullanıyordu. Fig, politik konular ya da modern yaşamın problemleriyle ilgili programlar dinlemezdi. UFO'lar, uzaylıların dünyalıları kaçırması, ölülerden gelen telefon mesajları, dördüncü boyutta yaşayan varlıklar ve Koca Ayak ile ilgili programları hiç kaçırmıyor, gündüz ya da gece hangi saatte olursa olsun o istasyonu ayarlıyordu. "Selam, Fig."

"Selam." Fig, özenle bir çerçeveyi zımparalıyordu. Nasırlı parmakları toza dönüşmüş boyadan dolayı bembeyaz olmuştu.

Fig'in biraz ötesindeki arduvazlı yolu izlerken "Skeet'le ilgili haberleri duydun mu? " diye sordu Dusty.

Fig başını sallayarak, "Çatıda," dedi. "Atlayacak galiba."

"Muhtemelen atlayacakür."

Dusty durdu ve şaşırmış bir şekilde dönerek. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Newton genellikle o kadar suskundu ki, Dusty, New-ton'un cevap vermek yerine sadece omuz silkeceğini düşünüyordu. Oysa Fig, "Skeet hiçbir şeye inanmaz," dedi.

"Hiçbir şey demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu Dusty.

"Hiçbir şey nokta."

"Aslında o kötü bir çocuk değil."

Fig'in cevabı onun için yemek sonrası yapılan bir konuşmayla aynı değerdeydi:

"Problem şu ki, o çok derin biri değil."

Foster Newton'un turta gibi yuvarlak yüzü, erik gibi çenesi, kocaman ağzı, vişne gibi yuvarlak kırmızı burnu ve kırmızı yanakları aslında onu ahlaki çöküntü içinde olan bir zevk düşkünü gibi göstermeliydi ama kaim camların büyüttüğü hüzünlü parlak gri gözleri sayesinde bu görüntüden kurtuluyordu. Bu, Skeet'in intihar etme isteğiyle ilgili bir hüzün değildi; daha çok, herkesle ve her şeyle ilişkilendirdiği sürekli bir acıydı.

"İçi boş," diye ekledi Fig.

"Skeet mi?"

"Boş."

"Kendini bulacaktır."

"Artık aramıyor ama."

Fig'in kısa ve öz konuşma sitiline uyum sağlayarak "Bu karamsar bir düşünce," dedi, Dusty.

"Gerçekçi."

Fig, başını yana yatırdı ve dikkatini radyodaki bir tartışmaya verdi. Dusty, kulaklıkların birinden zayıfve tiz bir fısıltı şeklinde çıkan tartışmayı duyabiliyordu. Fig ayakta duruyordu ve zımpara makinesi çerçevenin üzerindeydi. Görünüşe bakılırsa gözleri, dinlemekte olduğu tuhaflıktan kaynaklanan hüzünlü bir ifadeye bürünmüştü; bir uzaylının ışın silahından çıkan ve kişiyi felç eden ışınla vurulmuş gibi hareketsizdi.

Fig'in iç karartıcı tahmininden dolayı endişelendiği için Dusty hızla, Skeet'in önceden tırmandığı uzun alüminyum merdivene doğru yürüdü. Onu, evin ön tarafına götürmeye karar verdi. Daha direkt bir yaklaşım, Skeet'in korkmasına ve aşağı inmesi için ikna edilmeye fırsat kalmadan çatıdan atlamasına neden olabilirdi. Dusty hızla yukarı çıkarken ayaklarının altındaki basamaklar fıkırdıyordu.

Merdivenin üzerinden çatıya atladığı nokta evin arka tarafmdaydı. Skeet Caulfield, evin ön tarafmdaydı ve uyuyan bir ejderhanın pullarla kaplı böğrü gibi yükselen turuncu renkli kilden yapılmış kiremitlerin dik eğiminin arkasında olduğu için görünmüyordu.

Bu ev bir tepenin üzerindeydi ve birkaç kilometre batıda, Newport Beach'in kalabalık kıyılarının ve kuytu limanının ötesinde ise Pasifik Okyanusu uzanıyordu. Suyun her zamanki maviliği, okyanus tabanına tıpkı bir tortu gibi oturmuştu ve çırpınıp duran dalgalar yer yer siyah beneklerle birlikte grinin birçok tonunu içeriyordu: Ürkütücü cennetin bir yansıması. Ufukta, deniz ve gökyüzü çok büyük siyah bir dalganın içinde kavisler çiziyormuş gibi görünüyordu; eğer bu durum gerçek olsaydı, dalga, Rocky Dağlarını en az dokuz yüz kilometre doğuya götürmeye yetecek bir güçle kıyıya vuracaktı.

Evin arkasında, Dusty'nin yaklaşık on beş metre aşağısında denizden ve yaklaşmakta olan fırtınadan daha tehlikeli, arduvaz ile döşenmiş verandalar bulunuyordu. Kendisinin arduvazların üzerine düşme ihtimali, Rocky dağlarının sular altında kalması ihtimalinden daha yüksekti.

Dusty, okyanusa ve tehlikeli düşüş olasılığına sırtını çevirerek, yerçekiminin kendisini tehlikeli bir biçimde aşağı doğru çekişine karşı ters ağırlık görevi görmesi için kolları hafifçe açık ve öne doğru uzatılmış bir halde yukarı doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Kıyıdan gelen hafif rüzgâr hâlâ sadece güçlü bir esintiydi ve henüz

şiddetli bir fırtınaya dönüşmemişti; yine de bu hafif rüzgâr, arkasından estiği ve onu çatıdan uzaklaştırmak yerine çatıya doğru ittiği için minnettardı. Uzun eğimin zirvesinde bacaklarını açarak ata biner gibi çatının sırtına oturdu ve kompleks çatının ilave eğimleri arasından evin ön tarafına doğru baktı.

Skeet, alçak bir çan kulesi gibi görünen çift çıkışlı bir bacanın yanında, Dusty'ninkine paralel bir başka çatı sırtında oturuyordu. Yalancı mermerden yapılmış kule, Rönesans dönemine ait kemerlerin üzerine oturtulmuştu. Kemerlerin kireçtaşı kolonları, bakır kaplı İspanyol sömürge dönemi mimarisine ait ufak kubbeyi destekliyordu. Ufak kubbenin üzerinde kısa ama şatafatlı Gotik bir kule ucu bulunuyordu ve Budweiser için büyük neon bir ışığı ne kadar uygunsuzsa, bu üşütük tasarım için de, şatafatlı Gotik kubbe ucu o kadar uygunsuzdu.

Arkası Dusty'e dönük bir halde dizlerini kendine çekmiş olan Skeet, başının üzerinde dolanıp duran üç kargaya baktı. Kollarını, sanki onları kucaklayacakmış gibi havaya kaldırmıştı; kuşları başının ve omuzlarının üzerine konmaya davet ediyordu. Bu görüntüsü ile bir boyacıyı değil, tüylü dostları ile sohbet ayınında olan Aziz Francis'i andırıyordu.

Hâlâ çatı sırtında ata biner vaziyette oturan Dusty, penguen gibi paytak paytak yürüyüp batıdan doğuya doğru uzanan saçak kısmına gelene dek kuzeye doğru hareket etmek için çatının zirvesini terk etti ve şu anda yer çekimi onu aşağı doğru çektiği için, dikkatli adımlarla yuvarlak kiremitlerden aşağı doğru indi. Çömelerek bir süre kenarda durdu ama sonra yağmur oluğunun bir tarafından diğer tarafına atladı ve alçak yüzeyin üzerine üç bacak olarak düştü; lastik tabanlı ayakkabılarının her biri bir eğimin üzerindeydi.

Ağırlığı eşit olarak dağılmadığından, Dusty sağa doğru yatmıştı. Tekrar dengesini bulmaya çalıştı ama aşağı doğru kayacağını fark

etti. Daha fazla yana yatmadan ve aşağıya yuvarlanıp kafasını kırmadan önce kendisini ileri doğru attı ve çatı sırtındaki kiremitlere yüz üstü düştü; sağ bacağı ve koluyla güney eğime, sol bacağı ve koluyla ise kuzey eğime sıkı sıkı tutunuyordu. Bu haliyle gözü dönmüş bir boğanın üzerinde olan panik halindeki bir rodeo kovboyunu andırıyordu.

Turuncu ve kahverengi renklerin karışımından oluşan boyayı ve çatının kiremitleri üzerinde çürümüş likenlerin oluşturduğu pası izleyerek bir süre orada yattı. Bu manzara ona Jackson Polock'un sanatım hatırlatmıştı. Gerçi şu anda gördükleri, daha ince bir zevkin ürünüydü, daha anlamlıydı ve göze daha hoş görünüyordu.

Yağmur başladığında ölü liken tabakası hızla sümüksü bir hal alacak ve fırında pişirilmiş kiremitler tehlikeli bir biçimde kayganlaşacaktı. Fırtına kopmadan önce Skeet'e ulaşmak ve onu çatıdan indirmek zorundaydı. En sonunda daha küçük bir çan kulesine doğru emekledi.

Bunun küçük kubbesi yoktu. Üzerinde yükselen kubbe, camilerin üzerinde bulunan ve Cennetağacı adı verilen İslami modelde resmedilen seramik fayanslarla kaplı kubbelerin minyatür bir çeşidiydi. Ev sahipleri Müslüman değildi; bu nedenle evin mimarisinde bu egzotik ayrıntıyı kullanmalarının nedeni, onu görsel olarak beğenmeleriydi—oysa, evin tepesindeki kubbeye hayran kalacak kadar yaklaşabilecek insanlar sadece çatı işçileri, boyacılar ve baca temizleyicileriydi.

Dusty, yaklaşık bir buçuk metre boyundaki kuleye yaslanarak gövdesini ayaklarının olduğu yere doğru çekti. Ellerini, kubbenin alt kenarındaki bir havalandırma deliğinden diğerine geçirerek açık çatının bir sonraki uzun bölümüne uzanan yapının etrafında yavaş yavaş ilerledi.

Bir kez daha bacaklarını açıp, ata biner gibi çatının sırtına oturarak Cennetağacı kubbesi olan bir başka lanet olasıca taklit çan kulesine doğru ilerledi. Kendini, yüksekte yaşayan Nötre Dame'in kamburu Quasimodo gibi hissetti: Belki o zavallı biçare kadar çirkin değildi ama onun kadar atik de değildi.

Bir sonraki kulenin etrafından dolaştı ve evin ön kanadını örten kuzey güney çatısının saçakları altında uzanan doğu batı açıklığının sonuna kadar gitti. Skeet, alt çatı sırtı çizgisinden üst çatı eğimine ulaşan bir rampa görevini gören kısa alüminyum bir merdiven kullanmıştı ve merdiven hâlâ oradaydı. Dusty, çömeldiği yerden kalkıp bacaklarını ve kollarını maymun gibi kullanarak, merdiveni tırmandı ve başka bir eğimli yüzeye ulaştı.

En sonunda Dusty son tepeye tırmandı. Skeet onu gördüğü için ne şaşırmış ne de paniğe kapılmıştı. "Günaydın Dusty."

"Merhaba evlat."

Dusty yirmi dokuz yaşındaydı ve genç adamdan sadece beş yaş büyüktü; yine de Skeet'i çocuk gibi görüyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Dusty.

Skeet gülümseyerek, "Arkadaşlığından zevk duyarım," dedi.

Dusty onun yanma oturdu; poposu çatı sırtı çizgisinin üzerindeydi, dizlerini kendine doğru çekmişti ve ayakkabıları kiremitlerin üzerindeydi.

Otoyolun ve evlerin bulunduğu geniş arazinin üzerinden ve San Joaquin Dağlan'nın arkasından doğuya doğru esen rüzgâr, ağaç dallarını salladı ve çatıdaki kiremitleri yerinden oynattı; Santa Ana Dağları, yağmur mevsiminden önce kahverengi ve çıplak görünüyordu. Yaşlı tepelerini çepeçevre saran bulutlar kirli eşarpları andırıyordu.

Motherwell, aşağıdaki garaj yoluna büyük bir branda sermişti ama kendisi ortalıkta görünmüyordu.

Bekçi kaşlarını çatmış onları izliyordu; kolundaki saate baktı. Skeet'i aşağı indirmesi için Dusty'e on dakika vermişti.

"Üzgünüm," dedi Skeet. Sesi ürkütücü bir biçimde sakindi.

"Neden üzgünsün?"

"İş saatinde atlamaya çalıştığım için."

"Bu işi boş bir zamanında yapabilirdin," diyerek ona katıldığını belirtti Dusty.

"Haklısın ama mutsuz olduğum bir yerden değil de, mutlu olduğum yerden atlamak istedim ve ben en çok işte mutluyum."

"Hoş bir çalışma ortamı yaratmaya çalışıyorum."

Skeet hafifçe güldü ve akan burnunu gömleğinin koluna sildi.

Her zaman zayıf olsa da, sırım gibi ve dayanıklıydı; şu anda çok zayıf hatta sıskaydı ama kaybettiği kilo sadece kemik ve kastan ibaretmiş gibi yumuşak görünüyordu. Güneş altında çalıştığı halde yüzü solgundu; kahverengiden çok gri bir renk almış olan teninde hayaletlerinkine benzer bir solgunluk vardı. Ucuz siyah-beyaz lastik tenis ayakkabıları, kırmızı çorapları, beyaz pantolonu ve yıpranmış kol ağızlan kemikli bileklerinden aşağı dökülen yırtık pırtık açık san kazağıyla aç susuz çölde dolaşan kayıp bir çocuğu andmyordu.

Burnunu tekrar koluna silen Skeet, "Hava soğuyor olmalı" dedi.

"Belki de burun akıntısı sadece bir yan etkidir. "

Skeet'in gözleri genellikle bal rengine yakın bir kahverengiydi ve ışıl ışıldı ama şu anda o kadar dolu dolu olmuştu ki, renginin bir kısmı yok olmuş, geriye sadece donuk bir bakış bırakmış gibi

görünüyordu. "Seni hayal kmklığma uğrattığımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Eyet öyle. Ama bu sorun değil. Bunun benim için bir önemi yok."

Dusty, "Beni hayal kmklığma uğratamazsm," diyerek rahatlattı onu.

"Ama uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı ikimiz de biliyoruz. "

"Sen sadece kendini hayal kmklığma uğratabilirsin."

Skeet, "Rahatla abi" diyerek Dusty'nin dizine hafifçe vurdu ve gülümsedi. "Benden çok fazla şey beklediğin için seni suçlamıyorum ve problemli bir manyak olduğum için kendimi de suçlamıyorum. O devreleri çoktan aştım."

On iki metre aşağıda Motherwell, çift kişilik bir karyoladan aldığı yatağı tek eliyle taşıyarak evden dışan çıktı.

Tatilde olan ev sahipleri Dusty'e anahtar bırakmıştı çünkü evin yoğun kullanılan bazı odalarını iç duvarlarının da boyanması gerekiyordu. İşin bu kısmı bitmişti.

Motherwell, yatağı, daha önce sermiş olduğu brandanın üzerine bıraktı; Dusty'e ve Skeet'e doğru bakıp yeniden evin içine girdi.

On iki metre yukandan bile Dusty, bekçinin, bu intihar girişiminin hafif sıynklarla atlatılmasını sağlamak için Motherwell'in eve girip dışarı eşya çıkarmasını onaylamadığını görebiliyordu.

"Ne aldın?" diye sordu Dusty.

Skeet omuzlarını silkti ve yüzünü, evin üzerinde çember oluşturan kargalara çevirdi. Kargalara öyle budalaca bir gülüşle ve o kadar büyük bir saygıyla bakıyordu ki, onun, güne bir bardak taze

sıkılmış portakal suyu, şekersiz kepekli kurabiye, omlet ve on sekiz kilometrelik bir yürüyüşle başlamış tamamen normal biri olduğu düşünülebilirdi.

"Ne aldığını hatırlıyor olmalısın," diye üsteledi Dusty.

"Bir kokteyl," dedi Skeet. "Hap ve toz."

"Uyarıcı, sakinleştirici?"

"Muhtemelen ikisi de. Çok aldım. Ama kendimi kötü hissetmiyorum." Bakışlarını kuşlardan uzaklaştırdı ve sağ elini Dusty'nin omuzuna koydu. "Artık kendimi bok gibi hissetmiyorum. Huzurluyum Dusty."

"Yine de ne aldığını bilmek istiyorum."

"Neden? Olabilecek en lezzetli formül olsa bile sen bu formülü asla kullanmazsın." Skeet gülümsedi ve Dusty'nin yanağından bir makas aldı. "Yapmazsın. Sen benden farklısın."

Motherwell evden dışarı çıktı. Elinde, bir başka çift kişilik karyoladan aldığı ikinci bir yatak vardı. Getirdiği ikinci yatağı birincinin yanma koydu.

Skeet, dik çatının altındaki yatakları işaret ederek "Bu aptalca," dedi. "Ya bu tarafa atlayacağım ya da diğer tarafa."

Dusty kararlı bir biçimde, "Dinle beni, Sorenson'larm garaj yoluna atlamayacaksın," dedi.

"Onlar bunu umursamayacaktır. Şu anda Paris'teler."

"Londra'dalar."

"Her neyse."

"İkisi de umursayacaktır ve bu işe çok sinirlenecektir."

Kızarmış gözlerini kırpıştıran Skeet, "Ne yani- onlar çok mu tutucu demek istiyorsun?" diye sordu.

Motherwell, bekçi ile tartışıyordu. Dusty onların seslerini duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

Skeet'in eli hâlâ Dusty'nin omuzundaydı.

"Üşümüşsün," dedi.

"Hayır," dedi Dusty. "Ben iyiyim."

'Titriyorsun."

"Soğuktan dolayı değil. Sadece korkuyorum."

"Sen mi?" Dusty'nin söylediklerine inanmayan Skeet'in bulanık gözleri daha net görmeye başlamıştı. "Korkuyor musun?

"Neden?"

"Yüksekten."

Motherwell ve bekçi eve doğru yürüdü. Yukarıdan bakıldığından Motherwell, bekçiyi eliyle arkadan yakalamış ve ayaklarını yerden kesecek şekilde yukarı kaldırmış eve doğru sürüklüyor gibi görünüyordu.

"Yüksekten mi?" Skeet şaşkınlıkla ona doğru baktı. "Çatıda boyanması gereken bir olduğunda bu işi hep sen yapmak isterdin."

"Ama işi yaparken yüreğim ağzıma gelirdi hep."

"Ciddi ol. Sen hiçbir şeyden korkmazsın."

'Tanılıyordun."

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın."

"Ben mi"

Skeet öfkeyle cevap verdi. "Evet sen!"

"Benim de korkularım var."

Ruh hali bir anda tamamen değişen ve endişelenen Skeet, elini Dusty'nin omuzundan çekti. Kendini uzaklaştırdı ve çatı sırtı çizgisi üzerindeki kiremitlerin oluşturduğu dar alanın üzerinde yavaş yavaş ileri geri sallanmaya başladı. Sanki Dusty, sadece yükseklik korkusunu değil aynı zamanda ölümcül kanser hastalığına yakalandığını söylemişçesine, Skeet'in sesi acı ile tiredi:

"Yok, yok, yok, yok. ... "

Bu durumda Skeet, kendisine yakınlık gösterilmesine olumlu tepki verebilirdi ama aşırı üstüne düşüp onu korumaya çalıştıklarını fark ederse öfkeli, ulaşılmaz ve hatta saldırgan olabilirdi. Normal koşullarda bu durum sadece sıkıntı yaratırdı ama yerden on iki metre yukarıda, iseniz tehlikeli olabilirdi. Skeet, sert sevgiye, mizaha ve soğuk gerçeklere genellikle daha iyi tepki verirdi.

Dusty, Skeet'in yok, yok melodisini bölerek, "Sen çok geri zekâlısın." dedi.

"Geri zekâlı olan sensin"

"Yanlış. Geri zekâlı olan sensin."

"Sen tam bir geri zekâlısın," dedi Skeet.

Dusty başını salladı. "Hayır, ben psikolojik projerya rahatsızlığı olan biriyim." "Nesi olan?"

"Psikolojik, beyinle ilgili veya beyni etkileyen anlamına geliyor. Projerya, 'erken ve hızlı yaşlanma olarak bilinen ve doğuştan gelen bir anormallik' anlamına geliyor; bu tür rahatsızlığı olanlar çocuk yaşta yaşlanıyorlar."

Skeet başmı salladı. "Evet, 60 Dakika programında bununla ilgili bir hikâye izlemiştim. "

"Psikolojik projeıya rahatsızlığı olan bir kişi, aslında bir çocuktur ama zihinsel olarak yaşlanmıştır. Babam beni böyle çağırırdı. Bazen bu iki kelimenin sadece ilk harflerini söylerdi—PP. 'Benim küçük pe-pem nasılmış bugün?' ya da 'Eğer bir başka Scotch daha içtiğimi görmek istemiyorsan, neden voltanı arka taraftaki ağaç eve doğru alıp bir süre kibritlerle oynamıyorsun küçük pe-pe ' derdi."

Skeet, birdenbire üzerlerine çöken acıyı ve öfkeyi bir kenara bırakıp sempatik bir biçimde, "Vay be. Bunun pek sevgi dolu bir ifade olduğu söylenemez öyle değil mi?"

"Hayır. Bu, geri zekâlı gibi bir ifade değil" Skeet kaşlarını çatarak, "Senin baban kimdi?" diye sordu.

"Dr. Trevor Penn Rhodes, edebiyat profesörü ve Yapıbo-zuculuk teorisi uzmanı."

"O, evet. Dr. Yapıbozucu."

Dusty, Santa Ana Dağları'na bakarak Dr. Yapıbozucu'ya ait birkaç cümleyi tekrarladı: "Dil, gerçeği anlatamaz. Edebiyatın güvenilir bir referansı, gerçek bir anlamı yoktur. Her okuyucunun yorumu aynı derecede geçerlidir ve yazarın amacından daha önemlidir. Aslında, hayattaki hiçbir şeyin anlamı yoktur. Gerçeklik sübjektiftir. Değerler ve hakikat sübjektiftir. Yaşamın kendisi bir illüzyondur. Vesaire, vesaire, vesaire, hadi bir Scotch daha içelim. "

Uzaktaki dağlar oldukça gerçek görünüyordu. Poposunun altındaki çatı da gerçekmiş hissi veriyordu ve garaj yoluna tepe üstü çakılırsa ya ölecek ya da ömür boyu sakat kalacaktı. Bu durum inatçı Dr. Yapıbozucu'ya hiçbir şey ispat-lamayacaktı ama bu Dusty için yeterli bir gerçeklikti.

"Yükseklik korkunun nedeni o mu?" diye sordu Skeet, "Onun yaptığı bir şeyden dolayı mı korkuyorsun yüksekten?"

"Kim... Dr. Yapıbozucu mu? Hayır. Yüksek yerler beni rahatsız ediyor o kadar."

Duyduğu kaygı konusunda sevimli bir biçimde ciddi olan Skeet, "Nedenini öğrenebilirsin. Bir psikiyatrla konuş dedi."

"Sanırım yapacağım tek şey, eve gidip köpeğimle konuşmak."

"Ben birçok terapiye katıldım."

"Ve bu terapiler senin için mucizeler yarattı öyle değil mi?" Skeet o kadar güçlü güldü ki, burnundan sümük çıktı. "Özür dilerim." Dusty cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve Skeet'e uzattı. Skeet burnunu silerken, "Bana gelince .. . benim hikâyem seninkinden farklı. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süreden beri her şeyden korkuyordum, " dedi.

"Biliyorum."

"Uyanmaktan, yatağa gitmekten ve ikisinin arasındaki her şeyden. Ama şu anda korkmuyorum " Kâğıt mendille işini bitirdikten sonra onu Dusty'e geri uzattı.

"Sende kalsın," dedi Dusty.

'Teşekkürler. Hey, artık neden korkmadığımı biliyor musun? "

"İğrenç herifin teki olduğun için mi?"

Skeet sarsıla sarsıla güldü ve başını salladı. "Ama aynı zamanda Diğer Tarafı da gördüm."

"Neyin diğer tarafı?"

"Yaşamın. Ölüm Meleği beni ziyaret etti ve bizi orada neyin beklediğini gösterdi bana."

"Sen bir ateistsin," diye hatırlattı Dusty.

"Artık değil. O günler geride kaldı. Bu seni memnun etmiş olmalı, öyle değil mi dostum?"

"Senin için ne kadar da kolay. Bir hap al, Tanrıyı bul."

Skeet'in tebessümü, derisinin altındaki kafatasmı daha da belirginleştirmişti. Zayıf yüzünde korkutucu bir biçimde yüzeye çok yakındı. "Harika değil mi? Her neyse, Ölüm Meleği bana aşağı atlama talimatı verdi ben de bu yüzden atlıyorum." I

Aniden, çatıda bir uğultu meydana getiren daha soğuk bir rüzgâr esti ve rüzgâr beraberinde uzaktaki denizin tuzlu kokusunu da getirdi—ve ardından sanki bir işaret gibi, kısa bir süre için çürümüş yosunların pis kokusu duyuldu.

Bu rüzgârlı havada ayağa kalkmak ve dik eğime sahip olan çatıyı aşmak, Dusty'nin yüzleşmek istemediği bir mücadeleydi bu yüzden rüzgârın en kısa sürede dinmesi için dua etti.

Dusty, Skeet'in intihar etme isteğinin aslında yeni ortaya çıkan korkusuzluğundan kaynaklandığını varsayarak ve iyi bir korku dozunun onu tekrar hayata bağlayacağını umarak risk aldı ve, "Yerden yüksekliğimiz sadece on iki metre ve çatının kenarı ile döşeme taşlarının arasındaki mesafe muhtemelen dokuz ya da on metre. Aşağı atlamak klasik bir geri zekâlı karan olacaktır çünkü yapmayı planladığın şeyin sonunda belki de ölmezsin, sadece felç olursun ve ömrünün son kırk yılını aciz bir biçimde makinelere bağlı olarak geçirirsin. " dedi.

Skeet neredeyse neşe içinde "Hayır öleceğim," dedi.

"Bundan emin olamazsın."

"Benimle tartışma Dusty."

"Tartışmıyorum."

'Tartıştığını inkar etmek de bir tartışmadır. "

"O zaman seninle tartışıyorum."

"Gördün mü."

Dusty, sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Burası çok alçak. Hadi inelim buradan. Seni, Fashion Ada-sı'ndaki Four Seasons Oteli'ne götüreceğim. Birlikte on dördüncü veya on beşinci kata çıkanz. Oradan atlarsın ve böylece öleceğinden emin olursun."

"Bunu asla yapmazsın."

'Tabi ki yapacağım. Eğer bir şeyi yapacaksan doğru düzgün yap. Bunu da berbat etme"

"Dusty, kafam biraz kanşık olabilir ama aptal değilim."

Motherwell ile bekçi, ellerinde büyük bir yatakla evden dışan çıktılar.

Hantal yatakla mücadele ederken komik bir biçimde Laurel ve Hardy'i anımsatıyorlardı ama Skeet'in gülüşü Dusty'e hiç de komik gelmedi.

Aşağıda garaj yolunda duran iki adam yüklerini brandanın üzerinde duran iki yatağın üzerine bıraktılar.

Motherwell, başını kaldırıp Dusty'e baktı ve kollarını kaldırdı; elleri, Daha ne bekliyorsunuz dercesine açıktı?

Evin etrafında daireler çizen kargalardan biri bir bombalama uçuşu yaptı ve aşağı düşen bomba, dünyanın yüksek teknolojiye sahip hava kuvvetlerini bile kıskandıracak şekilde hedefini buldu. Beyaz ve kıvamlı bir kütle Skeet'in sol ayakkabısının üzerine düştü. Skeet, ilk önce aşağı pisleyen kargaya sonra da kirlenen tenis ayakkabısına baktı. Ruh hali o kadar hızlı ve sert bir biçimde değişti ki, değişimin gücünden başı dönmüş olmalıydı. Tuhaf gülüşü bir anda yok koldu ve yüzünü umutsuzluk ifadesi kapladı. Rahatsız

edici bir ses tonu ile "Bu benim hayatım," dedi ve ayakkabısının üzerindeki pisliği dürtmek için parmağını uzattı. "Benim hayatım."

"Saçmalama," dedi Dusty. "Sen metaforlarla düşünecek kadar eğitimli biri değilsin."

Bu sefer Skeet'i güldüremedi.

Başparmağı ve işaretparmağı ile kuş pisliğini kanştmp "Çok yorgunum," dedi Skeet. "Uyku zamanı."

Uyku derken gerçek uykuyu kastetmiyordu. Kastettiği şey, aşağıdaki yatakların üzerinde şekerleme yapmak da değildi. Onun kastettiği, topraktan bir battaniyenin altında ölüm uykusuna yatmak ve solucanlarla birlikte rüyalara dalmaktı.

Skeet, çatının tepesinde ayağa kalkü. Ufak tefek sıska bir adam olduğu halde dimdik ayakta duruyor ve güçlü rüzgârdan etkilenmemiş görünüyordu.

Fakat Dusty ihtiyatlı bir biçimde çömeldiğinde, kıyıya doğru esen rüzgâr büyük bir güçle onu öne doğru itti ve Dusty ağırlık merkezini değiştirip uygun bir pozisyon almadan önce ayaklarını yerden keserek sendelemesine neden oldu.

Bu rüzgâr, ya bir Yapıbozucu için ideal bir rüzgârdı - etkisi her kişinin yorumuna göre değişen, biri için sadece bir esinti iken diğeri için tayfun olan- ya da Dusty'nin yükseklik korkusu onun ani rüzgâr esintisini abartılı bir biçimde algılamasına neden oluyordu. Yaşlı adamın saçma felsefelerini uzun yıllar önce reddettiğine göre, eğer Skeet frizbi gibi uçma riski olmadan dimdik ayakta durabiliyorsa, o da durabilirdi.

Skeet sesini yükselterek, "En iyisi bu Dusty." dedi.

"Sen neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyorsun."

"Beni durdurmaya çalışma."

"Bunu denemek zorundayım."

"Beni ikna edemezsin."

"Bunun farkındayım."

Eğimli bir alanda garip ve yeni bir spor faaliyetini gerçekleştirmek üzere olan iki atlet gibi birbirlerine bakıyorlardı: Skeet, ilk atışı bekleyen basketbol oyuncusu gibi ayakta duruyordu; Dusty, güç kazanmaya çalışan zayıf bir sumo güreşçisi gibi eğilmişti. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Skeet.

"Ben de zarar görmek istemiyorum"

Eğer Skeet, Sorensonlarm evinden aşağı atlamaya kararlıysa, onu kimse engelleyemezdi. Çatının dik eğimli kiremitleri, rüzgâr ve yerçekimi kanunu onun lehineydi. Dusty'nin yapmayı umduğu tek şey, lanet olasıca çocuğun tam doğru noktadan aşağıya atlamasını ve uzun yatakların üzerine düşmesini sağlamakü.

"Sen benim dostumsun Dusty. Tek gerçek dostum."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim evlat."

"Seni benim en iyi dostum yapan şey de bu."

"Haklısın," diye onayladı Dusty.

"Bir insanın en iyi dostu onun zaferine engel olmamalı."

"Zafer mi?"

"Sanırım o Diğer Tarafta. Zafer."

Skeet'in tam olarak yatakların üzerine düşmesini sağlamanın tek yolu, onu doğru anda yakalamak ve kenardaki ideal noktadan savurmaktı. Bu da çatıdan aşağı birlikte düşmek anlamına geliyordu.

Rüzgar, Skeet'in uzun san saçlarını dağıtıyor ve savuruyordu. Skeet'in uzun san saçlarından başka çekici hiçbir yanı kalmamıştı. Bir zamanlar yakışıklıydı ve kızlan mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Artık vücudu bozulmuştu; yüzü griye dönmüştü ve bitkin görünüyordu. Gözleri dışan uğramıştı. Gür, dalgalı ve san saçlan genel görüntüsünden o kadar farklıydı ki, peruk gibi görünüyordu.

Skeet'in vücudunun saçı dışındaki bölümleri hareketsizdi. Salem'deki bir cadıdan daha hareketsiz olmasına rağmen ihtiyatlı ve atikti. Dusty'den nasıl kurtulacağını ve aşağıdaki taşlara nasıl çakılacağını düşünüyordu.

Çocuğun dikkatini dağıtmak ya da en azından biraz zaman kazanmak için, "Ölüm Meleği'nin neye benzediğini her zaman merak etmişimdir" dedi Dusty.

"Neden?"

"Sen onu gördün değil mi?

Skeet kaşlarını çatarak, "Evet, aslında iyi görünüyordu" dedi. Sert bir rüzgâr Dusty'nin beyaz şapkasını uçurdu ama Dusty, gözlerini Skeet'ten ayırmadı. "Brad Pitt'e benziyor muydu? "

"Neden Brad Pitt'e benzesin ki?" diye sordu Skeet; gizlice çatının kenarına doğru bakarken gözleri iki yana ve sonra tekrar Dusty'e doğru kaydı.

"Brad Pitt, Joe Black ile Tanışmak adlı filmde o rolü oynamıştı. "

"O filmi seyretmedim."

Umudu gittikçe kırılan Dusty, "Ölüm Meleği, Jack Benny'e mi benziyordu?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oldukça eski bir filmde Jack Benny, 'Ölüm Meleği' rolünde oynamıştı. Hatırladın mı?

Birlikte seyretmiştik."

"Ben çok fazla şey hatırlamıyorum. Fotoğraf hafızası olan sensin."

"Görsel hafıza. Fotoğraf hafızası değil. Görsel ve işitsel hafıza."

"Gördün mü? Ne dendiğini bile hatırlamıyorum. Sen beş yıl önce akşam yemeğinde ne yediğini haürlayabiliyorsun. Ben dün ne yediğimi bile hatırlamıyorum."

"Görsel hafıza yanıltıcı bir şey. Hiçbir faydası yok." İlk büyük yağmur damlaları evin üstüne düşmeye başladı. Ölü likenlerin ince bir sümük tabakasına dönüştüğünü görmek için Dusty'nin aşağı bakmasına gerek yoktu; çünkü kokusunu alabiliyordu; bu, ne olduğu hemen anlaşılamayan bir küf kokuşuydu. Islak kiremitlerin kokusunu da duyabiliyordu.

Gözünün önünde oldukça korkutucu bir sahne belirdi: O ve Skeet çatıdan aşağı kayıyorlar ve sert bir biçimde yere düşüyorlardı. Skeet, tek bir çizik bile almadan yatakların üzerine düşüyor ama Dusty, hedeflediği noktaya ulaşamıyor ve kaldırım taşlarına çarparak belkemiğini kırıyordu. "Billy Crystal," dedi Skeet. "Ne... Ölümü mü kastediyorsun? Ölüm Meleği, Billy Cıystal'e mi benziyor?"

"Neden bu kadar şaşırdm?"

"Tanrı aşkına Skeet, akıllı ve aşın duygusal olan, rol kesip duran Billy Cıystal'ı Ölüm Meleği'ne benzetemezsin!"

Skeet, "Onu sevdim," dedi ve çatının kenarına doğru koştu.

5

Sanki savaş gemilerinin büyük silahları hücum birliklerine koruma ateşi sağlıyormuş gibi boşluktan gelen şiddetli patlamalar, güneye bakan kıyılar boyunca yankılandı. Şiddeti gittikçe artan rüzgâr nedeniyle kıyıya çok güçlü dalgalar vuruyor ve sudan oluşan mermiler kıyıya vuran büyük dalgaların üzerinden sekiyor, gürültüyle, alçak kumlar ve seyrek bitki sapları boyunca içerilere düşüyordu.

Martie Rhodes, Balboa Yanmadası'nın sahil yolu boyunca hızla yürüdü. Burası, betondan yapılmış geniş bir sahil yoluydu ve bir taralında okyanus manzaralı evler, diğer tarafında geniş plajlar bulunuyordu. Martie, yağmurun yarım saat sonra başlamasını diledi.

Susan Jagger'in üç katlı dar evi, benzer yapıların arasına sıkışmıştı. Güneşin etkisiyle solarak gümüş rengi almış çatı kiremitleri ve beyaz panjurları nedeniyle bu ev, Cape Cod'daki evleri andmyordu.

Evin, civardaki diğer evler gibi, ön bahçesi ve yüksek bir verandası yoktu; göze çarpan tek şey, saksı içinde birkaç bitkisi olan basit bir avluydu. Avlu, tuğlalarla döşenmişti ve önünde beyaz bir ahşap çit bulunuyordu. Çitin kapısı kilitli değildi ve menteşeler gıcırdıyordu.

Bir zamanlar, Susan -banyosu ve mutfağı olan- üçüncü katı bir ofis olarak kullanan kocası Eric ile birlikte birinci ve ikinci katta yaşamıştı. Artık aynydılar. Eric bir yıl önce taşınmıştı ve Susan ilk iki katı, tek kötü alışkanlıklarının akşam yemeğinden önce içtikleri iki martini olduğu anlaşılan emekli bir çifte kiralamıştı. Kiracıları çok

sessizdi ve besledikleri hayvanlar dört tane muhabbet kuşundan ibaretti.

Evin yan tarafındaki dik merdivenler üçüncü kata yükseliyordu. Martie, merdiven sahanlığına doğru tırmanırken çığlık atan martılar daireler çizerek Pasifik'ten karaya uçuyor ve yarımadayı geçerek başının üzerinden limana doğru gidiyordu. Limanın kuytu tüneklerine sığınıp fırtınanın geçmesini bekleyeceklerdi.

Martie zili çaldı ama içeriden cevap gelmesini beklemeden kapıyı kendi açtı. Susan genellikle misafir karşılamayı sevmezdi; dış dünya ile, bir an için bile olsa, yüzyüze gelmek istemiyordu. Bu nedenle, yaklaşık bir yıl önce, Martie'e bir anahtar vermişti.

Kendisini bekleyen sıkıntıya karşı psikolojik olarak hazırlanıp mutfağa girdi. Mutfak, lavabonun üzerindeki lambayla aydınlanıyordu. Jaluziler sıkıca kapatılmıştı ve mutfaktaki gölgeler mor renkli flamaları andırıyordu.

Odadan ne baharat ne de yemek kokulan geliyordu. Onun yerine havada hafif ama insanın içini daraltan ağır bir dezenfektan, deteıjan ve yer cilası kokusu vardı.

"Ben geldim," diye seslendi Martie, ama Susan cevap vermedi.

Yemek odasındaki tek ışık, küçük bir büfenin kapılarının arkasından geliyordu. Büfenin cam raflarından birinde porselenden yapılmış antika bir çömlek parlıyordu. Burada hava, mobilya cilası kokuyordu.

Eğer tüm ışıklar yanıyor olsaydı, dairenin bir muayenehaneden bile daha temiz olduğu ortaya çıkacaktı. Susan Jagger'ın doldurması gereken bir sürü boş vakti vardı.

Oturma odasmdaki kokuların kanşımmdan halının yeni yıkandığı, mobilyaların yeni cilalandığı, döşemenin tozunun alındığı ve

sehpaların üzerindeki iki küçük, delikli kırmızı seramik kavanozun içine turunçgil kokan taze yapraklar konulduğu anlaşılıyordu.

İnsana zindelik veren okyanus manzarasına açılan geniş pencereler pilili gölgelerle kaplanmıştı. Gölgeler, çoğu yerde ağır ve kaim perdelerle gizlenmişti.

On altı aydır dış dünyaya çıkmaya korkuyor olmasına ve evinden ancak duygusal destek alabildiği biriyle çıkabiliyor olmasına rağmen, dört ay öncesine kadar Susan en azından oraya özlemle bakabiliyordu. Şimdi, duvarlan ya da çatısı olmayan büyük ve açık bir alanın sadece görüntüsü bile fobik bir tepki yaratabiliyordu.

Tüm ışıklar yandı ve geniş oturma odası aydınlandı. Ama yine de örtülü pencerelerden ve anormal sessizlikten dolayı, içindeki bulundukları atmosfer bir cenaze evini andı-nyordu.

Susan, omuzlan aşağı sarkmış ve başı öne eğilmiş durumda koltuğunda oturuyordu. Siyah eteği ve siyah kazağı ile yas tutan birini andmyordu. Görünüşü dikkate alındığında, elindeki kitabın İncil olduğu düşünülebilirdi ama bu bir cinayet romanıydı.

Kanepenin kenarına oturan Martie "Katil uşak mı?" diye sordu.

Susan, başını kaldırmadan "Hayır. Rahibe," dedi.

"Zehirle mi öldürdü?"

Dikkatini tamamen kitaba vermiş olan Susan, "İki tanesini baltayla, bir tanesini çekiçle, bir tanesini telle boğarak, bir tanesini asetilen meşalesi ile ve iki tanesini çivi tabancasıyla." dedi

"Vay canına, seri cinayetler işleyen bir rahibe."

"Rahibe giysisinin altına bir sürü silah saklayabilirsin."

"Şimdiki cinayet romanları bizim lisedeyken okuduğumuz cinayet romanlarından oldukça değişik galiba."

Susan kitabı kapatarak "Değişim her zaman iyi yönde olmuyor," dedi.

On yaşından beri sürdürdükleri mükemmel bir dostlukları vardı: On sekiz yılda birbirleriyle sadece cinayet romanlarını değil; umutlanm, korkularını, mutluluklanm, acılarını, kahkahalarını, gözyaşlarını, dedikodularını, ergenlik çağı heveslerini, kimseye açamadıkları duygularını da paylaşmışlardı. Susan'ın on altı ay önce açıklanamaz bir biçimde başlayan agorafobisinden bu yana paylaştıkları şey, neşeden çok acıydı.

Susan, "Seni aramalıydım," dedi. "Üzgünüm ama bugün seansa gidemeyeceğim."

Bu durum artık alışkanlık halini almıştı ve Martie kendi payına düşen kısmı oynadı: 'Tabi ki gidebilirsin, Susan. Ve gideceksin."

Kitabını yan tarafa koyan Susan başım sallayarak, "Hayır, Dr. Ahriman'ı arayacağım ve ona çok hasta olduğumu söyleyeceğim. Üşütmüş olmalıyım, belki de gribe yakalanıyorUm"Hastaymış gibi görünmüyorsun."

Susan yüzünü buruşturdu. "Midemi üşüttüm dersem daha doğru olur."

"Termometren nerede? Ateşine baksak iyi olur."

"Oh, Martie, bana bir bak. Berbat görünüyorum. Yüzüm bembeyaz, gözlerim kıpkırmızı ve saçım pırasa gibi. Bu şekilde dışarı çıkamam." "Saçmalama Sooz. Her zamanki gibi görünüyorsun"

"İğrenç görünüyorum."

"Julia Roberts, Sandra Bullock, Cameron Diaz. Çok hasta olduğun ve aralıksız kustuğun zamanlarda bile onları kıskandıracak kadar güzelsin; ve şu anda da hasta falan değilsin. "

"Ben bir hilkat garibesiyim."

"Evet haklısınız, Fil Hanım. Başınıza bir çuval geçirmeli ve sizi küçük çocuklardan uzak tutmalıyız. "

Eğer güzellik bir yük olsaydı, Susan şimdiye kadar o yükün altında çoktan ezilmiş olurdu. Küllü sarı saçlarıyla, yeşil gözleriyle, minyon yapısıyla, mükemmel yüz hatlarıyla, Cennet Bahçesi'ndeki bir ağacın üzerinde bulunan şeftali kadar pürüzsüz cildiyle, bir zamanlar erkeklerin başını döndürüyordu.

"Üzerimdeki bu etek yakında patlayacak. Çok şişmanladım."

Martie alaycı bir ifadeyle "Gerçek bir keşif balonu," dedi. "Özgüdümlü olanlarından. Kocaman bir balon kadın."

Susan kendini evine hapsettiği için, evi temizlemek ve yatak odasındaki kondisyon bisikletine binmek dışında herhangi bir egzersiz yapamadığı halde, hâlâ ince ve zarifti.

"Yaklaşık yarım kilo aldım," diye diretti Susan.

Martie kanepeden kalkarak "Aman tanrım, bu liposucti-on gerektiren acil durum," dedi. "Ben senin yağmurluğunu alayım. Plastik cerrahı arabadan ararız ve ona tüm yağı çekmek için endüstri boyu bir pompa hazırlamasını söyleriz. "

Yatak odasına uzanan kısa holde bulunan portmantonun iki kapağı da aynalıydı. Martie portmantoya doğru yaklaşırken, daha önce yaşadığı mantıkdışı korkuyu tekrar yaşamak kaygısıyla gerildi ve duraksadı.

Kendini toparlamalıydı. Susan'ın ona ihtiyacı vardı. Eğer tekrar aynı şeyleri hissederse, korkusu Susan'ın korkularını besleyecekti veya belki de tam tersi olacaktı.

Aynanın önüne geldiğinde, aynanın içinde onun kalbinin deli gibi çarpmasına neden olacak herhangi bir şey olmadığını gördü.

Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki tebessüm zoraki görünüyordu. Aynadaki yansımasından gözlerine baktı ve sonra bakışlarını kaçırıp kapılardan birini açtı.

Askıdan yağmurluğu alırken, Martie ilk defa, son zamanlarda yaşadığı korku nöbetlerinin son yıllarda Susan ile birlikte geçirdiği zamanla bir ilişkisi olabileceğini düşündü. Belki de, aşın fobileri olan bir kadınla arkadaşlık ederken, onun korkularının bir kısmının kendisine de geçebileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıydı.

Martie'nin yüzü utanç duygusuyla kızardı. Böyle bir olasılığı düşünmek bile ona boş bir inanç ve acımasızlık gibi geldi. Zavallı Susan'a haksızlık ettiğini düşündü. Fobik rahatsızlıklar ve panik ataklar bulaşıcı değildi.

Yana doğru döndü ve portmantonun kapağını kapatmaya çalışırken psikologların, bir insanın kendi gölgesinden korkması rahatsızlığına ne ad verdiklerini düşündü. Su-san'ın şu anda çektiği rahatsızlık, agorafobi olarak adlandırılan açık alan korkusuydu. Ya gölgeler? Aynalar?

Martie, holden çıkıp oturma odasına geldiğinde, aynaya tekrar bakmamak için sürgülü kapıyı kapatırken yana doğru döndüğünü fark etti. Böyle bilinçsiz bir korkuyla hareket ettiği için irkilerek portmantoya geri dönmeyi ve aynayla yüzleşmeyi düşündü

Susan oturduğu koltuktan onu seyrediyordu.

Ayna bekleyebilirdi.

Martie, yağmurluğun kollarını açarak arkadaşına yaklaştı. "Ayağa kalkıp şunu giy de gidelim. "

Susan koltuğun kollarını tuttu ve sığmağını terk edecek olmanın verdiği mutsuzlukla "Yapamam" dedi.

" Gitmeyeceğin randevunu kırk sekiz saat önce iptal etmezsen parasını ödemek zorundasın."

"Bunun için yeterli param yok."

"Bunu biliyorum, çünkü herhangi bir gelirin yok."

Susan'ın emlak komisyoncusu olarak kariyerini agorafobiden daha fazla etkileyebilecek tek şey, kontrol edilemeyen piromani, yani kasten yangın çıkarma hastalığıydı. Müşteriye evi gezdirirken kendini güvende hissediyordu ama evler arasında dolaşırken felç edici bir korkuya kapılıyor ve bu nedenle araba kullanamıyordu.

Muhabbet kuşları ile akıllarını bozmuş olan alt kat kiracılarının aylık ödemelerini kastederek "Kirayı aldım," dedi Susan.

"Ama aldığın kira, ipotekle vergileri ödemeye ve evin bakımını yaptırmaya yetmiyor. "

"Evde bir sürü hisse senedim var."

Martie, eğer bu lanet olasıca fobiyi yenemezsen, yoksulluk ve senin aranda kalacak tek şey, bu hisse sentleri olabilir diye düşündü ama bu korkunç olasılık o koltuktan kalkması için Susan'ı motive edebilecek olsa bile, cesaretini toplayıp düşüncelerini söyleyemedi.

Susan, zarif çenesini inandırıcı olmayan bir meydan okuma ifadesi ile kaldırarak, "Ayrıca Eric bana çek gönderiyor."

"Çok fazla gönderdiği söylenemez. Belki cep harçlığından biraz daha fazla. Ve eğer o pislik herif seni boşarsa belki de ondan çok bir şey kopartman mümkün olmayacak; özellikle evlenirken senin ondan daha fazla malın olduğu ve ortada çocuk olmadığı gibi gerçekler göz önüne alınırsa. "

"Eric pislik biri değil."

"Yeterince açık sözlü olmadığım için özür dilerim. O bir domuz."

"Kibar ol, Martie."

"Dürüst olmalıyım. O bir kokarca."

Susan kendine acımama ve gözyaşlarına boğulmama konusunda kararlıydı ve bu takdir edilmesi gereken bir durumdu ama Martie'nin öfkesini kabullenmeme konusunda da aynı derecede kararlıydı ve bu takdir edilmemesi gereken bir durumdu. "Beni . . . .böyle görmek onu çok üzüyordu. Buna daha fazla dayanamadı."

"Zavallı hassas kocan," dedi Martie. "Sanırım evlilik yemininin 'hastalıkta ve sağlıkta' kısmını unutacak kadar üzgündü."

Martie'nin Eric'e karşı olan öfkesi gerçek bir öfkeydi ve onu ateşi besler gibi beslemeye ve daima canlı tutmaya çalışıyordu. Eric daima sessiz, sevimli ve dikkatleri üstüne çekmeye çalışmayan biri olmuştu ve karısını terk etmesine rağmen ondan nefret etmek zordu. Martie'nin Susan'a olan sevgisi Eric'i hor görmesini engelleyecek kadar fazlaydı ama agorafobi ile mücadele etmesi için Susan'ı motive edecek tek şeyin öfke olduğunu düşünüyordu.

"Hastalığın kanser ya da ona benzer bir hastalık olsaydı Eric burada olurdu," dedi Susan. "Ben sadece hasta değilim Martie. Ben deliyim."

"Sen deli değilsin," dedi Martie. "Fobiler ve korku atakları delilikten farklı şeyler."

"Kendimi deli hissediyorum. Kendimi tamamen çılgın gibi hissediyorum."

"Bu durum ortaya çıktıkta sonra dört ay bile dayanamadı. O bir pislik, kokarca, gelincik ve hatta bunlardan daha bile kötü biri."

Her ziyaretin -Martie'nin çıkarma aşaması olarak düşündüğü- bu katı bölümü Susan için oldukça stresli geçiyordu, ama Martie için çok daha zordu. İnatçı arkadaşını evden çıkarmak için katı ve

acımasız olmak zorundaydı ve her ne kadar bu katılığının nedeni ona karşı duyduğu sevgi ve şefkatse de, kendini sanki Susan'a zorbalık ediyormuş gibi hissediyordu. İyi bir neden için bile olsa, bir zorba gibi davranmak Martie'nin karakterine pek uygun değildi. Bu dört ya da beş saatlik merhametsiz dayanıklılık denemesinin sonunda, Corona Del Marib'deki evine fiziksel ve duygusal yorgunlukla dönecekti.

"Sooz, sen bu işin üstesinden gelecek kadar güzel, iyi, özel ve akıllısın." Martie yağmurluğu salladı. "Hadi bakalım kaldır poponu o koltuktan."

"Dr. Ahriman seansları neden benim evimde yapamıyor anlamıyorum?"

"Haftada iki kere bu evden dışarı çıkmak da tedavinin bir parçası. Teoriyi biliyorsun... korktuğun şeyin üzerine gitmelisin. Bir tür aşı."

"İşe yaramıyor."

"Hadi."

"Daha da kötüleşiyorum."

"Kalk, kalk."

"Bu çok zalimce," diye itiraz etti Susan. Ellerini koltuğun kollarından çekerek bacaklarının üzerinde yumruk yaptı. "Hem de çok zalimce."

"Mızmız."

Susan Martie'ye baktı. "Bazen huysuz bir cadı olabiliyorsun."

"Evet, öyleyim. Eğer Joan Crawford hayatta olsaydı ona tel bir elbise askısı ile meydan okuyacaktım ve onu yenecektim.. "

Susan gülerek ve başını sallayarak koltuktan kalktı. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Üzgünüm Martie. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Susan'ın yağmurluğu giymesine yardım eden Martie,

"Şimdi rahat ol tatlım; doktordan dönüşte Çin yemeği alacağız. Bira şişelerimizi açacağız ve öğle yemeğinden sonra kazanılan her oyun için elli sent karşılığında pişti oynarız."

"Zaten bana altı yüz bin dolar borcun var."

"Öyleyse sen de benim bacaklarımı kır. Kumar borçlan yasal yollardan tahsil edilmez."

Susan, biri dışında tüm lambaları söndürdü ve sehpanın üzerindeki cüzdanını alarak Martie'nin önünden yürümeye başladı.

Susan'ı takip ederek mutfağın yanından geçerken lavabonun yanındaki kesme tahtasının üzerinde duran ve kötülük taşıyormuş gibi görünen bir şey Martie'nin dikkatini çekti. Bu, klasik İtalyan mutfağına özgü bir alet olan çift saplı bıçaktı: Paslanmaz çelikten yapılmış eğri bıçak yarım ay şeklindeydi ve iki ucu da saplıydı. Bu sayede, sebzeleri küp şeklinde doğramak ve dilimlemek için hızla ileri ve geri doğru sallanabiliyordu.

Bıçağın keskin ucunda tıpkı elektrik akımı gibi parlak bir ışığın olduğunu hissetti.

Martie gözlerini ondan ayıramıyordu. Susan "Sorun nedir?" diye sorana dek, çift saplı bıçağın onu ne derece hipnotize ettiğini fark etmemişti.

Boğazı kurumuştu ve dili sanki şişip kocaman olmuştu. Kısık bir sesle cevabını bildiği bir soru sordu?:

"Bu nedir?"

"Daha önce hiç kullanmadın mı? Harika bir şey. Kısa bir süre içinde soğanı küp şeklinde doğrayabilirsin."

Bıçağın görüntüsü, gölgesinin ve banyo aynasının korkuttuğu kadar korkutmadı onu. Martie bu tuhaf tepkisine bir açıklama getiremese de, bıçağın görüntüsü onu huzursuz etmişti.

"Martie? İyi misin?"

"Evet, hadi gidelim."

Susan kapı tokmağmı çevirdi ama mutfak kapısını açmadan önce duraksadı.

Martie elini arkadaşının elinin üzerine koydu ve birlikte kapıyı içeri doğru açtılar; soğuk gri ışığı ve sert rüzgârı içeri aldılar.

Kapısının dışındaki çatısız dünyaya girme düşüncesiyle Susan'ın yüzü bembeyaz oldu.

Martie, "Bunu daha önce yüzlerce defa yaptık," diyerek onu sakinleştirdi.

Susan kapı pervazına tutundu ve "Dışarı çıkamam." dedi.

"Çıkacaksın," diye ısrar etti Martie.

Susan mutfağa geri dönme girişiminde bulundu ama Martie onu engelledi. "Bırak içeri gireyim, bu çok zor, bana acı veriyor. "

"Bu bana da acı veriyor," dedi Martie.

"Lanet olsun." Umutsuzluk, Susan'ın yüzündeki güzelliğin bir kısmını gölgelemişti; vahşi bir korku onun orman yeşili gözlerini karartmıştı. "Bu şekilde temize çıkıyorsun değil mi, bundan zevk alıyorsun, sen delisin."

"Hayır, ben huysuzum." Martie kapı pervazını iki eliyle tuttu ve onun önünü kapatarak "Ben huysuz cadıyım.

Sen cadısın."

Susan birdenbire Martie'yi itmeyi bırakü ve destek arar-mışçasma ona sarıldı. "Lanet olsun, Çin yemeği yemek istiyorum."

Martie bir an için Dusty'i kıskandı. Dusty'nin bu sabah için en büyük derdi, yağan yağmur nedeniyle ekibinin yapacağı bazı işleri uzun süre ertelemek zorunda kalabileceğine ilişkin duyduğu kaygıydı. İri yağmur damlaları iskeleyi kaplayan çatının üzerine düşmeye başladı; önce aralıklarla sonra kesintisiz olarak.

En sonunda adımlarını eşikten dışarı attılar. Martie kapıyı çekti ve kilitledi.

Çıkarma aşaması geride kalmıştı. İleride onları çok daha kötü şeyler bekliyordu ve Martie başlarına geleceklerin çoğundan habersizdi.

6

Skeet, neşeli bir biçimde dik ve eğimli çatıdan aşağı doğru koştu ve yatakların üzerine değil de beynini dağıtacak taşların üzerine düşmesini sağlayacak bir atlama noktası belirlemek için, bir dondurmacıya ulaşmak için taşlı yolda deli gibi koşan bir çocuk gibi, turuncu ve kahverengi kiremitlerin üzerinden sekerek çatının kenarına geldi. Dusty hiç vakit kaybetmeden onu izledi.

Aşağıdan seyredenler, delirmiş iki adamın bir intihar anlaşmasını yerine getirdiğini düşünüyor olmalıydılar.

Skeet daha eğimli çatının yarısına bile gelmeden Dusty ona yetişti. Yakaladığı gibi, onu hedeflediği yönden döndürdü ve onunla birlikte eğri yüzeyde diyagonal olarak tökezledi. Ayaklarının altındaki bazı kiremitler kırıldı, çatı tamircisinin yaptığı sıvadan kopan küçük parçalar takırdayarak yağmur oluğuna doğru yuvarlandı. Yağmura ve kaygan likenlere karşı verilen mücadeleye Skeet'in enerjik ve neşeli direnci de eklendiğinde, aşağı yuvarlanan bu dökünütülerin üzerinde ayakta durmak en az misketlerin üzerinde yürümek kadar zordu. Skeet, sallayıp durduğu kolları ve çivi gibi kullandığı dirsekleri ile saldmyor ve çocukça kıkırdıyordu. Skeet'in görünmez dans partneri, Ölüm, Ona doğaüstü bir zarafet ve denge vermiş olmalıydı ama Dusty birdenbire düşünce Skeet de onunla birlikte devrildi. Kalan son on adımı birbirlerine sanlmış halde yuvarlanarak aştılar ve çekilen bir bas gitar teli gibi ses çıkaran bakır yağmur oluğundan aşağı yuvarlandılar; Dusty pusulayı tamamen şaşırmıştı; yatakların üzerine mi yoksa yere mi düşeceklerini bilmiyordu.

Dusty uçarken, tepeüstü düşerken ve Skeet'i bırakırken Martie'yi düşündü: İpek gibi siyah saçlarının temiz kokusunu, gülüşünü, gözlerindeki dürüstlüğü.

On iki metre çok yüksek değildi, sadece üç kattı ama en kaim kafayı bile ikiye yarmaya yetecek kadar ve omurgasının ışınları bir galeta gibi kolaylıkla dağılmasını sağlayacak kadar yüksekti. Bu nedenle, üst üste konmuş yatakların üzerinde düşen Dusty kalkarken Tanrı'ya teşekkür etti. Ve sonra, düşme anında aklından geçen her düşünce son düşüncesi olabilecekken sadece Martie'yi düşündüğünü ve Tanrı'nın ancak düştükten sonra aklına geldiğini fark etti.

Sorensonlarm yatakları en iyi kalite olmalıydı. Düşmenin etkisi o kadar hafifti ki, Dusty'nin nefesi bile kesilmemiş-ti. Skeet de güvenli bölgeye düşmüştü. Skeet ayağa kalkmamıştı; aynen düştüğü şekilde yatıyordu. Yüzü, satenden yatak kılıfına gömülmüştü ve kolları başının üzerindeydi. Pamuk tabakalan, sünger ve hafif kuştüyü yorgandan oluşan katmanın üzerine düştüğü halde, yumurta kabuğu inceliğindeki kemikleri tuzla buz olacak kadar kmlganmışçasma hareketsizdi.

Üst yatak, yağmurdan dolayı hemen smlsıklam olduğu için Dusty ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Skeet'i, yüzü yukanya bakacak şekilde döndürdü.

Skeet'in sol yanağında sıynklar vardı ve çenesindeki sığ çukur küçük bir kesik tarafından iki eşit parçaya aynlmıştı. Her iki yara da muhtemelen çatıdaki kiremitlerin üzerinde yuvarlanırken oluşmuştu: İkisi de fazla katlamıyordu.

"Neredeyim ben?" diye sordu Skeet.

"Olmak istediğin yerde değil."

Çocuğun bronz gözlerinde, çatıdaki manik dakikalarında belli olmayan ve acıdan kaynaklandığı anlaşılan siyah bir pas vardı. "Cennet mi?"

Bir anda yanlarında beliren Motherwell, Skeet'i kazağından tutup onu ayağa kaldırarak "Ben onu senin için Cehenneme dönüştürürüm baş belası sürüngen," dedi. Eğer gökyüzü, düşen bir şimşekle ikiye ayrılsaydı ve gök gürültüsüyle sallansaydı, Motherwell'in İskandinavların fırtına tanrısı Thor olduğu düşünülebilirdi. "Seni ekibimden atıyorum, senin işin bitti umutsuz sersem!"

Dusty yataktan kalkıp ayaklarının üzerinde doğruldu ve "Sakin olun, sakin olun," dedi.

Skeet'i hâlâ yerden otuz santim yukanda tutan Motherwell, Dusty'e döndü. "Ciddiyim patron. Ya o gider tarih olur ya da bundan böyle ben seninle çalışamam."

"Peki, tamam. Sadece onu yere bırak Ned."

Motherwell Skeet'i bırakmak yerine şöyle bir salladı ve onu Noel ağacı gibi süslemeye yetecek kadar köpüklü tükürükler saçarak bağırdı: "Kârın çoğu alınacak olan yeni yataklara, daha doğrusu üç pahalı yatağa gidecek. Bunun farkında mısın pislik herif?"

Motherwell'in ellerinde asılı duran Skeet hiçbir direnç göstermeden "Ben sizden yatakları dışarı çıkarmanızı istemedim ki," dedi.

"Kurtarmaya çalıştığım kişi sen değildin lanet herif."

"Bana hep hakaret ediyorsun," dedi Skeet. "Oysa ben hiçbir zaman sana hakaret etmedim."

"Sen yürüyen bir saman çuvalısın." Motherwell gibi hareket liderleri, kendilerini birçok konuda frenleyebilirlerdi ama öfkelerini frenlemeleri imkansızdı. Dusty, onların, kendilerine miras bırakılan bu kirli dünyada temiz bir yaşam sürmek için verdikleri mücadeleyi takdir ediyordu ve onların öfkelerini de arılayabiliyordu; çünkü bazen tüm bu pislikten o da bunalıyordu.

Skeet, Motherwell'e "Ben seni seviyorum, ahbap," dedi. "Keşke sen de beni sevebilseydin."

Skeet'i çöp torbası fırlatır gibi yan tarafa atan Motherwell "Sen insanlığın kıçında çıkan bir çıbansın," diye kükredi.

Skeet neredeyse, oradan geçen Foster Newton'a çarpıyordu. Çocuk garaj yolu üzerindeki yığma düşerken Fig durdu ve Dusty'e bakarak, "Eğer yağmur yağmazsa yarın sabah görüşürüz," dedi. Skeet'in üzerinden atlayarak kaldırımın kenarında duran arabasına doğru yürümeye başladı. Sanki çalışma hayatı boyunca her gün insanların çatılardan atlayışlarına şahit olmuş gibi, kulaklıklanyla radyo dinliyordu.

Net Motherwell, sırılsıklam olmuş yataklara bakıp kaşlarını çatarak "Ne kargaşa ama," dedi.

Dusty, Skeet'in ayağa kalkmasına yardım ederken Mot-herwell'e "Onu muayene ettirmeliyim," dedi.

Motherwell, "Ben buradaki işlerle ilgilenirim," diyerek rahatlattı onu. "Sen sadece şu ahlaksız küçük serseriyi gözümün önünden uzaklaştır."

Yağmurun yıkadığı dolambaçlı garaj yolu boyunca Skeet, Dusty'e yaslanarak yürüdü. Aldığı haplardan mı yoksa kendi kendini başarılı bir biçimde yok etme olasılığından mı kaynaklandığı belli olmayan çatıdaki çılgın enerjisinden eser kalmamıştı ve yorgunluktan topallıyor, neredeyse ayakta uyuyordu.

Dusty'nin beyaz Ford kamyonetine yaklaştıklarında bekçi peşlerine takıldı ve "Bununla ilgili bir rapor hazırlamalıyım," dedi.

"Öyle mi? Kiminle?"

"Ev sahipleri birliği yönetim kuruluyla. Bir kopyasını da mülk yönetimi şirketine vereceğim."

Skeet'i kamyonete yaslarken "Beni bir çifte ile kurşuna dizmeyecekler öyle değil mi?" diye sordu.

Bekçi, "Hayır, asla benim tavsiyelerimi dikkate almazlar" dedi ve Dusty, onun hakkında yaptığı değerlendirmeyi tekrar gözden geçirmesi gerektiğini düşündü.

Uyuşukluğundan sıyrılan Skeet, Dusty'i uyardı, "Senin ruhunu isteyecekler Dusty. Ben bu herifleri tanırım."

Bekçi, şapkasının siperinden süzülen suların arkasından, "Sizi, istenmeyen boyacılar listesine koyabilirler. Ama muhtemelen, sizden bu adamı bir daha asla kapıdan içeri sokmamanızı isteyeceklerdir. Bu arada, adamın tam adını söyler misiniz?"

Arabanın yolcu kapısını açan Dusty, "Bruce Wayne," dedi.

"Ben adının Skeet'e benzer bir şeyler oluğunu sanıyordum."

Skeet'in arabaya binmesine yardım eden Dusty , "Bu onun takma adı," dedi. Bunun yalan olduğu söylenemezdi ama yanılücıydı.

"Kimliğini görmem gerekiyor."

Dusty kapıyı kapatarak "Sonra getiririm," dedi. "Vakit kaybetmeden onu doktora götürmeliyim."

Yolcu tarafından sürücü tarafına geçmek için arabanın etrafını dolaşan Dusty'i takip eden bekçi, "Yaralı mı?" diye sordu.

Dusty arabayı binip kapıyı kapatırken "O bir kazazede," dedi

Bekçi cama vurdu.

Bir eliyle arabayı çalıştırıp diğer eliyle camı açarken Dusty "Ne istiyorsun? " diye sordu.

"Saldın gücüne geri dönemezsin ama tayfa da doğru bir kelime olmamış. Sen en iyisi onlara sirk veya yaygaracılar de."

"Haklısın," dedi Dusty. "Seni sevdim."

Bekçi gülümsedi ve sırılsıklam olmuş şapkasını yukarı kaldırdı.

Dusty camı kapattı, silecekleri çalıştırdı ve Sorensonla-rm evinden uzaklaştı.

7

Susan Jagger, üçüncü kattaki dairesinin merdivenlerinden inerken eve yakın duruyor, kendisine sığmağın yakın olduğunu hatırlatmak istermişçesine, sağ elini cephedeki karolar üzerinde gezdiriyor; sol eliyle de Martie'nin kolunu sıkıca tutuyordu. Başını önüne eğmiş, ayaklarına odaklanmıştı, attığı her yirmi beş santimlik adım, sarp bir granitin zirvesine tırmanan bir dağcının attığı adımlar kadar dikkatliydi.

Susanin yağmurluğu kapüşonlu olduğu ve boyu arka-daşmmkinden daha kısa olduğu için yüzü görünmüyordu ama Martie, Susan'ın nasıl göründüğünü biliyordu. Şoke olmuş beyaz bir yüz. Çenesi kilitlenmiş, ağzı korkunç. Yeşil gözleri sanki bir hayalet görmüşçesine büyümüş.

Fakat buradaki tek hayalet, agorafobi tarafından öldürülmüş, ama bir zamanlar hayatta olan kendi ruhuydu.

Susan titreyerek "Havanın nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi yok."

"Nefes almakta güçlük çekiyorum," diye şikâyet etti Susan. "Yoğun. Komik kokuyor."

"Hava sadece nemli. Koku benden geliyor. Yeni parfümüm."

"Senden mi? Parfümünden mi?"

"Bugünlerde kendimi genç kız gibi hissediyorum."

Susan korkuyla "Çok fazla açıktayız," dedi.

"Neredeyse arabaya geldik sayılır."

"Dışarıda başımıza her şey gelebilir."

"Hiçbir şey olmayacak."

"Saklanabileceğimiz hiçbir yer yok."

"Ortada saklanmamızı gerektirecek bir durum yok ki."

Yüz elli yıl öncesine ait dini konuşmaların yapısı, terapi seanslarına gidişte ve dönüşte olmak üzere, haftada iki kere gerçekleşen bu diyaloglarınkinden daha az katı değildi.

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde, yağmur şiddetini artırdı ve avludaki saksı çiçeklerinin yapraklarından tuğlalara düşerken patır patır sesler çıkardı.

Susan, evin köşesinden ayrılmak istemiyordu.

Martie elini onun omuzuna attı. "İstersen bana yaslan."

Susan Martie'ye yaslandı. "Dışarıdaki her şey çok garip, eskiden olduğundan çok farklı."

"Hiçbir şey değişmedi. Sadece fırtına var."

Susan "Bu yeni bir dünya," diye itiraz etti. "Ve hiç de iyi bir dünya değil."

Birbirlerine sarıldılar ve Martie, başını Susan'ın başıyla aynı hizaya getirmek için eğildi. Bu yeni dünyaya doğru hızla ilerlediler; çünkü Susan, nispeten kapalı bir alem olan araca bir an önce ulaşmaya çalışıyordu; ama bir an için duraksadılar çünkü Susan, başının üzerindeki sonsuz boşluğun ağırlığı altında kalmış ve neredeyse ezilmişti. Rüzgâr, vücutlarını kamçılıyor, yağmur şiddetli bir biçimde yüzlerine çarpıyordu; onları koruyan tek şey, kapüşonları ve rüzgârın etkisiyle dalgalanan paltolarıydı. Bu halleriyle, Armaged-don'unt*' ilk dakikalarında umutsuzca kutsal bir tapmak arayan, dini kıyafetler içindeki korkmuş iki rahibeyi andırıyorlardı.

Martie, ya gelen fırtınanın türbülansmdan ya da zor durumdaki arkadaşından etkilenmişti; çünkü duraksayarak da olsa arabasını

park ettiği yan sokağa doğru ilerlerlerken, kolayca algılanabilen ama tanımlaması gayet zor olan günle ilgili bir tuhaflığın giderek daha fazla farkına varmaya başla(*) Armageddon: Kötüler ve iyiler arasında kıyamet gününden önce gerçekleşecek son savaş (r.n.) mıştı. Betondan yapılmış yoldaki su birikintileri siyah aynalar gibi görünüyordu ve yansıyan görüntüler yağan yağmurla birlikte bozuluyor ve gerçekte ne oldukları anlaşılamıyor-du ama yine de bu görüntüler Martie'yi rahatsız ediyordu. Sallanan palmiye ağaçlan, yeşilden, yeşil-siyah arası bir renge dönmüş olan yapraklanyla havayı yırtıyor ve içindeki ilkel ve pervasız şehvetle yankılanan monoton bir tıslama sesi çı-kanyordu. Sağ taraflarında kumlar, tıpkı uyuyan büyük bir canavarın cildi gibi düz ve renksizdi ve sol taraflarındaki evlerin her biri kendi içinde bir fırtına yaşıyormuş gibi görünüyordu; çünkü bulanık bulutların renksiz görüntüleri ve rüzgârdan sallanan ağaçlar, okyanus manzaralı büyük pencereler boyunca bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Martie, etrafındaki bu doğal olmayan tehdidin tuhaf etkilerinden rahatsız olmuştu ama fırtına ile birlikte ortaya çıkan içindeki yeni tuhaflık onu daha fazla endişelendiriyordu. Kalp atışlan, bu vahşi havanın büyülü enerjisine teslim olmak gibi mantık dışı bir istekle hızlanıyordu. Birdenbire, ta-nımlayamadığı bazı şeylerden korkmaya başladı: Kontrolünü kaybetme korkusu, geçici olarak şuurunu kaybetme ve sonra yeniden kendine gelme ve o arada çok kötü____ ağza alınmaz bir şey yaptığını fark etme korkusu.

Bu sabaha dek, aklına hiç bu tür tuhaf düşünceler gelmemişti. Şimdi aklına sürekli bu tür düşünceler geliyordu.

Aklına, kahvaltıda içtiği anormal derecede ekşi greyfurt suyu geldi ve bu greyfurt suyunun bozuk olabileceğini düşündü. Midesi bozulmamışü ama belki de onunki fiziksel semptomlardan çok, zihinsel semptomlara neden olan bir zehirlenmeydi.

Bu da tuhaf düşüncelerinden biriydi. Bozuk meyve suyu açıklaması, CLA'in mikrodalga vericiyle beynine mesajlar göndermesi olasılığından daha mantıklı bir açıklama değildi. Eğer Martie, bu dolambaçlı mantıksızlık yolunda yürümeye devam ederse, yakında, uzun süreli beyin yıkamaya karşı, ayrıntılı alüminyum folyo şapka tasarımları yapmaya başlayacaktı.

Martie, sahil yolundan arabanın park edilmiş olduğu dar sokağa uzanan beton merdivenleri uçarcasına inerken Su-san'dan, ona verdiği oranda duygusal destek alıyordu ve onun bunu çok fazla hissetmesini istemiyordu.

Martie, kaldmm tarafındaki kapıyı açtı ve Susan'ın kırmızı Satürn'ün içine girmesine yardım etti; sonra da arabanın etrafını dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu.

Arabanın tavanına düşerek soğuk ve yankılı bir sesin oluşmasına neden olan yağmur damlaları akla, atların toynaklarından çıkan sesleri getiriyordu. Sanki kıyamet alametlerini getiren Mahşerin Dört Atlısı -Veba, Savaş, Kıtlık ve Ölüm- yakmlarındaki sahilden dörtnala yaklaşıyormuş gibiydi.

Martie, kapüşonunu geri attı. Anahtarlarını bulmak için paltosunun önce bir cebini, sonra da diğer cebini aradı.

Susan, yolcu koltuğunda oturuyordu ve kapüşonu hâlâ başındaydı. Başı öne eğikti, ellerini yanaklarında yumruk yapmıştı ve sanki Satürn, üç ayaklı bir küpün içine sıkıştı-nlmak üzere hidrolik araba ezicilerden birindeymiş gibi, gözlerini sıkarak kapatmıştı ve yüzü allak bullak olmuştu.

Martie'nin dikkati arabanın anahtarı üzerinde yoğunlaşmıştı; bu, her zaman kullandığı anahtardı ama ucu daha önce hiç olmadığı kadar sivri görünüyordu. Dişleri ekmek bıçağının testere dişlerini

andırıyordu. Martie'nin aklına Su-san'ın mutfağmdaki çift saplı bıçak geldi.

Bu basit anahtar potansiyel bir silahtı. Martie'nin aklına bir araba anahtarının açacağı kanlı yaranın görüntüleri geldi.

Susan gözlerini açmadan "Sorun nedir?" diye sordu.

Anahtan kontağa sokarak ve içindeki karmaşayı gizlemeye çalışarak Martie, "Anahtanmı bulamadım da. Her şey yolunda. İşte buradaymış" dedi.

Motor çalıştı ve gürledi. Martie emniyet kemerini bağlarken elleri o kadar kötü titriyordu ki, mandalı takana dek plastik sert toka ve kemer üzerindeki metal dil bir çift oyuncak diş gibi birbirine çarptı.

"Ya dışanda başıma bir şey gelirse ve ben bir daha eve geri dönemezsem" dedi Susan.

Martie'nin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında o an verilen söz tutulmayabilirdi ama "Ben seninle ilgilenirim," diye söz verdi Martie.

"Peki ya senin başına bir şey gelirse?"

Ön cam sileceklerini çalıştırırken "Benim başına hiçbir şey gelmeyecek," diye söz verdi Martie.

"Herkesin başına bir şey gelebilir. Bak benim başıma neler geldi."

Martie, kaldırımdan uzaklaşıp arabasını kısa sokağın sonuna doğru sürdü ve sonra sola, Balboa Bulvarı'na döndü. "Rahatla. Yakında doktorun ofisinde olacaksın."

"Kaza geçirmezsek tabii," diyerek endişesini belirtti Susan.

"Ben iyi bir sürücüyüm."

"Araba bozulabilir."

"Bu iyi bir araba."

"Çok fazla yağmur yağıyor. Ya sokakları sel basarsa"

"Ya da belki, sümüksü bir maddeden oluşan Marslılar bizi kaçırır," dedi Martie. "İkimizi ana gemiye götürüp mürekkep balığı benzeri iğrenç yaratıklarla çiftleşmeye zorlarlar."

Susan kendini savunurcasma "Bu yarımadadaki sokakları sel basıyor," dedi.

"Yılın bu zamanlarında Koca Ayak, iskelenin etrafında saklanıp tedbirsizlerin kafalarım ısırıyor. Bu bölgede arabanın arızalanmaması için dua etsek iyi olur."

"Çok kötüsün," diye şikâyet etti Susan.

"Ben cehennem kadar kötüyüm," diye itiraf etti Martie.

"Sen çok zalim birisin. Ciddiyim."

"Ben iğrenç biriyim."

"Beni eve götür."

"Hayır."

"Şenden nefret ediyorum."

"Ben seni yine de seviyorum," dedi Martie.

Susan umutsuzca "Kahretsin," dedi. "Ben de seni seviyorum."

"Burada dur."

"Bu çok zor."

"Biliyorum tatlım."

"Ya benzinimiz biterse?"

"Depo dolu."

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Sooz, nefes alıyorsun."

"Ama hava tıpkı bir ... çamur gibi. Ve göğsümde bir acı var. Kalbim."

"Benimse popomda bir acı var," dedi Martie. "Ne olduğunu tahmin et."

"Sen huysuz bir cadısın."

"Bu haber bayatladı."

"Senden nefret ediyorum."

Martie sabırla "Ben seni seviyorum," dedi.

Susan ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapattı. "Böyle devam edemem."

"Az kaldı."

"Kendimden nefret ediyorum."

Martie kaşlarını çattı. "Böyle konuşma. Asla."

"Şuraya bak ne hale geldim. Kendimden nefret ediyorum. Korkak, tir tir titreyen bir şeye dönüştüm."

Martie'nin gözleri, Susan'a karşı duyduğu acıma hissinden dolayı yaşlarla dolmuştu. Rahat görebilmek için gözlerini sert bir biçimde kırpıştırdı.

Soğuk Pasifik'ten gelen siyah bulut dalgalan, gecenin gelgiti geri dönüyormuş ve bu soğuk ve kasvetli yeni günü boğacakmış gibi gökyüzünü boylu boyunca yıkıyordu. Pasifik Sahil Otoyolu üzerinde ilerleyen tüm araçlar, asfaltın üzerinde gümüş gibi parlayan farlarını yakmıştı.

Martie'nin algıladığı tuhaf tehdit ortadan kalkmıştı. Artık yağmurlu hava ona hiç de tuhaf gelmiyordu. Aslında dünya korkunç derecede

güzeldi ve her ayrıntısı doğruydu. Artık onun içindeki hiçbir şeyden korkmasa da, onu kaybetmekten inanılmaz derecede korkuyordu.

Susan umutsuzca, "Martie, beni hatırlayabiliyor musun... geçmişte nasıl bir insan olduğumu hatırlayabiliyor musun?"

"Evet. Canlı olarak."

"Ben hatırlayamıyorum. Bazı günler geçmişte de böyley-mişim hissine kapılıyorum, çünkü eski halimi hatırlamıyorum. Korkuyorum Martie. Sadece evin dışına çıkmaktan değil, önümde uzanan yıllardan korkuyorum."

Martie, "Bu işin üstesinden birlikte geleceğiz," diye rahatlatmaya çalıştı onu, "ve birçok güzel yıl yaşayacağız."

Newport Beach'in ilk alışveriş ve iş merkezi olan Fashion Island'a giriş yolunun iki yanında büyük palmiyeler bulunuyordu. Rüzgârdan dolayı ağaçlar, kızgın aslanlar gibi büyük yeşil yelelerini sallamaya ve kükremeye hazırlanıyordu.

Dr. Mark Ahriman'ın ofisinin bulunduğu süit, çok geniş bir alana yayılmış alçak alışveriş plazasmm etrafını çevreleyen uzun binalardan birinin 14. katmdaydı. Susan'ı park yerinden lobiye getirmek ve ardından cilalı granitlerle kaplı bir alandan geçirerek bir asansöre bindirmek, Gücün Büyük Yüzüğü'nü ortadan kaldırmak için Frodo'nun huzurlu Shi-re'dan Mordor toprağına yaptığı yolculuk kadar güç bir yolculuk değildi; ama asansörün kapıları kapandığında ve kabin yukarı doğru hareket ettiğinde Martie yine de rahatlamıştı.

"Neredeyse güvendeyiz," diye mırıldandı Susan. Bakışları kapıların üzerindeki panonun üzerine odaklanmıştı ve 14'e doğru ilerleyen rakamları izliyordu. Tamamen kapalı olmasına ve içinde Martie ile ikisi dışında kimse bulunmamasına rağmen, Susan asansörde kendini asla güvende hissetmiyordu. Martie, Susan'ın bakış açısından 14. kat asansör kabininin ve onun arkasındaki

koridorun - ve hatta psikiyatrın bekleme odasının- sayısız tehlike barındıran düşman bölgeler olduğunu bildiği için, kolunu Susan'ın omzuna attı. Ne kadar küçük ve korunaklı olursa olsun, kamuya açık her alan, herhangi bir kimsenin herhangi bir zamanda o alana girebileceği göz önünde bulundurulduğunda, açık bir alandı.

Susan kendini sadece iki yerde güvende hissediyordu: Yarımadada bulunan evinde ve Dr. Ahriman'ın özel ofisinde. Buralarda, kıyı boyunun coşku veren panoramik görüntüsü bile onu korkutmuyordu.

14. katta asansör kapıları yana açılırken "Neredeyse güvendeyiz," diye tekrarladı Susan.

Martie, tuhaf bir biçimde, Yüzüklerin Efendisi kitabındaki Frodo'yu düşündü yeniden. Frodo, Mordor'un kötü topraklarına açılan gizli bir geçit olan tünelde örümcek benzeri bir canavar olan tünel bekçisi Shelob ile karşılaşıyor. Frodo, canavar tarafından ışınlıyor; görünüşe bakılırsa ölü ama aslında felce uğratılmış ve daha sonra yenmek üzere bir kenara bırakılmış.

Susan aceleyle "Hadi gidelim, hadi gidelim," diye fısıldadı. Dairesini terk ettiğinden beri, ilk defa devam etmeye can atıyordu

Martie, açıklanamaz bir şekilde, arkadaşını asansöre geri çekmek, lobiye indirmek ve arabaya geri dönmek istedi.

Bir kez daha, etrafındaki sıradan görüntüde endişe verici bir tuhaflık hissetti; sanki bu, göründüğü gibi sıradan bir asansör kabini değil de, aslında Frodo ve onun yol arkadaşı Sam Gamgee'nin nabzı çok hızlı atan çok gözlü örümcekle karşılaştıkları tüneldi.

Martie, arkasındaki bir sese tepki vererek, hayal gibi beliren Shelob'u görme düşüncesiyle korku içinde geri doğru baktı. Asansör kapısı kapanıyordu. Sadece bu.

Hayalinde, boyutlar arasındaki zar yırtılmıştı ve Tolki-en'ın dünyası engellenemez bir biçimde, Newport Beach'e sızıyordu. Belki de video oyunu adaptasyonu üzerinde çok uzun ve çok yoğun çalışıyordu. Yüzüklerin Efendisini şereflendirme takıntısı yüzünden zihinsel yorgunluk ile gerçeği ve fanteziyi kanştmyor muydu?

Hayır. Bu mümkün değildi. Gerçek daha az fantastik ama eşit derecede tuhaftı.

Martie, yangın hortumunu içeren bir duvar oyuğunu kaplayan cam panelde kendi yansımasını gördü. Yüzündeki endişeden ürkerek hemen başım çevirdi. Derin kesikleri andıran gülme kırışıklıkları, yara izini andıran ağzı ile yüz hatları çentikli görünüyordu; gözleri sanki birer yaraydı. Onun bakışlarını kaçırmasına neden olan şey bu samimi olmayan ifade değildi. Başka bir şeydi. Daha kötü bir şey. Martie'nin tam olarak adlandıramadığı bir şey.

Bana neler oluyor?

Susan öncekinden daha ısrarlı bir biçimde "Hadi gidelim," dedi. "Martie, sorun nedir? Hadi gidelim."

Martie istemeye istemeye Susan'a eşlik etti ve kabinden uzaklaştılar. Koridorda sola döndüler.

Susan, cesaret aldığı "Neredeyse güvendeyiz, neredeyse güvendeyiz" sözlerini tekrarladı ama bu sözler Martie'yi rahatlatmadı.

8

Rüzgâr, ağaçların ıslak yapraklarını koparırken ve şelaleler oluklardan, yarı yarıya tıkanmış sokak kanalizasyonlarına doğru fışkırırken, Dusty arabasını Newport Dağlarından aşağı sürdü.

"Sırılsıklam oldum. Üşüyorum," diye şikâyet etti Skeet.

Dusty, "Ben de. Allahtan biz, her türlü lükse sahip üst tabakaya mensup yaratıklarız." dedi ve kaloriferi açtı.

"İşleri berbat ettim," diye mırıldandı Skeet.

"Kim, sen mi?"

"Her zaman işleri berbat ediyorum."

"Herkesin başarılı olduğu bir alan vardır."

"Bana kızgın mısın?"

"Şu anda senden bıkmış durumdayım," dedi Dusty dürüstçe.

"Benden nefret ediyor musun?"

"Hayır."

Skeet içini çekti ve koltuğun içine gömüldü. Kemiksiz bir et yığını gibi görünen vücudundan ve giysilerinden hafif bir buhar yükseliyordu ve bu haliyle bir insandan çok ıslak çamaşır yığınını andırıyordu. Kızarmış ve şişmiş göz kapakları kapandı. Ağzı açıktı ve aşağı sarkmıştı. Uykuda gibi görünüyordu.

Gökyüzü, ıslak kül ve kömür gibi gri-siyah bir renk almıştı ve aşağıya baskı yapıyordu. Yağmurun rengi her zamanki gibi parlak gümüş renginde değildi; koyu bir rengi vardı ve kirliydi. Sanki doğa, temizlikçi bir kadın gibi kirli yer paspasını sıkıyordu.

Dusty, Newport Beach'ten çıkıp arabasını güneydoğudaki Irvine şehrine doğru sürdü. Uyuşturucu ve alkol rehabilitasyon merkezi olan New Life Kliniği'nin boş bir yatağı olmasını diledi.

Skeet, daha önce iki defa tedavi olmuştu ve tedavilerden biri de altı ay önce New Life Kliniği'nde gerçekleştirilmişti. Dışarı çıktığında temizdi ve samimi bir biçimde böyle kalma kararı almıştı. Ama her terapiden sonra yavaş yavaş daha da kötüleşti.

Daha önce hiç intihara kalkışacak kadar dibe vurmamıştı. Belki bu noktaya kadar indikten, bunun son şansı olduğunu anlamıştı.

Skeet, çenesini göğsünden kaldırmadan "Üzgünüm.. . çatıda babanın kim olduğunu unuttum Dr. Yapıbozucu. Ben çok kötü durumdayım."

"Sorun değil. Ben hayatımın büyük bir kısmını onu unutmaya çalışarak geçirdim. "

"Bahse girerim, benim babamı hatırlıyorsundur."

"Dr. Holden Caulfield, edebiyat profesörü."

"O lanet olası bir herif," dedi Skeet.

"Hepsi öyle. Annemiz hep lanet olası herifleri seviyor."

Skeet başını, sadece güçlü hidrolik krikoların kompleks bir sistemi tarafından kaldırılabilen bir ağırlığa sahipmiş gibi yavaşça kaldırdı. "Holden Caulfield onun gerçek adı bile değil."

Dusty kırmızı trafik lambasında fren yaptı ve Skeet'e şüpheyle baktı. Bu, Çavdar Tarlasındaki Çocuklar kitabının başkahramanmm ismiydi ve uydurulamayacak kadar basmakalıptı.

"Yirmi yaşındayken mahkemeye başvurup değiştirmiş," dedi Skeet. "Gerçek adı Sam Farner."

"Bu bir sarhoş muhabbeti mi yoksa söylediklerin gerçek mi?"

"Gerçek," dedi Skeet. "Yaşlı Sam'in babası kıdemli bir askermiş. Albay Thomas Jackson Farner. Annesi Luanne, hemşire okulunda öğretmenlik yapıyormuş. Albay ve Luanne onun üniversite masraflarını karşılamışlar ve yaşlı Sam yüksek lisans eğitimi için gerekli bursu aldıktan sonra, ailesiyle ilişkisini kesmiş. Eğer burs alamamış olsaydı, ailesiyle ilişkisini kesmek için, yüksek lisans eğitiminin sonunu beklemek zorunda kalacaktı."

Dusty, Skeet'in babasını—sahte Holden Caulfield—tanıyordu, hem de çok iyi tanıyordu çünkü o gösteriş budalası herif onun üvey babasıydı. Dusty'nin babası Trevor Penn Rhodes, annelerinin dört kocasından ikincisiydi ve Holden Sam Caulfield Farner üçüncüsüydü. Kendini aristokrat zanneden bu adam, Dusty'nin dördüncü doğum gününden önceki bir tarihten, on dördüncü yaşından sonraki bir tarihe dek, ailelerini ilahi adalet gibi, yüce bir duyguyla, Hannibal Lecter'den övgü alacak sosyopatik vahşetle ve yeterli otorite şevkiyle yönetmişti. "Annesinin Princeton'da, babasının ise Rutgers'de profesör olduğunu söylüyordu. Yani tüm bu hikâyeler ... "

"Evet biyografi değildi," dedi Skeet. "Sadece onun uydurduğu bir özgeçmiş."

"Şili'deki trajik ölümleri? ..."

"O da yalan." Seet'in kan çanağı olmuş gözlerinde, intikam ışığı olarak yorumlanabilecek vahşi bir ışık vardı. Bir an için çocuğun üzgün, sorunlar içinde boğulmuş, sıska ve mahvolmuş gibi görünmediğini, aksine vahşi ve güç bela kontrol altında tutulabilen bir neşe içinde olduğunu anladı.

Dusty, "Albay Farner'la aralarında büyük sorunlar olduğu için mi ismini değiştirmek istedi?" diye sordu.

"Sanırım, Çavdar Tarlasında Çocuklar kitabını seviyordu."

Dusty şaşırmıştı. "Belki seviyordu ama onun neler anlatmak istediğin anlayabiliyor muydu?" Bu aptalca bir soruydu. Skeet'in babası, bakteri kültürü için kullanılan tabaktan bile daha sığ biriydi, birbiri ardına kısa süreli hevesler geliştiriyordu. Çoğu en az salmonella bakterisi kadar kötüydü. "Kim Holden Caulfield olmak ister ki?"

"Sam Farner, benim zavallı yaşlı babam. Ve bahse girerim, bu o lanet olası herifin üniversitedeki kariyerine zarar vermemiştir. Çalıştığı alanda bu isim onun kolayca hatırlanmasını sağlıyor. "

Arkalarında bir korna sesi duyuldu. Trafik lambası kırmızıdan yeşile dönmüştü.

New Life'a uzanan yola kaldıkları yerden devam ederken Dusty, 'Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sordu.

"Her şeyden önce internetten." Skeet daha dik oturdu ve kemikli elleriyle nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "İlkönce, web sitelerine girerek Rutgers'deki emekli öğretim görevlilerinin adlarını kontrol ettim. Daha önce orada ders vermiş herkesin ismine baktım. Aynı işlemi Princeton için de gerçekleştirdim. İki yerde de anne babasının adını taşıyan profesörler çalışmamıştı. Uydurduğu anne babasını kastediyorum tabii ki."

Skeet, gururlu bir ses tonuyla, babası hakkındaki basit gerçeği ararken izlediği çetrefilli yolu anlattı. Araştırma, özenle planlanmış bir çaba, bir hayli yaratıcı düşünce ile ciddi mantık gerektiriyordu.

Dusty, hayatın ve aynı zamanda kendi bağımlılıklarının ve isteklerinin altında ezilmiş bu kırılgan çocuğun, peşine düştüğü işe yeterince ciddi bir biçimde ve yeterince uzun bir süre odaklanabilmesine hayret etti.

"Yaşlı babamın yaşlı babası Albay Farner - uzun süre önce ölmüş," dedi Skeet. "Ama annesi Luanne yaşıyor. Şu anda yetmiş sekiz yaşında ve Cascade, Colorado'da yaşıyor."

"Büyükannen," dedi Dusty.

"Üç hafta öncesine kadar onun varlığından bile habersizdim. Onunla iki kere telefonda konuştum. Gerçekten tatlı birine benziyor Dusty. Tek çocuğu onları yaşamından çıkarıp attığında kalbi kırılmış."

"Onları yaşamından çıkarıp atmasının nedeni ne?"

"Politik inançlar. Bana bunun ne anlama geldiğini sorma."

"O, ayakkabı değiştirir gibi inanç değiştirir," dedi Dusty. "Nedeni başka bir şey olmalı."

"Luanne'e göre, tek sebep bu."

Daha dik oturması ve çenesini göğsünden kaldırması için Skeet'e güç veren başarı gururu onun bu halini devam ettirmesi için yeterli değildi. Yavaş yavaş aşağı doğru kaydı ve kaplumbağa gibi, buharın, nem kokusunun, yağmurdan sırılsıklam olmuş giysilerinin ıslak kıvrımları içinde inzivaya çekildi.

Dusty, arabasını New Life Kliniği'nin park yerine doğru sürerken 'Tüm bunların masrafını yeniden karşılaman çok zor," dedi Skeet.

"Sen bu konuda endişelenme. Anlaşma yaptığım iki büyük iş var. Ayrıca Martie, Ores ve çeşitli canavarlar için bir sürü korkunç ölüm tasarlıyor ve bu işten büyük paralar kazanacak. "

"Programı tekrar uygulayabileceğimden emin değilim."

"Uygulayabilirsin. Bu sabah bir çatıdan atladın. Bununla kıyaslandığında, rehabilitasyona girmek bir parça kek gibi basit ve zevkli olmalı."

Özel klinik, başarılı Meksika fast food restoranları zinciri için kullanılan merkez büro gibi dizayn edilmiş bir binanın içindeydi: İlk katında kemerli galeriler, ikinci katında üstü kapalı balkonlar bulunan iki katlı bir bina. Sütunların etrafına ve kemerli girişlerin bir tarafından öbür tarafına elle dikkatlice örülmüş, kraliyet moru rengindeki begonyalarla süslenmişti. Mükemmeliyete o kadar saldırgan bir biçimde erişilmeye çalışılmıştı ki, sonuç Disney yapaylığı olmuştu; sanki her şey çimenden yapılmış ve baca plastikten üretilmiş gibiydi. Burada, kirli yağmur bile kısa kesilmiş gümüş şeritler gibi parlaktı.

Dusty, hasta kabulü için ayrılan bölümde girişin yanındaki kaldırıma park etti. Sileceklerin anahtarını kapattı ama motoru durdurmadı.

"Öğrendiklerini ona da anlattın mı?"

"Zavallı yaşlı babamı mı kastediyorsun? " Skeet gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır. Bunları biliyor olmam benim için yeterli."

Aslında Skeet, Profesör Caulfield Farner'dan korkuyordu; bu korku çocukluğunda duyduğu korkudan daha az değildi - ve belki de bunun haklı sebepleri vardı.

Skeet, sanki orası büyücülerin, kartal başlı aslan gövdeli yaratıkların ve tek boynuzlu atların yaşadığı büyülü bir yermiş gibi bir telaffuzla, 'Cascade, Colorado," dedi.

"Büyükanneni görmeye gitmek ister misin?"

"Çok uzak. Çok zor," dedi Skeet. "Artık araba kullanamıyorum."

Bir sürü trafik ihlalinden sonra ehliyetini elinden almışlardı. Her gün işe Fig Newton'la birlikte geliyordu.

"Dinle," dedi Dusty, "sen programa katıl, karşılığında ben de seni büyükannenle tanışman için Cascade'e götüreceğim."

Skeet gözlerini açtı. "Bu riskli olur."

"Hey, ben kötü bir sürücü değilim."

"Benim kastettiğim, insanların birbirini hayal kırıklığına uğratması. Sen ve Martie hariç. Ve Dominique. O beni asla hayal kırıklığına uğratmadı."

Dominique onların üvey ablalarıydı, annelerinin ilk kocasından olmuştu. Down sendromu olduğu için daha bebekken ölmüştü. İkisi de Dominique! hiç tanımamıştı ama bazen Skeet onun mezarını ziyaret ediyordu. Ona kurtulan adını takmıştı.

"İnsanlar her zaman birbirini hayal kırıklığına uğratıyor" dedi. "Bu nedenle karşmdakinden çok fazla şey beklemek akıllıca bir davranış değil."

'Telefonda sesinin çok tatlı olduğunu söyledin ve babanın da onu küçümsediği ortada; bu iyi bir işaret. Hem de çok iyi. Ayrıca eğer Cehennemlik bir büyükanne olduğu ortaya çıkarsa ben senin yanmda olacağım ve onun bacaklarını kıracağım."

Skeet gülümsedi. Yağmurun yıkadığı ön camdan özlemle önündeki manzaraya bakıyordu ama gördüğü şey, belki de şu ana kadar zihninde çoktan canlandırdığı Cascade, Colorado'nun ideal portresiydi. "Beni sevdiğini söyledi. Daha tanışmadık ama yine de söyledi."

Dusty motoru durdurarak "Sen onun torunusun," dedi.

Skeet'in gözleri sadece şiş ve kanlı değil, aynı zamanda acılı görünüyordu. Çok fazla acı verici olay yaşamış gibiydi. Ama sıska yüzünün soluk, çökük enkazında tebessümü sıcaktı. "Sen sadece bir üvey ağabey değilsin. Gerçek bir ağabey artı üvey bir ağabeysin."

Dusty elini Skeet'in sırtına koydu ve onu, alınları birbirine değene dek kendine doğru çekti. İkisi de tek bir kelime etmeden bir süre bu halde oturdular.

Sonra, kamyonetten inip, soğuk yağmurun altına girdiler.

9

Dr. Mark Ahriman'ın bekleme odasında, minderleri siyah deriyle kaplanmış ve ahşap kısımları çınar ağacından yapılmış iki çift Ruhlman stili vernikli sandalye bulunuyordu. Zemin ve iki sehpa siyah granitti. Sehpaların üzerinde Architectural Digest ve Vanity Fair dergileri vardı. Duvarların rengi, çınar ağacının bal rengine uygundu.

Odada sadece, 1910-1930 yılları arasında dekoratif sanat alanında etkili olan Art Deco adlı stilin temsilcisi olan iki tablo bulunuyordu. Bunlar, Georgia O'Keeffe'nin ilk çalışmalarını anımsatan gece ve şehir manzaralarıydı.

Lüks dekor aynı zamanda şaşırtıcı derecede sade idi. Susan, her zamanki gibi 14. katın koridor eşiğinden geçer geçmez gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Evinden dışarı adımını attığından beri ilk defa Martie'e yaslanmıyordu. Duruşunu düzeltmişti. Başını kaldırmış, yağmurluğunun kapüşonunu geriye atmış ve soğuk ve derin bir havuzdan çıkmış gibi derin derin nefes almıştı.

Garip bir biçimde, Martie de kendini rahatlamış hissetti. Belli bir nedeni olmayan ve gidip gelen endişesi, içeri girip bekleme odasının kapısını kapattığı anda hafiflemişti.

Kabul görevlisinin penceresinden doktorun sekreteri Jennifer'ı görmek mümkündü. Bir masada oturmuş telefonda konuşuyordu. Onlara el salladı.

İç kapılardan biri sessizce açıldı. Sanki hastasının geldiğini telepatik yollarla öğrenmiş gibi Dr. Ahriman, terapi seanslarını gerçekleştirdiği odanın kapısında belirdi. Terapi odası da bu oda gibi çok iyi döşenmişti. Doktor, koyu gri renkte kusursuz bir Vestimenta

takımı giymişti ve en az ofisi kadar şık görünüyordu. Profesyonel atletlerin zarafeü ile yürüdü.

Kırklı yaşlarmdaydı, uzun boyluydu ve hoş bir teni vardı. Kırlaşmış saçlarıyla psikolojik bestseller kitaplarının kapaklarındaki fotoğraflar kadar yakışıklıydı. Ela gözleri anormal derecede keskin ise de bakışları karşısındakine meydan okumuyor veya saldırmıyordu; klinik değil ama sıcak ve güven vericiydi. Dr. Ahriman, Martie'nin babasına hiç mi hiç benzemiyordu ama o da Güler Yüzlü Bob gibi sıcakkanlıydı, insanlara karşı samimi bir ilgisi vardı ve kendine güveniyordu. Martie, onun babacan bir havası olduğunu düşünüyordu.

Merakla, evinden buraya yolculuğu nasıl gerçekleştirebildiğini sorarak Susanin agorafobisini uyandırmak yerine, ıslak sabah en az Renoir'ın resimlerindeki kadar aydmlık-mışçasma etkileyici bir biçimde fırtınanın güzelliğinden bahsetti. Yağmurda yürümenin ne kadar zevkli bir şey olduğunu anlatırken soğuk ve nem, kulağa sahilde geçen güneşli bir gün kadar rahatlatıcı geliyordu.

Susan yağmurluğunu çıkarıp Martie'e verirken gülüm-süyordu. Gözlerindeki değilse de, yüzündeki tüm endişe gitmişti. Dr. Ahriman'ın iç ofisine geçmek için bekleme odasını terk ederken yaşlı bir kadın gibi değil, genç bir kız gibi yürüyordu. 14. katın pencerelerinden görünen geniş sahil manzarası muhtemelen onu korkutmuyordu.

Her zamanki gibi, Martie, doktorun Susan üzerinde derhal kendini gösteren etkisinden çok etkilenmişti ve neredeyse kaygılarını onunla paylaşmaya karar vermişti. Doktor, Susan'ın arkasından ofise girmeden önce Martie onunla konuşmak istediğini söyledi.

Doktor, Susan'a dönerek, "Hemen geliyorum," dedi ve ofisinin kapısını kapattı.

Martie, Ahriman'la birlikte bekleme odasının ortasına yürüyüp sesini alçaltarak "Onun için endişeleniyorum Doktor," dedi.

Doktorun gülümseyişi, sıcak çay, şekerli bisküvi ve şöminenin yanındaki koltuk kadar rahatlatıcıydı. "O iyileşiyor Bayan Rhodes. Gösterdiği gelişme beni bundan daha fazla memnun edemezdi. "

"Ona ilaç tedavisi veremez misiniz? Okuduğum kitaplarda endişe için uygulanan ilaç tedavisi."

"Onun durumunda endişe için uygulanan ilaç tedavisi büyük bir hata olur. Aranan cevap her zaman ilaçlarda bulunmaz Bayan Rhodes. Bana inanın. Eğer ona bir faydası olsaydı reçeteyi bir dakika içinde yazardım."

"Ama on altı aydır bu durumda."

Başını kaldırdı ve sanki Martie'nin onunla alay ettiğini düşünürmüşçesine baktı. "Gerçekten de onda herhangi bir değişiklik görmüyor musunuz, özellikle de son birkaç aydır?"

"Evet. Bol miktarda. Ve bana öyle geliyor ki . .. Şey, ben ne bir doktorum ne de terapist ama Susan son zamanlarda daha da kötü görünüyor. Çok daha kötü."

"Haklısınız. Durumu kötüleşiyor ama bu kötü bir işaret değil."

Şaşıran Martie, "Değil mi?" diye sordu

Martie'nin endişesinin yoğunluğunu hisseden ve belki de endişesinin tamamen arkadaşıyla ilgili olarak duyduğu kaygıdan kaynaklanmadığını sezgisel olarak bilen Dr. Ahriman koltuğun yanma kadar ona eşlik etti. Onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Agorafobi, neredeyse daima aniden ortaya çıkar, yavaş yavaş ortaya çıktığı durumlar nadirdir.

İlk panik atakta korkunun yoğunluğu, yüzüncü panik ataktaki kadar fazladır. Bu nedenle yoğunlukta meydana gelen herhangi bir

değişiklik, genellikle hastanın iyileşme aşamasında olduğunu gösterir" diye açıkladı doktor.

"Hastanın durumu daha da kötüleşse de mi?"

"Özellikle daha da kötüleştiğinde." Ahriman duraksadı. "Eminim, Susan'ın rahatsızlığına ilişkin ayrıntıları tartışarak hastalanma verdiğim mahremiyet sözünü bozamayacağımm farkındasınız; ama agorafobi hastalan, korkularını genellikle dünya gerçeklerinden kaçmak ya da özellikle kişisel trav-matik deneyimlerden uzaklaşmak veya diğer insanlarla ilişkiye girmekten kaçınmak için kullanırlar. İzolasyonda ters bir rahatlık var... "

"Ama Susan, bu kadar korkak olmaktan ve o apartmana hapsolmaktan nefret ediyor."

Doktor başıyla onayladı. "Korkusu derin ve gerçek. Bununla birlikte izolasyon ihtiyacı, fobisinin ona koyduğu sınırlar nedeniyle duyduğu acıdan çok daha fazla."

Martie, Susan'ın dışandaki dünyadan çok korktuğu için ve evinde daha mutlu olduğu için bazen oraya çok bağlı göründüğünü fark etmişti.

"Eğer hasta yalnızlığına neden bu kadar sıkıca sanldığı-nı anlamaya başlarsa," diye devam etti Ahriman, "ve eğer yüzleşmemeye çalıştığı gerçek travmayı teşhis etmeye başlarsa, bazen bunu reddetmek için agorafobiye daha da sıkı bir biçimde sanlır. Semptomların şiddetlenmesi genellikle onun gerçeğe karşı son savunma hendeğini kazdığı anlamına gelir. Bu savunma başansız olursa, Susan en sonunda gerçekten korktuğu şeyle - korktuğu şeyin açık alanlar değil de daha kişisel ve sezgisel bir şey olduğu gerçeğiyle- yüzleşecek."

Doktorun açıklaması Martie'ye mantıklı geldi ama yine de daha dik bir noktadan düşüşün onu kaçınılmaz olarak iyileştireceği

düşüncesini kolayca kabullenemedi. Geçen yıl babasının kanserle mücadelesi sürekli olarak daha da kötüye gitmiş ve sonuç mutlu bir zafer değil sadece ölüm olmuştu. Tabi ki psikolojik bir rahatsızlık fiziksel bir rahatsızlıkla kıyaslanamazdı. Yine de...

"Sizi rahatlatabildim mi Bayan Rhodes?" Gözlerinde bir keyif pmltısı canlandı. "Yoksa benim kafamın psikolojik zır-valıklarla dolu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Doktor, cazibesiyle onu ikna etmeyi başarmıştı. Onun hasta koltuğunun yanındaki tutumu, hastalarına ofisindeki diplomalardan, Kaliforniya'daki ve belki de ülkedeki en iyi fobi terapisi uzmanı olarak yayılmış ününden ve keskin zekâsından daha çok güven veriyordu.

Martie gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Asıl saçmalayan benim. Sanırım ... Ona yeterince yardımcı olamadığımı düşünüyorum."

"Hayır, hayır, hayır." Şüphelerini gidermek için elini Martie'nin omzuna koydu. "Bayan Rhodes, Susan'ın iyileşmesi için sizin ne kadar önemli olduğunuzu anlatamam. Sizin ona olan bağlılığınız benim yapabileceklerimden çok daha önemli. Endişelerinizi bana açma konusunda kendinizi daima rahat hissetmelisiniz. Ona gösterdiğiniz ilgi onu hayata bağlayan tek şey."

Martie'nin sesi kalınlaştı. "Çocukluktan beri arkadaşız; hayatımızın büyük bir bölümü birlikte geçti. Onu çok seviyorum. Onu kız kardeşim gibi seviyorum."

"Ben de bunu kastediyordum. Sevgi, tedaviden daha fazlasını başarabilir Bayan Rhodes. Maalesef tüm hastaların yanında sizin gibi birisi yok. Bu açıdan Susan çok şanslı."

Martie'nin kafası karışmıştı. Yumuşakça "O, bu korkunun içinde tamamen kaybolmuş gibi görünüyor," dedi.

Doktor, hâlâ Martie'nin omuzunda olan elini hafifçe sıktı. "Yolunu buluyor. İnanın bana, yolunu buluyor."

Martie ona inandı. Aslında doktor onu o kadar çok rahatlatmıştı ki, az kalsın bu sabah yaşadığı korku nöbetlerinden, gölgesinden, aynadan, çift saplı bıçaktan, araba anahtarının sivri ucundan ve testere dişli kenarından bahsedecekti.

İç ofiste Susan seansını bekliyordu. Bu, ona ayrılmış bir süreydi; Martie'ye değil.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Dr. Ahriman.

"Hayır. Şimdi iyiyim," dedi ayağa kalkarak. 'Teşekkürler. Çok teşekkürler Doktor."

"İnancınızı kaybetmeyin, Bayan Rhodes."

"Kaybetmem."

Doktor gülümseyerek eliyle her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaptı, ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Martie, doktorun özel ofisi ve büyük dosya odası arasındaki dar koridoru izledi ve ikinci bekleme odasına girdi. Bu, ilk bekleme odasından daha küçüktü ama iki oda da birbirine benziyordu.

Burada, Dr. Ahriman'ın odasına açılan bir arka kapı vardı ve bir başka kapı da 14. kat koridoruna açılıyordu. Bu ikinci bekleme odası, gelen hastaların ve eğer varsa onların refakatçılarının Dr. Ahriman'ın odasından çıkan hastalarla karşılaşmasını önlüyor ve herkesin mahremiyetini garanti altına alıyordu.

Martie, Susan'ın yağmurluğunu ve kendi yağmurluğunu çıkış kapısının yanındaki bir çift duvar askısına astı.

Zaman geçirmek için yanında bir gerilim romanı getirmişti ama hikâyeye bir türlü konsantre olamıyordu. Romandaki tüyler ürpertici

olaylardan hiçbiri bu sabahki gerçek olaylar kadar rahatsız edici değildi.

Kısa bir süre sonra, doktorun sekreteri Jennifer, bir fincan kahve - şekersiz ve sütsüz, tam Martie'nin sevdiği gibi-ve bir parça çikolatalı kurabiye getirdi. "Alkolsüz bir içki isteyip istemediğinizi sormadım ama böyle bir günde kahvenin iyi gideceğini düşündüm."

"Mükemmel. Teşekkürler, Jenny."

Martie, Susan'a eşlik etmek üzere buraya ilk geldiğinde bu sade müteavazilik karşısında şaşırmıştı; daha önce hiç psikiyatr ofisi deneyimi olmasa da, bu denli nazik muamelenin pek yaygın bir durum olmadığından emindi ve bu durum onu memnun etmişti.

Kahve koyuydu ama acı değildi. Kurabiye mükemmeldi;

Jennifer'a bu kurabiyeleri nereden aldığını sormalıydı.

Güzel bir kurabiyenin insanı rahatlatabilmesi ve üzüntüsünü ortadan kaldırabilmesi komik bir durumdu.

Bir süre sonra kitabına konsantre olabilmişti. Anlatım güzeldi. Konu eğlenceliydi. Karakterler renkliydi. Kitabı sevmişti.

İkinci bekleme odası kitap okumak için ideal bir yerdi. Sessizdi. Penceresi yoktıu. Rahatsız edici fon müziği yoktu. Dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Hikâyede bir on yedi heceden ve üç satırdan oluşan bir

Japon şiir türü olan haiku'yu seven bir doktor vardı. Uzun boylu, yakışıklı, müzikal bir sesi olan doktor, büyük bir pencerede durup fırtınayı seyrederken bir haiku okudu: "Şiddetli rüzgâr ve yağmurla konuşan yırtık uçurtma. "

Martie, şiirin çok güzel olduğunu düşündü. Ve bu satırlar, pencerenin ötesinde sahili yalayan bu ocak yağmuruna mükemmel

şekilde uyuyordu. Hem fırtınanın görüntüsü, hem de kelimeler çok güzeldi.

Haiku aynı zamanda onu rahatsız da etmişti. Akıldan çıkmayan bir şiirdi. Güzel hayallerin altına uğursuz bir niyet gizlenmişti. Martie'nin üzerine ani bir huzursuzluk, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı hissi çöktü.

Bana neler oluyor?

Zihni tamamen allak bullak olmuştu. Sandalyesinden nasıl kalktığını hatırlamasa da, şu anda ayakta duruyordu. Ve Tanrı aşkına, o burada ne yapıyordu?

Bu defa yüksek sesle "Bana neler oluyor?" diye sordu.

Ardından gözlerini kapattı çünkü rahatlamalıydı. Rahat-lamalıydı. Rahatla. İnancını kaybetme.

Yavaş yavaş sakinleşti.

Zamanını kitap okuyarak geçirmeye karar verdi. Kitaplar iyi bir terapi sıracıydı. Bir kitapta kendinizi kaybedebilirdiniz, sorunlarınızı, korkularınızı unutabilirdiniz.

Özellikle bu kitap, sorunlardan uzaklaşmak için idealdi. Gerçek bir gerilim romanıydı. Anlatım güzeldi. Konu eğlenceliydi. Karakterler renkliydi. Martie kitabı zevkle okuyordu.

10

New Life'taki tek boş oda ikinci kattaydı ve güzel bir kır manzarası vardı. Palmiyeler ve eğrelti otları rüzgârda sallanıyor ve kan kırmızısı siklamen yatakları birbirine çarpıyordu.

Yağmur cama o kadar sert vuruyordu ki, sulusepken kar sesi çıkarıyordu; oysa Dusty camdan aşağı kayan buz parçaları göremiyordu.

Giysileri hafifçe nemli olan Skeet, şu anda mavi tüvit bir koltukta oturuyordu. Time'ın eski bir sayısının sayfalarını rasgele çeviriyordu.

Bu, yarı özel değil, özel bir odaydı. İçinde, san ve yeşil kareli bir yatak örtüsü olan tek kişilik bir yatak vardı. Sarı, ahşap taklidi Formika bir komodin, ona uygun küçük bir şifoniyer. Griye dönmüş beyaz duvarlar, alev turuncusu perdeler, safra yeşili halı. Cehenneme gittiklerinde günahkar desi-natörler sonsuza dek bunun gibi binalara atanıyordu.

Banyo, telefon kulübesi büyüklüğünde bir duş yerinden ibaretti. Lavabonun üzerindeki aynanın köşesine, üzerinde— tempere edilmiş CAM—yazan kırmızı bir etiket yapıştmlmıştı: Kmldığmda, bilekleri kesmeye yarayan keskin uçlar oluşmuyordu.

Oda mütevazı olmasına rağmen pahalıydı; çünkü New Life'taki personelin gösterdiği özen mobilyalardan çok daha fazla kaliteliydi. Skeet'in sağlık sigortası, ben-aptaldım-ve-kendime-zarar-veriyordum-ve-artık-beynimin-bunlar dan-armdmlması-gerekiyor maddesini içermiyordu; bu nedenle Dusty, tam pansiyon için şimdiden dört haftalık bir çek yazmış ve terapistler, doktor, danışman ve hemşire hizmetleri için ödeme yapacağına ilişkin taahhüt mektubu imzalamıştı.

Bu Skeet'in üçüncü -ve New Life'taki ikinci- rehabilitasyonu olduğu için Dusty, herhangi bir başarı umuduna sahip olmak için ihtiyacı olan şeylerin psikologlar, doktorlar, ve terapistler değil de, bir büyücü, sihirbaz, cadı ve dilek kuyusu olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Skeet, New Life'ta en az üç hafta kalacaktı. Belki de altı. İntihar girişimi nedeniyle, en az üç gün, bir sürü hemşire gündüz gece Skeet'in yanından ayrılmayacaktı.

İmzalanan boya kontratları ve Martie'nin yeni bir Yüzüklerin Efendisi oyunu tasarlama anlaşmasıyla bile, bu yıl uzun bir Hawai tatilinin masraflarını karşılamaları imkansızdı. Tatile çıkmak yerine arka bahçeye bir iki dekoratif ahşap fener koyabilirler, Hawai tişörtleri giyip bir Don Ho CD'si çalabilirler ve mangal partisi yapabilirlerdi. Bu da eğlenceli olurdu. Bulundukları mekân, ister Waimea Koyu olsun ister çiçek bahçelerinin arkasındaki boyalı çit olsun, Martie ile geçirdiği her dakika çok eğlenceliydi.

Dusty yatağın ucunda otururken, Skeet, okumakta olduğu Time dergisini düşürdü. "Bu dergi çıplak resimler yayınlamayı bıraktığından beri berbat durumda." Dusty cevap vermeyince Skeet, "Hey, şakaydı abi, uyuşturucunun etkisiyle böyle konuştuğumu sanma. Şu anda uçmuyorum."

"Uçarken daha komiktin."

"Haklısın. Ama uçak aşağı düştükten sonra enkazın içinde komik olmak çok zor." Sesi, güç kaybeden topaç gibi titredi.

Yağmur damlalarının çatıya düşmesiyle oluşan melodi genellikle rahatlatıcıydı ama şu anda insanın moralini bozuyor, ürpertici bir şekilde kanalizasyon pisliği altında yıkanan rüyaları ve uyuşturu yıllarını hatırlatıyordu.

Skeet, solgun ve buruşuk parmak uçlarını göz kapaklarına bastırdı. "Gözlerimi banyo aynasında gördüm. Sanki birileri bir çift kirli kül tabağına pabuç kadar balgam atmış gibiydi. İşte dostum, onlar da kendilerini böyle hissediyor."

"Eşyalarının dışında istediğin özel bir şey var mı? Yeni dergiler, kitaplar, radyo? "

"Yok. Birkaç gün sürekli uyuyor olacağım. " Gözünün bir kısmının onlara yapışmış olabileceğini düşünüyormuşçasma parmak uçlarına baktı. "Bunu takdir ediyorum Dusty. Ben buna layık değilim ama yaptıklarını takdir ediyorum Ve bir şekilde bunun karşılığını sana ödeyeceğim."

"Unut bunu."

"Hayır. Tüm yaptıklarının karşılığını ödemek istiyorum." Sanki mum şeklindeki bir adam gibi koltuğun içinde yavaşça küçüldü. "Bu benim için önemli. Belki piyangonun büyük ikramiyesi bana çıkar. Biliyorsun değil mi? Bu olabilir."

Dusty, piyangoya inanmasa da, mucizelere inandığı için, "Olabilir," dedi.

İlk nöbetçi hastabakıcı geldi. Tom Wong adında Asya kökenli genç bir Amerikalıydı. Kendinden emin görüntüsü ve ergenlik çağındaki çocukları andıran gülümsemesi Dusty'e güven verdi; kardeşini emin ellere bırakıyordu.

Hasta dosyasında hastanın adı Holden Caulfield Jr. olarak geçiyordu ama Tom ismini yüksek sesle okuyunca Skeet uyuşukluğundan sıyrıldı. Koltuğunda daha dik oturarak ve yumruklarını sıkarak "Skeet!" dedi öfkeyle. "Benim adım bu. Skeet, sadece Skeet. Bir daha asla bana Holden deme. Asla. Düzenbaz herifin teki olan babam Holden soyadını kul-lanıyorken ben nasıl bir Holden olabilirim? Aslında ben Sam Farmer'ın oğluyum. Ama beni

böyle de çağırma! Bana Skeet dışında bir adla seslenirsen çırılçıplak soyunacağım, saçlarımı yakacağım ve kendimi bu iğrenç pencereden aşağı atacağım. Tamam mı? Anlaşıldı mı? İstediğin bu mu? Yanan saçlarımla küçük güzel bahçenize atlayıp intihar etmem mi? "

Tom Wong gülümseyerek ve başını sallayark, "Benim nöbetimde değil Skeet. Yanan saçlar çok güzel bir görüntü oluşturabilir ama emin ol seni çıplak görmek istemiyorum."

Dusty rahatlayarak gülümsedi; Tom, Dusty'den en iyi geçer notu almıştı.

Skeet tekrar koltuğa gömülerek, "Haklısınız Bay Wong," dedi.

"Lütfen bana Tom de."

Skeet başını salladı. "Ben ciddi bir gelişim rahatsızlığı çekiyorum; bu hastalığa çocuk yaşta yakalandım ve içinde bulunduğum durum birbirine dolanmış yavrulayan bir çift solucandan daha karmaşık. Burada ihüyacım olan şey bir dizi yeni arkadaş değil Bay Wong. Burada ihtiyacım olan şey bana doğru yolu gösterebilecek yetkili kişiler; çünkü böyle devam edemem ve doğru yolu bulmayı gerçekten istiyorum. İstiyorum tamam mı? "

'Tamam," dedi Tom Wong.

"Ben senin giysilerini ve diğer eşyalarını alıp döneceğim," dedi Dusty.

Skeet ayağa kalkmaya çalıştı ama kendini koltuktan kaldırmaya yetecek güce sahip değildi.

Dusly eğildi ve onu yanağından öptü. "Seni seviyorum kardeşim."

"Gerçek şu ki," dedi Skeet, "sana bunların karşılığını asla ödemeyeceğim."

'Tabi ki ödeyeceksin. Piyango, hatırladın mı?"

"Ben şanssız biriyim."

"O zaman bileti senin yerine ben alırım," dedi Dusty.

"Hey, alır mısın? Sen şanslısın. Her zaman şanslıydın. Lanet olsun, sen Martie'i buldun. Sen boğazına kadar şansın içine batmışsın."

"Yakında yapman gereken bir ödeme var. Sana haftada iki bilet alacağım."

"Bak bu iyi olur." Skeet gözlerini kapadı. Sesi mırılüya dönüştü. "Bak____ Bu iyi olur." Uyuyakalmıştı.

Tom Wong "Zavallı çocuk," dedi.

Dusty başıyla onayladı.

Skeet'in odasında çıkan Dusty doğrudan ikinci kattaki bakım bölümüne gitti. Burada başhemşire Colleen O'Brien ile konuştu. Başhemşire, beyaz saçları ve şefkatli gözleri olan şişman ve çilli bir kadındı. Katoliklerle ilgili olarak çekilen tüm filmlerde, kadınlar manastırmdaki başrahibe rolünü oynayabilirdi. Skeet'in durumu için uygulanabilecek tedavilerin sınırlı olduğunu bildiğini iddia etti ama Dusty zaten bunları daha önce onunla konuşmuştu.

"Uyuşturucu yok. Sakinleştirici yok, yatıştırıcı ilaç yok. Antidepresan yok. Beş yaşından beri, lanet olası haplardan kullanıyordu. Bazen aynı anda iki ya da üç tane içiyordu. Küçüklüğünde öğrenme problemi olduğu ortaya çıktı ve bu duruma davranış bozukluğu teşhisi kondu. Babası, bu nedenle ona bir sürü ilaç içirdi. Bir ilacın yan etkisi ortaya çıktığında, onun yan etkilerini ortadan kaldırmak için başka ilaçlar içmeye zorlandı ve bu ilaçlar da yan etki yarattığında, artık yeni yan etkileri ortadan kaldıracak ilaç kalmamıştı. O kimyasal ilaçlarla büyüdü ve ben onu neyin mahvettiğini biliyorum. İlaç almaya ve iğne olmaya o kadar çok alıştı ki, temiz ve ilaçsız nasıl yaşanacağını anlayamıyor. "

Hemşire, Skeet'in dosyasını çıkararak "Dr. Donklin size katılıyor," dedi. "Ona hiç ilaç tedavisi uygulamamış."

"Skeet'in metabolizması çalışamaz durumda olduğu ve sinir sistemi mahvolduğu için, genellikle zararsız olan ilaçlara bile ne tepki vereceğinden emin olamazsınız."

"Tyienol bile alamıyor."

Dusty, Skeet için duyduğu kaygıdan dolayı sayıklıyordu. "Bir keresinde, kafein tabletleriyle neredeyse kendini öldürüyordu. Kafein bağımlılık yapmıştı. Kafein psikozuna girdi ve şaşırtıcı derecede tuhaf halüsinasyonlar gördü, çırpınmaya başladı. Şu anda kafeine karşı inanılmaz bir hassasiyeti var. Ona kahve veya kola verirseniz anafilaktik şoka girebilir."

'Tamam evlat," dedi başhemşire, "bu bilgi de dosyasında kayıtlı. İnan bana ona çok iyi bakacağız." Colleen O'Brien, şaşırtıcı bir şekilde haç çıkardı ve Dusty'e göz kırptı. "Benim gözetimim altındayken küçük kardeşinize hiçbir zarar gelmeyecek."

Eğer bu kadm bir filmde başrahibe rolünü oynuyor olsaydı hem kendi adına, hem de Tanrı adına konuştuğundan emin olabilirdiniz.

'Teşekkürler, Bayan O'Brien," dedi yumuşakça. "Çok, çok teşekkürler. "

Yeniden dışarıda, kamyonetinin içindeydi. Motoru hemen çalıştırmadı. Araba süremeyecek kadar titriyordu.

Titremeler, Sorenson'larm çatısından düşmesinin gecikmeli tepkisiydi. Titremesinin nedenlerinden biri de, mahvolmuş zavallı Skeet'e ve onun neden olduğu sonsuz yüke karşı duyduğu öfkeydi. Ve öfke, Dusty'nin utançtan titremesine neden oldu, çünkü Skeet'i hem seviyor hem de ona karşı kendisini sorumlu hissediyordu. Ama ona yardım edemeyecek kadar güçsüzdü. En kötüsü de güçsüz olmaktı.

Kollarını direksiyonun üzerinde kavuşturdu, alnını kollarına yasladı ve yirmi dokuz yıllık yaşamında nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Ağladı.,

11

Dr. Ahriman'la olan seanstan sonra, Susan Jagger, eski haline, agorafobiden önceki durumuna dönmüş görünüyordu. Yağmurluğunu giyerken cok aç olduğunu söyledi. Hayli neşeli bir ruh hali içinde, Martie'nin önerdiği üç Çin lokantasını değerlendirdi. "MSG ile herhangi bir problemim yok ve Szechuan'da ete çok fazla acı kırmızı biber koyuyor olmaları benim için sorun yaratmıyor ama korkarım, istenmeyen bir hamamböceği garnitürü yeme olasılığını göz önünde bulundurarak üçüncü seçeneği elemek zorundayım." Yüzündeki ifadeden veya tavrından onun ciddi anlamda fobik rahatsızlığı olan bir kadın olduğunu anlamak imkansızdı.

Martie 14. katın koridoruna çıkan kapıyı açtığında Susan, "Kitabını unuttun" dedi.

Kitap, Martie'nin oturduğu koltuğun yanındaki küçük masanın üzerindeydi. Masaya doğru yürüdü ama kitabı almadan önce duraksadı.

Susan, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Efendim? Hiçbir şey. Kitap ayracımı kaybetmişim galiba." Martie, kitabını yağmurluğunun cebine soktu.

Koridor boyunca Susan'ın ruh hali gayet iyiydi ama asansör aşağı inerken tavrı değişmeye başladı. Lobiye ulaştıklarında yüzü korkudan bembeyaz olmuştu ve sesindeki titreme Susan'ın keyifli halinin yerini endişeye bıraktığının işaretiydi. Omuzlarını kamburlaşürdı, başını eğdi ve sanki şimdiden dışarıdaki soğuğu ve fırtınanın ıslak kamçısını hissetmeye başlamış gibi öne doğru eğildi.

Susan, asansörden kendi başına çıktı ama lobideki dördüncü veya beşinci adımından sonra destek için Martie'nin kolunu tutmak

zorunda kaldı. Lobinin kapılarına yaklaştıklarında korkusu Susan'ı neredeyse felç etmişti ve bundan dolayı büyük bir utanç içindeydi.

Arabaya dönüş yolculuğu oldukça zorluydu. Satürn'e ulaştıklarında Martie'nin sağ omzu ve boynunun sağ kısmı ağrıyordu; çünkü Susan koluna ve boynuna çok kuvvetli bir biçimde ve umutsuzca sarılmıştı.

Susan, yolcu koltuğuna oturdu, kollarını vücuduna doladı ve karnı ağnyormuş gibi sallanmaya başladı. Camların arkasındaki uçsuz bucaksız dünyayı görmemek için eğildi. Umutsuzca, "Yukarıda Dr. Ahriman'la birlikteyken tüm seans boyunca kendimi çok iyi hissettim, "dedi. "Hatta o kadar iyiydim ki, kendimi normal hissettim. Dışarıya çıktığımda daha iyi olacağımdan, en azından biraz daha iyi olacağımdan emindim ama şimdi içeriye girmeden önceki halimden daha kötüyüm. "

Martie motoru çalıştırırken "Daha kötü değilsin tatlım," dedi. "İnan bana, içeri girerken de berbat durumdaydın."

"Şu anda kendimi daha kötü hissediyorum Sanki gökyüzünden üzerimize bir şey düşecek ve beni ezecek gibi hissediyorum."

Martie, "O sadece yağmur," dedi; çünkü arabanın üzerine düşen yağmur damlaları korkunç sesler çıkarıyordu.

"Yağmur değil. Daha kötü bir şey. Kocaman ve ağır bir şey. Üzerimizde asılı duruyor. Tanrım, bundan nefret ediyorum"

"Şimdi bir şişe bira içeceğiz."

"Bunun bir yararı olmaz."

"İki şişe."

"Benim bir fıçı dolusu biraya ihtiyacım var."

"İki fıçı. Birlikte sarhoş olacağız. "

Susan başını kaldırmadan "Sen iyi bir dostsun, Martie" dedi.

"İkimiz birlikte alkol rehabilitasyon merkezine düştüğümüzde hâlâ böyle düşünecek misin, merak ediyorum "

12

New Life'tan ayrılan Dusty, acıya benzer bir duygu içinde ıslak iş elbiselerini çıkarıp sivil kıyafetlerini giymek için eve gitti. Garajı ve mutfağı birbirine bağlayan kapıda Valet, Dusty'i köpeklere özgü bir heyecanla karşıladı. Kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki, tüm poposu sallanıyordu. Köpeği gördüğünde Dusty, yavaş yavaş, içindeki karanlıktan kurtuldu.

Çömeldi ve burnunu köpeğin burnuna dayayıp onunla selamlaştı. İlk önce, kadife gibi yumuşak kulak altlarını kaşıdı, sonra da çenesinin altından omuz başlarına, oradan da göğsündeki kaim kış tüylerine uzanarak onu yumuşak bir biçimde okşadı. Dusty ile Valet, bu selamlaşmadan eşit şekilde zevk almışlardı. Bir köpeği okşamak, kaşımak ve kucağına almak, tıpkı bir meditasyon gibi, hem beyni hem de kalbi rahatlatabilirdi ve ruh için de en az dua kadar yararlıydı.

Dusty, kahve makinesinin fişini prize taktı ve kaliteli Colombia kahvesini kaşıkla filtrenin içine dökmeye başladı. Valet, dört bacağını da havaya kaldırmış, karnındaki tüyleri taraması için Dusty'e yılışıyordu.

Dusty, "Sen çok tatlı bir köpeksin," dedi.

Vale tin kuyruğu karo zeminde ileri geri sallanıyordu.

'Tüylerinin bakımını yapmamı istediğini biliyorum," diye itiraf etti Dusty, "ama ben de kahvemi içmek istiyorum. İtiraz yok."

Kalbi kan yerine soğuk su pompalıyor gibiydi. Soğuk, kemiklerine ve hatta daha derine kadar işlemişti. En yüksek ayara getirdiği halde kamyonetin kaloriferi onu ısıtamamıştı. Kahveden medet umuyordu.

Valet, sahibinin onun karın tüylerini taramayacağını anladığında, ayaklarının üzerinde doğruldu ve mutfaktan küçük tuvalete doğru yürüdü. Kapı aralıktı ve köpek uzun burnunu on beş santimlik boşluktan içeri sokmuş içerideki karanlığı kokluyordu.

"Köşede harika bir su kabı var," dedi Dusty. "Neden suyunu tuvaletten içmek istiyorsun?"

Valet başını çevirip Dusty'e baktı ama sonra dikkatini tekrar karanlık tuvalete yöneltti.

Taze kahve cam çaydanlığa damlamaya başladığında mutfağı nefis bir koku kapladı.

Dusty yukarı çıktı ve kot pantolon, beyaz bir gömlek ve lacivert yün bir kazak giydi.

Genellikle, ikisi evde yalnız olduklarında, köpek, belki Dusty onu kucağına alır, okşar, onunla oyun oynar ya da ona hoş bir laf eder ümidiyle Dusty'nin peşinden ayrılmazdı. Bu defa Valet aşağıda kalmıştı.

Dusty mutfağa geri döndüğünde köpek hâlâ tuvaletin kapısmdaydı. Sahibinin yanma geldi ve buharı tüten kahveyi fincanına boşaltan Dusty'i seyretti; sonra da tuvalet kapısına geri döndü.

Kahve güçlü, lezzetli ve oldukça sıcakü ama verdiği sıcaklık yüzeyseldi. Dusty'nin kemiklerine işleyen soğuk henüz çözülmeye başlamamıştı.

Aslında tezgâha yaslanıp tuvalet kapısı ile pervaz arasındaki boşluğu koklayan Valet'ı izlerken, içini yeni ve ayrı bir üşüme duygusu kapladı. "Orada bir problem mi var tüylü popo?"

Valet ona doğru baktı ve ağzından bir inilti çıktı.

Dusty, kahve fincanını ikinci kez doldurdu ama içmeden önce tuvalete doğru yürüdü, Valet'ı kenara çekip, kapıyı içeri doğru itti ve ışığı açtı.

Kirli birkaç parça tuvalet kâğıdı pirinç çöp kutusundan lavaboya boşalülmıştı. Kutu, klozetin kapalı kapağının üzerinde yan yatmışü.

Birileri, ecza dolabının üzerindeki aynayı kırmak için çöp kutusunu kullanmış olmalıydı. Sivri uçlu ayna parçaları, tuvalet zemininde şimşek gibi parlıyordu.

13

Martie, yiyecek paketlerini -moo goo gai pan, Szechu-anC' eti, bezelye, brokoli, pilav ve altı paket soğuk bira- almak için lokantaya giderken Susan'ı arabada bıraktı. Motoru durdurmamıştı ve radyoyu klasik rock çalan bir istasyona ayarlamıştı. Siparişi, yoldayken, cep telefonundan vermişti ve lokantaya geldiğinde paketler hazırdı. Yağmur yağdığı için karton yiyecek ve bira kutuları iki plastik torbanın içine konmuştu.

Birkaç dakika sonra, Martie daha lokantadan çıkmadan arabadaki radyonun sesi o kadar çok açılmıştı ki, Gaıy. U.S. Bonds'un bağıra bağıra söylediği "School Is Out" şarkısını ve feryat eden saksafonları dıuyabiliyordu.

Arabanın içine girdiğinde irkildi. Radyo hoparlörlerinde-ki Woofer diyaframları o kadar güçlü titriyordu ki, bozuk para kutusundaki birkaç madeni para birbirine çarpıp şmgır-dıyordu.

Arabada yalnız başına bırakıldığında, teknik olarak açık alanda olmasa da ve başım eğip gözlerini camlardan kaçırsa da, Susan dışarıdaki uçsuz bucaksız dünyanın varlığından haberdardı ve bu gerçeğin altında sık sık ezilebiliyordu. Bazen yüksek sesli müzik onun dikkatini dağıtıyor, korkusu üzerine yoğunlaşmasını önleyerek ona yardımcı oluyordu.

Sesin yüksekliğine göre atağm şiddeti de ölçülebiliyordu. Bu, bugüne kadar gerçekleşen en şiddetli nöbetti: Radyo, son sesine kadar açılmıştı.

(*) Çin'deki Szechuan bölgesinin mutfağına özgü bir yemek çeşidi, (r.n.)

Martie, sesi sert bir hareketle kıstı. "School Is Out" şarkısının ritimleri ve patlayan melodisi fırtınanın seslerini ta-mamıyle bastırmıştı. Sağanak yağmurun davul sesine, içi fasulye dolu perküsyon aletinin tıkırtısına ve büyük zilin ıslığına benzeyen sesleri yeniden duyulmaya başlamıştı.

Titreyen ve derin derin nefes alan Susan ne başını kaldırdı ne de konuştu.

Martie hiçbir şey söylemedi. Bazen Suasan'a tavsiyelerde bulunulması, öğüt verilmesi, tatlı sözlerle kandırılması ve hatta korku duygusundan kurtulabilmesi için sert çıkılması gerekiyordu. Bunun gibi zamanlarda ise, panik merdiveninden aşağı inmesine yardımcı olmanın en iyi yolu durumuyla ilgili hiçbir yorum yapmamaktı;

Durumuyla ilgili konuşmak onu daha büyük bir korkunun içine itiyordu.

Birkaç blok geçtikten sonra Martie, "Birkaç çubuk aldım," dedi.

"Çatalı tercih ederim teşekkürler."

"Çatal kullandığında Çin yemeğinin tadı Çin yemeği gibi olmaz. "

"Ve, memesini tutarak doğrudan ağzının içine sağmazsan inek sütünün tadı da tam bir süt gibi olmaz."

"Haklısın," dedi Martie.

"Bu yüzden de otantik tada yakın bir tada razı olacağım. Çatallı bir kültür cahili olduğum sürece, kültür cahili olmaya bir itirazım yok."

Arabayı, Balboa Yarımadası'ndaki evinin yakınma park ederlerken Susan, araba ile üçüncü kattaki dairesi arasındaki uzun ve zorlu yolculuğu yapabilecek kadar kendine hakimdi. Yine de tüm yol boyunca Martie'e yaslandı ve yolculuk oldukça zor geçti.

Tüm jaluzileri ve perdeleri sıkı sıkıya kapalı dairesine girdiğinde Susan yine güvendeydi ve yeniden omuzlan geride, başı havada dimdik durabiliyordu. Yüzünde artık işkence çekiyormuş ifadesi yoktu. Yeşil gözleri hâlâ garip bakıyorsa da, artık korkusu geçtiği için küçülmüştü.

"Yiyecekleri mikrodalga fırında ısıtacağım," dedi Susan, "sen de masayı kurar mısın."

Martie, yemek odasında çatalı Susan'ın tabağmm yanına koyarken eli kontrol edilemez biçimde titremeye başladı. Çatalın paslanmaz çelikten yapılmış dişleri porselen tabağa çarpıyordu.

Çatalı tencere altlığının üzerine bıraktı ve hızla tiksintiye dönüşen tuhaf bir korkuyla çatala bakmaya başladı. Duyduğu tiksinti o kadar yoğundu ki masadan uzaklaştı. Çatalın dişleri çok sivriydi. Yanlış ellerde basit bir çatalın ne kadar tehlikeli olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Çatalla birinin gözünü oyabilirdiniz. Bir yüzü parçalayabilirdiniz. Birinin boynuna saplayabilir, şahdamarını kesebilir, spagetti sarar gibi sarabilirdiniz.

Umutsuzca, ellerini güvenli bir biçimde meşgul etme isteğiyle büfedeki dolaplardan birini açtı, altmış dört kartlık oyun destesini buldu ve kutudan çıkardı. Yemek masasının çataldan mümkün olduğunca uzak bir noktasına oturdu ve desteyi karıştırmaya başladı. İlk başta kâğıtları sürekli olarak düşürdü; kâğıtlar her seferinde masanın üzerine yayılıyordu ama sonra koordinasyonu sağladı.

Sonsuza kadar kart kanştıramazdı.

Bir şeylerle meşgul ol. Bu tuhaf ruh hali geçene dek güvenli bir biçimde bir şeylerle meşgul ol.

İçindeki korkuyu batırmaya çalışarak mutfağa gitti. Susan, mikrodalga fırının saatinin çalmasını bekliyordu. Mar-tie, buzdolabından iki şişe bira çıkardı.

Çin yemeğinin karışık güzel kokusu odaya yayılmıştı.

"Üzerimde bu kıyafetle mutfağın otantik kokusuna uygun görünüyor muyum sence?" diye sordu Susan.

"Efendim?"

"Belki de bunun için Çinli kadınların giydiği kıyafetlerden giymeliyim."

Martie "Hi, hı," dedi çünkü daha esprili bir cevap düşünemeyecek kadar korkmuştu.

İki şişe birayı açmak için mutfak tezgâhının üzerine koymak üzereyken hâlâ orada duran çift saplı bıçağı ve onun hilal şeklindeki korkunç ve parlak ucunu gördü. Bıçağı görünce kalbi neredeyse acı verecek şekilde çarpmaya başladı.

Biraları küçük mutfak masasının üzerine koydu. Dolaptan iki bardak çıkardı ve biraların yanma koydu.

Bir şeylerle meşgul ol.

Küçük aletlerle dolu bir çekmecede açacak aradı. Açacağı buldu ve masaya geri döndü.

Açacağın bir tarafı şişeler için yuvarlaktı. Diğer taraf, teneke kutular için sivri ve kancalıydı.

Mutfak masasına gelene dek açacağın sivri ucu, tıpkı çatal ve iki ucu saplı bıçak gibi ona öldürücü bir alet gibi göründü. Açacağı hızla biraların yanma koydu çünkü onun, titreyen elinin onu düşüreceğinden veya korku içinde onu fırlatacağından korkuyordu.

Mutfaktan çıkarken "Biraları sen açar mısın?" diye sordu. Susan'ın onun endişeli yüzünü görmemesi için 'Tuvaleti kullanmalıyım" diyerek uzaklaştı.

Yemek odasından geçerken, çatalın, dişleri yukarı bakar vaziyette olduğu için, masaya bakmamaya çalıştı.

Oturma odasından başlayan hole geldiğinde, gözlerini üzerinde ayna bulunan sürgülü gardırop kapılarından kaçırdı.

Banyo. Bir başka ayna.

Neredeyse hole geri dönecekti. Fakat aklını başına toplamak için yalnız kalabileceğini düşündüğü tek yer burasıydı; çünkü Susan'ın onu bu durumda görmesini istemiyordu.

Aynayla yüzleşmek için cesaretini toplarken, korkması gereken hiçbir şey olmadığını fark etti. Yüzündeki ve gözlerindeki korku endişe vericiydi ama Martie'nin düşündüğü kadar belirgin değildi.

Martie kapıyı hızla kapattı, klozetin kapağını indirdi ve üzerine oturdu. Nefesini uzun süredir tuttuğunu ancak soluğu dudaklarının arasından dışarı fırlayınca fark etti.

14

Mutfaktan çıkıp tuvaletteki tuzla buz olmuş aynayı fark ettiğinde Dusty, eve bir hırsız veya serserinin girdiğini düşündü.

Valet'in tavırları bu şüpheyi desteklemiyordu. Tüyleri dikleşmemişti. Aslında Düsty eve ilk geldiğinde köpek oldukça neşeliydi.

Diğer taraftan Valet sevgi budalası bir köpekti; ciddi bir bekçi köpeği değil. Eğer davetsiz misafirden hoşlandıysa ki tanıştığı insanların yüzde doksanından hoşlanırdı—adamın peşinde dolaşıp o evdeki değerli şeyleri çuvalına doldururken ellerini yalamış olabilirdi.

Dusty, bu defa onun peşinde dolaşan köpekle birlikte ilkönce alt kattakiler sonra da üst kattakiler olmak üzere, evin tüm odalarını ve dolaplarını aradı. Hiç kimseyi bulamadı. Evde eksik bir şey de yoktu.

Dusty, kırık cam parçalarının patilerine batmasını önlemek için, Valet'e mutfağın uzak bir köşesinde beklemesini söyledi. Sonra, tuvaleti temizledi.

Belki eve döndüğünde Martie, kırık ayna hakkında Dusty'e bir açıklama yapabilirdi. Susan'a gitmek için evden ayrılmadan hemen önce ayna kazayla kırılmış olmalıydı ya da onlarla birlikte eve kızgın bir hayalet de taşınmış olabilirdi.

Akşam yemeğinde konuşacakları çok şey vardı: Skeet'in intihar atlayışı, Susan'la bir başka uzun yolculuk, gürültücü yaramaz hayaletler...

Susan'ın banyosunda derin nefes alma egzersizlerini yaparken Martie, problemin stres olduğuna karar verdi. Muhtemelen tüm

bunların açıklaması stresti. Aklında çok şey vardı, sorumlulukları çok fazlaydı.

Yüzüklerin Efendisi'ne dayanan yeni bir oyunun tasarımını yapmak, bugüne kadar üstlendiği en önemli ve en zor işti; ve belki de üzerinde şu ana kadar fark ettiğinden çok daha fazla baskı oluşturan, bir dizi birbirine yakın teslim tarihi vardı.

Annesi Sabrinave onun Dusty'e karşı beslediği düşmanlık hissi: Bu stresi de uzun süredir yaşıyordu.

Ve geçen yıl, çok sevdiği babasının kansere yenik düşmesini izlemek zorunda kalmıştı. Hayatının son üç ayı amansız ve dehşet verici bir çöküş olmuştu; babası bu çöküşe her zamanki iyi mizacını koruyarak dayanmış, durumunun getirdiği acıları ve onur kırıcı durumları kabul etmeyi reddetmişti. Son günlerinde yumuşak gülüşü ve cazibesi, her zamankinin aksine, Martie'yi neşelen dirememişti; dudaklarından hiç eksik olmayan tebessüm her seferinde Mar-tie'nin kalbini derinden yaralamıştı. Bu yaralardan kan akmasa da içindeki iyimserlik duygularının bir kısmı kanayıp gitmişti ve yeri henüz tamamen doldurulmamıştı.

Susan, tabii ki küçük bir stres kaynağından çok daha fazlasıydı. Sevgi, çok ince bir kumaştan dokunduğu için görünmeyen kutsal bir elbise gibiydi ama o kadar güçlüydü ki kudretli ölüm bile onu yırtamazdı; bu elbise kullanmakla yıpratılamazdı. Dünya onun sayesinde sıcaktı ve o olmazsa bu dünyanın soğukluğuna dayanılamazdı—ama zaman zaman sevgi, zincirden yapılmış bir zırh kadar ağır olabiliyordu. Bu tür durumlarda sevginin ağırlığına katlanmak onu daha da değerli kılıyordu ve daha aydınlık günlerde sevgi, tıpkı kanat gibi kollardaki rüzgârı tutuyor—ve sizi yukarı kaldırıyordu. Haftada iki defa birlikte dışarı çıkmanın sebep olduğu strese rağmen Susan Jagger'dan uzaklaşamıyordu; tıpkı ölürken

babasından, sürekli sorun çıkartan annesinden ve Dusty'den uzaklaşamadığı gibi.

Yemek odasına gidecek, Çin yemeği yiyecek, bir şişe bira içecek, kâğıt oynayacak ve kötü şeyler olacağına ilişkin tuhaf önsezileri yokmuş gibi davranacaktı.

Eve gittiğinde, iç hastalıkları uzmanı Dr. Closterman'a telefon edip, kendi kendisine koyduğu stres teşhisinin yanlış olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak, fiziksel muayene için randevu alacaktı. Kendisini fiziksel olarak sağlıklı hissediyordu ama ölümcül hastalığın sinyalini veren tuhaf küçük ağrının aniden ortaya çıkmasından hemen önce, Güler Yüzlü Bob da kendisini sağlıklı hissetmişti.

Aptalca bir düşünceydi ama hâlâ, tuhaf bir biçimde ekşi olan greyfurt suyundan şüpheleniyordu. Greyfurt suyunun kalorisi daha düşük olduğu için son zamanlarda neredeyse her sabah portakal suyu yerine greyfurt suyu içiyordu. Belki de bu, Yaprak Adam hakkındaki rüyasını da açıklardı: Ölü ve çürümüş yapraklardan oluşan öfkeli figür. Belki de, test etmesi için Dr. Closterman'a greyfurt suyu numunesi verirdi.

En sonunda ellerini yıkadı ve tekrar aynaya baktı. Yeterince akıllı göründüğünü düşündü. Fakat nasıl görünürse görünsün, kendini umutsuz bir deli gibi hissediyordu.

Dusty, kırık aynadan geriye kalanları süpürdükten sonra, iyi bir köpek olduğu ve ayak altında dolaşmadığı için Va-let'i dün geceki yemekten artan birkaç parça kızarmış tavuk parçasıyla ödüllendirdi. Avcı köpeği, bahçe suluğundan su içen sinek kuşunun kibarlığıyla et parçalarını birer birer sahibinin elinden aldı. Et parçaları bittiğinde, meleklerin Tanrıya duyduğu sevgiye eş bir hayranlıkla Dusty'e baktı.

Valet'in çenesinin altını hafifçe kaşırken "Sen bir meleksin," dedi Dusty. 'Tüylü bir melek. Ve bu kadar büyük kulaklarla senin kanatlara ihtiyacın yok."

Skeet'in dairesine, oradan da New Life'a giderken köpeği de yanında götürmeye karar verdi. Her ne kadar evde davetsiz bir misafir olmasa da, Dusty'nin gönlü, aynaya ne olduğunu öğreninceye kadar köpeği evde yalnız bırakmaya razı olmadı.

"Senin üzerine bu kadar çok düşüyorsam," dedi Valet'e, "çocuklarla ne kadar çekilmez olacağımı düşünebiliyor musun?" dedi.

Köpek, çocuk fikrini sevmiş gibi dişlerini göstererek smt-tı. Ve bu yolculuğa onun da katılacağını anlamış gibi, mutfakla garajı birbirine bağlayan kapıya gitti ve orada sabırla beklerken tüylü kuyruğunu salladı.

Dusty, kapüşonlu naylon bir ceket giyerken telefon çaldı. Gidip telefona cevap verdi.

Telefonu kapattıktan sonra sanki köpeğin kimin aradığını öğrenmesi gerekiyormuş gibi, "Beni L.A. Times'a abone yapmaya çalışıyor" dedi.

Valet artık garaj kapısında ayakta durmuyordu. Sanki Dusty telefonda otuz saniye değil de on dakika konuşmuş gibi kapının önüne yatmış ve şekerleme yapmaya başlamıştı.

Dusty kaşlarını çatarak "Yediğin tavuk parçalarının hepsi birer protein deposuydu san köpek. Hadi canlan biraz."

Valet, sıkmtılıymış gibi iç geçirerek ayaklarının üzerinde doğruldu.

Dusty garajda köpeğin boynuna tasmasını geçirirken ve kayışını takarken, "En son istediğim şey, günlük bir gazete. Gazeteler

nelerle dolu biliyor musun san köpek?" dedi. Valet hiçbir şey anlamamış gibi baktı.

"Medya malzemeleriyle dolu. Medya malzemelerinin kimler olduğunu biliyor musun? Politikacılar, medyatik tipler ve büyük üniversite entelektüelleri, sürekli kendini düşünenler ve genelde çok düşünenler. Babam Dr. Trevor Penn Rhodes gibi. Ve Skeet'in babası Dr. Holden Caulfield gibi insanlar." Köpek hapşırdı. "Kesinlikle," dedi Dusty.

Valet'in kamyonetin arkasına geçip boya malzemelerinin ve boya kutularının arasında oturmasını beklemiyordu. Köpek ön koltuğa atladı; kamyonetle giderken ön camdan dışa-nyı seyretmeyi seviyordu. Dusty, köpeğin emniyet kemerini bağladı; yolcu kapısını kapatmadan önce Valet teşekkür etmek için onun yüzünü yaladı.

Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı ve garajdan çıkarken "Günlük gazeteler dünyayı kurtarmaya çalışırken aslında onu berbat ediyor. Derin düşüncelerinin ne anlam taşıdığını biliyor musun sarı köpek? Senin peşinde dolaşırken küçük mavi poşetlere doldurduğumuz şey." dedi. Köpek, Dusty'e bakıp sırıttı.

Garaj kapısını kapatmak için uzaktan kumandaya basarken Dusty, bunları telefonda gazete aboneliği satmaya çalışan kadına neden söylemediğini merak etti. Times abonelik satıcılarından gelen bu ardı arkası kesilmez telefonlar Güney Kaliforniya'da yaşamanın birkaç önemli dezavantajından biriydi. Diğer dezavantajlar deprem, aşırı sıcaklar ve çamur deıyalarıydı. Aynı şeyleri Times satmaya çalışan kadına -yoksa adam mıydı? - söyleseydi, belki de en sonunda adını potansiyel müşteri listesinden silerlerdi.

Garaj yolundan sokağa doğru geri geri çıkarken, telefondaki Times temsilcisinin kadın mı erkek mi olduğunu hatırlamadığını fark etti. Hatırlaması için de bir neden yoktu; çünkü meselenin ne olduğunu anlayacak kadar dinledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Satıcıyla dalga geçmek için, Times telefonlarım genellikle bir teklifte bulunarak kapatıyordu. Tamam, abone olurum ama karşılığında benim de bir isteğim var. Ben sizin ofislerden birini boy ayacağım, siz de beni üç yıl için Times abonesi yapacaksınız. Ya da sıradan bir spor yıldızından kahramanmış gibi söz etmeyeceğinize söz verirseniz, ömür boyu Times abonesi olacağım

Bu defa, herhangi bir öneride bulunmamıştı. Diğer taraftan, ne dediğini dahi hatırlamıyordu. Sadece, hayır teşekkürler, mi demişti yoksa, kafa ütülemeyi kesin mi demişti hiçbir fikri yoktu.

Tuhaf. Zihni tamamen boştu. Muhtemelen, zihni bu sabahki Skeet meselesiyle tahmin ettiğinden daha çok meşguldü ve karışmıştı...

15

Susan’ın dediğine göre, Çin yemeği bir harikaydı, Martie de aynı şeyi söylemesine rağmen yemekten hiç zevk alamamıştı. Yedikleri sanki, tatsız tuzsuz şeylerdi.

Sorun ne yemekte, ne de biradaydı. Martie'nin durmadan gidip gelen endişesi şu an için azalmış olsa da, hiçbir şeyden zevk alamamasına neden oluyordu.

Martie yemeğini çubuklarla yiyordu ve ilk başta, Susan’ın çatal kullanmasından rahatsız olacağını düşündüyse de, çatalın sivri dişleri onu geçen seferki kadar ürkütmemiş -ti. Bu kez onu korkutan çatalın kendisi değildi; aksine, onu asıl korkutan şey, çatal kendi elinde olsaydı, onu kullanarak çevresine verebileceği zarardı. Çatal, Susan’ın elinde zararsız görünüyordu.

Martie'nin içini kaplayan kuruntu ve şiddet öylesine büyüktü ve onu öylesine rahatsız ediyordu ki, bu konuda dü-şünmemeyi yeğledi. Bu şimdiye dek karşılaştığı en mantıksızca korkuydu, çünkü Martie o güne dek asla vahşice düşüncelere kapılmamıştı. Şişe açacağını eline almaya cesaret edemediğini düşündükçe

Ne kadar stresli olduğu -üstelik stresini Susan'dan gizlemek için de korkunç bir çaba harcadığı- göz önüne alınacak olursa, piştide her zamankinden fazla kaybedeceği sanı-labilirdi. Ama bugün şansı yaver gidiyordu ve şansını en iyi şekilde değerlendirmeye gayret ediyordu; belki de kâğıt oynamak onu korkunç düşüncelerinden uzaklaştırıyor ve dikkatini dağıtıyordu.

"Bugün hep sen kazanıyorsun," dedi Susan.

"Ayağımda şans çoraplarım var."

"Borcun altı yüz bin dolardan, beş yüz doksan sekiz bine indi bile."

"Harika. Dusty'ye söyleyeyim de, geceleri rahat uyusun."

"Dusty nasıl?"

"Valet'den bile daha tatlı."

"Sarı bir av köpeğinden daha tatlı bir kocan var," diye iç geçirdi Susan, "Bense egoist bir domuzla evliyim."

"Az önce Eric'i koruyan sendin."

"Pisliğin biri o."

"Bu sözler bana ait."

"Sağol öyleyse."

Bir kurt ulumasını andıran rüzgâr pencereleri tırmalıyor, saçakları hüzünlü hüzünlü inletiyordu.

"Neden aniden duyguların değişti?" diye sordu Martie.

"Agorafobimin nedeni, Eric'le aramızda geçen ve benim bir türlü kabullenemediğim bir sorun olabilirmiş."

"Bunu Dr. Ahriman mı söyledi?

"Aslında tam olarak beni bu tür düşüncelere yönlendirmek istemiyor. Tek istediği... bu tür bir şey olabileceğini de göz ardı etmemem."

Martie bir sinek kızı attı. "Eric'le aranızda bir sorun olduğundan hiç söz etmemiştin. Ta ki, senin şu probleminle başa çıkmayı başaramayıp evi terk edene . . ."

"Ama sorunlarımız olduğunu sanıyorum."

Martie yüzünü ekşitti, "Sanıyor musun?"

"Pekala, sanmıyorum. Bir sorunumuz vardı."

"Pişti," dedi Martie, son eli alarak. "Ne sorunu?"

"Başka bir kadın."

Martie afalladı. İki kız kardeş bile, Susan'la kendisinden daha yakın olamazdı. Kendilerine olan saygıları cinsel yaşamlarının ayrıntılarım anlatmalarına izin vermese de birbirlerinden asla sır saklamazlardı, oysa Susan, Martie'ye bu kadından hiç söz etmemişti.

"Bu sürüngen, seni aldatıyor muydu yani?"

"Böyle bir şeyin farkına varmak insanı çok savunmasız bırakabiliyor," dedi Susan. Sözcükleri öylesine duygusuzca sıralamıştı ki, bir psikoloji kitabından alıntı yapmış gibiydi. "İşte agorafobi de bu demek - ezici ve sakat bırakıcı bir zayıflık duygusu."

"Bu konudan bana hiç bahsetmedin."

Susan omuz silkti. "Belki utanmışımdır."

"Utanmak mı? Utanılacak neyin vardı ki?"

"Şey, bilmiyorum..." Şaşırmış görünüyordu, en sonunda "Neden utanacakmışım ki?" dedi.

Martie, Susan'ın bu konuyu ilk defa burada ve şu anda da düşündüğünü fark etti.

"Şey...sanırım belki .... belki onun için yeterli değildim, yatakta yeterince iyi değildim."

Martie ağzı açık bir biçimde şaşkın şaşkın Susan'a baktı. "Karşımda kim var benim? Sen harikasın Sooz, çekicisin, seksisin... "

"Belki de duygusal açıdan ona yetmiyordum, ona yeterince destek olmuyordum."

Puanlarını bile toplamadan, kartlarını bir kenara iten Martie, "Duyduklarıma inanamıyorum," dedi.

"Kusursuz sayılmam, Martie. Hem de hiç sayılmam." Sessiz ama, kurşun kadar gri ve ağır bir hüzün, Susan'ın sesini mırıltıya dönüştürmüştü. Utanmış gibi, bakışlarını indirdi. "Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım."

Pişmanlığı son derece yersizdi ve söyledikleri Martie'yi çileden çıkarttı. "Sen ona her şeyini veriyorsun - bedenini, mantığını, yüreğini, tüm yaşamını - ve hepsini de ateşli Susan Jagger tarzıyla sunuyorsun. O seni aldatıyor ve sen hâlâ kendini suçluyorsun, öyle mi?"

Yüzünü ekşiterek ve narin elleri arasında hızîa çevirdiği boş bira şişesine, her şeyi kavramasını sağlayacak, tılsımlı bir değnekmiş gibi bakarak, "Belki de tam üstüne bastın, Martie," dedi Susan. "Belki de Susan Jagger tarzı____onu boğuyordu. "

"Onu boğuyor muydu? Saçmalama.

"Belki gerçekten boğuyordu. Belki... "

"Bütün bu belkiler de neyin nesi?" diye sordu Martie. "Neden bu domuz için bir sürü mazeret bulmaya çalışıyorsun? Kendi mazereti neydi peki?"

Cama vuran kocaman yağmur damlaları ahenksiz bir müzik oluşturuyordu, sahile vuran dalgaların gümbürtüsü de bu müziğe tempo tutar gibiydi.

"Kendi mazereti neydi peki?" diye yineledi Martie.

Susan bira şişesini gittikçe daha yavaşça çevirmeye başladı, en sonunda da durdu; kaşlarını çattı, belli ki kafası karışmıştı.

"Susan, onun mazereti neydi?" diye sordu Martie.

Şişeyi kenara koyarak, ellerini masanın üzerinde kavuşturan Susan, "Mazereti mi? Şey... bilmiyorum," dedi.

"Şimdi çıldıracağım," dedi Martie, öfkeden kudurmuş halde. "Ne demek bilmiyorum? Tatlım, kocanın bir ilişkisi olduğunu öğreniyorsun ve nedenini bilmek istemiyorsun, öyle mi?"

Susan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Bu konu hakkında fazla konuşmadık."

"Ciddi misin? Bu sana hiç benzemiyor, arkadaşım. Sen korkak bir kadın değilsin."

Susan, genelde konuştuğundan çok daha yavaş konuşuyordu, sesi, sanki uykudan yeni kalkmış ve hâlâ uyanama-mış birinin boğuk sesini andırıyordu. "Şey, azıcık konuştuk, bilirsin işte; agorafobimin nedeni bu olabilir, ama pis ayrıntılardan söz etmedik."

Konuşmaları öylesine garip bir boyut kazanmıştı ki, Martie, arkadaşının sözlerinden gizli sinyaller almaya başladı, sanki ona uygun sorulan sorduğu taktirde, tüm sorunlarına çare bulunacakmış gibi.

Susan'ın konuşması hem şok edici, hem de rahatsız edici ölçüde belirsizliklerle doluydu.

"Kadının adı neydi?" diye sordu Martie.

"Bilmiyorum."

"Ulu Tanrım. Eric söylemedi mi?"

En sonunda Susan başını kaldırdı. Bakışlan boştu, sanki başka bir yerde, başka bir boyuttaydı ve sanki Martie'ye değil de bir başkasına bakıyordu. "Eric?"

Susan, bu adı öylesine büyük bir şaşkınlıkla söylemişti ki, Martie, Eric'in sessizce eve girmiş olabileceğinden şüphelenip, arkasına baktı. Kimse yoktu.

"Evet Sooz, hatırladın mı, şu bizim eski Eric? Kocan. Zi-nacı. Domuz."

"Bana bunlan... "

"Ne?"

Susan'ın sesi bir fısıltıya dönüşmüştü, yüzü bir kukla-nmki kadar ifadesizdi. "Bana bunları Eric anlatmadı ."

"Peki öyleyse kim anlattı ?"

Yanıt yok.

Rüzgâr kesilmişti, artık çığlık çığlığa feryatları duyulmuyordu. Ama soğuk fısıltılarını ve sinsi kıkırtılarını duymak insanın sinirlerini daha çok bozuyordu.

"Sooz? Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

Susan'ın kusursuz teni, şeftali rengini kaybetmişti ve kaymağı alınmış, yan saydam sütü andmyordu. Alnında bir damla ter göze çarpıyordu.

Martie masanın üzerinden uzanarak, elini arkadaşının yüzüne doğru tuttu.

Susan eli görmüyordu sanki. Bakışlan, eli delip geçiyordu.

"Kim?" diye nazikçe ısrar etti Martie.

Birdenbire, Susan'ın alnı boncuk boncuk ter damlalany-la dolmuştu. Masanın üzerinde kavuşturduğu ellerini, şu an öfkeyle sıkmıştı; eklem yerlerindeki deri gergin ve bembeyazdı, sağ elinin tırnaklarını, sol eline geçirmişti.

Sanki, Martie'nin omuriliğinden aşağı doğru, hayalet örümcekler akın etmişti.

"Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

Hâlâ bir hayalete bakıyor gibi görünen Susan, konuşmaya çalıştı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Sanki az sonra gözünden yaşlar boşanacakmış gibi dudakları titremeye başladı.

Susan, bir hayalet tarafından susturulmuş gibiydi. Odada, başka birinin varlığı öylesine şiddetle hissediliyordu ki, Martie orada hiç kimsenin olmadığını bile bile, yeniden arkasına bakmak istedi.

Martie elini hâlâ, Susan'ın yüzünün önünde tutuyordu. Birden parmaklarını şıklattı.

Susan irkildi, gözlerini kırpıştırdı. Martie'nin kenara koyduğu oyun kartlarına baktı ve şaşırtıcı bir biçimde gülümsedi. "İyi yendin beni. Bir bira daha ister misin?"

Tavrı bir anda değişmişti.

"Soruma cevap vermedin," dedi Martie.

"Eric'in seni aldattığını sana kim söyledi?"

"Oh Martie, bu çok sıkıcı."

"Ben sıkıcı olduğunu düşünmüyorum. Sen-"

Öfkeli ya da sıkıntılı olması gerekirken, neşeli bir sesle konuyu değiştirmeye çalışarak "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Susan. Yüzünün önünde uçan bir sineği ko-vuyormuş gibi elini salladı. "Bu konuyu açtığım için üzgünüm."

"İyi denemeydi, Sooz, ama ortalığa böyle bir bomba atıp, sonra da hiçbir şey olmamış gibi-"

"Keyfim yerinde. Bozmaya da niyetim yok. Biraz Martha Stewart dedikodusu yapalım, havadan sudan konuşalım." Küçük bir kız gibi, sandalyesinden sıçradı. Mutfağa doğru giderken, Martie'ye seslendi, "Bira istiyor musun?"

Ayık kalmanın hiçbir cazibesi olmayan günlerden biriydi, ama Martie yine de ikinci birayı geri çevirdi.

Susan mutfakta, Patti LaBelle'in "New Attitude" adlı şarkısını mırıldanmaya başladı. Güzel bir sesi vardı ve neşe içinde söylüyordu, özellikle de kendimdeyim, hiçbir endişem yok dizelerini.

Martie, Susan Jagger'ı hiç tanımıyor olsa bile, bu keyifli konserde bir sahtelik olduğunu fark ederdi. Susan'ın bundan yanızca birkaç dakika önce nasıl göründüğü aklına geldikçe -transa geçmiş, konuşamayacak halde, suratı bir ölü-nünki kadar solgun, alnında boncuk boncuk terler, bakışları başka bir boyuta odaklanmış, elleri birbirine kenetlenmiş-bu ani geçiş süreci, ona ürkütücü geliyordu.

Susan mutfakta, şarkı söylemeyi sürdürdü, "Kendimi baştan aşağı çok iyi hissediyorum."

Aşağısı iyi olabilirdi ama başının pek iyi olmadığı ortadaydı.

16

Dusty, Skeet'in evine her girişinde afallıyordu. Üç küçük oda ve banyo her zaman için tertemiz ve saplantılı denecek biçimde düzenliydi. Skeet gerek fiziksel, gerekse ruhsal açıdan darmadağın biriydi, bu yüzden Dusty onun evini de dağınık bir halde bulmayı bekliyordu.

Sahibi, iki tane çantanın içine giysileri ve tuvalet eşyalarını doldururken, Valet odaları dolaşıp, yerleri ve eşyaları koklamaya başladı. Rhodeslerin evinde kullanılardan farklı olan cila ve temizlik malzemelerini koklamaktan hoşlanıyordu.

Eşyaları toparlamayı bitiren Dusty, buzdolabına bir göz attı. Buzdolabı boş sayılırdı: İçindeki tek süt kutusunun son kullanma tarihi geçmişti, Dusty sütü lavaboya boşalttı. Sonra yarım ekmeği, son olarak da plastik bir kutunun içinde duran ve birazdan tüy çıkarıp hırlayacakmış gibi duran küflenmiş makarnayı çöpe attı. Buzdolabında yalnızca biralar, meşrubatlar ve soslar kalmıştı; bunlar nasıl olsa Skeet eve dönünceye dek bozulmazdı.

Evdeki tek düzensizlik, mutfak telefonunun yanındaki tezgâhın üzerinde duran, bir bloknottan kopartılmış sayfalardı. Dusty kâğıtları düzene koyarken, her sayfasında aynı ismin yazılı olduğunu fark etti; bazılarında bir kez, bazılarında üç ya da dört kez.

Bu isim, on dört sayfanın üzerinde tam otuz dokuz kez yazılmıştı: Dr. YenLo. Sayfalarda, ne başka bir bilgi vardı, ne de bir telefon numarası yazılıydı.

El yazısının Skeet'e ait olduğu belliydi. Bazı sayfalarda, yazı akıcı ve okunaklıydı, bazılarında ise Skeet'in yazarken elinin titrediği göze çarpıyordu; dahası, bazı sayfalarda kalemi öylesine sıkıca

bastırmıştı ki, bu yedi harf kâğıdın üzerine adeta kazınmıştı. Dr. Yen Lo adı, kâğıtların bazılarına büyük bir heyecanla -hatta büyük bir çabayla- yazılmış olmalıydı; çünkü bazı harfler kâğıdı parçalarcasma yırtmıştı.

Tezgâhın üzerinde ucuz bir tükenmez kalem de vardı. Kalemin şeffaf plastikten yapılmış koruyucu kaplaması ikiye bölünmüştü. Kırık kalemin içinden fırlayan esnek mürekkep kartuşu da, orta yerinden kıvrılmıştı.

Dusty kaşlarını çatarak, tezgâhın üzerindekileri eliyle süpürdü.

On dört kâğıdı, en okunaklı yazıdan, en karmaşığa doğru sıraya koyması, yalnızca bir dakikasını aldı. Bir sayfadan öbürüne, Skeet'in el yazısında gözle görülür bir bozulma vardı. En alttaki sayfaya sadece bir defa yazılmış olan isim, tamamlanamamıştı bile -Dr. Ye- büyük olasılıkla, tam n harfini yazacakken kalem kırılmıştı.

Buradan çıkarılacak en belirgin sonuç, Skeet'in gittike daha çok öfkelendiği ve sonunda da büyük bir çaba harcayarak, kalemi kırmış olduğuydu.

Duyduğu öfke değil, acıydı.

Skeet asla öfkelenmezdi. Tam tersi.

Sevgili babası Dr. Holden Caulfield'in -namı diğer Sam Farner- kışkırtması sonucu, bir dizi klinik psikologun, kendisine zorla vermiş olduğu davranış bozukluğu ilaçlan sayesinde, zaten tatlı ve yumuşak başlı olan doğası, tam bir meyveli puding kıvamına gelmişti. Yıllar boyunca aldığı bu kimyasal ilaçlar, çocuğun kişiliğini öylesine silik hale getirmişti ki, damarlarında kızıl öfkenin dolaşması imkansız hale gelmişti; sıradan bir insanı çileden çıkartabilecek en acımasız hakaretler karşısında bile, Skeet yalnızca omuz silker ya da kabullendiğini belli eder biçimde gülümserdi. Babasına karşı duyduğu hırs, öfkeye en yakın duygu olmasına karşın, hırsı,

profesör hakkındaki gerçekleri bulmaya çalışırken yaptığı araştırma süresince devam edecek kadar güçlü değildi. Öyle ki, öğrendiklerini yüzüne vurmak için o sahtekâr herifle yüzleşmeyi bile başaramamıştı.

Dusty, sayfaları dikkatlice katlayıp, kotunun cebine koydu, sonra tezgâhın üzerindeki kalem parçalarını topladı. Ucuz ama kaliteli bir tükenmezdi. Tek parça plastikten yapılmış koruyucu kaplaması, sert ve sağlamdı. Skeet, onu kırmak için olağanüstü güç harcamış olmalıydı.

Skeet'in hiçbir zaman öfkelenmediği düşünülecek olursa Dusty, ona bu kalemi kırdıracak kadar acı veren şeyin ne olabileceğini bilemiyordu.

Dusty, kısa bir tereddütten sonra, kalem parçalarını çöpe attı.

Valet burnunu çöp kovasına sokup, Dusty'nin atmış olduğu şeyin yenilip yenilemeyeceğine göz attı.

Dusty bir çekmeceyi açıp, içinden telefon rehberini çıkarttı. Önce DOKTORLAR bölümüne bakıp, Dr. Yen Lo diye birini aradı, böyle bir isim kayıtlı değildi.

Sonra PSİKİYATRLAR bölümünü denedi. Sonra PSİKOLOGLAR bölümünü. Son olarak da, TERAPİSTLER bölümünü. Böyle biri yoktu.

17

Susan, oyun kâğıtlanyla, puanları yazdıkları bloknotu toplarken, Martie de, hâlâ ekmek tahtasının yanında duran çift saplı bıçağa bakmamaya çalışarak tabakları duruladı.

Susan çatalını mutfağa getirdi. "Bunu unutmuşsun."

O sırada Martie ellerini kuruladığı için Susan çatalı yıkayıp, kaldırdı.

Susan ikinci birasını içerken Martie de onunla birlikte oturma odasında oturdu. Susan'ın fon müziği anlayışı, piyanoda Glenn Gould'un yorumuyla, Bach'ın Goldberg Varyasyonlarıydı.

Küçük bir kızken Susan, büyük bir senfoni orkestrasında çalan bir müzisyen olmayı hayal ederdi. İyi bir viyolonist sayılırdı. Konser turnelerine çıkacak kadar ünlü ve yetenekli bir sanatçı olamasa da, çocukluk rüyasını bir bakıma gerçekleştirmiş denebilirdi. Her nasılsa, kendini emlakçilik işinde buluvermişti.

Lisedeki son senesine kadar, Martie veteriner olma planları yapmıştı, şimdiyse bilgisayar oyunları tasarlıyordu.

Hayat insanlara sonsuz sayıda olanak sunar. Yolu seçen bazen mantıktır, bazen de yürek. Bazen de ne mantık, ne de yürek, inatçı kadere karşı koyamaz.

Gould'un ince, gümüşi notaları Martie'ye, rüzgârın şiddetini azalttığını ve soğuk bir yağmurun, kaim perdelerin ardındaki pencerelere vurduğunu anımsattı. Ev o kadar kapalı ve örtülüydü ki, insan kendini, koruyucu duvarların ötesinde bir dış dünya olmadığı düşüncesine rahatlıkla kaptıra-bilirdi.

Susan'la eski günlerden, eski dostlardan konuştular. Geleceğe dair tek bir söz bile etmediler.

Susan fazla içmezdi. İki bira onun için gerçek bir cümbüş sayılırdı. Genellikle ne başı döner, ne de huysuzlaşırdı, yalnızca tatlı bir duygusallık moduna girerdi. Bu kez ciddi ve sessiz bir ruh haline büründü.

Bir süre sonra Martie, çenesinin düştüğünü fark etti. Kendi söyledikleri, kulağına saçma gelmeye başladığında boş konuşmak yerine susmayı tercih etti.

Arkadaşlıkları o kadar derindi ki, birbirlerine hiçbir şey söylemeden sessizce oturabiliyorlardı. Öte yandan, çevreyi saran sessizliğin garip ve stresli bir havası vardı çünkü Martie, arkadaşının az öncekine benzer bir trans haline girip girmediğini kontrol etmek için gizlice onun hareketlerini izliyordu.

Goldberg Varyasyonlarım bir kez daha dinlemeye sabrı yoktu, çalan müzik, birdenbire içini karartmıştı. Ona, kayboluş, yalnızlık ve sessiz umutsuzluk duygulan aşılıyordu. Ev ona kasvetli ve boğucu gelmeye başlamıştı.

Susan aynı CD'yi yeniden çalmak için, uzaktan kumandaya uzandığında, Martie saatine bakıp saat beşten önce bitirmesi gereken bir sürü uyduruk ayak işi olduğunu söyledi.

Martie yağmurluğunu giydikten sonra, hep yaptıkları gibi, mutfakta birbirlerine sanldılar. Bu kez her zamankinden daha sıkıca kucaklaştılar, sanki her ikisi de birbirlerine, sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar içten duygularını yansıtmak istiyordu.

Martie tokmağa uzandığında Susan, dışandaki korkutucu dünyayla göz göze gelmemek için, kapının arkasına geçti. İçinde daha fazla gizleyemediği, ona acı veren bir sırrını birdenbire açığa

vurmaya karar vermişçesine, "Geceleri ben uyurken, buraya geliyor," dedi.

Martie kapıyı hafifçe açmıştı. Kapıyı örttü ama elini tokmağın üzerinden çekmedi. "Ne dedin sen? Geceleri sen uyurken gelen de kim?"

Susan'ın yeşil gözlerine buz gibi bir gölge düşmüştü, sanki içini kaplayan bu yeni korku yüzünden renkleri koyu-laşmuş gibiydi. "Yani, geldiğini sanıyorum." Susan bakışlarını yere çevirdi. Solgun yanaklarını al basmıştı. "O olduğu konusunda kesin bir kanıtım yok, ama Eric'ten başka kim olabilir ki?"

Kapıdan uzaklaşan Martie, "Yani geceleri sen uyurken Eric buraya mı geliyor?" diye sordu. "Gelmiyorum diyor, ama bence yalan söylüyor."

"Anahtan var mı?"

"Ona anahtar vermedim."

"Kilitleri de değiştirdin."

"Evet. Ama yine de içeri giriyor."

"Pencereden mi?"

"Sabahlan... gelmiş olduğunu fark ettiğimde, tüm pencereleri gözden geçiriyorum, ama hep kapalı oluyorlar."

"Gelmiş olduğunu nasıl anlıyorsun? Demek istediğim ne yapıyor?"

Yanıt vermek yerine, "Geliyor... evin içinde gizlice dolaşıyor... içeri süzülüyor, kırma köpekler gibi sessizce yürüyor," dedi Susan. Ürpermişti.

Martie'nin Eric'i sevmediği bir gerçekti ama yine de onun, geceleri sessizce merdivenleri çıkıp, anahtar deliğinden bir yılan gibi

süzüleceğini düşünemiyordu. İşin aslı, Eric buraya gizlice girecek kadar geniş bir hayal gücüne sahip değildi; yatmm danışmanıydı ve kafası gizemle değil, rakamlarla ve verilerle doluydu. Üstelik, Susan'ın şifoniyerinde bir silah sakladığını bilir ve riske girmekten nefret ederdi; karısına işkence etmek gibi bir düşünceye sahip olsa da, bir soyguncu gibi vurulmayı göze almak ona göre değildi.

"Sabah uyandığında, eşyalarını dağınık halde mi buluyorsun, ya da?.. "

Susan yanıt vermedi.

"Sesini hiç duydun mu? O buradayken hiç uyandın mı?"

"Hayır."

"Peki sabahları, herhangi bir... ipucu?"

"İpucu," diye onayladı Susan, ama ayrıntıya girmedi.

"Bir şeylerin yeri değişmiş gibi mi? Parfümünün kokusu mu? Bu tür şeyler mi?"

Susan gözlerini yerden ayırmadan, Martie'nin dediklerini doğrularcasma başını salladı.

"Tam olarak hangisi?" diye üsteledi Martie.

Yanıt yok.

"Sooz, bana bakabilir misin?"

Susan başını kaldırdığında yüzü kızarmıştı ama bunun sebebi sadece sıkıntı değildi; sanki utanmış gibiydi.

"Bana anlatmadığın şey ne, Sooz?"

"Hiçbir şey. Sanırım____ paranoyak gibi davranıyorum."

"Benden sakladığın bir şey var. Neden bana açılmayı denemiyorsun?"

Susan üşüyormuşçasma kendine sarıldı. "Bu konu hakkında konuşmaya hazır olduğumu sanıyordum ama değilmi-şim. Kafamda hâlâ yerli yerine oturtmam gereken bazı şeyler var."

"Eric'in geceleri burada gizli gizli dolaşıyor olması... bu son derece saçma bir düşünce. Tüyler ürpertici bir şey. Ne yapıyor olabilir, uyurken seni mi gözlüyor?"

"Daha sonra, Martie. Bu konu hakkında biraz daha düşünmem gerek, cesaretimi toplamalıyım. Seni daha sonra arayacağım."

"Şimdi."

"Bir sürü yapılacak işin vardı."

"Önemsiz işler onlar."

Susan kaşlarını çattı, "Bir dakika önce çok önemliymiş gibi görünüyorlardı."

Martie, kendini bu kasvetli ve boğucu ortamdan dışarı atıp soğuk yağmurun altında dolaşmak ve biraz hava almak için yapılacak tüm o işleri uydurduğunu söyleyip Susan'ın kalbini kırmak istemiyordu. "Beni daha sonra arayıp her ayrmtıyı anlatmazsan bu gece buraya gelir, göğsünün üzerine oturur ve Dusty'nin babasının yazdığı edebiyat eleştirilerini okurum. Kitabın adı, Anlamsızlığın Anlamv Yapı Olarak Kaos. Yemin ederim ki, daha ilk paragrafın ortalarına bile gelmeden, beyninde karıncalanmalar başlayacaktır. Ya da üvey babasının son kitabına ne dersin? Kendinizin En İyi Arkadaşı Olmaya Cesaret Edin, bu kitabı kasetten dinlemeyi denersen kulaklarını kesmek isteyeceğinden eminim. Bir sürü kaçık yazardan oluşan bir ailesi var ve tüm bu kitapları sana zorla okuyabilirim."

Susan hafifçe gülümsedi, "Gerçekten çok korktum. Emin ol, seni arayacağım."

"Kesin mi?"

"Yemin ederim."

Martie yeniden tokmağı yakaladı, ama kapıyı açmadı. "Burada güvendesin değil mi Sooz?"

"Elbette," dedi Susan; ama Martie, onun yeşil gözlerinde korku ve kararsızlık görür gibi oldu.

"Ama eğer gizli gizli giriyorsa-"

"Eric hâlâ benim kocam," dedi Susan.

"Haberleri izlesene. Bazı kocalar korkunç şeyler yapıyor."

"Eric'i bilirsin. Domuzun teki olabilir ama... "

"O bir domuz," diye ısrar etti Martie.

"... ama tehlikeli değildir."

"Korkağın teki o."

"Kesinlikle."

Martie kararsızdı, en sonunda kapıyı açtı. "Saat sekiz gibi akşam yemeğini bitirmiş oluruz, belki daha da erken. Saat on bir gibi yatarız, her zamanki gibi. Aramanı bekleyeceğim."

'Teşekkürler Martie."

"Bir şey değil."

"Dusty'i benim için öp."

"Yanağından kuru bir öpücük. Onu sadece ben ıslak öpebilirim."

Martie kapüşonunun başma geçirdi ve çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Hava durulmuştu; çağlayandan dökülen sular gibi yağan yağmur, rüzgârı kovmuştu anlaşılan.

Martie, Susan, ani saldırılara karşı taktırmış olduğu demir sürgüyü çekene dek bekledi. Sonra uzun ve dik merdivenlerden aşağı indi.

En alt basamağa geldiğinde, arkasını dönüp merdiven sahanlığına ve kapıya doğru baktı.

Susan Jagger, masaldaki güzel prensesler gibi yaşıyordu, çevresi devler ve kötü kalpli ruhlarla çevrili bir kuleye hapsedilmişti ve gelip onu kurtaracak beyaz atlı bir prensi bile yoktu.

Büyük dalgaların yakınlardaki bir sahile vurması çevrede yankılanırken, Martie, olukları taşmış ara sokaklardan birine dalıp, tekerlekleri sular altında kalmış olan arabasının yanma geldi.

Dusty'nin bu kötü havadan yararlanıp, biraz ev işleriyle ilgenmiş olmasını umdu. Keşke o harika domates soslu, baharatlı köftelerinden pişirmiş olsaydı. Şu anda onu en çok rahatlatacak olan şey, eve gidip, Dusty'yi mutfak önlüğünü takmış halde, elinde bir kadeh kırmızı şarapla görmek olacaktı. Havayı nefis bir yemek kokusu dolduracaktı. Güzel bir retro-pop müzik -belki de Dean Martin- çalıyor olacaktı. Dusty'nin tebessümü, sarılışı, öpüşü. Bu garip günün sonunda, sıcacık ve güven veren yuvasına, kocasına ve onun sevgisine gereksinimi vardı.

Martie arabayı çalıştırdığı sırada, gözlerinin önünde, tüm bu umutlarını, huzurunu ve güven beklentilerini silip süpüren iğrenç bir görüntü belirdi. Bu sıradan bir hayalden çok daha gerçekçi bir şeydi, sanki olaylar o an, orada olur gibiydi. Az sonra başma korkunç bir olay geleceğini hayal ediyordu, üstelik olacağından emindi. Gelecekten, kaçınılmaz bir mesaj almıştı adeta. Anahtarı kontağa taktığında gözünün önüne, içine anahtarın sivri ucu sokulmuş bir göz geldi. Göz, testere dişli anahtarla oyulmuş ve anahtar beyne kadar ulaşmıştı. Arabasının kontak anahtarını çevirdiğinde, gözünün önünde hayal gibi beliren gözdeki anahtar da dönmüştü.

Kapıyı açtığını hatırlamıyordu ama Martie kendini arabanın dışında buldu. Arabanın yan tarafına yaslanmış, öğle yemeğini yağmurun yıkadığı sokağa küsmüştü.

Başı öne eğik halde uzun süre orada durdu.

Yağmurluğunun kapüşonu geri düşmüştü. Kısa bir süre içinde saçı sırılsıklam olmuştu.

Midesindeki her şeyi çıkardığından emin olduktan sonra arabaya geri döndü ve kâğıt mendil kutusundan mendil çekip dudaklarını sildi. Arabada daima bir şişe su bulundururdu. Bu suyu ağzını durulamak için kullandı.

Hâlâ biraz midesi bulansa da Satürn'e bindi ve kapıyı çekti.

Motor rölantideydi. Arabayı, Corona Del Mar'daki garajına park edinceye kadar anahtara dokunmasına gerek yoktu.

Islanmıştı, üşüyordu, berbat durumdaydı, korkuyordu ve kafası karışmıştı. Güvenli evinde olmayı, kuru ve sıcak olmayı ve tanıdığı şeyler arasında olmayı çok istiyordu.

Araba kullanamayacak kadar çok titriyordu. El frenini indirip vitesi takmadan önce neredeyse on beş dakika beklemişti.

Umutsuzca eve gitmek istese de oraya ulaştığında olabileceklerden korkuyordu. Hayır. Kendini kandırıyordu. Olabilecek şeylerden korkmuyordu. Yapabileceği şeylerden korkuyordu.

Gözünün önünde beliren göz sadece bir göz değildi. Gri ve mavi karşımı farklı bir rengi vardı; parlak ve güzeldi. Tıpkı Dusty'nin gözleri gibi.

18

New Life Kliniğinde, bazı hastalıkların tedavilerinde hayvanların olumlu etkileri olduğuna inanılıyordı, bu yüzden Valet'nin girmesine izin veriliyordu. Dusty kamyonetini, sü-tunlu girişin yakınlarında bir yere park etti. Hastane binasına girinceye dek sadece birazcık ıslanmışlardı, bu da köpeği hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne de olsa Valet bir av köpeğiydi ve perde ayaklarıyla senkronize yüzme takımına katılabilecek kadar suya aşıktı.

Skeet, ikinci kattaki odasında, ayakkabılarını çıkartmış, yatak örtüsünü bile açmadan, giyinik halde uyuyakalmıştı.

Bu soğuk kış gününde, pencereden vuran solgun güneş ışıkları, odanın içini gölgelerle doldurmuştu. Odayı aydınlatan tek ışık, hastabakıcı Tom Wong'un okumakta olduğu kitabına iliştirdiği küçük pilli okuma lambasının ampulüydü.

Valet'nin başını okşadıktan sonra ziyaretçilerin gelişini fırsat bilen Tom, nöbetine bir süre ara verdi.

Dusty, sessizce her iki bavulu da boşaltıp, içindekileri çekmecelere yerleştirdi ve koltuğa oturup, nöbeti devraldı. Valet ayaklarının önüne uzandı.

Daha güneşin batmasma iki saat vardı, ama Dusty koltuğun yanındaki ışığı açmayı uygun gördü.

Skeet, cenin pozisyonunda yatmış olduğu halde bir çocuğa benzemiyordu, daha çok kurumuş bir cesedi andırıyordu; o kadar cılızdı ki, üzerindeki giysiler bir iskelete giydirilmiş gibiydi.

Martie eve doğru giderken, arabasını inanılmaz bir dikkatle sürüyordu; bunun nedeni hava koşulları değil, kendi durumuydu.

Saatte yüz kilometre hızla giderken, bir korku nöbeti geçirmek tehlikeli olabilirdi. Neyse ki, Balboa Yarıma-dası'nı, Corona Del Mar'a bağlayan hiçbir çevre yolu yoktu; bu yüzden yol oldukça tenhaydı. Martie, tüm yol boyunca en ağır giden araçların arkasında seyretti.

Pasifik Kıyısı Otoyolu'nda, daha yolun yarısına bile gelmeden trafik tamamen durdu. Kırk elli araç önünde, ambulansların ve polis arabalarının kırmızı ve mavi ışıkları bir kaza olduğunu gösteriyordu.

Trafiğin içinde sıkışmış haldeyken, cep telefonundan doktoru Dr. Closterman'ı arayıp, ertesi gün için ve mümkünse sabah saatleri için bir randevu almaya karar verdi. "Acil bir durum. Demek istediğim, herhangi bir ağrım yok, ama onu en kısa sürede görmem gerekiyor."

"Şikayetleriniz neler?" diye sordu doktorun sekreteri.

Martie kararsızdı. "Bu özel bir konu. Bunu yalnızca Dr. Closterman'la konuşmayı tercih ederim."

"Bugün uğramayacak, ama yarın sabah sizi saat sekiz buçuğa sıkıştırabilirim."

'Teşekkürler. Orada olacağım," deyip, telefonu kapattı Martie.

Limanın üzerinde hafif bir sis perdesi dalgalanıyordu, yağan yağmur, günün son ışıklarının altında iğne gibi parlıyordu.

Kazanın meydana geldiği yönden, trafiğin daha az yoğun olduğu ara yollardan birinden, bir ambulans geliyordu.

Ne sireni, ne de ışıkları açıktı. Anlaşılan, içindeki hastaya tıbbi yardım yapmak için artık geç kalınmıştı; artık o bir hasta değil, morga götürülmek üzere olan bir paketti.

Martie aracın, yağmurun içinde ilerlemesini ciddi bir tavırla seyretti ve sonra da dikiz aynasından, stop lambalarının ışıklarının gittikçe küçülerek, sisin içinde yok olmalarını izledi. Ambulansın

gerçekten de, şu an bir morg vagonu görevi görüp görmediğinden asla emin olamazdı; yine de içinde bir cesedin olduğundan emindi. Ölümün soluğunu hissetmişti.

Tom Wong'un odaya geri dönmesini beklerken, Skeet'e göz kulak olan Dusty'nin en son istediği şey, geçmişini anımsamaktı; oysa Skeet'le paylaştıkları çocukluğunu, Skeet'in yüce babasını -daha da kötüsü, ondan sonra aile reisi rolünü üstlenen o lanet herifi- düşünmeden edemiyordu. Annesinin dördüncü kocası, neo-Freud'çu psikolog, psikiyatr, okutman ve yazar Dr. Derek Lampton'du.

Anneleri Claudette'in aydınlara karşı bir zaafı vardı, özellikle de büyüklük kompleksi olanlara.

Skeet'in babası, sahte Holden; Skeet dokuz, Dusty ise on dört yaşma gelinceye dek dayanmıştı. İki oğlan, onun gidişini bütün gece ayakta kalarak, korku filmleri izleyerek, kilolarca cips ve çikolatalı dondurma yiyerek kutlamışlardı. Hol-den'ın diktatörlüğü süresince uyguladığı Nazi rejimi sırasında, çocukların bu tür şeyler yemesi yasaklanmıştı; bu uygulama büyükler için geçerli değildi. Çocuklar ertesi sabah, özgürlük sarhoşluğu içinde, önceki gece yediklerinden mideleri bulanarak ve uykularını alamamış halde uyandıklarında, yaptıkları ilk iş, çevredeki tüm köpek pisliklerini toplayıp bir kutuya doldurmak ve despotun yeni adresine postalamak olmuştu.

Kolide gönderenlerin adı yer almasa da, profesörün bu konuda herhangi bir şüphe duymayacağı kesindi, çünkü kederlendiği zaman, özellikle de iki martini devirdikten sonra, Skeet'in öğrenme probleminden yakınır ve bir gübre yığınının bile akademik başarı konusunda ondan daha fazla potansiyele sahip olduğunu söylerdi: En az dışkı kadar bilgili, gübre örneğinden biraz daha az eğitimli, bok kadar kültürlü, inek gübresinden daha az anlayışlı ve kıçım kadar zekisin oğlum. Bu koliyi kendisine göndermekle, yaşlı adamı

zor bir uğraş içine sokmuş oluyorlardı: Bu köpek pisliklerini, Skeet'ten daha iyi bir öğrenci haline getirmek.

Sahte Caulfield, çavdar tarlasından kovulalı henüz birkaç gün olmuştu ki, görevi Dr. Lampton devraldı. Tüm erişkinler, aşın derecede medeni ve birbirlerinin kişisel eksiklerini tamamlama konusunda çok yardımsever oldukları için, Claudette çocuklara en kısa sürede boşanıp, Dr. Lampton'la evleneceğini bildirdi.

Dusty'yle Skeet, kutlamalarına bir son verdiler. Yirmi dört saat içinde, gelenin gideni arattığını ve Holden'ın diktatörlük dönemini mumla arayacaklarını anlamışlardı.

Skeet, Dusty'yi anılarından çekip çıkarttı: "Solucan yutmuş gibi görünüyorsun. Ne düşünüyordun?"

Skeet hâlâ yatağın üzerinde cenin pozisyonunda yatıyordu, ama gözleri açıktı.

"Lizard Lampton," dedi Dusty.

Skeet, bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp doğrularak "Aman Tanrım, onu biraz daha düşünürsen, bu kez seni intiharın eşiğinden kurtaran ben olacağım," dedi.

Valet, Skeet'in yanma gidip, titreyen ellerini yaladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dusty.

"İntihar sonrası gibi."

"Sonrası iyidir." Dusty gömleğinin cebinden çıkardığı iki piyango biletini, Skeet'e uzattı. "Söz vermiştim. Gelirken, yandaki dükkandan aldım, geçen Kasım ayında büyük ödülü kazanan bilet oradan alınmış. Hani şu otuz üç milyon dolarlık ödül."

"Onları benden uzak tut. Onlara dokunursam, uğursuzluk gelir."

Dusty şifoniyerin çekmecesini açıp içinden İncil'i çıkarttı. Sayfalarını karıştırdı ve içlerinden bir ayet okudu: " Tanrıya güvenen insan kutsanır.' Bu nasıl?"

"Depresyon ilaçlarına güvenmemem gerektiğini biliyordum."

"İyi bir ilerleme," dedi Dusty. Biletleri İncil'in içine, okuduğu sayfanın arasına koyup, kutsal kitabı kapadı ve çekmeceye yerleştirdi.

Skeet yataktan kalktı ve yalpalayarak banyoya doğru yürürdü. "İşemem gerek."

"İzlemem gerek."

Skeet, banyonun ışını açarken, "Merak etme abi," dedi. "Burada kendimi öldürebileceğim bir şey yok."

"Kendini tuvalete attıp, sifonu çekmeyi deneyebilirsin," dedi Dusty, açık kapıdan içeri girerek.

"Ya da tuvalet kâğıdından bir darağacı yapabilirim."

"Gördün mü, bak? Fazla zekisin. Senin için sıkı güvenlik önlemleri almak gerek."

Hastaların bileklerini kesmelerine engel olmak için, su tankı ve sifon tek parça halinde bir mekanizmadan oluşuyordu.

Bir dakika sonra, Skeet ellerini yıkıyordu, Dusty katlayıp cebine koyduğu sayfaları çıkartıp, Skeet'in el yazısıyla yazılmış olan ismi yüksek sesle okudu: "Dr. Yen Lo."

Sabun, Skeet'in avucundan kayıp, lavabonun içine düştü. Almayı denemedi bile. Elleri akan suyun altında, öylece lavaboya dayandı.

Sabunu düşürürken bir şeyler mırıldandı, ama suyun sesinden dedikleri anlaşılmıyordu.

Dusty başını kaldırdı. "Ne dedin?"

Skeet sesini azıcık yükselterek, "Dinliyorum," diye yineledi.

Verdiği cevaba şaşıran Skeet, "Dr. Yen Lo kim?" diye sordu.

Skeet yanıt vermedi.

Arkası Dusty'ye dönüktü. Başı öne eğik olduğundan, yüzü aynadan görülmüyordu. Tamamen durulanmış oldukları halde, hâlâ ısrarla suyun altında tuttuğu ellerine bakıyor gibiydi.

"Hey, evlat?"

Sessizlik.

Dusty, daracık banyonun içinde ilerleyip, kardeşinin yanma geldi.

Skeet'in gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ağzı, korku ve merak karışımı bir duyguyla açılmıştı. Sanki varoluşun sırrı avuçlarının içindeymiş gibi ellerine bakıyordu.

Lavabodan, sabun kokulu bir buhar yükselmeye başladı. Akan su aşırı sıcaktı. Skeet'in genellikle bembeyaz olan elleri, kıpkırmızı olmuştu.

"Aman Allahım." Dusty hızla sıcak suyu kapattı. Musluk bile tutulamayacak kadar ısınmıştı.

Büyük olasılıkla hiçbir acı hissetmeyen Skeet, sıcaktan haşlanmış ellerini musluğun altından çekmedi.

Dusty soğuk suyu açtı ve Skeet'in yüz ifadesinde yine bir değişiklik olmadı. Anlaşılan ne sıcak suyun neden olduğu acıyı hissetmişti, ne de soğuk su onu rahatlatmıştı.

Kapının önünde duran Valet, inledi. Başını kaldırdı ve kulaklarını dikleştirip, yatak oasma doğru geriledi. Bir şeylerin son derece ters gittiğinin farkına varmış olmalıydı.

Dusty kardeşinin kolundan tuttu. Bakışlarını hâlâ ellerinin üzerinden çekmemiş olan Skeet, ona karşı koymadan banyodan

çıktı. Elleri bacaklarının üzerinde, yatağın kenarına oturdu ve el falından anlıyormuşçasma avuçlarına baktı.

"Kımıldama," dedi Dusty, sonra Tom Wong'u bulmak için, hızla odadan çıktı.

19

Martie arabasını garaja koyduğunda, Dusty'nin kamyonunu orada göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Yağmurun işine engel olacağını bildiğinden, onu evde bulmayı ummuştu.

Mutfağa girdi; buzdolabının üzerinde, seramikten yapılmış domates şeklindeki mıknatısa tutturulmuş bir not vardı: Selam, Güzelim. Saat 17:00'ye doğru evde olacağım Akşam yemeğe çıkalım. Seni Meksika yemeğinden defazla seviyorum. Dusty.

Martie küçük tuvalete girdi ve ellerini yıkayana dek, ecza dolabının üzerindeki aynanın kırılmış olduğunu fark etmedi. Aynadan geriye kalan tek şey, metal çerçevenin köşesindeki gümüş rengi bir cam parçasıydı.

Hiç şüphesiz, Dusty aynayı kazayla kırmıştı. Köşeye sıkışmış bu cam parçası dışında, bütün kırıkları ortadan kaldırmıştı.

Eğer kırık aynanın uğursuzluk getirdiği gerçekse, bugün ayna kırmak için çok kötü bir gün sayılırdı.

Midesinde, yediklerinden geriye bir şey kalmamış olmasına karşın, kusacakmış gibi hissetti. Kendine bir bardak zencefilli gazoz doldurdu. Bu gibi durumlarda, soğuk ve tatlı içecekler midesine iyi gelirdi.

Dusty, her nereye gittiyse, Valet'i de yanında götürmüş olmalıydı. Ona her zaman için, küçük ve sıcak gelen evi, şu an kocaman ve buz gibi geliyordu; kendini yapayalnız hissediyordu.

Martie, pencerenin yanındaki mutfak masasına oturup, zencefilli gazozunu yudumladı ve akşam yemeği için dışarı çıkmak isteyip istemediğine karar vermeye çalıştı. Akşam yemeği boyunca -yemek

yiyebilirse eğer- gün içinde onu huzursuz etmiş olan olayları, Dusty'yle paylaşmak niyetindeydi ve eğer bir lokantaya giderlerse çevredekilerin ya da garsonların onları duyabileceklerini düşündü. Artı, halka açık bir yerde yeni bir panik atak yaşamaktan da korkuyordu.

Öte yandan evde kalırlarsa, akşam yemeği pişirmek konusunda kendine pek güveni yoktu

Başını bardağından kaldırdı ve gözü duvardaki bıçak rafına takıldı.

Eli o kadar titremeye başladı ki, bardağın içindeki buzlar birbirine çarptı.

Paslanmaz çelikten yapılmış bıçaklar ışıl ışıl parlıyordu , sanki yalnızca ışığı yansıtmakla kalmıyor, ışık da üretiyordu.

Martie bardağı masaya bırakıp, ellerini kotuna sildi ve bıçak rafına bakmamaya çalıştı. Ama bakışlarını bir türlü bıçaklardan ayıramıyordu.

Kendini ya da sevdiklerini korumak zorunda kaldığı durumlar dışında başkalarına zarar veremeyeceğini çok iyi biliyordu. Kendine zarar verme konusunda da kuşkulan vardı.

Yine de, bıçakların yalnızca görüntüsü bile onu öylesine allak bullak etmişti ki, yerinde oturamadı. Ayağa kalktı ve kararsızlık içinde önce yemek odasına, ardından da oturma odasına gitti; huzursuzca dolanıyordu ve tek amacı, bıçak rafından elinden geldiğince uzak durmaktı.

Zaten yerli yerinde duran biblolan düzelttikten ve zaten düzgün şekilde duran yastıkları kabarttıktan sonra, antreye gidip, giriş kapısını açtı. Eşikten geçip, sundurmaya çıktı.

Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, titredi. Nabzı, damarlarında dalgalanmaya yol açacak şiddetteydi.

Sundurmanın basamaklarında durdu. Güçsüz bcakları titriyordu. Bir kolunu direğe dayadı.

Bıçaklardan daha da uzaklaşmak için, sağanaktan, şiddetli bir çisentiye dönmüş olan yağmurun altında yürümesi gerekiyordu. Nereye giderse gitsin, dünyanın hangi bucağına kaçarsa kaçsın, iyi ya da kötü havada, gün ışığında ya da karanlıkta, kötü amaçlar için kullanılabilecek, sivri uçlu, çentikli ve kesici aletlere rastlayacağı kesindi.

Sakinleşmesi gerekiyordu, kötü düşünceleri kafasından atmalıydı. Sakinleş.

Tanrım yardım et.

Yavaş ve derin bir şekilde nefes almaya çalıştı. Oysa kalbi gitgide hızlanıyor, kesik kesik soluk alıyordu.

Huzur aramak için gözlerini kapadığında, gözünün önüne gelen şey, kargaşa ve baş döndürücü bir karanlıktı.

Kendine hâkim olup, cesaretini toplaması için, mutfağa geri dönüp, bu korku nöbetini başlatan şeyle yeniden yüzleşmesi gerekiyordu. Bıçaklarla. İçinde gittikçe şiddetlenen korkusu, bir panik atağa dönüşmeden önce, bıçaklarla olan sorununu halletmeliydi.

Bıçaklar.

İsteksizce basamakları çıktı. Açık kapıdan içeri girdi.

Eşiğin arkasında, ürkütücü bir alan olan antre vardı. Burası onun çok sevdiği yuvasıydı, buradayken kendini hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu, oysa şu anda burası bir yabancının evi gibiydi.

Bıçaklar.

İçeri girdi, duraksadı, kapıyı arkasından kapattı.

20

Skeet'in elleri bir hayli tahriş olmuştu ama az önceki kadar kötü görünmüyordu. Tom Wong, yanıkların üzerine kortizonlu bir krem sürdü.

Kendisine sorulan sorulara tutarsız cevaplar vermesi üzerine Tom, kanında uyuşturucu olup olmadığına bakmak için Skeet'ten kan örneği aldı. Skeet, New Life'a kayıt yaptırdığında, gerek giysilerinde, gerekse bedeninin herhangi bir bölümünde uyuşturucu gizlemediğinden emin olmak için, çırılçıplak soyulup, kontrolden geçirilmişti.

Tom, kan örneğiyle birlikte odadan çıkarken "Bu, sabah almış olduğu bir uyuşturucunun gecikmiş etkisi olabilir," dedi.

Son birkaç yıldır uyuşturucu bağımlılığı yüzünden Skeet, Donald Duck'tan bile tuhaf davranışlar sergilemişti ama Dusty onu daha önce hiç böyle görmemişti. Sanki dış dünyayla ilişkisini kesmiş gibi donuk bir ifadeyle bakıyordu.

Evdeyken Valet'in koltukların üzerine çıkması yasaktı ama Skeet'in şu an içinde bulunduğu durum onu o kadar çok etkilemişti ki, kuralları unutup koltuğun üzerine kıvrıldı.

Köpeğin huzursuzluğunun farkına varan Dusty, Valet'i rahatsız etmedi. Yatağın kenarına, kardeşinin yanma oturdu.

Skeet şimdi sırtüstü uzanmıştı, başını üst üste konulmuş üç yastığa yaslamıştı. Tavana bakıyordu. Gece lambasının ışığında, yüzü meditasyon yapan birinin yüzü kadar sakindi.

İsmin kâğıtlara karalanışmdaki aciliyeti ve heyecanı hatırlayan Dusty, "Dr. Yen Lo," diye mırıldandı.

Dış dünyaya ilişkisi hâlâ kesik olmasına rağmen, Dusty bu ismi ona söylediğinden beri Skeet ilk defa konuşuyordu. Banyoda söylediği sözü tekrarladı ve "Dinliyorum," dedi. "Neyi dinliyorsun?" "Neyi dinliyorum?" "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" diye sordu Skeet. "Sana, neyi dinlediğini sordum." "Seni."

"Pekala. Öyleyse bana Dr.Yen Lo'nun kim olduğunu söyle."

"Sensin."

"Ben mi? Ben ağabeyinim. Hatırladın mı?" "Bunu mu söylememi istiyorsun?" Dusty kaşlarını çattı, "Gerçek bu, öyle değil mi?" Skeet'in bakışları hâlâ boş ve anlamsızdı, "Gerçek bu mu? Kafam karıştı."

"Bizim kulübe hoş geldin."

Skeet ciddi bir tavırla "Hangi kulüpten bahsediyorsun?" diye sordu . "Skeet?" "Hımmm?"

Dusty, çocuğun gerçek dünyadan ne kadar kopmuş olabileceğini merak edip, duraksadı.

"Skeet, nerede olduğunu biliyor musun?" "Neredeyim?"

"O zaman nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?" "Biliyor muyum?" "Etrafına bakamaz mısın?" "Bakabilir miyim?"

"Bu bir Abbott ve Costello rutini mi?" "Öyle mi?"

Dusty'nin sinirleri bozulmuştu, "Çevrene bak."

Skeet hemen başını yastıklardan kaldırıp, çevresine göz attı.

"Nerede olduğunu bildiğinden eminim," dedi Dusty.

"New Life Kliniği."

Skeet başını yeniden eski yerine koydu. Gözleri yine tavana bakıyordu ve bir süre sonra gözlerine garip bir şeyler oldu.

Gördüklerinden tam olarak emin olamayan Dusty, kardeşine daha dikkatlice bakabilmek için, ona yaklaştı.

Lambanın ışığında, Skeet'in sağ gözü altın renginde, sol gözü ise daha koyu bir bal renginde görünüyordu. Gözlerinin değişik renkte olması, ona insanı rahatsız eden bir yüz ifadesi veriyordu, sanki aynı kafatasında iki farklı kişilik varmış gibi.

Oysa Dusty'nin dikkatini çeken, bu ışık oyunu değildi. Tekrar etmesi için bir dakika kadar beklemek zorunda kaldı: Skeet'in gözleri birkaç saniye boyunca hızla seğiriyor, ardından yine hareketsizleşiyordu.

Dusty bir süre duraksadıktan sonra "Evet, New Life Kliniği," diye yanıt verdi. "Ve neden burada olduğunu biliyorsun."

"Bedenimdeki zehiri atmak için."

"Bu doğru ama buraya geldiğinden beri bir şeyler aldın mı, çaktırmadan içeri uyuşturucu soktun mu?"

Skeet iç geçirdi. "Ne söylememi istiyorsun?"

Çocuğun gözleri yeniden seğirdi. Dusty içinden saniyeleri saydı. Beş. Sonra Skeet gözlerini kırpıştırdı ve bakışları sa-bitleşti.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye yineledi.

"Yanızca gerçeği söyle," diye cesaretlendirdi Dusty. "Çaktırmadan içeri uyuşturucu soktun mu, onu söyle."

"Hayır."

"Peki sorunun nedir öyleyse?"

"Neden bir sorunum olmasını istiyorsun?"

"Lanet olsun, Skeet!"

Skeet hafifçe kaşlarını çatınca anında çizgiler belirdi, "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Neyin böyle olmaması?"

"Bunun." Skeet'in yüz hatları gerilmişti, "Kurallara uymuyorsun."

"Hangi kurallara?"

Skeet'in zayıf elleri birden kasılıp yumruk haline geldi.

Gözleri yeniden seğirdi, bu kez hem iki yana gidip geliyorlar, hem de yuvalarının içinde dönüyorlardı. Yedi saniye.

Uykudaki göz hareketi. Psikologlara göre, gözler kapalı konumdayken yapılan bu tür bir hareket, uyuyan kişinin rüya gördüğüne işaretti.

Skeet'in gözleri kapalı değildi ve tuhaf bir durumda olmasına rağmen uyumuyordu.

"Banayardımcı ol, Skeet," dedi Dusty. "Seni anlayamıyorum. Hangi kurallardan söz ediyorsun? Kuralların nasıl işlediğinden söz et."

Skeet hemen yanıt vermedi. Anındaki çizgiler yavaşça kayboldu. Hatları, erimekte olan tereyağı gibi gevşedi. Bakışları tavanda takılıp kalmıştı.

Gözleri seğirip de, göz hareketi sona erince, stressiz ama öncekinden daha az tekdüze bir ses tonuyla konuştu. "Mavi çam iğnesi," diye fısıldadı.

Bu üç sözcük, bir anlam ifade ediyor da olabilirdi ya da tamamen şans eseri yanyana gelmiş de olabilirdi.

"Mavi çam iğnesi," dedi Dusty. Kardeşi bir yanıt vermeyince diretti: "Biraz daha yardıma ihtiyacım var,"

"Çağlayanda," diye fısıldadı Skeet.

Arkasında bir ses duyan Dusty, başını çevirdi.

Valet koltuktan inmiş, odadan ayrılıp koridora çıkmıştı. Kulaklarını dikmiş, kuyruğunu bacakları arasına almıştı. Sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Çağlayanda.

Bir anlamsız sözcük daha.

Küçük bir sivrisinek Skeet'in avucunun içine kondu. Sivrisinek avucunda dolaşırken, Skeet'in parmakları kıpırdamadı: Sanki böceğin varlığını hissetmiyor gibiydi. Dudak-lan açık, çenesi sarkmıştı. Öylesine hafif soluk alıp veriyordu ki, göğsü kıpırdamıyordu bile. Gözleri bir kez daha seğirdi; ama bu krizden sonra Skeet bir ölüden farksızdı.

"Mavi çam iğnesi," dedi Dusty. "Çağlayanda. Bunun bir anlamı var mı?"

"Var mı? Bana kuralların nasıl işlediğini sormuştun."

"Bunlar kurallar mı?" diye sordu Dusty.

Bir an için Skeet'in gözleri kıpırdadı. Sonra: "Kuralları biliyorsun."

"Bilmediğimi farzet."

"Bunlar iki tanesi."

"Kuralların iki tanesi mi?"

"Evet."

"Poker kuralları kadar açık oldukları söylenemez."

Skeet hiçbir şey demedi.

Tüm bunlar kulağa, uyuşturucudan bulanmış bir zekânın ürünü olan saçmalıklar gibi gelse de, Dusty, bu garip ko-nuşmaların bazı

gerçekler içerdiğini ve gizli duygulan açığa vurmaya çalıştığını düşünüyordu.

Kardeşini dikkatlice izleyerek, "Bana, kaç tane kural olduğunu söyle," dedi.

"Biliyorsun," dedi Skeet.

"Bilmediğimi farz et."

"Üç."

"Üçüncü kural ne?"

"Üçüncü kural ne? Dalgalara kanştı"

Mavi çam iğnesi. Çağlayanda. Dalgalara karıştı.

Hemen hemen hiç havlamayan, nadiren hırlayan Valet, şu an açık kapının önünde durmuş, tehditkâr bir biçimde homurdanıyordu. Tüyleri, hayalet görmüş çizgi film kahramanı köpeklerin tüyleri kadar dikilmişti. Dusty, Valet'in huzursuzluğunun nedenini tam olarak anlayamasa da, köpeğin bu halinin hiç kuşkusuz, zavallı Skeet'in durumundan kaynaklandığını düşündü.

Dusty bir süre kara kara düşündükten sonra, "Bu kuralları bana açıkla, Skeet," dedi. Ne anlama geldiklerini söyle."

"Dalgalar benim."

Bu ona hiçbir anlam ifade etmese de "Pekala," dedi.

"Çağlayan sensin," diye devam etti Skeet.

Dusty, yalnızca onu cesaretlendirmek için"Elbette," dedi.

"Mavi çam iğnesi de, görevler."

"Görevler."

"Evet."

'Tüm bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Ediyor mu?"

"Görünüşe göre ediyor."

"Evet."

"Bana bir anlam ifade etmiyor."

Skeet sessizdi.

"Dr. Yen Lo kim?" diye sordu Dusty.

"Dr. Yen Lo kim?" Sessizlik. "Sen."

"Ben çağlayan, olduğumu sanıyordum."

"İkisi aynı şey."

"Ama ben Yen Lo değilim."

Skeet'in alnmda yine çizgiler belirdi. Gevşeyen elleri bir kez daha kasılıp, yumruk haline geldi. Sivrisinek, solgun parmaklarının arasından uçup gitti.

Dusty, yeni göz hareketi krizini izledikten sonra, "Skeet uyanık mısın?" diye sordu.

Çocuk bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bilmiyorum," dedi.

"Uyanık olup olmadığını bilmiyor musun? Demek ki... uyuyorsun."

"Hayır."

"Eğer uyumuyorsan ve uyanık olduğundan da emin değilsen, nesin öyleyse?"

"Neyim?"

"Bu soruyu ben sordum."

"Dinliyorum."

"Galiba yine başa döneceksin."

"Nereye?"

"Nereye ne?"

"Nereye döneceğim?" diye sordu Skeet.

Dusty, bu konuşmanın derin ve gizemli bir anlam içerdiği ve Skeet'in gizli duygularını açığa vuracağı konusundaki düşüncesinden vazgeçmişti. Sıradışı bir sohbet olduğu bir gerçekti, ama gittikçe mantıksız ve iç karartıcı bir hal alıyordu, tıpkı Skeet'in uyuşturucuların etkisindeyken yaptığı konuşmalar gibi.

"Nereye döneceğim?" diye sordu Skeet yeniden.

Dusty kızgın bir halde "Beni daha fazla yorma ve uyu," dedi.

Skeet uysalca gözlerini kapadı. Yüzünde huzurlu bir ifade belirmişti ve yumruk yaptığı elleri gevşemişti. Kısa süre içinde, düzenli ve rahat soluk alıp vermeye başladı. Yavaşça horluyordu.

"Burada neler olup bitiyor?" dedi Dusty yüksek sesle. Tüyleri diken diken olmuştu, Sağ elini ensesine götürdü ama eli o kadar soğuktu ki, sırtından adeta buz gibi suların aktığını hissetti.

Tüyleri yatışmış ve odaya geri dönmüş olan Valet, sanki bir şeyi ya da birini arar gibi odanın tüm loş köşelerini ve yatağın altını dikkatlice inceliyordu. Onu rahatsız eden şey gitmişti.

Görünüşe bakılırsa, kendisine öyle emredildiği için Skeet uyuyakalmıştı. Oysa bir saniye içerisinde, üstelik sipariş üzerine, uyuyakalmak olanaksızdı.

"Skeet?"

Dusty elini kardeşinin omzuna koydu ve onu önce yavaşça, sonra hızla sarstı.

Skeet cevap vermedi. Yavaşça horlamayı sürdürdü. Göz-kapakları kıpırdadı, altından seğiren gözleri görünüyordu. Uykudaki göz hareketi. Hiç kuşkusuz rüya görüyordu.

Dusty, Skeet'in sağ elini kaldırıp, nabzına baktı. Çocuğun nabzı güçlü, düzenli ama yavaştı. Dusty saniye tuttu. Dakikada kırk sekiz atıyordu. Uyuyan biri için bile, bu sayı korkutucu derecede azdı.

Anlaşılan Skeet rüyaya dalmıştı. Derin bir rüyaya.

21

Paslanmaz çelikten bıçakların bulunduğu parmaklıklı raf, mutfağını yemek yapmaktan çok daha kötü amaçlar için kullanan, şeytana tapan bir kabilenin totemiymiş gibi, iki kancayla duvara asılıydı

Martie bıçakları ellemeden, rafı kancalarından çıkartıp, alt taraftaki raflı dolaplardan birine koydu ve dolabın kapağını hızla kapattı.

Yeterince iyi sayılmazdı. Görüş alanından çıkmış olabilirlerdi ama kafasından hâlâ çıkmamışlardı. Bıçaklar hâlâ erişilebilir konumdaydı. Onlara ulaşmayı daha güç bir hale getirmeliydi.

Garajda, boş bir karton kutuyla bir rulo koli bandı buldu ve mutfağa döndü.

Martie, bıçakları koyduğu raflı dolabın önünde çömeldi-ğinde, hemen kapağını açamadı. Dolabı açmaya korkuyordu, sanki sıradan bir mutfak dolabı değil de şeytani bir sığmak-mış gibi görünüyordu. Bıçakları bulmak için cesaretini toplamalıydı; en sonunda onları raftan dikkatlice çıkartırken, elleri öylesine hızla titredi ki, bıçaklar birbirlerine çarptı.

Bıçakları karton kutunun içine attı ve kutunun kapaklarını kapattı. Kutuyu koli bandıyla yapıştırmaya başladı ama birden, bandı kesmesi gerekeceğini düşündü.

Çekmeceyi açıp, içinden makası almayı denediğinde, bunu başaramayacağını anladı. Makas ölümcül bir silaha dönüşebilirdi. Cinayetlerinde kasap bıçağı yerine, makas kullanan katillerle ilgili bir sürü film izlemişti.

İnsan bedeninde o kadar çok hassas nokta vardı ki. Kasıklar. Mide. Kaburgaların arasından doğruca kalp. Boğaz. Boynun yan tarafı.

Aklından, seri cinayetler işleyen bir katilin - Karmdeşen Jack - korkunç ve kanlı resimlerinden oluşan bir deste oyun kâğıdı geçer gibiydi.

Çekmeceyi hızla kapatıp, ona arkasını döndü ve aklının bir köşesini işgal eden canavar ruhlu düşüncelerin oluşturduğu bu acımasız görüntülerden kurtulmaya çalıştı.

Evde tek başınaydı. Makasla hiç kimseye zarar veremezdi. Tabii kendisi dışında.

Susan'ın mutfağmdaki çift saplı bıçağa, ardından da araba anahtarına bu denli garip tepki verdikten sonra Mar-tie açıklayamadığı gizli bir güç tarafından ele geçirildiğini hissediyor ve kısa çılgınlık nöbetleri süresince, masum birine zarar verebileceğinden korkuyordu. Şu an ise, ilk kez, mantıksızca davranıp, kendisine zarar verebileceğinden kuş-kulanmıştı.

İçinde bıçaklarla, yerde duran kutuya baktı. Kutuyu garaja taşıyacak, bir köşeye koyacak, üzerine başka şeyler yığacak olsa bile, kutu kısa sürede bulunabilirdi. Üzerine yapıştırdığı tek şerit bant - ve kenarından sarkan rulo - kolayca sökülüp aülabilir ve bıçaklar ortaya çıkartılabilirdi.

Kasap bıçağı - ve tüm bıçaklar - kutunun içinde olmasına karşın, Martie bıçağı sanki avucunun içinde tutuyormuş gibi hissediyordu; baş parmağı, bıçağm ağzının üzerinde, diğerleri tahta sapmı sıkıca kavramış. Bu şekilde kavradığı bir bıçağı havada hızlıca sallayarak, ani darbelerle, hazırlıksız yakaladığı bir kurbanın bağırsaklarını kolayca deşebilirdi.

Önce sağ eli titremeye başladı, ardından kolu, en sonunda da tüm bedeni. Eli, sanki avucundaki hayali bıçağı yere fırlatmak istermiş gibi açıldı, bir süre sonra bıçağın yere düşerken çıkartacağı madeni sesi duyacağını umdu.

Yo, bu bıçaklarla, böylesine büyük bir kötülük yapacak biri değildi o. Ne intihar edebilir, ne de kendine zarar verebilirdi.

Kendine gel.

Yine de bedenleri yaran ve delen sivri uçlu bıçakları düşünmeden edemedi. Karmdeşen Jack'in 03am kâğıdı destesini kafasından atmaya çalıştı ama kâğıtlar birbiri ardına açılıyordu. Başı hızla dönmeye başladı, göğsüne bir ağrı saplandı, midesi kasıldı.

Kendini, kutunun önünde diz çökmüş halde buldu. Koli bandı rulosu elindeydi, tüm bunları ne zaman yaptığını hatırlamıyordu, sonra birdenbire kutuyu evirip çevirmeye ve çılgınca bantlamaya başladı; defalarca, önce enine, sonra boyuna, sonra çaprazlamasına.

Bu işi cinnet geçirircesine yapıyor olması onu ürkütüyordu. Ellerini geri çekmeye çalıştı ama duramıyordu.

Öylesine hızlı ve heyecan içinde çalışıyordu ki, ter içinde, soluk soluğa kalmıştı. Makas kullanmak zorunda kalmamak için, bütün ruloyu kutunun çevresine sarmıştı; tıpkı, Mısırlıların, firavunlarını mumyaladıkları gibi.

Rulonun sonuna geldiğinde bile henüz tatmin olmamıştı, ne de olsa bıçaklar hâlâ bulunabilirdi. Pekâlâ, artık onlara ulaşmak o kadar kolay değildi. Bıçakları içinden çıkartmak için tüm bantları kesmek gerekiyordu, oysa Martie'nin eline bir bıçak ya da makas almaya cesareti yoktu, bu düşünce onu rahatlatmış olmalıydı. Yine de bu kutu bir yeraltı mezarı sayılmazdı; sonuçta yanızca bir karton

kutuydu ve Martie, bıçakların tam olarak nerede olduklarını bildiği sürece kendini güvende hissetmiyordu; hiç kimse güvende değildi.

İçinden karanlık bir duman yükselip, yüreğini bir sis bulutu gibi kapladı, sonra kafasının her yanma yayılıp, düşüncelerini bulandırdı ve artan huzursuzluğuyla birlikte, yerini derin bir dehşete bıraktı.

Bıçak kutusunu arka bahçeye gömmek için, onu evin dışına, arka sundurmaya kadar taşıdı. Bu, çukur açmak demekti. Bu, bir kazma ya da kürek kullanmak demekti. Oysa bunlar sıradan aletler değildi. Bunlar gizli silahlardı. Bir kazma ya da kürek kullanacak cesareti kendinde bulamıyordu.

Kutuyu elinden düşürdü. Bıçaklar birbirine çarptıklarında, boğuk ama yine de tüyler ürpertici bir ses çıktı.

Tüm bıçaklardan kurtul. At onları. Tek çare buydu.

Yarın çöp toplama günüydü. Eğer bıçakları çöplerle birlikte kapmm önüne bırakırsa, yarın sabah çöplüğe atılmış olurlardı.

Çöplüğün nerede olduğunu bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Şehrin doğu tarafında, uzak bir arazinin içinde olmalıydı. Hatta belki de başka bir ülkede. Çöplüğe götürüldükten sonra bıçakları bir daha asla bulamayacaktı. Çöpçüler geldikten sonra güvende olacaktı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu; iğrenç kutuyu alıp, sundurmanın basamaklarından indi.

Tom Wong, Skeet'in nabzma baktı, kalbini dinledi ve tansiyonunu ölçtü. Skeet, ne çıplak göğsüne değen stetosko-pa, ne de sağ kolunu sıkıştıran tansiyon aletine tepki vermişti. Ne bir seğirme, ne bir göz kırpma, ne bir titreme, ne bir iç çekme, ne bir homurdanma, ne de bir yakınma. Haşlanmış bir kabak kadar solgun ve yumuşak halde uzanmış yatıyordu.

"Ben baktığımda, nabzı kırk sekizdi," dedi Dusty, yatağın önünde durup.

"Şu an kırk altı."

"Tehlikeli değil mi?"

"İlla ki tehlikeli olması gerekmez. Hiçbir sıkıntısı yok gibi."

Çizelgesine göre, Skeet'in uyanıkken normal nabzı altmış altıydı. Uyuduğunda ise elli dört ile elli altı arasındaydı.

"Pek sık rastlanmasa da, bazen uyuyan birinin nabzı kırka kadar düşebilir," dedi Tom Wong. Skeet'in göz kapaklarını araladı. "Gözbebekleri aynı boyda, ama yine de bir felç durumu olabilir."

"Beyin kanaması mı?"

"Belki de bir damar ükanıklığı. Felçle ilgili olmasa da, farklı bir koma çeşidi olabilir. Şeker ya da üre koması gibi."

"Şeker hastası değil ki."

Tom, odadan çıkarken "Bir doktor çağırsam iyi olacak," dedi.

Yağmur durmuştu, ama defne ağacının oval yaprakları, yeşil gözyaşları gibi dökülüyordu.

Martie, elindeki bıçak dolu kutuyla koşarak evin doğu tarafına gitti ve çöp kutularının bulunduğu çitin kapısını itti.

İçindeki gözlemci yanı, aklı başında, korkunun esiri olmamış yanı, adeta bir kukla gibi hareket ettiğinin farkındaydı; başı ve boynu kaskatı, omuzlar, dizler ve dirsekler öen doğru fırlamış halde.

Eğer gerçekten bir kuklaysa, onu oynatan kişi Panik Johnny olmalıydı. Kolejde okurlarken, bazı arkadaşları Sylvia Plath'ın şiirleriyle yatıp Sylvia Plath'ın şiirleriyle kalkardı; Martie ise Plath'ın eserlerini fazla karamsar bulurdu. Şairin üzüntü verici bir gözlemini hatırladı - bazı insanların zalimce davranmalarının, bazılarının da

kendilerine zarar vermelerinin nedenini açıklayan ikna edici bir yorum. Plath şöyle yazmıştı: Oturduğum yerden, dünyanın yalnızca bir şey tarafından yönetildiğini düşünürüm. Köpek yüzlü, şeytan yüzlü, cadı yüzlü, fahişe yüzlü panik, büyük harflerle yakılmış, yüzsüz panik... ister uyur, ister uyanık haldeki Panik Johnny.

Yirmi sekiz yıllık yaşamında, Martie'nin dünyasında paniğe yer yoktu, sakin, huzurlu ve barış içinde bir yaşam sürüyordu; çünkü babası, her yaşamm bir anlamı olduğuna inanması gerektiğini öğretmişti ona. Babası, cesaret, şeref, özsaygı, dürüstlük ve merhamet gibi duygulara sahipsen ve kalbini hayatın sana vereceği derslere açık tutarsan, sonunda varoluşunun nedenini anlarsın, demişti. Bu yaşamında olmasa bile, bir sonraki yaşamında. Böyle bir felsefe insana, aydınlık ve korkulardan arınmış bir yaşamı garantilerdi. Yine de nedenini bilmediği bir şekilde Panik Johnny, Mar-tie'nin hayatına girivermişti, onu tuzağına düşürmüş ve iplerinin ucunda çılgınca oynatmaya başlamıştı.

Martie, boş olduğunu bildiği üçüncü çöp kutusunun kapağını kaldırdı. Bantla sarmaladığı kutuyu içine attı, kapağını kapattı ve demir mandalını el yordamıyla sıkıştırdı.

Kendini rahatlamış hissetmeliydi.

Ama aksine, öfkesi gittikçe daha fazla artıyordu.

Temel olarak değişen bir şey yoktu. Bıçakların nerede olduğunu biliyordu. Aklına koyduktan sonra onları bulabilirdi. Çöpçü ertesi sabah gelip de onları çöp kamyonuna koyana dek, elinin altında sayılırlardı.

Daha da kötüsü, onu korkutan ve şiddet dolu duygularını açığa vurmaya yarayan tek alet bıçak değildi. Rengarenk boyalı evi, huzur dolu bir yermiş gibi görünse de, işin aslı burası bir mezbahadan ya

da silah deposundan farksızdı; insan kafasına koyduktan sonra, tüm tehlikesiz aletler, birer öldürücü silaha dönüşebilirdi.

Sinirleri bozulmuş olan Martie, kafasının içinde kopan korkunç fırtınayı dindirmek istermişçesine, ellerini sıkıca şakaklarına bastırdı. Kafası zonklamaya başladı; birden kafatası lastiktenmiş gibi hissetti. O sertçe basürdıkça, içindeki kargaşa büyüyordu sanki.

Harekete geç. Babası her zaman için ona, hareketin sorunlara çare olduğunu söylerdi. Korku, umutsuzluk, bunalım ve hatta öfke bile, kendimizi güçsüz ve çaresiz hissetmemizden kaynaklanır. Sorunlarımızı çözmek için harekete geçmemiz gerekir, ama doğru ve etkili bir karar vermek istiyorsak, aklımızdan ve duygularımızdan da yararlanmalıyız.

Martie, tekerlekli çöp kutusunu alıp, evin arkasına taşıdığında, en doğru ya da en etkili karan verip vermediğini bilmiyordu. Aklından ve duygularından yararlanmak için insanın sakin kafayla düşünebiliyor olması gerekirdi, oysa onun beyninde kopan ve her an hız kazanan fırtınalar vardı.

Martie, o an için en iyisinin ne olduğunu değil, ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir an önce huzura kavuşup, kafasmdaki düşünceleri mantıklı bir biçimde değerlendirmek için can atıyordu; hareket halinde olmalıydı, çünkü bir em için bile dursa, içinde esen bora daha da şiddetlenerek onu iyice yıpratıyordu. Oturmaya ya da bir an için soluklanmaya kalkışsa, tam anlamıyla dağılacaktı; öte yandan hareket halinde olduğunda birbiri ardına yanlış şeyler yapabilirdi, ama yine de, bir ihtimal, doğru bir hareket yapabilir ve bir süre için rahatlayabilirdi.

İçinden yükselen bir ses ona, gece olmadan tüm endişelerini yatıştırması ve kendini kontrol altına alması gerektiğini söylüyordu. Gece olup da ay çıktığında, gökyüzü yıldızlarla dolduğunda,

içimizdeki ilkel benlik su yüzüne çıkardı. Karanlık bastmnca, sıradan bir panik atak, anlamsız bir çılgınlığa dönüşebilirdi.

Yağmur durduğu halde gökyüzündeki kara bulutlar, günü zamansız bir alacakaranlığın içine gömer gibiydi.

Gerçek alacakaranlık uzak değildi. İşte o zaman bulutlarla kaplı gökyüzü kapkara bir görünüm alacaktı.

Geceleri ortaya çıkan sürüngenler, çimlerin üzerinde dolaşmaya başlamıştı bile. Salyangozlar, arkalarında parlak bir iz bırakarak, yavaşça ilerliyordu.

Islak çalılıklardan ve ağaçlardan, çevreyi bir toprak ve çürümüş yaprak kokusu yayılmıştı.

Karanlık, Martie'yi tedirgin etmeye başlamıştı. Oysa içindeki bir şeylerin, karanlıktan hoşlandığını seziyordu. İçinde duyduğu his yalnızca korku değildi; ölümcül bir açlık, bir gereksinim, düşünmekten bile kaçındığı bir aceleydi.

Harekete geç, harekete geç, harekete geç ve evini güvenilir bir yer, içinde hiçbir şiddet unsuru bulunmayan bir sığınak haline getir.

New Life'ta, terapistlerin ve hemşirelerin yanı sıra, sabah saat altıdan akşam sekize kadar bir de nöbetçi doktor bulunurdu. Şu anda nöbet sırası, Dusty'nin geçen seferden de tanıdığı, Dr. Henry Donklin'deydi.

Beyaz dalgalı saçları ve yaşı için fazlasıyla gergin duran pembe yanaklanyla Dr. Donklin, masum yüzlü bir çocuğu andırıyordu.

Dr. Donklin, özel muayenehanesini kapattığında, emekliliğin ona göre olmadığını fark etmişti. New Life'ta kendisine önerilen bu görevi kabul etmesinin nedeni, hem çok yorucu olmaması hem de yapmaya değer bir iş olmasıydı. Daha da önemlisi onu, golf sahaları ve oyun kâğıtlarından uzak tutmaya da yarıyordu.

Donklin, Skeet'in sol elini sıktı ve uyumasına karşın çocuk ona karşılık verdi. Doktor aynı testi Skeet'in sağ eliyle de yaptı.

"Felç belirtisi görünmüyor, soluk alışı normal," dedi Donklin. "Soluk alıp verdiğinde yanaklarda şişme yok."

"Göz bebekleri eşit büyüklükte," diye belirtti Tom Wong.

Donklin, Skeet'in gözlerine baktıktan sonra, hızlı muayenesini sürdürdü. "Cildi yapış yapış ve soğuk değil, vücut ısısı normal. Felce bağlı bir koma olduğunu sanmıyorum. Kanama, damar tıkanıklığı ya da bir pıhtılaşma görünmüyor. Ama yine de, sorunun ne olduğunu kısa sürede bulamazsak, onu başka bir hastaneye nakletmemiz gerekebilir.

Dusty, olumlu düşünmeye çalıştı.

Valet köşede durmuş, olan biteni izliyordu; onu az önce rahatsız eden şeyin geri gelmesinden korkuyor gibiydi.

Doktorun talimatı üzerine Tom, Skeet'ten idrar örneği aldı.

Baygın hastasının yanında durmuş olan Donklin, "Nefesinde tatlı bir koku yok, ama yine de şeker ve üre analizi yapmam gerekiyor," dedi.

"Şeker hastası değil," dedi Dusty.

"Üre koması gibi de durmuyor," diye belirtti doktor. "Aksi halde, nabzı hızlı atar, tansiyonu yüksek olurdu. Bu belirtilerden hiçbirine rastlamadım."

"Yalnızca uyuyor olamaz mı?" diye sordu Dusty.

"Bu denli derin uyuması için," dedi Henıy Donklin, "kötü niyetli bir cadının ona büyü yapmış olması gerekir."

"Gerçek şu ki, az önce sinirlerime hâkim olamadım ve ona sert bir biçimde uyumasını söyledim, o anda kendinden geçti."

Donklin hayret dolu gözlerle Dusty'ye baktı: "Yoksa bana bir büyücü olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Yalnızca bir boyacıyım."

Durumun, bir beyin kanamasıyla ilgili olmadığını düşünen Donklin, Skeet'i kendine getirmek için ona amonyak koklatmaya karar verdi; ama bu da işe yaramamıştı.

"Eğer yalnızca uyuyorsa, sanırım Pamuk Prenses'in elmasından bir ısırık almış olmalı."

Çöp kutusunun içinde yalnızca bıçak kutusu bulunduğundan ve büyük tekerlekleri olduğundan, Martie onu hiç zorlanmadan, sundurmanın basamaklarından yukarı çıkar-tabilmişti. Sıkıca kapatılmış kutunun içinden, birbirine çarpan bıçakların sinirli müziğini hâlâ duyabiliyordu.

Amacı, çöp kutusunu evin içine kadar sokmaktı. Ama şu anda, bunun bıçakları da eve geri getirmek anlamına geldiğini fark etti.

Elleri çöp kutusunun saplarına kenetlenmiş halde ve kararsızlık içindeydi.

İlk yapması gereken şey, karanlık çökmeden, evini tüm potansiyel silahlardan arındırmak olmalıydı. İlkelbenliği kontrolü ele geçirmeden önce.

Durgunluğunun içinden, ruhunun tüm kapı ve pencerelerini titreten, daha da güçlü bir korku fırtınası patlak vermek üzereydi.

Harekete geç, harekete geç, harekete geç.

Evin arka kapısını açık bıraktı ve tekerlekli çöp kutusunu, işini görecek kadar yakma, eşiğin üzerine park etti. Kapağım çıkartıp, kapının kenarına koydu.

Yine mutfaktaydı. Mutfak dolabının çekmecelerinden birini açıp, içine bir göz attı: Servis çatalları. Yemek çatalları. Yemek bıçakları. Tereyağ bıçakları ve tahta saplı, sivri uçlu on tane et bıçağı.

Tehlikeli aletlere dokunmadı. Onun yerine, daha güvenilir olanları çekmeceden çıkartıp - servis kaşıklan, çay kaşıklan, çorba kaşıkları - tezgâhın üzerine dizdi. Sonra çekmeceyi yerinden çıkartıp, kapıya kadar götürdü ve ters yüz etti.

Çekmecenin içindeki tüm çatal bıçaklarla birlikte, plastik çatal bıçaklık da çöpe döküldü. Çıkan ses, Martie'yi iliklerine kadar ürpertmişti.

Çekmeceyi mutfağa geri getirip yere koydu. İçine kaşıkları koyup, çekemeceyi yerine yerleştirecek kadar zamanı yoktu.

Sahte alacakaranlık, yerini gerçeğine bırakmaya başlamıştı. Açık duran kapıdan, yalnızca geceleri kendilerini gösteren küçük kış kurbağalarının seslerini duyabiliyordu.

Mutfak malzemeleriyle dolu bir çekmece daha. Bir şişe açacağı. Bir patates soyacağı. Limon kabuğu rendesi. Kram-pon çivisine benzeyen bir et termometresi. Küçük bir et tokmağı. Bir şarap açacağı. Taze mısırı kolayca yiyebilmek için, mısır koçanına sokulan, bir ucu san plastikten, diğer ucunda iki sivri diş olan küçük şişler.

Silah olarak kullanılabilecek ne de çok mutfak gereci vardı. Bir işkencecinin, sorgulama sırasında ihtiyaç duyabileceğinden bile fazla.

Çekmecenin içinde, cips paketlerinin ağzını kapatmak için kullanılan iki plastik kıskaç da vardı. Ölçü kaşıklan, ölçü bardaklan, bir kavun kepçesi, plastik spatulalar, yumurta çırpma aleti ve en zeki katilin elinde olsalar bile, cinayet işlemek için kullanılamayacak bir sürü araç gereç daha.

Tam çekmeceye uzanıp, tehlikeli aletleri tehlikesizlerden ayırmaya başlayacakü ki, elini geri çekmek zorunda kaldı. Bu işi yapabilecek kadar kendine güvenmiyordu.

"Bu çılgınlık, bu kesinlikle delilik," dedi, sesi öylesine korku ve umutsuzluk doluydu ki, kendi sesini tanımakta zorlandı.

Çekmecenin içinde ne var ne yoksa çöpe boşalttı. Boş çekmeceyi de ilkinin üzerine koydu.

Dusty hangi cehennemdesin? Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Eve gel, lütfen eve gel.

Korkudan donup kalmamak için, hareket halinde olmak zorunda olduğundan, üçüncü çekmeceyi açacak cesareti teîeAVıİcfi Büyük servis çatalları. Et çatalları.

Dışanda, alacakaranlığın içinden esen rüzgârın tiz sesi.

22

İçinde bulunduğu panikten, baskıdan ve sabit fikirlerinden kurtulma mücadelesi veren Martie Rhodes, kendisine hâlâ bir savaş alanı kadar tehlikeli ve silah doluymuş gibi görünen mutfağa doğru ilerledi.

Fırının yanındaki çekmecelerden birinde bir oklava buldu. Oklavayla, birinin başına hızlı bir darbe indirebilir, burnunu kırabilir, dudağını patlatabilir, o kişi, gözleri birer kan çanağına dönmüş halde boş bakışlarla ona bakana dek ka-fatasma vurabilirdi.

Ortalıkta potansiyel bir kurban olmasa da ve hiç kimseye işkence edemeyeceğini bilse de, Martie oklavayı çekmeceden çıkartmaya cesaret edemedi. "Al onu, haydi, Tanrı aşkına, al onu, çıkart onu oradan, kurtul ondan."

Çöp kutusuna doğru giderken, yan yolda oklavayı elinden düşürdü. Tahta oklava yere düşerken sert bir ses çıkarmıştı.

Sakinleşip, onu yerden alması için, aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Belki de en iyisi onu tekmeleyip, eşiğe kadar yuvarlayarak götürmekti.

Yağmurla birlikte rüzgâr tamamen kesilmişti, ama alacakaranlık giriş kapısıyla, mutfak kapısı arasında bir cereyana neden oluyordu. Martie, soğuk havanın, bulanık düşüncelerini netleştireceğini ümit ederek, derin derin nefes almaya başladı, her nefeste ürperiyordu.

Bakışlarını yerde yuvarlanan oklavaya çevirdi. Tek yapması gereken, eğilip onu yerden almak ve eşiğe kadar götürmekti. Bir ya da iki saniyelik bir işti.

Tek başına olduğu sürece, kimseye zarar veremezdi. Üstelik, kendi kendini mahvetmek gibi bir içgüdüye kapılsa bile, oklavayla harakiri yapmak oldukça güçtü.

Bu şekilde düşünmek hoşuna gitmişti, eğilip oklavayı aldı ve çöp tenekesine attı.

Bir sonraki çekmeceyi kanştırmak daha kolaydı, ne de olsa içinde onu telaşa düşürecek bir alet yoktu. Bir elek. Bir kum saati. Bir sarmısak ezici. Bir yumurta sürme fırçası. Bir süzgeç. Bir kevgir.

Bir havan ve tokmak. Bu kötü işte. Havan, granitten yapılmıştı ve yaklaşık bir futbol topu büyüklüğündeydi. Bununla, birinin beynini kolayca dağıtabilirdi. Arkasından dolanabilir, hızla kafasına vurabilir ve kafatasmı parçalayabilirdi.

Dusty eve gelmeden ya da tedbirsizce davranan bir komşu kapısını çalmadan önce havanın hemen gitmesi gerekiyordu.

Tokmak zararsız görünüyordu, ama bu iki alet bir set oluşturuyordu ve her ikisinin de çöp kutusunu boylaması gerekiyordu. Havan, ellerinin arasında buz gibiydi. Onu attıktan sonra bile, ellerindeki soğuk hissi gitmedi, havandan kurtulmakla iyi bir iş yapmıştı.

Tam yeni bir çekmece açacakken, telefonu çaldı, heyecanla telefona koştu: "Dusty?"

"Benim," dedi Susan Jagger.

"Öyle mi?" Martie hayal kmklığma uğramıştı. Sıkıntısını sesine yansıtmamaya çalıştı. "Ne haber?"

"İyi misin, Martie?"

"Elbette."

"Sesin garip geliyor."

"İyiyim."

"Nefes nefese gibisin."

"Ağır bir şeyler kaldmyordum."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Her şey yolunda. Bana öğüt vermeye kalkma, Sooz. Bu işler için bir annem var. Sorun nedir?"

Martie telefonu bir an önce kapatmak istiyordu. Yapacak o kadar çok işi vardı ki. Daha bir sürü bakılacak çekmece ve boşaltılacak raf vardı. Üstelik başka odalar da tehlikeli aletler ve gizli silahlarla doluydu. Evin her bir yanında ölümcül araç gereçler vardı, hepsini bulup başından atmalıydı.

"Anlatacağım şey beni utandırıyor," dedi Susan.

"Nedir?"

"Ben paranoyak değilim, Martie."

"Olmadığını biliyorum."

"Onun buraya, arada sırada geldiğini biliyorsun, gece ben uyuduğumda."

"Eric."

"O olmalı. Pekâlâ, anahtarı olmadığını biliyorum, üstelik kapı ve pencereler de kilitli, içeri girmesine olanak yok, ama ondan başkası olamaz."

Martie telefonun yanındaki çekmecelerden birini açtı. Bir sürü şeyle dolu çekmenin içinde, az önce bantı kesmek istediğinde dokunmaya cesaret etmediği makas da vardı.

"Buraya geldiğini nasıl fark ettiğimi sormuştun," dedi Susan. "Eşyaların yerlerinin değişip değişmediğini ya da parfümünün kokusunun sinip sinmediğini."

Makasın sapları, daha iyi kavranabilmesi için siyah lastikten yapılmıştı.

"Ama parfümünden daha kötü bir şey bu, Martie, tüyler ürpertici... ve utanç verici."

Makasın çelikten ağzı bir ayna gibi parlıyordu, kenarları ince bir şerit halinde köreltilmişti.

"Martie?"

"Evet, duydum." Telefonu başma öylesine sıkıca bastırdı ki, kulağı acıdı. 'Tüyler ürpertici şeyin ne olduğunu anlat."

"Buraya geldiğini biliyorum.. .çünkü şeyini bırakıyor."

Makasın bir kenarı düz ve keskin, diğeri tırtıklıydı. Her ikisi de sivri uçluydu.

Martie konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu, çünkü kafası durmadan hareket eden makasın, dehşet dolu görüntüleriyle doluydu. "Şeyini mi?"

"Bilirsin işte."

"Hayır."

"Şeyini."

"Hangi şeyini?"

Makasın ortasındaki vidanın hemen üzerinde, Klik sözcüğü kazılıydı, isim Martie'ye gizli bir anlamı olan, büyülü bir sözcük gibi gelmişti, oysa imalatçı şirketin adı olmalıydı.

"Şeyini," dedi Susan, "...menisini."

Bir süre Martie, meni sözcüğünün ne anlama geldiğini kavrayamadı, sanki uydurma bir dilde söylenmiş bir sözcük gibi ona hiçbir anlam ifade etmemişti. Kafası, çekmecenin içinde duran makasla öylesine doluydu ki, Susan'ın konuştuklarına konsantre olamıyordu.

"Martie?"

"Meni," dedi Martie. Gözlerini kapayıp, kafasını makasla ilgili tüm düşüncelerden arındırmak istedi. Susan'ın konuştuklarına konsantre olmaya çalıştı.

"Sperm," dedi daha açıklayıcı bir dille Susan. "Şeyi."

"Evet."

"Evine geldiğini bu şekilde mi fark ediyorsun?"

"İmkansız gibi görünüyor ama olan bu işte."

"Sperm."

"Evet."

Klik.

Açılıp kapanan makasın sesi: Klik-klik. Oysa Martie makasa dokunmuyordu bile. Gözleri kapalı olduğu halde, makasın hâlâ çekmecede olduğunu biliyordu; çünkü başka bir yere gitmiş olmasına imkan yoktu. Klik-klik.

"Korkuyorum, Martie."

Ben de. Ulu Tanrım, ben de.

Martie, sol eliyle ahizeyi sımsıkı kavramıştı, sağ eliyse boştu ve bedeninin yanından sarkıyordu. Makas kendi kendine hareket edemezdi ama yine de: Klik-klik.

"Korkuyorum," dedi Susan yeniden.

Eğer Martie korkudan titriyor ve endişesini Susan'da gizlemeye çalışıyor olmasa, konuşmalara daha iyi konsantre olabilirdi, hatta Susan'ın iddiasının ne denli garip olduğunu fark edebilirdi. Ama içinde bulunduğu durumda, konuşmanın her evresi kafasını daha da karıştırıyordu. "Menisini mi bırakıyor dedin? Peki nereye?"

"Şey...içime tabii."

Diğer eliyle makası tutmadığını ve boş olduğunu ve kendi kendine kanıtlamak için, Martie sağ elini göğsüne, hızla atan kalbine bastırdı. Klik-klik.

"İçine," dedi Martie. Susan'ın şaşırtıcı sözler söylediğini, şok edici iddialarda bulunduğunun farkındaydı, ama bu sinir bozucu klik-klik, klik-klik, klik-klik yüzünden, kalfasını toplayıp ona söylemek istediği şeyleri söyleyemiyordu.

"Ben üzerimde bir kilotla ve tişörtle uyuyorum," dedi Susan.

"Ben de," dedi Martie, anlamsızca.

"Bazen uykumdan uyandığımda, kilodumda şu...şu yapış yapış şey oluyor."

Klik-klik. Hayali bir ses olmalıydı. Martie gözlerini açıp, makasın gerçekten de çekmecenin içinde olduğundan emin olmak istiyordu, ama onu yeniden görürse, tamamen kendini kaybetmekten korkuyordu, bu yüzden gözlerini kapalı halde tuttu.

"Ama nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Susan. "Delilik bu, öyle değil mi? Demek istediğim.. .nasıl?"

"Uykundan uyanıyor musun?"

"Evet ve külodumu değiştirmek zorunda kalıyorum."

"Onun o şey olduğundan eminsin değil mi? Şeyin yani?"

"İğrenç bir şey. Kendimi pis hissediyorum. Bazen duş almak zorunda kalıyorum."

Klik-klik. Martie'nin kalbi çılgın gibi atıyordu ve makasın yalnızca görüntüsünün bile, onu şimdiye dek başına gelmemiş bir panik atağa sürükleyeceğini hissediyordu. Klik-klik-klik.

"Yani Sooz, seviştiğinizi mi söylüyorsun?"

"Ortada sevişme falan yok."

"...seni şey mi yapıyor yani..."

'Tecavüz ediyor. Ayrıyız, ama o hâlâ kocam ve bana tecavüz ediyor."

"-peki ama o sırada uyanmıyor musun?"

"Bana inanman gerek."

'Tabii tatlım, elbette sana inanıyorum. Ama..."

"Belki beni bir şekilde ilaçla uyutuyordun"

"Eric o ilaçlan sana nasıl veriyor olabilir?"

"Bilmiyorum. Biliyorum, delilik bu. Tam çılgınlık, paranoyakça. Ama oluyor."

Klik-klik.

Martie gözlerini açmadan, çekmeceyi iterek kapattı.

"Uyandığında," dedi titreyerek, "iç çamaşırın üzerinde mi oluyor?"

"Evet."

Martie gözlerini açıp, çekmeceye kenetlenmiş olan sağ eline baktı. "Yani eve geliyor, seni soyuyor, ırzına geçiyor, sonra gitmeden önce seni yeniden giydiriyor. Peki ama neden?"

"Belki de geldiğini fark etmemem için."

"Ama şeyini bırakıyor."

"Hiçbir şey öyle kokmaz."

"Sooz... "

"Biliyorum, biliyorum, agorafobim olabilir, ama psikozlu değilim. Hatırladın mı? Bana az önce söylemiştin. Dinle, dahası var. "

Kapalı duran çekmecenin içinden boğuk bir ses geliyordu: Klik-klik.

"Bazen," diye devam etti Susan, "canım yanıyor."

"Neren?"

"Oram," dedi Susan utanarak. Duyduğu endişe ve kırılmış gururu sesine yansıyordu, kendini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. "Bana karşı... nazik davranmıyor."

Çekmecenin içinde, makasın kenarlarının birbirlerine vuran sesi: Klik-klik, klik-klik.

Susan şimdi fısıldıyordu ve sesi uzaktan gelir gibiydi, sanki dalgalar deniz kıyısındaki evini, uzaklardaki ufka doğru sürüklemişti. "Bazen göğüslerim de acıyor, bir keresinde üzerinde morluklar davardı... sanki çimdiklenmiş gibi."

"Eric tüm bunları red mi ediyor?

"Evime geldiğini reddediyor. Diğer ayrıntıları, onunla... onunla tartışmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu doğrudan suçlamadım."

Martie'nin sağ eli, hâlâ çekmecenin üzerindeydi, sanki içeriden gelen bir güç çekmeceyi açmaya uğraşıyormuş gibi onu sıkıca

itiyordu. Öylesine güçle itiyordu ki, sonunda kol kasları acımaya başladı.

Klik-klik.

'Tanrı aşkına Sooz, seni ilaçla uyutup, sonra da sana tecavüz ettiğini düşünüyorsun ve onunla bu konuyla ilgili olarak yüzleşmiyorsun öyle mi?"

"Yapamam. Yapmamam gerek. Yasak."

"Yasak mı?"

"Şey işte, doğru olmaz, ben yapamam bunu."

"Yasak, ne kadar da garip bir sözcük. Kim yasakladı?"

"Yasak demek istememiştim. Neden bu sözcüğü kullandığımı bilmiyorum... sanırım ne dediğimden emin değilim. Kafam öylesine karışık ki."

Martie'nin kafası da kendi endişesinden dolayı karmakarışıktı, ama yine de Susan'ın sözcük seçiminde derin ve gizli bir anlam olduğunu sezinlemişti; konuya yeniden değinmeden edemedi. "Kim yasakladı?"

Susan soruya cevap vereceği yerde "Kilitleri üç kez değiştirdim," dedi. Az önce bir fısıltı halinde çıkan sesi, şu an aşırı bir coşkunun izlerini taşıyordu. "Her defasında farklı bir şirket tarafından. Eric, şehirdeki her çilingiri tanıyamaz ki, öyle değil mi? Bunu sana daha önce anlatmadım, çünkü sana çılgınlık gibi gelebilir, ama tüm pencere pervazlarına talk pudrası döktüm, böylelikle geldiğinde delil olarak parmak izlerini bırakacakta. Ama sabah uyandığımda, talk pudrasına el sürülmemiş oluyor. Ve giriş kapısının tokmağının alüna bir sandalye sıkıştırıyorum, böylelikle o adi herifin bir anahtarı varsa bile kapıyı açmasına engel olmaya çalışıyorum ama ertesi sabah baktığımda sandalye hâlâ koyduğum yerde duruyor; yine de içimde

ve külodumda menisini buluyorum, üstelik canım acıyor ve hoyratça kullanıldığımı biliyorum; bunu biliyorum ve duş alıyorum, durmadan yıkanıyorum, saatlerce sıcak suyun altında kalıyorum, bazen canım bile yanıyor ama bir türlü temizlenemiyorum. Artık kendimi hiç temiz hissedemiyorum. Oh Tanrım, bazen kötü ruhları kovan birine gereksinim duyuyorum; yani şeytanın varlığına gerçekten inanan ve ruhumu şeytanın elinden kurtaracak olan bir din adamına demek istiyorum, çünkü yaşadıklarımın çoğu doğaüstü, mantığa aykırı şeyler. Şu anda kafayı yediğimi düşünüyorsundur ama ben delirmedim Martie. Kafam karışık, bunu kabul ediyorum, ama bu agorafobimden farklı bir şey, bunlar gerçekten olan şeyler ve artık buna dayanamıyorum, uyanıp da içimde şeyini bulmaya dayanamıyorum... Bu tüyler ürpertici, iğrenç bir şey. Beni mahvediyor, ama ne yapmam gerektiğini bilemiyorum ve kendimi çaresiz hissediyorum, Martie, o kadar savunmasızım ki."

Klik-klik.

Martie'nin tüm gücüyle çekmeceyi itmekten, bileğinden omzuna kadar bütün kolu ağrıyordu. Çenesi kilitlenmiş, dişleri gıcırdıyordu.

Ağrı yavaş yavaş ensesine kadar yayılıyor ve kafasını daha da kanşürıyordu. İşin aslı, çekmeceden bir şeylerin kaçıp kurtulacağını düşünüyordu. Makas büyülü değildi, kendi kendine hareket edemezdi. Duyduğu ses -klik-klik- yalnızca kafasmdaydı. Asıl korktuğu, makas ya da oklavaya da bıçaklar ya da mısır şişleri ya da et termometresi değildi. Saatlerdir duyduğu korkunun asıl nedeni, bütün bu gün boyunca yüzleşmekten kaçındığı asıl gerçek ve asıl tehdit unsuru kendisiydi, yani Martine Eugenia Rhodes. Kendinden korkuyordu, bıçaklardan, makastan ya da havandan değil, kendinden. Çekmeceyi, gücü yettiğince itti, çünkü aksi halde onu açıp içinden makası alacağından emindi - ve evde kendinden başka hiçbir kurban olmadığına göre, makasın sivri uçlarını kendi bedenine saplayacaktı.

"Beni dinliyor musun, Martie?"

Klik-klik.

"Martie, ne yapacağım?"

Martie'nin sesi, hem arkadaşına duyduğu merhamet ve kederle hem de kendine karşı duyduğu korkuyla titredi. "So-oz, bu iğrenç bir şey." Martie biraz önce denizden çıkmış gibi ter içinde kalmıştı. Klik-klik. Kolu, omzu ve ensesi öylesine şiddetli ağrıyordu ki, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Dinle, sana bir şeyler önermeden ve yardımcı olmadan önce kafamı toparlamam gerekecek."

"Anlattıklarım gerçek."

"Gerçek olduğunu biliyorum, Sooz."

Telefonu kapatmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Çekmeceden kurtulmalıydı, makastan kurtulmalıydı; çünkü içini saran bu gizli şiddetten bir türlü kaçamıyordu.

'Tüm bunlar oluyor," diye diretti Susan.

"Biliyorum. Beni ikna ettin. Bu yüzden bu konu hakkında düşünüp taşınmam gerekecek. Doğru kararı vereceğimizden emin olmalıyız."

"Korkuyorum. Burada öylesine yalnızım ki."

"Yalnız değilsin," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Martie; sesi artık çatlak çatlak çııyordu. "Seni yalnız bırakmayacağım. Seni arayacağım."

"Martie..."

"Bu konu hakkında enine boyuna düşüneceğim... "

"Peki ya bir şey olursa... "

"Olumlu düşün... "

"Bana bir şey olursa... "

"Seni arayacağım... "

"Martie... "

"Seni birazdan arayacağım... "

İlk başta ahizeyi bir türlü elinden bırakamadı. Eli adeta ahizeye kenetlenmiş gibiydi. En sonunda ondan kurtulmayı başardı ve onu duvardaki telefonun üzerine yerleştirdi ama eli, hâlâ hayalet bir telefonu tutuyormuş gibi kıvrılmıştı.

Çekmeceyi itmeyi bıraktığında, Martie'nin sağ eline kramp girmişti. Parmaklarına çekme kulpunun şekli çıkmıştı ve hepsi de kızarmıştı.

Geri geri giderek çekmeceden uzaklaştı ve buzdolabına tosladı. Buzdolabının içindeki şişeler hafifçe birbirlerine çarptı.

İçerinden biri, önceki akşam yemeğinden kalma yarısına kadar içilmiş bir şarap şişesiydi. Şarap şişesi kalındı, özellikle de dibi. Sağlam. Yuvarlak. Etkili. Onu sopa gibi kullanarak, rahatlıkla birinin kafasını kırabilirdi.

Kırık bir şarap şişesi, daha da etkili bir silahtı. Tepesinden tutup, sivri ucunu kurbana doğru çevirebilirdi. Karşısındakinin yüzünü parçalayabilir, boğazını kesebilirdi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, sesi tüm bedeninde yankılanıyordu.

23

"İdrar yalan söylemez," dedi Dr.Donklin.

Kapının yanında gözcü gibi duran Valet, doktorun dediklerine katılırmışçasma kulaklarını oynattı.

Bir elektro cihazına bağlanmış olan Skeet, öylesine derin bir uykudaydı ki, dondurulmuş bir ceset izlenimi veriyordu.

Dusty, ekrandan, Skeet'in kalp atışlarını gösteren yeşil ışıkları izledi. Kardeşinin nabzı yavaş ama düzenliydi, ritm bozukluğu görülmüyordu.

New Life Kliniği ne bir hastane, ne de bir teşhis merkeziydi. Öte yandan, hastalarının kendilerine zarar verme ustalıkları göz önüne alındığından, tüm bedensel sıvıların kısa sürede tahlil edilebildiği gelişmiş cihazlara sahipti.

Skeet, az önce kliniğe kayıt yaptırdığında kan örneği alınmıştı. İlk tahlilde kanı gerçek bir uyuşturucu kokteylini andırıyordu: Metamfetamin, kokain, DMT. İlk ikisi uyarıcıydı. Dimetiltriptamin - DMT - ise yapay bir halüsinojen. Bunlar yulaf ezmesiyle, portakal suyundan oluşan bir kahvaltıdan çok daha etkili olmalıydı.

Skeet uyku halindeyken yapılan kan tahlilinin sonucu henüz çıkmamıştı. Ama idrar tahlili, yeni herhangi bir uyuşturucunun alınmadığını ve sabah alınanların da büyük bir bölümünün metabolizması tarafından yok edildiğini gösteriyordu. En azından şimdilik, ona Sorensonlarm çaüsmdan atlamasını söyleyen bir ölüm meleği görmeyecekti.

"İkinci kan örneğinden de aynı sonuçlan alacağız," diye tahmin etti Donklin. "Çünkü idrar yalan söylemez. Ya da meslekten

olmayanların tabiriyle... çiş gerçeğin ta kendisidir. Çiş kaçamak yanıtlar vermez."

Dusty, doktorun kendi özel kliniği olduğu zamanlarda da, hastalarına bu şekilde saygısızca davranıp davranmadığını merak etü. Belki de New Life'taki işine başladıktan sonra değişmişti. Yine de ilginç sayılırdı.

İdrar örneğine, kum, albümin ve şeker tahlilleri de yapılmıştı. Skeet'in komasının nedeni bunlardan hiçbirine bağlı değildi.

"Eğer kan tahlilinden de bir sonuç alamazsak," dedi Dr. Donklin, "onu bir hastaneye nakletmemiz gerekecek."

Martie'nin yaslandığı buzdolabının içinden gelen şişe şangırtısı yavaş yavaş duruldu. Canı öylesine çok yanıyordu ki, gözleri yaşlarla doldu. Gömleğinin koluyla gözlerini sildi ama hâlâ bulanık görüyordu.

Elleri, karşısındaki rakibini tırmalamaya hazır iki pençe gibiydi. Gözyaşlarının arasından bakıldığına bir şeytanın tehditkâr ellerini andmyorlardı.

Sivri uçlu şarap şişesinin görüntüsü aklından çıkmıyordu. Kendi şiddetinden öylesine korkmaya başlamışta ki, hareket edemiyordu.

Harekete geç. Babasının uyansı. Umut hareketin içinde gizlidir. Ama kafası o kadar kanşıktı ki, bu durumda yapılması gereken en uygun hareketin hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Yine de harekete geçti, çünkü eğer hiçbir şey yapmadan durursa, Dusty eve dönünceye dek yerde bir böcek gibi kıv-nlıp yatacaktı. Dusty döndüğünde ise, asla çözülemeyecek olan bir düğüme dönüşmüş olacaktı.

Bu yüzden buzdolabından uzaklaştı. Mutfağın öbür tarafına, az önce boşalttığı raflı dolabın yanma geçti.

Parmaklarım dolabın kulpuna kenetledi. Klik-klik. Çekmeceyi açtı. Makas pml pml parlıyordu.

Martie bayılacak gibi oldu. Makası gördüğünde kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi.

Harekete geç. Çekmeceyi dolabın içinden çıkar. Dışarı çıkar. Çekmece, umduğundan daha ağırdı.

Belki de çekmece göründüğünden daha ağır değildi de, Martie'ye ağır geliyordu. İçindeki makasın fiziksel ağırlığının yanı sıra, manevi ve kötü amaçlı bir ağırlığı da vardı.

Şimdi açık olan arka kapıya doğru git. Çöp kutusuna.

Çekmeceyi kendinden uzakta tutmaya çalışarak, içindekileri çöp tenekesine boşaltmayı denedi. Makas, çekmecedeki öbür aletlere çarpıyordu, çıkarttığı ses Martie'yi öylesine telaşlandırdı ki, çekmeceyi içindekilerle birlikte çöp tenekesine attı.

Tom Wong, ikinci kan tahlilinin sonuçlarını Skeet'in odasına getirdiğinde, Dr. Donklin'in tahmini doğrulanmış oldu. Skeet'in içinde bulunduğu durumun gizemi çözülememişti.

Çocuk, son birkaç saat içerisinde hiçbir uyuşturucu almamıştı. Sabahkilerden de eser yoktu.

Akyuvar sayısı normaldi ve ateşi yoktu, bu da şiddetli bir beyin enfeksiyonu olasılığını ya da herhangi bir enfeksiyon olasılığını ortadan kaldırıyordu.

Eğer bir gıda zehirlenmesi söz konusu olsaydı, komanın ardında kusma, mide ağrısı ve ishal görülürdü. Oysa Ske-et'te bu rahatsızlıklardan hiçbiri yoktu.

Felce dair açık bir belirti olmasa da, beyin kanaması, damar tıkanıklığı ya da tromboz olasılığı göz önünde tutulmalıydı.

"Bu artık rehabilitasyon vakası olmaktan çıkıyor," diye karar verdi Dr. Donklin. "Onu nereye nakletmemizi tercih edersiniz?"

"Hoag Hastanesine, eğer boş odaları varsa," dedi Dusty.

"Burada bir şeyler oluyor," dedi Tom Wong, ekranı göstererek.

EKG cihazının sinir bozucu sesini kapatmış oldukları için, ne Dusty, ne de Donklin, Skeet'in nabzının yükseldiğini fark etmemişlerdi. Yeşil ışık, nabzın kırk altıdan, elli dörde çıkmış olduğunu gösteriyordu.

Birdenbire, Skeet esneyip gerinerek gözlerini açtı.

Nabzı şu an altmışa yükselmişti ve artmayı sürdürüyordu.

Skeet, sırasıyla Tom Wong'a, Dr.Donklin'e ve Dusty'ye göz kırptı. "Hey, burada parti mi veriyoruz yoksa?"

Biri açılmış, ikisi kapalı üç şişe şarap çöp kutusuna.

Çamarşırhane korkunç silahlarla dolu. Bir şişe boğucu, kör edici kezzap. Çamaşır suyu. Kireç sökücü. Hepsi çöp tenekesine.

Aklına kibritler geldi. Mutfak dolabında. Eski bir teneke bisküvi kutusunda. Kutularca kibrit. Kısa kibritler. Gaz lambasını yakmak için kullanılan uzun kibritler.

Karşısındakinin suratını, kırık bir şarap şişesiyle parça-layabilen, pişmanlık duymaksızın o kişinin gözünü bir araba anahtarıyla oyabilen biri için yangın çıkartmak çocuk oyuncağıydı.

Martie kutuyu olduğu gibi çöp kutusuna atü; kibritler çıngıraklı yılanın tıslamasına benzer kulak tırmalayıcı bir ses çıkarttılar.

Doğru oturma odasına. Yapılacak çok iş var, yapılacak çok iş var. Bütan gazıyla çalışan şöminenin içindeki seramik kütükler doğalmış gibi duruyordu. Şömine tam orta yerinden yakılıyordu.

Şömine kibritleri çöp kutusuna. Birden Martie'nin aklına şöminenin gaz vanasını açmış olabileceği düşüncesi geldi. Açmak için bir nedeni yoktu, hatta açıp açmadığını bile hatırlamıyordu, ama yine de kendine güvenemiyordu.

Güvenmeye cesaret edemiyordu.

Eğer vana açılmışsa, borulardan sızan doğal gaz bir ya da iki dakika içinde ölümcül oranlara ulaşabilirdi. En küçük kıvılcımda da ev havaya uçardı.

Yeniden oturma odasma. Bir tehlikeden diğerine koşan, bilgisayar oyunlarındaki çılgın karakterler gibiydi.

Çürük yumurta kokusu yok.

Gaz kaçağı yok.

Şöminenin vanası, duvarda bir çıkmü oluşturuyordu. Vanayı açmak için gerekli olan pirinç anahtarsa şöminenin üzerinde duruyordu.

Martie, içi rahatlamış halde odadan çıktı. Ama mutfağa dönünceye dek, kontrol ettikten sonra vanayı açmış olabileceğinden kuşkulanmaya başladı yeniden.

Bu çok saçmaydı. Hayatının geri kalanım mutfakla, oturma odası arasında mekik dokuyarak geçiremezdi. Şimdiye dek hiç hafıza kaybına uğramamış, baygınlık geçirdiğinde kimseye zarar vermemişti.

Anlayamadığı nedenlerden ötürü, Dr.Ahriman'ın bekleme odasını düşünmeye başladı Susan'ın terapisi sırasında oturup kitap okuduğu ikinci bekleme odasını. Kitap okumak için uygun bir yerdi. Penceresiz. Rahatsız edici fon müziği yok. Dikkati dağıtan bir unsur yok.

Penceresiz bir oda. Oysa, kocaman bir pencerenin önünde durup, yağmurun sahile vuruşunu izlememiş miydi?

Yo, bu olay kitapta geçiyordu.

"Gerçek bir gerilim romanı," dedi yalnız olduğu halde, yüksek sesle. "Anlatımı güzel. Konu eğlenceli. Karakterler renkli. Kitabı zevkle okuyorum."

Şimdi de, dağınık mutfağının ortasında durmuş, zaman kavramını yitirdiğini düşünüyordu. Sanki gün boyunca, farkında olmadan korkunç bir şey olmuş da hatırlayamıyor gibiydi.

Saatine baktı, bu kadar geç olduğunu düşünmemişti -17:12. Gün, yağmurla birlikte erimiş, sonra da akıp gitmişti.

Oturma odasma gidip de, şömineyi ilk olarak ne zaman kontrol etmiş olduğunu anımsamıyordu. Belki bir dakika önce. Bekli iki ya da dört ya da on dakika.

Kışın erken bastıran karanlığı, arka kapıdan sızmaya başlamıştı. Oturma odasma girdiğinde, havanın kararmış olup olmadığmı da anımsamıyordu. Eğer gün içinde hatırlamadığı bir bölüm varsa bu, oturma odasındaki şöminenin önündeyken geçen zaman olmalıydı.

Martie ön kapıya doğru koştu, çevresindeki her şey tanıdıktı ama yine de sabah olduğundan farklı görünüyordu. Hiçbir şey dikdörtgen ya da kare değildi, aksine akışkan gibiydi - şu an daha çok üçgen, altıgen, kavisli ve garip bir şekilde orantılı. Düz tavanlar, şimdi eğimli gibi görünüyordu. Yerin, bir geminin güvertesindeymişçesine ayakları altında dalgalandığına yemin edebilirdi. Akli dengesini bozan endişesi, çevresini saran fiziksel dünyasını da etkilemeye, nesneleri garip şekillerde göstermeye başlamış olmalıydı. Oysa tüm bunların hayal ürünü olduğunun bilincindeydi.

Oturma odasında gaz kaçağı yok. Koku yok.

Vananın anahtan şöminenin üzerinde. Ona dokunmadı. Martie, bakışlarını pirinç anahtardan ayırmadan geri geri giderek şömineden uzaklaştı, koltukların ve kanepenin arasından geçip, odadan çıktı.

Koridorda saatine baktı. 17:13. Bir dakika geçmiş. Zaman kaybı yok.

Mutfakta, kuru bir yaprak gibi titreyerek saatine yeniden baktı. Hâlâ 17:13. Her şey yolundaydı. Baygınlık geçir-memişti. Oturma odasına gidip, bir cinnet anında şöminene-in vanasını açmış olamazdı. Bir dakika daha geçti: 17:14.

Dusty notunda, beşe doğru evde olacağını yazmıştı. Gecikmişti. Dusty genellikle dakikti. Sözünde dururdu.

"Tanrım, lütfen," dedi, çıkan sesinin acıklı tonundan, sözcükleri çarpıtan titremesinden telaşa kapılarak, "eve dönsün. Tanrım lütfen, lütfen, yardım et, eve dönsün, hemen şimdi"

Dusty eve geldiğinde, arabasını garaja, Martie'nin arabasının yanma park edecekti. Garaj tehlikeli bir yer sayılırdı. İçinde sayısız kesici alet, ölümcül makineler, zehirli ve yanıcı maddeler vardı.

Mutfakta durup, onun dönüşünü bekleyecekti. Dusty geldiğinde orada olmadığı sürece, kocasmm başma kötü bir şey gelemezdi. Kesici aletler, zehirler, yanıcı maddeler... bunların hiçbiri tehlikeli değildi. Gerçek tehlike Martie'nin kendisiydi.

Dusty garajdan, doğrudan mutfağa gelecekti. Mutfağı her türlü tehlikeli aletten arındırmış olduğuna emin olmalıydı.

Öte yandan, bu kesici ve zehirli maddelerden arıtma projesi tam bir çılgınlık gibi görünüyordu. Martie, Dusty'ye asla zarar vermezdi. Onu, kendi hayatından bile fazla seviyordu. Onun için hayatını feda ederdi ve kocasının da kendisi için aynı şeyi yapacağını bilirdi. İnsan bu denli sevdiği birini öl-düremezdi.

Yine de mantıksızlık bir kez ona bulaşmıştı, kanma karışmış, iliklerine işlemişti ve durumu her saniye daha da kö-tüleşiyordu.

24

Skeet, yatağın üzerinde sırtını yastıklara dayamış oturuyordu. Rengi solgun, gözleri çukurlaşmış, dudakları gri renkteydi, yine de onda trajik bir asalet vardı. Sanki harap olmuş bir kültürün yıkıntıları arasında aylak aylak dolaşan biri değilmiş de, bundan bir önceki yüzyılda özel bir sanatoryumda verem tedavisi gören bir düşünürmüş gibiydi. Kucağında ayaklı bir yemek tepsisi duruyordu.

Dusty, pencerenin önünde durmuş, gökyüzündeki bulutlan izliyormuş gibi görünüyordu. Yakamozun ışığı altında, sahildeki gemilerin pruva ve omurgaları, altın iplikle işlenmiş gibi parlıyordu.

Akşam karanlığı pencereyi siyah bir aynaya dönüştürmüştü ve Dusty'nin gerçekte yaptığı şey, ona fark ettirmeden Skeet'i izlemekti. Skeet'in izlendiğini bilmediği için garip ya da umulmadık bir harekette bulunmasını bekliyordu.

Bu oldukça paranoyakça bir düşünceydi ama Dusty'nin elinde değildi. Bugün gelişen garip olaylar, onu her şeyden kuşkulanır hale getirmişti.

Skeet, akşam yemeğinin tadını çıkartıyordu: Üzerine parmezan peyniri rendelenmiş, fesleğenli domates çorbası, biberiye ve sarımsaklı tavuk, fırın patates ve kuşkonmaz. New Life'taki yemekler, sıradan bir hastaneye oranla çok daha lezzetliydi; Skeet intihar gözetiminde olduğundan, tüm yiyecekler küçük parçalar halinde kesilmiş olsa bile.

Valet koltukta dimdik oturmuş, Skeet'in yemeğini afıyetle yemesini izliyordu. İyi bir köpekti, yemek saati geçmiş olmasına karşın, ne sızlanmış ne de yiyecek dilenmişti.

Skeet, ağzı tavukla doluyken, "Haftalardır böyle yemek yememiştim. Sanırım damdan atlamak insanın iştahını açıyor," dedi.

Çocuk öylesine zayıftı ki, midesinin ne denli küçülmüş olduğu göz önüne alınırsa, insan bu kadar çok yiyeceği neresine koymuş olduğunu merak ediyordu.

Dusty hâlâ bulutlara bakarmış gibi görünerek, "Yalnızca ben uyu dedim diye uyuyakalmış gibiydin."

"Öyle mi? Artık yeni bir sayfa açıyorum abi. Şu andan itibaren, sen ne dersen onu yapacağım."

"Sanmam."

"Görürsün."

Dusty elini kotunun sağ cebine götürüp, Skeet'in mutfağında bulduğu kâğıtları yokladı. Dr. Yen Lo hakkında bir şeyler sormak istedi ama içinden gelen ses ona, bunu yaparsa kendini Skeet'le yeniden sinir bozucu ve anlaşılmaz bir diyalogun ortasına bulabileceğini söylüyordu.

Dusty onun yerine, "Mavi çam iğnesi," dedi.

Skeet, başını yemeğinden bile kaldırmadan, "Ne?" diye sordu.

"Çağlayanda."

Skeet bu kez başını kaldırmış ama bir şey dememişti.

"Dalgalara karıştı," dedi Dusty.

"Mavi mi?"

Dusty yüzünü Skeet'e döndü. "Bu sana bir şey ifade ediyor Tam ağacının iğneleri yeşil olur."

"Sanırım bazıları mavi-yeşil."

Skeet yemek tepsisini silip süpürmüş, sıra kremalı ve pudra şekerli çileklerden oluşan tatlıya gelmişti.

"Eminim bir şeyler ifade ediyordur, ne de olsa senden duydum."

"Benden mi?" Skeet gerçekten de şaşırmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Az önce. Kendinden geçmiş haldeyken."

Kremalı çilekleri afiyetle yedikten sonra, "Bu çok saçma," dedi Skeet. "Genlerimde edebi bir yön olduğunu bilmek bile beni rahatsız ediyor."

"Söylediğin, bir tekerleme miydi?" diye sordu Dusty.

'Tekerleme mi? Hayır. Bu bir şiir."

"Şiir mi yazıyorsun?" diye sordu Dusty ağzından çıkan sözlere inanmayarak. Skeet'in, bir edebiyat profesörü olan babasının her yönünden nasıl nefret ettiğini çok iyi biliyordu.

"Ben yazmadım," dedi Skeet, küçük bir çocuk gibi tatlı kaşığını yalayarak. "Şairin adını bilmiyorum. Eski Japon ha-iku'su. Bir yerden duymuş olmalıyım ve aklımda tutmuş olmalıyım."

"Haiku," dedi Dusty, bu sözcüğün kendisine bir anlam ifade edip etmediğini bulmaya çalışarak.

Skeet kaşığını bir orkestra şefinin çubuğu gibi kullanarak, şiiri bir kez daha okudu:

"Mavi çam iğnesi çağlayanda dalgalara karıştı"

Bir bütünlük kazanmış halde okuduğu dizeler, bu kez anlamsız sözler gibi gelmemişti.

Dusty'nin aklına, yıllarca önce bir dergide gördüğü, bir göz yanılsaması geldi. Yanyana dizili bir sürü ağaçtan oluşan bir çizimdi: Orman başlığı altında, bitişik ve sıkışık duran çam ağaçları,

köknarlar, ladinler, çınarlar altındaki yazıda, Orman sözcüğünü unutup, beklentilerinizi bir tarafa koyduğunuz taktirde, bu ormanlık arazinin çok daha karmaşık bir resim gizlediğini fark edebileceğinizi anlatıyordu. Bu gizli resmi görmek bazı insanların yalnızca birkaç dakikalarını alırken, bazıları bunun için bir saat uğraşmak zorunda kalıyordu. On dakika sonra Dusty'nin sinirleri bozulmuş ve dergiyi bir tarafa fırlatmıştı; sonra birdenbire, gözünün köşesiy-le gizli şehri fark etmişti. Çizime bu kez doğrudan baktığında, granit binalarla dolu, büyük bir kent görmüştü; ağaçların arasında hayal meyal görülen patikalar, yüksek taş binaların arasındaki daracık ve karanlık ara yollara dönüşmüşlerdi.

Aynı şekilde, Skeet'in yeniden okuduğu bu üç dize, bir haiku gibi okunduğunda yepyeni bir anlam kazanmıştı. Şairin amacı belliydi: Rüzgârın etkisiyle kopan çam iğnesi uçarak dalgaların araşma karışıyordu. İncelendiğinde, içinde insanoğlunun durumuyla karşılaştırılabilecek bir sürü mecazi anlamı bulunabilecek olan, doğanın safve dokunaklı bir gözlemini anımsatıyordu.

Şairin amacı ise, yalnızca bu kısa dizelerde göze çarpan anlamı yansıtmak değildi. Bu şiirin Skeet için özel bir anlamı vardı, özellikle de transa girdiği sırada onu derinden etkilemişti, oysa şu an için her şeyi unutmuş gibi görünüyordu. Az önce, her dizenin bir kural olduğunu söylemiş, oysa ne tür bir kural olduğunu açıklayamamıştı.

Dusty, kardeşinin ayak ucuna oturup, ona sorular sormak istiyordu. Ama kendini baskı altında hissederse, Ske-et'in az öncekine benzer bir koma haline gireceğinden ve bu kez bu kadar kolayca uyanmayacağından korktu.

Üstelik, ikisi de zor bir gün geçirmişlerdi. Bir süre kestirmesine ve doyurucu bir akşam yemeği yemesine karşın, Skeet en az Dusty kadar bitkin ve halsiz olmalıydı.

Kürek.

Kazma.

Balta

Çekiçler. Tornavidalar. Testereler. Matkaplar. Kerpetenler. Penseler. Uzun, avuç dolusu çelik çiviler.

Mutfağın henüz tam anlamıyla güvenli bir yer haline gelmemiş olmasına ve daha araştırılıp temizlenmesi gereken başka odalar bulunmasına karşın, Martie yalnızca garajı düşünüyor, içindeki ölümcül işkence aletlerini kafasında durmadan sıralıyordu.

En sonunda, Dusty geldiğinde garajda olmak istememe hissine yenik düşüp garaja gitmeye karar verdi. Mutfakla garajın arasındaki kapıyı açtı, el yordamıyla elektrik düğmesini aradı ve tavandaki floresan lambayı yaktı.

Martie eşikten adımını atar atmaz, gözü varlığını bile unutmuş olduğu bahçıvan aletlerine takıldı. Malalar. Budama makası. Bir yaba. Uzun bıçaklı kırpma makası. Akülü bir çim biçme makinesi.

Bir orak.

Skeet gürültüyle, tatlı tabağmdaki son kırıntıları kazıdı.

Kaşığın tabağa çarpmasıyla çıkarttığı sesi sanki bir uyarı olarak alan bir hemşire, gece nöbeti için geldi: Jasmine Hernandez, otuzlu yaşlarının başında, ufak tefek, sevimli bir hemşire... esmer tenini aydınlatan pırıl pırıl ve gizemli gözleri vardı. Beyaz önlüğü, mesleki başarısı kadar parlak ve tazeydi. Giydiği yeşil bağcıklı, kırmızı lastik ayakkabılarından da anlaşıldığı kadarıyla, neşeli biriydi.

"Hey sen çok ufak tefeksin, Jasmine," dedi Skeet, bir yandan Dusty'ye göz kırparken. "Eğer kendimi öldürmeye karar verirsem, beni durdurabileceğini sanmam."

Jasmine, yemek tepsisini yatağm üzerinden kaldırıp, şifoniyerin üzerine bıraktı. "Dinle, benim küçük sinekkuşum, kendine zarar

vermene engel olmak için yapmam gereken şey, bedenindeki tüm kemikleri un ufak edip, seni boynuna kadar alçıya almam bile olsa, bunu yapabileceğimden emin olabilirsin."

"Lanet olsun," diye haykırdı Skeet, "hemşirelik okuluna nerede gittin, Transylvania'da mı?"

"Daha da kötü. Rahibeler okulunu bitirdim. Ve seni uyarıyorum sinekkuşum, nöbetim süresince küfürlü konuşmak yasak."

"Afedersin," dedi Skeet, üzüntülü ama hâlâ dalgacı bir ses tonuyla. "Peki çişe gitmem gerektiğinde ne olacak?"

Valet'nin kulaklarını kaşıyan Jasmine, ikna edici konuştu. "Sende, daha önce görmediğim hiçbir şey olduğunu sanmam, öte yandan daha büyüklerini gördüğümden eminim."

Dusty, Skeet'e gülümsedi. "Şuandan itibaren, senin için en doğrusu yalnızca Evet Efendim demek olacak."

"Bana sinekkuşu demekle, beni aşağılamış olmuyorsun, değil mi?"

Skeet'in dilinin altına bir derece sıkıştırararak "Sinekku-şu sevimli bir hayvandır," dedi Jasmine.

Ağzı dolu olan Skeet mırıldandı, "Peki bana neden sinek-kuşu diyorsun?"

Skeet bir süredir elektro aletine bağlı olmadığı için, Jasmine nabzına baktı.

Dusty'nin içini yeni ve nedenini bilmediği bir huzursuzluk kaplamıştı. Aslında tam anlamıyla yeni sayılmazdı. Az önce Skeet'in penceredeki yansımasını izlemesine neden olan kuşkunun aynıydı. Ters giden bir şeyler vardı ama bunun Skeet'le ilgili bir şey olması gerekmiyordu. Kuşkusu bu-rasıyla ilgiliydi, klinikle.

Jasmine Hernandez, emredercesine bir tavırla "Dereceyi dilinin altında tut," dedi. Skeet yeniden mırıldandı. "Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sanki Skeet'in önceki halini bilirmişçesine -sağlıklı, tertemiz yüzlü ve parlak gözlü halini- "Hoş bir çocuksun," dedi.

"Sinnekkuşları çekici olurlar. Heyecan doludurlar."

Gözünü saatinden ayırmadan, Skeet'in nabzını kontrol eden hemşire, "Kesinlikle," dedi. "Sinekkuşları sevimli çekici, özgür ve önemsiz hayvanlardır."

Skeet ağabeyine baktı.

Burada, bu insanlarla, ters giden bir şeyler vardı ama Dusty yanlışlığın nerede olduğunu saptayamıyordu. Sherlock Holmes bile, Dusty'yi tedirdgin eden şeyin gerçek nedenini bulmakta güçlük çekerdi. Sinirli olmasının asıl nedeni, yorgunluk ve Skeet konusundaki endişesi olmalıydı; dinle-ninceye dek, önsezilerine güvenmek doğru olmazdı.

Skeet'in bakışma karşılık olarak, "Seni uyarmıştım," dedi Dusty. "İki sözcük. Evet efendim. Bu şekilde hata yapmazsın."

Jasmine, Skeet'in bileğini bırakıp, dereceyi ağzından çıkarttı.

Dusty yatağa doğru yaklaşarak, "Artık gitmem gerek," dedi. "Martie'yi yemeğe götürmeye söz vermiştim. Geç bile kaldım."

"Martie'ye verdiğin sözleri tutman gerek. O özel biri."

"Ben de bu yüzden onunla evlendim."

"Umarım benden nefret etmiyordur," dedi Skeet.

"Hey, saçmalama."

Skeet'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu seviyorum, Dusty. Bana her zaman o kadar iyi davrandı ki."

"O da seni seviyor."

"Skeet'i Sevenler Klubü'nün çok az sayıda üyesi var. Oysa, Martie'yi Sevenler Klübü, Rotary'den, hatta Lions'dan bile büyük."

Dusty'nin aklına rahatlatıcı bir yanıt gelmiyordu. Skeet kesinlikle haklıydı.

Oysa çocuk, kendine acırmış gibi konuşmuyordu. "Vay canına, bu benim için altından kalkılamayacak bir sorumluluk olurdu. İnsanlar seni sevdiklerinde, senden beklentileri de olur, bu da sorumluluk demek. Seni ne kadar çok insan severse... anladın mı, kısırdöngü gibi bir şey bu. "

"Sevgi zor iş, yani?"

Skeet başını salladı. "Sevgi, gerçekten de zor iş. Hadi git, Martie'yi yemeğe götür, birer kadeh şarap için ve ona ne kadar güzel olduğunu söyle."

"Yarın görüşürüz," diye söz verdi Dusty, Valet'nin tasmasını takarken.

"Burada olacağım," dedi Skeet. "Boynumdan aşağısı alçılı halde."

Dusty'yle Valet odadan çıkarlarken, Jasmine elinde bir tansiyon aletiyle, Skeet'in yatağına yaklaştı. 'Tansiyonunu ölçmem gerek, sinekkuşu,"

"Evet efendim," dedi Skeet.

Aynı tedirginlik hissi. Boşver. Yorgunluktandır. Hayal görüyorsun. Martie'nin güzel yüzünü görüp, bir bardak şarap içince geçer.

Asansöre doğru yürürlerken, Valet'nin vinil yer döşemelerine çarpan pençelerinin sesini dinledi.

Hemşireler ve asistanlar, köpeğe gülümsedi. "Selam kö-pekçik." "Ne şeker şey bu böyle." "Ne haber yakışıklı?"

Dusty ve Valet, bir hademeyle birlikte asansöre bindiler. Hademe, yavaşça Valet'in kulaklarını okşadı "Benim de sarı bir av köpeğim vardı. Adı Sassy'ydi. Birkaç ay önce kanser olunca, onu iğneyle uyutmak zorunda kaldık." Adamın gözleri dolmuştu. "Frizbi yakalamasını bir türlü öğretememiş-tim, ama tenis toplarını asla kaçırmazdı."

"O da," dedi Dusty. İlk topu yakalar yakalamaz, ikincisini fırlatırım, o da ikisini birlikte getirmeye kalkışır ve kabakulak olmuş gibi görünür. Yeni bir köpek almayı düşünüyor musunuz?"

"Bir süre için düşünmüyorum," dedi hademe, asıl söylemek istediği, Sassy'nin acısı azalana dek idi.

Giriş katında, lobinin hemen yanındaki dinlenme odasında, yaklaşık on iki hasta, dörder kişilik masalarda kâğıt oynuyordu. Konuşmalarının, hafifçe gülüşmelerinin ve kartları karıştırmalarının sesi duyuluyordu. Fonda, radyodan duyulan, Glenn M iller'in bir şarkısı çalıyordu, sanki bir hastanede uyuşturucu ya da alkol tedavisi gören bağımlılar değil de, özel bir kulüpte toplanmış bir arkadaş grubu gibiydiler.

Giriş kapısının yanında duran masada, dikbaşlı hastaların izinsizce klinikten ayrılmaları halininde, ailelerine ya da polise haber vermek üzere bir koruma görevlisi bulunuyordu.

Nöbet sırası, bej pantolon, açık mavi gömlek ve lacivert bir ceket giymiş ve kırmızı kravat takmış olan elli yaşlarında bir güvenlik görevlisindeydi. Ceketinde, adının WALLY CLARK olduğunu gösteren bir rozet vardı ve bir aşk romanı okumakla meşguldü. Yuvarlak yüzlü, gamzeli, yapılı ve mavi gözlüydü, tatlı bir gülümsemesi vardı ve sabah sürmüş olduğu kolonyanın hafif kokusu duyuluyordu. Wally'ye, herhangi bir Hollywood filminde rahatlıkla, iyi bir aile babası, kendini öğrencilerine adamış bir öğretmen ya da koruyucu melek rolü verilebilirdi.

"Kardeşiniz geçen defa bizde kaldığında da buradaydım," dedi Wally Clark ve Valet'i okşamak için öne doğru eğildi. "Geri geleceğini sanmazdım. Keşke gelmeseydi. O, iyi kalpli bir çocuk."

'Teşekkür ederim."

"Aşağı inip benimle tavla oynardı. Endişelenmeyin, Bay Rhodes. Kardeşiniz bu kez buradan çıktığında bir daha geri dönmesine gerek kalmayacak."

Dışarıda hava soğuk ve nemli ama rahatsız edici değildi. Bulutlar aralandıkça, gümüş rengi bir ay, gökyüzünü aydınlatıyordu.

Otoparkta hâlâ su birikintileri vardı ve Valet hiç üşenmeden her birinin içine girmeye özen gösterdi.

Dusty kamyonetinin önüne geldiğinde, arkasını dönüp kliniğe baktı. Sütunları, kemerleri, palmiyeleri ve begonyala-rıyla Yunan tanrılarının sarayını andırıyordu.

Yine de Dusty'nin içini kaplayan tedirginlik bir türlü geçmek bilmiyordu. Ona, bu güzel manzaranın altında, kötü amaçlı, karanlık olaylar gelişiyor gibi geliyordu.

Tom Wong, Dr.Donklin, Jasmine Hernandez, Wally Clark ve tüm New Life ekibi zeki, başarılı, kendilerini hastalarına adamış, şefkatli kişilerdi. Davranış ve tutumlarında kuşku uyandıracak hiçbir şey yoktu.

Belki de Dusty'yi rahatsız eden şey, gerçek olamayacak kadar mükemmel olmalarıydı. Eğer New Life'ta çalışanlardan bir tanesi ağır, sakar, kaba ya da dağınık olmuş olsaydı, Dusty kendini daha rahat hissedecek, kliniğe olan güveni artacaktı.

Elbette ki New Life'taki bu sıradışı çalışma, dostluk ve yardımseverlik, iyi idare edilmesinden kaynaklanıyordu. Büyük olasılıkla, personel şefi, birinci sınıf elemanları işe almıştı. Bunun

Dusty'ye güven vermesi gerekirdi, paranoyak bir komployа kurban gittiği izlenimini değil.

Yine de ters giden bir şeyler vardı. Skeet'in burada güvende olmadığından kuşkulandı. Kliniğe baktıkça, endişesi arttı. Oysa hâlâ nedenini anlamış değildi.

Uzun bıçaklı kırpma makası ve akülü çim biçme makinesi o kadar tehlikeli görünüyordu ki, Martie çöpe atarak onlardan kurtulamayacağını anlamıştı. Onları ufak parçalara ayırmadan, kendini güvende hissedemeyecekti.

Daha büyük bahçıvan aletleri, uzun bir dolapta saklıydı. Tırmık, yaprak tırmığı, kürek, çapa. Balyoz.

Çim biçme makinesini, Dsty'nin arabasını park ettiği yere koyup, üzerine hızla balyozu indirdi. Balyozun sert darbesi altında, makine adeta canlıymış gibi titredi, ama Martie'ye göre bu kadar hasar yeterli değildi. Balyozu kaldırıp yeniden vurdu, sonra bir üçüncü darbe, sonra bir dördüncü.

Plastik ve metal parçaları, vidalar, havada uçuşmaya başladı. Her vuruşta, garajın pencereleri titreşiyor, duvardan sıvalar dökülüyordu.

Tüm bu küçük şarapnel parçaları, Martie'nin yüzüne çarpıyordu, ama durup da koruyucu gözlüklerini takacak cesareti yoktu. Daha yapılacak çok iş vardı ve her an garajın kapısı açılıp, Dusty'nin arabası içeri girebilirdi.

Kırpma makasını yere fırlattı. Sapları birbirinden ayrılana dek, balyozla vurdu.

Sonra yabadaydı sıra. Tahta sapı kıymıklara aynlmcaya ve dişleri ezilip arap saçma dönünceye dek vurdu.

Balyoz çok ağır sayılmazdı, ama yine de onu kaldmp hızla yere vurmak belli bir güç istiyordu. Martie ter içinde, soluk soluğa

kalmıştı, boğazı kurumuştu ama yine de durmadan ritmik hareketlerle balyozu kaldmp hızla yere indiriyordu.

Ertesi sabah uyandığında, kollarındaki ve omuzlarındaki her kasın ağnyacağmı biliyordu, ama şu an ellerinin arasında tuttuğu balyoz ona o kadar görkemli geliyordu ki, acıyı umursamıyordu bile. Sabahtan beri ilk kez, içini bir mutluluğun kapladığını ve her şeyi kontrol altına alabildiğini hissediyordu. Her darbe onu heyecanlandmyordu, yere vuran balyozun yankısını, kollarında ve boynunda titreşim olarak hissediyordu, bu çok tatmin edici bir duyguydu, hatta erotikti. Balyozu her kaldırdığında nefes alıyor, yere indirdiğinde de nefesini veriyordu, bir şeyleri her parçaladığında, küçük bir mutluluk çığlığı atıyordu - ta ki hayvanca sesler çıkarttığını fark edinceye dek.

Sendeleyerek, arabasının camına yansıyan görüntüsüne baktı Martie. Omuzlan kamburlaşmış, darağacma doğru ilerleyen bir idam mahkûmunu andırıyordu. Saçlan elektrik şokuna uğramış gibi kanşmıştı. Çılgınlık, yüzüne ve gözlerine yansımıştı.

Aklına, çocukken okuduğu, resimli bir masal kitabı geldi; bir taş köprünün altındaki bir demircide demir döven ve kurbanları için zincirler yapan, kötü yürekli bir cüceyi andı-nyordu.

Ya o anda Dusty gelir de, onu o halde görürse ne yapardı?

Kendinden tiksindi ve balyozu ürpertiyle yere attı.

25

Valet'nin yemek saatinden önce eve dönemeyeceklerini tahmin eden Dusty, köpeğin mamasını yanında getirmeyi akıl etmişti: İki konserve kutusu kuzu eti ve pirinç. Yemeği plastik bir kaba boşaltıp, kabı da kamyonetin yanındaki kaldırımın üzerine koydu.

"Ortam pek güzel değil, kusura bakma," dedi özür dilermişçesine.

Kliniğin park yeri, gür çayırların içinde ya da manzaralı bir çatı katında bile olsaydı, Valet yemeğini bundan daha büyük bir zevkle yiyemezdi. Cinsinin tüm örnekleri gibi, kendini beğenmiş bir köpek değildi.

Köpeklerin öylesine takdir edilir nitelikleri vardı ki, Dusty kimi zaman Tanrının dünyayı diğer canlılar için değil de, köpekler için yaratmış olduğunu düşünürdü. İnsanlar, köpeklere yardım etmeleri, yemeklerini hazırlamaları, sevimli olduklarını söylemeleri ve onları okşamaları için daha sonradan yaratılmış olmalıydı.

Valet yemeğini yerken, Dusty sürücü koltuğunun altındaki cep telefonunu alıp, evi aradı. Üçüncü çalışta, telesek-reter devreye girdi.

Martie'nin her telefona yanıt vermek istemediğini düşünüp, "Scarlett, ben Rhett," dedi. "Seni sevdiğimi söylemek için aramıştım."

Martie telefonu açmadı.

"Martie, orada mısın?" Bir süre bekledi. Sonra ona çalışma odasma gelecek kadar zaman tanımak için -telesekreterin bağlı olduğu telefon oradaydı- mesajı uzatmaya çalıştı: "Kusura bakma,

geç kaldım. Yarım saate kadar evde olacağım, yemeğe çıkarız. Paramızın yetmediği bir yere. Her zaman bu kadar sorumluluk sahibi olmaktan sıkıldım. Çok pahalı bir lokanta seç. Hatta yemeklerin, kauçuk köpüğünden kaplarda değil de, gerçek tabaklarda yenildiği bir yer. Gerekirse bir banka kredisi alırız."

Martie ya telefonu duymamıştı ya da evde değildi.

Valet yemeğini bitirmişti. Kabın içindeki tüm kırıntıları yalamak için, dilini çenesiyle burnu arasında 360 derece çevirdi.

Dusty, köpekle bir yere gittiğinde, yanında bir şişe su taşırdı. Plastik kabı suyla doldurdu.

Valet suyunu da içtikten sonra, loş bir ışığın aydınlattığı, New Life Kliniği'nin çimlerinde bir yürüyüş yaptılar. Sözde, köpeğin yemek sonrası ihtiyaçlarını görmesi için yapılan bu gezintinin asıl amacı, Dusty'nin binanın değişik mimarisini yakından incelemesiydi.

Klinik, göründüğü kadar yasal olmasa bile, Dusty, burasının gerçek doğasını araştırmak için ne tür ipuçları bulması gerektiğini bilmiyordu. Tehlikeli bir adamın, gösterişli merkez binasına James Bond gibi inmesini sağlayan gizli bir geçit bulmayı beklemiyordu. Ya da Drakula'nın özel uşağının, henüz ölmemiş bir asilzadenin tabutunu, bir at arabasıyla, binanın bodrum katma taşıdığına tanıklık edeceğini sanmıyordu. Burası Güney Kaliforniya'ydı ve göz kamaştırıcı bir milenyumdaydılar, artık dünyada, vampirlerden ve 007'den çok daha garip yaratıklar vardı; oysa şu an için hiç biri çevrede kol gezmeye başlamamıştı.

Kliniğin çevresinde her şey öylesine sıradan görünüyordu ki, Dusty'nin kuşkulanması için hiçbir neden yoktu. Çimler yeni biçilmişti, bütün gün yağan yağmurdan yerler ıslaktı. Çalılıklar güzelce budanmıştı.

Valet genelde her şeyden korkardı, oysa burada öylesine rahattı ki, kısa sürede ve hiç tereddütsüz tuvaletini yaptı; üstelik Dusty'nin, yaptıklarını rahatça temizleyebilmesi için, ihtiyacını çimleri aydınlatan lambanın altında görmüştü.

Dusty, mavi torbayı atacak bir çöp kutusu bulma bahanesiyle, kliniğin daha gösterişsiz, arka cephesini de araştırmaya karar verdi. Burası teslimat ve servis girişiydi.

Ne Dusty, ne de dört bacaklı dostu, binanın arka tarafında hoşlarına gitmeyen bir şeyle karşılaşmıştı: Valet'nin saatlerce ve zevkle yalayabileceği, çöp tenekesine atılmış birkaç hamburger kutusu dışında.

Yeniden binanın güney tarafına doğru ilerlemeye başlayan Dusty, Skeet'in odasına bir bakış attı ve pencerenin önünde duran biri fark etti. Işık arkadan vurduğu için, adam şekilsiz bir gölge gibi görünüyordu.

Yanılıyor olabilirdi ama camda duran adam, ne Skeet ne de Dr. Donklin olamayacak kadar uzun boyluydu ve geniş omuzlan vardı.

Dusty, bu yabancının yüz hatlarını seçemiyordu, gözlerini bile göremiyordu, oysa adamın kendisini izlediğinden emindi.

Bir hayaletle bakıştığını bile bile, Dusty bakışlarını pencereye çevirdi. Dusty başını yukan kaldırınca, adam camm önünden uzaklaşıp gözden kayboldu.

Dusty, bu röntgencinin kimliğini tespit etmek için, Ske-et'in odasına çıkmaya karar verdi. Adamın, klinik çalışanlardan biri olduğundan emindi. Belki de Skeet'i ziyaret etmeye gelmiş bir hasta.

Öte yandan eğer bu, Skeet'i rahatsız etmeye çalışan biriyse, Dusty onu fark ettikten sonra ortalarda dolaşmazdı. Şimdiye kadar kesin gitmişti.

Sağduyusu kuşkusuyla mücadele ediyordu. Skeet'in ne parası, ne bir beklentisi, ne de gücü vardı. Ondan bir şeyler almak için, hiç kimse özenle hazırlanmış bir komplo kurmaya çalışmazdı.

Üstelik, bir düşmanı bile olsa, Skeet'i mahvetmenin en iyi yolunun onu kendi haline bırakmak olduğunu anlayabilirdi. Skeet, kendine, en acımasız hapishane gardiyanından bile daha fazla eziyet edebilirdi.

Belki de bu, Skeet'in odası değildi. Dusty, yukan ilk baktığında burasının kardeşinin odası olduğuna emindi. Ama... belki de Skeet'in penceresi, sol taraftakiydi.

Dusty iç geçirdi. Karşısındakinin duygularına her zaman katılan Valet de iç geçirdi.

"Sahibin kafayı yemek üzere," dedi Dusty.

Evine ve Martie'ye kavuşmak, bütün gün yaşadığı bu çılgınlıktan kurtulmak için can atıyordu.

Lizzie Borden, kocasını kırk balta darbesiyle öldürdü.

Bu çarpıtılmış dize, Martie'nin aklından bir türlü çıkmıyor, düşüncelerini bölüyordu, bu yüzden yaptığı işe bir türlü odaklanamıyordu.

Garajdaki tezgâhta bir mengene duruyordu. Baltayı bir taşla alttan destekledikten sonra, Martie mengenenin dişlilerini sonuna kadar sıktı.

Demir testeresini yerinden kaldırmak için, büyük bir çaba sarfetmesi gerekiyordu. Tehlikeli bir aletti ama yok edilmesi gereken balta kadar korkunç durmuyordu. Daha sonra demir testeresini de ortadan kaldıracaktı.

Testerenin yardımıyla, baltanın tahta sapını kesmesi gerekiyordu. Çelikten yapılmış bölümü hâlâ ölümcül bir silah olarak

kullanılabilirdi, ama yine de tek parça halindeki bir balta ikiye bölünmüş bir baltadan daha az tehlikeliydi.

Lizzie Borden, kocasını kırk balta darbesiyle öldürdü.

Demir testeresinin bıçağı büküldü ve baltanın sapma çarpıp sekti, tahta sapta geniş bir çentik oluştu. Martie onu yere fırlattı.

Aletlerin arasında, iki marangoz testeresi vardı. Bir tanesi ağaç damarlarını kesmekte kullanılan bıçkı testeresi, öbürü de kütük kesme testeresi. Martie hangisinin ne testeresi olduğunu bilmiyordu. Kararsızca önce birini denedi, ardından diğerini.

İşini bitirince, kırk balta darbesi daha.

Elektrikli aletlerin arasında duran elektrikli testere öylesine korkunç görünüyordu ki, Martie onu eline alacak fişe takacak ve çalıştıracak cesareti bulmakta güçlük çekti, ilk önce testerenin dişleri yavaşça oynadı ve meşe sapma hafitçe vurdu, ardından öylesine şiddetle titremeye başladı kı, Martie testereye güçlükle hâkim oldu. Baltanın çelik başı, sapından ayrılıp, tezgâhın üzerine düştü.

Testereyi fişten çekip kenara koydu. Mengeneyi açtı. İçinden baltanın sapını çıkarttı ve yere attı.

Sıra balyozun başını kesmeye gelmişti.

Sonra küreğin. Uzun saplıydı. Taşıması güç olacaktı. Onu mengeneye yerleştirmek, baltadan ya da balyozdan daha zor bir işti.

Elektrikli testere hızla hareket ediyordu, kuregm başı da tezgâhın üzerine düşmüştü. Bahçe çapasını da testereyle kesti.

Tırmığı da.

Ne kalmıştı?

Levye. Bir ucunda sivri bir bıçak, diğer ucunda bir manivela. Hepsi de çelikten. Testereyle kesmesi imkansızdı.

Onu elektrikli testereyi parçalamak için kullan. Garajın içinde, birbirine vuran çelik aletlerin sesi, adeta dev bir kilise çanını çağırıştmyordu.

Testerenin işi bitice, elinde levye kalmıştı. Levye de, ilk başta testereyi kullanmasına yol açan balyoz kadar tehlikeli sayiyine en başa dönmüştü. Hiçbir işi halledememişti. Aslında levye baltadan daha güçlüydü; çünkü daha rahatça kullanılabilirdi. . ,

Hiç ümit yoktu. Evi güvenli bir hale getiremiyordu; bir tek odasını, hatta odanın bir köşesini bile. Kendisi evin içinde olduğu sürece, ev güvenilir bir yer olamazdı. Tum bu korkunç düşüncelerin kaynağı, cansız aletler değil, kendisiydi. Elektrikli testereyi, mengenede sıkıştırmak, testereyi çalıştırmalı ve kendi ellerini kesmeliydi. Yapması gereken buydu.

Şu anda levyeyi, baltayı tuttuğu şekilde tutarken, lanet olası düşünceler onu rahat bırakmıyordu.

Otomatik garaj kapısının sesi duyuldu. Kapı yukarı doğru hareket etmeye başladı, Martie kapıya doğru döndü.

Lastikler, farlar, ön cam, sürücü koltuğunda oturan Dusty, yanında Valet. Tekerleklerin üzerindeki normal bir yaşam, Martie'nin alacakaranlık kuşağına girmek üzere. Yaşadığı bu an, kötü bir şeyin habercisi bir araba anahtanyla şişlenmiş gözü - Dusty'nin gözünü - gördüğü andan itibaren kalbini yerinden fırlayacakmış gibi attıran, öğlen yediklerini çıkartmasına neden olan evrenlerin çatışmasıydı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı. 'Tanrı aşkına, uzak dur! Bir sorunum var."

Dusty'nin yüzündeki ifade, Martie'nin ne kadar garip -ne denli çılgınca- göründüğünü, adeta bir ayna gibi yansıttı.

"Aman Tanrım."

Martie levyeyi yere attı, ama baltanın başıyla, balyozun başı hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu onları kolayca kavrayıp, aracın ön camına doğru fırlatabilirdi.

Anahtar. Göz. Sapla ve çevir.

Martie aniden, arabasının anahtarını çöpe atmadığını fark etti. Nasıl olup da, eve gelir gelmez ondan kurtulmayı unutabilmişti? Bıçaklarla, merdaneyle, bahçıvan aletleriyle ya da herhangi başka bir şeyle ilgilenmeden önce, arabanın anahtarını ortadan kaldırması gerekirdi. Aslında hayal ettiği görüntü bir önseziydi, eğer bu korkunç şiddet gösterisi, kaçınılmaz bir sonsa, ilk yapması gereken şey, anahtarı parçalayıp, çöpün en dibine atmak olmalıydı.

Bir bilgisayar oyunundaydı sanki. Şimdi oyunun içine Dusty de girmişti ve 2. kademeye atlamıştı. Artık sıradan bir anahtar, Yüzüklerin Efendisi'ndeki bir yüzüğe eşdeğer bir önem kazanıyordu. Kötü amaçlar için kullanılmadan önce Mordor'a iletilmeli ve ateşe atılıp eritilmeliydi. Oysa yaşadıkları bir oyun değildi. Dehşet verici olaylar gerçekti. Kan, aktığında, iki boyutlu kırmızı noktalara benzemeyecek, sıcak, ıslak ve pıhtılı olacaktı.

Martie, kamyonetten uzaklaşıp, eve doğru koşmaya başladı.

Arabanın anahtarı, olması gerektiği yerde, diğer anahtarların asılı olduğu kancada değildi.

Mufak masasının üzerinde yalnızca, Martie'nin bitirmemiş olduğu zencefilli gazozla, mantar bardak altlığı duruyordu.

Yağmurluğu bir sandalyenin üzerine asılmıştı. İki büyük cebi vardı. Birinde birkaç kâğıt mendil, diğerinde kitabı.

Anahtar yoktu.

Garajda, Dusty onu çağırıyordu. Kamyonetten çıkmış, Martie'nin yerde bıraktığı yıkıntıların arasından geçerek, eve doğru geliyor

olmalıydı. Adı her yinelendiğinde, ses biraz daha yakında gelir gibiydi.

Martie mutfaktan çıktı, yemek odasından ve oturma odasından ve antreden geçip, giriş kapısına doğru ilerledi. Tek istediği, Dusty'yle arasına belirli bir mesafe koymaktı. Bir araya geldiklerinde, ne tür bir çılgılık yapabileceğini bilmiyordu. Şu anda onun için en önemli şey, ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için, Dusty'den uzaklaşmaktı.

Antredeki cilalı parkelerin üzerindeki küçük İran halısı, ayaklarının altından kaydı. Ve Martie yere düştü.

Dirseği hafifçe yere çarptığında, kolundan bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissetti. Kaburgaları ve kalçası da acımıştı.

Ama hepsinden daha şiddetlisi, sağ bacağında hisettiği acıydı. Kotunun sağ cebinde duran bir şey, uyluğuna saplanmıştı, üstelik ne olduğunu da biliyordu.

Araba anahtarı.

Bu, kendi kendine güvenemeyeceğinin en iyi kanıüydı. Anahtarların asılı durduğu kancayı, mutfak masasını ve yağmurluğunu bir çılgın gibi kontrol ettiğinde, anahtarın aslında cebine olduğunun farkındaydı. Kendi kendini kandırmıştı ve asıl amacı birini bu anahtarla kör etmek olmasa, kendini aldatması için bir neden yoktu. İçinde bir Öbür Martie vardı, akli dengesi bozuk olan ve onu korkutan bir kadın, her türlü acımasızlığı yapabilecek, içi nefret dolu biri: Anahtar, göz, sapla ve çevir.

Martie, camlı giriş kapısına doğru koştu.

Tam o sırada, Valet kapının dışında belirdi, arka ayakları üzerinde durup, ön pençeleriyle kapıyı tırmalayıp, yerinde zıplıyordu. Kapının üzerindeki, şeffaf bir mozayiği andıran kare,

üçgen ve yuvarlak cam parçalan, kürklü dostunun görüntüsünü hem gülünç, hem de şeytani bir biçimde yansıtıyordu.

Martie kapıdan uzaklaştı, Valet onu korkuttuğu için değil, aksine, ona zarar vermekten korktuğu için. Eğer Dusty'ye zarar verebileceğini hissediyorsa, zavallı köpek de güvende sayılmazdı.

Dusty mutfaktan, "Martie?" diye bağırdı.

Yanıt vermedi.

"Martie, neredesin? Sorun nedir?"

Martie merdivenleri çıktı. Hızla, sessizce, ikişer ikişer; bacağındaki ağn geçmediği için hafifçe topallıyordu. Sol eliyle parmaklıklara tutunmuş, sağ eliyle cebini kanştmyordu.

Üst kata vardığında, anahtar, yumruk halindeki avucu-nun içinde duruyordu, sıkıca kenetlediği parmaklarının arasından, anahtarın gümüş renkli ucu görünüyordu. Küçük bir hançer gibi.

Belki de onu camdan dışarı fırlatabilirdi. Karanlığa doğru. Çalılıkların içine ya da onu kolayca bulamayacağı şekilde, karşı komşunun bahçesine atabilirdi.

Martie yukanda, yalnızca merdiven sahanlığındaki bir ışığın aydınlattığı loş koridorda duruyordu; kararsızdı, çünkü tüm pencereler açılmıyordu. Bazıları sabit panellerdi. Üstelik bütün gün yağan yağmurdan sonra, açılan pencerelerin bir çoğu da şişmiş olmalıydı, ancak güçlükle açılabileceklerdi.

Anahtar. Göz. Sapla ve çevir.

Zaman akıyordu. Dusty onu her an bulabilirdi.

Gecikmeyi göze alamazdı, açılmamakta ısrar edecek bir pencereyi açmayı deneyerek zaman kaybedemezdi. Dusty yukarı çıktığında, anahtarın elinde olmaması gerekirdi. Dusty'yi görür görmez, kafasını bütün gün boyunca meşgul eden kötülük dolu

düşüncelere kapılıp, akıl almaz bir şey yapabilirdi. Pekâlâ, ebeveyn banyosu. Bu lanet olası şeyi tuvalete at ve sifonu çek.

Delilik.

Yap işte. Hadi, hadi, delilik ya da değil, bitir şu işi.

Genellikle sessiz duran Valet, ön sundurmada durmuş, burnunu kapıya dayamış, havlıyordu.

Martie hızla yatak odasma koştu, ışığı açtı. Tam banyoya doğru yönelecekken, yavaşladı - bir bıçak kadar keskin bakışları, Dusty'nin şifoniyerine odaklandı.

Evi, patates soyucusu ve mısır tutacağı kadar zararsız ev aletlerinden temizleyip, güvenli bir hale getirmeye çabalarken, evdeki en tehlikeli aleti gözünden kaçırmıştı, bir silah, üstelik bir peynir rendesi ya da bir merdane işlevi görmeyen, yalnızca bir silah olarak kullanılan bir silah: Dusty'nin kendini savunmak için saün almış olduğu, yan otomatik bir 45'lik.

İşte bir kendini kandırma örneği daha. İçindeki Öbür Martie -bu şiddet dolu kişiliği uzun süre içinde yaşamış ve henüz gün ışığına çıkıyor olmalıydı- onu yanlış yönlendiriyor, aşın coşkusu konusunda onu yüreklendiriyor, onu oyalıyordu; şu anda ise, Dusty ona yeterince yaklaştığı sırada ona silahın varlığını hatırlatıyordu.

Aşağıda, antrede, Dusty kapının önündeki Valet'i yatıştırmaya çalışıyordu, "Sakin ol Valet, sakin ol!" Köpek havlamayı kesti.

Dusty silahı satın aldığında, Martie'nin de kendisiyle birlikte silah eğitimine katılmasında diretmişti. On ya da on iki kez, birlikte atış talim alanına gitmişlerdi. Martie silahlan sevmezdi ve her ne kadar bu acımasız dünyada insanın kendini savunması gerektiğine inansa da, bu silahı istemiyordu. Oysa kısa sürede, şaşırtıcı ölçüde ustalaşmıştı.

Aşağıda Dusty, söz dinleyen köpeğini ödüllendiriyordu, "Aferin, tatlı köpek."

Martie silahtan bir an önce kurtulmak istiyordu. Evde silah olduğu sürece, Dusty güvende sayılmazdı. Eğer silahı eline alırsa, mahalledeki hiç kimse güvende sayılmazdı.

Şifoniyere doğru gitti.

Tanrı aşkına, bırak çekmecede kalsın.

Çekmeceyi açtı.

"Martie, tatlım, neredesin, sorun nedir?" Dusty merdivenleri çıkıyordu.

"Git buradan," dedi Martie. Bağırmaya çalıştığı, halde sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı çünkü boğazı korkuyla kasılmışü ve güçlükle soluk alıyordu - belki de içindeki cani, Dusty'nin oradan gitmesini istemiyordu.

Çekmecenin içinde, kâğıt mendillerin ve televizyonun uzaktan kumandasının arasında duran çelik parçası etrafa donuk bir ışık saçıyor gibiydi.

Tik tak tik tak, bir ölüm saatinin sesi gibi. Öbür Martie, gerçeğinin kemiklerini deşip, derisini yüzerek içinden fırlamaya hazırdı.

Martie silahı eline aldı. 45'ik tek harekette karşısındakini cansız yere serebilirdi.

Şifoniyerden uzaklaşıp, üzerine basıncaya dek, Martie araba anahtarını cebinden düşürdüğünü fark etmemişti.

26

Damdan düşmek bile Dusty'yi bu denli korkutmamıştı, çünkü bu kez kendi için değil, Martie için endişeleniyordu.

Levyeyi elinden bırakıp kaçmadan hemen önce, Martie'nin yüzü bir Japon tiyatrosunda oynayan bir Kabuki sanatçısı kadar beyazdı. Gözleri maskarayla değil, ıstırapla çerçeveliydi. Dudakları kan kırmızıydı.

Benden uzak dur! Tanrı aşkına, uzak dur! Bir sorunum var.

Çalışan motorun sesine rağmen, karısının sesindeki dehşeti fark etmişti.

Garajdaki yıkıntılar. Mutfaktaki dağınıklık. Arka sundurmadaki çöp tenekesi, açık duran kapı, çöpe atılmış ev aletleri. Tüm bunlardan bir anlam çıkaramıyordu.

Aşağısı soğuktu; çünkü mutfak kapısı açık duruyordu. Soğuk havanın, başka bir kapıdan girmiş kötü bir ruhtan kaynaklandığını hayal etmeye çalışmak, işleri kolaylaştırmak olurdu.

Yemek odasındaki şamdanların, sanki buzdan yapılmış, yarı saydam bir görünüşleri vardı.

Oturma odası cam biblolar, pirinçten yapılmış şömine gereçleri ve porselen lambalarla doluydu. Antik saat ll:00'de durmuştu.

Bu saati, balayı seyahatlerinde, bir antikacıda bulmuşlar ve ucuza kapatmışlardı. Onları asıl ilgilendiren bir sanat eseri olması değildi, hatta tamir bile ettirmemişlerdi. Akreple yelkovan, düğün saatleri olan ll:00'de durmuştu, bu da iyiye alametti.

Dusty, Valet'i susturduktan sonra köpeği şimdilik ön sundurmada bırakmaya karar verdi, hızla merdivenleri çıktı. Yukarı çıktıkça hava

ısınıyordu, oysa içinde hâlâ, Mar-tie'nin gözlerinde gördüğü o korku dolu ifadenin soğukluğu vardı.

Martie'yi yatak odalarında buldu; yatağın yanında duruyordu, elinde 45'lik vardı.

Martie, kendi kendine çılgınca söylenerek şarjörü boşaltmaya başladı. Mermileri teker teker yerlerinden söküp atmak istiyordu.

Mermilerden birini çıkartıp, odanın öbür tarafına fırlattı. Mermi, makyaj masasının aynasına çarptı ama kırmadı, sonra masanın üzerinde duran fırça ve tarakların arasına düştü.

Dusty, ilk başta karısının neler söylediğini anlayamadı, ama sonra: "... rahmet dolu, Tanrı senin yanında, kadınlar arasında kutsananm... " diye dua ettiğini fark etti.

Martie fısıldar gibi, korkuya kapılmış bir çocuğunkini andıran bir sesle Meıyem Ana duasını okuyor, bir yandan da teşbih çekermiş gibi mermileri şarjörden çıkartmaya çalışıyordu.

Kapmm önünden, Martie'yi izleyen Dusty'nin kalbi bir kez daha korkuyla kasıldı, göğsünde bir ağrı hissetmeye başladı.

Martie bir mermiyi daha çıkartıp, aynaya doğru fırlattı, sonra onu kapmm önünde gördü. Yüzü hâlâ bir Kabuki sanatçısı kadar beyazdı.

"Martie... "

Kocası odaya girdiğinde "Yo!" diye bağdı Martie.

Silahı elinden atıp, öylesine hızla tekmeledi ki, silah odanın öbür ucundaki dolaba çarpıp sert bir ses çıkarttı.

"Yalnızca benim, Martie."

"Defol buradan, git, git."

"Benden neden korkuyorsun?"

"Ben kendimden korkuyorum!" şarjörden bir mermi daha çıkartmaya çalışan parmakları kaskatı ve bembeyazdı. "Tanrı aşkına, kaç buradan!"

"Martie ne-"

"Bana yaklaşma, bana, bana güvenme," dedi; sesi dengesini kaybetmek üzere olan bir denge ustası kadar ince ve titrekti. "Ben mahvoldum, kafayı tamamen yedim."

'Tatlım dinle beni, bana neler olduğunu anlatmadan, hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Dusty, kansma bir adım daha yaklaşarak.

Martie, umutsuz bir feryatla, elindeki mermiyi ve yansı boşalmış şarjörü farklı yönlere fırlattı -Dusty'ye doğru değil-sonra da banyoya doğru koştu.

Dusty peşinden gitti.

Martie, banyonun kapısını kapatmaya çalışarak "Lütfen," diye yalvardı.

Yalnızca birkaç dakika öncesine kadar, Dusty hiçbir koşulda Martie'ye karşı güç kullanabileceğini tahmin etmezdi; şu an ise ona karşı koymaya çalışırken, duyduğu endişeden midesi bulanıyordu. Dizini kapının arasına sıkıştmp, içeri girmeye çalıştı.

Martie daha fazla direnmedi ve geriledi.

Kapı öylesine hızla açıldı ki, Dusty irkilip, tökezledi.

Martie, sırtını duş kabinine çarpana dek gerilemeyi sürdürdü.

Dusty, bakışlarını Martie'den ayırmadan, banyonun kapısını tuttu. Büyük lavabonun üzerindeki floresan lambayı yakmak için, el yordamıyla elektrik düğmesini aradı.

Keskin bir ışık, aynaların, porselenin ve yeşil-beyaz fa-yansların üzerine yansıdı. Musluklar, ameliyat malzemeleri kadar ışıltıyla parlıyordu.

Martie, sırtını duşa yaslamış halde, ayakta duruyordu. Gözleri kapalıydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Yumruklanın şakaklarına dayamıştı.

Dudakları hızla hareket ediyordu, oysa bir şey söylemiyordu, korkudan dili tutulmuş gibiydi.

Dusty onun yine dua ettiğinden kuşkulandı.

Üç adım attı ve kansmm koluna dokundu.

Martie'nin fırtınalı bir deniz kadar çalkantı görünen, masmavi gözleri açıldı. "Git buradarır

Kendi öfkesine şaşırmış halde, sesini yumuşatmaya çalıştı.

Duş kabininin kapısından plop diye bir ses geldi, Martie neredeyse duşun içine kadar girecekti. "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun, aman Tanrım, hayal bile edemezsin, ne denli kötü ve acımasız olabileceğimi tahmin edemezsin."

Martie, duş kabininin kapısını kapatamadan, Dusty ona engel oldu. "Senden korkmuyorum Martie."

"Korkman gerek, korkmalısın."

Dusty, sersemlemiş gibi "Sorun nedir, anlat bana," dedi.

Martie'nin mavi gözlerindeki ışıklar, kmk bir camı anımsatıyordu, göz bebekleriyse, camın çatlaklarının orta yerine saplanmış birer kurşunu.

Paramparça olmuş sözcükler, ağzından dökülüyordu: "Gördüklerine inanma, içimde bir başka ben var, nefret dolu, can yakmaya hazır, parçalamaya, kesmeye; belki de bir başkası yoktur,

belki de yalnızımdır, belki de bunca yıldır olduğumu sandığım kişi değilimdir, ben değiştim, nefret, nefret doluyum."

Dusty, hayatı boyunca bundan daha kötü bir kâbus görmemiş, bundan daha büyük bir korkuya kapılmamıştı.

Uzun yıllardır tanıdığı Martie'nin, ellerinin arasından kayıp gittiğini seziyordu. Sanki kansı, bir girdaba kapılmış gibiydi, dünyanın sonuna açılan siyah delik onu hızla yutuyordu.

O ana dek, Martie'siz bir yaşamın ne denli tatsız olabileceğini defalarca düşünmüştü. Ona şimdiye dek mutluluk veren hayat arkadaşı, şu anda ona acıdan başka bir şey vermiyordu.

Martie, aynalı kapıdan uzaklaşıp, kendini duşun köşesine sıkıştırdı, omuzlarını kamburlaştırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yumrukları koltuk altlarındaydı. Tüm kemikleri yüzeye doğru çıkmış gibiydi -dizleri, kalçaları, dirsekleri, omuzları, kafatası- sanki iskeleti bedeninden ayrılmak istiyormuş gibiydi.

Dusty duşa doğru doğru bir adım attığında, Martie, "Yapma, lüfen, lütfen, dur," diye yalvardı. Sesi fayanslara çarpıp yankılanıyordu.

"Sana yardımcı olabilirim."

Martie ağlamaya başladı, yüzü kasılmış, ağzı titriyordu, "Hayır bebeğim. Benden uzak dur."

"Her ne olursa olsun, sana yardım edebilirm."

Dusty, Martie'ye dokunur dokunmaz, Martie sırtını duvardan aşağı doğru kaydırıp, yere çömeldi, çünkü kocasından uzaklaşacak yeri kalmamıştı.

Dusty diz çöktü.

Elini karısının omzuna koyduğunda, Martie'nin gözlerindeki paniği sezinledi: "Anahtar!"

"Ne?"

"Anahtar, anahtar!" Ellerini koltuk altlarından çıkartıp yüzüne götürdü. Avucunu açtı, sağ eli boştu, sonra sol eline baktı, o da boştu. Sanki bir sihirbazlık numarası yapılmış da, avucunun içindeki anahtar ortadan kaybolmuş gibiydi. "Elimdeydi, arabanın anahtarı elimdeydi, buralarda olmalı!" çılgın gibi, kotunun ceplerine bakmaya başladı.

Dusty, anahtarı yatak odasındaki halının üzerinde görür gibi olmuştu, şifoniyerin yanı başında. "Onu yatak odasında düşürdün."

Martie, kocasına hayret dolu gözlerle baktı, sonra hatırlamış gibiydi. "Üzgünüm, yapabileceklerim için üzgünüm. Sapla, çevir. Oh, aman Tanrım." Ürperdi. Gözlerinde utanç pırıltıları vardı. Solgun yüzünü al bastı.

Dusty, kollarını karısının omuzlarına dolamaya çalıştığında, Martie karşı koydu, kendisine güvenmemesi konusunda onu uyardı, özellikle de gözlerine dikkat etmesini söyledi, çünkü elinde arabanın anahtarı olmasa da, gözlerini parçalamaya yetecek kadar sivri takma tırnakları vardı. Martie birdenbire takma tırnaklarını sökmeye çalıştı, birbirlerine çarpan plastik tırnaklardan, garip bir tıkırtı geldi. Bir an Dusty, kolunu karısının omzundan çekmeye karar verdi, ama sonra vazgeçti; ne olacaksa olsundu, kollarını tekrar Martie'nin omuzlarına doladı, ona sıkıca sarılıp, kendine doğru çekti, sanki bedeni onu gerçeğe döndürecek sihirli bir bastonmuş gibi. Martie kasıldı, tam anlamıyla içine kapandı, bacaklarını göğsüne çekti ve küçücük olana dek kıvrıldı. Dusty ona sarılmış, ileri geri sallanıyordu. Onu sevdiğini fısıldıyordu kulağına. Vahşi bir Ore değil, iyi bir Hobbit olduğunu söylüyordu. Hobbit olduğunu, Güler Yüzlü Bob'dan aldığı sevimli ayak tırnaklarına bakarak anlayabilirdi. Onu güldürmeye çalışıyordu. Gülümseyip, gülümsemediğini bilmiyordu, çünkü genç kadının yüzünü göremiyordu. Gülüm-

semese de, Martie'nin artık karşı koymaya çalışmadığı bir gerçekti. Sonra yavaş yavaş gevşedi ve kocasına sevgiyle sarıldı. Hayatlarının sonsuza kadar değiştiğinin bilincindeydi.

27

Susan Jagger, televizyonda akşam haberlerini izledikten sonra, evin bütün saatlerini kolundaki dijital saate göre ayarlamaya koyuldu. Her sah akşamı aynı işi yapardı. Mutfakta asılı duran bir duvar saati ve mikrodalga fırının saati vardı. Oturma odasındaki şöminenin üzerinde modern tasarımlı bir saat, yatak odasındaki şifoniyerin üzerinde de radyolu bir alarm vardı.

Bu saatlerin hiçbiri, bir hafta içerisinde, bir dakikadan fazla ilerlemez ya da geri kalmazdı, ama yine de Susan onların zamanı saniyesi saniyesine göstermelerini isterdi.

Kronik endişesi ve yalnızlığı içinde geçen bu on altı ay boyunca, bu tür alışkanlıklara bağlı kalmak, akli dengesini korumak açısından ona iyi gelmişti.

Her türlü ev işini, kusursuz bir projeyi tamamlamaya çalışan bir mimarın özeniyle yerine getiriyordu. Yerleri ve mobilyaları cilalamak, boş vaktini doldurmak için yaptığı işlerden bazılarıydı. Ev işlerini yaparken bazı kurallara bağlı kalmak, kendini kontrol etmesine yardımcı oluyordu sanki.

Saatleri ayarladıktan sonra, mutfağa gidip akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Domates salatası ve tavuk.

Yemek pişirmek en severek yaptığı işti. Yemek tariflerini bilimsel bir titizlikle uygular, içindekilerini değişken kimyasal maddelerle uğraşan bir bomba yapımcısının dikkatiyle ölçerdi. Yemek pişirmek ve dini görevlerini yerine getirmek, insanı en çok rahatlatan alışkanlıklardı; bunun nedeni belki birinin bedeni, öbürünün de ruhu beslemesiydi.

Ama o akşam, kendini bir türlü, doğramaya, rendelemeye, ölçmeye ve karıştırmaya veremiyordu. Dikkatini çalmayan telefona yoğunlaştırmıştı. En sonunda gizemli gece ziyaretçisini anlatmayı başarabildiği Martie'nin onu aramasını istiyordu.

Son zamanlarda meydana gelen olaylardan önce, Mar-tie'ye her sırrını rahatça, vicdan azabı duymadan anlatabileceğini sanırdı. Oysa altı aydır, gece uyurken yaşadığı bu cinsel tacizler hakkında konuşmayı başaramamıştı.

Duyduğu utanç onu sessiz bırakmıştı, öte yandan saplantıları olduğu düşüncesi, onu utancından da çok huzursuz ediyordu. Uyuduğu sırada, birisinin geceliğini çıkartıp ırzına geçtiği, sonra da uyandırmadan yeniden giydirdiği düşüncesine kendisi bile inanmakta zorlanıyordu.

Eric, kimseye belli etmeden evin içine -ve Susan'ın içine-girip çıkabilen bir büyücü değildi.

Martie'nin dediği gibi, Eric'in kafası karışmış olabilirdi, ama Susan'a bunları yapabilecek kadar ondan nefret ediyor olamazdı. Bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi ve öfke değil, acı dolu bir ayrılık yaşamışlardı.

Ona ihtiyacı olduğunda yanında olmasa bile, birlikte olmak istese, Susan onu kabul edebilirdi. Böylesine dolaplar çevirmesine gerek yoktu.

Peki ama Eric değilse.. .kimdi?

Bir zamanlar bu evde Susan'la birlikte yaşamış ve üst katını ofis olarak kullanmış olan Eric, -her ne kadar olanaksız görünse de- kapılardan ya da pencerelerden bir şekilde içeri sızmayı biliyor olabilirdi. Başka hiç kimse, kimseye belli etmeden eve girip çıkacak kadar binayı tanıyor olamazdı.

Eli titredi ve ölçü kaşığının içindeki tuz, mutfak tezgâhına döküldü.

Yemek pişirmeyi bir kenara bırakıp, ellerini mutfak bezine kuruladı.

Kapıya kadar gidip, kilitleri gözden geçirdi. Her ikisi de kilitliydi. Zincir takılıydı. Sırtını kapıya dayadı.

Saplantılarım yok.

Telefonda, Martie kendisine inanmış görünüyordu.

Öte yandan, başkalarını ikna etmek kolay olmayacaktı.

Elinde, tecavüzü destekleyici hiçbir kanıtı yoktu. Kimi zaman cinsel organında bir hassasiyet hissediyordu, ama her zaman değil. Kalçalarında ve göğsünde bazen morluklar oluyordu ama bunun sakarlığından değil de bir saldırıdan meydana gelmiş olduğunu kanıtlayamazdı.

Canı yanmadığmda, bedeninde çürükler olmadığında bile, hatta kilodunun içine bıraktığı menisini fark etmediği zamanlar bile, sabah uyanır uyanmaz, davetsiz misafirinin gece onu ziyaret ettiğini biliyordu, çünkü kendini kirletilmiş hissediyordu.

Öte yandan hisler, kanıt sayılmazdı.

Kilodundaki meni, bir erkekle birlikte olduğuna dair, elindeki tek kanıttı, ama bir ırza geçme olayını ispatlamıyordu.

Üstelik, içinde bulunduğu ruhsal durumda, kendini lekeli kilotunu yetkililere gösterecek -daha da kötüsü, hastanenin birinin acil servisinde vajinal bir test yaptıracak- kadar güçlü hissetmiyordu.

İşin aslı, başma gelenleri ne Martie'ye, ne de polise anlatmamasının asıl nedeni agorafobiydi. Bu konuda bilgi sahibi olanlar, fobinin bir delilik çeşidi olmadığını bilseler de, ellerinde olmadan bu olaya çılgınlık gözüyle bakıyorlardı. Üstelik, gece

uyuduğu sırada, kilitli kapılardan içeri sızarak ona tecavüz eden, ama şimdiye dek hiç karşılaşmadığı bir hayali saldırgandan söz edecek olsa... En iyi arkadaşı bile, agorafobinin, gerçek bir akli dengesizliğin kaynağı olabileceğinden şüphelenebilirdi.

Susan kapıları yeniden kontrol ettikten sonra, telefona yöneldi. Martie'nin cevabını duymak için daha fazla bekleye-meyecekti. Başka kimse hayali ırz düşmanına inanmasa da, en iyi dostunun onu telkin etmesine gereksinim duyuyordu.

Susan, Martie'nin numarasını çevirmeye başladı - ama telefonu kapamaya karar verdi. Biraz sabır. Kırılgan ve çaresiz görünürse, inandırıcılığını kaybederdi.

Tavuğun başına geri döndüğünde, yemek pişiremeyecek kadar sinirli olduğunu fark etti. Aç bile sayılmazdı.

Bir şişe şarap açıp, kendine bir kadeh doldurdu ve mutfak masasına oturdu. Son zamanlarda çok fazla içmeye başlamıştı.

Şaraptan bir yudum alıp, kadehini ışığa doğru kaldırdı. Yakut renkli içecek berraktı, zehirliymiş gibi görünmüyordu.

Bir süre, birinin onu ilaçla uyuttuğu düşüncesine kapılmıştı. Bu düşünce, eskisi kadar olmasa da hâlâ aklını kurcalıyordu.

Rohypnol - medyanın tecavüz ilacı olarak adlandırdığı uyuşturucu - vahşi bir cinsel birleşme sırasında bile kendinden geçmiş halde uyumasının nedeni bu olabilirdi. İçkisine karıştırılmış Rohypnol içen bir kadın, kendini aşırı ölçüde sarhoş ve savunmasız hissediyordu. İlaç etkisini, derin bir uyku haliyle belli ediyor, uyandığında ise kişi, gece olanlarla ilgili hemen hemen hiçbir şey anımsamıyordu.

Oysa Susan, ertesi sabah uyandığında, asla kendini akşamdan kalmış gibi hissetmiyordu Ne midesi bulanıyor, ne ağzı kuruyor, ne bulanık görüyor, ne de başı zonkluyordu. Her defasında ırzına

geçilmiş olduğunu hissetse de, dinç ve zihni açık bir biçimde uyanıyordu.

Yine de bir çok kez alışveriş ettiği marketi değiştirmişti. Susan bazen, alışverişini Martie'nin yapmasını isterdi, ama çoğunlukla eve servis yapan küçük bakkal dükkanlarını telefonla arar ve siparişinin evine teslim edilmesini tercih ederdi. Bugünlerde eve servis yapan çok sayıda bakkal yoktu. Birisinin yiyeceklerine uyuşturucu karıştırdığından emin olan Susan, alışveriş ettiği bakkalı sürekli değiştirmiş ama yine de gece yansı evine gelip ona vahşice saldıran gizemli ziyaretçiden kurtulmayı bir türlü başaramamıştı.

Çareyi, umutsuzca, doğaüstü güçlerde aramaya başlamıştı. Seyyar kütüphaneden, hayaletlerle, vampirlerle, şeytanlarla, kötü ruhlan kovanlar insanlarla, kara büyülerle ve uzaylıların kaçırdığı insanlarla ilgili kitaplar ısmarlıyordu.

Kitapları evine teslim eden çocuk, şimdiye dek Susan'ın bu konudaki doymak bilmez merakı hakkında tek bir söz bile etmemişti. Ne de olsa bu konuların, güncel politika ya da dedikodu sütunlarından daha ilgi çekici oldukları kesindi.

Susan'ın ilgisini, özellikle karabasan efsanesi çekiyordu. Bu kötü ruh, gece kadınlar uyurken, onları ziyaret edip, onlarla rüyalarında sevişiyordu.

Hayranlığı asla gerçek inanca dönüşmemişti. Asla bir karabasanla seviştiğini sanmamış, boynuna sarımsak kolyesi takıp, vampirleri uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Bir süre sonra, bu doğaüstü güçleri araştırmaktan vazgeçmeye karar vermişti, çünkü bu mantıksız konulara yoğunlaşmak, agorafobisini arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kadehi boşalmıştı, yeniden doldurdu.

Susan, şarabını da yanma alarak, tüm girişlerin kapalı olduğundan emin olmak için, evi gezdi

Yemek odasındaki, karşı eve bakan her iki pencere de kapalıydı.

Susan oturma odasındaki lambayı söndürdü. Gözleri karanlığa alışırken, bir koltuğa oturup, şarabını yudumladı.

Fobisi, gündüzleri pencereden dışarı bakamayacak kadar ilerlemiş olduğu halde, geceleri, özellikle de bulutlu havalarda evinden görülen deniz manzarasını izlemeye katlanabiliyordu. Bu tür havalar, zayıf cesaret kaslarını güçlendirmek için bire birdi, kireçlenmemeleri için bu tür egzersizler yapmak zorundaydı.

Gözleri karanlığa alıştıktan, şarap da cesaret motorunu yağlayıp, kolay işler hale getirdikten sonra, yerinden kalktı ve okyanusa bakan orta pencerenin önünde durdu. Kısa bir kararsızlık anından sonra, derin bir soluk aldı ve pancuru kaldırdı. Evin hemen önündeki sahil yolu, sokak lambalarının ışığı altında sahte bir kırağıyla kaplıymış gibi parlıyordu. Saat henüz erken olmasına rağmen, Ocak ayının bu soğuk akşamında sokaklar bomboştu. Genç bir çift paten kayıyordu; bir sokak kedisi, su birikintilerinin içinde yürüyordu.

Sokak lambalarıyla, palmiyelerin arasından hafif bir duman yükseliyordu. Hava öylesine durgundu ki, duman Susan'a canlıymış gibi geldi, sanki sessiz bir tehdit gibi ilerliyordu.

Karanlığın örtmüş olduğu plajı çok iyi gör emiyordu. Pasifik Okyanusu'nu ise hiç göremiyordu; yoğun bir sis sahili kaplamıştı, ara ara kıyıya vuran koca dalgaları fark ediyordu.

Ara ara da, bulutların arasında kaybolan yıldızları görebiliyordu. Susan'ın bu durumda kendini güvencede hissetmesi ve pencerenin önünde saatlerce durabilmesi gerekirdi, oysa birden bire kalbi hızla atmaya başladı. Ani korkusunun nedeni, agorafobi değildi; birisinin kendisini izlediği hissine kapılmıştı.

Gece saldmları başladığından bu yana, endişesi onu yaşamdan bezdirecek boyutlara ulaşmıştı. Skopofobi: Biri tarafından izlenme korkusu.

Bu sıradan bir fobi, anlamsız bir korku değildi, akla yatkın bir açıklaması vardı. Eğer hayalet ırz düşmanı gerçekse, Susan'ı ziyarete geldiğinde, onu evinde tek başına bulacağından emin olmak için, bir şekilde evini gözetliyor olmalıydı.

Yine de agorafobisinin yanında başka korkulara kapılmaktan da korkuyordu ve sonunda korkularının onu bir mumya gibi sarıp sarmalayacağından endişe ediyordu.

Sahil yolu boştu. Palmiye ağaçlan, arkasında birinin gizlenebileceği kadar geniş değildi.

Oralarda bir yerde olmalı.

Susan üç gecedir tecavüze uğramamıştı. Karabasanın, kurt adamdan daha düzenli - ama bir o kadar da kesin - bir ihtiyaç seyri vardı.

Susan, ziyaretçisinin geleceğinden emin olduğu gecelerde uyanık kalmaya çalışmıştı. Ama uyanık kalmayı başardığı geceler, tan ağarmca yorgunluktan bitkin düşmüş ve karabasanın uğramadığını fark etmişti. Ziyaret, genellikle irade gücüne yenik düşüp de uyuyakaldığı gecelerde gerçekleşmişti. Bir keresinde, koltuğun üzerinde, giyinik halde uyuyakalmıştı. Uyandığında da giyinikti, ama yatağmdaydı, üzerinde ırz düşmanının parfümle kanşık ter kokusu, kilodunda da menisi vardı. Adam, altıncı hissi sayesinde, Susan'ın uykulu ve savunmasız olduğu zamanları biliyor gibiydi.

Oralarda bir yerde olmalı.

Genellikle dümdüz olan plajda, karanlığın ve sisin içinden, belli belirsiz görünen birkaç kum tepesi gözüne çarptı. Biri, yere

yüzükoyun uzanmış, bu kum tepelerinin arkasından onu gözlüyor olabilirdi.

Üzerinde bir bakış hissetti. Ya da hissettiğini düşündü.

Susan hızla pancuru indirdi.

Bu denli yüreksiz olduğu için kendi kendine öfkelendi, korkusundan değil, hırsından titriyordu. Yaşamı boyunca kendini asla bir kurban olarak görmemişti, oysa şimdi agorafobinin pençesine düşmüştü ve bundan nefret ediyordu, tek istediği, bu korkusunu yenip, dışan çıkmak, plaja gidip, kum tepelerini tekmelemekti, böylece ya saldırganla yüzleşe-cek ya da kendi kendine, orada hiç kimse olmadığını kanıtlayacaktı. Ama onu izleyeni, izlemeye cesareti yoktu, tek yapabileceği gizlenip beklemekti.

Bu durumdan kurtulmayı ümit bile edemiyordu, çünkü uzun zamandır kendisine güç veren cesareti, son zamanlarda o kadar azalmıştı ki, eğer bir cisim olsaydı ancak büyüteç ya da mikroskop lamı altında görülebilirdi.

Büyüteç.

Pancurun ipini elinden bıraktığı sırada, Susan'ın aklına parlak bir fikir geldi ve bundan hoşlandı. Agorafobisi yüzünden evin içine tıkılıp kalmıştı, saldırganı izlemeye cesareti yoktu, ama onu gözetleyebilirdi.

Yatak odasındaki dolabında, asılı duran giysilerin üzerindeki büyük rafta, bir çift dürbün olmalıydı. İyi günlerinde, henüz gün ışığının aydınlattığı dış dünya onu korkut-mazken, penceresinden yat yanşlarını izlemeyi severdi.

Mutfaktan bir merdiven alıp, hızla yatak odasma gitti. Dürbün, tahmin ettiği yerdeydi.

Aynı rafta, bir sürü başka eşyasıyla birlikte, varlığını unutmuş olduğu bir şey fark etti. Bir video kamera.

Kamera, Eric'in kısa süreli ilgi alanlarından biriydi. Evden ayrılmadan uzun bir süre önce, çevresindeki her şeyi kaydetmekten hoşlanır olmuştu.

Kum tepelerinin ardına gizlenmiş olan saldırganın görüntüsünü kaydetme düşüncesi, Susan'ın bedeninde bir elektrik şoku etkisi yaptı.

Dürbünleri bir kenara bırakıp, içinde video kameranın ve teçhizatının bulunduğu plastik kutuyu aldı. Yatağının üzerine oturup, kutuyu açtı.

Kutuda, kameranın yanı sıra, iki yedek pil, iki boş kaset ve bir kullanım kılavuzu vardı.

Daha önce kamerayı hiç kullanmamıştı. Tüm çekimleri Eric yapardı. Şu anda ise, büyük bir hevesle kullanma kılavuzunu okuyordu.

Eric, yeni bir hobisi olduğunda, asla basit aletlerle yetinmezdi. Her şeyin en iyisini, en gelişmişini tercih ederdi. Bu el kamerası küçük olmakla birlikte, çok gelişmiş merceklerle donatılmıştı, mükemmel bir görüntü ve ses kayıt sistemi vardı ve her şeyden önemlisi, çok sessiz çalışıyordu.

İçine, yirmi ya da otuz dakikalık kasetler yerine, iki saatlik kasetler yerleştirilebiliyordu. Aynı zamanda, genişletilmiş kayıt yapmayı sağlayan bir mekanizması vardı. Bu şekilde, iki saatlik bir kasetle, üç saat boyunca çekim yapılabiliyordu. Kayıt kalitesi, yüzde on oranında bozuluyordu, ama ne fark ederdi ki.

Piller, şarj edildikten sonra, üç saat boyunca kesintisiz kayıt yapabilecek güçteydi. Ölçüm aygıtına göre, üzerindeki pil ölmüştü.

Susan, yedek pillerden bir tanesinin enerjisine baktı, pil yanya kadar doluydu.

Tamamen boşalmış olan pili, yeniden doldurup dolduramayacağını bilmiyordu, bu yüzden yanya kadar dolu olanı, banyodaki prize sokup şaıj etmeye karar verdi.

Şarap kadehi, oturma odasındaki masanın üzerindeydi. Avunmak amacıyla değil, planını kutlamak amacıyla şerefe kadeh kaldırdı.

Aylardır ilk kez, yaşamını kontrol edebildiğini hissediyordu. Çok büyük bir sorunu çözmek için, şimdilik yalnızca çok küçük bir adım atmış olduğunun bilincindeydi, ama yine de kontrolü elinde tuttuğunu hissediyordu. Susan, heyecanını yatıştırmaya çalışmadı. En azından, uzun bir aradan sonra, bir şeyleryapıyordu ve olumlu düşünmeye başlamıştı, buna ihtiyacı vardı.

Mutfağa gidip, hazırlamakta olduğu yemeği ortadan kaldırdı ve buzluktan bir pizza çıkarttı. Neden bu video kameranın, haftalar ya da aylar önce aklına gelmemiş olduğunu düşündü. Katlandığı dehşet ve suistimal göz önüne alınırsa, inanılmaz derecede pasif davrandığını fark etti.

Doğru ya, terapiye gitmişti. On altı ayı aşkın süredir, haftada iki kez. Terapiden pek iyi sonuçlar alamamış olsa da, doktora her gidiş gelişi, büyük bir gayret gerektiriyordu. Oysa yalnızca terapiye boyun eğmek, mahvolmuş hayatını toparlamak konusunda yeterli değildi. Evet yaptığı tam olarak boyun eğmekti, çünkü Dr. Ahriman'ın sratejilerine ve önerilerine uysalca itaat ediyordu. Oysa eskiden, doktorlara, araba satıcılarına davrandığı gibi davranırdı, hepsine kuşkuyla bakar, birkaç tanesinin görüşünü almadan, kararını vermezdi.

Susan pizzayı, mikrodalga firma attığında, uzun bir akşam yemeği hazırlamakla zaman geçirmediğine sevindi. Yemek

pişirmek, şimdiye dek acısını hep hafifletmiş ama onu bir sonuca ulaştırmamış, sorununu çözmemişti.

Kadehini doldurdu. Şarap da sorunlarını çözmüyordu, üstelik sarhoş olup bütün planı yüzüne gözüne bulaştırmak da istemiyordu. Ama öylesine heyecanlıydı ki, kanındaki yüksek dozda adrenalinle, şişenin dibini bile görse, yatağa girene dek alkolün etkisi geçerdi.

Pizzanın pişmesini beklerken, mutfakta ileri geri yürümeye başladı. Bunca zaman, bu denli pasif davranmış olmasına hâlâ inanamıyordu. Ruhunu kara büyüye teslim etmiş bir pranga mahkûmu gibi yaşamıştı.

Artık büyü bozulmuştu. Eski Susan Jagger geri gelmişti; bundan böyle, iyi düşünen, enerji dolu ve öfkesini, hayatını iyi yönde değiştirmek için kullanmaya hazır biri olacaktı.

Oralarda bir yerde olmalıydı. Belki de şu anda, kum tepelerinin arkasından onu gözlüyordu. Belki paten kayarak ya da koşarak ya da bisikletle evin önünden geçiyordu . Ama oralarda bir yerde olduğundan emindi.

Aşağılık herif onu üç gecedir ziyaret etmediğine göre, bu gece, güneş doğmadan önce kesin gelecekti. Irzına geçtiği sırada uyanmasa da, uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmiş halde yatsa da, ertesi sabah olan biteni açık ve net olarak izleyebilecekti, çünkü kamera saldırganı iş üstünde kaydedecekti.

Eğer kasetteki Eric ise, Susan onu doğduğuna pişman edecekti. Sonra da sonsuza dek onu hayatından atacaktı.

Eğer bir yabancıysa -bu küçük bir olasılıktı- elinde, polise sunulacak delilleri olacaktı. Kendi tecavüz kasedini polise vermek, utanç verici bir olay olsa da, elinden geleni yapmak zorundaydı.

Masaya dönüp de kadehini eline aldığında, aklına yeni bir şey takıldı.

Ya kasette hiç kimse görünmezse? Ya kulanılmış ve kirletilmiş halde, kilotunda meniyle uyandığı sabahın gecesinde, yatakta kendisinden başka hiç kimse yoksa. Ya ziyaretçisinin aynaya yansıyan ve kaydedilebilen bir görüntüsü yoksa?

Saçmalık.

Bu doğaüstü bir gerçek değildi.

Kadehini kaldırdı ve bir dikişte yansından fazlasını içti.

28

Martie'nin oturma grubu, bir Amerikan dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi. Kenarları saçaklı, iki ipek abajur. Alçak bir sehpanın iki yanında, karşılıklı duran iki büyük koltuk. Sandalyelerin üzerinde kanaviçe yastıklar. Oturma odasının bir köşesinde, şömine.

Burası, Martie'nin en sevdiği köşeydi. Son üç yıldır, hemen hemen her gece, burada Dusty'yle oturup kitap okumuşlardı. Okurken, ayrı dünyalarda olmalarına rağmen, sanki eleleymiş ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyormuş gibi kendilerini birbirlerine çok yakın hissetmişlerdi

Şu an ise Martie, bacaklarını göğsüne çekmiş, bir sandalyenin üzerine tünemiş ve hafifçe soluna doğru dönmüştü, elindeyse kitap yoktu. Uyuşuk bir halde, sessizce oturuyordu. Yüzündeki huzurlu ifade, duygusal bitkinlikten başka bir şey değildi.

Başka bir sandalyede Dusty oturuyordu. Arkasına yaslanıp, kafasını toplamaya çalışıyordu, ama huzursuzluktan olsa gerek, kendini durmadan sandalyenin en ucunda buluyordu.

Martie arada bir heyecana kapılarak, çoğu zaman da sessiz sedasız, başından geçen akıl almaz olayları anlatmaya başladı. Dusty sorular sorarak onu cesaretlendirmeye uğraşıyordu.

Yalnızca Dusty'i görmek bile, Martie'yi rahatlatmış ve umutlandırmıştı, ama bazen onunla göz göze gelmeye korkuyordu. Böyle durumlarda, gözlerini, şöminenin içindeki seramik kütüklere dikiyordu.

İşin ilginç yanı, şöminenin pirinç dekorasyonlarına bakmak onu telaşlandırmamıştı. Küçük bir kürek. Sivri uçlu bir maşa. Bir ocak

demiri. Oysa kısa bir süre önce, ocak demirinin yalnızca görüntüsü bile bir sinir krizi geçirmesine neden olmuştu.

İçinde hâlâ endişe kırıntıları vardı, ama onu panik atağın şiddetinden çok, yeni bir panik atak yaşamak düşüncesi korkutuyordu.

Öfke nöbetlerini tüm ayrıntılarıyla anlatmasına karşın, neler hissettiğini tam olarak aktaramamıştı. İşin aslı, korkusunun şiddetini hatırlamakta güçlük çekiyordu, sanki olanlar, ruhsal bir bozukluğu olan başka bir Martie Rhodes'in başından geçmiş gibiydi. Diğer kişiliği kısa bir süre için su yüzüne çıkmış, sonra yeniden içine gömülmüştü.

Dusty, arada bir, dikkatini çekmek için, viski bardağını sallıyor ve içindeki buzlar birbirine çarpıyordu. Martie başını kaldırıp ona baktığında, içkisini içmesini hatırlatmak için bardağını kaldırıyordu. Yeniden kontrolünü kaybetmekten korktuğu için, Susan kocasının viski teklifini isteksizce kabul etmişti. İçki, damla damla kanma karıştıkça, etkisini gösterir olmuştu.

Valet, Martie'nin sandalyesinin önüne uzanmış, başını, genç kadının kıvırdığı bacaklarına dayamıştı.

Martie, iki kez, ona bardağmdaki buzları verdi. Valet onları keyifle çiğnedi.

Başından geçenleri anlatmayı bitirdikten sonra, "Şimdi ne yapacağız," diye sordu, Dusty ona.

"Susan'ı evine bıraktıktan sonra, daha kötüleşmeden önce, Dr. Closterman'ı arayıp, yarın sabah için bir randevu almıştım."

"Seninle birlikte geleceğim."

"Bütün testleri yaptırtmak istiyorum. Kan tahlilleri. Bir tümör olasılığına karşın, bir beyin emarı."

2 00 • DEAN KOONTZ

'Tümör falan yok," dedi Dusty, yalnızca umuda bağlı bir inançla. "Önemli bir şeyin yok."

"Bir şeyler var."

"Hayır." Martie'nin rahatsız ya da ölümcül hasta olabileceği düşüncesi onu o kadar korkutmuştu ki, duygularını giz-leyemiyordu.

Dusty'nin acı dolu yüz ifadesi, Martie için çok değerliydi çünkü kocasının onu ne çok önemsediğinin kanıtıydı.

"Beyin tümörünü tercih ederdim."

'Tercih mi?"

"Eğer öbür şık, akli bir dengesizlikse. Tümörü ameliyatla kesip atabilirler ve eski kişiliğine dönme şansın olur."

"Sorunun bunlardan hiçbiri olduğunu sanmam," dedi Dusty, yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibiydi. "Sorun akli bir dengesizlik de değil."

"Ama bir şeyler var," diye diretti Martie.

Susan, yatağının üzerine oturmuş, pizzasmı yiyip, şarabını içiyordu. Bu, şimdiye dek yediği en lezzetli akşam yemeğiydiBu sıradan yemeğe asıl lezzetini veren şeyin, içindekiler olmadığının farkındaydı. Salam, peynir ve iyi kızarmış bir pizza hamuru, adaletin yerini bulma olasılığı kadar lezzetli değildi.

Çekingenliğini ve çaresizliğini bir kenara bırakmış olan Susan'ın asıl açlığı intikam içindi. O da her insan gibi, hak edenin cezasını çekmesini hayal ediyordu.

Eric'i, Martie'e karşı nasıl koruduğunu düşünüp, pizza-smdan kocaman bir ısırık aldı ve sertçe çiğnedi.

Eğer agorafobisi, Eric'in onu aldatmasından kaynaklanıyorsa, kocası bunun cezasını çekmeliydi. Eğer, onun ruhuna ve bedenine tecavüz eden saldırgan Eric ise; bu kesinlikle onun evlendiği insan olamazdı. Ona insan denilemezdi, bir yaratıktı, iğrenç bir şeydi. Bir yılandı. Elinde yeterli kanıt olduktan sonra, onu bir ormancının çıngıraklı yılanı parçaladığı gibi parçalayabilecekti.

Susan yemeğini yerken, bir yandan da yatak odasını gözden geçirip, kamerayı koyacak en uygun yeri arıyordu.

Martie, mutfak masasına oturmuş, Dusty'nin ortalığı toplamasını izliyordu.

Dusty çöp kutusunu, sundurmadan alıp, mutfağa getirdiğinde içindekiler birbirine çarpıp şangırdadı.

Martie ikinci viskisini dudaklarına götürdü.

Dusty kapıyı kapattıktan sonra, çatal bıçakları ve diğer mutfak gereçlerini bulaşık makinesine yerleştirdi.

Keskin bıçakların ve sivri dişlerinin görüntüsü, birbirlerine çarparken çıkarttıkları metalik sesler, Martie'yi telaşlandırmadı. Öte yandan boğazı sıkışır gibi oldu ve ılık viski boğazından aşağı yavaşça süzüldü.

Dusty, şarap şişelerini buzdolabına geri koydu. Bu şişeler hâlâ birinin kafatasını parçalayabilir ya da derisini yüze-bilirdi, ama artık Martie onları ölümcül bir amaç için kullanmayı düşünmüyordu. Yıkanmaları gerekmeyen gereçleri bir kenara ayıran ve Martie'nin boşalttığı çekmeceleri yerlerine yerleştiren Dusty, "Garajdakiler, yarın sabahı bekleyebilir," dedi.

Martie başını salladı ama konuşacak cesareti olmadığı için bir şey söylemedi. Geçirdiği garip kriz süresince yaptığı çılgınlıklar, sanki zehirli birer zerrecik gibi havada uçuşuyordu ve Martie ağzını açtığı taktirde, yeniden zehirlenmekten korkuyordu.

Dusty, akşam yemeği yemelerini önerdiğinde, Martie iştahı olmadığını söyledi, ama Dusty bir şeyler yemesi gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Buzdolabında, iki kişiye yetecek kadar lazanya vardı. Dustyyemeği ıstmak için, tencereyi mikrodalga firma koydu.

Biraz taze mantar alıp yıkadı.

Bıçak, Dusty'nin elindeyken zararsız görünüyordu.

Dusty mantarları, soğanla yağda kavurup, bir paket bezelyeyle karıştırırken, Valet hayran hayran onu izleyip, pişen lazanyanın kokusunu içine çekti.

Martie'nin az önce yaptıklarından sonra, bu sıcak aile manzarası gerçekdışıymış gibi görünüyordu.

Dusty yemeği servis yaptığında, Martie kriz anında lazanyanın içinde zehir atmış olabileceğinden kuşkulandı.

Daha önce böyle bir hainlik yapmamıştı. Ama hâlâ, kendini kaybettiği ve hiçbir şey hatırlamadığı anlar olduğundan emindi.

Kocasının, ona olan aşkını kanıtlamak amacıyla lazan-yayı yiyeceğinden emin olduğundan, onu uyarmayı düşünmedi bile. Dusty'nin başma bir şey gelmesi olasılığına karşılık, tüm iştahsızlığına rağmen tabağmdakini bitirmeye karar verdi.

Çatalla yemek istemedi ve bir kaşık aldı.

Susan Jagger'in yatak odasının bir köşesinde, üzerinde bir saksı bulunan bir sütun duruyordu. Sarmaşıklar içindeki bu küçükjaponağacı, kapalı perdelerin arkasından güneş yüzü görmediği için, bir bitki ışığıyla aydınlatılmıştı.

Kalp şeklindeki sarmaşık yapraklan, saksının bir bölümünü örtüyordu. Susan, saksıyla yatak arasındaki en iyi açının hangisi

olacağına baktıktan sonra, kamerayı sarmaşık yapraklarının arasına gizlemeye karar verdi.

Bitki ışığını söndürüp, gece lambasını yaktı. Başanlı bir kayıt yapmak istiyorsa, odanın karanlık olmaması gerekiyordu.

Gece lambasının yanık olmasını açıklamak için, uyuyakalmış numarası yapacaktı. Şifoniyerin üzerindeki bitmemiş bir kadeh şarap ve dağınık yatağın içindeki açık bir kitap, bu etkiyi yaratmaya yardımcı olacaktı.

Odanın içinde dolanıp, saksıyı yakından inceledi. Kamera güzelce gizlenmişti.

Dar açıdan, merceğin içindeki san renkli ışığı, sarmaşıklara! arasından gözlerini dikmiş bir kertenkeleyi andırıyordu. Ama bu, saldırganın dikkatini çekemeyecek kadar küçük bir ayrıntıydı.

Susan kameraya doğru ilerledi, elini sarmaşıkların arasına daldmp, kayıt düğmesine bastı.

İki adım geriye gitti, hiç kıpırdamadan durdu. Başını kaldmp, soluğunu tuttu. Dinlemeye başladı.

Isıtma çalışmadığı ve rüzgârsız bir gece olduğu halde, üstelik yatak odasında çıt çıkmadığı halde, kameranın motorunun sesi duyulmuyordu. Gerçekten de, kullanma kılavuzunda söz edildiği kadar sessiz bir aletti, dönen kaset de sarmaşıklar tarafından tümüyle örtülmüştü.

Mimari bir bozukluğun, sesi garip şekillerde aksettirebileceğini düşünüp, odanın farklı köşelerini kontrol etmeye karar verdi. Beş kez durup çevreyi dinledi, şüphe uyandıracak hiçbir ses yoktu.

Susan rahatlamıştı, kamerayı sarmaşıkların arasından çıkartıp, monitöründen kaydettiklerini izlemeye karar verdi.

Yatağı olduğu gibi ekrana yansımıştı. Odanın girişi, monitörün en solunda görünüyordu.

Ekranda beliren görüntüsünü izledi. Sonra da durup, motorun sesini dinlemeye koyuldu.

O kadar genç ve çekici görünebileceğini ummamıştı.

Bugünlerde aynaya baktığında, kendini pek açık seçik göremiyordu. Aynada, fizikselden öte, ruhsal görüntüsünün yansıması vardı: Kronik endişesi olan bir Susan Jagger, on altı aylık bir kaçışın sonucunda pörsümüş hatlar ve bir deri bir kemiğe kalmış solgun bir yüz.

Oysa monitördeki bu kadın zayıfve güzeldi. Her şeyden önemlisi bir amacı vardı. Bu kadının ümitleri ve geleceği vardı.

Gördüklerinden hoşlanmıştı. Kasedi başa sanp yeniden izledi. Sonra odanın içinde dolanıp, kamerayı çeşitli açılardan görüntüledi: İşte, planlı bir kadın.

Martie'nin elinde olduktan sonra, bir kaşık bile, ölümcül bir silaha dönüşebilirdi. Bir bıçak kadar keskin olmasa da, karşısındakinin gözünü rahatlıkla çıkarabilirdi.

Martie titremeye başlayınca, kaşık parmakları arasında oynadı. İki kez, sanki şerefe kadeh kaldırmak için masadaki-lerin dikkatlerini çekmek istercesine, kaşığı tabağına çarptı.

Kaşığı bir kenara bırakıp elleriyle yemeği yeğlerdi. Ama Dusty'nin gözüne tam anlamıyla çıldırmış bir kadın olarak görünmek istemiyordu.

Yemekte ettikleri sohbet, dayanılır gibi değildi. Oturma odasında anlattığı ayrıntılardan sonra bile, Dusty'nin hâlâ soracak bir sürü sorusu vardı. Martie artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Bu konu sinirlerini bozuyordu. Üşütük davranışlarını hatırladıkça, kendini çaresiz, sanki çocukluğuna geri dönmüş gibi hissediyordu.

Üstelik içinde, yeni bir panik atak korkusu da vardı. Kapana kıstırılmış gibi hissediyordu kendini, sanki konuşmaya başlarsa, kendini cehennem çukurunun içine gönderecek silahın tetiğini çekmiş olacaktı.

Dusty'e gününün nasıl geçtiğini sordu. Dusty ona, bir sürü ayak işi olduğunu, ama yağmur başladıktan sonra hiçbirini yapamadığmı anlattı yalnızca.

Dusty asla yalan söylemezdi ama Martie kocasının kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetti. Kimbilir, belki de içinde olduğu ruhsal durum yüzünden, fazla kuşkucu davranıyordu.

Dusty tabağını kenara koydu. "Gözlerini, gözlerimden kaçırmaya çalışıyor gibisin."

Martie bunu inkar etmedi. "Beni bu halde görmenden nefret ediyorum."

"Ne halde?"

"Zayıf."

"Zayıf değilsin ki."

"Bu lazanya bile benden daha sert."

"İki günlük olduğu içindir. Bu insan yaşamında seksen beş sene demek... "

"Kendimi seksen beş yaşında hissediyorum."

"Seni temin ederim ki, lazanyadan daha iyi görünüyorsun," dedi Dusty.

"Bir kadını nasıl baştan çıkartacağım iyi biliyorsun."

"Boyacılar hakkında ne derler bilirsin."

"Ne derler?"

"Sert yüzeyleri nasıl yumuşatacağımızı biliriz."

Martie kocasıyla göz göze geldi.

Dusty gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, Martie."

"Esprilerin düzelmedikçe hiçbir şey yoluna giremez."

"Zayıf olana bakın hele!

Dört odalık kalesini son bir kez gözden geçiren Susan Jagger, tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Dış dünyaya açılan tek kapı, mutfak kapısıydı. Kapıda iki kilit, bir de zincir vardı.

Kilitleri kontrol ettikten sonra, mutfak kapısının tokmağına bir sandalye sıkıştırdı. Eric, bir şekilde kapının anahtarını ele geçirmiş olsa da, bu sandalye sayesinde içeri giremezdi.

Sandalye numarasını elbette ki daha önce de denemişti. Davetsiz misafirin işine engel olmamıştı.

Kamerayı yeniden gizledikten ve açıyı kontrol ettikten sonra pili tekrar banyodaki şarj cihazına taktı. Pilin tam olarak dolu olması gerekiyordu.

Pili takıp, sarmaşıkların altında gizlediği kameraya son bir bakış attı. Yatağa girmeden hemen önce düğmesine basacaktı, böylece Eric'i suçüstü yakalamak için, üç saatlik kaydı başlatmış olacaktı.

Tüm saatler 21:40'ı gösteriyordu. Martie on birden önce arayacağına söz vermişti.

Susan, arkadaşının önerilerini duymak için sabırsızlanıyordu, ama Martie'ye kamera hakkında bir şey anlatmamaya kararlıydı. Çünkü telefonu dinleniyor olabilirdi. Belki de Eric dinletiyordu.

Kendini öylesine huzur dolu ve cesur hissediyordu ki.

29

İki bardak viski, bir porsiyon lazanya ve gün boyunca meydana gelen felaketler, Martie'yi akıl almaz derecede yormuştu; genç kadın uyukluyordu. Dusty masaja toplarken, Martie güçlükle açık tuttuğu göz kapaklarının ardından, kocasını izledi.

Endişesi yüzünden, gün ağarana dek uyumamayı düşünmüştü. Oysa şu an, endişesinden daha büyük bir kaygı kaplamıştı içini; gözleri kapanıyordu.

Uyurgezerlik korkusu, mutfak masasında uyuyup kalmasına engel olan tek etkendi. Daha önce hiç uykusunda yürümemişti, ama o sabaha dek hiç panik atak da yaşamamıştı, artık her şey mümkündü.

Eğer gece kalkıp yürümeye başlarsa, içindeki Öbür Mar-tie, bedeninin kontrolünü ele geçirebilirdi. Dusty uyurken yataktan çıkabilir, çıplak ayakla, karanlığın içinde yürüyen bir kör kadar rahat hareketlerle mutfağa inebilir ve bulaşık makinesinin sepetinin içinden temiz bir bıçak alabilirdi.

Dusty, Martie'nin elini tuttu ve ışıkları kapatıp, birlikte mutfaktan çıktılar. Valet onları izledi.

Martie'nin yağmurluğunu, mutfak sandalyesinin üzerinden alıp, portmantoya asan Dusty, cebinde bir şey olduğunu fark etti. "Hâlâ bu kitabı mı okuyorsun," diye sordu.

"Gerçek bir gerilim romanı."

"Ama onu, Susan'ı terapiye götürmeye başladığından beri okuyorsun."

"O kadar olmadı." Martie esnedi. "Anlatımı güzel."

"Gerçek bir gerilim romanı ama altı aydır bitiremiyor-sun?"

"Altı ay olmadı ki, oldu mu? Yo. Olamaz. Konu eğlenceli. Karakterler renkli. Kitabı zevkle okuyorum."

Dusty kaşlarını çatmıştı. "Bir sorunun mu var?"

"Bir sürü. Ama, şu an tek sorunum, korkunç yorgun olmam."

Dusty kitabı ona uzatarak, "Eğer uyumakta güçlük çekiyorsan, bu kitaptan bir sayfa okuman yeterli," dedi.

Uyumak; kalkıp yürüme, bıçaklama, yakma olasılığı.

Valet önlerinden gidip merdivenleri çıkmaya başladı.

Martie'nin, bir eli tırabzanın üzerindeydi, Dusty ise diğer yandan koluyla belini sarmış ona destek vermeye çalışıyordu. Martie gece uykusunda uyanıp yürümeye başlarsa, köpeğin kendisini uyandıracağını düşünüp, biraz da olsa rahatladı. Valet, çıplak ayağını yalar, Martie basamaklardan aşağı inerken, kuyruğunu bacaklarına sürter ve et bıçağını bulaşık makinesinden çıkartmaya kalkıştığında kesinlikle havlardı, özellikle de Valet'e et kesmek amacıyla kullanılmayacakla.

Susan yatağa girerken beyaz bir külot - işlemesiz, dan-telsiz, süslemesiz - ve beyaz bir tişört giydi.

Bundan birkaç ay öncesine kadar, renkli ve gereksiz süslemeli iç çamaşırları giymekten hoşlanırdı. Seksi görünmekten zevk alırdı. Ama artık değişmişti.

Uyku kıyafetini değiştirmiş olmasmm ardındaki düşüncesi açıktı. Seksiliği, kafasında tecavüzle bağdaştırıyordu. Danteller, farbalalar, işlemeler gece ziyaretçisini cesaretlen-direbilirdi; bu gereksiz süslemelerin kendisi için kullanıldığını düşünebilir ve onu daha fazla suistimal edebilirdi.

Bir süre, zevksiz erkek pijamaları ya da bol eşofmanlar giymeyi denedi. Ama bunlar bile, o pisliği yolundan çevire-memişti.

İşin ilginç yanı, Susan'ı soyduktan sonra, onu yeniden aynı özenle giydirmesiydi. Eğer Susan yatağa girmeden önce tüm düğmelerini iliklemişse, o da hepsini ilikliyordu; ama eğer birini iliklemeden bırakmışsa, uyandığında aynı düğmeyi açık buluyordu. Bağcıklarını aynı şekilde düğümlenmiş buluyordu.

Bugünlerde beyaz pamuklu iç çamaşırlarını tercih ediyordu. Masumiyetini kanıtlamak istermişçesine. Ona ne yaparsa yapsın, küçük düşürülmeyi ya da kirletilmeyi redde-dermişçesine.

Dusty, Martie'nin ani uyuşukluğu karşısında telaşlan-mıştı. Çok yorgun olduğunu savunuyordu ama davranışlarına bakılırsa, bitkinlikten öte, derin bir bunalımın eşiğin-deydi.

Martie, yorgun bir tavırla değil, sanki çok ağır bir yükün altında ezilmiş gibi, tembelce hareket ediyordu. Yüz hatlarında bitkinliğin verdiği bir durgunluk yoktu, gerilmişti, ağız ve göz kenarları kasılmış gibiydi.

Diş temizliği söz konusu olduğunda, Martie bir fanatik gibi davranırdı, ama o gece dişlerini fırçalamak istememişti. Dusty, üç yıllık evliliklerinde böyle bir olayla ilk kez karşılaşıyordu.

Martie her gece, yüzünü yıkar ve nemlendirici sürerdi. Saçlarını fırçalardı. O gece bunları yapmadı.

Yatağa girmeden önceki alışkanlıklarından vazgeçmiş, yatağın üzerine giyinik halde uzanmıştı.

Dsty, karısının soyunmayacağını anladığında, bağcıklarını açıp, ayakkabılarını çıkarttı. Çoraplarını. Blucinini sıyırdı. Martie ne karşı koydu, ne de kocasına yardımcı oldu.

Martie'nin bluzunu çıkartmak kolay iş değildi, özellikle de kollarını sıkıca göğsüne kavuşturmuş, bacaklarını kıvırmış halde yatarken. Dusty onu kısmen giyinik bırakıp, üzerine yatak örtüsünü örttü, yüzüne düşen saçları geriye attı ve onu alnından öptü.

Martie'nin göz kapakları düşüyordu, ama gözlerinde yorgunluktan daha yalın ve daha keskin bir şeyler vardı.

"Beni bırakma," dedi tok bir sesle.

"Bırakmayacağım."

"Bana güvenme."

"Ama güveniyorum."

"Uyuma."

"Martie... "

"Bana söz ver. Uyuma."

"Pekala."

"Söz ver."

"Söz."

Gittikçe koyulaşan bir maviliğe ve derinliğe bürünmüş gözlerini kapatırken "Çünkü seni uyurken öldürebilirim," dedi.

Dusty kansmı izlemeye koyuldu, korkuyordu, Martie'nin uyansmdan dolayı değil, kendi için değil, yalnızca kansı için.

"Susan," diye mırıldandı, Martie.

"Ne olmuş ona?"

"Şimdi hatırladım. Susan'n başma gelen garip olayları sana anlatmadım. Onu arayacağıma söz vermiştim."

"Sabah ararsın."

"Ne biçim bir arkadaşım ben?" diye homurdandı.

"Anlayış gösterecektir. Şimdi dinlen. Yalnızca dinlen."

Martie birkaç saniye içinde uyumuştu; dudakları aralanmış, ağzından soluk alıp veriyordu. Gözlerinin kenarlarındaki endişe çizgileri yok olmuştu.

Yirmi dakika sonra, Dusty yatağın üzerine oturmuş, ka-nsmm anlattığı arap saçma dönmüş öykünün ayrmtılarını kafasından geçiriyor ve mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini düşünüyordu. O sırada telefon çaldı. Gece boyunca onları rahatsız etmemesi için, yatak odalarındaki telefonun zilini kapatmışlardı, Dusty'nin şu an duyduğu, Martie'nin çalışma odasında çalan telefonun sesiydi; ikinci çalıştan sonra telesekreter devreye girdi.

Susann arıyor olmalıydı, belki de Skeet ya da New Life

Kliniği'ndeki görevlilerden biriydi. Genellikle, gidip mesajı dinlerdi ama bu gece Martie'yi uyandırmak istemiyordu, üstelik yanında kalmaya söz vermişti. Skeet emin ellerdeydi ve Susan'ın başma gelen "garip olaylar" bu akşam burada olanlardan daha garip ya da daha önemli olamazdı. Sabaha kadar bekleyebilirdi.

Dusty yeniden, Martie'nin başma gelenleri geçirdi kafasından. Garip ayrıntılar tek tek aklına geldikçe, karısının ba-şma gelenlerle, Skeet'in bugün başma gelenler arasında bir bağlantı olabileceği kanısına vardı. Her iki olayda da benzerlikler vardı, ama ne olduklarını tam olarak kestiremiyordu. Hiç kuşkusuz, bu hayatının en garip günüydü ve içinden bir ses, Martie ile Skeet'in bunları tesadüf eseri yaşamadıklarını söylüyordu.

Valet, odanın köşesindeki koyun postundan yapılmış yatağına uzanmıştı ama uyumuyordu. Başını patisine dayamış, loş ışıkta uyuyan sahibesini izliyordu.

Martie asla vermiş olduğu bir sözden dönmediği ve ona şimdiye dek moral kaynağı olmuş olduğu için, Susan saat on bire dek arkadaşından telefon almayınca gücenmedi; ama yine de bir tedirginlik duydu. Martie'yi kendisi aramaya karar verip de, karşısma telesekreter çıktığında, endişesi arttı.

Hiç şüphesiz, Susan'ın başma gelenler Martie'yi sarsmış olmalıydı. Engel tanımayan ve kapalı kapılardan süzülen hayalet bir ırz düşmanı. Biraz düşünmek için zaman istemişti. Ama Martie gereksiz nezaket kurallarından ya da boş zırvalardan hoşlanmazdı. Şimdiye dek, düşünüp taşınmış ve kararını vermiş olmalıydı ya da bu öyküye inanması için, daha ikna edici kanıtlara gereksinimi olduğunu söylemeliydi. "Benim," dedi Susan, telesektere. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı? Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Sorun yok, böyle düşünebilirsin. Beni ara."

Birkaç saniye bekleyip, telefonu kapattı.

Martie kesinlikle, kameradan daha iyi bir öneride bulunmayacaktı, bu yüzden Susan hazırlıklarına devam etti.

Yarısına kadar doldurduğu şarap kadehini şifoniyerin üzerine koydu, amacı sarhoş olmak değildi, ondan cesaret almak istiyordu.

Kitabını alıp, yatağa girdi, sırtını yastıklara yaslayarak oturdu, ama kitap okuyamayacak kadar heyecanlıydı.

Sonra televizyonda eski bir filmi izlemeye koyuldu, ama bir türlü kafasını filme veremiyordu.

Genelde uyanık bir yapıya sahip olmasına karşın Susan, bazı geceler kendine hâkim olamayıp olduğu yerde sızar ve derin bir uykuya dalardı; tabii o gecelerde de tecavüze uğrardı. Eğer biri ona gizlice uyku ilacı veriyorsa, bunu kendisine ne zaman verdiğini kestiremiyordu. Şu an istemediği tek şey, birdenbire kirletilmiş halde uyanmak ve kamerayı çalıştırmadığını fark etmekti.

Saat 24.00'te kameranın yanma gitti, parmağını sarmaşıkların arasına daldırıp, kaydı başlattı ve yatağına geri döndü. Eğer saat 01.00'de hâlâ uyanıksa, kalkıp, kasedi geri saracak ve yeniden kayıt düğmesine basacaktı, sonra eğer saat 02.00'de ve 03.00'te de uyanıksa, yine aynı şeyi yapacaktı, böylelikle kaset, bu aşağılık yaratık odaya girdikten sonra, kaydetmeden bitmeyecekti.

Hem elinde kitapla uyuyakalmış olduğuna ilişkin senaryoyu doğrulamak, hem de çevrenin sessiz olması için televizyonu kapattı.

Kitabı eline alalı daha bir dakika bile olmamıştı ki, telefon çaldı. Martie'nin aradığını düşünen Susan, telefona cevap verdi "Alo?"

"Ben, Ben Marco."

Sanki Ben Marco adı, Susan'ın kalbinin etrafına, kalp kapakçıklarını sıkışüracak biçimde yüksek bir duvar örebi-len sihirli bir harç ustasıymış gibiydi. Kalbi, hapsolduğu kafesin içinde çılgınca atadursun, zihni, çatısı kasırgaya kapılıp uçmuş bir ev gibi açılmışü. Adeta birer toz bulutu gibi dağılan kapkara düşüncelerinin içinde, karşı konulmaz bir güç, bedeninin ta derinliklerine iner gibiydi.

"Seni dinliyorum," dedi Susan, Ben Marco'ya.

Çılgın gibi atan kalbi, birdenbire yatıştı, bedenini saran karıncalanmalar duruldu. Ve şimdi kurallar. "Fırtına..." dedi adam.

"Fırtına sensin," diye yanıt verdi Susan. "...bambu koruyu gizledi. " "Koru benim." "...sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim," dedi Susan.

Fırtına bambu koruyu gizledi sessizce kayboldu

Gerçekten harika.

Kuralları tekrar ettikten sonra Susan Jagger sessizliğe gömüldü; çevresindeki ve içindeki her şey susmuştu, böyle bir sessizlik ancak Yaradılıştan önce duyulmuş olabilirdi.

Fırtına yeniden konuştuğunda, sesi sanki telefondan değil de, Susan'ın içinden gelir gibiydi. "Bana nerede olduğunu söyle."

'Yataktayım."

"Sanmm tek başmasm. Haklı olup olmadığımı söyle."

"Haklısın."

"Beni içeri al."

'Tamam."

"Hemen."

Susan telefonu kapatıp, yataktan çıktı ve karanlık dairesinin içinde, hızla kapıya doğru ilerledi.

Hızlı adımlarına karşm, kalp atışlan gittikçe ağırlaşıyor-du: Güçlü, düzenli, sakin.

Mutfaktaki tek ışık, mikrodalga fırının yeşil dijital saatinden geliyordu. Kapkara gölgeler Susan'a engel olmuyordu. Aylardır, bu küçük daire, onun dünyası olmuştu; ve içindeki eşyalarla fazlasıyla aşinaydı, sanki çocukluğundan beri körmüşçesine.

Kapı tokmağının altına bir sandalye sıkıştırılmıştı. Susan sandalyeyi alıp, kenara koydu, tahta sandalyenin bacak -lan fayanslara sürttü.

Kapının sürgüsünü ve zincirini açtı.

Önce ilk kilidi, ardından da ikincisini açtı.

Kapıyı açtı.

Gerçek bir fırtınaydı gelen, kış kadar soğuk, boraların hırsıyla, gizlemeye çalıştığı ama içine sığmayan bir öfkeyle doluydu; eşikten geçip mutfağa girdi, arkasından kapıyı kapatıp, bir mengene kadar

güçlü elini Susan'ın narin boynuna dayadı ve genç kadını geri geri itti.

30

İnsanın boynuna ve başına kan pompalayan sağ ve sol atardamarlar, doğrudan doğruya kalbin sol karıncığının üzerinde olan aorttan çıkar. Neredeyse direkt olarak kalpten çıkan bu atardamarlarda dolaşan kan oksijen açısından çok zengindir ve büyük bir Hızla akar.

Elini Susan'ın boynuna dayamış, parmaklarını ensesinin sol tarafına kenetlemiş, başparmağını çene kemiğinin hemen altındaki sağ atardamarına bastırmış olan Dr. Mark Ahriman, bir dakikadan uzun süre bu şekilde kalıp, büyük bir keyifle, Susan'ın küt küt atan nabzını dinledi. Genç kadın öylesine hayat doluydu ki.

Onu boğarak öldürmeye kalkışsa, Susan'ın ona karşı hiçbir direnç göstermeyeceğini biliyordu. Yaşamına son verirken, içinde bulunduğu bu farklı bilinç süreci içindeki genç kadın uysal bir kedi gibi davranacak ve kesinlikle karşı koymayacaktı. Ayakta durmaya takati kalmadığında dizlerinin üzerine kapanacak ve gözlerinin içine bakarak, ayakta ölmeyi başaramadığı için ondan özür dileyecekti.

İşin aslı, Susan Jagger ölürken, Dr. Ahriman kendisinden ne tür bir davranış ve ifade sergilemesini isterse o davranışı ve ifadeyi sergileyecekti. Alçak gönüllü, hırslı, suskun ya da şaşkın, o anda içinden ne gelirse.

Susan'ı öldürmeye niyeti yoktu. Burada değil, şu anda değil... ama yakında.

Zamanı geldiğinde, Susan'ı ortadan kaldırmak için doğrudan doğruya harekete geçmeyecekti, ne de olsa bilimsel araştırmalara saygısı çoktu. Pis işlere bulaşmak gerektiğinde, üzerine şüphe çekmemek için, ortaya, ölümcül darbeyi vuracak aracılar koyardı.

Üstelik ona en çok mutluluk veren, insanları idare etmekti, katletmek değil. Silahı ateşlemek, bıçağı saplamak, teli boynuna dolamak - bunlardan hiçbiri, bir insanı kendi adına kötülükler yapması için kullanmak kadar zevkli değildi.

Güç, şiddetten daha heyecan vericiydi.

Daha doğrusu, en büyük haz, gücü kullanmaktan değil, gücü kullanma sürecinden geçiyordu. İdare etmek. Kontrol. Kontrolü elinde tutmak, ipleri çekmek ve insanların emredil-diği şekilde hareket etmelerini izlemek doktora öylesine büyük bir mutluluk veriyordu ki, kuklacılık yaptığı sırada kulaklarında duyduğu çınlamalar, en büyük katedral çanlarının sesini bile bastırıyordu.

Susan'ın sımsıkı kavramış olduğu boynu, ona uzun yıllar önce, bir mızrak saplanmış olan narin ve zarif bir başka boynu anımsattı.

Arizona Scottsdale'deki bir konakta yaşayan Minette Luckland adında, ailesinin tek varisi zarif bir genç kadın, yemek yediği sırada babasını sırtından vurduktan sonra, annesinin başını bir çekiçle parçaladı. Hemen ardından, evlerinin üst katından, atladı ve giriş katında, ince bir sütunun üzerinde bulunan, av tanrıçası Diana'nın bronzdan heykelinin elindeki mızrak, boynunu delip geçti. Minettein kendi el yazısıyla bıraktığı intihar mektubunda, çocukluğundan bu yana, anne ve babası tarafından cinsel tacize uğradığı yazılıydı; Dr. Ahriman'ın kendisine önerdiği ahlaksız bir iftira. Diana'nın bronz heykelinin çevresinde: Gül yapraklarını andıran kan lekeleri.

Şu anda, loş mutfakta yarı çıplak halde durmuş olan Susan'ın gözlerindeki ışıltı, Minette'ninkinden de hoştu. Genç kadının yüzü terden sırılsıklam olmuş olsa da, Ahri-man'ı etkileyen şey bakışlarından çok, Susan'ın kıvrak bedeninin altında yatan Minette'inki kadar güçlü öldürme potansiyeliydi.

Doktorun başparmağının altındaki sağ atardamar, güçlü ama yavaşça atıyordu. Dakikada elli altı vuruş.

Korkmuyordu, düşünmekten aciz bir kukla misali, oynatılmayı bekliyordu sakince.

Ahriman, Ben Marco adını adeta bir tetik gibi kullanarak, gerekli haikuyu ezberden okuyarak, Susan'ı farklı bir bilinç sürecine taşımıştı. Meslekten olmayan biri, bu duruma hipnotik trans adını verebilirdi, bir bakıma doğruydu. Klinik psikologlar, bunu bir füg olarak nitelendirirlerdi, gerçeğe en yakın olan buydu.

Her iki terim de, Susan'ın içinde bulunduğu durumu tam olarak açıklamıyordu.

Ahriman, haikuyu okuduktan sonra, Susan'ın kişiliği, hipnotize edilmişçesine baskı altına giriyordu. İçinde bulunduğu durumda, bu genç kadın kesinlikle Susan Jagger değildi, o artık değersiz bir kişi, Ahriman'ın yükleyeceği yazılımını bekleyen, boş bir bilgisayar disketiydi.

Eğer Susan, ciddi bir kişilik bölünmesi sayılan bir füg durumunda olsaydı, birkaç garip davranış dışında normal davranıyor gibi görünecekti, oysa genç kadın şu an önemli bir ayrışma sergiliyordu..

"Susan," diye seslendi Ahriman, "kim olduğumu biliyor musun?"

"Biliyor muyum?"diye sordu Susan, kırılgan ve mesafeli bir ses tonuyla.

İçinde bulunduğu durumda, yalnızca emirlere itaat edebildiğinden, sorulara cevap veremiyordu. Ne yapması, ne demesi, nasıl davranması, hatta neler hissetmesi gerektiği söylenmeliydi.

"Psikiatrm mıyım, Susan?"

Genç kadının şaşkın bakışları, loş ışıkta bile fark ediliyordu, "Öyle misin?"

Bu durumdan kurtuluncaya dek, yalnızca emirlere uyacaktı.

"Bana adını söyle," dedi Ahriman.

Bu direkt talimatı alan Susan, bilgisi doğrultusunda bir cevap verebildi. "Susan Jagger."

"Bana kim olduğumu söyle."

"Dr. Ahriman."

"Psikiyatrın mıyım?"

"Öyle misin?"

"Bana mesleğimi söyle."

"Psikiyatrsın."

Bu, transtan-öte-füg ü-andıran durumu tasarlayıp elde etmek kolay olmamıştı. Susan'ı bu uysal oyuncak haline getirmek yorucu bir işti ve profesyonel bilgi gerektirmişti.

On sekiz ay önce, henüz Susan'ın psikiyatrı olmadan, Ahriman, genç kadından habersiz, ona üç kez çok güçlü ilaçlar vermişti: Rohypnıl, phencyelidine, Valium ve hiçbir eczacının listesinde yer almayan harika bir beyin ilacı. Tarifi, ona aitti ve istenilen sonucun elde edilebilmesi için, bu yasadışı ilaçların dozunu iyi ayarlamak gerekirdi.

Susan'ı şu an içinde bulunduğu uysal duruma sokan şeyler sadece uyuşturucular değildi; her doz onu durumundan biraz daha habersiz hale getirmiş ve başına gelenlerin farkında olmamasını sağlamıştı. Genç kadın, bu alacakaranlık uykusundayken, Ahriman, istemli düşüncenin yer aldığı bilinci atlamayı ve şartlı tepkilerin

bulunduğu ve hiçbir karşı koymayla karşılaşmadığı bilinçaltına ulaşmayı başarmıştı.

Susan'a bu üç ilaç seansı boyunca yaptıkları bütün magazin dergilerine manşet olacak türden şeylerdi. Dedikodu yazarları bu yaptığına beyin yıkama adını verseler de, bu yirminci yüzyıla ait bir terim değildi. Ahriman, onun zihnini yeniden yapılandırmamıştı. Bir zamanlar, Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti ve Kuzey Kore'nin uyguladığı tekniklerdi bunlar; insanları, yirmi dört saat nöbetçi kontrolünde kasvetli zindanlara hapsederek, uzun süreli psikolojik işkencelere maruz bırakmak. Dr. Ahriman'ın IQ'su yüksekti, öte yandan çok kısa sürede sıkılabiliyordu. Üstelik, geleneksel beyin yıkama tekniklerinde yüzde yüz başarıya ulaşmak da zordu.

Doktor, Susan'ın bilinçaltına inmeyi yeğledi, mahzene inip, orada Susan'ın bilincinin haberdar olmadığı yeni blı odacık -gizli bir tapmak diyelim- açtı. Orada, geıiç kadının yalnızca bir tek tanrıya ibadet etmesini sağladı; ve bu tanrı Mark Ahriman'dan başkası değildi. Acımasız bir tanrıydı, en küçük bir itaatsizliğe bile hoşgörüsü yoktu, merhametsizdi ve ona karşı çıkılamazdı.

Bu üç seanstan sonra, Susan'a bir daha asla ilaç vermedi. Gerek kalmamıştı. Bu üç seans boyunca, genç kadını kontrol altına alabileceği ve kişiliğini hemen bastırıp, ilaçlar sayesinde zekâsına hâkim olabileceği oyunları- Marco adı, haiku - ona kabul ettirmişti.

Son ilaç seansı sırasında, ona agorafobi da aşılamıştı. İlginç bir rahatsızlık olduğunu düşünüyordu; bu hastalık, insanı heyecanlı olaylara sürüklüyor ve güçlüklere dayanamayan hasta sonunda mahvoluyordu. Tek amacı eğlenmekti.

Şu an ise, elini Susan'ın boynuna kenetlemiş, "Bu kez kendim olmak istemiyorum. Bu gece değişik bir şeyler yapalım. Kim olduğumu biliyor musun, Susan?"

"Kimsin?"

"Babanım," dedi Ahriman.

Susan yanıt vermedi.

"Bana kim olduğumu söyle."

"Babamsın," dedi Susan.

"Bana baba de," diye emretti Ahriman.

Susan'ın sesi hâlâ mesafeli ve heyecansızdı, çünkü Ahriman, ona neler hissetmesi gerektiğini henüz söylememişti. "Peki, baba.

Sağ elmin baş parmağının altında hissettiği atar damarında, nabzı yavaş atıyordu.

"Bana saçımın rengini söyle."

Mutfağın, saçlarının rengini fark edemeyecek kadar karanlık olmasına karşın, Susan, "Sarı," dedi.

Ahriman'ın saçları kırlaşmıştı, ama Susan'ın babası gerçekten de sarışındı.

"Bana gözlerimin rengini söyle."

"Benimkiler gibi yeşil."

Ahriman'ın gözleri elaydı.

Sağ eli hâlâ Susan'ın boynunda olduğu halde, eğilip genç kadını iffetli denecek biçimde öptü.

Susan'ın ağzı gevşekti. Öpücüğe aktif olarak katılmıyordu; işin aslı öylesine pasifti ki, sanki komadaymış gibi hareket ediyordu.

Susan'ın dudaklarını hafifçe ısırdı, sonra aralayıp, dilini ağzına soktu; onu, bir babanın kızını öptüğü gibi öpmediği kesindi ve genç kadının dudakları hareket etmediği ve nabzı yavaş attığı halde, Ahriman onun soluğunun hızlandığını fark etti.

"Neler hisediyorsun, Susan?"

"Neler hissetmemi istiyorsun?"

Bir eliyle Susan'ın saçlarını düzeltti. "Çok utanmış ve aşağılanmış. Aşırı üzgün... ve öz baban tarafından bu şekilde kullanılmış olduğun için, biraz da gücenmiş. Kirli ve alçak. Ama yine de itaatkâr ve sana verilen emirlere uymaya hazır... çünkü istemin dışında tahrik olmuş haldesin. Bu pis açlık hissinden kurtulmaya çalışıyor ama beceremiyorsun."

Onu bir kez daha öptü, Susan bu kez ağzını kapatmaya çalıştı, ama elinde olmadan gevşedi ve dudakları aralandı. Ellerini, doktorun göğsüne dayadı ve onu itmeye çalıştı ama tıpkı bir çocuk gibi, fazla güçlü değildi

Ahriman'ın parmağının altındaki atar damar, bir av köpeğinden kaçan bir yabani tavşanmki kadar hızlı atıyordu.

"Yapma, baba."

Susan'ın yeşil gözlerindeki parlak ışık, gözyaşlarıyla hu-ğulanmıştı.

Doktor, bu bildik tuzlu ve hafif acı sıvıyı içine çektikçe, vahşi arzusu durmadan kabarıyordu.

Sağ elini genç kadının boynundan, beline doğru kaydırdı ve onu kendine doğru çekti.

Susan, tek bir sözcükte hem korkusunu hem de arzusunu belli etmeye çalışarak "Lütfen," diye yalvardı.

Ahriman derin bir soluk aldı, sonra ağzını Susan'ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne çevirdi: Avcının koku alma duyusunun güvenilirliği onaylanmıştı: Yanakları ıslak ve tuzluydu.

"Harika."

Onun ıslak yüzünü küçük öpücüklere boğdu ve dilinin ucuyla dudaklarının tadına baktı.

Artık iki elini de beline dolamıştı, bu haldeyken genç kadını kaldırıp, buzdolabına yasladı ve kendi bedeniyle onu sıkıştırdı.

"Lütfen," diye yineledi Susan, "lütfen," küçük kız hem istek, hem de dehşet duygularını bir arada yaşıyordu.

Susan'ın gözyaşlarıyla birlikte, ne bir hıçkırık, ne de bir sızlanma vardı ve doktor, asla tatmin edemeyeceği susuzluğunu gidermeye çalışırken bu sessiz dakikaların tadını çıkarttı. Sanki onu hayatta tutan gündelik besin buymuş gibi ağzının, burnunun ve kirpiklerinin kenarlarındaki gözyaşlarını yaladı.

Elini onun belinden çekip, geri çekildi "Odana git Susan."

Susan gözyaşları içinde odasma yöneldi.

Doktor, genç kadının zarif bedenine hayranlıkla baka-kaldı.

31

Valet rüyasında bir tavşan kovalıyor, durmadan kıpırdanıyor ve burnunu çekiyordu, ama Martie bir katafalkın üzerindeki bir ölünün heykeli kadar sessizdi.

Uykusu, günün tüm kargaşalarına karşın, fazlasıyla ağır görünüyor ve Dusty'ye Skeet'in New Life Kliniği'ndeki uyku ile karışık koma halini anımsatıyordu.

Dusty, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkartmadan yatağın üzerine oturmuş, Skeet'in mutfağında bulmuş olduğu on dört sayfayı gözden geçiriyordu. Kara kara, Dr. Yen Lo'nun otuz dokuz değişik türde yazılmış adını düşünüyordu.

Bu adı ağzına alır almaz, Skeet bir travmaya girmiş ve her soruya, başka bir soruyla yanıt verdiği bir alacakaranlığa gömülmüştü. Gözleri açık olduğu halde, uykudaymış gibi hareket etmeye başlamış, yalnızca emirlere doğrudan yanıtlar vermişti. Dusty sonunda sinirlenip de ona, Beni dahafaz-la yorma ve uyu dediğinde ise, Skeet sanki beyninde bir elektrik düğmesi kapatılmışçasma, hemencecik, derin bir uykuya dalmıştı

Skeet'in tüm garip davranışları içinde, Dusty'nin özellikle dikkatini çeken bir tanesi vardı: Dr. Yen Lo'nun adını duy-masıyla, Dusty'nin ona uyumasını söylediği zaman arasında olup bitenleri hatırlamaması. Nedeni, geçici hafıza kaybı olabilirdi. Oysa Skeet, baygın olduğu anda bile Dusty'yle konuşmasını sürdürmüştü.

Martie gün boyunca duyduğu "kayıp zaman" kuruntusunu, Dusty'ye açmıştı, oysa yaşadıkları arasında boşluk ya da boşluklar olup olmadığını bilmiyordu. Herhangi bir patlamaya neden olmamak için, seramik kütükleri ateşlemeden, şöminenin bağlı olduğu gaz

vanasını açıp açmadığını kontrol etmek için defalarca oturma odasına girip çıkmıştı. Vanayı her defasmda sıkıca kapalı bulmasına karşın, hafızasının güveler arafmdan kemirilmiş yün bir kazağı andırdığı görüşüne kapılmıştı.

Dusty, kardeşinin baygınlığı sırasında yanındaydı. Ve bir füge dönüşen Martie'nin korkusunu gözlerinden okumuştu.

Belki aralarında bir bağ vardı.

Bu oldukça sıradışı bir gündü. Dusty'nin hayatta en çok sevdiği iki kişinin başından, birbirlerinden farklı ama bir o kadar da benzer dramatik olaylar geçmiş, sapkın davranışlar sergilemişlerdi. Böylesine garip bir olayın gerçekleşme olasılığı, ancak on sekiz milyonda birdi, yani lotoyu kazanmak gibi bir şeydi. Sıradan biri, bunun acımasız bir tesadüf olduğunu düşünebilirdi.

Dusty'ye göre ise, tesadüf diye bir şey yoktu. Bu iki olay arasında korkutucu bir bağ vardı.

Skeet'in kâğıtlarım şifoniyerin üzerine koyup, not defterini çıkarttı. İlk sayfasına, kardeşinin kurallar olarak nitelendirdiği, haiku'yu yazdı.

Mavi çam iğnesi.

Çağlayanda Dalgalara karıştı.

Skeet, dalgalardı. Çam ağacının mavi iğnesinin, görevler olduğunu söylemişti. Çağlayan ya Dusty ya da Yen Lo idi veya Skeet'e haiku'yu söyleyen herhangi biriydi. Skeet bunu ilk ezberden okuduğunda, Dusty'e laf salatası gibi gelmişti, ama üzerinde düşündükçe, yavaş yavaş içindeki yapıyı ve amacı fark etmeye başladı. Bir şekilde haiku'yu bir mekanizma olarak düşündü, güçlü bir etkisi olan basit bir aygıt, kompre-sörlü bir boya ve çivi tabancası.

Sanayi devrimi öncesi yaşamış olan bir marangoza, bir çivi tabancası vermeyi deneyin, amacım anlamakta güçlük çekecektir - ta ki, kazara ayağına bir çivi saplanana dek. Dusty, haiku'yu inceledikçe, kardeşine istemeden psikolojik bir zarar verilmiş olabileceği düşüncesi üzerinde kafa yormaya başladı.

Görevler.

Haiku'nun amacmı anlamak için, Skeet'in görevler demekle neyi kastettiğini kavraması gerekiyordu.

Dusty, haiku'yu ve kardeşinin bu dizeler üzerinde yapmış olduğu yorumu kelimesi kelimesine anımsadığından emindi, ne de olsa hafızası çok güçlüydü. Liseyi ve kolejin ilk yılını yüksek bir ortalama ile bitirdiğinde, herkes onun, hayatına bir öğretim üyesi olarak devam edeceğini sanmıştı, bir boyacı olarak değil.

Görevler.

Dusty eş anlamlı sözcükler düşündü. İş. Ödev. Zorunluluk. Meslek. Ünvan. Yetenek. Kariyer. Kilise.

Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Valet, yattığı yerde sızlandı, tedirgin gibiydi, sanki rüyasında peşinden gittiği tavşan, uzun dişli bir canavar kılığına bürünmüştü.

Martie kendinden geçmişçesine uyuyordu, köpeğin sesini duymadığı kesindi.

Valet, birdenbire gürültüyle havlamaya başladı

"Yavaş oğlum, sakin ol," diye fısıldadı Dusty.

Köpek, rüyasında bile sahibinin sözünü dinliyordu.

"Sakin ol oğlum, aferin sana, Valet."

Köpek uyanmadığı halde, kuyruğunu birkaç kez yere vurdu, sonra yeniden altına kıvırdı.

Martie ve Valet sakince uyuyordu, oysa Dusty'nin içini ani bir huzursuzluk kaplamıştı. Haiku'yu incelerken uyanık olduğunu haürladı, ama bir an için uyuyakalmış olabilirdi. Yatağın içinde doğruldu, omuriliğinden aşağı buz gibi sular akıyordu sanki.

Gün içinde aynı şeyin başma geldiğini hatırladı.

Valet mutfakla garajı birbirine bağlayan kapının önünde durmuş, Skeet'in dairesine gitmek üzere bekliyordu ve Dusty kapüşonlu yağmurluğunu üzerine geçirirken, sabırla kuyruğunu yere vuruyordu.

Telefon çalmış. Birisi onu Los Angeles Times'a abone etmeye çalışmıştı.

Dusty, birkaç saniye sonra, telefonu kapatıp garaj kapısına doğru baktığında, Valet'in artık ayakta durmadığını, sanki şekerleme yapmaya başlayalı on dakika olmuş gibi eşikte yattığını görmüştü

"Yediğin tavuk parçalarının hepsi birer protein deposuydu sarı köpek. Hadi canlan biraz. "

Valet, sıkmtilıymış gibi iç geçirerek ayaklarının üzerinde doğrülmuştu.

Dusty sahneyi üç boyutluymuşçasma kafasından geçirdi ve köpeğin tüm ayrıntılarını gözünün önünde canlandırdı. İşin aslı, o am şu an daha net hatırlıyordu; geriye dönüp baktığında, kesinlikle emindi, köpek uyuyordu.

Güçlü hafızasına karşın, onu Times'a abone etmeye çalışan kişinin bir kadın mı, yoksa bir erkek mi olduğunu ha-tırlayamamıştı. Telefonda neler söylediğini ya da ona neler anlatıldığını hayal meyal anımsıyordu.

O anda, bu geçici hafıza kaybını strese bağlamıştı. Çatıdan atlamak, kardeşinin gözünün önünde komaya girmesi: kolay şeyler değildi bunlar.

Eğer telefonda birkaç saniye değil de beş ya da on dakika konuşmuşsa, bu konuştuğu kesinlikle Times'ın pazarlama elemanı olamazdı. Onunla, bu kadar uzun süre tartışacak ne konu bulabilirdi ki? Seri ilanları mı? Baskı fiyatlarını mı? John Gutenberg'i mi? Times'ın bu son günlerde hızla yükselen atışlarım mı?

Valet'nin uyuduğu bu süre içerisinde, Dusty ya Times pazarlamacısının dışında biriyle telefonda konuşmuş ya da birkaç saniye boyunca teefonda görüştükten sonra, arada başka bir iş yapmıştı.

Hatırlayamadığı bir iş.

Kayıp zaman.

Olamaz. Ben de mi?

Bacakları, kollan, sırtı karıncalandı. Yatağını karıncalar istila etmiş gibiydi. Ardından bir titreme.

Dik oturamıyordu, ayağa kalkmaya karar verdi. Dik du-ramıyordu, yürümeye başladı, halı ayaklarının altından kayıyordu sanki, yeniden yatağa dönüp hareket etmeden oturdu. Bedeni buz gibiydi, karıncalar kaybolmuştu. Ama bu kez beyninde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı, Gizli Dosyalar dizisindeki gibi garip ve düşmanca varlıklar hayatına girmiş gibiydi.

32

Susan, gözyaşları içinde, dizleri bitişik halde, yatağın kenarında oturmuştu. Bekliyordu.

Ahriman tam karşısında, şeftali renginde, hareli ipek döşeli bir koltukta oturuyordu. Onu elde etmek için acelesi yoktu.

Bir delikanlıyken bile, en ucuz oyuncağın dahi babasının antika otomobillerinden farkı olmadığını anlamıştı. Bir oyuncağın zevkine varabilmek için, tüm hatlarını, acele etmeden, saatlerce incelemek - ve kullanmak- gerekirdi. Aslında bir oyuncağa tam anlamıyla sahip olmak için, yalnızca nasıl çalıştığını değil, çizgilerindeki sanatı da anlamak gerekirdi.

Susan Jagger'in hatları iki yönlüydü: Elbette ki, öncelikle fiziksel, sonra da ruhsal. Yüzü ve bedeni akıl almaz derecede güzeldi. Ama aynı güzellik zekâsında da vardı, hem kişiliğinde hem de zihninde.

Bir oyuncak olarak da iki yönlüydü ve birincisi cinselliğiydi. Bu gece ve birkaç gece daha, Ahriman onu hoyratça, uzun uzun kullanacaktı.

İkinci işlevi, acı çekip, güzelce ölmekti. Bir oyuncak olarak, acı içinde, agorafobisine karşı verdiği cesur ama ümitsiz mücadelesi sayesinde, ona yeterince zevk vermişti. Bu zor şartlar altında bile mizah gücünü korumaya çalışıyor olması dokunaklı ve aynı zamanda harikaydı. Kısa süre sonra Ahriman, Susan'ın korkularını daha da karmaşık hale getirecek, son darbeyi vurmadan önceki hızlı çöküşünü keyifle izleyecekti.

Susan'ın, programlanmış olduğu üzere, bir yanı utanç içinde kavruluyor, diğer yanı ise arzu içinde çırpmıyordu. Tir tir titremeye başlamıştı.

Arada bir gözleri seğiriyordu - Uykudaki göz hareketi, kişiliğin dibe vuruşunun en doğal kanıtı. Bu hali hem güzelliğini riske atıyor, hem de doktorun dikkatini dağıtıyordu.

Susan bu akşamki rolünü biliyordu, bu erotik senaıyo-nun içinde kendisinden beklenileni öğrenmişti, bu yüzden Ahriman onu içinde bulunduğu uykudaki göz hareketi durumundan kurtarmak için, bilincini biraz su üstüne çıkartmaya karar verdi.

"Susan, şimdi tapmaktan çıkmanı istiyorum," dedi Ahriman. Tapmak demekle, genç kadına talimatlar verdiği bilinç altından söz ediyordu. "Dışarı çık ve basamakları tırmanmaya başla, ama çok fazla değil, azıcık ışık görünce dur. İşte orada, tam orada dur."

Susan'ın gözleri, yüzeyine bulutların yansıdığı karanlık gölcükleri andırırken, birden gün ışığına kavuşmuşçasma parladı.

"Giydiklerin bana hâlâ çekici geliyor," dedi Ahriman. "Beyaz pamuklu, Sadelik." Birkaç ziyaret önce, ona gece yatarken beyaz pamuklu şeyler giymesini emretmişti; böyle giyinmesi onu uyarıyordu. "Saflık. Masumiyet. Hem çocuksu, hem olgun."

Genç kadın kızardı, bakışlarını usulca yere çevirdi. Gözlerinde utanç gözyaşları vardı.

Doktora bakmaya cesaret ettiğinde, karşısında gördüğü babasıydı. Ahriman, kutsal tapmağında onunla bire bir konuştuğunda, tüm bilincini ele geçiriyordu.

Bu gecelik oyun sona erdiğinde, telefonun çalışıyla, Ah-riman'ın evden ayrılışı arasındaki zaman dilimini kesinlikle hatırlamayacaktı. Ne bu ziyareti anımsayacaktı, ne de ensest ilişkisini.

Öte yandan Ahriman, hatırlamasını isterse, genç kadına babasının onu taciz etmesiyle ilgili bir senaıyo yaratacaktı. Böylesine dehşet verici bir olayı genç kadına kabul ettirmek saatlerini alacaktı, ama ondan sonra, hayatı boyunca babasının

tacizlerine maruz kalmış olduğuna inanacak olan Susan, bastırılmış travmalarını, terapilerle aşmaya çalışacaktı.

Eğer Susan, babasını polise şikâyet edecek kadar ileri gitse bile, Ahriman, genç kadının yalan makinesinde hiçbir falso vermeyeceğinden emindi. Soluğu, kan basıncı, nabzı ve solgun yüzü incelendiğinde, onun doğru öylediğinden emin olacaklardı, çünkü bu adi suçlamanın her ayrıntısını hiç çekinmeden anlatacaktı.

Ahrimanin, Susan'la bu şekilde oynamaya niyeti yoktu. Bu oyunu diğer kurbanlarıyla oynamış ve artık sıkılmıştı.

"Bana bak, Susan."

Susan başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, doktorun aklına, e.e.cummings'in dizeleri geldi: Gözlerinde / yeşil bir Mısır ışığı parlıyor.

"Bir dahaki sefere," dedi Ahriman, "kameramı getireceğim ve yeni bir kaset daha dolduracağız. Seni kameraya ilk kaydedişimi hatırlıyor musun?"

Susan başını olumsuzca salladı.

"Bu, hatırlamamanı emrettiğim içindir. Bilincini öylesine alçattım ki, intiharın eşiğindesin. Ama henüz intihar etmeni istemiyorum."

Susan bakışlarını Ahriman'dan çevirip, sütunun üzerinde duran saksıya baktı.

"Bana, seni hatırlatacak bir kaset daha. Bir dahaki sefere. Hayal gücümü harekete geçirmem gereecek. Gelecek sefer, çok kötü bir kız olacaksın, Susie. İlk kasedin, bir çizgi film kadar masum görünecek."

Her kurbanının kaseterini saklamak pek akıllıca bir düşünce değildi. Toplam 121 kasedinin her biri, suçlayıcı bir delil sayılırdı,

ama onları öylesine iyi bir yerde gizliyordu ki, evine bir baskın bile düzenlense, onları bulmaları olanaksızdı.

Bu riski göze amaya değerdi, çünkü Ahriman eski günlere özlem duyan duygusal biriydi, eski dostlara, eski oyuncaklara.

Hayat bir tren yolculuğudur ve her istasyonda, önem verdiğimiz bir çok insan, bir daha asla binmemek üzere iner, ta ki yolculuğun sonu gelip de, tek başımıza kaldığımızı, diğer tüm koltukların boş olduğunu fark edinceye dek. Bu gerçek, herkes kadar doktoru da üzüyordu, ama onun üzüntüsünün diğerlerinden yadsınamaz bir farklılığı da vardı.

"Bana bak Susan."

Susan, hâlâ sütunun üzerindeki saksıya bakıyordu.

"İnatçı olma, babana bak, hemen şimdi."

Susan talimatlara uymadığı için, özür dilercesine bakan gözlerini doktora çevirdi. Ahriman, bundan korkunç bir zevk alıyordu.

Susan Jagger öldükten sonra, bir gece oturup onu, birlikte geçirdikleri o güzel anları yeniden izlemek, sesini yeniden duymak isteyeceğinden emindi. Bu onun zaafıydı.

O gece video arşivinden, istediği kasetleri bularak kendini şımartacaktı. Susan'ı nasıl böylesine aşağılık ve bayağı biri haline getirdiğini izleyip, zevkten çıldıracaktı. Müstehcenlik içinde debelense de, Ahriman, genç kadının içindeki, evrim geçirmemiş, henüz yerlerde sürünen, korku dolu hayvanı fark edebiliyordu.

Bu kasetleri toplamasının nedeni, onları yeniden izlemek olduğu kadar, koleksiyonculuğa duyduğu meraktı. Evi, yıllardır topladığı kurşun askerler, maket arabalarla doluydu.

"Kalk ayağa kızım."

Susan yataktan kalktı.

"Dön."

Susan, onu muayene etmesi için, yavaşça döndü.

"Evet, karar verdim," dedi Ahriman, "bir dahaki kasete kan olmasını istiyorum. Filmin teması, bedensel sıvılar üzerine olacak. Çok çok pis bir şey olacak. Çok eğleneceğiz. Kabul edeceğinden eminim."

Susan, gözlerini yeniden saksıya çevirdi, bu yanızca pasif bir itaatsizlikti, çünkü talimatı üzerine yeniden Ahriman'a döndü.

"Eğer eğlenceli olacağını düşünüyorsan, söyle," diye diretti Ahriman.

"Evet baba. Eğlenceli."

Susan'a dizlerinin üzerine çökmesini emretti.

"Bana doğru emekle, Susan."

Mekanik bir bankada, dişlerinin arasında demir bir para olan ve kasaya doğru ilerleyen bir oyuncak gibi Susan koltuğa doğru yaklaştı, yüzünde gerçek gözyaşları vardı. Türünün mükemmel bir örneği ve bütün koleksiyoncuların sahip olmak isteyeceği bir parçaydı.

33

Dusty hâlâ, öğleden sonraki olayı toparlamaya çalışıyordu. Telefonun çaldığı anla, köpeğin uyandığı an arasında olanları bir türlü açık ve net olarak hatırlayamıyordu. Bir an köpek ayakta durmuş, kuyruğunu sallıyordu; bir saniye sonra, garaj kapısının önünde kestiriyordu. Eksik dakikalar. O kadar uzun süre kiminle telefonda konuşmuş olabilirdi? Ne yapmış olabilirdi?

Olayları yeniden gözden geçiriyordu, kaybolan zaman olarak gördüğü o kara deliğe odaklanmaya çalışıyordu. Mar-tie uykusunda inlemeye başladı.

Dusty, az önce Valet'i sakinleştirirken yaptığı gibi "Sakin ol. Her şey yolunda," diye fısıldadı. Elini, karısının omzuna koydu.

Martie sakinleşmiyordu. İniltisi, sızlanmaya dönüşmüştü, titriyordu. Sonra tiz çığlıklar atmaya başladı. Ardından da, ani bir hareketle üzerindeki çarşaflan tekmeleyip yataktan fırladı, artık korku dolu bağnşmalar yok olmuş, yerini hırıltılar almıştı. Elini, kusacakmış gibi ağzına götürmüştü. Sanki, rüyasında gördüğü bir şeyden midesi bulanmışçası-na, hırsla ağzını ovalıyordu.

Dusty de yataktan fırlayıp, yatağın çevresini dolanarak kansmm yanma geldi, Martie'nin arkasında duran Valet, tetikteydi.

"Benden uzak dur!" diye haykırdı, Martie.

Sesinde öylesine bir heyecan vardı ki, Dusty olduğu yerde donakaldı, tüyleri diken diken olmuş köpek titremeye başladı.

Hâlâ ağzmı ovalayan Martie, ellerine baktı, kanla kaplı olacaklarını düşünmüştü - üstelik kendi kanıyla değil. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Dusty ona yeniden yaklaşmayı denedi ama Martie bu kez daha da vahşice, ondan uzak durmasını emretti. "Bana güvenemezsin, yanıma yaklaşamazsm, bunu aklından bile geçirme."

"Yalnızca bir kâbustu."

" Kâbus olan bu."

"Martie... "

Genç kadın, rüyasında gördüklerinden şiddetle sarsılmış, sıkıntı dolu bir sesle hırlıyordu.

Dusty, uyarıya rağmen karısına yöneldi ve ona dokundu, Martie geri çekildi. "Bana güvenmel Tanrı aşkına bana güvenme."

Martie, kocasının çevresinden dolanacağına, adeta bir maymun gibi dağınık yatağa tırmandı ve koşar adımlarla banyoya gitti.

Köpek sızlandı, Dusty o güne dek böylesine büyük bir korku yaşamamış olduğunu düşündü.

Bu ilkinden de kötü bir krizdi. Bir kez olması bir sapkınlık sayılabilirdi. Ama iki kez olması bunun devamının da olabileceğine işaret ediyordu.

Martie'nin peşinden banyoya doğru gitti. Martie, soğuk su musluğunu ve ilaç dolabının kapısını açmıştı.

"Geçen defadan daha şiddetli olmuş olmalı," dedi Dusty.

"Ne?"

"Kâbusun."

"Bu defa, Yaprak Adam kadar sevimli bir rüya değildi," dedi Martie, ama ayrıntılara girmeye niyeti yoktu.

Reçetesiz de satılan, ve nadiren kullandığıı hafif bir uyku ilacının kapağını açtı. Mavi tabletleri sol eline boşaltü.

Dusty, ilk başta çok saçma bir düşünce olmasına karşın, karısının intihar etmek istediğini düşündü. Şişenin içindeki tüm hapları yutsa da, bir şey olmazdı... ve Martie bunu yaparken kocasının ona engel olacağmı biliyor olmalıydı.

Martie, hapların büyük bir kısmını şişeye geri boşalttı. Avucunda yalnızca üç tane kalmıştı.

"Üzerinde, en fazla iki tane almak gerektiği yazıyor," dedi Dusty.

"Umurumda bile değil. Uyumak, dinlenmek istiyorum, bu tür bir başka kâbusa katlanabileceğimi sanmıyorum. Asla."

Martie'nin siyah saçlan terden sırılsıklam, rüyasmdaki canavar yüzünden diken diken olmuştu. Haplar, canavarı öldürmeye yarayacaktı.

Bir bardağa su doldurup, üç hapı birden yuttu.

Yanında durmuş olan Dusty müdahale etmedi. Hapların ona iyi geleceği kesindi. Öte yandan Dusty, derin bir uykuya dalacak olan karısının bu kez kâbus görüp görmeyeceğinden emin değildi, yine de hiç uyumamasından iyiydi.

Martie bardağı kenara koymaya hazırlanırken, aynadaki görüntüsüne baktı. Tüyler ürpertici görünüyordu, Martie aynadaki aksi karşısında ürperdi.

Yüzü bembeyazdı. Dudaklarıysa morarmıştı.

"Aman Tanrım, şu halime bak," dedi Martie. "Ne hale geldiğime bir bak."

Dusty, karısının soluk teninden ya da kafasına yapışmış saçlarından değil de, gözlerindeki korku dolu ifadeden söz ettiğinin farkındaydı.

Martie bardağı aynaya doğru fırlataccakken, Dusty onun elini havada yakaladı. Yerdeki fayanslar, bardağın içinde kalan sudan ıslanmıştı.

Dusty ona dokunur dokunmaz, Martie banyonun kapısını kocasının yüzüne doğru öyle hızla kapattı ki, duşun kapıları zangırdadı.

"Bana yaklaşma! Tanrı aşkına, neler yapabileceğimin farkında değil misin?"

Dusty'nin, endişeden midesi bulanmaya başlamıştı. "Senden korkmuyorum, Martie."

"Bir öpücük, ısırıktan ne kadar uzak olabilir ki?" diye sordu Martie kısık ve korku dolu bir sesle.

"Ne?"

"Bir öpücükle, bir ısırık öylesine yakın ki, düşünsene dilin ağzımdayken."

"Martie, lütfen. . . "

"Öpücükten, ısırığa. Dudaklarını parçalamak öylesine basit ki. Yapamayacağımı nereden biliyorsun? Yapmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?"

Martie yeni bir panik atağın eşiğindeydi ve Dusty onu nasıl durduracağını hatta nasıl yavaşlatacağını bile bilmiyordu.

"Ellerime bak," dedi Martie yalvarırcasına. "Bu tırnaklar. Plastik tırnaklar. Onlarla gözlerini kör edemeyeceğimi de nereden çıkartıyorsun? Gözlerini yuvalarından sökemeyeceği-mi mi sanıyorsun?"

"Martie, tüm bunlar... "

"İçimde, şimdiye dek görmediğim bir şey var, beni inanılmaz derecede korkutan bir şey ve bu şey çok kötü bir şey yapmama neden olabilir, sem kör etmeme neden olabilir. Kendi iyiliğin için, benden korksan iyi edersin."

Dusty'nin içinde gelgit dalgaları vardı sanki, bir yandan karışma duyduğu sevgi ve acıma, diğer yandan da korku ve parçalanma duygusu.

Martie'ye doğru uzandığında, genç kadın kendini banyodan dışarı attı. Aralarındaki kapıyı hızla örttü.

Dusty banyodan çıkıp, onu yatak odasma kadar izledi, Martie'yi, kapısı açık duran elbise dolabının önünde buldu. Dusty'nin gömleklerini karıştırıyor, askılara bakıyordu, bir şeyler arıyor gibiydi.

Kravat askısı. Askıların çoğu boştu. Dusty'nin yalnızca dört kravatı vardı.

Biri düz siyah, diğeri, lacivert kırmızı çizgili iki kravatı çekip çıkarttı ve Dusty'ye uzattı. "Bağla beni."

"Ne? Yo. Aman Tanrım, Martie?"

"Ciddiyim."

"Ben de öyle. Hayır."

"Ellerimi ve ayak bileklerimi bağla," diye diretti Martie.

"Hayır."

Valet yatağının içinde doğrulmuştu, gözlerini bir tenis maçı seyredermiş gibi, bir Dusty'ye, bir Martie'ye çeviriyordu.

"Böylece, gecenin bir yansı, tamamen çıldıracak olur-s am... "

Dusty soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Kes şunu lütfen."

"...tamamen çıldıracak olursam, bari hiç kimseye zarar vermemiş olurum."

"Senden korkmuyorum."

Dusty'nin sahte sakinliği, Martie'ye bulaşmamış gibi görünüyordu, aksine onu daha da çileden çıkartmıştı sanki: "Pekâlâ, korkman gerektiği halde korkmuyor olabilirsin, ama ben, ben korkuyorum. Kendimden korkuyorum, bir kriz anımda kendime ya da bir başkasına yapabileceğim şeylerden korkuyorum. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Eğer kriz anında elime bir bıçak ya da silah geçirirsem, onu kendimde kullanacağımdan eminim. Tam şuramda çılgın bir arzu var." Yumruğunu midesine götürdü "Bu bir şeytan, içimde kıvnlıp ilerleyen ve bana bıçaklar ve çekiçler hakkında kötü şeyler fısıldayan bir kurtçuk."

Dusty başını salladı.

Martie, yatağın üzerine oturup ayak bileklerini kravatlardan biriyle birbirlerine bağlamaya çalıştı, ama bir süre sonra durdu, sinirleri bozulmuştu. "Kahretsin, senin gibi düğüm atamıyorum. Bana yardım etmen gerek."

"Bu uyku ilaçlarından tek bir tanesi bile işe yarar, sen üç tane birden aldm. Bağlanmana gerek yok."

"Bu haplara güvenemem. Ya bana yardım edersin ya da kusup, yuttuğum hapları çıkartmm," dedi Martie.

Mantıklı düşünemiyordu. Skeet'in uyuşturucu kokteyli alıp Sorensonların damına çıktıktan sonraki hali kadar korku içindeydi ve en az onun kadar mantıkdışı davranıyordu.

Martie, bağlamayı bir türlü beceremediği kravatların ortasında çaresizce oturmuş, ağlamaya başladı. "Lütfen tatlım, lütfen. Bana yardım et. Uyumam gerek, öylesine yorgunum ki, dinlenmeliyim

yoksa bayılacağım. Biraz huzura ihtiyacım var. Bana yardım etmezsen, huzura kavuşamayacağım. Yardım et. Lütfen."

Karısının gözyaşları, onu hiddetinden daha fazla etkilemişti.

Ona doğru yaklaştığında, Martie sırtüstü yatağa uzanıp, korkusunun kendisini sokmuş olduğu bu durumdan utanıyormuşçasma, elleriyle yüzünü örttü.

Dusty, karısının ayak bileklerini bağlarken titredi.

"Daha sıkı," dedi Martie.

Dusty düğümleri, Martie'nin istediği kadar sıkı atmıyordu. Kazara da olsa, onu incitmekten korkuyordu.

Martie yumruklarını ona doğru uzattı.

Dusty siyah kravaü alıp, ellerini, kan dolaşımını engellemeyecek kadar ama yine de sıkıca bağladı.

Martie bağlandıktan sonra gözlerini kapadı ve yana doğru döndü, belki Dusty'ye zarar vermemek için, kocasından mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu, belki de görünümünden utanıyordu. Ama Dusty'ye göre, Martie'nin yüzünü örtmesinin asıl nedeni, gözyaşlarının zayıflık olduğuna inanıyor olmasıydı.

O, bir savaş kahramanı olan Bob Woodhouse'ın kızıydı ve babasının mirasını yaşatmaya kararlıydı. Babasından miras kalan onura ve cesarete ne oluyordu? Elbette, bir boyacının karısı ve bir bilgisayar oyunu tasarımcısı olarak, yaşadıkları bu ılıman Kaliforniya kentinde fazla kahramanlık gerektirecek bir yaşamları yoktu. Ama yine de yararlı bir insan olmak, iyi ve kötü günde evliliğini sürdürmek, sorumluluklarını yerine getirmek, arkadaşlarına her şartta destek olmak, Skeet gibi, hayat yolunda yara alanlara yardımcı olmak, dürüstlükten ayrılmadan ve özsaygısını yitirmeden yaşamak gibi küçük kahramanlıklar vardı hayatında. Bu küçük

kahramanlıklar, asla bir madalyayla onurlandırılmasa da, insanı bencil ve hoşgörüsüz olmaktan kurtarıyordu.

Özellikle Martie gibi, sıradan yaşantısının içinde, başkalarını rahatlatmak için çaba sarfeden biri için, gözyaşları son derece onur kırıcıydı.

Dusty tüm bunları anlıyor ama Martie'ye belli etmemeye çalışıyordu, çünkü onu anladığını göstermek, savunmasızlı-ğmı kabul etmek, bir bakıma ona acımak anlamına gelirdi. Martie de kocasının bildiğinin farkındaydı; ama aşkı daha da erdemli kılmanın yolu, söylenmemesi gereken şeyleri söylememekten, söylenmesi gerekenleri ise, doğru zamanda söylemekten geçerdi.

Bu yüzden Dusty, ciddi bir ifadeyle siyah kıravata düğüm attı.

Martie güvenli bir biçimde bağlandıktan sonra, cenin pozisyonu alarak uyumaya hazırlandı, yüzü hâlâ gözyaşları içindeydi. Tam o sırada Valet yanma gelip, başını uzatarak, sahibesinin yanaklarını yalamaya koyuldu.

Martie, bunca zamandır gizlemeye çalıştığı hıçkırıklarını artık tutamaz olmuştu; işin ilginç yanı hıçkırıklarının kahkahayı andırıyor olmasıydı. "Tüylü dostum benim. Zavallı anneciğinin bir öpücüğe ihtiyacı olduğunu anladın demek."

"Belki de onu çeken, soluğundaki lazanya kokusudur," dedi Dusty. Bu sözde mutluluk anını uzatmaya çalışıyor gibiydi.

"İster lazanya olsun, ister tertemiz köpek aşkı," dedi Martie, "benim için hiç fark etmez. Bebeğimin beni sevdiğini biliyorum."

"Öbür bebeğin de öyle," dedi Dusty.

Martie en sonunda dönüp kocasına baktı, "Bugün aklımı kaçırmama engel olan da buydu zaten."

Dusty yatağın kenarına oturup, karısının bağlı ellerini tuttu.

Bir süre sonra, ilacın ve yorgunluğun da etkisiyle Mar-tie'nin gözleri kapandı.

Dusty, şifonyerin üzerindeki saate baktı ve aklına kayıp zaman geldi. "Dr. Yen Lo."

Martie gözlerini açmadan, "Kim?" diye sordu.

2 38 • DEAN KOONTZ

"Dr. Yen Lo. Bu adı daha önce hiç duymadın mı?"

"Hayır."

"Mavi çam iğnesi."

"Ne?"

"Çağlayanda."

Martie gözlerini açtı. Bakışları dalgındı. "Söylediklerin bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Dalgalara karıştı," diye tamamladı Dusty. Bu sözlerin Skeet'i olduğu kadar karısını da etkileyeceğini düşünmüştü.

"Güzel," diye mırıldandı Martie, gözlerini yeniden kapatırken.

Valet kendi yatağına gideceğine, Martie'nin yanında uzanmayı tercih etmişti. Uyuklamıyordu. Arada bir başını kaldırıp uyuyan sahibesine ve odanın içindeki gölgelere bakıyordu. Çevrede kuşkulu bir ses var mı diye, kulaklarını olabildiğince dikleştirmişti. Koca burun delikleri, herhangi bir koku duyabilmek için durmadan açılıp kapanıyordu ve hafifçe hırlıyordu. Uysal Valet, bekçi köpeği kimliğine bürünmüştü, öte yandan neyin bekçiliğini yaptığını tam olarak bilemiyordu.

Dusty karısını uykusunda izlerken, onu asıl ele geçirenin çılgınlık değil ölümün ta kendisi olduğunu fark etti. yüzü kireç gibi, dudakları alışılmadık ölçüde mordu. Martie'nin bir ayağı çukurda gibiydi.

İçinde garip bir batıl inanç vardı, sanki karısını ölüme götürecek olan aracı kişi odanın içinde dolaşıyordu. Pis pis sırıtan iskelet yüzü ve bir girdabı andıran siyah peleriniyle, duvarların arkasında bir yerlerde gizleniyor gibiydi.

Oysa duvarlardaki tek şey sıvaydı. O sırada Valet yeniden, uzun uzadıya hırladı. Dusty yatağın yanında, ayağa kalktı.

Marty huzur içinde uyuyordu, Dusty başını duvardan, köpeğe doğru çevirdi.

Valet derin soluk alıyor, burun delikleri durmadan açılıp kapanıyordu. Köpek birden ağzını açıp, dişlerini gösterdi, sanki Dusty'nin hissettiği ölümü, o da algılamış gibiydi.

Valet'nin bakışlan Dusty'ye kenetlendi. "Valet?"

Dusty köpeğin tüm kaslarının gerildiğini fark etti. Valet, yapısına tamamen zıt düşen saldırgan bir tavır almıştı. "Sorun nedir, ahbap? Benim, yalnızca ben." Köpeğin sesi kesilmişti. Sessiz ama hâlâ gergin ve tetikteydi.

Dusty ona doğru bir adım attı. Köpek yeniden hırladı. "Benim," dedi Dusty yeniden. Köpek ikna olmuş görünmüyordu.

34

En sonunda doktorun Susan Jagger'la olan işi bittiğinde Susan Jagger sırtüstü yattı; ne kadar ileri gittiklerini reddetmek istercesine baldırlarını çekingen bir biçimde birbirine bitiştirmiş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Hâlâ ağlıyordu ama hıçkırıkları daha önceki gibi sessiz değildi. Kendi zevki için Ahriman, onun acısını ve ıstırabını yüksek sesle dile getirmesine izin vermişti.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken, kırık kalpli kuş seslerini dinlemek için gözlerini kapattı. Hıçkırıkları tüy gibi yumuşaktı: Çatı kirişlerindeki yalnız güvercinler, rüzgârda uçuşan martıların perişanlığı.

Susan'la ilk yatağa girişinde onu, bakire, masum ve tıpkı bir gonca gibi olduğu bir zamana, on iki yaşma geri döndürmek için hipnotik gerileme tekniğini kullanmıştı. Sesi, daha yüksek perdeli kırılgan bir ton kazanmıştı; kullandığı cümleler erken gelişmiş bir çocuğun cümleleri gibiydi. Zaman gerçekten geri gitmiş gibi yüzü pürüzsüz bir hal almıştı, dudakları her zamankinden daha yumuşaktı. Gözleri daha parlak bir yeşile dönüşmemişti ama, sanki on altı yıllık zor bir deneyim o gözlerden filtrelenmiş gibi daha duru bir hal almıştı.

Sonra, babasının maskesine bürünerek onun bekaretini almıştı. İlk başta hafifçe, daha sonra daha aktif bir biçimde direnmesine izin verilmişti; ilk başta korkmuş, sonra yeniden keşfedilmiş cinsel masumluğundan dolayı kafası karışmıştı. Şiddetli direnç kısa bir zaman sonra ürkek açlıkla çekicilik kazanmıştı. Doktorun teklifiyle

Susan, canlanan bedensel ihtiyacının esiri olmuştu; kalçalarını ve gülünü ona sunmuştu.

Daha sonra Ahriman, mırıldandığı önerilerle onun psikolojik durumunu şekillendirmiş ve Susan'ın heyecan verici genç kız çığlıkları daima korku, utanç ve acı ile yumuşamıştı. Ahriman için onun gözyaşları, bu girişi kolaylaştırmak için vücudunun salgıladığı erotik sıvılardan daha etkiliydi. Orgazm anında bile gözyaşları.

Giyinirken Ahriman, Susan'ın kusursuz yüzünü inceledi. Sudaki ay ışığı, Yağmur gölleri, Gizemli balık.

Hayır. Hiç iyi değil. Tavana bakarken yüzündeki kasvetli ifadeyi anlatmak için haiku yazmayı beceremeyişti. Şiir yazma yeteneği, en az onu anlama yeteneği kadar büyüktü.

Doktorun, yetenekleriyle ilgili hayalleri yoktu. Her ne kadar zekâ konusunda tam bir dahi olsa da, o bir oyuncuydu, yaratıcı değil. Oyunlar konusunda ve oyuncakları yeni ve yaratıcı şekillerde kullanma konusunda yetenekli olsa da, o bir sanatçı değildi.

Çocukluktan beri bilimle ilgilense de, bilim adamı olacak yaratılışta bir adam değildi: sabır, birbirini izleyen başarısızlıkları nihai başarı için bir araştırma olarak kabul etme, bilgiyi duygulardan üstün tutma... Bu özelliklerin hiçbiri onda yoktu. Çoğu bilim adamına gösterilen saygı, genç Ahriman'ın gıpta ettiği bir ödüldü; ve genellikle kendileriyle özdeşleştirdikleri otorite ve sessiz üstünlük - bu kültürün, değişime ve ilerlemeye tapan yüce rahipleri- Ahriman'ın doğuştan sahip olduğu özelliklerdi. Ne laboratuarların gri, neşesiz atmosferi ne de sıkıntı veren ciddi araştırmalar ona hiçbir şekilde çekici gelmiyordu.

13 yaşında dahî bir çocuk olarak kolejin ilk yılında okurken, psikolojinin ona ideal bir kariyer sunduğunu anlamıştı. İd ve ego inancının yangın olduğu günümüzde beynin sırlarını anladıklarını

ifade edenler, ruh inancının yaygın olduğu geçmiş yüzyıllarda en az rahipler kadar saygı görüyorlardı. Bir psikologun otorite iddiası üzerine sıradan insanlar bu otoriteye saygı duyuyorlardı.

Çoğu insan psikolojiyi bir bilim olarak kabul ediyordu. Bazıları ona yan bilim diyordu; ama bu tür bir ayrım yapan insanların sayısı gittikçe azalıyordu.

Tam bilimlerde -fizik ve kimya gibi- bir hipotezin bir grup fenomenin araştırılmasına rehberlik ettiği düşünülüyordu. Daha sonra, birçok bilim adamı tarafından yapılan çok sayıda araşürma bu hipotezin önermelerini desteklerse söz konusu hipotez genel bir teoriye dönüşebiliyordu. Zaman içinde binlerce deney yapılarak bir teorinin doğruluğu evrensel olarak kabul edilirse bu teori bir yasa olabilirdi.

Bazı psikologlar, alanlarını bu kanıt standardıyla sınırlamaya çalışıyordu. Ahriman onlara acıyordu. Otoritelerinin ve güçlerinin ebedi gerçeklerin keşfine bağlı olduğu yanılsama-sıyla çalışıyorlardı. Aslında gerçek, otorite ve güç üzerindeki can sıkıcı bir sınırlamaydı.

Ahriman'a göre, psikoloji cazip bir alandı; çünkü yapmanız gereken tey şey, bir dizi sübjektif gözlemi birleştirmek ve biz diz istatistiği gözden geçirebileceğiniz doğru prizmayı bulmaktı. Sonra, insan davranışına ilişkin kanunları bulduğunuzu iddia ederek hipotezlerin ve teorilerin üzerine atlayabilirdiniz.

Bilim sıkıcı bir işti. Genç Ahriman için psikoloji bir oyundu ve insanlar onun oyuncaklarıydı.

Mesleklerinin yan bilim olduğu söylendiğinde daima meslektaşlarının öfkesini paylaşıyormuş gibi davranıyordu ama aslmda bu mesleği sun, hatta gaz bir bilim olarak düşünüyordu. Mesleğinin kalitesi hakkında yaptığı yorum buydu. Gerçeklerle uğraşmak zorunda olan bilim adamlarının gücü bu gerçeklerle

sınırlanıyordu; ama psikolojideki güç, boş inançların gücüydü ve bu güç dünyayı elektrikten, antibiyotiklerden ve hidrojen bombasından daha iyi şekillendirebilir-di.

Koleje on üç yaşındayken girmişti ve on yedinci yaş gününde psikoloji doktorasını tamamlamıştı. Bir psikiyatre, bir psikologtan daha fazla hayranlık ve saygı duyulduğu için ve ünvanın büyük otoritesi Ahriman'ın oynamak istediği oyunları kolaylaştıracağı için; Ahriman özgeçmişine tıbbi derece ve gerekli diğer belgeleri eklemişti.

Tıp okulunun çok fazla gerçek bilim gerektirdiğini dikkate alarak bunun can sıkıcı olacağını düşünmüştü ama tahminlerinin aksine okul gerçekten eğlenceli geçmişti. İyi bir tıp eğitimi kanla ve iç organlarla daha fazla ilgilenmenizi gerektiriyordu; ıstıraplara ve çok büyük acılara şahit olma imkânları sınırsızdı ve acının ve ıstırabın olduğu yerde gözyaşı eksik olmuyordu.

Küçük bir çocukken, diğer çocukların gökkuşaklarına yıldızlı göklere ve ateş böceklerine karşı duyduğu heyecanı o gözyaşlarına karşı duyuyordu. Ergenlik çağma geldiğinde, gözyaşının, libidosunu, pornografik bir filmden çok daha fazla tahrik ettiğini keşfetti.

O hiçbir zaman ağlamamıştı.

Doktor, tamamen giyinik olarak Susan'ın yatağının ayak ucunda durdu ve onun gözyaşlanyla yıkanmış yüzünü inceledi. Gözleri ıssız birer havuz gibiydi. Ruhu o havuzlarda yüzüyor, neredeyse boğuluyordu. Bu oyunun amacı boğulmayı sona erdirmekti. Bu gece değil. Ama yakında.

"Bana yaşını söyle," dedi.

Susan, okula giden bir kız çocuğu sesiyle "On iki," diye cevap verdi.

"Şimdi zamanda ileriye gideceksin Susan. On üç... on dört ... on beş. .. on altı yaşındasın. Bana yaşım söyle "

"On altı."

"Şimdi on yedi.. . on sekiz yaşındasın. ... "

Onu şu anki yaşma, yatağının yanında bulunan saatin gösterdiği saate ve dakikaya getirdi ve sonra ona giyinmesini söyledi.

Giysileri yerdeydi. Onlan, trans halindeki birinin yavaş ve dikkatli hareketleriyle yerden kaldırdı.

Yatağın kenarına oturdu, pamuklu beyaz külodunu narin bacaklarından geçirirken sanki midesindeki sinir örgüsüne bir yumruk yemiş gibi aniden öne doğru eğildi ve bir an için nefesi kesildi. Titreyerek derin bir nefes aldı ve sonra tikSinti ve korkuyla tükürdü; tükürükler baldırlarında salyangoz izi gibi parlıyordu ve Susan tekrar tükürdü. Sanki ümitsizce ağzındaki iğrenç tattan kurtulmaya çalışıyordu. Tükürük boğazını tıkamıştı ve bu berbat sesler arasında Susan'ın ağzından zorlukla çıkan iki kelime duyuldu -"Baba, neden. Baba, neden?"- çünkü artık on iki yaşında olduğuna inanmasa da, çok sevdiği babasının ona vahşice tecavüz ettiğine inanıyordu.

Doktor için bu son ve beklenmedik acı ve utanç aspaz-mı, tatlıdan sonra yenen salata ve konyaktan sonra yenen çukulatalı yer mantarı gibiydi. Doktor Susan'ın önünde durdu; kadının sel gibi akan gözyaşlarmdan yayılan, hafif ama keskin tuz kokusunu içine çekti.

Doktor bir baba şefkatiyle elini Susan'ın başma koyduğunda Susan irkildi ve Baba, neden? kelimeleri yumuşak ve sözsüz bir feryada dönüştü. Bu sessiz feryat ona, Minette Luckland'in, Arizona Scottsdale'de Diana'nın mızrağına saplandığı tarihten daha bile

uzak sıcak bir çöl gecesinde uzaktaki vahşi kurtların korkunç iniltisini hatırlattı.

Nem Mexico'daki Santa Fe ışıklarının hemen ötesinde bir bir at çiftliği vardı: Güneşte kurutulmuş tuğlalardan yapılmış güzel bir ev, ahırlar, at sürme alanları, çitle çevrilmiş yeşil otlaklar. Çiftliğin etraft, içinde binlerce tavşanın titrediği ve vahşi kurtların geceleri sürü halinde avlandığı çalılarla çevriliydi. İnsanlar, yeni binyılın yaklaşan şafağını düşünmeye başlamadan yirmi yıl önce, bir yaz akşamı çiftçinin güzel eşi Fiona Pastore çalan telefona cevap verdi ve Buson'un yazdığı üç satırlık haiku şiirini dinledi. Doktoru sosyal toplantılardan tanıyordu ve ciddi bir kekeleme problemi olan on yaşındaki oğlu Dion da onun hastasıydı. Fiona, doktorla birçok defa sevişmişti ve her ne kadar buluşmalarına ilişkin tüm anılar hafza-sından silinse de, daha sonra ahlakdışı bu davranışından dolayı depresyon nöbetleri geçirmişti. Doktor için herhangi bir tehlike yaratmıyordu ama doktor onunla olan fiziksel ilişkisini sona erdirmişti ve şu anda ilişkilerinin son aşamasına gelmek üzereydi.

Haiku ile uzaktan aktifhale getirilen Fiona hiç itiraz etmeden ölümcül talimatlarını aldı ve doğrudan kocasının çalışma odasına gidip kısa ama dokunaklı bir intihar notu yazdı ve masum eşini, hayali iğrençliklerle suçladı. Yazdığı notu bitirdiğinde aynı odadaki bir silah dolabını açıp Seville çerçeve üzerine oturtulmuş altı mermi kapasiteli 45 Colt'u çıkardı. Bu, boyu bir altmış ve kilosu elli olan bir kadın için oldukça büyük bir tabancaydı ama onu kullanabiliyordu. Fiona, güneybatıda doğmuş ve orada büyümüş bir kadındı; otuz yıllık yaşamının yarısından fazlasında av hayvanlarına ve hedeflere ateş etmişti. Tabancaya 325'lik .44 Keith mermileri yerleştirdi ve oğlunun yatak odasına gitti.

Dionün penceresi, odanın havalanması için açık bırakılmıştı ve pencereye, çöl sineklerine karşı tel takılmıştı. Fiona ışığı açtığında doktor onu çok yakından görebiliyordu. Genelde mutlak kontrol

anlarında orada bulunamıyordu.; çünkü yüksek mevkilerde aklanmasını sağlayabilecek dostları bulunsa da, suçlanma riskiyle karşı karşıya kalmak istemiyordu. Fakat bu defa koşullar onun da orada bulunması için idealdi ve doktor buna karşı koyamadı. Çiftlik izole bir yer olmasa da oldukça uzaktı. Pastore'lar için çalışan çiftlik kahyası ve karısı tatildeydi ve Pecos, Teksas'ta her yıl düzenlenen ka-luınfestivali esnasında akraba bir aileyi ziyaret ediyordu; çiftlikte çalışan diğer üç işçi de geceleri orada kalmıyordu. Ahriman, Fiona'yı, evden sadece çeyrek mil uzakta olan bir telefon kulübesinden aramıştı ve sonra yürüyerek Dionün penceresine gelmişti. Kadın yatak odasına girip ışığı açtığında doktor geleli sadece bir dakika olmuştu.

Uyumakta olan çocuk hiç uyanmadı ve bu, bir günah çıkarma esnasında sık dokunmuş telin arkasından kefareti bildiren rahip gibi konuşan ve Fiona'ya oğlunu uyandırma talimatı veren doktor için bir hayal kırıklığı olmuştu. Doktor du-raksadı ama Fiona duraksamadı ve rüya gören çocuğa iki el ateş etti. Fiona'nın kocası Bernardo, koşarak ve panik halde bağırarak, karısının yanına geldi ve kansı iki el daha ateş etti. Bernardo zayıftı ve esmerdi. Güneşten kurumuş cildi ve sı2 46 • DEAN KOONTZ caktan dolayı yumuşamış kemikleriyle her tür acıya dayanabilir gibi görünen güneş yanığı Batılılara benziyordu ama kurşunlar yan tarafından sekmek yerine büyük bir güçle vücuduna girdi. Sendeledi, uzun şifoniyere çarptı ve umutsuzca orada asılı kaldı; titreyen çenesi çarpılmıştı. Bernardo'nun lamba isi rengindeki gözleri, şaşkınlığın onu 44 lük mermilerden daha güçlü vurduğunu gösteriyordu. Penceredeki tellerin arasından, çiftliği ziyaret eden doktoru gördüğünde gözleri daha da irileşmişti. Lamba isi karası rengindeki irkilen gözlerinde ışıksız bir sonsuzluk vardı. Parçalanan çenesinden bir diş ya da bir kemik parçası sarkıyordu: Eğildi ve yere düşen beyaz parçayı izledi.

Ahriman, gösteriyi tahmin ettiğinden daha eğlenceli bulmuştu ve eğer herhangi bir zamanda kariyer seçiminin doğruluğundan şüphe ettiyse bile artık biliyordu ki, bir daha asla bu tür bir şüphe duymayacaktı. Bazı açlıklar kolay kolay doyurulmadığından bu heyecanları güçlendirmek, sesi açmak ve Fiona'yı en azandan trans halinden çıkarıp daha yüksek bilinç seviyesine getirmek istiyordu. Şu anda kişiliği o kadar çok baskı altındaydı ki, duygusal olarak ne yaptığınınfarkın-da değildi; bu nedenle katliama yönelik görünür bir tepki söz konusu değildi. Üzerindeki kontrol, sadece anlayabilmesine, hissedebilmesine izin verecek kadar kaldınlabilirse, acısı bir gözyaşıfirtınası getirecek ve doktorun daha önce hiç gitmediği yerlere yelken açmasını sağlayacak bir gelgit oluşturacaktı.

Ahriman bir an için tereddüt etti İşlediği suçun büyüklüğünü anlayabilecek ölçüde kölelikten kurtulduğunda kadın, doktorun tahminindenfarklı bir davranış biçimini benimseyebilir, zincirlerin tamamından kurtulabilir ve tekrar zincire vurulmamak için direnebilirdi. Doktor, olası en kötü durumda bir dakika içinde sesli komutlar kullanarak kontrolü yeniden ele geçirebileceğinden emindi ama Fiona'nın açık pencereye doğru dönmesi ve bir el ateş etmesi için sadece birkaç saniye yeterli olacaktı. Herhangi bir avda veya sporfaaliyetindepotan-siyel yaralanmalar söz konusu olabilir: Diz sıynklan, eklemlerde incinme, burkulmalar, küçük kesikler, düşme sonucu sağlam bir dişin kırılması. Fakat doktor için, bir kurşunun yüzüne doğru yaklaşma olasılığı bile bu eğlenceyi sona erdirmek için yeterliydi. Doktor hiçbir şey söylemedi ve karanlığın esiri olmuş bir halde Grand Guignol kukla oyununu sona erdirmesi için, kadını yalnız bıraktı.

Ölmüş ailesinin yanında ayakta duran Fiona Pastore, Colt'un namlusunu sakin bir biçimde ağzına soktu ve bir damla gözyaşı dökmeden kendini öldürdü. Yumuşak bir biçimde yere düştü ama

çeliğin sert gürültüsü soğuk bir biçimde yankılandı: Tetiği çekilmiş olan tabanca, hafifçe çam yatağın rayına vurdu.

Oyuncağı kınlmış olduğu için ve artık onun verdiği büyük heyecandan zevk alamayacağı için doktor bir süre camın kenarında durdu ve Fiona'nın sanat eseri gibi görüntüsüne son bir defa daha baktı. Kafasının arka kısmı olmadığı için bu görüntü doktora geçmişte olduğu kadar çok zevk vermiyordu ama kurşunun çıkış yarası onun olduğu tarafta değildi ve yüzüne ait kemik yapısındaki bozulma şaşırtıcı derecede azdı.

Doktor çiftlik evine geldiğinden beri, vahşi kurtların attıkları çığlıklar havanın daha da gerginleşmesine yardımcı olmuştu. Kurtlar o sırada birkaç kilometre doğudaki çalılıklarda avlanıyorlardı ama çıkardıkları seslerdeki değişiklikler ve inil-tilerindeki yeni heyecan, doktoru, o yöne doğru yaklaştıkları konusunda uyardı. Eğer kan kokusu kuru havada hızlı ve net yayıhyorsa, bu ova kurtlan kısa bir süre içinde ölülere ulumak için telli camuı altında toplanabilirdi.

Hint kültüründeki en kurnaz hayvan vahşi kurttu, ama Ahriman için bir grup kurdun ne kadar zeki olduğunu düşünmenin eğlenceli hiçbir tarafi yoktu. Hızla yürüdü ama kuzey tarafından dört yüz. metre uzağa park edilmiş olan Jaguar'ına doğru koşmadı.

Gecede kumun silikat kokusu, köknar ağacının kokusu ve nereden geldiğini çıkartamadığı hafif bir demir kokusu vardı.

Doktor, arabasına yaklaşırken vahşi kurtların sesi bir anda kesildi; aldıkları yeni bir canlı kokusu tedbirli davranmalarina neden olmuştu ve bunun nedeni hiç şüphesiz Ahriman'dı. Ani sesizlikte yukarıdan gelen bir sesle başını yukarı kaldırdı.

Nadir görülen albino yarasaları, gökyüzünde dolunayın kaligrafi görüntüsü. Açılıp kapanan beyaz kanatlar, uçan böceklerin hafif vızıltısı: Cinayet oldukça sessiz olmuştu.

Doktor, kendinden geçmiş bir biçimde etrafını seyretti. Dünya, büyük bir oyun alanıydı. Oynanan oyunun adı öldürmeydi. Tek hedef oyunda kalmaktı.

Solgun kanatlarında ay ışığını taşıyan hilkat garibesi yarasalar geri çekildi ve gecenin içinde kayboldu. Ahriman arabasının kapısını açarken kurtlar yine ulumaya başladı. Kurtlar o kadar yakındı ki, Ahriman sesini yükseltmek istese koroya katılabilirdi.

Doktor kapıyı çekip motoru çalıştırana kadar, çalılıkların arkasından altı -sekiz, on- kurt çıktı ve hepsi arabanın önündeki çakıllı yolda toplandı. Gözleri farlardan dolayı ateş gibi parlıyordu. Ahriman arabayı ileri doğru sürerken ve gevşek taşlar lastiklerin altında çatırtıyla ezilirken grup ikiye ayrıldı ve dar yolun omuzlarında koşmaya başladı. Jaguara eşlik ederken sanki bir Roma İmparatorunun korumalarıymış gibi görünüyorlardı. Birkaç kilometre sonra araç, uzakta yüksek şehir binalarının göründüğü noktadan batıya döndüğünde, yorgun kurtlar ondan ayrıldı ve çiftlik evine doğru koşmaya başladı. Tıpkı doktor gibi onlar da hâlâ oyundaydı.

Tıpkı doktor gibi.

Susan Jagger'ın acı ve utançtan kaynaklanan yumuşak ve titrek çığlıkları tonik etkisi yaratmış ve Susan'ın acılı sesiyle yeniden canlanan anıları onu canlandırmış olsa da, Dr. Ahriman artık New Mexico günlerindeki gibi genç bir adam değildi ve en azından birkaç saatlik güzel bir uykuya ihtiyacı vardı. Bir sonraki gün enerji ve açık bir zihin gerektirecekti; çünkü Martine ve Dusty Rhodes, kompleks oyunda bugüne kadar olduğundan daha etkin rol oynamaya başlayacaktı. Sonunda Susan'a duygusallığı bırakmasını ve giyinmesini emretti. Susan tişörtünü ve külodunu yeniden giydiğinde, "Ayağa kalk," dedi.

Susan ayağa kalktı.

"Sen çok güzelsin kızım. Keşke bir dahaki sefer yerine seni bu gece videoya çekseydim. Bu tatlı gözyaşları. Neden Baba? Neden? Özellikle bu çok dokunaklıydı. Bunu asla unutmayacağım. Bana yine harika vakit geçirttin."

Susan'ın dikkati artık onun üzerinde değildi.

Biedermeier sütununun üzerinde duran bronz saksıdaki japonağacma bakıyordu.

Onaylayan bir ifadeyle "Bahçıvanlık," dedi, "agorafobi için tedavi edici bir eğlencedir. Süs bitkileri, bu duvarların gerisindeki dünyayla olan ilişkini sürdürmene imkân sağlıyor. Ama seninle konuşurken dikkatini benim üzerimde yoğunlaştırmanı beklerim."

Susan tekrar ona baktı. Artık ağlamıyordu. Son damlalar yüzünde kuruyordu.

Doktor, Susan'daki hemen göze çarpmayan ve tanımla-namayan tuhaflıktan dolayı rahatsız olmuştu. Boş boş bakıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve ağzını çarpıtıyordu. Ortada, duyduğu utanç ve rahatsızlık duygusuyla ilgili olmayan bir gerginlik vardı.

"Küçük böcekler," dedi.

Susan'ın gözlerinde korku gördüğünü düşündü.

"Japonağacmm üzerinde küçük böcekler var. "

Yüzünde kesinlikle bir korku ifadesi vardı ama sorunun evdeki bitkilerin sağlığıyla ilgili olmadığı kesindi.

Bir sorun olduğunu hisseden Ahrima, beynindeki cinsel ilişki sonrası pusu temizlemeye ve Susan'a konsantre olmaya çalıştı. "Neden korkuyorsun?"

"Neden mi korkuyorum?" diye sordu Susan.

Soruyu bir komut gibi tekrarladı: "Neden korktuğunu söyle bana."

Susan duraksadığımda Ahriman komutu tekrarladı ve Susan, "Video," dedi.

35

Valet'in diken diken olmuş tüyleri eski haline döndü. Hırlamayı bıraktı. Yine eski, kuyruk sallayan sevecen halini buldu. Sahibinin onu kucağına alıp okşaması için ısrar etti ve sonra yatağına geri döndü. Sanki hiç rahatsız edilmemiş gibi uykuya daldı.

Israrı üzerine elleri ve ayakları bağlanan ve üç uyku ha-pıyla daha da fazla kontrol altına alınan Martie, tedirgin edici şekilde hareketsiz ve sessizdi. Dusty birkaç defa başını yastıktan kaldırdı ve Martie'e doğru eğildi. Martie'nin zayıf nefesini duyduğunda içinde korku da kayboldu.

Bütün gece uyumadan yatmayı planlasa da ve bunun için gece lambasını açık bıraksa da en sonunda uyudu.

Uykusundan bir rüyayla uyandı. Bu korkunç ve saçma rüya mantıksız ama rahatsız ediciydi.

Yatakta, örtülerin üzerinde yatıyordu. Tamamen giyinikti Sadece ayakkkabdan ayağında değildi. Valet ortalarda yoktu. Odanın diğer tarafında Martie, köpeğin koyun postundan yapılmış büyük yatağının üzerinde lotus pozisyonunda oturuyordu. Tamamen hareketsizdi, gözleri kapalıydı, elleri kucağında birleşmişti. Meditasyon yaparken kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

Dusty ve Martie odada yalnızdı ama Dusty başka biriyle konuşuyordu. Dudaklarının ve dilinin hareket ettiğini hissedebiliyordu; ve kendi sesinin kafatasının içinde yankılandığını duysa da -derin, boş, belirsiz- söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamıyordu. Konuşmasındaki duraklamalar onun tek başına değil, birisiyle konuştuğunun göstergesiydi ama kendi sesinden

başka ses duyamıyordu. Kulağına gelen herhangi bir mırıltı veyaJisıltı yoktu.

Pencerenin gerisinde gece şimşekle aydınlanıyordu ama ne gök gürültüsünün ne de çatıya düşen yağmur damlalarının sesi duyuluyordu. Duyulan tek ses, camın yanından havalanan büyük bir kuşun çıkardığı sesti. Kuş cama o kadar yakındı /d, kanatlarından bir tanesi cama çarpıyordu ve kuş cıyaklayıp duruyordu. Kuşun ortaya çıkmasıyla kaybolması bir olsa da, Dusty bir şekilde onun balıkçıl olduğunu biliyordu ve kuşun çıkardığı ses gecenin içinde bir daire çizerek dolaşıyor-muş izlenimi uyandırıyordu: yavaş yavaş azalıyordu ve sonra yeniden yükseliyordu, yine azalıyordu ve bir defa daha yakından duyuluyordu.

Sol kolunda damar içine yerleştirilmiş bir iğne olduğunu fark etti. Plastik bir boru, iğneden şeffaf plastik bir torbanın içine uzanıyordu. Glikoz dolu torba, eğreti serum sehpası görevi gören abajurdan aşağı sarkıyordu.

Fırtına yeniden başlıyordu ve büyük bir balıkçıl, yanıp sönen göz kamaştırıcı ışıkta pencerenin yanından geçiyordu, çığlığı, şimşeğin arkasındaki karanlıkta dolaşıyordu.

Dusty'nin gömleğinin sol değil, sağ kolu yukarı doğru kıv-rilmıştı çünkü kan basıncı ölçülüyordu; kolunun üst kısmında tansiyon aletinin basınç kolluğu sarılıydı. Siyah lastik borular, kolluktan, sıjir yer çekimindeki bir nesne gibi havada, yüzen pompaya uzanıyordu. Tuhaf şekilde, sanki görünmeyen bir el tarafından kavranmış gibi pompa ritmik bir şekilde sıkılıyor ve bırakılıyordu; kolundaki basınç kolluğu şişiriyordu. Eğer odada üçüncü bir kişi varsa, bu adsız ziyaretçi görünmezlik sihrini ele geçirmiş olmalıydı.

Şimşek yeniden çaktığında söz konusu ziyaretçi ortaya çıktı ve pencerenin gerisindeki gecede değil yatak odasında belirdi. Çok bacaklı ve çevikti, ışık hızından kedi hızına düş-müştüYıldınm, bir

buluttan düşer gibi tavandan düştü, metalj resim çerçevesine sıçradı, oradan televizyona geçti ve en sonunda da serum sehpası görevi gören abajura ulaştı; parlak dişlerini pirince geçirirken kıvılcımlar saçıyordu.

Büyük balıkçıl, düşen yıldırımın hemen arkasında yürüyordu; yatak odasına kapalı bir pencereden veya sağlam bir duvardan girmişşti, kılıca benzeyen gagası çığlık atarken kocaman açılıyordu. Çok büyük bir hayvandı, boyu en azından doksan santimdi: Nesli tükenmiş uçan sürüngenleri andıran görüntüsüyle tarih öncesinden gelmiş gibiydi. Kanatların gölgesi duvarları yıkıyordu, titreyen ışıkta tüylü şekiller çırpınıp duruyordu.

Kuş, gölgesine öncülük ederek Dusty'e doğru firladı, Dusty, kuşun göğsünün üzerine sıçrayacağından ve gözlerini oyacağından emindi. Sağ kolu sadece basınç koltuğuyla zap-tedilmiş olsa da ve sol kolu, iğne damardayken bileğini bükmesini engelleyen destek tahtası tarafından aşağı doğru eğil-se de, kolları sanki yatağa bağlanmış gibiydi.

Kuş ona doğru çığlık atarken hareketsiz ve savunmasız yattı.

Yıldırım, televizyondan abajura doğru kavis çizerken, şef-fafplastik glikoz torbaları, basınç altında tutulmuş gazfene-rindeki gazlı beze benzeyen kesecik gibi parlıyordu ve gürültülü ve sıcak kıvılcım yağmuru -normalde yatak çarşaflarını tutuşturması gerekiyordu ama tutuşturmamıştı- Dusty'nin üzerine yağıyordu. Parlak ve siyah akarların oluşturduğu bulutlar birlikte ve göz kamaştırıcı bir biçimde akın ettiğinde, yaklaşan balıkçılın gölgesi oradaki kıvılcımların sayısı kadar siyah .parçaya bölünmüştü. Dusty, korku ve şaşkınlık içinde gözlerim kapadı.

Belki de görünmez ziyaretçi onu korkması gereken hiçbir şey olmadığına inandırmıştı ama gözlerini açtığında üzerinde sallanan korkunç bir şey gördü. Kuş, imkânsız bir şekilde sıvıya

dönüştürülmüştü; bel veren glikoz torbasının içine sığacak şekilde ezdlmiş, bükülmüş ve sıkılmıştı. Bu sıkışştırmaya rağmen balıkçıl hâlâ tanınabiliyordu, ama korkumç şeylerden hoşlanan Picasso özentisi biri tarafından resmedilen bir kuşu andırıyordu. Daha da kötüsü kuş hâlâ canlıydı ve çığlık atıyordu ama tiz çığlıkları plastik hapishanenin şeffaf duvarlarından geri dönüyordu. Torbanın içinde kıpırdanmaya, keskin gagası ve pençeleriyle oradan kurtulmaya çalışıyordu ama kurtulamıyordu ve şeytani bir bakışla Dusty'e doğru bakıyor, soğuk siyah gözlerinden birini döndürüyordu.

Dusty, orada asılı duran kuşun altında yatarken kendisini aynı zamanda kapana kısılmış gibi hissediyordu: Dusty, çarmıha gerilmiş İsa heykelinin zayıflığına, o ise, şeytanın sahte Noel ağacı için yapılmış bir süsün karanlık enerjisine sahipti. Sonra, balıkçıl, eridi ve kanlı kahverengi kara dönüştü; kuşun özü torbadan aşağı doğru sızarken, damar içine uzanan borudaki şeffaf sıvı lekelenmeye başladı. Bu iğrenç karanlığın boruyu santim santim kaplamasını izlerken Dusty çığlık attı ama sesi çıkmadı. Felç olmuştu, bir vakum içinde nefes almaya çalışan birisi gibi havayı sessizce içine çekiyordu. Elini kaldırmaya, serum sehpasını yıkmaya ve kendisini yataktan atmaya çalıştı ama yapamadı. Toksin iğneye ulaşırken borudaki son santimi görmeye çalışarak gözlerini çevirdi.

Sanki yıldırım, toplardamarları ve atardamarları içinde kavisler çizdyormuşçasına vücudu korkunç bir iç ısıyla kaplandı ve kuş kanına girdiğinde bir çığlık duyuldu. Onun, orta bazdlik damarlarım doldurduğunu; pazılarına, oradan da gövdesine geçtiğini hissedebiliyordu ve neredeyse aynı anda kalbinde tahammül edilemez bir çırpınma başladı. Sanki yuva yapan bir şey seğiriyor, gagalıyor, tüylerini kabartıyordu.

Valet'in koyun postundan yatağının üzerinde lotus pozisyonunda oturan Martie gözlerini açtı. Gözleri daha önceki gibi mavi değildi; tıpkı saçlan gibi simsiyahtı. Hiç beyazı yoktu.:

Yuvaların her birinde bir tane pürüzsüz, ıslak, dışbükey siyahlık vardı. Kuşların gözleri genellikle yuvarlaktı. Bunlar insanlarınki gibi badem şeklindeydi ama yine de balıkçılın gözleriydi.

"Hoşgeldin, " dedi Martie.

Dusty aniden uyandı. Gözlerini açtığında o kadar aklı başındaydı ki, ne çığlık attı ne de kendini toplamak için yatakta oturdu. Hareketsiz bir biçimde sırtüstü yatü ve tavana bakü.

Gece lambası bıraktığı şekilde yanıyordu. Abajur, ait olduğu yerde, yani okuma sandalyesinin yanındaydı; serum sehpası olarak kullanılmamıştı.

Kalbi çırpmmıyordu. Kütü küt atıyordu. Anladığı kadarıyla, kalbi hâlâ onun nüfuz alanındaydı; ve oraya umutlarından, heyecanlarından, sevgilerinden ve önyargılarından başka hiçbir şey tünememişti.

Valet, hafifçe horluyordu.

Dusty'nin yanında Martie, iyi bir kadının derin uykusunun tadını çıkarıyordu... bu durumda iyilik, uyumasını sağlayan üç tane antihistamin ile desteklenmişti.

Rüyası hâlâ tazeyken tüm gördüklerini aklından geçirdi ve çeşitli açılardan değerlendirdi. Uzun bir süre önce, kara kalemle çizilmiş orman resminden öğrendiği dersi uygulma-ya çalıştı. Önyargı olmadan yaklaşıldığında, resim Gotik bir metropol resmine dönüşüyordu.

Normalde rüyalarını analiz etmezdi.

Fakat Freud, bir psikanaliste veri ziyafeti sunmak için bilinçaltının şüphe uyandıran ifadelerinin rüyalardan oltayla çıkarılabileceğine inanmıştı. Dusty'nin üvey babası, Claudet-te'nin dört kocasından dördüncüsü olan Dr. Derek Lampton da oltasını aynı denize

atıyordu ve zararlı olabileceği olasılığını dikkate almadan hastalarına zorla sunduğu tuhaf, vıcık vıcık hipotezleri düzenli olarak makaraya sarıyordu.

Freud ve Lizard Lampton rüyalara inandığı için, Dusty onları hiçbir zaman cidiye almamıştı. Şu anda, bu rüyanın bir anlamı olabileceği ihtimalini kabul ediyordu ve rüyanın içinde bir parça gerçeklik olduğunu hissediyordu. Fakat bu zırva yığınının içinden net bir gerçek bulmak çok zor olacaktı.

Eğer onun istisnai fotoğraf ve ses hafızası, gerçek deneyimler gibi rüyaların da tüm ayrıntılarını saklıyorsa, kâbusunun süprüntülerini yeterince dikkatli incelediğinde, en azından akşam yemeği çöpüne kazayla karışmış kuşaktan kuşağa geçen bir çatal ya da bıçak gibi fark edilmeyi bekleyen parlak bir gerçeği bulabilirdi.

36

Susan, Ahriman'ın sorusuna cevap olarak "Video," diye tekrarladı bir kez daha başını onun olduğu yönden çevirip japonağacma doğru baktı..

Şaşırmış olan doktor gülümsedi. "Yaptığın şeyler göz önüne alınırsa, sen hâlâ namuslu bir kızsın. Rahatla tatlım. Sana ait sadece bir kaset var -kabul etmeliyim ki, doksan dakikalık bir şaheser- ve bir sonraki buluşmamızda bir tane daha çekeceğim. Benim küçük ev kasetlerimi benden başka hiç kimse seyretmiyor. Seni temin ederim ki, bu kasetler ne CNN'de ne de NEC'de yayınlanmayacak. Ama yayınlanırsa, Nielson reytingleri tavana vurur, sence de öyle değil mi?"

Susan saksıdaki japonağacma bakmaya devam etti ama doktor, gözlerini ondan ayırmaması komutunu verdiği halde Susan'ın nasıl olup da başka bir yöne bakabildiğini anlamıştı. Utanç güçlü bir duyguydu ve Susan, bu küçük isyan için gerekli olan gücü utanç duygusundan almıştı. Hepimiz, bizi utandıran şeyler yapıyorduk ve değişen zorluk dereceleriyle kendi kendimizle uzlaşıyorduk ve her bir ahlak kırıntısının etrafında suçluluk incileri oluşturuyorduk. Utancın aksine ahlak, en az erdem kadar rahatlatıcı olabiliyordu çünkü hapsettiği şeyin sivri uçları artık hissedilemez hale geliyordu ve suçluluk, çıkar hedefimiz haline geliyordu. Susan, Ahri-man'ın onu maruz bıraktığı utanç anlarından kendisine bir kolye yapabilirdi ama video kasetten haberdar olduğu için kendi suçluluk incilerini oluşturamıyor ve utancını ortadan kaldıramıyordu. Doktor, Susan'a ona bakması komutunu verdi; kısa bir duraksamadan sonra Susan dikkatinijapona-ğacmdan tekrar doktorun gözlerine yöneltti.

Doktor, ona, daha önce oyun seanslarını artırmak için kısa bir mesafeden yukarı çıkmasına izin verdiği tapmağa geri dönene dek bilinçaltı merdivenlerinden aşağı inmesi talimatını verdi.

Susan bir kez daha o derin yere indiğinde gözleri kısa bir süre seğirdi. Ahçmm çorba yapmak için et suyunun içinden ayıklayarak aldığı kaü parçalar gibi, kişiliği de ondan alınmış ve bir kenara bırakılmıştı ve şu anda beyni tamamen boş bir sıvıydı; Ahriman'ın tarifine uygun olarak yemeğe tat vermek için bekliyordu.

Ahriman, "Babanın bu gece burada olduğunu unutacaksın. Benim yüzümü gördüğünde, babanın yüzüyle ilgili hatıraların, benim sesimi duyduğunda babanın sesiyle ilgili hatıraların toza ve tozdan daha küçük bir zerreye dönüşecek ve uçacak. Ben senin doktorunum, baban değil. Bana kim olduğumu söyle Susan." dedi.

Fısıltı halinde çıkan sesi, bir yeraltı odasından gelen bir yankı gibiydi:

"Dr. Ahriman."

•Tabii ki her zaman olduğu gibi, aramızda geçenlere ve benim bu gece burada olduğuma ilişkin hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Onun tüm çabalarına rağmen, hafıza bir yerlerde, belki de bilinçaltının altında varolan, bilinmeyen bir alanda canlı kalmayı başarıyordu. Aksi takdirde Susan, utanç içinde kıv-ranmazdı çünkü bu geceki ve diğer gecelerdeki ahlaksızlıkları hatırlaması mümkün değildi. Doktorun görüşüne göre Su-san'ın içinden atamadığı utanç duygusu, deneyimin silinmez bir iz bıraktığı alt bilinçaltının -id'in bile altodaki bir seviye-bir kanıtıydı. Ahriman'a göre, bu en derin hafızaya ulaşılması mümkün değildi ve bu nedenle söz konusu hafıza onun için herhangi bir tehlike oluşturmuyordu; güvende olmak için yapması gereken tek şey, Susan'ın bilincini ve bilinçaltını temizlemekti.

Bazısı bu alt bilinçaltının ruh olduğunu düşünebilirdi. Doktor onlardan biri değildi.

"Cinsel olarak tacize uğradığını düşünmen için herhangi bir nedenin, yaran veya başka bir ipucun varsa, şüpheleneceğin tek kişi, ayrı yaşadığın eşin Eric olacak. Şimdi bana söylediklerimi tam olarak anlayıp anlamadığını söyle."

Verdiği cevabı, sanki dönen gözleri aracılığıyla hatıraları vücudundan silkeleniyormuş izlenimi uyandıran bir uykudaki göz hareketi spazmı izledi: "Anladım."

"Ama şüphelerini Eric'e anlatman kesinlikle yasak."

"Yasak. Anladım."

"Güzel."

Ahriman esnedi. Bir oyıin seansı ne kadar eğlenceli olursa olsun, seansın sonunda temizlik yapma, oyuncakları kaldırma ve odayı toplama ihtiyacı nedeniyle kısa tutulmak zorunda kalıyordu. Düzenliliğin ve tertibin mutlak gereklilik olduğunu bilse de, etrafı toplama işi için harcanan süreye, en az çocukluğundaki kadar çok acıyordu.

Esneyerek "Lütfen beni mutfağa götür," dedi.

Maruz kaldığı kaba muameleye rağmen hâlâ zarif olan Susan, karanlık bir havuzda yüzen solgun renkte bir sazan balığının esnekliğiyle karanlık dairede yürüdü.

Uzun ve çaba gerektiren bir oyundan sonra susayan oyuncular gibi susamış olan Ahriman, mutfağa geldiklerinde, "Evde biran var mı söyle bana" dedi.

"Var."

"Benim için bir tane aç."

Buzdolabından bir şişe aldı ve karanlıkta açacağı bulana dek çekmeceyi karıştırdı ve biranın kapağını açtı.

Bu dairedeyken doktor, üzerinde parmak izlerinin kalabileceği yüzeylere mümkün olduğunca az dokunmaya dikkat ediyordu.

Susan ile işi bittiğinde onun intihar edip etmeyeceğine henüz karar vermemişti. Eğer intiharın yeterince eğlenceli olduğuna karar verirse, Susan'ın, agorafobiyi yenmek için verdiği uzun ve bunaltıcı mücadele ikna edici bir motif olacaktı ve kendi el yazısıyla yazdığı elveda notu, davanın dikkatli bir araştırma yapılmadan kapanmasını sağlayacaktı. Diğer bir olasılık da, Martie ve Dusty ile oynadığı ve Mali-bu'da kitle cinayetleriyle sonuçlanacak daha büyük oyunda kullanılmasıydı.

Diğer seçenekler arasında, Susan'ın ayrı yaşadığı eşi veya en yakın arkadaşı tarafından öldürülmesini sağlamak da yer alıyordu. Eğer Eric onu öldürürse, bir cinayet araştırması yapılacaktı, hatta cinayet mahalinden polise telefon etse, cinayeti işlediğini itiraf etse, kendi beynine bir kurşun sıksa ve karısının yanma uzansa bile, suçlanacak tek şeyin çirkin bir aile kavgası olduğu sonucunu destekleyen tüm mahkeme delilleriyle bir cinayet araştırması yapılacaktı. Sonra, siyah gözlükleri ve kötü kesilmiş saçlarıyla Bilimsel Araştırma Bölümü olaya müdahale edecek, pudrayla, iyotla, gümüş nitrat solüsyonları, ninhidrin solüsyonları, siyanosirilat gazları ve hatta rodamin 6G metanol solüsyonu ve argo iyon lazeriyle parmak izi arayacaklardı. Eğer Ahriman, farkında olmadan, bu can sıkıcı ama dikkatli bilimsel türlerin aramayı düşünebileceği yerlerde tek bir parmak izi bile bıraksa hayatı değişebilirdi ve bu iyi bir değişim olmazdı.

Yüksek mevkilerdeki dostları onun mahkemeye çıkmasını engelleyecekti. Kanıtlar ortadan kaldırılacak veya değiştirilecekti. Savcılıktaki dedektifler ve savcılar sürekli olarak işi karıştıracaktı ve

güvenilir bir araştırma yürütmeye çalışanların yaşamları her çeşit sorunla ve trajediyle karmaşık-laşacak ve hatta mahvolacaktı: Ve bu sorunların ve trajedilerin Dr. Ahriman ile hiçbir bağlantısı olmayacaktı.

Arkadaşları, onun zan altında kalmasını önleyemeyecekti ya da medyada çıkan sansasyonel spekülasyonlardan koruyamayacaktı. Ünlü olacaktı. Bu kabul edilemezdi. Şöhret onun tarzına ters düşüyordu.

Susan'dan bira şişesini aldığında ona teşekkür etti ve Susan da ona "Bir şey değil" dedi.

Koşullar ne olursa olsun, doktor nezaket kurallarına uyulması gerektiğine inanıyordu. Medeniyet, tüm oyunların en büyüğüydü; bir insanın gizli zevklerinin peşine düşme iznini alabilmek için iyi oynaması gereken oldukça karmaşık bir toplum turnuvasıydı; başarılı bir oyun çıkarmak için oyunun kurallarını -tavırlar, etiket- çok iyi bilmek gerekiyordu.

Susan, kibar bir biçimde onu kapıya kadar takip etti. Doktor, gece için son talimatlarını vermek üzere durdu. "Beni dinleyip dinlemediğini söyle Susan."

"Dinliyorum."

"Sakin ol."

"Sakinim."

"Söz dinle."

'Tamam."

"Fırtına... "

"Fırtına sensin," diye cevapladı Susan.

"... bambu koruyu gizledi..."

"Koru benim."

"... sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim," dedi Susan.

"Ben ayrıldıktan sonra mutfak kapısını kilitleyeceksin, tüm kilitleri takacaksın ve tokmağın altındaki zinciri geçireceksin. Yatağa geri döneceksin, uzanacaksın, ışığı söndüreceksin ve gözlerini kapayacaksın. Sonra, şu anda içinde bulunduğun tapmağı beyninde terk edeceksin. Tapmağın kapısını kapattığında, telefona cevap verip benim sesimi duyduğun anla yatakta uyandığın an arasında geçen tüm olayları unutacaksın... tüm sesler, tüm görüntüler, tüm ayrıntılar, tüm nüanslar hafızandan silinecek ve bir daha geri gelmeyecek. Sonra ona kadar sayarak merdivenleri çıkacaksın ve ona geldiğinde bilincin tekrar yerine gelecek. Gözlerini açtığında güzel bir uykudan uyandığına inanacaksın. Eğer tüm bu söylediklerimi anladıysan lütfen bana anladım de."

"Anladım."

"İyi geceler Susan."

Susan kapıyı açarken "İyi geceler," dedi.

Ahriman sahanlığa çıktı ve fısıldadı, 'Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Susan kapıyı yavaşça kapattı.

Kalyonlarca sis, sıcacık evlerinde oturanların hafızalarını çalmak isteyen bir hücum filosu gibi denizden karaya vurdu; ilkönce tüm renkleri, sonra ayrıntıları, derinliği ve şekilleri yağmaladı.

Kapının diğer tarafından, yuvasına sokulan güvenlik zincirinin sesi geldi. İlk önce birinci kilit sonra da ikinci kilit çevrildi.

Gülümseyen ve memnuniyetle başını sallayan doktor, biraz bira içü ve beklerken önündeki merdivenlere baktı. Gri renkli kauçuk merdiven döşemesinin üzerinde parıldayan soğuk çiy damlaları: Ölü bir yüzdeki gözyaşları.

Susan, akçaağaçtan yapılmış sandalyeyi topuzun altına sıkıştırırken sandalyenin arka rayı bir kez daha kapının arka tarafına hafifçe vurdu.

Şu anda çıplak ayakla yatağa doğru yürüyordu.

Dr. Ahriman, tırabzanlara ihtiyaç duymadan, çevik bir çocuk gibi dik merdivenlerden aşağı indi ve paltosunun yakasını kaldırdı.

Ön avludaki tuğlalar ıslak ve kan gibi koyu renkliydi. Sisli havada görebildiği kadarıyla avlunun arkasındaki sahil yolu boştu.

Beyaz kazık çitin kapısı gıcırdadı. Ses, toprağın üzerine çökmüş olan bulut yığınının içinde kayboldu; ses, fare nöbe-tindeki bir kedinin kulaklarım havaya dikemeyecek kadar azdı.

Doktor evden ayrılırken yüzünü başka yöne çevirdi. Eve gelirken de aynı şekilde tedbirli davranmıştı.

Gelirken pencerelerde ışık yoktu. Şu anda da ışıkların hiçbirisi yanmıyordu. İlk iki katı kiralayan emekli çift muhtemelen battaniyelerinin altına girmiş uyuyordu ve üzeri kapalı kafeslerinde uyuklayan muhabbet kuşları gibi, olup bitenden habersizdi.

Yine de Ahriman, gerekli tüm tedbirleri almıştı. O hafızanın efendisiydi ama beyni gölgeleyen gücünden herkes etkilenmiyordu.

Kıyıya çarparak dağılan tembel dalgalar, yoğun sisten dolayı sessizleşmişü. Ses duyulmuyor, sanki soğuk havada ürperti gibi hissediliyordu.

Palmiye ağaçlarının iri yaprakları aşağı sarkmışü. Tüm palmiye yapraklarının ucundan, yılanların dillerinden damlayan şeffaf zehir gibi sıvı damlıyordu..

Palmiyelerin sisle perdelenmiş üst kısmına bakmak için durdu. Birdenbire tanımlayamadığı nedenlerden dolayı kendini huzursuz hissetti. Bir anlık şaşkınlıktan sonra bir yudum daha bira aldı ve sahil yolunda yürümeye devam etti.

Mercedes arabası iki blok ötedeydi. Yolda hiç kimseyle karşılaşmadı.

Üzerinden sular damlayan büyük bir defne ağacının altına park edilmiş olan siyah sedandan, akordu bozulmuş ksilofon sesi gibi sesler geliyordu.

Ahriman, arabada motoru çalıştırmak üzereyken tekrar duraksadı. hâlâ huzursuzdu. Çeliğin üzerine düşen suyun oluşturduğu ahenksiz müzik huzursuzluğunu daha da artırdı. Birasım bitirdikten sonra, sanki yaprakların karmaşık görüntüsünde onu bekleyen bir vahiy varmış gibi heybetli defne ağacının aşağı sarkan dallarına baktı.

Vahiy gelmeyince arabayı çalıştırdı ve Balboa Boulevard üzerinden batıya, yarımadanın ön kısmına doğru hareket etti.

Sabahın üçünde yolar neredeyse tamamen boştu. İlk iki kilometre boyunca yolda sadece üç araç gördü. Farlan, sis nedeniyle flu ışık kümeleri gibi görünüyordu. Araçlardan biri, çok düşük bir hızda yarımadanın aşağısına gidiyordu.

Pasifik Sahil Otoyolu'na çıkan köprüden geçerken ve hayalet gemiler gibi iskeleye dizilmiş yatların bulunduğu sağdaki büyük limanın batı kanalına ve sisin içindeki demirleme yerlerine ve sonra Corna Del Mar'a kadar uzanan güney sahiline bakarken huzursuzluğunun nedenini düşündü. Kırmızı trafik lambası

yandığında durdu ve dikkatini, kırmızı begonyanın alçak dallarından yükselen dantele benzer zarif ve büyük bir akçaağaç üzerine yoğunlaştırdı. Alt kısmından sarmaşıklar fışkırmış saksı içindeki japonağacmı düşündü.

Japon ağacı. Sarmaşık.

Yeşil lamba yandı.

O kadar yeşildi ki, Susan gözlerini japonağacma dikmişti.

Doktorun beyni hız yapıyordu ama ayağını arabanın fren pedalından çekmedi..

San ışık yandığında arabasını boş kavşağa doğru sürdü. Bir sonraki blokta arabayı kaldmma çekti ama motoru durdurmadı.

Hafıza konusunda uzman olan doktor, mevcut bilgilerini şimdi de Susan Jagger'ın yatak odasıyla ilgili olarak hatırla-dıklarını dikkatli bir biçimde araştırmak için kullanıyordu.

37

Dokuz.

Susan Jagger, karanlıkta otururken birisinin dokuz dediğini duyduğunu düşündü. Sonra "On" diyerek kendisini şaşırttı.

Endişeli bir biçimde etrafı dinledi ve her iki sayıyı söyleyenin de kendisi mi olduğunu ya da on rakamının sadece bir cevap mı olduğunu merak etti.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Etrafta onun nefes alıp verme sesinden başka ses yoktu ve nefesini tuttuğunda odanın içi tamamen sessizleşti. Yalnızdı.

Dijital saatin parlak rakamlarına göre saat sabahın üçüydü. İki saatten uzun bir süredir uyuyor olmalıydı.

En sonunda yatağında doğruldu ve ışığı açtı.

Yansı içilmiş şarap bardağı. Karmakarışık olmuş çarşafların arasından yere düşen kitap. Sımsıkı kapalı pencereler, mobilyalar... her şey olması gerektiği gibiydi. Japonağacı.

Ellerini yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. Önce sağ kolunu, sonra da sol kolunu kokladı.

Onun kokusu. Kesinlikle. Biraz ter, biraz onun kullandığı sabunun kolay kolay geçmeyen kokusu. Belki de kokulu bir el losyonu da kullanıyordu.

Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, bu Eric'in kokusu değildi. Yine de Susan, geceleri ona tecavüz eden şeytanın Eric'ten başkası olduğuna inanmıyordu.

Üzerine kokusu sinmemiş olsa bile Susan, uykudayken Eric'in onu ziyaret ettiğini muhakkak anlardı. Şurada bir ağrı, burada bir hassasiyet. Spermlerinin hafif amonyak kokusu.

Çarşafları atıp yataktan çıktığında Eric'in yapışkan spermlerinin aktığını gördü ve ürperdi.

Biedermeier sütununda, japonağacmm altındaki kamerayı ortaya çıkarmak için kamerayı gizleyen sarmaşık saplarını ayırdı. Kasette en fazla kırk elli santimlik boş bant kalmış olmalıydı ama kamera hâlâ kayıt modundaydı.

Kamerayı kapattı ve saksıdan çıkardı.

Merakının ve adalet isteğinin yerini aniden tiksinti duygusu aldı. Kamerayı komodinin üzerine koydu ve banyoya koştu.

Genellikle, kullanılmış olduğunu fark ederek uyandığında Susan'ın duyduğu tiksinti mide bulantısına dönüşüyordu ve sanki midesini boşaltarak akşam yemeğinden önceki saate, ve böylece de tecavüz edildiği zamandan saatler öncesi bir zamana dönebilecekmiş gibi kusuyordu. Ama bu defa, banyoya ulaştığında mide bulantısı geçmişti.

Güzel kokulu sabun ve şampuanla uzun ve sıcak bir duş almak, süngerle kendini adamakıllı yıkamak istedi. Sanki göremediği iğrenç bir şeyle pisliğe bulanmış, mikroskobik bir parazit sürüsünün saldırısına uğramış gibi, kendini her zamankinden daha kirli, katlanılamaz derecede pis hissettiği için önce duş alıp videoyu sonra seyretmeye karar verdi.

İlk önce video kaset. Gerçek. Sonra temizlik.

Duşunu daha sonra alabileceği halde, duyduğu tiksinti onu giysilerini çıkarmaya ve vücudunu yıkamaya zorladı. Yüzünü ve sonra da ellerini yıkadı nane kokulu bir gargarayla ağzını çalkaladı.

Tişörtünü çamaşır sepetine attı. Üzerinde o herifin iğrenç artıkları olan külodunu çamaşır sepetinin kapağı üzerine koydu çünkü onu yıkamayı düşünmüyordu.

Eğer davetsiz misafiri kasete aldıysa, muhtemelen tecavüz davası açmak için ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti . Yine de DNA testi için sperm örneği saklaması akıllıca bir davranış olacaktı.

Susan'ın kasetteki durumu ve davranışı hiç şüphesiz yetkilileri, ilaçla uyuşturulduğu -istekli bir katılımcı değil bir kurban olduğu- konusunda ikna edecekti. Yine de, polisi aradığı zaman, ilacın izleri hâlâ vücudunda iken en kısa sürede kendisinden kan örneği alınmasını isteyecekti.

Kameranın işe yaradığından, görüntünün iyi olduğundan ve Eric'e karşı aksi ispatlanamaz bir kanıt elde ettiğinden emin olur olmaz, polisi aramadan önce Eric'i aramayı düşünüyordu. Amacı onu suçlamak ya da bu davranışının nedenini sormak değildi. Onun öğrenmek istediği şeyler başkaydı. Bu saldırganlığın nedeni neydi? Bu gizliliğin nedeni neydi? Şeytan işi bazı uyuşturucularla neden onun yaşamını ve huzurunu tehlikeye atıyordu. Bu nefretin nedeni neydi?

Fakat Eric'i aramayacaktı; çünkü ona bu konuyla ilgili sorular sormak tehlikeli olabilirdi. Bu yasaktı.

Yasak. Ne tuhaf bir düşünce.

Aynı kelimeyi Martie ile birlikteyken de kullandığını fark etti. Belki de doğru kelime buydu çünkü Eric'in ona yaptığı şey, tacizden çok daha kötü bir şeydi. Bu, sadece yasadışı bir davranış değil, kutsal bir şeye yapılan bir saygısızlıktı. Evlilik yeminleri kutsaldı, ya da kutsal olmalıydı; bu nedenle bu saldırılar kutsal bir şeye yapılan bir tür saygısızlıktı ve yasaklanmıştı.

Yatak odasında tekrar iç çamaşırı giydi ve üzerine temiz bir tişört geçirdi. İğrenç videoyu seyrederken çıplak olmanın düşüncesine bile katlanamazdı.

Yatağın kenarına oturdu ve kamerayı komodinin üzerinden aldı. Kaseti geri sardı.

Görüntü, kameranın üzerindeki ekrandan izlenebiliyordu. Kendini, kamerayı çalıştırdıktan sonra yatağa geri dönerken gördü. Kamerayı çalıştırdığında saat gece yarısını bir iki dakika geçmişti.

Yatağının yanındaki lamba çekim için -ideal olmasa da-yeterli ışık sağlamıştı. Sonuç olarak, küçük ön izleme penceresindeki görüntünün netliği çok iyi değildi.

Kaseti kameradan çıkardı VCR'e koydu ve televizyonu açtı. Uzaktan kumandayı iki eliyle tutarak yatağın kenarına oturdu ve merakla ve endişeyle seyretmeye başladı.

Kamerada, gece yarısı yaptıklarını izledi: Kameraya kaset koyduktan sonra yatağa girdi ve TVi kapattı.

Bir süre yatakta oturdu ve sessiz apartmanı dinledi. Sonra kitabına, uzandı ve telefon çaldı.

Susan kaşlarını çattı. Telefonun çaldığını hatırlamıyordu.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

Video kasette telefon konuşmasının sadece bir tarafı duyuluyordu. Telefonda konuşurken kameradan uzak olduğu için bazı kelimeler anlaşılmıyordu ama duyduğu kelimeler ona hiçbir şey ifade etmedi.

Aceleyle telefonu kapattı, yataktan çıktı ve odayı terk etti.

Telefona cevap verdiği andan itibaren yüzünde ve vücut dilinde fark ettiği ama tanımlayamadığı tuhaf değişiklikler olmuştu. Bu

değişiklikler garipti fakat yatak odasından çıkışını izlerken sanki bir yabancıyı izliyor gibiydi.

Yarım dakika bekledi ve hareket görene dek kaseti hızlı bir biçimde ileri sardı.

Açık: yatak odası kapısının dışındaki holde gölgeli şekiller vardı. Sonra, yatak odasına geri döndüğünü gördü. Karanlık holün içinde beliren bir adam onu izleyerek kapı eşiğinden içeri girdi Dr. Ahriman.

Susan'ın şaşkınlıktan nefesi kesildi. Taş kesilen ve bütün vücudu buz kesen Susan, aniden kasetten gelen seslere ve kendi kalp atışma karşı sağırlaştı. Resmi bir bahçede şimşir ağaçlarından oluşan çitle çevrilmiş çiçeklerin odak noktası için yapılmış ama yanlış yere konmuş mermer bir kadın heykeli gibi oturdu.

Kısa bir süre sonra şaşkınlığı geçü, Gördüklerine inana-mıyordu. Derin bir nefes aldı. Uzaktan kumanda üzerinde bulunan görüntüyü dondurmak için pause düğmesine bastı.

Dondurulmuş olan görüntüde, tıpkı şu anda olduğu gibi yatağm kenarında oturuyordu. Ahriman yanında ayakta duruyordu.

Geri almak için reıvırıd düğmesine bastı ve odanın boş olduğu görüntüye geri döndü. Sonra filmi oynatmak için play düğmesine bastı ve bir kez daha holdeki gölgelerin insana dönüşmesini izledi. Bu defa onu izleyen kişinin Eric olacağından neredeyse emindi; çünkü Dr. Ahriman... onun burada olması imkânsızdı. O ahlaklı biriydi. Herkes ona hayrandı. Çok profesyoneldi. Sevecendi. İlgiliydi. Kısacası bu imkânsızdı; burada, bu şekilde. Kasette kendi babasını görseydi bundan daha az şaşırırdı ve onu izleyerek arkasından odaya giren şey, gözleri bir kedininki kadar sarı ve parlak olan ve alnından boynuzlar fışkıran şeytani bir yaratık olsaydı daha az şok olurdu. Uzun, kendinden emin ve boynuzsuz Ahriman bir kez daha içeri girdi ve Susan bu kez gördüklerine inanmak zorundaydı.

Her zamanki gibi yakışıklı olan ve aktörleri andıran doktorun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Bu tür durumlarda beklenebilecek tarzda vahşi bir şehvet olmasa da, yüzündeki ifade şehvet ifadesiydi. Henüz oluşmaya başlayan iç baskı nedeniyle bozulmuş gibi görünse de ve hafifçe çarpıklaşsa da bu yüz şekli bir delilik maskesi değildi. Yüzünü incelediğinde Susan en sonunda tavrın ne olduğunu çözebildi: Kendini beğenmişlik.

Bu, ciddi ağzı, kısılmış gözleri, başında şapkasıyla ahlak dersleri veren bir rahibin veya içki, sigara içen, yüksek ko-lestorellü yemekler yiyen insanlar için erdemlilik taslayan içkiyi bırakmış bir ayyaşmki gibi bir kendini beğenmişlik değildi. Yatak odasının kapısından içeri gidiğinde Ahriman tembel bir duruşa, rahat hareketlere ve yetişkinlerin moron olduğunu düşünen bir okul çocuğunun tavırlarına ve içinde kıpırdanan ergenlik çağı ihtiyaçlarıyla parlak, ateşli bakışlara sahipti.

Bu suçlu ve haftada iki defa ofisine gittiği psikiyatr, fiziksel olarak birbirinin aynıydı. Fark tamamen tavırlarla ilgiliydi. Ve fark o kadar tehlikeliydi ki, kalbi sert ve hızlı bir biçimde atmaya başladı.

İlk başta, onun Ahriman olduğuna inanmak istememişti ama bu duygu şu anda yerini öfkeye ve ihanet hissine bırakmıştı. İhanet duygusu o kadar yoğundu ki, sanki Touret-te sendromu olan biri gibi, kendininkine benzemeyen sert bir ses tonuyla bir dizi küfürü savurdu.

Kasette, doktor görüntüden çıkıp koltuğa doğru yürüdü.

Doktor ondan emeklemesini istiyordu ve o emekliyordu.

Küçük düşürülme kaydını izlemek Susan'ın kaldırabileceğinden daha zor bir şeydi ama durdurmak için stop düğmesine basmadı çünkü kaseti izlemek onun öfkesini daha da çok artırıyordu ve bu,

şu an için iyiydi. Öfke ona güç vermişti ve on altı aylık güçsüzlükten sonra kendini güçlü hissetmesini sağlamıştı.

Kendisi ve doktor tekrar görüntüye girene dek, kaseti hızla ileri sardı. Şu anda ikisi de çıplaktı.

Korkunç bir yüzle hızlı ileri düğmesine birkaç defa basarak, araya göründüğü kadarıyla sıradan sevişme anları serpiştirilmiş bir dizi ahlaksızlığı izledi; ama bu sevişme anları, genç kızların ve genç erkeklerin kucaklaşıp öpüşmesi kadar masumdu.

Doktor onu nasıl kontrol edebiliyordu, böyle şok edici olayları zihninden nasıl silebiliyordu... bu sırlar evrenin kaynağı ve yaşamın anlamı kadar derin görünüyordu. Tüm benliğini bir illüzyon duygusu kapladı. Sanki dünyadaki hiçbir şey göründüğü gibi değildi; sanki dünya ayrıntılı bir sahneydi ve insanlar sadece oyuncuydu.

Fakat TV'deki bu saçmalık, banyodaki çamaşır sepeti kapağının üzerine koyduğu iç çamaşırmdaki lekeler kadar gerçekti.

Kaseti çalışır durumda bırakarak televizyondan uzaklaştı ve telefonun yanma gitti. İki rakam tuşladı —9, 1—ama ikinci l'i tuşlamadı.

Eğer polisi ararsa onları içeri almak için kapıyı açmak zorunda kalacaktı. Polisler, ifade vermesi için onlarla birlikte bir yerlere gitmesini veya daha sonra mahkemede yararlı olacak tecavüz kanıtlarını inceletmek üzere bir hastanenin acil bölümüne gitmesini isteyebilirdi.

Duyduğu öfke nedeniyle gücü artsa da, agorafobisini yenecek kadar güçlü değildi. Sadece dışarı çıkma düşüncesi bile, o bildik panik duygusunu geri getirmek için yeterliydi.

Gereken neyse onu yapacaktı. İstedikleri sıklıkta istedikleri yere gidecekti. Lanet olası Ahriman'ı uzun bir süre parmaklıkların arkasına tıkmak için yapması gereken ne varsa hepsini yapacaktı.

Fakat o kişiler polis bile olsa, yabancılarla dışarı çıkma düşüncesi katlanılamayacak kadar acı verici bir durumdu. Hayatı boyunca güvendiği bir arkadaşının desteğine ihtiyacı vardı; çünkü dışarı çıkmak, ölüme yakın bir duyguydu.

Martie'yi aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Geceleri telefonlarının yatak odalarında çalmadığını biliyordu ama belki ikisinden birisi aşağıdaki holden gelene sese uyanabilirdi ve gecenin bir yarısı telefon eden kişinin kim olduğunu öğrenmek için Martie'nin çalışma odasma gidebilirdi.

Bip sesinden sonra Susan, "Martie, benim. Martie, orada mısın?" dedi. Biraz bekledi. "Dinle, eğer oradaysan Tanrı aşkına telefonu aç." Telefonu açan olmadı. "O Eric değil, Martie. Ahriman. O, Ahriman. O piçi kasete aldım. Piç... evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaşmadan sonra. Martie, lütfen, lütfen, ara beni. Yardıma ihtiyacım var."

Aniden midesi bulanan Susan telefonu kapattı.

Yatağın kenarında oturarak dişlerini sıktı ve soğuk ellerinden birini alnına diğerini ise karnına götürdü. Mide bulantısı spazmı geçmişti.

Televizyona baktı... tekrar bakışlarını uzaklaştırdı.

Telefona bakarak ve çalmasmı umut ederek, "Martie, lütfen. Ara beni. Şimdi, şimdi." dedi.

Yarım bardak şaraba saatlerdir dokunulmamıştı. Bardağı boşalttı.

Komodinin üst çekmecesini açtı ve kendini korumak için sakladığı tabancayı çıkardı

Bildiği kadarıyla, Ahriman bir gecede onu asla iki defa ziyaret etmezdi. Bildiği kadarıyla.

Birdenbire, Martie'nin telesekreterine söylediği bir şeyin tuhaflığını fark etti: O piç -evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaşmadan sonra. On sekiz ay önce, yani agorafobi rahatsızlığı başlamadan iki ay önce, Dr. Ahriman'a şu an içinde oturduğu evi satmıştı. Susan satıcıyı temsil ediyordu ve doktor, bir görüşme esnasında kendisini de temsil etmesini istemişti. Hem satıcının hem de alıcının çıkarlarını koruyarak çok iyi bir iş yapmıştı ama eğer müşterisi ciddi anlamda deli sosyopatik bir tecavüzcüyse, sadece ahlaklı bir emlakçı olduğu için ona farklı davranmasını beklemek pek mantıklı değildi.

Susan gülmeye başladı ve gülerken nefesi tıkandı. Şaraba uzandı ama bardakta şarap olmadığını görünce boş bardağı tabancanın yanma koydu. "Martie, lütfen. Ara, ara."

Telefon çaldı.

Susan silahı elinden bıraktı ve telefonu açtı.

"Evet," dedi.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir adam, "Ben Marco." dedi.

"Dinliyorum."

38

Dusty, rüyayı hafızasında tekrar oluşturduktan sonra tıpkı müzeyi dolaşan bir turist gibi rüyanın içinde dolaştı ve her Gotik imgeyi bütün ayrıntılarıyla inceledi. Penceredeki balıkçıl, bu odadaki balıkçıl. Gök gürültüsüz, yağmursuz bir fırtınada hafif parlak şimşeklerin sessiz bir biçimde çakması. Glikoz. Meditasyon yapan Martie.

Kâbusunu inceleyen Dusty, iç içe konmuş Çin kutularının içindeki en küçük kutuda bekleyen bir akrep gibi, bu rüyanın içinde de korkunç bir gerçeğin gizli olduğuna inanıyordu. Fakat bu rüyada bir sürü kutu vardı ve çoğunu açmak ustalık gerektiriyordu ve gerçek gizli kalıyor, ısırmak için hareketsiz bekliyordu.

En sonunda ümitsiz bir biçimde yataktan çıktı ve banyoya gitti. Martie derin bir uykudaydı ve Dusty'nin kravatlany-la o kadar sıkı bağlanmıştı ki, Dusty yanında değilken uyanması ya da odayı terk etmesi imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra banyodaki lavaboda ellerini yıkarken Dusty'e bir şeyler malum oldu. Bu, rüyanın anlamının aniden beynine dank etmesi şeklinde gerçekleşmedi. Daha çok, Martie uyanmadan ve ellerinin ve ayaklarının bağlanmasını istemeden önce, Dusty'nin merak edip üzerinde düşündüğü bir sorunun cevabının bulunması şeklinde gerçekleşti.

Görevler.

Skeet'in haiku'su.

Mavi çam iğnesi. Çağlayanda. Dalgalara karıştı.

Skeet, mavi çam iğnesinin görevler olduğunu söylemişti.

Dusty, bundan bir anlam çıkarmaya çalışırken zihninde görevle eş anlamlı sözcüklerin listesini yapmıştı ama aklına gelen hiçbir kelime ona yardımcı olmamıştı. îş. Ödev. Zorunluluk. Meslek. Unvan. Yetenek. Kariyer. Kilise.

Elerini sıcak suyun altında tutarken ve üzerlerindeki sabunu durularken aklına başka kelimeler de geldi. Ayak işi. Hizmet. Atama. Talimatlar.

Dusty, bu lavabonun başında dururken tıpkı New Li-fe'taki banyosunda ellerini neredeyse kaynar suyun altında tutan ve tek tek kelimelerden oluşan talimatları düşünen Skeet'e benziyordu.

Aniden, ensesindeki ince saçlar, gergin piyano telleri gibi sertleşti ve sessiz bir parçayı andıran bir titreme omurgasından aşağı kaydı.

Skeet'in yanında Dr. Yen Lo adı geçtiğinde Skeet resmi bir cevap veriyordu: Dinliyorum. Sonra, sorulan sorulara sadece sorularla cevap veriyordu.

Skeet, nerede olduğunu biliyor musun?

Neredeyim?

O zaman nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?

Biliyor muyum?

Etraflna bakamaz mısın?

Bakabilir miyim?

Bu bir Abbott ve Costello rutini mi?

Öyle mi?

Skeet, ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğinin kendisine söylenmesini bekliyormuş gibi, sorulara sadece kendi sorularıyla cevap vermişti, ama cümlelere, sanki doğrudan Tanrının dudaklarından dökülen gerçek emirlermiş gibi tepki vermişti. Dusty

umutsuz bir biçimde, beni daha fazlayor-ma ve uyu, dediğinde kardeşi aniden uyumuştu.

Skeet, haiku'dan "kurallar" diye bahsetmişti ve Dusty daha sonra şiiri bir tür mekanizma, güçlü bir etkiye sahip basit bir aygıt olarak düşünmüştü. Bu şiir, bu tanımla neyi kastettiğinden tam olarak emin olmasa da bir çivi tabancasının sözlü karşılığı gibiydi.

Şimdi, talimatlar kelimesinin eş anlamlılarını aramaya devam ederken, haiku'nun mekanizmaya da aygıt olarak değil de talimatların alınmasını, anlaşılmasını ve o talimatlara uyulmasını sağlayan bilgisayar işletim sistemi ya da yazılım olarak tanımlanmasının daha uygun olacağını düşündü.

Yazılım hipotezi şeklindeki haiku'dan çıkarılacak mantıklı sonuç neydi o zaman? Skeet'in... programlanmış olduğu mu?

Dusty suyu kapatırken telefonun sesini duyduğunu düşündü.

Üzerinden sular damlayan ellerini dezenfeksiyon lavabosundan henüz çıkarmış bir cerrah gibi kaldırarak banyodan çıktı ve yatak odasma girdi. Ev sessizdi.

Eğer telefon gelseydi, ikinci çalıştan sonra Martie'nin ofisindeki telesekreter devreye girecekti. Muhtemelen telefon çalıyor sanmıştı. Bu saatte onları kimse aramazdı. Yine de yatağa geri dönmeden önce kontrol etmeliydi.

Tekrar banyoya döndü ve ellerini havluyla kurulayarak, programlanmış kelimesini zihninin içinde defalarca tekrarladı ve bu kelimenin eş anlamlılarını düşündü.

Aynaya baktığında Dusty kendi yansımasını değil de Skeet'in New Life Kliniğindeki odasında gerçekleşen tuhaf olayları gördü.

Sonra, hafızası bir önceki sabaha, Sorensonlarm evinin çatısına geri gitti.

Skeet, Diğer Tarafı gördüğünü iddia etmişti. Bir ölüm meleği ona, bu dünyanın ötesinde onu neyin beklediğini göstermişti ve Skeet gördüğü şeyi sevmişti. Sonra melek ona aşağı atlama talimaünı vermişti. Skeet'in kullandığı kelime buydu: Talimatını verdi.

Yine o buz gibi melodi Dusty'nin ensesinden aşağı kaydı. Çin kutularından biri daha açılmıştı ama içinde bir kutu daha vardı. Her kutu bir öncekinden daha küçüktü. Belki de çözülecek çok fazla bulmaca kalmamıştı. Neredeyse akrebin kutunun içinde çıkardığı sesleri duyabiliyordu: Son kapak açıldığında, sokmak için bekleyen iğrenç gerçeğin sesi.

39

Dalgaların yumuşak sesi ve komplocu sis onun dönüşünü gizlemişti.

Merdivende çiy. İkinci basamakta. Ayak altında sertçe ezildi.

Yukarı çıkarken doktor cep telefonuna fısıldadı "Fırtına... "

"Fırtına sensin," diye cevapladı Susan Jagger.

"...bambu koruyu gizledi."

"Koru benim."

"...sessizce kayboldu."

"Sessizlikte istenilenin ne olduğunu öğreneceğim."

Kapının önüne geldiğinde doktor "Beni içeri al" dedi.

"Peki."

"Çabuk ol," dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu.

Endişeli bir biçimde boş sahil yoluna doğru baktı.

Ölüm gibi hareketsiz palmiye yaprakları sisin içinde soğuk ve karanlık havai fişek gibi sarkıyordu.

Bir tıkırtı ve sürtünme sesiyle sandalye mutfaktaki kabı tokmağının altından çıkanldı. Birinci kilit. İkinci. Güvenlik zincirinin sesi duyuldu.

Susan, tıpkı bir geyşa gibi hiçbir şey söylemeden, itaatkâr ve çekingen biçimde hafifçe eğilerek onu selamlarken Ahriman içeri girdi. Adam, Susan kapıyı kapatana kadar bekledi ve kilitlerden birini taktı. Ona, yatak odasma doğru kendisine eşlik etmesi talimatını verdi.

Mutfaktan çıkıp yemek odasının ve oturma odasının yanmdan geçerek yatak odasına giden kısa holde yürürken, "Senin kötü bir kız olduğunu düşünüyorum Susan. Nasıl olup da benim arkamdan dolap çevirebiliyorsun; böyle bir şeyi yapmak nereden aklına geldi bilmiyorum, ama emin olduğum bir şey var, sen kesinlikle benim arkamdan dolap çeviriyorsun."

Ahriman'ın daha önceki ziyaretinde Susan, gözlerini Ahriman'dan her kaçmşmda saksı içindeki japonağacma bakmıştı. Ve bakışları bu bitkiye odaklanmadan önce Ahriman ya Susan'ı kaydettiği video kasetten ya da bir sonraki ziyaretinde kaydetmeyi düşündüğü kasetten bahsetmişti. Susan endişeli ve korkulu göründüğü için ona endişesinin nedenini açıklaması için talimat vermişti. Ve Susan basitçe Video demişti. Video. Ahriman en aşikâr tahmini yürütmüştü. Aşikâr ve belki de yanlış. Susan'ın neden yere değil de, sürekli japonağacma baktığıyla ilgili olarak içindeki şüphe çok geç uyanmıştı; ama utançtan başını eğen birinin yere ya da içinde çok fazla utanç verici şeyin yaşandığı yatağa bakması beklenirdi. Oysa Susan sürekli olarakjaponağacma bakmıştı.

Onu yatak odasına doğru izlerken "O saksıdaki sarmaşığın altında ne olduğunu görmek istiyorum " dedi.

Susan, saygılı bir biçimde onu Biedermeier sütununa doğru götürdü ama doktor, TV'deki görüntüyü görünce durdu.

"Mahvoldum," dedi.

Aslında, eve gitseydi, buraya geri dönmeden yatağa girseydi ve şüphesinin nedenini öğrenmeseydi gerçekten de mahvolacaktı.

"Gel buraya," dedi.

Susan yaklaşırken doktor ellerini sıkarak yumruk yaptı. O güzel yüzüne yumruk atmak istiyordu.

Kızlar. Hepsi aynıydı.

Küçük bir çocukken onların hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kızla-rın cilve yaparak başkalarını kendi çıkarlan için kullanması onu hasta ediyordu. En iyi tarafları, fazla çaba gerektirmeden ağlamalarıydı -tüm o güzel, tuzlu gözyaşları- ama sonra gidip ya annelerine ya da babalarına şikayet ediyorlardı. Ah-riman, onların histerik suçlamalarına karşı kendini çok iyi savunuyordu; yetişkinler onu sevimli ve ikna edici buluyordu. Fakat kısa bir süre sonra sağduyusunu kullanmayı öğrenmesi gerektiğini ve kokainin, babasının Hollywood'da birlikte çalıştığı birçok insanı kontrol etmesi gibi, gözyaşlarına karşı olan zaafının da onu kontrol etmesine izin vermemesi gerektiğini fark etü.

En sonunda, hormonlarının kurbanı olarak kızlara, onların gözyaşlarmdan daha fazla ihtiyacı olduğunu fark etti. Kendisi gibi yakışıklı bir adamın, kızların gönlünü fethetmek için ne kadar basit oyunlar oynayabileceğini de öğrendi. Planlanmış romantizm ve ihanetle kızlara, küçük bir çocukken yumruk atarak, çimdikleyerek, kulaklarını çekerek ve çamur birikintilerine iterek döktürmüş olduğu gözyaşlarm-dan çok daha fazlasmı döktürüyordu.

Henüz okula gitmediği yıllarda bluzlarından aşağı tırtıllar atarken kızlar ona o kadar çekici gelmişti ki, yıllar boyunca onlara yaptığı duygusal işkenceler bile onları o zamanki kadar çekici yapmaya yetmemişti. Bugün bile kızlar onu cez-betmekten çok kızdırıyordu; onlarla ilişkiye girdikten sonra kendini hasta hissediyordu ve onlara karşı ilgi duyuyor olması daha da öfkelenmesine neden oluyordu. Daha da kötüsü, seks hiçbir zaman onlar için yeterli olmuyordu; çocuklarına babalık yapmasını istiyorlardı. Herhangi bir çocuğun babası olma fikri, tüylerini diken diken ediyordu. Bir keresinde neredeyse bu tuzağa düşüyordu, ama kaderi bunu engelledi. Çocuklara güvenilmezdi. İnsanın kendisini onlara karşı koruması çok zordu ve en umulmadık anda sizi öldürebilir ve servetinizi çalabilirlerdi. Doktor, bu tür ihanetler hakkında çok şey biliyordu.

Eğer bir kızınız varsa, arkanızı her dönüşünüzde ana-kız muhakkak size karşı komplo kuruyordu. Doktora göre, diğer tüm erkekler, kendisinden farklı -ve çok aşağı- bir cinsin üyeleriydi ama kızlar sadece bir başka cins değil, tamamen farklı bir türdü; kızlar uzaylıydı ve onlarla hiçbir şekilde anlaşılamazdı.

Susan önünde durduğunda doktor yumruklarından birini kaldırdı.

Korkusuz görünüyordu. Şu anda kişiliği o kadar çok bastırılmıştı ki, kendine bu konuyla ilgili talimat verilmeden duygularını açığa vuramıyordu.

"Senin yüzünü dağıtmalıyım."

Sesindeki çocuksu hırçınlığı duysa da bundan utanmadı. Doktor, bu kontrol oyunları sırasında kişilik gerilemesine uğradığının, yaş merdiveninin basamaklarından aşağı doğru indiğinin bilincindeydi. Bu iniş, küçük düşürücü ya da en azından sorun yaratıcı değildi; aslında o anın tadını tam olarak çıkarmak istiyorsa gerekliydi. Deneyim sahibi bir yetişkin olarak isteksizdi ama bir delikanlı olarak hâlâ ham bir merak duygusu vardı ve gücün yaratıcı bir biçimde kötüye kullanılmasıyla ilgili her ayrıntı onu hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Yüzüne o kadar sert vurmalıyım ki sonsuza kadar çirkin kalmalısın."

Tamamen Ahriman'ın kontrolünde olan Susan sükûnetini bozmadı. Birkaç saniye boyunca, uykudaki göz hareketi spazmı geçirdi ama bu spazmın Ahriman'ın davranışıyla bir ilgisi yoktu.

Şu anda sağduyulu olmalıydı. Ahriman ona vurmaya cesaret edemedi. Eğer düzgün bir biçimde sahneye koyulursa Susan'ın ölümü için cinayet soruşturması açılmayacaktı. Ama vücudunda oluşan yara berelerle intiharı inandırıcılığını kaybederdi.

"Artık seni sevmiyorum, Susie. Artık seni hiç sevmiyorum."

Susan sessizdi, çünkü cevap verme talimatı almamıştı.

"Sanırım henüz polisi aramadın. Doğru olup olmadığını söyle."

"Doğru."

"TV'deki video kasetten başka birine bahsettin mi? "

"Bahsettim mi?"

Susan'ın verdiği cevabın bir küstahlık göstergesi olmadığını ve zihninin derinliklerindeyken sorulan sorulara bu şekilde cevap vermek için programlandığını hatırlayan doktor yumruğunu indirdi ve elini yavaşça açtı. "TV'deki bu video kaset hakkında herhangi bir kimseyle konuştuysan evet de, konuşmadıysan hayır de. "

"Hayır."

Doktor rahatlamış bir biçimde onu kolundan tuttu ve yatağa götürdü. "Otur."

Susan, dizlerini birbirine yaslayarak ve ellerini kucağında birleştirerek yatağın kenarına oturdu.

Doktor, sorularını cümle ve komut şeklinde yönelterek, kamerayla ilgili gerçeği öğrenmek için Susan'ı birkaç dakika boyunca sorguya çekti. Susan, psikiyatrıyla değil, Eric'le ilgili kanıt bulmaya çalışıyordu.

Hafızası her randevudan sonra silinse de Susan, cinsel anlamda kullanıldığından şüpheleniyordu ve doktor vücudunda oluşan her damla teri ve şehveti temizleyip yanında götürmeseydi Susan, şüphesini destekleyecek kanıtları kesinlikle bulacaktı. Ahriman, cinsel ilişki sonrası temizlik hakkında saplantılı olmamayı seçmişti çünkü bu, gücün verdiği heyecanı ortadan kaldıracak ve dehşet verici kontrolünün mutlak olduğu yanılsamasını tehlikeye atacaktı. Eğer yapılan pasta savaşından veya işlenen kanlı bir cinayetten sonra savaşı gerçekleştiren ya da cinayeti işleyen kişiden duvarları

ve yeri temizlemesi istenirse savaştan ve cinayetten alman zevk çok az olacaktı.

O bir maceracıydı, temizlikçi değil.

Susan'ın şüphesini azaltmak veya yanlış yöne çevirmek için sayısız tekniğe sahipti. Her şeyden önce ona uyandığında her tür fiziksel ilişki işaretini görmezden gelme ya da cinsel ilişkinin en bariz kanıtını bile fark etmeme talimatını verebilirdi.

Daha neşeli bir modda doktor Susan'ı, onunla çiftleşmek ve kıyamet gününden önce doğması beklenen Deccalı doğurmasını sağlamak isteyen sarı gözlü kükürtlü çukur canavarı tarafından ziyaret edildiğine inandırabilirdi. Hafızasına, kaba ve sert bir gövdesi, sülfüre kokan nefesi ve çatallı siyah dili olan kötü bir sevgili rüyasının tohumlarını ekerek Su-san'ın hayatını cehenneme çevirebilirdi.

Ahriman, batıl inançlar arpmı tıngırdatarak, hastalarının yaşamlarını mahveden ciddi demonofobi -şeytan ve kötü ruh korkusu- vakaları yaratarak bu melodiyi başkalarıyla birlikte de çalmıştı. Bu tür şeylerle çok eğleniyordu ama sadece kısa bir süre için. Bu fobi diğerlerinden daha zehirli olabiliyordu ve zihinsel çöküşe ve gerçek anlamda deliliğe doğru hızla ilerliyordu. Bu nedenle Ahriman, uzun vadede bunu çok fazla tatminkar bulmuyordu; çünkü acıları dinmiş bir delinin gözyaşları, hâlâ iyileşme umudu olduğuna inanan akıllı bir insanın gözyaşları kadar heyecan verici değildi.

Doktor, birçok seçenek arasından Susan'ın şüphesini ayrı yaşadığı kocasına doğru yönlendirme seçeneğini seçmişti. Oldukça kanlı ve karışık bir senaıyosu olan bu oyunu, ülke çapında haber niteliği taşıyacak bir şiddet fırtınasıyla bitirmeye karar vermişti. Eric'in gerçek bir suçlu mu yoksa bir kurban mı olacağı henüz belli

olmasa da, doktor son perdenin ayrıntılarını sürekli olarak gözden geçiriyordu.

Susan'ın Eric'ten şüphelenmesini sağlayarak ve sonra Eric'le yüzleşmesini yasaklayarak Ahriman, psikolojik gerilimi tırmandırmıştı. Her hafta, gerilimin dozu daha da artmıştı ve Susan en sonunda, içinde biriken duygusal eneıjiden kurtulmaya karar vermişti. Bu gerilimden kurtulmak için çareler ararken ayrı yaşadığı kocasmm suçlu olabileceğine ilişkin kanıtlar bulmaya çalışmıştı. Bu kanıtlar, Eric'le yüzleşmesine gerek olmadan doğrudan polise gitmesini sağlayacak kadar güçlü olmalıydı; çünkü Eric'le yüzleşmesi yasaklanmıştı.

Normalde, bu durum hiçbir zaman ortaya çıkmazdı çünkü doktor, hiç kimseyle Susan Jagger'la oynadığı kadar uzun oynamamıştı. Susan'a uyuşturucu vermeye ve onu şartlandırmaya bir buçuk yıl önce başlamıştı ve Tanrı aşkına, on altı aydır da onun doktorluğunu yapıyordu. Genellikle altı, bazen iki ya da üç ayda sıkılıyordu. Sonra, ilk aşamada kendisinin aşıladığı fobiyi veya takıntıyı ortadan kaldırarak hastayı iyileştiriyor ve terapist olarak ününü daha da fazla artırıyor veya onun kadar deneyimli bir oyuncuyu tatmin edecek kadar renkli bir ölüm tasarlıyordu. Susan'ın benzersiz güzelliğinden etkilendiği için onunla ilişkisini uzun süre devam ettirmiş ve Susan'da oluşan gerilimin, bu tuzağı hazırlamasına yol açacak kadar artmasına izin vermişti.

Kızlar. Er geç sorun yaratıyorlardı.

Yatağın kenarından kalkan Ahriman, Susan'ın da ayağa kalkması için emir verdi Susan bu emre itaat etti.

Sabrı taşmıştı. "Oyunumu mahvettin," dedi. "Şimdi tamamen yeni bir son tasarlamam gerekiyor."

Susan'ı kamera planının ilk ne zaman aklına geldiği konusunda sorguya çekebilirdi ve sonra o andan şu anda içinde bulundukları ana kadar o konuyla ilgili olarak hafızasında oluşan tüm bilgileri silebilirdi; fakat sonunda Susan, hafızasında tuhaf boşluklar olduğunu fark edebilirdi. Bir zaman dilimini bir deneğin hafızasından kolaylıkla silebilir ve sonra oluşan boşluğu sahte anılarla doldurabilirdi. Bu anılar büyük bir fırçayla boyanmış olsa da ve ayrıntı içermese de inandırıcı olabilirdi. Belli bir dereceye kadar, geniş bir hafıza örgüsünden tek bir hikâye ipliğini çekmek oldukça zordu... bu işlem tıpkı, iyi kesilmiş fileminyondan, etin şeklini bozmadan ince yağ damarlarını çıkarmaya çalışmaya benziyordu. Durumu düzeltebilir ve ona eziyet eden kişinin kendisi olduğu gerçeğini Susan'ın beyninden çıkarabilirdi ama bunu yapmak için yeterli zamanı, enerjisi ya da sabrı yoktu.

"Susan, yakınlarda kâğıt kalem var mı?"

"Yatağın yanında."

"Getirir misin lütfen."

Onun yatağın diğer tarafına geçişini izlerken komodinin üzerinde duran tabancayı gördü.

Susan tabancayla ilgilenmiyor görünüyordu. Komodin çekmecesini açtı ve tükenmez kalemle stenograf boyutunda çizgili bir not defteri çıkardı. Sayfaların üst kısmında Susanin fotoğrafı, agorafobi kariyerine son vermeden önce ça-lışüğı komisyon şirketinin logosu ve telefon numaralan vardı.

Doktor, "Lütfen tabancayı ortadan kaldır," diye emir verdi. Tabancayı ona doğrultmasından korkmuyordu.

Susan tabancayı komodine koydu ve çekmeceyi kapattı. Ahriman'a dönerek kalemi ve not defterini gösterdi.

Ahriman, "Onları da getir." dedi

"Nereye?"

"Beni izle."

Doktor, onu yemek odasına götürdü. Orada, Susan'a ışığı kapatması ve masaya oturması talimatını verdi.

40

Dusty, hâlâ banyo aynasına bakıyor ve çatının üzerinde Skeet'le aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu. Kardeşinin programlanmış olabileceğine ilişkin inanılmaz teorisine inandırıcılık kazandırabilecek ayrıntıları değerlendirmeye çalışırken uykusunun tamamen dağıldığını fark etti. Sorular, beyninin içinde sivrisinek sürüleri gibi dolaşıyordu ve ısırıkları pekmez koyuluğunda kaynatılmış fincanlar dolusu kahveden daha fazla uyku kaçırıyordu.

Skeet'i kim programlamış olabilirdi? Ne zaman? Nasıl? Nerede? Ne tür bir neden için? Ve bunca insan arasından neden Skeet? İradesi zayıf, hap kullanan ve hayatta sürekli kaybeden iyi biri olduğu için mi?

Tüm bunlar paranoyaydı. Belki de bu aptal teori, Fig Newton'un boya yaparken -ve aslmda uykuda olmadığı saatlerin çoğunda- sürekli dinlediği ve doğaüstü olayların tartışıldığı radyoda bir mantık çerçevesine oturtulabilirdi. Bu radyoda tartışılanlar gerçekdışı şeylerdi ama dünyadışı varlıkların bahtsız kadınlarla ilişkiye girerek melez çocukların doğmasını sağladığı, boyutlararası varlıkların global ısınmadan ve fahiş kredi kartı faizlerinden sorumlu tutulduğu, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın, Bili Gates'in bodrum katında kendisine benzeyen bir androidle gizlice değiştirildiği, Elvis'in hayatta olduğu ve Walt Disney tarafından yapılan ve kullanılan bir uzay istasyonunda yaşadığı, beyninin taşıyıcı başka bir bedene aktarıldığı ve bu bedenin rap starı ve film titanı Will Smith olarak bilindiği Amerika'da, halkın çoğu bu konularla ilgileniyordu. Ama programlanmış Skeet fikri burada, Elvis'in gerçekten öldüğü, Disney'in de öldüğü ve şehvet düşkünü dünyadışı varlıklara en

yakın şeyin Star Trek'in Viagra kullanan yaşlı kadrosu olduğu gerçek dünyada hiç de mantıklı gelmiyordu.

Dusty,. . . Skeet, Sorensonların çatısından atlamak için talimat aldığım söylememiş olsaydı, New Life Kliniği'nde korkutucu bir şekilde transa geçmemiş olsaydı, Skeet'in, Martie'nin ve kendisinin günlük yaşamlarında bazı boşluklar, hatırlayamadığı anlar olmasaydı ve yaşamları birdenbire bu tür esrarengiz eşzamanlılıkla ve Gizli Dosyalar dizisinde yaşanan olayların tuhaflığıyla parçalanmasaydı, aptalca teorisine gülüp geçecekti. Eğer kahkahalar dolar, kıkırdamalar çeyreklik ve tebessümler peni olsaydı, Dusty o anda meteliksiz olacaktı.

Bu gece yörüngende yalnız mısın Elvis

Uykusuzluğun, güneş doğana kadar kendisine eşlik edeceğinden emin olduğu için, Martie aldığı hapların etkisiyle hâlâ derin uykudayken, tıraş olmaya ve duş almaya karar verdi. Martie uyandığında yine garip bir biçimde kendisinden korkmaya devam ederse, bir şekilde bağlarından kurtulup öldürme niyetiyle Dusty'nin üzerine saldıracağı endişesiyle Dusty'nin onu gözünün önünden ayırmasını istemeyebilirdi.

Birkaç dakika sonra sinekkaydı tıraşım olup elektrikli tıraş makinesini kapattığında, yatak odasından gelen hıçkırıkları duydu.

Martie'nin yanma geldiğinde onun yine rüya gördüğünü ve uykusunda inlediğini fark etti. Bağlarını zorluyor ve mırıldanıyordu, "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Hiç şüphesiz tenis topları ve kaselerce mamayla dolu köpek rüyalarından uyanan Valet, başını kaldırdı ve ağzını neredeyse timsah kadar açarak esnedi ama hırlamadı.. o Are you lonesome tonight, 1977'de ölen ABD'İİ şarkıcı Elvis Presley'in meşhur şarkısına gönderme (r.n.).

Martie, başını yastığın üzerinde bir o yana, bir bu yana çeviriyor, sürekli sayıklayan ateşli sıtma hastaları gibi yüzünü buruşturuyor ve hafifçe inliyordu.

Dusty, birkaç kâğıt mendil alarak Marti'nin alnındaki teri sildi, yüzüne düşen saçlarını kaldırdı ve sakinleşene dek yatağa bağlanmış ellerini tuttu.

Bu kâbusta Martie, son alü aydır birçok defa olduğu gibi yine, içinde çürümüş yapraklardan oluşan iriyan bir adamın olduğu tuzağa mı düşürüyordu? Ya da daha önce iki eliyle birden onu boğmaya çalışan, ağzını kapatan ve ağzına vuran yeni hayalet rüyasını mı görüyordu?

Martie yeniden sakinleştiğinde Dusty, sürekli Martie'nin rüyasına giren Yaprak Adam'ın, ona görünen ve arkasından yıldıranlar düşüren balıkçıl kadar anlamlı olup olmadığını merak etti.

Martie, kâbusunu aylar önce, onu ikinci ya da üçüncü görüşünde anlatmıştı. Dusty kâbusu hatırlamaya çalıştı ve Martie'nin başında beklerken kâbusu incelemeye başladı.

İlk bakışta rüyaları birbirinden tamamen farklıymış gibi görünse de, derinlemesine bir analiz, aralarında rahatsız edici benzerlikler olduğunu ortaya koyuyordu

Kafası daha çok kanşan Dusty, kâbuslar arasındaki kesişme noktalarını düşündü.

Son zamanlarda Skeet'in de rüya görüp görmediğini merak etti.

Hâlâ koyun postundan yapılmış minderinin üzerinde yatan Valet, tıpkı sabah yürüyüşüne çıkarken tavşanların kokusunu alabilmek için burnunu temizlediği anlardaki gibi burun deliklerinden hapşmyormuş gibi hava üflüyordu. Evde tavşan olmadığına göre, sahibinin rüyalarla ilgili olarak aniden başlayan endişesini kuşkucu bir biçimde değerlendiriyor gibi görünüyordu.

"Bu işte bir iş var," diye mmldandı Dusty. Valet tekrar hava üfledi.

41

Durmaksızın odayı arşınlayan Ahriman, Susan'a el yazısıyla çok dokunaklı bir elveda notu yazdırdı. En şüpheci polis memurunu bile notun gerçek olduğuna inandırmak için ne eklemesi ve ne çıkarması gerektiğini biliyordu.

El yazısı analizi, tabii ki şüpheye hiçbir şekilde yer bırakmayacaktı ama doktor çok dikkatli davranıyordu.

Bu koşullar altında düşüncelerini toparlaması kolay olmuyordu. Ağzı, biranın bıraktığı tattan dolayı acıydı. Çok yorgundu, gözleri yanıyordu ve uykusuzluktan dolayı kafasını toparlayamıyordu. Bu nedenle, dikte ettirmeden önce her cümleyi bir kez daha dikkatle inceliyordu.

Susan da dikkatini dağıtıyordu. Belki de bir daha ona asla sahip olamayacağını bildiği için, şu anda Susan her zamankinden çok daha güzel görünüyordu.

San saçlar. Yemyeşil gözler. Bu kırık, üzgün oyuncak.

Hayır. Bu kötü bir haiku'ydu. Utanç verici. Tamam on yedi heceden oluşuyordu ama sadece bu kadar.

Bazen merdivenin üzerinde dolaşan ve ayağının altında ezilen bir salyangoz hakkında veya buna benzer konularda çok güzel dizeler yazabiliyordu ama iş bir kızın bakışını, ruh halini, kokusunu ifade eden mısralar yazmaya geldi mi, bocalıyordu.

Bu kötü haiku hakkındaki gerçeklerden biri, bir zamanlar çok güzel olan oyuncağın kmlmış olmasıydı. Hâlâ harika görünse de çok kötü zarar görmüştü ve Ahriman onu, klasik

Marx oyun setinin Roy Rogers Rodeo Çiftliği ya da Tom Cor-bett Uzay Akademisi plastik karakterlerini yapıştırıyormuş gibi bir parça yapıştırıcıyla tamir edemiyordu.

Kızlar. Kızlara ne zaman güvenseniz sizi hayal kırıklığına uğratıyorlardı. Tuhaf bir duygusal arzu ve öfkeli ama sessiz bir içerleme duygusuna kapılarak intihar notunu tamamladı. Susan sayfanın altına imzasını atarken başında dikildi.

Uzun parmaklı eller. Gözyaşı içermeyen son kelimeler.

Lanet olsun.

Not defterini şimdilik masanın üzerinde bırakan doktor Susan'ı mutfağa götürdü. Ahriman'ın isteği üzerine alışveriş listelerini oluşturduğu ve menü planları yaptığı çekmeceli çalışma masasından dairenin kapısını açan yedek bir anahtar çıkardı. Ahriman'ın kendine ait bir anahtan vardı ama onu yanında getirmemişti. Anahtan cebine koydu ve yatak odasma geri döndüler.

Video hâlâ çalışıyordu. Ahriman'ın talimatı üzerine Susan uzaktan kumandayı kullanarak videoyu durdurdu; sonra VCR'den çıkardı ve komodinin üzerindeki boş şarap bardağının yanma koydu.

"Bana, kamerayı genelde nereye koyduğunu söyle."

Susan gözlerini kırpıştırdı. Sonra bakışlan sabitleşti. "Bu dolabın üst rafında duran kutuya," dedi eliyle göstererek.

"Lütfen kamerayı kutuya yerleştir ve kaldır."

Bu görevi yerine getirebilmek için Susan'ın mutfaktan iki basamaklı katlanır bir tabure getirmesi gerekiyordu.

Sonra, Ahriman Susan'a banyodan bir el havlusu getirerek komodinlerin üzerini, yatağın başucunu ve yatak odasında dokunmuş olabileceği her tür şeyi silmesi talimatını verdi. İşini layıkıyla yaptığından emin olmak için onu izledi.

Dairedeki çoğu yüzeye dokunmama konusunda dikkatli olduğu için Ahriman'ın, Susan'ın özel iki odası dışındaki herhangi bir yerde parmak izlerinin bulunabileceğine ilişkin endişesi çok azdı. Susan'ın yatak odasındaki işini bittiğinde Ahriman banyonun kapısında durdu ve on dakika boyunca onun fayanslan, aynalan, pirinçleri ve porselenleri parlatmasını izledi.

Susan görevini tamamladıktan sonra havluyu mükemmel bir biçimde katladı ve parlatılmış pirinç bir çubuğun üzerine, bir başka el havlusunun yanma, ikisi tamamen aynı hizada duracak şekilde astı. Doktor her şeyin derli toplu olmasını istiyordu.

Çamaşır sepeti kapağının üzerinde duran katlanmış beyaz iç çamaşmm gördüğünde neredeyse onu da diğer kirli çamaşırların arasına katması talimatını verecekti. İçgüdüleri onu, Susan'ı bu konuda sorguya çekmeye itti. Bu çamaşır-ların DNA testi için numune olarak polise verilmek üzere ay-nldığmı öğrenince şoka girdi.

Kızlar. Sinsi. Kurnaz. Doktor küçük bir çocukken, birçok kez, kendilerini veranda merdivenlerinden aşağı itmesi veya dikenli gül ağaçlarının arasında yuvarlaması için kışkırtıp sonra da en yakın yetişkinlerin yanına koşarak saldırının kışkırtma sonucu değil de, onun huysuzluğu nedeniyle gerçekleştiğini iddia etmişlerdi. Şimdi burada, onlarca yıl sonra, ihanet daha fazlaydı.

Susan'a külodunu lavaboda yıkama talimatını verebilirdi ama sağduyulu biri olarak daireden çıkarken onu da yanında götürmesi gerektiğine karar verdi.

Doktor, cinayet araştırmalarıyla ilgili olarak son yıllarda yapılan adli tıp incelemeleri konusunda uzman bilgisine sahip değildi ama insan derisi üzerindeki parmak izlerinin birkaç saat sonra veya daha kısa bir süre içinde yok olduğunu biliyordu. Vücut üzerindeki parmak izleri, lazer veya daha sofistike cihazlar kullanılarak alınabiliyordu

ama Ahriman, daha basit prosedürlerin de etkili olabileceğini biliyordu. Suçlunun parmak izleri, vücuda sıkıca bastırılan Kromekote kartlarına veya pozlandmlmamış Polaroid filme geçiyordu ve kartın veya filmin üzerine siyah pudra döküldüğünde parmak izlerinin ayna görüntüsü ortaya çıkıyordu ve fotoğrafçıhk teknikleriyle ters çevriliyordu. Gerektiğinde, Magna Fırçası ile doğrudan cilde uygulanan manyetik pudra da işe yarıyordu ve ellerinde kimyasal duman tabancası ve gümüş tabakalar varsa, iyot-gümüş transferi yöntemi de alternatif olarak kullanılıyordu.

Susan'ın ölü bedeninin en az beş altı saatten önce bulunmasını beklemiyordu. Belki de bu süre daha uzun olabilirdi. O zamana kadar, bozulmanın ilk aşamaları, Susan'ın cildindeki parmak izlerini yok edecekti.

Ahriman sıkı sık, Susan'ın vücudunun hemen hemen tüm düzlüklerine ve kıvrımlarına dokunmuştu. Bu tür oyunlarda kazanmak için enerjiyle ve istekle oynamak, kuralları bilmek ve strateji yeteneğine sahip olmak gerekiyordu.

Susan'a sıcak bir düş almasını önerdi. Sonra onu adım adım yaşamının son dakikalarına yaklaştırdı.

Küvet dolarken Susan makyaj dolabından bir tıraş makinesi çıkardı. Bu makineyi, bacaklarını tıraş ederken kullanıyordu ama şimdi çok daha önemli bir amaca hizmet edecekti.

Makineyi açtı ve içindeki jileti çıkardı. Jileti, banyo küvetinin yassı kenarına koydu.

Üzerindekileri çıkardı. Çıplakken kırık görünmüyordu ve Ahriman keşke onu kendisine saklayabilseydi.

Talimat bekleyen Susan, banyo küvetinin yanmda duruyordu ve musluktan akan suyu izliyordu.

Susan'ın aynadaki yansımasını inceleyen Ahriman, onun sükûnetiyle gurur duydu. Susan, kuramsal olarak, kısa bir süre sonra öleceğini biliyordu ama Ahriman'ın onunla gerçekleştirdiği mükemmel çalışmadan dolayı, kişiliği tamamen basünlmış haldeyken gerçek ve anlık duygusal tepki verme kapasitesine sahip değildi.

Doktor, sahip olduğu her şeyi atması ve kaybetmesi gereken zamanın kaçınılmaz olarak geldiğini biliyor ve üzülüyordu.

Hepsini mükemmel durumda saklayabilmeyi ve tıpkı şu anda Corgi model arabalarını, metal kalıplardan yapılmış bankalarını, oyun setlerini ve değer verdiği diğer eşyaları koymak için belli köşeleri ayırdığı gibi, onları sergilemek için de evinin birkaç odasını ayırabilmeyi isterdi. İstediğinde, yıllar boyunca hem oyuncağı hem de arkadaşı olmuş bu kadınların ve adamların arasında yürümek ne kadar zevkli olurdu. Kendi gravür aletlerini kullanarak, diğer koleksiyon parçalarına yaptığı gibi, üzerlerinde adları, hayati istatistikleri ve elde edilme tarihleri bulunan sevimli pirinç plakalar hazırlayabilirdi. Video kasetleri, mükemmel hatıralardı ama hepsi iki boyutluydu ve fiziksel olarak korunan oyuncakların derinliğini vermeleri veya tatmin edici dokunma hissini uyandırmaları imkânsızdı.

Problem, çürüme problemiydi. Doktor mükemmeliyetçiydi ve parça ya da yeni sayılabilecek durumda değilse, o parçayı koleksiyonuna katmıyordu. Sadece mükemmel veya çok iyi bir örnek onun için yeterli değildi; çünkü eski çağlarda uygulanan mumyalama yöntemlerinden günümüzün modern mumyalama tekniklerine kadar bilmen hiçbir koruma şekli Ahriman'ın yüksek standartlarını karşılamaya yetmiyordu. Nostaljik veya duygusal ruh haline büründüğünde, video kasetlerine bel bağlamaya devam edecekti.

Ahriman, üzerine intihar notunu yazdığı not defterini alması için Susan'ı yemek odasına gönderdi. Susan elinde not defteriyle geri döndü ve cesediyle aynı anda bulunması için onu biraz önce parlatılmış olan ve lavabonun yanında duran makyaj dolabının üzerine koydu.

Banyo hazırdı. Her iki musluğu da kapattı. Suya kokulu tuzlar ekledi.

Doktor şaşırdı; çünkü ona suya baharat atma talimatını vermemişti. Muhtemelen küvete her girişinden önce bu işlemi muhakkak yapıyordu ve bu davranış aslında, iradeye dayanan bir düşünce gerektirmeyen bir tür şartlı refleksti. İlginç.

Suyun üzerinden yükselen buharın kıvrılan dallan, güllerin güzel kokusuyla birlikte etrafa dağılıyordu.

Kapalı tuvalet kapağı üzerinde oturan ve elleriyle hiçbir şeye dokunmamaya dikkat eden Ahriman, Susan'a küvete girme, oturma ve kendini güzelce yıkama talimatını verdi. Lazer, Kromekote kartı, Magna Fırçası ya da kimyasal duman tabancası kullanılarak Susan'ın vücudunda bulunan suçluya ait parmak izlerinin saptanmasına yönelik tehlike artık ortadan kalkmıştı. Banyo yaparken, Susan'ın vücudunda bulunan kendisine ait spermlerin de suyun içine dağılacağını düşünüyordu.

Yatak odasında veya dairenin herhangi bir yerinde, polis laboratuarına ait elektrik süpürgesiyle toplanabilecek kendisine ait saç veya giysi ipleri olduğundan emindi. Fakat ellerinde parmak izi veya onu şüpheliler listesine koyabilecek başka bir kanıt olmadıktan sonra bu tür küçük kanıtlarla Ahriman'ın peşine düşmeleri imkânsızdı.

Bunun yanında, polise inandırıcı bir tablo sunmak ve Susan'ın intihar için yeterli motivasyona sahip olduğunu göstermek için çok

fazla çaba göstermişti ve bu nedenle polis gelişigüzel bir cinayet araştırması bile yapmayacaktı.

Susan'ın o kadar büyüleyici bir görüntüsü vardı ki, banyo yapışını bir süre daha izlemek isterdi ama yorgun ve uykusuzdu. Ayrıca, şahitlerle karşılaşma riski daha az olduğu için güneş doğmadan önce daireyi terk etmek istiyordu.

"Susan, lütfen jileti eline al."

Bir an için çelik jilet küvetin ıslak kenarına yapıştı. Sonra Susan onu sağ elinin baş parmağıyla işaret parmağı arasına aldı. Doktor, dikkat çekici ölümleri tercih ediyordu. Çok çabuk sıkıldığı için, bir bardak zehirli çay, basit bir cellat ilmiği ya da bu durumdaki gibi bir ya da iki atardamar kesiği onu heyecanlandırmıyordu. Gerçek eğlence, av tüfeklerinde, büyük kalibreli tabancalarda, baltalarda, zincirli testerelerde ve patlayıcılardaydı.

Susan'ın tabancası dikkatini çekmişti ama tabancayla ateş edilirse, her zamanki gibi yatağa girmeden önce martini içmiş olsalar bile, aşağıdaki emekli çift uyanabilirdi.

Hayal kırıklığı yaşayan ama abartılı şeylere karşı olan zaafına teslim olmamaya kararlı olan Ahriman, Susan'ajile-ti nasıl tutmasını gerektiğini ve sol kolunda tam olarak nereyi keseceğini ve jileti ne kadar sıkı bastıracağını anlattı. Ölümcül kesikten önce Susan, etini hafifçe çizdi, sonra yine hafif bir şekilde ikinci çiziği attı ve polisin, bu tür intiharların yarısından fazlasında görmeye alıştığı tereddüt işaretlerini oluşturdu. Sonra, ifadesiz bir yüzle ve tamamen yeşil gözlerinin güzelliğiyle ilk ikisinden çok daha derin olan üçüncü çiziği attı.

Atardamarın kesilmesine ek olarak kaçınılmaz bir biçimde kiriş hasarı da meydana geldiği için, jileti sol elinde, sağ elinde tuttuğu kadar sıkı tutamıyordu. Sağ bileğindeki yara nispeten daha

yüzeyseldi ve soldaki yaradan daha az kanıyordu; ama bu da polisin beklentilerine uygundu.

Jileti bıraktı. Kollarını suyun içine indirdi. 'Teşekkürler," dedi Ahriman.

"Bir şey değil."

Doktor, sonuna kadar onun yanmda bekledi. Bu itaatkâr durumda, yanmda refakatçi olmasa bile ölene kadar sakin bir biçimde küvette oturacağından emin olduğu halde dı-şan çıkmadı. Fakat bu oyunda kader onu şimdiden birçok değişiklik yapmaya zorlamıştı ve Ahriman bir başka değişiklik ihtimaliyle tedbiri elden bırakmayacaktı.

Artık sudan daha az buhar çıkıyordu ve buhar şimdi sadece gül kokusu taşımıyordu.

Oyunda daha fazla dram olmasını isteyen Ahriman, Susan'ı tapmaktan çıkarıp bir iki basamak yürüterek bilinç düzeyinin yakınma getirmeyi düşündü. Burada, içinde bulunduğu kötü durumu daha iyi anlayabilirdi. Susan'ı yüksek bilinç seviyelerinde dahi kontrol edebilse de, Susan'ın ağzından istemdışı bir korku veya ümitsizlik çığlığının çıkması riski düşük de olsa vardı. Bu da, aşağıdaki kiracılan ve muhabbet kuşlarını uyandırmak için yeterliydi.

Bekledi.

Susan'ın içine akıttığı renk sıcak olsa da, küvetteki su soğudukça rengi de koyulaştı.

Susan sessizce oturdu ve gözünden bir damla yaş süzüldü; ona şefkatle dokunan tek şey, içinde oturduğu küvet olduğu için gözyaşını gören doktor şok oldu.

Öne doğru eğildi. Gördüklerine inanamadı. Bunun su damlası veya ter olduğundan emindi.

Gözyaşı damlası yüzünden aşağı indiğinde aynı gözden süzülen ve ilkinden daha büyük olan bir başka gözyaşı damlası daha oluştu. Bunun gerçekliğinden şüphe edilemezdi.

Doktor, beklediğinden daha fazla eğlenmeye başlamıştı. Büyülenmiş bir şekilde gözyaşı damlasının yüksek çene kemiğinin oluşturduğu zarif kabarıklığın üzerinden yanağmda-ki gamzeye, oradan da dolgun dudaklarının kenarına ve çene çizgisine doğru inişini izledi. Çene çizgisine geldiğinde küçülmüştü ama asılı bir mücevher gibi titreyecek kadar büyüktü.

İkinci gözyaşı damlasını üçüncü bir damla izlemedi. Ölümün kuru dudakları, Susan'ın gözlerindeki nemi de öperek kurutmuştu.

Susan'ın ağzı sanki huşu ile açıldı ve ikinci ve sonuncu gözyaşı damlası nazik çenesinden küvetin içindeki suya düştü ve sanki odalarca uzaktaki bir piyanonun tuşlarına en yüksek oktavdan basılan bir nota gibi duyulabilecek en düşük sesi çıkardı.

Yeşil gözleri griye dönüyordu. Kırmızı teni... jiletten ödünç renk alıyordu.

Bu işi çok sevmişti.

Ahriman, ışıkları açık bırakarak çamaşır sepetinin üzerindeki kirli iç çamaşırını aldı ve banyodan çıktı. Yatak odasındaki video kaseti de aldıktan sonra oturma odasında durdu ve seramik kavanozlardan gelen ama hemen fark edilmeyen güzel kokuların tadını çıkardı. Kendi evine de almak için Susan'a bu özel karışımı nerden satın aldığını sormayı hep istemişti ama artık çok geçti.

Parmak izlerinin kâğıt mendille güvenli bir biçimde silindiği mutfak kapısının kilidini açtı. Eve girdiğinde kapıyı kendisi kilitlemişti. Kapıyı dışarıdan yavaşça çekip kapattı ve çalışma masasından aldığı yedek anahtarı kullanarak kapıyı alttan ve üstten kilitledi

Güvenlik zinciri konusunda yapabileceği herhangi bir şey yoktu. Bu ayrıntı, yetkilileri yersiz bir şüpheye itmezdi.

Komplocu dostları gece ve sis hâlâ onu bekliyordu ve dalgaların sesi son duyduğundan daha yüksekti; ayakkabılarının, merdivenlerin lastik döşemeleri üzerinde çıkardığı sesi gizliyordu.

Yine hiç kimseyle karşılaşmadan Mercedes'ıne ulaştı ve eve doğru yaptığı güzel yolculukta, yolların kırk beş dakika öncekinden biraz daha yoğun olduğunu gördü.

Tepenin üzerindeki evi, etrafı çevrili bir arazinin üzerinde iki akrelik bir alan üzerine inşa edilmişti; kare ve dikdörtgen şekillerden oluşan geniş, oldukça modern ve sanatsal bir binaydı. Bazı bölümleri cilalanmış betondan yapılmıştı ve bazı bölümleri siyah granitle kaplanmıştı. Kirişli çatıları, bronz kapıları ve yerden tavana kadar uzanan pencereleri vardı. Pencereler o kadar büyüktü ki, kuşlar farkında olmadan sürüler halinde camlara çarpıyordu.

Burası, Internet satış şirketinin IPO'sundan hiç beklenmedik şekilde çok büyük paralar kazanan genç bir girişimci tarafında inşa ettirilmişti. Girişimci, inşaat tamamlanmadan Güneybatı mimarisine aşık olmuş ve Arizona'da bir yerlerde çok büyük bir alan üzerine, İspanya'ya özgü köy mimarisi tarzında imitasyon tuğladan yeni bir ev yaptırmıştı. Daha içine taşınmadan bu evi satılığa çıkarmıştı.

Doktor, arabasını on sekiz arabalık yeraltı garajına park etti ve asansörle eve çıktı.

Odalar ve holler çok genişti ve yerler cilalı siyah granitle kaplıydı. Eski İran halıları- koyu gri mavi karışımı renklerin, şeftali ve yeşim renginin ve kırmızının parlak tonları- uzun yıllar kullanılmış olmanın verdiği ince bir güzelliğe sahipti; siyah granitin üzerinde uçan sihirli halılar gibi görünüyorlardı. Altlarındaki siyahlık sanki granit değil de, gecenin derin dipsiz uçurumuydu.

Ahriman içeri adımını attığı anda, koridorlarda ve büyük odalarda ışıklar yandı; çünkü hepsi bin yıllık evrensel saate göre ayarlanmıştı ve harekete karşı duyarlıydı. Daha küçük odalarda lambalar sesli komutlara cevap veriyordu.

Genç internet milyarderi, tüm ev sistemlerini aşın titizlikle bilgisayar ortamına taşımıştı. 2001: A Space Odyssey'i izlediğinde, hiç şüphesiz, Hal'ın kahraman olduğu izlenimine kapılmıştı.

Doktor, çınar ağacından yapılmış mobilyalarla kaplı çalışma odasından ofisini aradı ve sekreteri için mesaj bıraktı. Bugün saat on ve on birdeki randevularını iptal etmesini ve gelecek hafta içi bir güne almasını istedi. Ofise öğleden sonra gidecekti..

Çarşamba günü öğleden sonra için herhangi bir hasta randevusu yoktu. Bu süreyi sabah telefon ederek umutsuzca yardım isteyecek Dustin ve Martine Rhodes'e ayırmıştı.

On sekiz ay önce, doktor, bugüne kadar oynadığı oyunlardan çok daha karmaşık mükemmel bir oyunda Martie'nin önemli oyuncak askerlerden biri olabileceğini anlamıştı. Sekiz ay önce, yanında çikolatalı kek servisi yaptırarak Mar-tie'nin kahvesine ilaç koymaya başlamıştı ve Susan'ın üç ofis ziyaretinde onu programlamıştı. Susan zaten uzun bir süredir onun kontrolü altındaydı.

O günden beri Martie, Ahriman'ın koleksiyonuna eklendiğinden habersiz, kullanılmayı bekliyordu.

On sekiz saat önce, salı sabahı, Martie, Susan ile birlikte doktorun ofisine geldiğinde, doktor onu da oyunun içine katmıştı ve ona, tapmağın derinliklerine kadar eşlik etmişti. Orada, Martie'ye kendisine güvenemeyeceğini, çünkü kendisine ve başkalarına karşı büyük bir tehlike oluşturduğunu, aşın şiddet ve ağza alınmayacak canavarlıklar yapabilecek bir canavar haline dönüşebileceğini söylemişti.

Onu kurduktan ve Susan Jagger'la birlikte geri gönderdikten sonra Martie ilginç bir gün yaşamış olmalıydı. Ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyordu.

Martie'i henüz cinsel olarak kullanmamıştı. Susan kadar güzel olmasa da oldukça çekiciydi ve gerçekten çabalarsa ne kadar alçak olabileceğini merak ediyordu. Şimdilik, doktoru erotik olarak çekecek kadar acı içinde değildi.

Yakında. Doktor, şu anda tehlikeli bir ruh hali içindeydi ve bunun farkındaydı. Yoğun oyun seansları esnasında yaşadığı kişilik gerilemesi, oyun bittikten sonra hemen eski haline geri dönmemişti. Vurgun yememek için belli bir hızda yukarı çıkan bir dalgıç gibi Ahriman, basıncı aşama aşama düşürerek yetişkinliğe doğru ilerledi. Şu anda ne tam bir erkek ne de tam bir çocuktu; duygusal bir metamorfoz içindeydi.

Çalışma odasındaki mini bardan kesme kristalden yapılmış bir Tom Collins bardağı alarak içine kola -klasik formül-koydu; içine biraz vişne şurubu ve buz ekledi. Hazırladığı karışımı uzun saplı som gümüş bir kaşıkla karıştırdı. Tadına baktı ve gülümsedi. Biradan daha iyiydi.

Yorgun ve uykusuz olduğu halde, bir süre evin içinde dolaştı ve bilgisayara, onu parlak ışıkla veya yumuşak renkli gece lambalarıyla rahatsız etmemesi talimatını verdi. Manzarası olan kısımların karanlık olmasını ve Orange Kasabası'-nın gece manzarasından faydalanamayan uzaktaki odalarda çok kısık tek bir lambanın yanmasını istiyordu.

Bu tepelerin aşağısmdaki geniş düzlüklerde, kasabanın büyük bir kısmı hâlâ uykuda olsa da, gecenin bu saatinde bile milyonlarca ışık yanıyordu. Manzaraya bakan pencerelerden vuran ışık, doktorun tıpkı bir kedi gibi yolunu bulması için yeterliydi ve doktor san ışıkları çekici buluyordu.

Karanlıkta, gelen ışıkları içeri yansıtan büyük bir cam tabakasının önünde ayakta dururken ve dünyanın en büyük oyun sahnesi gibi önünde duran bu kasabayı seyrederken, yarattığı Evren'e bakan Tanrı'nın -eğer varolsaydı- ne hissedebileceğini biliyordu. Doktor bir oyuncuydu; Tanrı'nın varlığına inanmıyordu.

Vişneli kolasını içerken, tüm odaları, koridorları ve galerileri dolaştı. Büyük ev, birden fazla çıkışı olan labirent gibiydi ama en sonunda oturma odasına geri döndü.

Yaklaşık on sekiz ay önce Susan'ı burada elde etmişti. Anlaşmanın yapıldığı gün, evin anahtarlarını ve bilgisayar sistemlerinin kaim kullanım kılavuzunu vermek için buraya gelmişti. Onu elinde iki şampanya kadehi ve soğuk bir şişe Dom Perignorı'la görünce şaşırmıştı. Tanıştıkları günden beri doktor, ona olan ilgisinin emlak uzmanlığının ötesine geçtiğini belli etmeyecek kadar dikkatli davranmıştı; elinde şampanya şişesiyle bile cinselliğe karşı o kadar ilgisiz görünüyordu ki, Susan, evli bir kadın olarak kendisine kur yapılıyormuş hissine kapılmamıştı. Aslında, Susan'la tanıştığı ve ona sahip olmaya karar verdiği andan itibaren Ahriman, güvercine ekmek kırıntıları atar gibi Susan'a da eşcinsel olduğuna ilişkin imalarda bulunmuştu. Ahriman yeni evini çok beğendiği ve Susan da aldığı yüklü komisyondan memnun olduğu için, bu durumu bir kadeh şampanyayla kutlamakta hiçbir sakınca görmemişti; ama tabii ki onun kadehi ilaçlıydı.

Ahriman burada, Susan'ın ölümüyle ilgili karışık duygular hissetmeye başladı. Susan'ı kaybettiği için üzülüyordu, tatlı bir duygusallığın çekimiyle kendinden geçmişti ama aynı zamanda kendini aldatılmış ve ihanete uğramış gibi hissediyordu. Birlikte geçirdikleri harika zamanlara rağmen, eğer eline fırsat geçseydi, Susan onu mahvedecekti.

En sonunda iç çatışmasını sona erdirdi; çünkü onun da tıpkı diğer kızlar gibi olduğunu, ilgisini ve zamanını boşa harcadığını anlamıştı. Şimdi onun hakkında çok fazla düşünmek, onun Ahriman üzerinde daha önce kimsenin sahip olmadığı bir güce sahip olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

Koleksiyoncu olan Ahriman'dı, Susan değil. Ancak o birilerine sahip olabilirdi; birileri ona sahip olamazdı.

Karanlık oturma odasında yüksek sesle "Öldüğün için mutluyum," diye bağırdı. "Öldüğün için mutluyum aptal kız. Umarım jilet acıtmıştır."

Öfkesini dışa vurduktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Gerçekten, hem yüzde yüz daha iyi.

Malikâneyi yöneten Cedric ve Nella Hawthorne çifti şu anda evdeydi ama Ahriman, sesinin duyulabileceğinden endişe etmiyordu. Hawthorne çifti, hizmetçilerin bulunduğu kanattaki üç odalı dairelerinde uyuyor olmalıydı. Ne görürlerse görsünler ve ne duyarlarsa duysunlar, Ahriman'ı tehlikeye atacak hiçbir şey hatırlamayacaklarından emindi.

"Umarım acıtmıştır," diye tekrarladı.

Sonra asansöre binerek üst kata çıktı ve büyük yatak odasına uzanan koridora izledi.

Dişlerini fırçaladı, diş ipiyle dikkatle temizledi ve siyah ipek pijamalarını giydi.

Nella yatağı havalandırmış ve siyah desenli beyaz çarşaflar sermişti. Yastıkları kabartmıştı.

Her zamanki gibi, komodinin üzerinde çubuk şekerlerle dolu bir Lalique kase vardı. En sevdiği altı markanın her birinden ikişer tane koyulmuştu. Keşke dişlerini fırçalama-saydı.

Yatağa girmeden önce, otomatik ev programına girmek için yatağın yanında bulunan Crestron dokunmatik ekranı kullandı. Bu kontrol paneliyle, odalardaki ışıkları, klimayı, kaloriferi, güvenlik sistemini, bahçeyi izleme kameralarını, havuzu, kaplıca ısıtıcılarını ve diğer sayısız sistemleri ve cihazları çalıştırabiliyordu.

Evin değişik yerlerine yerleştirilmiş farklı büyüklükler-deki altı duvar kasasını gösteren kasa sayfasına girmek için kişisel kodunu girdi. Ekranda büyük yatak odasına dokundu ve kasaların yerlerini gösteren listenin yerini bir tuş takımı görüntüsü aldı.

Yedi haneli rakamı tuşladığımda, şöminenin ön yüzündeki granitin hava basıncı ile işleyen bölümü yana kaydı ve küçük, çelik bir kasa ortaya çıktı. Ahriman, kilidin şifresini tuşladı ve odanın diğer tarafındaki kilit, duyulabilen bir klik sesiyle açıldı.

Şöminenin yanma gitti, çelik kapıyı açtı ve kasanın içinde bulunan, dolgu maddesiyle kaplanmış olan kavanozu çıkardı. Bu, yaklaşık bir litrelik bir kavanozdu.

Kavanozu, cilalanmış çelik ve ahşaptan yapılmış masanın üzerine koydu ve içindeki şeyi incelemek için oturdu.

Birkaç dakika sonra, şeker kâsesinin çağrısına dayanamadı. Lalique kasenin içindeki şekerlere uzun uzun baktı ve en sonunda bademli Hershey şekerini seçti.

Dişlerini tekrar fırçalamayacaktı. Ağzında şeker tadıyla uykuya dalmak günahkâr bir zevkti. Bazen kötü bir çocuk oluyordu.

Tekrar masaya oturdu ve düşünceli bir biçimde kavanozu izlerken şekeri büyük bir zevkle yedi. Şekeri yerken çok aceleci davranmamıştı ama son kırıntıları da bitirdiğinde hâlâ babasının gözlerinden yeni bir şey öğrenememişti. Gözler elaydı ama irisin üzerinde sütlü bir tabaka vardı. Beyazlar artık beyaz değildi; açık sarıyla pastel yeşil arası bir renk almıştı. Vakumlanmış kavanozda,

formaldehit içinde duruyorlardı. Bazen kavisli camdan özlem dolu bir ifadeyle, bazen de dayanılmaz bir acı ifadesiyle bakıyorlardı.

Ahriman bu gözleri ömrü boyunca izlemişti; hem babasının kafatası içindeyken hem de oradan çıkarıldıktan sonra. Bu gözler, öğrenmek istediği bazı sırları saklıyordu ama her zamanki gibi, bu sırları öğrenmek imkânsızdı.

42

Aldığı üç tane sakinleştiricinin kolay kolay geçmeyen etkisi nedeniyle Martie'nin, kravatlardan kurtulduktan, yataktan çıktıktan ve ayağa kalktıktan sonra bile panik havasına sokması mümkün görünmüyordu.

Fakat elleri neredeyse hiç durmaksızın titriyordu. Dusty ona çok fazla yaklaşınca dehşete kapıldı. Hâlâ, aniden Dusty'nin gözlerini tırmalayabileceğim, burnunu ısırabilece-ğini ve dudaklarını kopartabileceğini ve böylece sıradışı bir kahvaltı edebileceğini düşünüyordu.

Duş almak için üzerindeki çıkardı ve seksi bakışlarla Dusty'e baktı. Martie'nin güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafeden onu seyrederken Dusty bu bakışı çok çekici buldu.

"Çok seksisin, içimi yakıyorsun. Bu bakışla erkekleri, raptiyelerle kaplanmış bir futbol sahasından yalınayak koş-turabilirsin."

"Kendimi seksi hissetmiyorum," dedi Martie. Sesi boğuktu. Yüzündeki seksi ifade bilinçli olarak takınılmış bir ifade değildi ama güçlü bir etki yaratmıştı. "Kendimi kuş pisliği gibi hissediyorum."

"Tuhaf."

"Benim için değil."

"Ne?"

İç çamaşırlarını çıkarırken Martie "Sorun yaratmak istemiyorum" dedi.

"Yaratmıyorsun," dedi Dusty, "Tuhaf derken kelime seçimini kastediyordum. Kendini kuş pisliği gibi hissettiğini söyledin-neden özellikle kuş?"

Martie esnedi. "Ben böyle mi dedim?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Belki nedeni kendimi oldukça yüksek bir yerden düşmüş ve her şeyin üzerine sıçramış gibi hisset-memdir."

Martie duşta yalnız olmak istemiyordu.

Dusty, Martie'nin banyo paspasını yayışını, duş kabininin kapısını açışını ve suyun sıcaklığını ayarlayışmı banyo kapısından seyretti. Martie kabinin içine girdiğinde kendisi de banyoya girdi ve klozet kapağının üzerine oturdu.

Martie sabunlanmaya başladığında Dusty, "Üç yıldır evliyiz ama kendimi röntgenci gibi hissediyorum."

Sabun kalıbı, şampuan şişesi ve saç kremi tüpü öldürme potansiyeli olmayan nesneler olduğu için Martie korkuya kapılmadan banyo yapabildi.

Dusty, makyaj dolabından saç kurutma makinesini çıkardı, fişe taktı ve tekrar banyo kapışma geri döndü

Martie, saç kurutma makinesini kullanmadan önce du-raksadı. "Saçımı havluyla biraz kurulayıp sonra kendiliğinden kuruması için doğal haline bırakacağım."

"Sonra saçın kıvırcık bir hal alacak, görünüşünden nefret edeceksin ve bütün gün şikayet edip duracaksın."

"Ben şikayet etmem."

"Doğru, sen kesinlikle sızlanmazsm."

"Çok haklısın, sızlanmam."

"Peki ya yakınmak?" diye sordu.

"Pekâlâ. Kabul ediyorum."

"Bütün gün yakınacaksın. Saç kurutma makineni neden kullanmak istemiyorsun? O tehlikeli değil ki."

"Bilmiyorum. Sanki bir çeşit silaha benziyor."

"O bir silah değil."

"Bu düşüncelerimin mantıklı düşünceler olduğunu iddia etmedim."

"Eğer makineyi maksimum güce getirirsen ve beni ölene kadar kurutmaya çalışırsan karşında hareketsiz bir biçimde durmayacağıma söz veriyorum."

"Alçak herif."

"Alçak herifin biri olduğumu benimle evlenirken de biliyordun."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sana alçak herif dediğim için."

Dusty omuzlarını silkti. "Öldürmediğin sürece bana istediğin şekilde hitap edebilirsin."

Öfkeyle parladığmda gözleri gaz alevlerinden daha mavi görünüyordu. "Bu hiç komik değil."

"Senden korkmayı reddediyorum."

Kederli bir ses tonuyla "Korkmalısın," dedi.

"Hayır."

"Sen aptalsın, aptal . . . adam."

"Adam. Vay. Edilebilecek en kötü hakaret. Dinle, bir daha bana adam dersen. . . bilmiyorum, bu ilişkimizin bittiği anlamına gelebilir. "

Martie, Dusty'e baktı ve en sonunda saç kurutma makinesine uzandı ama sonra elini geri çekti. Tekrar denedi, yeniden geri çekildi ve korkudan çok hayal kmklığıyla ve üzüntüyle titremeye başladı.

Dusty onun ağlayabileceğinden korkuyordu. Dün gece Martie'nin gözyaşları yüreğini burkmuştu.

Martie'eyaklaşarak, "Bırakben yapayım" dedi.

Martie ondan kaçarak "Uzak dur," dedi.

Askıdan bir havlu aldı ve Martie'e uzattı. Bunun bir cinayet manyağının silah seçimi olamayacağı fikrine katılıyor musun?"

Martie, sanki tedbirli bir biçimde öldürme potansiyelini hesaplarmışçasma havlunun uzunluğuna baktı.

"İki elinle tut," diye açıkladı. "Sıkıca tut, ger ve konsantre olarak elinden bırakmamaya çalış. Ellerin meşgul olduğu sürece bana zarar veremezsin "

Martie, havluyu kabul ederken kuşkulu görünüyordu.

"Ciddiyim," dedi. "Bu havluyla popoma vurmak dışında ne yapabilirsin ki?"

"Bu beni biraz rahatlatırdı."

"Ama en azından yüzde elli hayatta kalma şansım var." Martie'nin tereddütlü olduğunu gören Dusty, "Hem kurutma makinesi de bende. Herhangi bir şey yapmaya çalışırsan, acısını asla unutamayacağın bir şekilde dudaklarını patlatırım."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Değilsin."

Kapının yanında duran Valet hırladı.

Dusty, "Aptallığa karşı oyumuz bire karşı iki."

Martie sert bir ifadeyle "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

"Kendini daha güvende hissedeceksen bana arkanı dön ve lavabonun olduğu tarafa bak."

Martie lavabonun olduğu yöne baktı ama aynadaki yansımasını görmemek için gözlerini kapattı.

Banyo soğuk olmadığı halde Martie'nin çıplak sırtındaki tüyler diken diken olmuştu.

Dusty, bir fırça yardımıyla Martie'nin gür, siyah ve muhteşem saçlarını kurutma makinesinden gelen sıcak havaya doğru çekti ve daha önce Martie'den gördüğü şekilde şekillendirdi.

Birlikte yaşamaya başladıklarından beri Dusty, günlük bakımını yaparken Martie'i izlemeyi seviyordu. Saçını şampuanlarken, tırnaklarına oje sürerken, makyaj yaparken ya da cildine bronzlaştırma kremi sürerken bu işleri daima kolaylıkla, ama kedi gibi yavaş ve dikkatli ve de mükemmel denebilecek kadar zarifbir biçimde yapıyordu. Görüntüsünden emin ama kibirli olmayan dişi bir aslan.

Martie daima güçlü ve kendini çabuk toparlayan biri gibi görünmüştü ve Dusty, yüksek bir çatıya tırmanırken düşüp genç yaşta hayatını kaybederse ona ne olabileceği konusunda hiçbir zaman endişe duymamıştı. Artık bu konuda endişeleri vardı ve Martie için endişelenmenin ona acımak kadar büyük bir hakaret olduğunu düşünüyordu. Oysa ona acımıyordu, acıyamazdı da. Hâlâ acıma duygusuna neden olmayacak kadar Martie idi. Yine de tehlikeli bir biçimde saldırıya çok fazla açıkmış gibi görünüyordu; beyni çok inceydi, omuzlan çok kırılgandı, vertebranm, arkasındaki belkemiği yarığına olan bağlantısı çok inceydi ve Dusty, sevgili karısı için çok korkuyordu. Ama karısının bunu anlamasına asla izin vermemeliydi.

Büyük filozof Skeet'in söylediği gibi, Sevgi zor bir işti

Mutfakta tuhaf bir şey oldu. Aslında mutfakta olan hemen hemen her şey çok tuhaftı ama evden çıkmadan önce yaşadıkları bu son şey, içlerinde en tuhaf olanıydı.

İlk olarak: Martie, yemek masasının sandalyelerinde birinde dimdik oturuyordu. Elleri bacaklarının altındaydı; sanki engellenmezse uzanabileceği her şeyi yakalayacak ve Dusty'e fırlatacakmış gibi ellerinin üzerinde oturduğu da söylenebilirdi.

Vücudundan kan alınacağı ve bazı testler yapılacağı için bir önceki akşam saat dokuzdan başlayarak, bugün doktor gerekli testleri bitirinceye dek, hiçbir şey yememesi gerekiyordu.

Valet sabah mamasını yerken ve Dusty bir bardak süt içip yağda kızarmış şekerli çörek atıştırırken Martie, mutfaktan ayrılamadığımdan dolayı sıkılmıştı. "O çekmecelerde ne olduğunu biliyorum," dedi. Sesi endişeliydi. Bıçakları ve diğer keskin mutfak eşyalarını kastediyordu.

Dusty çapkın çapkın göz kırptı. "Ben de senin iç çamaşırının içinde ne olduğunu biliyorum." "Lanet olsun, bu işi ciddiye alsan iyi olur."

"Eğer bu işi ciddiye alırsam şu anda ikimiz de birbirimizi öldürebiliriz."

Martie sert bir biçimde kaşlarını çattı. Dusty'nin ne demek istediğini anlamıştı ve Dusty bunu biliyordu.

"Bütün sütü içiyor ve yağda kızarmış kremalı şekerli çörekleri midene indiriyorsun. Bu gidişle sen kendi kendini öldüreceksin."

Sütünü bitiren Dusty, "Normal -ve muhtemelen uzun-bir yaşam yaşamanın en iyi yolunun sağlık Nazilerinin söylediği her şeyi dinlemek ve sonra da tam tersini uygulamak olduğunu biliyorum. "

"Peki ya yarın cheeseburger'in ve patates kızartmasının yiyebileceğiniz en sağlıklı ürünler olduğunu söylerlerse?"

"O zaman ben de kereviz ve ıspanak yerim "

Bardağı yıkarken Martie'ye arkasını döndü ve Martie sert bir biçimde, "Hey," dedi. Bardağı kurularken Dusty ona doğru döndü; böylece Martie'nin gizlice ona doğru yaklaşma ve onu domuz eti ve fasulye konservesinin kutusuyla öldüresiye dövme şansı olmayacaktı.

Valet'ı sabah gezisine çıkaramayacaklardı. Dusty köpekle dışarı çıktığında Martie burada yalnız başına kalmayı reddetmişti. Ve eğer onlara eşlik ederse Dusty'i bir kamyonun önüne itmekten ve Valet'ı bir bahçıvanın yongalarıyla beslemekten korkuyordu.

"Bunun çok komik bir yanı da var," dedi Dusty.

Martie sert bir biçimde "Bunun komik bir yanı yok," diye itiraz etti. "Muhtemelen ikimiz de haklıyız."

Arka kapıyı açtı ve Valet'ı çitle çevrili arka bahçeye gönderdi. Hava serindi ama soğuk değildi. Ve yağmur beklenmiyordu. Verandaya bir kase dolusu su koydu ve köpeğe, "Nereye istersen oraya pisle; ben onu sonra alırım ama bunun yeni bir kural olduğu izlenimine kapılma," dedi.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve telefona doğru baktı. İşte o tuhaf şey o zaman oldu. Dusty ve Martie aynı anda birbirileri-ne bir şeyler söylemeye başladı.

"Martie, beni yanlış anlamam istemem ama... " "Dr. Closterman'a çok güveniyorum ama... " "...sanırım ikinci bir... "

"...test sonuçlarını almak günler sürebilir... "

"...seçenek üzerinde düşünmeliyiz. "

"...ve bu düşünceden nefret etsem de... "

"...bir başka tıp doktorundan değil de... "

"...sanırım sorunumun ne olduğu araştırılmalı -"

"...bu tür problemleri tedavi eden... "

"...doğru deneyime sahip... "

"...bir terapistten... "

"...bir psikiyatr tarafından... "

". ..örneğin... "

"...düşünüyorum da belki de... " "...Dr. Ahriman." "...Dr. Ahriman."

Bu ismi aynı anda söylediler ve sonra birbirlerine bakıp sustular.

Sonra Martie, "Sanırım evleneli uzun bir zaman oldu."

"Çok uzun ve birbirimize benzemeye başladık."

"Ben deli değilim Dusty."

"Olmadığını biliyorum."

"Ama onu araşan iyi olur."

Dusty telefonun yanma gitti ve bilinmeyen numaralar servisini arayarak Ahriman'ın ofis numarasını aldı. Doktorun telesekreterine randevu almak istediği mesajını bıraktı ve cep telefonu numarasını verdi.

43

Skeet'in dairesindeki yatak odasmda neredeyse hiç eşya yoktu ve tıpkı bir keşiş hücresini andırıyordu.

Tehlikeli bir dürtünün etkisi altına girerse seçeneklerini sınırlamak için bir köşeye çekilen Martie, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini pazularmm altına sıkıştırdı. "Neden dün akşam söylemedin? Zavallı Skeet yeniden rehabilitasyon merkezine dönüyor ve sen bunu bana daha şimdi söylüyorsun."

Bir dolabm alt çekmecesinde düzgün bir biçimde katlanmış elbiselerin altına bakarken Dusty "Dün akşam kafan yeterince karışıktı," dedi. Her şey o kadar sadeydi ki, ShakerA mobilyalarının bile günahkâr bir biçimde şatafatlı olduğunu düşünen katı bir dini görüşe sahip birisi tarafından sipariş edilmiş gibi görünüyordu.

"Ne arıyorsun... zulasını mı?"

"Hayır. Eğer kalmışsa bile onu bulmak saatler alır. Ben şeyi . . . arıyorum, aslında ne aradığımı bilmiyorum."

"Kırk dakika içinde Dr. Closterman'ın ofisinde olmalıyız.. "

Araştırmasına daha yukarıdaki bir çekmecede devam eden Dusty "Bu uzun bir süre," dedi.

"İşe geldiğinde kafası dumanlı mıydı?"

"Evet. Sorensonlarm çatısından atladı."

(*) Dini nedenlerden dolayı evlenmeyen ve çok sade yaşam süren müritlerin oluşturduğu bir Amerikan mezhebi.

'Tanrım! Yaralandı mı?"

"Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?"

Dusty, şifoniyerin üzerindeki çekmeceyi açarak "Bu uzun bir hikâye," dedi. Martie bu durumdayken, Skeet'le birlikte kendisinin de çatıdan düştüğünü ona söylemeyecekti.

"Benden ne saklıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

"Benden ne gizliyorsun?"

"Martie, lütfen kelime oyunu oynamayı bırak tamam mı?"

"Bu gibi durumlarda Trevor Penn Rhodes'in oğlu olduğun hemen anlaşılıyor."

Son şifoniyer çekmecesini kapatan Dusty, "Çok kötüsün. Senden hiçbir şey gizlemiyorum" dedi.

"Beni neye karşı koruyorsun?"

Martie'nin sorusunu yanıtlamak yerine "Sanırım aradığım şey, Skeet'in bir tarikata katıldığına ilişkin kanıt" dedi.

Odadaki tek komodini ve yatağın altını biraz önce aradığı için hemen bitişikteki banyoya girdi. Burası küçük, temiz ve tamamen beyazdı. Ecza dolabını açtı ve içindekileri hızlı bir biçimde inceledi.

Hâlâ yatak odasında olan Martie, endişeli ve suçlayıcı bir ses tonuyla, "Burada ne yapıyor olabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok öyle değil mi?" diye sordu.

"Balta mı arıyorsun?"

"Alçak herif."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet ama beni buna sen zorluyorsun."

Dusty banyodan çıktığında, Martie'nin titrediğini ve bir kayanın altında yaşayan bir canlıdan -gerçi Martie ondan çok daha güzeldi ama- daha beyaz olduğunu gördü. "İyi misin?"

"Tarikat derken neyi kastediyorsun?"

Dusty yaklaştığında geri çekilse de, Dusty'nin elinden tutup onu köşeden çıkarmasına ve oturma odasına götürmesine izin verdi.

"Skeet, çatıdan atladığını çünkü bir ölüm meleğinin ona bunu yapması gerektiğini söylediğini anlattı."

"Aldığı haplar yüzünden öyle konuşuyor."

"Belki. Ama biliyorsun ki bu tarikatlar beyin yıkamak da dahil bir sürü faaliyet yürütüyor. "

"Ne dedin?"

"Beyin yıkama."

Martie, oturma odasındaki köşelerden birine doğru geriledi ve ellerini tekrar pazularmm altına sıkıştırdı. "Beyin yıkamak mı?"

"Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi."

Oturma odasında sadece bir kanepe, bir koltuk, küçük bir masa, iki lamba ve üzerlerinde kitap ve dergiler olan bir dizi raf vardı. Dusty, kitapların sırtlarında yazan isimleri okumak için kafasım raflara doğru yaklaştırdı.

Martie bulunduğu köşeden, "Benden ne saklıyorsun?" diye sordu.

"İşte yine başladık."

"Tanrı aşkına Dusty, sadece ölüm meleğiyle ilgili sözlerinden dolayı mı onun bir tarikata katıldığından ve beyninin yıkandığından şüpheleniyorsun?"

"Klinikte bir şey oldu."

"New Life'ta mı?"

"Evet."

"Ne oldu?"

Rafların üzerindeki kitaplar fantezi türü romanlardı. Geçmiş zamanlarda varolmuş veya hiçbir zaman varolmamış yerlerde yaşayan ejderhaları, büyücüleri, sihirbazları ve maceradan maceraya koşan kahramanları konu alan masallar. Dusty, Skeet'in tür seçimine şaşırmıştı ve aslında bu ilk değildi çünkü ne de olsa Skeet de az çok bir fantezinin içinde yaşıyordu ve eğlenmek için bunlara ihtiyacı yok gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı Martie.

"Transa geçti."

"Ne demek transa geçti?"

"Bilirsin işte büyücülerin, sahne hipnotizmacılarmm seni hipnotize etmesi ve sonra tavuk gibi gıdaklatması gibi bir şey. "

"Skeet tavuk gibi gıdaklıyor muydu?"

"Hayır bundan çok daha karmaşık bir şeydi."

Dusty rafları incelemeye devam etti. Kitap isimleri onu gerçekten üzmüştü. Belki de kardeşinin bu hayal ürünü krallıklara sığınmasının nedeni bu krallıkların, çocuğun içinde yaşadığı dünyadan çok daha temiz, iyi ve düzenli olmasıydı. Bu kitaplarda büyüler işe yarıyordu, arkadaşlar her zaman dürüst ve cesurdu, iyi ve kötü net olarak tanımlanmıştı, iyiler daima kazanıyordu ve hiç kimse uyuşturucu bağımlısı olup yaşamını mahvetmiyordu.

Martie, sürgünde olduğu köşeden "Ördek sesi ya da hindi sesi mi çıkarıyordu?" diye sordu.

"Ne?"

"Skeet'in klinikteki hali daha karmaşıktı dedin ya. Nasıl karmaşıktı diye soruyorum?"

Dusty hızla dergilere baktı ve Time-Warner medya grubu yayınları dışında, kötü bir tarikata ait hiçbir yayma rastlamadı. "Sana sonra söylerim. Şu anda onun için vaktimiz yok." dedi.

"Beni çileden çıkarıyorsun."

Dusty, dergileri ve kitapları incelemeyi bırakıp küçük mutfağa giderken "Bu bir hediye," dedi.

"Beni burada tek başıma bırakma," diye yalvardı Martie.

"O zaman benimle gel."

Bıçakları, et çatallarını ve patates ezicileri düşünen Martie net bir biçimde "Olmaz," dedi. "Olmaz. O bir mutfak."

"Senden yemek pişirmeni istemiyorum."

Ev Kaliforniya Moor planına göre yapıldığı için, mutfak ve yemek odası görevi gören alan oturma odasına açılıyordu; böylece Martie, Dusty'nin çekmeceleri ve dolap kapaklarını açtığını görebiliyordu.

Martie, yaklaşık yarım dakika sustu ama konuştuğunda sesi titriyordu. "Dusty, Ben gittikçe daha fazla kötüleşiyo-rum."

"Bence daha iyiye gidiyorsun bebeğim."

"Ben ciddiyim. Gerçekten. Şu anda uçurumun kenarın-dayım ve hızla aşağı doğru kayıyorum " Dusty, tencerelerin ve tavaların arasında tarikatlarla ilgili herhangi bir şey bulamamıştı. Gizli şifre çözücü yüzükler yoktu. Armageddon hakkında broşürler yoktu. Alışveriş merkezinde Deccal ile karşılaşırsa onu nasıl tanıyacağına ilişkin hiçbir yazı yoktu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu Martie .

"İş sana kalmasın diye kendimi bıçaklıyorum "

"Seni alçak herif. "

Dusty oturma odasına geri dönerek "Yine aynı noktaya döndük," dedi.

"Sen soğuk bir adamsın," diye şikayet etti Martie.

Solgun yüzü öfkeyle kızardı.

"Ben buz gibi bir adamım." diye onayladı Dusty.

"Öylesin. Ciddiyim."

"Buz gibi."

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Beni mutlu ediyorsun," diye cevap verdi Dusty.

Martie sanki bir şeyin farkına varmış gibi irkildi ve "Sen benim Martie'ınsin," derken gözleri büyüdü.

"Bu bir hakaret değil galiba."

"Ve ben de senin Susan'ımm."

"Bu hiç iyi olmadı. Üzerinde baş harflerimiz yazan tüm havluları değiştirmek zorunda kalacağız."

"Bir yal boyunca ona, senin şu anda bana davrandığın gibi davrandım. Onu daima neşelendirmeye çalıştım, kendine acımaması gerektiğini söyledim, moralini yüksek tutmak için çaba gösterdim. "

"Gerçek bir cadaloz gibi davrandm öyle mi?"

Martie güldü. Titrek ve hıçkırığa yakın bir gülüştü bu. Trajik kadın kahramanın soprano perdesinden çıkardığı ses umutsuzca titreyerek kontraltoya dönüştüğünde ortaya çıkan gülüşe benziyordu. "Gerçek bir cadaloz gibi davrandım ve daima alaycı bir tavır takındım çünkü onu çok seviyorum."

Dusty gülümseyerek sağ elini Martie'e doğru uzattı. "Gitmemiz lazım."

Köşesinden ileri doğru bir adım attıktan sonra daha fazla ilerleyemedi ve durdu. "Dusty, ben Susan olmak istemiyorum."

"Biliyorum."

"O kadar yüksek bir noktadan.....aşağı düşmek istemiyorum."

"Düşmeyeceksin," diye söz verdi Dusty.

"Korkuyorum."

Her zamanki gibi tercihini parlak renklerden kullanmak yerine, Martie bugün gardırobunun siyah tarafına yönelmişti. Siyah botlar, siyah kot pantolon, siyah bir kazak ve siyah deri ceket. Bir motosiklet sürücüsünün cenazesine gelmiş, yas tutan biri gibi görünüyordu. Bu sade giysilerle gece gibi dayanıklı, sert ve zor bir kadın gibi görünmesi gerekiyordu ama acımasız güneşin altında giderek küçülen ve kaybolan bir gölge kadar dayanıksız görünüyordu.

"Korkuyorum," diye tekrarladı Martie.

Bu, ciddi olunması gereken bir andı ve Dusty, "Evet. Ben de" dedi.

Hayali cinayet işleme potansiyeline ilişkin korkusunu yenerek Dusty'nin elini tuttu. Martie'nin eli buz gibiydi ama Dusty'e dokunması önemli bir gelişmeydi.

"Susan'ı aramalıyım," dedi Martie. "Dün akşam benden telefon bekliyordu."

"Arabadan ararız."

Daireden çıkarken, ortak holde yürürken, merdivenlerden aşağı inerken, Skeet'in CAULFIELD'ın altındaki ismi kalemiyle karaladığı

küçük holden geçerken ve binadan çıkarken Dusty, Martie'nin elinin kendi elinin içinde ısındığını hissetti ve onu kurtarabileceğini düşünmeye başladı.

İşe erken gelmiş bir bahçıvan, çuval bezinden yapılmış bir brandanın içine çit yapımında kullanılan ağaçları sarıyordu. Kömür karası gözleri olan genç ve yakışıklı bir İspanyol'du. Martie'yle Dusty'e gülümsedi ve başıyla selam verdi.

Adamın yanındaki çimenlikte küçük bir makas ve büyük bir bahçıvan makası vardı. Makasları gören Martie boğulu-yormuş gibi bir çığlık attı. Elini Dusty'nin elinden kurtardı ve silah olarak gördüğü makaslara doğru değil de, tam ters yöne, kaldırıma park edilmiş olan kırmızı Satürn'e doğru koşmaya başladı.

Bahçıvan, sanki kadınlarla binlerce defa tartışmış ve bu konuda tecrübeliymiş gibi sempatik bir biçimde "Disputa?" diye sordu. Dusty geri doğru koşarken "Infinidad," diye cevapladı ve "hastalık" anlamına gelen enfermedad demek isterken aslında "sonsuzluk" dediğini fark ettiğinde neredeyse arabaya yaklaşmıştı.

Bahçıvan, Dusty'nin arkasından baktı ama kafası karışmış bir halde kaşlarını çatmadı. Aksine, sanki Dusty'nin yanlış kelime seçimi, aslında çok derin anlamlar taşıyormuş gibi ciddi bir biçimde başını salladı.

Havaya inşa edilen kiliselerden daha dayanıksız temellere sahip bilgelik ünleri işte böyle yayılıyordu.

Dusty direksiyonun başına geçtiğinde, Martie yolcu koltuğuna oturmuştu bile. Kontrol panelinin izin verdiği ölçüde iki büklüm olmuş titriyor ve inliyordu. Sanki kargaşa yaratma istiyorlarmış da o bunu engellemeye çalışıyormuş gibi bacaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Dusty kapısını kapattığında Maxtie, 'Torpido gözünde keskin bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Kilitli mi?"

"Bilmiyorum."

'Tanrı aşkına, onu kilitle."

Dusty torpido gözünü kilitledi ve motoru çalıştırdı.

"Çabuk ol," diye yalvardı Martie.

"Peki."

"Ama çok hızlı sürme."

'Tamam."

"Ama çabuk oL "

Kaldırımdan aşağı inen Dusty "Hangisi? " diye sordu.

"Eğer çok hızlı sürersen direksiyonu tutup arabayı yoldan çıkarmaya çalışabilirim, takla atmamıza neden olabilirim ya da bir kamyona çarpmamızı sağlayabilirim."

"Bunların hiçbirini yapmayacaksın."

"Yapabilirim," diye ısrar etti Martie. "Yapacağım. Kafamın içinden neler geçtiğini, ne gibi resimlerin çizildiğim asla bilmek istemezsin."

Dusty'nin midesi, yediği kremli ve yağda kızarmış şekerli çörekten dolayı gittikçe daha fazla yanıyorken Martie'nin aldığı üç uyku hapının etkisi yavaş yavaş geçiyordu.

"Oh, Tanrım," diye inledi Martie. 'Tanrım lütfen, lütfen, bu şeyleri görmeme izin verme, onları bana gösterme."

Elinde olmadan beyninin içinde beliren şiddet görüntülerinden rahatsızlık duyduğu için öne doğru eğilen Martie ağzını kapattı ve bir süre sonra öğürmeye başladı. Kahvaltıda bir şeyler yemiş olsaydı midesi tamamen boşalacaktı.

Bu tür ana yollarda sabah trafiği çok yoğun olduğu için Dusty sürekli şerit değiştiriyordu. Bazen küçük bir boşluğa sıkışıyor ve diğer sürücülerin kızgın bakışlarını ve arkasından çalan kornaları görmezden ve duymazdan geliyordu.

Martie, duygusal olarak bir kızağın üzerine binmiş ve kaygan buzun üzerinde kayıyormuş gibi görünüyordu. Kaydırma kanalının sonuna geldiğinde ise panik atak yaşıyordu. Dusty, mümkün olan en kısa sürede Dr. Closterman'ın ofisine ulaşmak istiyordu; çünkü Martie'nin başını arabanın duvarlarına vurmasından ve dün geceki gibi bir kriz geçirmesinden korkuyordu.

Derin derin nefes almasına rağmen rahatlayamıyordu. Bunun sebebi midesinin boş olması değildi. Beyninin içinde dönüp duran ve bir türlü dışarı atılamayan görüntüleri dışarı atmak istiyordu. Belki de sıradan mide bulantısı nöbetlerinde olduğu gibi ağzının içi tükürükle dolmuştu; çünkü birçok defa kaplamanın üzerine tükürdü.

Öğürme nöbetleri arasında nefes almaya çalışıyordu ve bunu yapmaya çalışırken harcadığı güçten dolayı boğazı yanıyordu. Martie, titreme nöbetleriyle de sarsılıyordu ve bunlar o kadar şiddetliydi ki, Dusty de sanki hava soğukmuş gibi titredi. Onu ne tür korkunç görüntülerin rahatsız ettiğini bilmiyordu.

- Yine de, büyük bir öfkeyle şeritten şeride geçerek ve daha büyük risklere girerek arabayı daha hızlı sürdü. Ona, korna ve ani fren sesleri eşlik ediyordu. Neredeyse, bir polisin onu durduracağını umut etmeye başlamıştı. Martie'nin içinde bulunduğu durum dikkate alındığında, polisin ceza kesmek yerine sireniyle ona eşlik edeceğini düşünüyordu.

Durum gittikçe daha da kötüleşiyordu. Bir an için, sarsıla sarsıla öğürme nöbeti sona erdi ama bu sefer de oturduğu koltukta ileri geri sallanmaya, inlemeye, sanki tohumları beyninin içinde büyüyen yersiz korkulardan kurtulmak istiyormuş gibi, ilk başta yumuşak ve yavaş bir biçimde ama sonra büyük bir güçle ve hızla başını kontrol paneline vurmaya başladı. Artık inlemiyordu ama sanki bir oyuncuymuş gibi karşısında duran kuklaya çarpan futbolcu gibi sert ve hızlı bir biçimde homurdanmaya başladı: "Uh,, uh, uh, uh, uu-uhhh.. "

Dusty, Martie ile konuşmaya çalıştı ve ona sakinleşmesini, tüm bunlara katlanmasını ve onun yanında olduğunu, ona güvendiğini ve her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Söylediği hiçbir şey Martie'yi rahatlatmaya yetmemişti.

Dusty umutsuzca ona ulaşmayı ve dokunarak onu sakinleştirmeyi istiyordu ama bu nöbet sırasında Martie'ye dokunmasının ters bir etki yaratabileceğinden korkuyordu. Omzunun üzerine koyduğu eli onu daha büyük korku ve tiksinme nöbetlerine itebilirdi.

Dr. Closterman'ın ofisi, hastanenin hemen bitişiğindeki yüksek bir binadaydı. Her iki bina da bir sonraki bloktaydı ve çok yüksek oldukları için görünüyorlardı.

Kontrol panelinde dolgu maddesi olsa da, kafasını bu şekilde vurmaya devam ederse Martie'nin kendine zarar vereceği kesindi ama Martie bir türlü sakinleşmiyordu. Duyduğu acıdan dolayı ağlamıyordu. Sadece her darbede homurdanıyor, kendine lanet edip kendiyle tartışıyordu -"Durdur şunu, durdur şunu, durdur şunu "-ve tıpkı ruhu ele geçirilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Aslında hem ele geçirilmiş hem de içindeki kötü ruhlan defetmek için büyük çaba göstererek onlardan kurtulmuş gibiydi.

Tıp kompleksinin araba park yerleri, ağaçlardan oluşan koridorlarla birbirinden ayrılmıştı. Aşağı sarkmış dalların altında ofisin bulunduğu binaya yakın bir yer aradı ve buldu.

Arabayı park ettiği halde, kendini hâlâ hareket halindey-miş gibi hissetti. Bir sabah esintisi, ön camdaki yaprak gölgelerini titretti; güneş ışıklan, camın çizdiği kaviste dalgalanıyordu ve dönerek araba rüzgân boşluğuna giren parlak yeşil yapraklar gibi, her iki tarafa düşüyormuş biri görünüyordu.

Dusty, motoru durdururken Martie panele vurmaya bıraktı. O ana kadar bacaklarının altına sıkıştmlmış olan elleri serbest kaldı. Migrenden dolayı yayılan ağn dalgaların bastırmak istercesine başını tuttu ve kafatasmı öyle sert bir biçimde sıktı ki, parmaklarının oynak yerleri üzerinde bulunan deri, alttaki kemik gibi düzleşti ve beyazlaştı.

Artık homurdanmıyor, kendine lanet okumuyor ve kendiyle kavga etmiyordu. Ama daha kötü bir şey oldu. Bir kere daha öne doğru eğildi ve çığlık atmaya başladı. Zor durumdaki bir yüzücü gibi hava yutarken tiz çığlıkları bir an için duruyordu. Çığlıklarında korkuyla birlikte, öfke, tiksinti ve şok da vardı. Tuhaf bir biçimde suyun altından soğuk, kaygan ve korkunç bir şeyin geçtiğini hisseden bir yüzücünün çığlıkları gibi çığlıklarında tiksintiden kaynaklanan bir ürperti vardı.

"Martie, ne oldu? Konuş benimle. Martie, izin ver yardım edeyim."

Belki de çığlıkları, kalp atışları ve kulaklarına hücum eden kan onun Dusty'i duymasına izin vermiyordu ya da belki de Dusty'nin yapabileceği hiçbir şey olmadığından ona cevap vermek için bir neden de yoktu. Onu derin sulara, dibinde delilik olabilecek uçurumlara sürüklüyormuş gibi görünen güçlü duygu akmülarına karşı mücadele ediyordu.

Daha önce farklı bir karar aldığı halde Dusty ona dokundu. Martie, korkmuş gibi tepki verdi ve ondan uzaklaştı. Omzunun üzerinde duran ele vurdu, yolcu kapısının yanma sıkıştı. Hâlâ mantıksız bir biçimde, onu kör edebileceğinden veya daha kötü şeyler yapabileceğinden korkuyordu.

İki küçük çocuğuyla park yerinden geçen genç bir kadın Martie'nin çığlıklarını duydu ve Satürn'e yaklaşarak dikkatlice içeri doğru baktı ve gözlerini Dusty'nin gözlerine kilitledi. Kadının bakışları, sanki Dusty'nin gözlerinde, yüksek bir noktaya yerleştirilmiş pusu nişancısının, suikastçı bir okul çocuğunun, bir seri katilin, deli bir bombacının, bir kafatası koleksiyoncusunun kötülüğünü görmüş gibi gittikçe karalıyordu. Bunlar hayatı boyunca duyduğu haberlere konu olan kimselerdi. Çocuklarını kendine doğru çekti ve muhtemelen bir güvenlik görevlisi bulmak amacıyla hızla hastaneye doğru yürüdü.

Martie'nin çılgınlığı yavaş yavaş değil de, ortaya çıkışından daha ani bir biçimde sona ermişti. Bu küçük alanda camdan cama yankılanan son bir çığlık duyuldu ve yerini Martie'nin titremesine neden olan bir tür nefes alıp verme güçlüğüne bıraktı. Kısa bir süre sonra Martie derin derin nefes almaya başlamıştı, hâlâ titriyordu. Bunlara, Dusty'nin umudunu kıran yaralı hayvan iniltileri eşlik etti. Bu iniltiler, bir nefesi diğerine bağlayan ipekten yapılmış belli belirsiz bir ip kadar inceydi.

Dusty, Martie'nin beyin kıvrımlarında dolaşan hayaletin izine rastlamasa da gözlemin yarattığı büyük sıkıntı onu yorgun düşürmüştü. Ağzı kurumuştu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Titreyen ellerini görmek için yukarı kaldırdı ve ıslak avuç içlerini pantolonuna sildi.

Anahtarlar hâlâ kontaktan aşağı sarkıyordu. Onları çıkardı, elini yumruk yaparak ses çıkarmalarını engelledi ve Martie eğik başını

kaldırmadan ve onları görmeden önce anahtarları ceplerinden birine koydu.

Martie'nin, daha önce rüyasında gördüğünü iddia ettiği gibi, anahtarları alıp onu kör etmek için hiddetle yüzüne fırlatacağından korkmuyordu. Ondan, bu son nöbetten önce korktuğundan daha fazla korkmuyordu.

Fakat geçirdiği nöbetin hemen sonrasında anahtarları görmesi onun tekrar panik merdivenlerinden aşağı yuvarlanmasına neden olabilirdi.

Şu anda nefes alıp verişleri dışında tamamen sessiz olan Martie daha dik oturdu ve ellerini başından indirdi.

"Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Geçti."

"Korkarım geçmedi."

"En azından şimdilik geçti."

Martie'nin, güneş ışığı ve yaprak gölgeleriyle beneklenen yüzünde sarı ve siyah gölge oyunları oluşuyordu. Sanki bu yüz, bir rüyada beliren ve sarıyla daha az parlayan ve siyahla daha fazla kararan ve en sonunda, havai fişekten geriye kalan parlak birkaç kıvılcımın gecenin uçsuz bucaksız karanlığında kaybolması gibi kaybolan bir yüzden daha gerçek değildi.

Onu kaybetme olasılığını reddetse de, kalbinin derinliklerinde Martie'nin, bir gücün etkisiyle ondan uzaklaştığını biliyordu. Dusty bu gücün ne olduğunu bilmiyordu ve ona karşı hiçbir savunma geliştir emiyordu.

Hayır. Dr. Ahriman ona yardım edebilirdi. Edebilirdi, edecekti, etmeliydi.

Belki de Dr. Closterman, MRI'lan, EEG'leri, PET taramaları ve ileri tıp teknolojisinin tüm kısaltmalarıyla onun hastalığını teşhis edebilirdi, nedenini saptayabilirdi ve onu tedavi edebilirdi.

Closterman tedavi edemezse Ahriman muhakkak tedavi ederdi.

Rüzgarda sallanan yaprakların gölgelerinden oluşan ıssızlıkta, ormanda saklanan taş tanrıçasının yuvasında bulunan mücevherler kadar mavi iki göz, Dusty'nin gözleriyle buluştu Bakışında illüzyonlar yoktu. Olası dünyaların en iyisi olan bu dünyada her şeyin iyi olacağına ilişkin boş bir inanç yoktu. Sadece içinde bulunduğu çıkmazm farkındaydı.

Bir şekilde, öldürme potansiyeline yönelik korkusunu yenmişti. Sol elini Dusty'e doğru uzattı.

Dusty bu eli minnetle tuttu.

"Zavalı Dusty," dedi. "Hapçı bir kardeş ve deli bir eş."

"Sen deli değilsin."

"Çok yakında olacağım."

Dusty, "Başma gelen şeyle," dedi, "kendi başma mücadele etmeyeceksin. Birlikte mücadele edeceğiz. Bu işte birlikteyiz."

"Biliyorum."

"İki silahşörler."

"Butch ve Sundance." "Mickey ve Minnie."

Dusty gülümsemedi. Martie de. Ama karakteristik meta-netiyle Martie, "Gidip, Doktor Closterman'ın tıp okulunda lanet olasıca bir şeyler öğrenip öğrenmediğine bakalım." dedi.

44

Ateşini, kan basıncını, nabız atışlarını ölçtükten sonra ilkönce sol gözü, sonra da sağ gözü muayene etti; kulaklarını kontrol etti, stetoskopla göğsünü ve sırtını dinledi, -Derin nefes al ve ver, nefes al, nefes ver ve nefesini tut- kalp çarpıntısını kontrol etti, işitsel ve görsel reflekslerini hızlıca test etti, diz kapağı refleksini ölçmek için güzel diz kapağına küçük bir çekiçle hafifçe vurdu: Tüm bu basit kontroller Dr. Clos-terman'ı, Martie'nin çok sağlıklı genç bir hanım ve hatta psikolojik olarak yirmi sekiz yaşından daha bile genç bir hanım olduğu sonucuna götürmüştü.

Muayene odasının köşesindeki sandalyede oturan Dusty, "Sanki her hafta daha çok gençleşiyor," dedi.

Closterman, Martie'ye, "Size her zaman böyle iltifat eder mi?" diye sordu.

"Bunun için evi her sabah köşe bucak temizlemem gerekiyor." Diyerek Dusty'e doğru gülümsedi. "Bu işi seviyorum."

Closterman, kırklı yaşlarmdaydı ama Martie'nin tersine yaşından daha büyük gösteriyordu ve yapılan testler de hiç şüphesiz aynı şeyi söylüyordu. Bunun nedeni sadece erken beyazlamış saçları değildi. Gıdısı yüzünden iki tane gibi görünen bir çene, büyük çene kemiği, top şeklinde gururlu bir burun, tuzlu havada, rüzgârda ve güneş altında çok fazla vakit geçirmekten dolayı pembeleşmiş ve sürekli kan çanağı gibi görünen göz kenarları ve herhangi bir dermatologun nasihat etmekten sesinin kısılacağı bir ten, onun kendini bu işe adamış bir gurme, derin su balıkçısı, rüzgâr sörfçüsü ve muhtemelen bir bira uzmanı olduğunu ispatlıyordu. Geniş alnından

kaim beline kadar, hastalarına verdiği nasihatlarm hiçbirini uygulamamanın yol açtığı sonuçların yaşayan bir örneğiydi.

Sörfçü doktorun neşter kadar keskin bir zekâsı, elinde bir masal kitabıyla torununun başucunda oturan mükemmel bir büyükbaba tavrı vardı. Mesleğine olan bağlılığı Hi-pokrat'ı bile utandırabilirdi ama yine de Dusty'nin onu diğer iç hastalıkları uzmanlarına tercih etmesinin nedeni, bu insani özellikleri ve hoşgörüsüydü. Doktor, kibirli olmayan, dogmaları olmayan nadir uzmanlardan biriydi. Problemi, uzmanlık taslayan diğer doktorları genellikle kör eden önyargı gözlükleriyle değil, farklı bir perspektifle gözlemleyebiliyordu. İnsan olarak zayıflığının ve sınırlarının farkında olduğu için oldukça mütevazıydı.

Notlarını Martie'nin dosyasına girerken "Sağlığın mükemmel," dedi Closterman. "Dayanıklı bir bünyeye sahipsin. Baban gibi."

Üzerinde kâğıttan yapılmış bir gecelikle ve ayağında kırmızı dizaltı çoraplanyla muayene masasının kenarında oturan Martie gerçekten de, ölümün kaçınılmaz bir şey değil de, kişisel bir tercih olduğuna inanan bir sunucuya sahip kablolu televizyon programlarına çıkan aerobik hocaları kadar sağlıklı görünüyordu.

Dusty, Martie'de, hastalarına karşı gösterdiği hassasiyete rağmen, Closterman'ın fark edemediği değişiklikler olduğunu görebiliyordu. Gözlerinde, ışıl ışıl bakışlarını matlaştı-ran kasvetli bir gölge vardı. Dudaklarına inatçı bir sertlik yerleşmişti ve omuzlan çökmüştü.

Closterman, Martie'yi bir dizi teşhis prosedürü için hemen bitişikteki hastaneye sevk etmeye karar verdiyse de, Dusty bunu Martie'nin içinde bulunduğu tehlikeli durumun nedenini saptamak için atılması gereken bir adım olarak değil de, her yıl yapılması gereken ayrıntılı bir check-up olarak değerlendiriyordu. Doktor, Martie'nin son yirmi dört saattir sergilediği tuhaf davranışların

oldukça kısa bir özetini dinlemişti ve Martie, şiddet içeren rüyalarını ayrıntılı olarak an-latmasa da, Dusty'i o yağlı çörekleri yediğine pişman etmeye yetecek kadar ayrıntı vermişti. Doktor, hastasının dosyasına notlar almayı bitirdiğinde, stresin ve stresten kaynaklanan zihinsel ve psikolojik problemlerin kaymaklarını ve stresle başa çıkmanın en iyi tekniklerini açıklamaya başladı. Doktor, Martie'nin probleminin aşırı çalışmaktan, çok az dinlenmekten, küçük şeyleri büyütmekten ve rahat bir yatağa sahip olmamaktan kaynaklandığını düşünüyordu.

Martie, refleks çekicini ortadan kaldırmasını rica etmek için Closterman'ın sözünü kesti.

Stresle ilgili olarak verdiği güzel vaaza ara vererek göz kırptı ve, "Kaldırayım mı?" diye sordu.

"Beni sinirlendiriyor. Sürekli ona bakıyorum. Onunla yapabileceğim şeylerden korkuyorum."

Parlak çelikten yapılmış alet oyuncak bir çekiç kadar küçüktü ve silah olarak kullanılması imkânsız gibi görünüyordu.

"Ya onu bulunduğu yerden alıp yüzüne atarsam," dedi Martie. Sesi çok yumuşak ve makul çıktığı için söylediği kelimeler çok daha fazla rahatsız ediciydi. "Sizi sersemletebilir hatta daha kötüsü olabilir ve ben o arada daha öldürücü bir şeyler bulmak için zaman kazanırım. Örneğin kalem. Lütfen kalemi de ortadan kaldırır mısınız?"

Dusty sandalyesinin ucuna doğru kaydı. Martie yine başlamıştı.

Dr. Closterman, kapalı hasta dosyasının üzerinde duran tükenmez kaleme baktı. "O sadece Paper Mate marka bir kalem," dedi.

"Size onunla neler yapabileceğimi anlatayım Doktor. Bu aklımdan geçen şeylerin küçük bir örneği. Bu kötü düşüncelerin aklıma nasıl

girdiğini bilmiyorum; bu düşünceleri nasıl durduracağımı da bilmiyorum." Mavi kâğıttan yapılmış gecelik, içinde doğmaya çalışan ölümcül bir varlık olan kuru bir koza gibi gevrek ve uğursuz bir ses çıkardı. Sesi tükenmek üzere gibiydi ama hâlâ yumuşaktı. "Paper Mate, Montblanc ya da Bic olması umurumda değil; çünkü o aynı zamanda küçük bir hançer ve küçük bir şiş. Onu dosyanın üzerinden alıp siz daha ne olduğunu anlamadan gözünüzün içine sokabilirim, yansına kadar kafatasınızın içine itebilirim, döndürüp, döndürüp, döndürüp beyninize vidalayabilirim. Ya ölüp yere yığılırsınız ya da yaşamınızın geri kalan kısmını lanet olasıca bir patatesin zekâsıyla geçirirsiniz." Martie titriyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Arabada yaptığı gibi başını ellerinin arasına aldı. Beyninin içindeki gece yansı bahçesinde istenmeden açmış çiçekler gibi beliren iğrenç görüntüleri bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Siz yerde ölü veya diri olarak yatarken kalem dışında başka aletlerle size zarar vermeye devam edebilirim. Bu çekmecelerden birinde enjektörleriniz, iğneleriniz var; şu tezgâhın üzerinde dili bastırmak için kullanılan aletlerle dolu büyük bir cam bardak var. Bardağı kırdığımda kınk cam parçalarını bıçak olarak kullanabilirim. Yüzünüzü oyabilirim veya parçalara ayırabilirim. Parçalan, enjektör iğneleriyle duvara iğneleyebilirim. Yüzünüzden bir kolaj yapabilirim. Bunu yapabilirim. Görebiliyorum. . . şu anda bunları kafamın içinde görebiliyorum. " Martie elleriyle yüzünü kapattı.

Closterman, patates kelimesinde, cüssesine rağmen tıpkı bir dansçı gibi ayağa kalkmıştı ve Martie'nin konuşmasının sonunda Dusty de ayağa kalktı.

"İlk olarak," dedi doktor, "Valium için bir reçete yazıyorum. Buna benzer kaç olay yaşadınız?"

"Birkaç tane," dedi Dusty. "Bilmiyorum. Ama bu diğerleri kadar kötü değildi." Closterman'ın yuvarlak yüzünde tebessüme benzer bir

ifade belirdi; çatık kaşlan aşağı inmek için yeterli yerçekimine sahip değildi. Top gibi burnu, kırmızı yanakları ve neşeli gözleri karşısmdakileri neşelendiriyordu. "Kötü değil mi? Diğerleri daha da mı kötüydü? Bu durumda bu testleri Valium olmadan tavsiye etmiyorum. MRI gibi bazı prosedürler hastaları endişelendiriyor."

"O prosedürler beni rahatsız ediyor," dedi Martie.

"Biz sizi rahatlatırız, bu yüzden bu çok önemli bir sorun değil." Closterman kapıya doğru yürüdü, eli kapı kolunun üzerindeyken bir an duraksadı.. Dusty'e doğru baktı. "Burada iyi misin?"

Dusty başıyla onayladı. "Bunlar sadece Martie'nin yapmaktan korktuğu şeyler; yapabileceği şeyler değil. Martie böyle şeyler yapamaz."

Martie yüzünü kaplamış olan parmaklarının arasından "Yapamam tabi," dedi. Closterman gittikten sonra Dusty refleks çekicini ve kalemi Martie'nin ulaşamayacağı bir yere koydu "Kendini daha iyi hissedior musun? "

Martie, parmaklarının arasından Dusty'nin neler yaptığını görmüştür. "Bu çok küçük düşürücü."

"Elini tutabilir miyim?"

Martie ilkönce duraksadı. Sonra: 'Tamam," dedi.

Closterman her zamanki eczanelerine telefon etmiş ve ellerinde Valium olup olmadığını sormuştu. Geri döndüğünde elinde iki paket numune ilaç vardı. Numunelerden birini açtı ve içi su dolu bir kâğıt bardakla birlikte ilacı Martie'e uzattı.

"Martie," dedi Closterman, "Yapılacak olan testlerin kafatasının içindeki - neoplazmaya ait, kistik, iltihaplı ve çıban şeklindeki- herhangi bir kütleyi ortaya çıkaracağından eminim. Bir çoğumuz

uzun süreli baş ağrıları çekeriz ve hemen beynimizde bir tümör olduğunu düşünürüz ama beyin tümörleri o kadar yaygın değildir. "

"Bu bir baş ağrısı değil," diye hatırlattı Martie.

"Kesinlikle. Ve baş ağrıları, beyin tümörlerinin önemli semptomlarından biridir. Tıpta tıkanmış disk adı verilen ve retinada görülen belirti gibi. Gözlerini muayene ettiğimde bu belirtiye rastlamadım. Mide bulantısından ve kusmadan bahsettin. Miden bulanmadan kussaydm, klasik bir semptomumuz olacaktı. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla halüsinasyon görmüyorsun."

"Hayır."

"Kafandan tatsız düşünceler geçiyor ve tuhaf görüntüler görüyorsun ama bunları gerçek olaylarla karıştırmıyorsun. Benim gördüğüm tek şey, ileri derece endişe hali. Söylenmesi gereken her şey söylendiğine ve yapılması gereken her şey yapıldığına göre, ilk olarak elememiz gereken birçok fizyolojik hastalık var... Bu durumda korkarım size bir terapist tavsiye etmek zorundayım."

"Biz zaten bir terapist tanıyoruz," dedi Martie.

"Öyle mi? Kim?"

"En iyilerden biri olduğu düşünülüyor," dedi Dusty. "Belki adını duymuşsunuzdur. Bir psikiyatr. Dr. Mark Ahri-man."

Roy Closterman'ın yuvarlak yüzü onaylamayan bir yüz ifadesi takınmak için gerekli olan keskin çizgileri oluştura-madı. Bir anda, bir başka galaksiden gelen uzaylılara ait hi-yeroglifyazısı kadar okunması ve anlaşılması zor bir ifade takındı.

"Evet, Ahriman, oldukça ünlü biri. Kitapları da öyle tabi. Bu tavsiyeyi nereden aldınız? Sanırım hasta listesi oldukça kabarık."

"Bir arkadaşımı tedavi ediyor," dedi Martie.

"Rahatsızlığının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Agorafobi."

"Çok kötü bir rahatsızlık."

'Tüm hayatı değişti."

"İyileşiyor mu?"

Martie, "Dr. Ahriman onun iyileşmek üzere olduğunu söylüyor," dedi.

"İyi haber," dedi Closterman.

Gözlerinin kenarındaki güneş yanığı deri kırıştı ve dudakları, ağzının her iki yanından eşit derecede yukarı büküldü ama bu her zamanki gibi büyük ve tatlı bir tebessüm değildi. Aslında buna tebessüm bile denemezdi. Sadece esrarlı bir bakış çeşidiydi ve Buda heykellerinden birinin yüzündeki tebessümü anımsatıyordu; yumuşaktı ama neşeden çok gizem içeriyordu.

Yüzünde aynı ifadeyle, "Ama Dr. Ahriman yeni hasta kabul etmek istemezse tanıdığım harika bir terapist var. Sevecen ve çok zeki bir kadın. Seni görmeyi seve seve kabul edecektir." Martie'nin dosyasını ve Martie'nin eline geçirmekten korktuğu kalemi aldı. "Terapiye başlamadan önce lütfen bu testleri yaptır. Hastanede seni bekliyorlar ve bazı bölümler seni acil vaka gibi, programlarının arasında bir yerlere sıkıştıracağına söz verdi. Randevu alman gerekmiyor. Cuma gününe kadar tüm sonuçlan almış olurum. Ondan sonra ne yapılması gerektiğine birlikte karar veririz. Sen üzerini giyin-ceye ve yan odaya gelinceye kadar Valium etkisini göstermeye başlayacaktır. Reçeteyi yaptırmadan önce ilaca yeniden ihtiyacın olursa ikinci numune elinde. Herhangi bir soru?"

Mark Ahriman'ı neden sevmiyorsunuz? diye merak etti, Dusty.

Ama bu soruyu doktora sormadı. Çoğu akademisyene ve uzmana duyduğu güvensizliği -hiç şüphesiz Ahriman sahip olduğu

iki etiketi gururla taşıyordu- ve Dr. Closterman'a duyduğu saygıyı düşünerek Dusty sorusunu neden kendisine sakladığını bir türlü anlayamadı. Yine de bu soru dilinin ucuna gelmiş ve oraya yapışıp kalmıştı.

Birkaç dakika sonra Dusty ve Martie, doktorun ofisinin bulunduğu binadan çıkıp hastaneye uzanan bahçede yürürken Dusty, bugün öğleden sonra için randevu almak üzere Ahriman'ın ofisini aradığını ve ondan cevap beklediğini Dr. Closterman'a söylememesinin aslında tuhaf bir durum olsa da, aklından geçen soruyu sormak istememesinden daha az tuhaf olduğunu fark etti.

Yukandan gelen sesler Dusty'nin dikkatini oraya yöneltti. İnce gri bulutlar, kirli çarşaflar gibi mavi gökyüzüne asılmıştı ve üç tane şişman karga havada takla atıyor, mezarlıklarda yapacakları yuvalar için dağılmaya başlamış sisten parçalar koparmaya çalışır gibi oraya buraya saldmyordu.

Bildiği ve bilmediği bazı nedenlerden dolayı Dusty'nin aklına Poe ve girişe tünemiş felaket habercisi kuzgun geldi. Martie, bir Valium durgunluğu içinde olsa da, Dusty'nin elini tutarken daha önceki gibi gönülsüz değildi. Dusty, Poe'nun kayıp geç kız Lenore şiirini de hatırladı ve kargaların çıkardığı sesin, kuzgun diline çevrildiğinde "hiçbir zaman" anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Hematoloji laboratuarında Martie, kanının yavaşça bir dizi tüpü doldurmasını seyrederken Vietnam'dan gelmiş genç Amerikalı teknisyen Kenny Pjan'le sohbet ediyordu. Teknisyen, iğneyi hiç acıtmadan hızla damarına sokmuştu.

Kenny, bulaşıcı bir tebessümle "Bir vampirden daha az sıkıntı veriyorum," dedi, "ve genellikle nefesim daha güzel kokar."

Alman onun kanı olsaydı, Dusty normal bir ilgiyle seyredebilirdi ama Martie'nin kanının görüntüsü midesini bulandırmıştı.

Onun rahatsız olduğunu fark eden Martie, cep telefonuyla Susan Jagger'ı aramasını istedi.

Dusty numarayı tuşladı ve telefonun on iki defa çalmasını bekledi. Susan cevap vermeyince bitir düğmesine bastı ve Martie'ye numarayı sordu.

"Numaraya biliyorsun."

"Belki de yanlış tuşlamışımdır."

Numaraları yüksek sesle okuyarak tekrar tuşladı ve son numaraya bastığında, Martie "Numara doğru," dedi.

Bu defa, çağrıya son vermeden önce telefonun on altı defa çalmasını bekledi.

"Susan evde değil."

"Ama evde olması lazım. Ben yanında olmazsam asla dı-şan çıkmıyor."

"Belki de duştadır."

'Telesekreter devreye girmiyor mu?"

Hayır. Sonra deneyeceğim."

Valium'un etkisiyle rahatlamış oları Martie düşünceli ve hatta endişeli görünüyordu ama içinden herhangi bir korku düşüncesi geçmemişti.

Bir tüp dolusu kanı son bir boş şişeyle değiştirirken Kenny Phan, "Kişisel koleksiyonum için bir tane daha," dedi.

Martie güldü; bu defa herhangi bir karanlık duygunun etkisiyle ürpermemişti.

İçinde bulundukları koşullara rağmen Dusty yeniden normal yaşamlarına geri dönüyorlarmış gibi bir hisse kapıldı. Son on dört

saattir yaşadığı korkunç anlarda tahmin ettiğinden daha kolay olacak gibiydi.

Kenny Phan, iğnenin girdiği yere küçük ve mor bir Dina-zor Barney bandajı yapıştırırken Dusty'nin cep telefonu çaldı. Dr. Ahriman'ın sekreteri Jennifer, psikiyatrın bugün öğleden sonra saat bir buçukta onları kabul edebileceğini bildirmek için arıyordu.

Dusty bunu Martie'ye söylediğinde Martie rahatlamış olarak "Çok şanslıyız," dedi.

"Evet." Dusty de rahatlamıştı - diğer taraftan bazı endişeleri de vardı. Martie'nin problemi psikolojikse, hızlı ve tam iyileşme için konulacak teşhis, hastalık tamamen fiziksel bir nedenden kaynaklanıyorsa konulacak olan teşhisten daha az ikna edici olabilirdi. Dr. Mark Ahriman'la daha önce hiç tanışmamıştı ama psikiyatrın sekreteri aradığında Dusty'nin içi sıcak bir güven ve rahatlama duygusuyla dolmuştu - bu da merak uyandırıcı ve şaşırtıcı bir tepkiydi.

Sorun tıbbi değilse, Ahriman ne yapması gerektiğini anlayacaktı. Martie'nin endişelerinin altında yatan şeyi ortaya çıkarabilecekti.

Dusty'nin herhangi bir uzmana sonuna kadar güvenme isteksizliği patolojik bir durumdu ve bunu ilk defa kabul ediyordu. Dr. Ahriman'ın aldığı tüm derecelerle, çok satanlar kategorisine giren kitaplarıyla ve muhteşem ünüyle, sorunları ortadan kaldırmak için neredeyse sihirli bir yeteneğe sahip olduğuna bu denli inanmak istediği için Dusty neredeyse dehşete düşmüştü.

En çok değer verdiği şeyler -Martie ve temellerini birlikte attıkları aile yaşamları- riske girdiğinde ve problemi çözmek için kendi bilgisi ve sağduyusu yeterli olmadığında, kendisini umutsuzluğa düşüren bir korku içinde uzmanlara yönelmişti. Bu yönelişin neden sadece

pragmatik bir umut değil, rahatsız edici bir şekilde kader fikrine yakın bir düşünceydi.

Pekâlâ, tamam. Bunun ne zararı var ki? Martie'i sağlıklı ve mutlu olduğu eski haline geri döndürebilseydi, herhangi bir kimsenin önünde, herhangi bir zamanda ve herhangi bir yerde gururunu ayaklar altına alabilirdi.

Martie, Dusy'nin elini tuttu ve kolundaki mor Barney'i çıkarmadan siyah elbiseleriyle hematoloji laboratuarından Dusty ile el ele çıktı. Şimdi MRI çektireceklerdi. Koridorlar yer cilası, dezenfektan kokuyordu. Havada hafif bir hastalık kokusu vardı.

Bir hemşireyle hastane hademesi onlara doğru yaklaştı. Üzerinde Martie yaşlarından genç bir hanımın yattığı bir sedyeyi itiyorlardı. Kadına serum bağlanmıştı. Yüzüne kompres yapılmıştı; üzerlerinde taze kan izleri vardı. Gözlerinden birisi görülebiliyordu: açık, gri yeşil karışımı gözler şoktan dolayı parlıyordu.

Dusty, sanki bu yabancının mahremiyetine tecavüz etmiş gibi başını çevirdi ve Martie'nin elini daha sıkı tuttu. Bu yaralı kadının cam gibi bakışlarında, bir anda Dusty'nin üzerine atlamaya hazır bir uğursuzluk olduğundan emindi.

Kırışmış gözler ve bükülmüş bir ağızla Closterman'ın Cheshire peynirine benzeyen esrarlı tebessümü Dusty'nin hafızasında yeniden canlandı.

45

Doktor bir hayli geç uyandı. Hiç rüya görmemişti. Kendini dinlenmiş hissediyor ve önünde uzanan günü düşünüyordu.

Büyük yatak odasma bağlı olan tam donanımlı jimnastik salonunda, ağırlık aletleriyle iki tam devir yaptıktan sonra yarım saat de kondisyon bisikletine bindi.

Egzersiz programı bundan ibaretti. Bu programı haftada üç defa uyguluyordu. Yine de formu yirmi yıl önceki gibi yerindeydi. Göbeği yoktu ve kadınlar fiziğini çok beğeniyordu. Genlerine güveniyordu ve stresi hemen üzerinden atan bir yapıya sahipti.

Duş almadan önce mutfağı aramak için dahili hattı kullandı ve Nella Hawthorne'dan kahvaltı hazırlamasını istedi. Yirmi dakika sonra ıslak saçlarıyla, baharat kokulu losyo-nuyla ve üzerinde kırmızı ipek sabahlığıyla yatak odasma geri döndü ve elektrikli yemek asansöründen kahvaltısını aldı.

Som gümüş antika tepsisinin üzerinde, soğuk kalması için içi buz dolu küçük gümüş bir kovaya konmuş, taze sıkılmış portakal suyu, iki tane çikolatalı ay çöreği, üzeri kahverengi şeker ve kremayla kaplanmış bir kase çilek, yanında yarım bardak çırpılmış tereyağı olan portakallı bademli ekmek, limon marmelatlı bir dilim hindistancevizli kek ve arada atıştırmak için üzerine şeker ve tarçın serpilerek yağda kızartılmış bol miktarda ceviz vardı.

Yaşı otuz sekiz olsa da doktor, metamfetaminler sayesinde on yaşındaki bir çocuğun metabolizmasına sahipti.

Kahvaltısını, birkaç saat önce babasının vücudundan ayrılmış olan gözlerini incelediği cilalanmış çelik ve ahşaptan yapılmış masada etti.

Formaldehit kavanoz hâlâ oradaydı. Yatağa girmeden önce kavanozu kasaya geri koymamıştı.

Bazı sabahlar kahvaltısını ederken haberleri izlemek için televizyonu açıyordu fakat hiçbir kanalın ne kadın ne de erkek haber spikerleri, yirmi yıl önce ölmüş olan Josh Ahri-man'ın gözleri kadar ilgi çekici gözlere sahip değildiler.

Çilekler, doktorun bugüne kadar yediği çileklerin en tazesi ve en lezzetlisiydi. Ay çörekleri mükemmeldi..

Babasının bakışları yorgun bir biçimde sabah kahvaltısına bakıyordu.

Bir dahi olan doktor, yirmili yaşlarında tüm eğitimini tamamlamış ve psikiyatri kliniğini açmıştı. Öğrenmek ona çok kolay gelse de, babası sayesinde Hollywood bağlantıları olmasına rağmen, zengin müşterilerle uğraşmak da hiç kolay gelmemişti.

Film dünyasına ait elit tabaka, herkesin eşit haklara ve eşit fırsatlara sahip olduğunu yüksek sesle ilan etse de, çoğu, genç psikiyatrlara karşı bir önyargıya sahipti ve yirmilerinde bir terapistin kanepesine uzanmaya hazır değildi. Dürüst olmak gerekirse, doktor yaşından çok daha küçük gösteriyordu -hâlâ da öyleydi- ve diplomasını indirdiği zaman insanlar onun on sekiz yaşında olduğunu düşünebilirdi. Yine de, zamanın en başarılı moda tasarımcısından giyinen değil de, duygularını ortaya dökerek giyinen insanlarla dolu film dünyasında Ahriman bu tür bir ikiyüzlülüğün kurbanı olmuştu.

Babası cömert bir biçimde destek olmaya devam etmişti ama doktor artık bu yaşlı adamın yardımlarını kabul etmek istemiyordu. Yirmi sekiz yaşında, birisine bağımlı olarak yaşamak ne kadar utanç vericiydi, özellikle de akademik başarıları göz önüne alındığında. Josh Ahriman'ın eli açık olsa da, oğluna koyduğu sınırlar, doktorun

istediği şekilde yaşamasına izin vermiyordu ve verdiği para da doktorun yapmak istediği araştırmaya yetmiyordu.

Tek çocuk ve tek varis olarak, babasını ultraşok etkisi yaratan aşırı dozda paraldehit karıştırılmış thiobarbital'la öldürdü. Karışımı, yaşlı adamın çok sevdiği bir çikolata kaplı küçük kurabiyelere enjekte etmişti. Babasının gözleri çıkarılmış gövdesini ortadan kaldırmak için evi ateşe vermeden önce, onun yüzünde kısmi bir inceleme yapmış ve gözyaşlarının kaynağını araştırmıştı.

Josh Ahriman, son derece başarılı bir senarist, yönetmen ve yapımcıydı -gerçek bir üçlü tehlike-. Çalışmaları arasında basit aşk hikâyeleri ve ateş altında gösterilen cesareti konu alan vatanseverlik hikâyeleri bulunuyordu. Bu filmler birbirinden farklı olsa da hepsinin de ortak bir özelliği vardı: Tüm izleyiciler, bu filmlerle gözyaşlarına boğuluyorlardı. Bazı eleştirmenler -hepsi değil- bu filmlere duygusal saçmalık etiketini yapıştırmıştı ama halk bu filmleri izlemek için sinema salonlarına koşuyordu: Babası, elli bir yaşındaki zamansız ölümünden önce iki Oscar ödülü almıştı: Biri en iyi yönetmen, diğeri en iyi senaryo ödülü.

Bazı filmleri, işlediği duygular çok samimi olduğu için gişe rekoru kırmıştı. Hollywood'da uzun süre başarılı olmak için gerekli olan acımasızlığa ve ikiyüzlülüğe sahip olduğu halde, hassas bir ruhu ve sevecen bir kalbi de vardı ve dönemin ağlama şampiyonlarından biriydi. Geçmişte ölmesi için sık sık ve hararetli bir biçimde dua ettiği birisinin cenazesinde bile ağlıyordu. Düğünlerde, evlilik yıldönümlerinde, boşanma davalarında, bar toplantılarında, doğum günü partilerinde, mitinglerde, horoz dövüşlerinde, Şükran Günü'nde, Noel'de ve Yılbaşı gecesinde, Dört Temmuzda, İşçi Günü'nde bile utanmadan ağlardı. Ama en çok, hatırladığı zaman annesinin ölüm yıldönümünde ağlardı..

Bu adam gözyaşlarıyla ilgili tüm sırları biliyordu. Hem tatlı büyükanneleri hem de mafya üyelerini aynı şekilde nasıl ağlatacağını biliyordu. Gözyaşlarıyla güzel kadınları nasıl etkileyebileceğini biliyordu. Kederi, acıyı, hayal kırıklığını, stresi üzerinden atmak için gözyaşlarını nasıl kullanacağını biliyordu. Gözyaşları sayesinde sevinci bile artıyor ve daha fazla büyüyordu.

Aldığı mükemmel tıp eğitimi sayesinde doktor, gözyaşlarının, insan vücudu tarafından nasıl oluşturulduğunu, nasıl depolandığını ve nasıl dışarı atıldığını biliyordu. Yine de, babasının gözyaşı bezlerini inceleyerek yeni bir şeyler öğrenmeyi umuyordu.

Fakat bu konuda hayal kırıklığına uğramıştı. Babasının göz kapaklarını kestikten sonra ve gözlerini dikkatlice çıkardıktan sonra gözyaşı bezlerinin normalde olması gereken yerde olduğunu fark etmişti: Yörüngede, gözyuvarlağmm üstünde ve yanında. Bezlerin büyüklükleri, şekilleri ve tasarımları normaldi. Gözleri besleyen üst ve alt gözyaşı kanalları da aynı şekilde sıradandı. Göz kemiğinin oyuğunda tarsus bağının arkasında bulunan ve zarar vermeden çıkarması oldukça zor olan gözyaşı keseleri on üç milimetreydi. Bu, bir yetişkin için ortalama bir büyüklüktü.

Gözyaşları bezleri ince olduğu ve çok yumuşak dokudan oluştuğu için doktorun sınırlı otopsisinde zarar görmüştü ve onlardan hiçbirini saklayamamıştı. Şu anda elinde sadece göz yuvarlakları vardı ve onları itinayla saklama çabalarına, koruyucu vakum pakete, düzenli bakıma rağmen, yavaş yavaş bozulmalarını tamamen önley emiyordu.

Babasının ölümünden kısa bir süre sonra Ahriman, Santa Fe, New Mexico'ya giderken gözleri de yanında götürmüştü. Burada, büyük yönetmenin gölgesinden kurtulup kendi ayakları üzerinde durabilen bir adam olabileceğine inanmıştı; çünkü Los Angeles'ta kalırsa bu gölgeden asla kurtulamayacaktı. Yüksek çölde Ahriman

ilk başanlarını elde etmiş ve kontrol oyunları konusundaki önüne geçilemez tutkusunu fark etmişti

Santa Fe'den Arizona, Scottsdale'ye geçerken ve en sonunda da Newport Beach'e gelirken gözler hâlâ yanındaydı. Burada, babasının eskiden yaşadığı toprakların yaklaşık bir saat güneyinde, geçen zaman ve kazandığı sayısız başan doktoru sonsuza dek, babasının gölgesinden kurtarmıştı ve kendisini eve dönmüş gibi hissetmişti.

Ahriman'ın dizi masanın ayağına çarpınca, formaldehit içindeki gözler yavaşça yuvarlandı ve ağzına götürdüğü son kızarmış cevizin ilerleyişini izliyormuş gibi göründü.

Kirli tabakları masanın üzerinde bıraktı ama kavanozu kasaya geri götürdü.

Üzerine Vestimenta marka, şık kesimli, yünlü, mavi kruvaze bir takım elbise, içine geniş yakalı, Fransız manşetli klasik beyaz bir gömlek giydi ve sade ama oldukça güzel desenli ipek bir kravat taktı. Babasının eski dramlara olan ilgisinden dolayı kostümün ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti.

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Bugüne kadar attığı tüm stratejik adımları gözden geçirmek ve oyunun bir sonraki aşamasına en iyi nasıl geçebileceğine karar vermek için ofisine, Dustin ve Martie Rhodes'den en az iki saat önce gitmek istiyordu.

Garaja inen asansöre bindiğinde Susan Jagger aklına geldi ama artık o geçmişte kalmıştı, şu anda en kolay gözünün önüne getirebildiği yüz Martie'nin yüzüydü.

Babasının defalarca yaptığı gibi, milyonların gözyaşlarını dökmeyi asla başaramamıştı. Fakat, bir tek izleyiciye gözyaşı döktürebilmek de insana zevk verebilirdi. Bunun için hayli zeki,

yetenekli ve becerikli olmak gerekiyordu. Ve vizyona da ihtiyaç vardı. Hiçbir eğlence şekli, diğerinden daha yasal değildi.

Garaja inen asansörün kapıları açıldığında doktor, Martie'nin gözyaşı bezlerinin ve gözyaşı keselerinin babasmmki-lerden daha dolgun olup olmadığını düşündü.

46

Muayene edilen, röntgenleri çekilen, incelenen, grafikleri oluşturulan ve kanı alman Martie'nin tüm testleri tamamlanmış ve numuneleri alınmış olarak hastaneden çıkabilmesi için küçük plastik bir kaba işemesi gerekiyordu. Dusty, Martie'nin "idrar örneği gözcüsü" olabileceğini belirtse de, Martie, Valium sayesinde, Dusty'nin her ikisi için de küçük düşüren varlığı olmadan tek başına banyoya gitme riskini göze alacak kadar sakindi

Martie hâlâ eski Martie değildi. Mantıklı hiçbir açıklaması olmayan endişesi, ilaçla ortadan kaldırılmamıştı; sadece bastırılmıştı; beyninin karanlık köşelerinde sıcak korlar sessizce ve için için yanıyorlardı ve her şeyi yok edecek bir yangın çıkarma kapasitelerini koruyorlardı.

Lavaboda ellerini yıkarken cesaretini toplayıp aynaya baktı. Hata. Aynada yansıyan gözlerinde bastırılmış ve öfke dolu Diğer Martie'yi gördü. Bu kimyasal sınırlamaya çok sinirlenmişti.

Ellerini yıkamayı bitirinceye kadar gözlerini tekrar yukarı kaldırmadı. Martie ve Dusty hastaneden çıkana kadar, endişe korları yeniden parlamaya başlamıştı.

İlk Valium'u alalı sadece üç saat olmuştu. İkinci dozu almak için henüz erkendi ama Dusty numune paketini açtı ve ikinci tableti Martie'ye verdi. Martie, lobideki bir musluktan su içerek tableti yuttu.

Bahçede dolaşan insanların sayısı artmıştı Martie, bir ruh çağırma seansına gelmiş kötü bir ruhun sesi kadar yumuşak ve kısık bir sesle bahçede yürüyen insanların saldırıya açık olmalarına ilişkin yorumlar yapıyordu. İşte burada bacağı alçıda olan ve koltuk değnekleriyle yürüyen bir adam vardı. Onu yere düşürmek çok

kolaydı ve yere düştüğü zaman savunmasız kalacaktı. Birileri botunun ucunu onun boğazına dayayabilirdi. Ve burada, aküyle çalışan bir tekerlekli sandalye üzerinde gülümseyerek dolaşan bir kadın vardı. Sol kolu dizlerini üzerindeydi ve sağ eliyle sandalyenin kumandalarını kullanıyordu. Bugün buradan geçen en savunmasız hedef gibi görünüyordu.

Martie, dikkatini önündeki kaldırıma yöneltti ve yanından geçtiği kişilere dikkat etmemeye çalıştı. Belki bu sayede onu çok fazla korkutan nefret dolu iç ses de susabilirdi. Dusty'nin koluna daha sıkı tutundu Valium'a ve onu arabaya götüren kocasma güvenmeye devam etti.

Park yerine geldiklerinde ocak rüzgârı hızlandı ve kuzey batıdan hafif bir soğuk getirdi. Ağaçlatın sallanan dalları kendi aralarında fısıldaşıyor gibi sesler çıkartıyordu. Güneşin ve gölgenin hareketli oyunları otomobilin ön camında, Martie'nin okuyamadığı bir kodla yazılmış semafor haberleşme uyarılan gibi şekiller oluşturuyordu.

Dr. Ahriman'la olan randevularından önce öğle yemeği yiyecek vakitleri vardı. İkinci Valium kısa bir süre sonra etkisini gösterecekti ama Martie, en rahat kafede bile herhangi bir olay çıkarmadan kırk beş dakika geçirebileceğinden emin değildi. Bu nedenle Dusty, arabaya servisi olan fast-food restoranlarından birini aramaya başladı.

Arabayla yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir mesafe kat ettikten sonra Martie, Dusty'den, çok geniş bir alan üzerine kurulmuş üç katlı ve bahçeli apartmanın önünde durmasını istedi. Bina, golf sahası kadar yeşil çimenlik bir alanın arkasında yükseliyordu. Çimenlik alan Kaliforniya'ya özgü zarif ağaçlarla, dantele benzer sarmaşıklarla ve erken açmış eflatun çiçekleri olan birkaç uzun leylak ağacıyla gölgeleniyordu.

Binanın duvarlan açık sarı renge boyanmıştı. Çatısı kırmızı kiremitlerle kaplanmıştı. Temiz, güvenli, rahat bir yere benziyordu.

"Yansını yangından sonra yeniden inşa etmek zorunda kaldılar," dedi Martie. "Altmış daire yandı."

"Bu ne zaman oldu?"

"On beş yıl önce. Binanın zarar görmeyen kısımlarında çatıyı yenilediler çünkü yangının o kadar çabuk yayılmasının nedeni eski sedir çatı kiremitleriydi. "

"Perili gibi görünmüyor öyle değil mi??"

"Aslında öyle görünmeli. Dokuz kişi öldü. Bunlardan üç tanesi henüz daha çocuktu. Komik görünüyor. . . bilirsin işte şu anda o kadar güzel görünüyor ki, sanki o gece sadece bir rüyaydı."

"Baban olmasaydı çok daha kötü olabilirdi."

Dusty tüm ayrmtılan bildiği halde, Martie yangın hakkında konuşmak istiyordu. Şu anda babasından kalan tek şey onunla ilgili hatıralarıydı ve onlar hakkında konuşarak Martie hatıralarının taze kalmasını sağlıyordu. "İtfaiyeciler buraya geldiğinde bina cehennem gibiydi. Yangını kolay kolay söndüremeyeceklerini biliyorlardı. Güler Yüzlü Bob, cehennem gibi sıcak ve dumanlı o binaya tam dört defa girdi ve her seferinde dışarı çıkmayı başardı. Bu onun için çok tehlikeliydi ama binadan dışarı çıkarken yanmda sürekli o olmasaydı asla kurtulamayacak olan insanlar vardı. Bazılarını taşıyor, bazılarının önünden yürüyordu. Beş kişilik bir aile, dı-şan çıkış yolunu bulamamış, dumandan kör olmuş, alevlerin arasında sıkışıp kalmıştı. Beşini de güvenli bir biçimde dışan çıkarmayı başardı. Orada başka kahramanlar da vardı, tüm itfaiyeciler olay yerine çağnlmıştı, ama hiçbiri onun gösterdiği cesareti gösteremedi. Dumanı, lezzetli bir şeymiş gibi yutamadı, ateşin içinde sauıiadaymış gibi eğlenemedi. O ise sürekli binadan birilerini

çıkanyordu-ama bu onun her zamanki haliydi. O hep böyleydi. Onun sayesinde on altı kişi kurtuldu. Ama sonra yere yığıldı ve ambulansa bindirilip hastaneye götürüldü. "

O gece, annesiyle birlikte hastaneye koşarak Güler Yüzlü Bob'un başucuna geldiğinde Martie, altında ezileceğini düşündüğü bir korkuya kapılmıştı. Babasının yüzü birinci derece yanıkla kıpkırmızıydı ve siyah çizgilerle kaplanmıştı. Patlamanın etkisiyle kurum parçaları gözeneklerin arasından içerilere kadar girmişti ve sadece yıkamakla çıkacak gibi görünmüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Biri şiştiği için yan kapalıydı. Kaşlan ve saçlarının büyük bir kısmı yanmıştı ve ensesinde ikinci derece yanıklar vardı. Sol eli ve dirse-ğiyle bileğinin arası camlardan dolayı kesildiği için dikişli ve bandajlıydı. Sesi hiç olmadığı kadar ürkek, cızırtılı, ham ve zayıftı. Kelimeler ağzından hmltı şeklinde çıkıyordu ve ağzını her açışında nefesiyle birlikte acı bir duman kokusu da dı-şan uğruyordu. Koku ciğerlerinden geliyordu. O zamanlar on üç yaşında olan Martie, kendini ilk defa o sabah büyük bir kız olarak görmüştü ve dünyanın onu ne zaman bir yetişkin olarak kabul edeceği konusunda sabırsızlanmıştı. Ama Güler Yüzlü Bob o kadar kötü durumda hastanede yatarken Martie aniden kendini küçük, kmlgan ve dört yaşındaki bir çocuk kadar çaresiz hissetmişti.

"Sağlam olan sağ eliyle elime doğru uzandı. O kadar yorgundu ki bana zor ulaşabildi. O berbat ve dumanlı sesiyle, "Hey, Bayan M.,' dedi. Ben de ona, Hey,' dedim. Gülümsemeye çalıştı ama yüzü çok kötü yanmıştı. Yüzünde oluşan tebessüm o kadar tuhaftı ki, beni hiçbir şekilde neşelendire-medi. 'Bana bir şey için söz vermeni istiyorum,' dedi ve ben de başımı salladım çünkü ona her şey için, hatta kolumu kesmek için bile söz verebilirdim. O da bunu biliyor olmalıydı. Çok fazla hırlıyor ve çok fazla öksürüyordu ama, Yarın okula gittiğinde babam şunu yaptı babam bunu yaptı diye övünme. Arkadaşların sana sorular soracaktır ve haberlerde benim hakkımda

duydukları şeyleri tekrarlayacaklardır ama sen hemen havaya girme. Böbürlenme. Onlara burada olduğumu. . . dondurma yediğimi, hemşirelere eziyet ettiğimi, harika vakit geçirdiğimi, hasta maaşımı aldığımı ve işten kay-tardığımı söyle,'" dedi.

Dusty hikâyenin bu kısmını daha önce hiç duymamıştı. "Neden sana bu sözü verdirdi?"

"Ben de ona bunu sordum. Okuldaki bütün çocukların babaları olduğunu ve hepsinin de babalarını birer kahraman olarak gördüklerini ya da öyle görmek istediklerini söyledi. Ve babama göre çoğu da öyleydiveya kendilerine bir şans verilseydi öyle olacaklardı. Ama onlar muhasebeci, satış elemanı, tamirci ve bilgi işlemci olarak çalışıyorlardı ve doğru zamanda doğru yerde olabilecek kadar şanslı değillerdi. Babam mesleğinden dolayı şanslıydı. Bana dedi ki, "Sen benimle övündüğün için bazı çocuklar eve gidip babaları hakkında hayal kırıklığı duyarsa sen çok kötü bir şey yapmış olursun Bayan M. Ve ben senin kötü biri olmadığını biliyorum. Asla böyle biri olmadın. Sen harika birisin. Harika biri.' "

Dusty şaşkın bir ifadeyle "Şanslısın," dedi ve başını salladı.

"İnsanı hayrete düşürüyor değil mi? "

"İnsanı hayrete düşürüyor." Cesaretinden dolayı itfaiye teşkilatından aldığı ödül plaketi ne ilk ne de sondu. Alevlerin yapamadığını kanser yaptığında, ülke tarihindeki en çok plaket alan itfaiyeci olmuştu.

Tören düzenlenmesini istememiş ve tüm plaketleri basına haber verilmeden gizlice alma konusunda ısrarcı davranmıştı. Onun düşüncesine göre, ona zaten bu yaptıklarını yapması beklentisiyle para ödeniyordu; bunları yapmak onun göreviydi. Aynca, savaşta yaşadıklanyla kıyaslanırsa karşılaştığı tüm risklerin ve aldığı tüm yaraların hiçbir önemi yoktu.

"Vietnam'da ona ne olduğunu bilmiyorum," dedi Martie. "Bu konuda hiç konuşmadı. On bir yaşındayken tavan arasındaki bir kutuda madalyalanın buldum. Bölük komutanının sekreter grubundaki en hızlı daktilograf olduğu için bu madalyaları kazandığını söyledi ama inanmadığımı görünce Vietnam'da aşçılık görevini üstlendiğini ve harika kekler yaptığı için bu madalyaları verdiklerini söyledi. On bir yaşında olsam da, sadece güzel kek yaptığı için bir askere Bronz Madalya verilmeyeceğinden emindim. Vietnam'a giderken de Vietnam'dan dönüşünde olduğu kadar iyi bir adam mıydı bilmiyorum ama içimden bir ses orada çektiği acıların onu mütevazı, kibar, cömert, hayata ve insanlara karşı sevgi dolu bir insan yaptığını söylüyor."

Henüz fidan olan ağaçlar ve sarmaşıklar rüzgârda sallanıyordu ve eflatun leylaklar, grileşen gökyüzüne karşı parlıyordu.

"Onu o kadar çok özlüyorum ki," dedi.

"Biliyorum."

"Ve başıma gelen bu korkunç şey. . . beni korkutuyor."

"Bunu yeneceksin, Martie."

"Hayır, demek istediğim, bu şeyden korkuyorum; çünkü onun şerefini lekeleyecek bir şey yapmaktan korkuyorum."

"Bu mümkün değil."

"Sen bunu anlayamazsın," dedi titreyerek.

"Anlıyorum ama bu mümkün değil. Sen babanın kızısın." Martie, hafifçe de olsa gülümsemeyi başarabildiği için şaşır-mışü. Önünde duran Dusty bulanıklaştı ve titreyen dudaklarını birbirine bastırsa da, tuz tadı dudağının kenarına kadar sızdı.

Öğle yemeklerini, arabaya servisi olan bir restoranın park yerinde yediler.

Balıklı ve patates kızartmalı sandviçini yerken Dusty "Ne masa örtüsü, ne mum, ne de çiçek vazosu var," dedi, "ama kabul etmelisin ki, çok güzel bir Dumpster manzaramız var."

Kahvaltı etmediği halde Martie sadece küçük bir vanilya-lı milk shake sipariş etmişti ve yavaş yavaş onu içiyordu. Skeet'in dairesinden Dr. Closterman'ın ofisine giderken arabada gözünün önüne gelen perişan edici ölüm görüntülerini yeniden görürsem düşüncesiyle midesini yağlı yiyeceklerle doldurmak istememişti.

Cep telefonuyla Susan'ı aradı. Bitir tuşuna basmadan önce telefonun yirmi defa çalmasını bekledi..

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi.

"Hemen böyle düşüncelerin peşine düşme."

"Düşemem. Bacaklarım külçe gibi oldu," dedi. Bunun nedeni Valium'du. Aslında duyduğu kaygı yumuşak ve bulanıktı ama yine de bir kaygıydı.

"Dr. Ahriman'la olan randevumuzdan sonra da ona ulaşamazsak evine gidip neler olup bittiğini öğreniriz," diye söz verdi Dusty.

Kendi tuhaf hastalığıyla boğuşurken Dusty'e Susan'ın inanılmaz iddiasını anlatma fırsatı bulamamıştı. Susan, istediği zaman gelen ve istediği zaman giden ve ziyaretiyle ilgili olarak Susan'ın hiçbir şey hatırlamasına izin vermeyen bir gece ziyaretçisi tarafından tecavüze uğradığını iddia etmişti.

Bu da uygun bir zaman değildi. Ne kadar süreceğinden emin olmadığı bir denge kazanmıştı; Susan'la aralarında geçen duygusal konuşmayı anlatırken tekrar dengesini kaybedeceğinden korkuyordu. Aynca, birkaç dakika sonra Dr. Ahriman'ın ofisinde olacaklardı ve bu konuşmayı ayrıntılı olarak anlatmak için yeterli zamanı yoktu. Daha sonra anlatırım diye düşündü.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," diye tekrarladı ama devamını getirmedi.

Sarı ve siyah tonların hakim olduğu bu şık bekleme odasına Susan olmadan girmek tuhaf bir duyguydu.

Eşiği geçerken ve adımını siyah granit zemine atarken omuzlarındaki endişe yükünün önemli ölçüde kalktığım hissetti. Vücudunda ve beyninde yeni bir hafiflik, kalbinde bir umut oluşmuştu.

Bu da Martie üzerinde tuhaf ve Valium'unkinden farklı bir etki yaratmıştı. İlaç endişesini örtmüş ve bastırmıştı, yine de onun kimyasal battaniyenin alında kıpırdandığının farkındaydı. Fakat burada, korkularının su yüzüne çıkıp ondan uzaklaştığını; bastırılmak yerine yok edildiğini hissetti.

Geçen yıl hiç istisnasız haftada iki defa bu ofise geldiğinde Susan da fark edilir şekilde neşeleniyordu. Kendi dairesinin duvarları dışındaki kapalı hiçbir yerde agorafobinin ağır eli Susan'ın üzerinden kalkmamıştı ama bu eşiği geçtiğinde korkusu da geçiyordu.

Ahriman'ın sekreteri başını kaldırıp onların koridordan içeri girdiğini gördüğü anda Dr. Ahriman'ın olis kapısı açıldı ve psikiyatr, onları karşılamak için koridora çıktı.

Uzun boylu ve yakışıklıydı. Doktorun duruşu, tavırları ve kusursuz elbisesi Martie'e eski filmlerde izlediği zarif aktörleri anımsatmıştı: William Powell, Cary Grant.

Martie, doktorun nasıl olup da bu kadar kendinden emin, otoriter ve başarılı bir görüntü çizdiğini bilmiyordu ama bunu analiz etmeye çalışmadı; çünkü onu gördüğü anda kendini, bu odaya adımını atarken hissettiğinden daha fazla huzurlu hissetmişti ve içini bir umut dalgası kapladığı için doktora minnettardı.

47

Alacakaranlıktan saatler önce denizin üzerine çöken bu karanlık uğursuzluk işaretiydi; sanki derin okyanus çukurlarından kötü niyetler yükseliyor ve kıyılara vuruyor gibiydi.

Gökyüzü kendini tamamen bu sabah ördüğü gri bulutların arkasına gizlemişti. Yansıyarak suya renk verecek hiçbir mavilik kalmamıştı; dalgaların dişlerini parlatması gereken güneş ortada yoktu. Yine de Dusty, gri Pasifik Okyanu-su'nun bu saatte olması gerektiğinden daha koyu bir renge büründüğünü ve siyah damarlarla ebrulandığmı düşünüyordu.

14. kattan bakıldığında uzun kıyı şeridi -gölgelenmiş koylar, güneye doğru yaslanmış tepeler, batıya ve kuzeye doğru yaslanmış, insanların dolaştığı düzlükler- de kasvetli görünüyordu. Doğanın yeşili, küflü gri bir astar boyanın üzerine çok ince bir tabaka olarak sürülmüş gibi görünüyordu ve insanların yaptığı binalar, bin yılda bir olan depremi ya da termonükleer savaşı bekleyen ve çok dikkat çekmeyen molozlar olarak görünüyordu.

Bakışlarını büyük cam duvarın gerisindeki manzaradan uzaklaştırdığında, Dusty'nin huzursuzluğu, sanki bir düğmeye basılmış gibi aniden ve tamamen gitti. Maun kaplama ofis, içlerinde düzenli yerleştirilmiş kitaplar olan kitap rafları, ülkenin en prestijli üniversitelerinden alman dereceler, özel lambalardan vuran çok renkli ışık ve sakinleştirici bir etki yaratan zevkli mobilyalar. Martie ile birlikte Ahriman'ın bekleme odasma girdiklerinde kendini rahatlamış hissettiği için şaşırmıştı; ama burada, duyduğu rahatlık neredeyse Zen benzeri bir huzura dönüşmüştü.

Onun sandalyesi büyük pencerenin yanındaydı ama Martie ve Dr. Ahriman, alçak bir masanın etrafına yerleştirilmiş karşılıklı iki koltukta ondan biraz uzak bir noktada oturuyordu. Dün gece Dusty onu garajda gördüğünden beri Martie ilk defa bu kadar kontrollüydü. Martie panik ataklarından bahsetti. Psikiyatr ilgiyle ve şefkatle onu dinliyordu. Bu oldukça rahatlatıcıydı.

Aslında Dusty o kadar çok rahatlamıştı ki, gülümsedi-ğini fark etti. Burası güvenli bir yerdi. Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Martie, Dr. Ahriman'ın gözetiminde olduğuna göre, her şey yoluna girecekti. Dr. Ahriman, kendini tamamen hastalarına adamış bir doktordu. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

Sonra Dusty tekrar manzaraya doğru döndü ve okyanusu uçsuz bucaksız bir bataklık gibi gördü. Sanki suları çamur tabakasına dönüşmüştü Ve üzerindeki yosunlarla daha da kalınlaşmıştı. Bu nedenle sadece alçak ve ağdalı dalgalar oluşabiliyordu. Ve buradaki ışıktan dolaya, birbirini izleyen beyaz köpükler beyaz değil, gri ve krom sarısı bir renk almıştı.

Kış günlerinde ve bulutlu havalarda deniz genellikle böyle görünürdü ve Dusty daha önce hiç denizin rahatsız edici olduğunu düşünmemişti Aslında, daha önce bu tür manzaraları nadir rastlanan çıplak bir güzellik olarak görmüştü.

İçinden bir ses, duygularını bu manzaraya yansıttığını ve aslında bunların bir tepki değil de bir başka kaynağı olan duygular olduğunu söylüyordu. Deniz her zaman olduğu gibi sadece bir denizdi ve bu huzursuzluğun gerçek nedeni başkaydı.

Bu düşünce onu şaşırttı çünkü bu odada bu huzursuzluğu yaratabilecek hiçbir şey yoktu. Burası güvenli bir yerdi. Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Martie, Dr. Ahriman'ın gözetiminde olduğuna göre her şey yoluna girecekti. Dr. Ah-riman kendini tamamen hastalarına adamıştı.

"Doğruluğundan yüzde yüz emin olduğum bir teşhis koyabilmek için," dedi Dr. Ahriman, "biraz daha ayrıntılara inmeliyiz. Ama yaşadıklarına bir ad koyma riskine gireceğim Martie."

Martie, koltuğunda hafifçe öne eğildi ve Dusty, Martie'nin hafif bir tebessümle psikiyatrın ön teşhisini tahmin etmeye çalıştığını fark etti. Yüzünde gözle görülür bir endişe yoktu.

"Bu ilgi çekici ve nadir görülen bir durum," dedi psikiyatr. "Otofobi, kendinden korkma. Bu tür vakayla daha önce hiç karşılaşmadım ama bu rahatsızlık hakkında birçok kitap okudum. Ne yazık ki sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, kendini şaşırtıcı şekillerde belli ediyor."

Sanki doktor rahatsızlığın adını koyduğu anda onu iyileştirmiş gibi Martie korkudan çok merakla, "Otofobi," diye tekrarladı. Bunun doğru bir davranış olduğu söylenemezdi.

Belki de sebebi Valium'du.

Dusty, Martie'nin tepkisine şaşırsa da kendisinin de gülümseyip başını salladığını fark etti.

Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"İstatistik olarak," dedi Ahriman, "en iyi arkadaşının ve senin fobik bir rahatsızlık geçirmeniz akıl almaz bir durum. Seninki ve Susan'ınki gibi güçlü etkilere sahip fobiler pek yaygın değil; bu nedenle arada bir bağlantı olduğunu düşünüyorum."

"Bağlantı mı? Nasıl olur Doktor?" diye sordu Dusty ve içindeki sağduyunun sesi elinde olmadan ses tonuna yansıdı. Sesi tıpkı, kısa bir süre önce yayından kaldırılan, bilimi eğlenceli hale getirmeye çalışan bir televizyon programı hakkında Bay Sihirbaza soru soran on iki yaşındaki bir çocuğun sesi gibiydi.

Ahriman, elini çenesinin altına götürdü ve düşünceli bir tavırla, "Martie, Susan'ı yaklaşık bir yıldır buraya sen getiri-yorsun -" dedi.

"Eric'le ayrıldıklarından beri."

"Evet. Ve sen Susan'ın hayatla olan tek bağıydın. Onun alışverişini ve diğer ayak işlerini yapıyordun. Belirgin çok az gelişme gösterdiği için sen gittikçe daha fazla endişelenmeye başladın. Endişen arttıkça, Susan terapiye hızlı cevap veremediği için kendini suçlamaya başladın."

Martie şaşırmıştı, "Ben mi? Kendimi mi suçluyorum?"

"Bildiğim kadarıyla, yapın gereği başkalarına karşı güçlü bir sorumluluk duygusuna sahipsin. Belki de bu aşırı bir sorumluluk duygusu."

Dusty, "Güler Yüzlü Bob geni," dedi.

"Babam," diye açıkladı Martie. "Robert Woodhouse."

"Ah. Benim düşünceme göre, Susan'a yeterince yardımcı olamadığını düşünüyordun ve bu düşünce zaman içinde suçluluk duygusuna dönüştü. Otofobinin nedeni bu suçluluk duygusu. Çok sevdiğin bir arkadaşına yardım edemediğin için bu durumda. . . kendine, zannettiğin kadar iyi bir insan olmadığını, hatta belki de kötü bir insan olduğunu, kesinlikle kötü bir arkadaş ya da en azından güvenilmemesi gereken bir arkadaş olduğunu söylemeye başladın. "

Dusty, bu açıklamanın doğru olamayacak kadar basit göründüğünü düşündü ama ikna edici bir tarafı da vardı.

Martie ile göz göze geldiklerinde, onun tepkisinin de ken-disininki gibi olduğunu anladı.

Bu tuhaf, karmaşık hastalık, daha önce Rocky Dağlan kadar sağlam olan bir kimsede bir gecede ortaya çıkabilir miydi?

"Daha dün," diye hatırlattı Ahriman, "Susan'ı randevuya getirdiğinde beni kenara çekip onun hakkında endişelendiğini söylemiştin."

"Evet haklısınız."

"Başka neler dediğini hatırlıyor musun?" Martie durak-saymca Ahriman gerekli hatırlatmayı yaptı: "Ona yeterince yardımcı olamadığımı düşünüyorum."

"Ama ben onu kastet... "

"Ona yeterince yardımcı olmadığını düşündüğünü söyledin. Bunu inanarak söyledin. Acıyla söyledin." Martie o günü hatırlamaya çalışarak "Öyle mi dedim" diye sordu.

Dr. Ahriman, elini çenesinin altında çekip Aynen öyle oldu demek istermişçesine avuçlarını açarak gülümsedi. "Yapacağımız ayrıntılı konuşma bu teşhisi doğrularsa bu iyi haber demektir."

Ofise girdiğinden beri hiç endişeli görünmese de, "İyi haberlere ihtiyacım var," dedi Martie. "Fobinin kökünü ve gizli nedenini bulmak genellikle terapinin en zor aşamasıdır. Oto-fobinin kaynağı Susan'la ilgili olarak duyduğun suçluluk duygusuysa, bir yıllık analiz safhasını atlıyoruz. Diğer iyi haber de senin rahatsızlığın daha az ciddi bir fobik durum... en iyisi buna yanındakinin duygularını paylaşma sonucu ortaya çıkan bir fobi diyelim."

"Bazı kocalarda, eşleri hamileyken onlarınkine benzer kramplar ve sabah bulantıları görülmesi gibi bir durum mu?" diye sordu Martie.

"Kesinlikle," diye onayladı Ahriman. "Ve bu fobi türü, tabi eğer senin fobin bu tür bir şeyse, Susan'ınki gibi daha derin köklere sahip olan bir fobiden çok daha kolay tedavi edilebilir. Sana şunu garanti edebilirim ki, seni kısa sürede tedavi edeceğim."

"Ne kadar kısa? "

"Bir ay. Belki de üç ay. Takdir edersin ki, kesin bir tarih vermek mümkün değil. Bu daha çok . . . sana ve bana bağlı." Dusty rahatlamış olarak sandalyesine yaslandı. Bir ay, belki de üç ay çok uzun bir süre değildi. Özellikle de istikrarlı bir biçimde gelişme gösterecekse. Buna katlanabilirlerdi.

Dr. Ahriman harika bir psikiyatrdı. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"Ben başlamaya hazmm," dedi Martie. "Bu sabah aile doktorumuzu gördüm."

"O ne düşünüyor?" diye merak etti Ahriman.

"Beyin tümörleri ihtimalini ortadan kaldırmak için gerekli olan tedbirleri almamız gerektiğini ama muhtemelen bu sorunun ilaçla değil de terapiyle çözülebileceğini düşünüyor."

"Söylediklerinde haklı, sanırım iyi bir doktorunuz var."

"Hastanede benden istediği tüm testleri yaptırdım. Şimdilik. . . hiçbir şey belli değil ama sanırım tedavi edileceğim yer burası."

"O zaman bir an önce başlayalım" dedi Dr. Ahriman gülümseyerek. Yüzünde neredeyse çocuksu bir heves vardı. Dusty bunu cesaret verici buldu; çünkü bu işini olan bağlılığının ve yeteneklerine olan güveninin bir göstergesi gibiydi.

Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracaktı.

"Bay Rhodes," dedi psikiyatr, "geleneksel terapi, eğer gelmeye devam edecekse hasta için gizlilik gerektiren bir süreçtir. Bu nedenle, bu seansın geri kalan kısmı için dışarıdaki bekleme odasma geçmenizi rica ediyorum."

Dusty, onayını almak için Marti'e baktı. Martie gülümsedi ve başıyla onayladı.

Bu güvenli bir yerdi. O burada iyileşecekti. 'Tabii ki." Dusty oturduğu sandalyeden kalktı.

Martie, ofise girdiğinde üzerinden çıkardığı deri ceketini Dusty'e verdi ve Dusty onu da paltosuyla birlikte kolunun üzerine koydu. Dr. Ahriman, büyük ofisin bekleme odasma açılan kapısına doğru yürüyüp "Buradan lütfen Bay Rhodes," dedi.

Bayat balık gibi gri renkli bulutlar -yağlı ve ekşi- dalgalanan Pasifik'ten dışarı püskürtülmüş ve gökyüzünde pıhtı-laşmış pis parçalar gibi görünüyordu. Sudaki kömüre benzer damarlar varisliydi ve biraz öncekine göre daha fazlaydı. Dusty, denizin büyük kısımlarını korkutucu şekilde siyah görüyordu.

İçindeki küçük huzursuzluk dalgalanmaları bir anda durdu ve bakışlarını büyük camdan uzaklaştırarak Dr. Ahri-man'ı takip etti.

Maun kaplama ofisle dışarıdaki bekleme odası arasındaki kapı şaşırtıcı şekilde kalındı. Duvarcı aralığı kadar sıkı kapanıyordu ve açıldığında, sanki vakumlu bir mühür kırılıyor-muş gibi yumuşak bir ses çıkarıyor ve rüzgâr yapıyordu.

Dusty bu kaim kapmm, konuşulanlara kulak misafiri olmak isteyen kimselerden korunmak amacıyla yapıldığını düşündü. Hiç şüphesiz, ortasında ses yalıtımı sağlayan tabakalar vardı.

Bu ikinci bekleme odasındaki bal rengi duvarlar, siyah granit zemin ve mobilyalar, dairenin ana girişinde bulunan lobininkilerle aynıydı.

Ahriman, Dusty'e "Jennifer'ın size kahve, kola veya soğuk su getirmesini ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır teşekkürler. Böyle iyi."

Ahriman, bir masanın üzerine düzenli bir biçimde yerleştirilmiş dergileri kastederek "Bunlar yeni," dedi ve gülümsedi. "Burası, geçmiş yıllara ait dergilerin mezarlığı olan bir ofis değil," dedi.

"Çok düşüncelisiniz."

Ahriman, güven veren bir tavırla elini Dusty'nin omzuna koydu. "O iyileşecek Bay Rhodes."

"O bir savaşçı."

"İnancınızı kaybetmeyin."

"Kaybetmeyeceğim."

Psikiyatr, Martie'nin yanma döndü.

Kapı, sessiz ama etkileyici bir şekilde kapandı ve otomatik olarak kilitlendi. Bu tarafta kapı kolu yoktu. Kapı sadece iç ofisten açılabiliyordu.

48

Siyah saçlar. Mavi gözler. Onun ışığı da bir lamba.

Doktor bu haiku'yu zihninde biraz daha geliştirdi ve yarattığı mısralardan memnun bir biçimde koltuğuna geri dönerek Martie Rhodes'in oturduğu alçak masaya oturdu.

Hiçbir şey söylemeden, Martie'nin yüzünü önce tüm ayrıntılarıyla sonra da bir bütün olarak inceledi. Uzun süreli sessizliğinin onu rahatsız edip etmeyeceğini merak ederek bir süre daha bekledi.

Martie'nin kafası allak bullak olmuştu. Doktorun sessizce yaptığı gözlemin klinik bir amaç taşıdığından emin bir biçimde bekledi. Bu amaç, zamanı geldiğinde kendisine açıklanacaktı.

Dr. Ahriman, Susan Jagger'a yaptığı gibi Martie ve Dustin Rhodes'e de, onun ofisine geldiklerinde kendilerini rahat hissetmeleri için gerekli olan tohumları önceden ekmişti. Onlar da doktoru gördüklerinde zihinlerindeki tüm şüphelerden kurtulacaklardı.

Bilinçaltlarına küçük dualar şeklinde altı düşünce yerleştirmişti. Doktorun huzurunda herhangi bir şüphe ya da endişe duyarlarsa, bu cümleleri veya rahatlatıcı meditasyon kelimelerini hatırlayacaklardı. Burası güvenli bir yer. Dr. Ahriman harika bir psikiyatr. Dr Ahriman'ın gözetimi altında olduğuma göre -ya da Dustin'in durumunda- Martie Dr. Ahriman'ın gözetiminde olduğuna göre artık her şey yoluna girecek. Dr. Ahriman, kendini tamamen hastalarına adamış bir doktor. Dr. Ahriman bu sorunu ortadan kaldıracak. Tamamen bilinçli olduklarında bile bu mini meditasyonlar, Dr. Mark Ahriman'ın tek kurtuluşları olduğuna inanmalarını sağlayacaktı.

Doktor, duydukları endişenin aniden ortadan kalkmasına şaşırmış olsalar da, onları gülümserken ve başlarını sallarken izlemenin çok eğlenceli olduğunu düşündü. Ve niyetiniz bir kadının şerefini lekelemek, onu alçaltmak, küçük düşürmek ve en sonunda mahvetmekken kocasının o kadını size emanet etmesi ne kadar komikti.

Susan'ın intihanyla beklenmedik şekilde verilen aradan sonra oyun yeniden başlıyordu.

"Martie?" dedi Ahriman.

"Evet Doktor?"

"Raymond Shaw."

Martie'nin tavrı anında değişti. Yüz ifadesi sertleşti ve sandalyesinde daha dik oturdu. Güzel yüzündeki tebessüm dondu ve yok oldu ve Martie, "Dinliyorum," dedi.

Onu bu isimle açtıktan sonra doktor, Martie'nin kişisel haiku'sunda kısaca kodlanmış karmaşık programı yükledi. "Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgânsm," dedi Martie itaatkar bir biçimde.

"...dökülmüş yapraklar -"

"Yapraklar senin talimatların."

"...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum," dedi Martie ve şimdi doktorun verdiği tüm talimatlar, bilinçaltının karanlık ve sıcak derinliklerinde gübre olmak için sonbahar rüzgârlan gibi içinde toplanacaktı.

Dusty, Martie'nin siyah deri ceketini portmantoya asarken, sağ cebinde bulunan romanı fark etti. Bu, Susan'a refakat ederken

yanında getirdiği romandı. Bu romanı bir yıldır olmasa da en azından dört beş aydır yanında taşıyordu.

Kitabın çok zevkli olduğunu söylese de, kitabın kitabevi-nin rafına ilk koyulduğu günkü kadar yeni olduğunu gördü. Kitabın sırtı düzdü ve hiç katlanmamıştı. Sayfaları şöyle bir çevirdi. Sanki ciltevinde evlendiklerinden beri ilk defa aynlı-yorlarmış gibi gevrek ve yeniydiler.

Martie'nin bu kitaptan bahsederken, okuması gereken kitabın kapağını açma fırsatı bile bulamadığı halde okumuş numarası yapan bir orta okul öğrencisinin belirsiz dilini kullandığını hatırladı. Martie'nin bu kitabı asla okumadığından emindi ama bu kadar saçma bir şey hakkında neden yalan söyleme gereği duyduğunu anlayamıyordu.

Aslında Dusty, Martie'nin, ister önemli ister önemsiz olsun, herhangi bir konu hakkında yalan söyleyebileceği düşüncesini kabul etmenin oldukça zor olduğunu düşündü. Doğruluğa aşın saygı gösterme prensibi, kendini Güler Yüzlü Bob Woodhouse'ın kızı olarak tanımlama hakkını test etmek için sık sık kullandığı bir denek taşıydı.

Kendi ceketini astıktan sonra kitabı elinde tutmaya devam ederek masanın üzerinde buluna dergilere baktı. Hepsi birbirine benziyordu, ya utanmazca ünlülere yaltaklanıyorlar ya da bu kişilerin yaptıkları ve söyledikleri şeyleri sözüm ona esprili bir biçimde eleştiriyorlardı. Sonuçta bu da, utanmazca yaltaklanmayla aynı etkiye sahipti.

Dergilerin hiçbirine dokunmadan elinde kitapla oturmaya devam etti. Kitabın adını hatırlıyor gibiydi. Piyasaya çıktığında çok satanlar listesine girmişti. Kitap senaryolaştırılmış ve filme çekilmiş; oldukça da sevilmişti. Dusty ne kitabı okumuş, ne de filmi görmüştü.

Mançuryali Aday, yazan Richard Condon.

Telif hakkı sayfasında kitabın ilk basım yılının 1959 olduğu yazıyordu. Bir nesil önce. Bir başka milenyuma ait.

Ama hâlâ basılıyor. Bu iyi bir işaret.

Bölüm 1. Gerilim türü bir roman olduğu halde ilk sayfada karanlık, fırtınalı bir geceden değil, güneşli bir San Francisco gününden bahsediyordu. Dusty okumaya başladı.

Doktor Martie'e kanepeye oturmasını söyledi. Böylece doktor da yanma oturabilecekti. Martie, itaatkar bir biçimde oturduğu koltuktan kalktı.

Siyah giyinmişti. Sağlam oyuncak için - tuhaf bir renk.

Haiku otomatik olarak oluşmuştu ve doktor bu haiku'yu zihninde birkaç defa büyük bir zevkle tekrarladı. Bir önceki kadar güzel değildi ama son zamanlarda Susan Jagger'ı mıs-ralara dökme çabalarından daha iyiydi.

Doktor, kanepeye Martie'nin yanma oturdu ama bacakları birbirine değmiyordu. "Bugün senle ben yeni bir evreye giriyoruz dedi."

Tanrı Ahriman'a adak mumları yakılan tek yer olan tapmağın ciddi ve sessiz koridorlarında Martie, Ahriman'ın ağzından çıkan her kelimeyi kendi sesini duyan Jan Dark'ın sessiz kabullenişiyle ve parlak hayali bakışıyla dinliyordu.

"Bu günden sonra, yok etmenin ve kendi kendini yok etmenin ne kadar cazip bir şey olduğunu fark edeceksin. Evet dehşet verici. Ama dehşetin bile tatlı bir cazibesi vardır. Bugüne kadar hiç lunaparktaki hız trenine binip binmediğini söyle bana, bilirsin hani şu hızla yükselen ve hızla inen trenler."

"Evet."

"O trenin içindeyken ne hissettiğini söyle bana."

"Korktum."

"Ama başka şeyler de hissettin.. "

"Neşe. Keyif."

"İşte orada dur. Korku ve zevk bizim içimizde birbirine bağlanmış iki duygudur. Biz çok kötü bağlantılara sahip bir türüz Martie. Korku bize zevk veriyor. Hem korku duymaktan hem de başkalarını korkutmaktan zevk alıyoruz. Bu yanlış bağlantıları kabul edersek ve doğamızın izin verdiğinden daha iyi olmak için çaba göstermezsek daha sağlıklı oluruz. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Gözleri titredi. Uykudaki göz hareketi. Martie, "Evet," dedi.

"Yaratıcımızın biri yaratma amacına aldırmamalıyız ve kendimizi olduğumuz gibi kabul etmeliyiz. Şefkat, sevgi, alçakgönüllülük, dürüstlük, sadakat, doğruluk - bunlar, küçük kuşların aptalca bir biçimde sürekli olarak çarptığı büyük camlı pencerelere benziyor. Biz de asla gidemeyeceğimiz bir yere gitmek için ve içimizdeki bağlantılardan kurtulmak için umutsuzca ve aptalca sevgi camına, doğruluk camına çarpıp parçalara ayrılıyoruz.. "

"Evet."

"Güç ve onun birincil sonuçları - ölüm ve seks. İşte dürtülerimiz bunlar. Başkalarının üzerinde güç kurmak, bizim için en büyük heyecan. Biz politikacıları put haline getiriyoruz çünkü politikacıların çok fazla gücü var; ünlü kişilere tapıyoruz onların yaşamında bizimkinden daha fazla güç var gibi görünüyor. İçimizden en güçlü olanı gücü ele geçiriyor ve zayıflar, kendilerini güçlünün gücüne kurban etmenin heyecanını yaşıyor. Öldürme, sakatlama, zarar verme, diğer insanlara ne yapmaları, ne düşünmeleri, neye inanmaları ve neye inanmamaları gerektiğini söyleme gücü. Korkutma gücü. Yok etmek, yıkmak bizim yeteneklerimizden biri, o bizim kaderimiz. Ve ben seni yıkımın içinde yüzmen için ve en

sonunda kendini yok etmen için hazırlayacağım. Amacım sana hem ezilmenin hem de ezmenin heyecanını tattırabilmek."

Mavi seğirme. Mavi durgunluk.

Martie'nin elleri kucağmdaydı ve her iki avucu da sanki bir şeyler alacakmış gibi yukarı bakıyordu. Dudakları aralıktı. Dikkatli bir öğrenci gibi başı hafifçe yana kaymıştı.

Doktor, bir elini Martie'nin yüzüne yaklaştırdı ve yanağını okşadı. "Elimi öp Martie."

Martie dudaklarını, Ahriman'ın parmaklarına bastırdı.

Doktor elini çekerek, "Sana daha fazla fotoğraf göstereceğim Martie. Resimleri birlikte inceleyeceğiz. Dün Susan'la birlikte buraya geldiğinde incelediklerimize benziyor. O fotoğraflar gibi bunlar da iğrenç, tiksindirici ve korkutucu. Fakat bunları sakin bir biçimde ve tüm ayrıntıları görecek şekilde dikkatle inceleyeceksin. Bunları hafızana kaydedeceksin ama orada olduklarını unutacaksın - endişelerin artıp panik atağa dönüştüğünde bu resimleri tekrar hatırlayacaksın. Ama bunları bir kitaptaki beyaz çerçeve içine alınmış ve altına notlar düşülmüş fotoğraflar olarak görmeyeceksin. Gerçekte yaşadıklarından daha canlı ve gerçekçi olan bu görüntüleri beyninin içindeki gerçek görüntüler olarak kabul edeceksin. Lütfen bana beni anlayıp anlamadığını söyle Martie."

"Anlıyorum."

"Seninle gurur duyuyorum."

'Teşekkürler."

Martie'nin mavi gözleri arayış içindeydi ve Ahriman'ın bilgeliği ona görüşler kazandırıyordu. Öğretmen ve öğrenci.

Teknik olarak kötü değildi ama sahteydi. Artman onun öğretmeni değildi ve Martie hiçbir şekilde onun öğrencisi değildi. Oyuncakla oynayan kişi ve oyuncak. Efendi ve kölesi.

"Martie, panik ataklar sırasında sana geri dönen bu görüntüler seni iğrendirecek ve hasta edecek. Miden bulanacak ve umutsuzluğa kapılacaksın . . . bu resimler sende aynı zamanda garip bir cazibe de uyandıracak. Bunların iğrenç ama ilgi çekici olduğunu düşüneceksin. Bu resimlerdeki kurbanlara acıyabilirsin ama onları vahşice öldüren katillere hayran olacaksın. Bir tarafın bu katillerin gücünü kıskanacak ve sen, tehlikeli yönünün farkına varacaksın. Bu vahşi diğer Martie'den korkacaksın. . . ama yine de kontrolü ona bırakmayı arzu edeceksin. Bu görüntüleri isteklerin olarak ve aslında senin gerçek doğanı yansıtan soğuk ve vahşi, diğer Martie'ye karşı dürüst olabilsen senin de teslim olacağın şiddet çılgınlıkları olarak göreceksin. Diğer Martie, aslında gerçek sensin. Kibar bir kadın gibi görünen tarafın. . . aslında sadece bir aldatmaca, medeniyet ışığına çevirdiğin bir gölge. Böylece zayıf biri olarak görünüyorsun ve onları korkutmuyorsun. Önümüzdeki birkaç seansta sana nasıl olman gereken gerçek Martie olabileceğini, bu gölge varlığı nasıl değiştirip gerçekten canlı olabileceğini, potansiyelini nasıl kullanacağını, kaderin olan gücü ve başarıyı nasıl ele geçireceğini göstereceğim."

Doktor, kanepeye iki büyük ve resimli kitap getirmişti. Bu pahalı ciltler, çoğu üniversitenin kriminoloji derslerinde okutuluyordu. Çoğu polis ve büyük şehir doktoru bu gibi görüntülere alışkındı ama çok azı bu resimlerin varlığından haberdardı.

İlk kitap, insan vücudundaki hastalıkları, yaralanmaları ve yaraları tanıma ve yorumlama bilimi olan adli patoloji araşürmalarını konu alıyordu. Adli patoloji, Dr. Ahriman'ın ilgisini çekiyordu çünkü o tam bir ilaç adamıydı ve -oyunlarının sonucu olan organik enkazlarda-

malikânesinden hücreye transfer olmasına neden olabilecek kanıtlar bırakmamaya kararlıydı.

HAPSE GİT, DOĞRUDAN HAPSE GİT, asla kabul etmeyi düşünmediği bir karttı. Ayrıca, Monopoly oyununun tersine, bu oyunda HAPİSTEN ÇIK-SERB EST SİN karüan yoktu.

İkinci kitap, cinayet araştırmalarının taktiklerini, prosedürlerini ve adli tekniklerini konu alan kapsamlı bir araştırmaydı. Doktor bu kitabı, iyi bir oyuncunun, rakip oyuncuların stratejilerini tam olarak anlaması gerektiği prensibini dikkate alarak almıştı.

Her iki cilt de, Ölüm'ün karanlık sanatını sergileyen galerilere sahipti. Adli patoloji kitabı, daha çok örnek ve insanın tüylerini diken diken eden dehşet resimleri içeriyordu; ama cinayet araştırmalarım içeren ciltte, kurbanlara ait olay yerinde çekilmiş fotoğraf sayısı daha fazlaydı. Bu fotoğraflar, morgda çekilen fotoğraflardan çok daha büyüleyiciydi çünkü herhangi bir kesim evi, görsel olarak bir kasap vitrininden daha fazla dikkat çekiciydi. Kan Guggenheim'lan, şiddet Lo~ uvre'leri, kolay referans için içindekiler ve indeks bölümü olan inşan vahşetini ve sefaletini sergileyen müzeler.

Martie uysal bir biçimde bekledi. Dudakları aralık. Gözleri açıktı. Doldurulmaya hazır bir kap gibiydi.

"Çok güzelsin," dedi doktor. "Kabul etmeliyim ki Martie,

Susan'ın güzelliği beni kör ettiği için şu ana kadar senin güzelliğini çok fazla takdir edemedim."

Acılan arttığında çok daha erotik olacaktı.

Sonra, cinayet araştırma kitabını açtı. Pembe not kağıdıyla işaretlenmiş bir sayfaya geldi

Ahriman, kitabı Martie'nin önünde tutarak, dikkatini ahşap zemin üzerinde sırtüstü yatan ölü adam fotoğrafı üzerinde

yoğunlaştırmasını istedi. Adam çıplaktı ve vücudunda otuz altı bıçak yarası vardı. Katil, kurbanın cinsel organlarına yaratıcı bir kullanım biçimi kazandırmıştı ve doktor Martie'nin buna özellikle dikkate etmesini sağladı.

"Ve işte, alındaki tren yolu çivisi," dedi Ahriman. "Uzunluğu yaklık yirmi santim olan iki buçuk santim çapındaki bir çelik çivi ama uzunluğunu tam olarak kestiremezsin. Onu meşe kaplamaya çivilemiş. İsa'nın çarmıha gerilişine referans yapıyor. Hiç şüphesiz elindeki çivi ve kesiklerden yapılan bir taç birer semboldü. Tüm ayrıntılan incele Martie. Tüm mükemmel ayrıntılan."

Martie, aldığı talimata uygun olarak fotoğraftaki tüm yaraları iyice inceledi.

"Kurban bir rahipti,"diye bilgilendirdi onu doktor. "Katil muhtemelen meşe kaplamayı beğenmemiş ama bugüne kadar hiçbir ev eşyaları üreticisi kötü bir ağaçtan imal edilmiş ürünler pazarlama cesaretini göstermedi. "

Mavi seğirme. Mavi durgunluk. Gözleri kırpıştırma. Görüntü yakalanmış ve kaydedilmişti.

Ahriman sayfayı çevirdi.

Dusty, Martie için duyduğu endişeden dolayı, roman üzerine konsantre olabileceğini düşünmemişti. Dr. Ahri-man'ın ofisine girdiğinde duyduğu huzur hâlâ kaybolmamıştı fakat hikâye onu beklediğinden daha kolay bir biçimde etkisi altına almıştı.

Mançuryalı Aday'ın, tıpkı Martie'nin tuhaf ruhsuz bir tonla ve ifadeyle belirttiği gibi renkli karakterleri ve eğlenceli bir konusu vardı. Kitabın oldukça kaliteli bir kitap olduğu düşünülürse, Martie'nin Susan'ı seanslara getirdiği aylar boyunca kitabı bitirememesi ve hatta önemli bir bölümünü bile okuyamaması çok garipti.

İkinci bölümde Dusty, Dr. Yen Lo ismiyle başlayan bir paragrafa rastladı

Yaşadığı şok, kitabı neredeyse elinden düşürmesine neden olacak bir reflekse neden olmuştu. Kitabı yakaladı ama kaldığı yeri kaybetti.

Sayfaları çevirip o paragrafı ararken gözlerinin onu yanılttığından emindi. Muhtemelen, Asyalılara özgü o isimdeki-ne benzer şekilde dört heceden oluşan ifade ona bazı şeyleri hatırlatmış ve gördüğünü yanlış okumasına neden olmuştu.

Dusty ikinci bölümü, aradığı sayfayı ve paragrafı buldu. İsim kesinlikle ordaydı ve tıpkı Skeet'in not defterinin sayfalarına defalarca yazdığı şekilde yazılmıştı: Dr. Yen Lo. Dusty'nin elleri titrediği için yazı yukarı aşağı oymuyordu.

Bu isim, Skeet'in aniden sanki hipnotize olmuş gibi o tuhaf ve farklı ruh haline geçmesine neden olmuştu ve şimdi de Dusty'i ensesinin fitilli kadifeden daha fazla kırışmasına neden olacak şekilde sinirlenmişti. Bekleme odası dekorunun sakinleştirici etkisi bile, buzhanedeki termometre kadar soğuk olan sırtını ısıtamıyordu.

Bir parmağmı ayraç gibi kullanarak ayağa kalktı ve küçük odanın içinde yürümeye başladı. Kitabı okuyabilecek kadar düz tutabilmesi için gerekli olan enerjiyi toplamaya çalışıyordu.

Hayal ürünü bir çalışmada basit bir karakter olan bir isim neden Skeet'e bu denli eziyet ediyor ve onu neden bu kadar çok etkiliyordu? Hoşlandığı kitap türü ve dairesindeki raflar dolusu fantezi romanları düşünülürse, Skeet muhtemelen bu kitabı okumamıştı; çünkü bu kitabın içinde ne ejderhalar, ne cüceler ne de büyücüler vardı.

Odada birkaç tur attıktan sonra Dusty, hayvanat bahçesinde tutulan bir panterin acısını anlamaya başlayarak sandalyesine geri

döndü. Hâlâ, omurgasmdaki sıvıyı, soğutulmuş cıva şeklinde, sırtının küçük bir bölümünde toplanmış gibi hissediyordu.

Okumaya devam etti. Dr. YenLo...

49

Baştan savma bir iş, bu kesimin yanlış kesme aletiyle yapıldığı belli.

"Burada asıl ilginç olan kurbanın gözleri Martie. Ne kadar büyük görünüyorlar. Göz kapakları çiviyle o kadar çok geri çekilmiş ki kesilmiş gibi görünüyor. Bakışlarındaki gizem ve sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi bakması sanki ölüm anında, ölümün ötesinde onu bekleyen şeyi görmüş gibi bir duyguya kapılmana neden oluyor."

Fotoğraftaki acınacak gözlere baktı. Gözlerini kırptı. Gözlerini kırptı

Bir sonraki pembe sayfaya geçerek, "Bu çok önemli bir resim, Martie. Onu çok iyi incele," dedi doktor.

Martie başını hafifçe sayfaya doğru eğdi.

"Sen ve Dusty, bir kadını buna benzer şekilde kötürüm edeceksiniz ve çeşitli vücut parçalarını en az bununki kadar zeki bir biçimde dizeceksiniz. Buradaki kurban sadece on dört yaşındaki bir kız, ama siz ikiniz daha yaşlı birileriyle ilgileniyor olacaksınız."

Doktor tüm dikkatini fotoğrafa verdiği için, Martie'nin gözlerinden süzülüp yüzün alt kısımlarına akan ilk iki gözyaşını görmemişti. Yukarı bakıp bu ikiz incileri gördüğünde şaşırdı.

"Martie, beyninin en derin yerlerinde, tapmakta olman gerekiyor. Bana şu anda bulunduğun yerin orası olup olmadığını söyle."

"Evet. Buradayım. Tapmakta."

Kişiliği bu kadar derinlerde bastmlmışken, gördüğü herhangi bir şeye veya kendisine yapılan herhangi bir şeye duygusal olarak tepki göstermemesi gerekiyordu. Susan'da olduğu gibi, Martie'nin de

bununki kadar hoş bir tepki verebilmesi için, doktorun mecazi anlamda onu tapmaktan bir iki merdiven yukan çıkarması ve daha yüksek bilinç seviyesine getirmesi gerekiyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle Martie."

Sesi belli belirsiz duyuldu: "Ne kadar büyük bir acı."

"Bir yerin mi acıyor?"

"Onun."

"Bana onun kim olduğunu söyle."

Gözlerinden yaşlar parlak bir biçimde dökülürken, fotoğraftaki paramparça olmuş kızı işaret etti.

Kafası kanşan, Ahriman, "O sadece bir fotoğraf," dedi.

"Gerçek bir kişinin fotoğrafı," diye mmldandı Martie.

"O uzun bir süre önce öldü."

"Bir zamanlar yaşıyordu."

Martie'nin gözyaşı bezleri kesinlikle harika örneklerdi. Gözyaşı keseleri, sel aşamasına ulaşmış gözyaşı göllerine boşalıyordu ve son iki damlayla birlikte gözlerindeki acının bir kısmı da dışan çıkmıştı.

Ahriman, Susan'ın, yaşamının son dakikasında düşen son gözyaşı damlasını hatırladı. Ölmek, kişiliği tamamen bastırılmış durumda olsa bile stresli bir deneyim olmalıydı. Martie ölmüyordu. Yine de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu kızı tanımıyorsun," diye ısrar etti doktor.

Sadece bir fısıltı: "Hayır."

"O bunu hak etmiş olabilir."

"Hayır."

"O kız küçük bir fahişe olabilir."

Yumuşak ve kasvetli bir biçimde: "Önemli değil."

"Belki kendisi de bir katildi."

"O benim."

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu.

"Ne demek bu şimdi?" diye tekrarladı Martie.

"O kızın sen olduğunu söylüyorsun. Açıkla."

"Bu açıklanamaz."

"O zaman anlamsız bir şey."

"Sadece bilinebilir."

"Sadece bilinebilir," diye alaycı bir biçimde tekrarladı doktor.

"Evet."

"Bu bir bilmece mi yoksa bir Zen anekdotu mu?"

"Öyle mi?" diye sordu Martie.

Sabırsızca "Kızlar," dedi. Martie hiçbir şey söylemedi.

Doktor kitabı kapattı, bir an için Martie'nin profilini izledi ve sonra, "Bana bak," dedi.

Martie yüzünü ona doğru çevirdi.

"Kıpırdama," dedi. 'Tadına bakmak istiyorum."

Ahriman dudaklarını, birer gözyaşı kaynağı olan gözlere bastırdı. Diliyle gözyaşlarını emdi.

"Tuzlu," dedi, "ama farklı bir şeyler var. Hemen fark edilemeyen ama merak uyandıran bir şey."

Biraz daha emmek istedi. Uykudaki göz hareketi spazmı, Martie'nin gözünün erotik bir biçimde titreyerek Ahriman'ın diline çarpmasına neden olmuştu.

Tekrar ondan uzaklaşan Ahriman, "Sert ama acı değil."

Yüzü parlıyor. Dünyanın acısı. İşte güzellik bu.

Bu mısralarm, kâğıda dökmeye değer bir başka haiku olduğunu düşünerek doktor, daha sonra üzerinden geçilmek üzere şiiri beyninin derinliklerine gizledi.

Ahriman'ın dudaklarındaki ateş Martie'nin gözyaşı bezlerini kurutmuş gibi, gözyaşları birdenbire durdu.

"Seninle tahmin ettiğimden daha çok eğleneceğim," dedi

Ahriman. "Büyük ölçüde ustalık gerektiriyorsun ama gösterilen ekstra çabaya değer. Mükemmel tüm oyuncaklar gibi, senin şeklinin -beyin ve kalp- sanatı en azından fonksiyonunun uyandırdığı büyük heyecana eşit. Şimdi senden sakin, çok sakin, objektif, dikkatli ve itaatkâr olmanı istiyorum. "

"Anlıyorum."

Ahriman tekrar kitabı açtı.

Doktorun sabırlı kılavuzluğuyla ve bu defa kuru gözlerle Martie, parçalanmış kızın olay yeri fotoğraflarını inceledi. Kızın parçalanmış vücudu yaratıcı bir şekilde yeniden dizilmişti. Ahriman ona, bu canavarlığı kendisinin yaptığını hayal etmesi ve bu parlak sayfada gördüğü şeyin ıslak gerçeklik kokusunu duyduğu için sevinmesi talimatını verdi. Bu alıştırmada Martie beş duyusunun beşini de kullanıyordu ve Ahri-man, farklı renk, doku ve koku ayrıntılarıyla ona yardım etmek için tıp bilgisinden, kişisel deneyimlerinden ve şartlandırılmış hayal gücünden yararlanıyordu.

Sonra diğer sayfalar. Diğer fotoğraflar. Taze cesetler ama aynı zamanda çeşitli çürüme aşamalarında olan bedenler.

Gözlerini kırpıştırma. Gözlerini kırpıştırma. Son olarak doktor, iki ağır cildi kitap rafına geri koydu. Martie ile on beş dakika geçirmişti ama onun ölümle ilgili düşüncelerini önemli ölçüde güçlendirmişti. Bazen doktor tüvit elbisesi, pantolon askıları, papyon kravatıyla birinci sınıf bir öğretmen olabileceğini düşünüyordu; ve çocuklarla çalışmaktan zevk alacağını biliyordu.

Martie'ye kanepeye sırtüstü yatmasını ve gözlerini kapatmasını söyledi. "Şimdi Dusty'i buraya getireceğim ama sen ikimizin neler konuştuğunu duymayacaksın. Ben sana söyleyene kadar gözlerini açmayacaksın. Şimdi sessiz, ışıksız bir yere gideceksin ve derin bir uykuya dalacaksın ve ben gözlerini öptüğümde ve sana prenses dediğimde tapmakta uyacaksın."

Bir dakika bekledikten sonra, sol bileğinden Martie'nin nabzını ölçtü. Yavaş, yoğun ve sabit. Dakikada elli iki atış.

Şimdi sıra, koleji bırakmış, gizli entel boyacı Bay Rho-des'teydi. Yakında cümle aleme rezil olacaktı ve farkında olmadan bir intikam aracı haline dönüşecekti.

Roman beyin yıkamayla ilgiliydi. Dusty bunu, Dr. Yen Lo ile karşılaştıktan bir iki sayfa sonra anlamıştı.

Bu buluş, Skeet'in defterindeki ismi kitapta gördüğü andaki kadar heyecanlanmasına neden olmuştu. Bu defa kitabı düşürmemiş ve bulunduğu yeri kaybetmemişti ama homurdandı, "Orospu çocuğu."

Dusty, Skeet'in dairesinde tarikat üyeliği kanıtı aramıştı ama buna ilişkin herhangi bir ipucu bulamamıştı. Ortada ne kitapçık ne broşür, ne dini elbiseler ne de dini semboller vardı. Kapatıldığı kafeste kurban edileceği anı beklerken endişeli bir biçimde gıdaklayan tavuk da görememişti. Dusty, Skeet'in sorunlarını aklından bile

geçilmemişken, Condon'un romanından esrarengiz bir Çinli doktor fırlıyor ve kendini bilim ve beyin yıkama sanatı uzmanı olarak tanıtıyordu..

Dusty, tesadüflere inanmıyordu. Hayat, dikkatli baktığında desenlerini görebileceğini bir duvar kilimine benziyordu. Bu sadece Martie'nin aylardır yanında taşıdığı bir kitap değildi. Bu kitap onlara sunulmuştu; çünkü bu akıl almaz durumun gerçekliğine ilişkin bir ipucu içeriyordu. Dusty, ihtiyaç duyduğunda Mançuryalı Aday 'in eline geçmesini sağlayan kişinin kimliğini öğrenmek için sol testisini veya banka hesaplarındaki tüm parayı vermeye hazırdı. Dusty zekice tasarlanmış bir evrene inansa da Tanrı'nın, yanan bir çalıyla veya gökyüzündeki daha geleneksel ve daha parlak işaretlerle değil de, bir gerilim romanıyla mucizeler gösterebileceğine pek aklı yatmıyordu. Bu durumda, bu kişi Tanrı değil, bu olay da bir tesadüf değildi; o zaman etten ve kemikten oluşan bir insan olmalıydı.

Dusty, bir baykuşu taklit edermiş gibi yüksek sesle kendi kendine konuştuğunu duydu ve bu soruyu cevaplamak için çok az şey bildiğini fark ederek sustu.

Condon'un kitabı, Kore Savaşı'nı ve Kore Savaşı sonrasım konu alıyordu. Dr. Yen Lo, bazı Amerikan askerlerinin beynini yıkamıştı ve içlerinden birini, kendisine ne yapıldığının farkında olmayan robot benzeri bir katile dönüştürmüştü. Eve döndüğünde kahraman ilan edilen asker, basit bir iskambil oyunuyla aktif hale getirilinceye ve talimat üzerine itaatkâr bir suikastçı olana dek normal bir yaşam sürmüştü.

Ama Kore Savaşı 1953 yılında sona ermişti ve bu roman 1959 yılında, Dusty'nin doğumundan çok önce basılmıştı. Ne genç asker ne de Dr. Yen Lo gerçek değildi. Bu roman ile Dusty, Martie ve haiku kuralları olan Skeet arasında bir ilişki olması için herhangi bir neden yoktu.

Bir şeyler bulmak için biraz daha okumalıydı..

Birkaç sayfaya daha göz attıktan sonra Dusty, Ahriman'ın ofisine açılan kapmm diğer tarafında, arada armalı kalkan olmasına rağmen kolun gıcırdadığını duydu. Ardından mandalın klik sesi duyuldu ve Dusty birdenbire hiç kimsenin onu kitap okurken görmesine izin vermemesi gerektiğini hissetti. Tuhaf ve açıklanmaz bir şekilde gergindi ve kapı oluşan vakumun çıkardığı sesle açılınca kitabı aceleyle yan tarafa attı. Kendini pis bir pornografik dergiye bakarken veya daha kötüsü, babası ve üvey babaları tarafından yazılmış gösterişli kitaplardan birini okurken yakalanmak üze-reymiş gibi hissediyordu.

Kitap, sandalyesinin yanındaki küçük masanın kenarından aşağı kaydı, ağır kapı açıldığı ve Ahriman kapıda belirdiği anda pat diye yere düştü. Kitap yere düşerken tuhaf bir biçimde kızaran Dusty ayağa kalktı ve pat sesinin duyulmasını engellemek için öksürdü.

Şaşkın bir halde ettiği saçma lafları duydu , "Doktor, Martie -İyi gitti. O iyi-"

Doktor "Viola Narvilly," dedi.

"Dinliyorum."

50

Dusty'nin haiku ayininin ardından, Dr. Ahriman ofise kadar ona eşlik etti ve odaya girdiklerinde oturması için kendisine daha önce Martie'nin oturmuş olduğu koltuğu gösterdi. Martie kanepede uyuyordu, Dusty karısına bakmadı.

Ahriman, Dusty'nin koltuğunun karşısına oturdu ve bir dakika boyunca deneğini inceledi. Adam trans halinde gibi görünüyordu fakat doktorun sesini duyduğunda hemen karşılık verdi. Yüzündeki pasif ifade, trafiğe takılmış, tampon tampona giden sürücülerin yüzlerindeki bıkkınlık dolu ifade gibiydi.

Dustin, Rhodes Ahriman'in koleksiyonunun yeni bir parçasıydı. İki aydan daha kısa bir süreden beri, tamamen doktorun kontrolü altındaydı.

Doktorun rehberliği altında hareket eden Martie, kocasının etkin bir biçimde programlanmasına imkân tanıyacak olan alacakaranlık uykusuna yatmasını sağlayacak, dozajı titizlikle hazırlanmış ilacı kendisine üç sefer içirmişti. Bu ilaç Rohipnol, fensilidin, Valium ve Santa Fe #46 olarak bilinen maddeden oluşmaktaydı. Dusty, akşam yemeğinde mutlaka tatlı yediğinden, ilk doz bir dilim fıstık ezmeli pay üzerinde kendisine verilmişti; ikinci doz iki gece sonra kokusu ve tadı fark edilmeyecek bir biçimde hindistan cevizi kaplı kremalı puding içine katılmıştı; üçüncü ise ikinciden üç gece sonra yine fark edilemeyecek bir biçimde krema soslu, ma-rasken vişnesi, badem ve hurma parçalarından oluşan dondurma içinde kendisine sunulmuştu. Adam ağzının tadını biliyordu. Doktor, en azından damak zevkleri bakımından onunla birçok ortak noktaları bulunduğunu hissetti. Programlama, Rhodes ailesinin yatak odasında gerçekleştirilmişti: Dusty yatakta, Martie bağdaş kurmuş

biçimde köşede bulunan koyun postundan yapılmış büyük bir minder üzerindeydi, yerdeki bir lamba serum sehpası görevini görüyordu. Her şey yolunda gitmişti. Köpek sorun çıkartma eğilimindeydi, fakat çok tatlı ve itaatkâr bir hayvandı, yaptığı tek şey hırlamak ve sonra da küsmek olmuştu. Bir tas su, san ve sesli bir plastik ördek ve Nylabone ile birlikte onu Martie'nin odasına kapatmışlardı. Dusty'nin uykusunda bir süre gözlerini sanki rüya görüyormuş gibi hızlı hızlı hareket ettirmesinin ardından, Dr. Ahriman, "Bu çok uzun sürmeyecek fakat sana bugün vereceğim talimatlar çok önemli." dedi.

"Peki efendim."

"Martie, cuma günü, yani ertesi gün bir randevu için geri dönecek, programını onu buraya getirecek şekilde ayarlayacaksın. Anlaşılıp anlaşılmadığını söyle."

"Evet. Anlaşıldı."

"Şimdi. Dün, Sorensonların evinde yaptığın kahramanlık beni şaşırttı. Bu benim planıma uygun değildi. Bundan sonra, kardeşin Skeet senin yanında intihar etmeye kalkışırsa, ona müdahale etmeyeceksin. Onu ikna etmeye çalışabilirsin fakat bunun dışında hiçbir şey yapmayacaksın ve Skeet'in kendisine zarar vermesine izin vereceksin. Anlaşılıp anlaşılmadığını söyle"

"Anlaşıldı."

"Kendisine zarar vermesinin ardından çok üzgün olacaksın. Ve sinirli. Evet, öfkeli. Tamamen duygularının esiri olacaksın. Öfkeni kime yöneltmen gerektiğini bileceksin, çünkü bu isim intihar notunda yer alacak. Cuma günü bu konuyla ilgili daha fazla bilgi vereceğim."

"Peki efendim."

Çalışırken bile daima eğlenceli bir şeyler bulan doktor, kanepe üzerinde uzanmış olan Martie'ye baktı ve sonra Dusty'e döndü. "Karın çok leziz görünüyor, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Öyle mi düşünüyorum?"

"îster öyle düşün, ister düşünme, ben gerçekten leziz bir parça olduğunu düşünüyorum."

Dusty'nin gözleri ağırlıklı olarak griydi fakat aradaki küçük mavi lekeler gözlerini eşsiz kılıyordu. Ahriman'ın, çocukluğunda yaptığı misket koleksiyonu içinde yer alan torbalar dolusu misketi arasında, Dusty'nin gözlerini andıran fakat onlar kadar parlak olmayan üç misket vardı. Martie kocasının gözlerinin çok güzel olduğunu düşünüyordu, Martie'nin otofobisinin bu güzel gözlerden birine bir anahtar sokulduğunu görmesiyle başlamasının nedeni buydu.

Ahriman "Bu konuyu geçiştirecek cevaplar vermeni istemiyorum." dedi. "Karının çekiciliği hakkındaki gerçek düşüncelerini öğrenmek istiyorum."

Dusty bakışlarını Ahriman üzerinde değil, ikisinin arasındaki bir noktada, boşlukta sabitlemiş bir halde, hiçbir vurguya yer vermeden, tıpkı bir makine gibi dümdüz bir biçimde, "Leziz, sanırım lezzetli anlamına geliyor." dedi.

"Kesinlikle." diyerek onayladı doktor.

"Üzüm lezzetlidir. Çilek. Portakal. Güzel bir domuz budu lezizdir." dedi Dusty. "Fakat bu kelime...bir insanı tanımlamak için uygun değil."

Keyifli bir biçimde gülümseyen Ahriman "Aa, gerçekten mi, uygun değil mi? Ayağını denk al boyacı. Kim olduğunu unutma. Ya ben yamyamsam?" dedi.

Bu durumda sorulan soruya bir cevap bulamayan Dusty daha fazla bilgi istemek ihtiyacı duyarak "Sen yamyam mısın?" diye sordu.

"Eğer yamyam olsaydım, karma leziz dediğimde bu onu tanımlamak için uygun bir kelime olurdu. Beni bu konuyla ilgili görüşünüzle aydınlatın, Bay Dustin Penn Rhodes."

Dusty'nin duygulardan arınmış ses tonunda ciddi bir değişiklik olmadı, bununla birlikte sesinde artık bir ukalalık sezinleniyordu ve bu da doktorun çok hoşuna gidiyordu. "Bir yamyamın bakış açısından bakıldığında doğru."

"Korkarım ki, bu kaba saba işçi görünümünüz altında tembel bir profesör yatmakta."

Dusty hiçbir şey söylemedi, fakat gözleri rüya görüyormuş gibi kıpırdadı.

"Pekâlâ, her ne kadar yamyam olmasam da karın bana leziz geliyor. Bundan sonra onun yeni bir takma adı var. O artık benim küçük domuz budum.

Doktor, devam etmekte olan seansı, aralarında geçen diyalog hakkında bilinç düzeyinde ya da bilinçaltı düzeyde hiçbir iz kalmamasını sağlayacak olağan sözlerle bitirdi. Daha sonra "Çıkıştaki bekleme odasına döneceksin Dusty. Okuduğun kitabı eline al ve daha önce oturduğun yere otur. Kitapta kaldığın yeri bul. Daha sonra, şu anda içinde bulunduğun tapmaktan çıkacaksın. Ofisimden çıktığımı belli eden kilidin sesini duyduğun anla şu andaki durumundan uyandığın an arasındaki süreçte yaşadığın her şey silinmiş olacak. Daha sonra yavaşça ona kadar sayarak tapmağın merdivenlerinden çıkacaksın. Ona geldiğinde bilincin açılacak ve kitabını okumaya devam edeceksin." dedi.

"Anladım"

"İyi akşamlar, Dusty."

'Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Dusty koltuğundan kalktı, kanepede yatan karısına bir an olsun bakmadan ofis boyunca yürüdü. Adam çıktıktan sonra doktor kadının yanma doğru gitti ve onu incelemeye başladı. Gerçekten leziz. Ahriman kanepenin yanında diz çöktü, kadının kapalı gözlerini öptü ve "Domuz budum." dedi.

Bunun doktoru kahkahalara boğmak dışında hiçbir etkisi olmadı. Bir kez daha kadının gözlerini öptü. "Prenses."

Martie uyandı fakat hâlâ tapmağın içindeydi, henüz bilinç düzeyine çıkması için izin verilmemişti.

Ahriman'in talimatı üzerine, daha önce oturmuş olduğu koltuğa döndü.

Ahriman sandalyesine oturdu ve "Martie, bu öğleden sonra ve akşam üzeri, kendini önceki güne göre daha huzurlu hissedeceksin. Otofobin tamamen ortadan kaybolmadı fakat seni daha önceki kadar rahatsız etmiyor. Bir süre boyunca sadece içindeki küçük bir huzursuzluk, bir kırılganlık hissi seni rahatsız edecek, bir saatte bir iki dakika uzunluğunda korku nöbetleri geçireceksin. Fakat daha soma, saat dokuz civarında şu ana kadar yaşadığın en kötü panik atağı yaşayacaksın. Her zamanki gibi, giderek yoğunlaşacak fakat aniden birlikte incelediğimiz işkenceyle öldürülmüş insan cesetleri, o bıçaklanmış, kurşunlanmış, parçalanmış cesetler, çürümekte olan kadavralar gözlerinin önüne gelecek ve mantığının tepki göstermesine karşın, bu insanların başma gelenlerden kendini şahsen sorumlu tutacaksın. Bu işkencelerin ve cinayetlerin kendi ellerinden çıktığına inanacaksın. Ellerin. Ellerin. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını bana göster." dedi.

"Ellerim."

"Yaşayacağın bu önemli anlarla ilgili ayrıntıları sana bırakıyorum. İhtiyaç duyacağm bütün malzemelere sahipsin. "

"Anladım."

Tutkulu gözlerin. Eros'ta kaynar. Leziz domuz budum.

Yemekle ilgili benzetmelerle dolu bir haiku. Bu, haiku üstatlarının kabul edebileceği bir şey değildi. Doktor, ha-iku'nun biçimsel özelliklerine saygı göstermekle birlikte, arada sırada kendi kurallarını koyacak özgür bir düşünce yapısına sahipti.

Dusty, bir grup talihsiz Amerikan askerinin beyniyle uğraşmakta olan Dr. Yen Leo ve komünist zihin kontrol uzmanlarından oluşan ekibinin maceralarını okurken birdenbire elindeki kitabı fark ederek "Bu da ne böyle!" diyerek durdu.

Mançuryalı Aday adlı kitabı neredeyse bekleme odasının karşı duvarına fırlatacaktı ki, birden kendine geldi. Kitabı sandalyesinin yanındaki küçük sehpanın üzerine attı, bu sırada sağ elini sanki kitap yanıyormuş ve elini yakmış gibi aşağı yukarı sallıyordu.

Ayağa kalktı ve o lanet olası şeye baktı. Şayet kötü bir büyücünün laneti kitabı bir çıngıraklı yılanı çevirmiş olsaydı bile bu kadar şaşırmazdı.

Sonunda gözlerini kitaptan ayırdı ve Dr. Ahriman'ın ofisinin kapısına doğru baktı. Kapı kapalıydı, sanki tarihin başından beri kapalıymış gibi duruyordu. Bir dikilitaş gibi aşılmaz.

Kapı kolunun gıcırtısı, kilidin sesi: Bu seslerin her ikisini de daha önce duymuştu. Mahcubiyet, dehşet, utanma, tehlikede olma hissi. Açıklanamayacak bir şekilde, bu ve benzeri duygular, elektrik devresindeki küçük bir boşluktan atlama yapan bir elektrik arkı gibi bedenini ürpertti: Kimse beni bu kitabı okurken görmesin! Ani bir

refleksle kitabı sehpanın üzerine attr, sehpanın üzeri kaygan olduğu için kitap granit kaplamanın üzerinden kayarak yere düştü. Kapı gıcırdayarak açılırken Dusty ayağa kalkmak için hamle yapmıştı, tam bu anda kitap pat diye yere düştü ve sonra... ve sonra sanki kapı gıcırtısı ve kitabın yere vurmasıyla birlikte gelen o dehşet anı hiç yaşanmamış gibi, Dusty sandalyesinde oturuyor ve kitabını okuyordu. Belki de doğduğu günden ölümüne kadarki hayatının tamamı kıyamet gününde video kasetten izleniyordu ve semavi editörlerden birisi kaseti birkaç saniye boyunca, kapının sesinin kendisini dehşete düşürdüğü anın hemen öncesine kadar geri sarmıştı; bu sırada geçmişteki tüm olaylar silinmiş, fakat onun bu olaylarla ilgili hatıralarının silinmesi işlemi gözden kaçırılmıştı. Bu acemi editörün öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sihir. Dusty, Skeet'in dairesindeki fantezi romanlarını hatırladı bir an. Sihirbazlar, büyücüler... Bu, insanı sihre inandıracak ya da akıl sağlığını sorgulamasına neden olacak türde bir deneyimdi. Daha önce kitabı düşürmüş olduğu sehpanın üzerinde duran kitaba doğru uzandı ve bir ara duraksadı. Kitabı bir parmağıyla araladı fakat kitap ne garip sesler çıkardı ne de kendisine göz kırptı. Kitabı eline aldı, meraklı bir biçimde çevirdi ve başparmağıyla sayfaları hızlıca çevirdi. Çıkan ses aklına karıştırılan iskambil kâğıtlarının sesini getirdi, bu da kendisine, kitaptaki beyni yıkanmış, suikastçı olmak üzere programlanmış ve kendisine bir iskambil destesi uzatılıp Neden birazfal bakarak vakit geçirtiliyorsun? diye sorulduğunda kişilik değiştiren Amerikan askerini hatırlattı. Etkili olabilmesi için sorunun aynen bu şekilde sorulması gerekiyordu. Adam, karo kızı gelene kadar oynamaya devam ediyor, bu noktadan sonra bilinçaltı kendisini kontrol eden hakimine açılıyor ve onun tarafından verilen talimatları almaya hazır hale geliyordu. Düşünceli bir biçimde kitaba bakan Dusty, sayfaları yeniden başparmağıyla hızlı bir biçimde çevirdi. Oturdu, hâlâ düşünceliydi ve sayfaları çevirmekle meşguldü.

Yaşadığı şey sihir değildi. Yaşadığı şey, zamanda meydana gelen bir boşluktu, sadece birkaç saniye süren, önceki gün mutfakta telefonla konuşurken yaşadığı andan daha kısa süren bir zaman boşluğu.

Daha kısa?

Gerçekten öyle miydi?

Saatine baktı. Belki de daha kısa değildi. Emin olamıyordu çünkü kitaba ilk başladığı andan bu yana saate bakmamıştı. Belki de birkaç saniye ya da birkaç dakika boyunca ya da daha uzun bir süre boyunca oyundışı bırakılmıştı.

Zamanda boşluk.

Bunun anlamı neydi?

Hiçbir şey.

Kafasında sürekli bu konuyla ilgili mantık yürütmeye çalıştığı için Condon'un kitabına konsantre olamıyordu. Oda içinde ilerleyerek portmantonun yanma geldi ve kitabı Mar-tie'nin ceketine değil, kendi ceketinin cebine koydu. Diğer bir cepten ise telefonunu çıkarttı. Neden beyni yıkanmış ve programlanmış bir adam bir cümleyle - "Neden birazfal bakarak vakit geçirmiyorsun?" - harekete geçirilmek yerine sadece bir isimle - Dr. Yen Lo. - harekete geçirilmesin? Karo kızını görür görmez kendisini kontrol eden kişiye açılan alt bilinç, birkaç mısra şiir okunduğunda anahtarlarını neden bu kişiye uzatmasın? Haiku. Dusty yürüyerek Ned Mother-well'in cep telefonu numarasını tuşladı. Ned telefonu beş kez çaldıktan sonra açü. Hâlâ Sorensonların evindeydi. "Bugün boya yapamadık, yağmur yüzünden hâlâ her yer nemli ama bir sürü iş yaptık. Bak, Fig ve ben, yalnızca ikimiz bugün, o gübre çuvalının ortalıkta dolaşıp durduğu, bir o hapı bir bu tozu çektiği iki gün boyunca yaptığımızdan çok daha fazla iş yaptık."

"Skeet fena değil, sorduğun için teşekkürler." dedi Dusty.

"Onu nereye götürdüğünüzü bilmiyorum ama umarım orada anasından emdiğini burnundan getiriyorlardır."

"Kesinlikle. Onu tam da öyle bir hastaneye götürdüm."

"Böyle bir yere ihtiyacı var."

"Eminim, Hareketçiler kiliseyi ele geçirdiklerinde, her şehirde böyle bir yer olacak. Dinle Ned, Fig bugün yalnız çalışsın, senden benim için bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Tabii ki. Fig, uyuşturucu çeken, kendini rezil eden bir gerzek değil. Fig güvenilir bir adam."

"Bu aralar Koca Ayağı görmüş mü?"

"Öyle diyorsa ona inanırım."

"Ben de." diyerek onayladı Dusty.

Ned Motherwell'e yapması gerekenleri anlattı, nerede ve ne zaman buluşacaklarını kararlaştırdılar.

Telefonu kapattıktan sonra Dusty telefonunu kemerine taktı. Saatini kontrol etti. Neredeyse üç olmuştu. Tekrar oturdu.

İki dakika sonra, Dusty sandalyesinde öne doğru eğilmiş, elleri dizleri üzerinde kenetlenmiş, siyah granit zemine bakar halde düşüncelere dalmıştı, düşünceleri öylesine yoğundu ki, kulakları patlayacak gibiydi. Kapı kolunun ve kilidin gıcırtısını duyduğunda hafifçe irkildi, fakat ayağa fırlamadı. Ofisten ilkönce şirin gülücükler saçan Martie çıktı, Dusty onun kadar şirin olmayan bir biçimde gülümseyerek onu karşılamak üzere ayağa kalktı. Martie'nin ardından Dr. Ahriman, yüzünde babacan bir gülümsemeyle bekleme odasına girdi, Dusty psikiyatrı gördüğünde biraz daha şirince gülümsemeye başladı, psikiyatr etrafına merhamet, güven ve pozitif bir hava yayıyordu.

"Mükemmel bir seans oldu" diyerek Dusty'i rahatlattı Dr. Ahriman. "Daha şimdiden ilerleme kaydetmeye başladık. Martie'nin terapiye son derece olumlu şekilde cevap vereceğini düşünüyorum, ona güveniyorum."

"Tanriya şükürler olsun." dedi Dusiy Martie'nin ceketini askıdan alırken.

"Bu önümüzde zor günler olmayacağı anlamına gelmiyor elbette." diyerek uyarıda bulundu doktor. "Mamafih daha önce yaşadıklarından daha kötü panik ataklar yaşayacak. Bu pek sık rastlanmayan ve çok güç tedavi edilebilen bir fobi. Kısa vadede bazı olumsuzluklar yaşayabiliriz fakat uzun vadede bu fobiyi kesinlikle alt edeceğiz."

"Uzun vade mi?" diye sordu Dusty. Sesi tedirgin değildi, çünkü doktorun o güven veren gülümsemesini gören kimse tedirgin olamazdı.

"Birkaç ayı geçmez." dedi Dr. Ahriman. "Belki daha bile kısa sürebilir. Bu gibi şeylerin kendilerine has takvimleri vardır, bunları değiştirenleyiz. Fakat iyimser olmak için her türlü neden mevcut. Şu anda ilaçla tedaviye gerek duymuyorum, bir iki hafta terapiye devam edelim, ondan sonra ne yapacağımıza bakarız."

Dusty, Dr. Closterman'ın verdiği Valium reçetesinden bahsetmek üzereydi ki, Martie ondan önce davranarak sözü aldı. Dusty'nin giymesi için tuttuğu siyah deri ceketini giyerken 'Tatlım, kendimi çok iyi hissediyorum. Çok, çok daha iyi. Gerçekten."

"Cuma sabahı. Randevu saat onda." diyerek onlara hatırlatmada bulundu Dr. Ahriman.

"Burada olacağız." diyerek onayladı Dusty.

Doktor ofisine geri döndükten ve ağır kapıyı kapattıktan sonra, bekleme odasındaki sıcak hava kayboldu. Nereden geldiği bilinmeyen soğuk bir rüzgâr esti.

"O gerçekten çok iyi bir psikiyatr." dedi Martie.

Montunun fermuarını çekmekte olan Dusty, "Kendisini gerçek anlamda hastalarına adamış bir doktor" dedi. hâlâ gülümsüyor ve kendini iyi hissediyordu, fakat bir yandan da kendi kendine Ahriman'ın kendini sadece vizite ücretlerini biriktirmeye adamış bir adam olmadığını nereden bildiğini soruyordu.

14. katın koridoruna çıkan kapıyı açan Martie "Bizi bu beladan kurtaracak. Onun hakkında iyi şeyler düşünüyorum." dedi.

Asansöre doğru giden uzun koridorda, Dusty "Mamafih lafını kim kullanıyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O kullandı. Dr. Ahriman. Mamafih"

"Öyle mi? Ne var ki bunda, bu basit bir laf işte."

"Fakat bunu ne kadar sık işitiyorsun ki? Demek istediğim, avukatın ofisi ya da mahkeme dışında nerede duyarsın bu lafı?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Dusty, kaşları çatık bir şekilde "Bilmiyorum." dedi.

Asansörün kapısına geldiklerinde, Martie düğmeye basarken "Daha önce söylediğin sözlerin bir anlamı vardı, mamafih şimdi yok." dedi.

"Çok ağdalı bir kelime."

"Hayır değil."

"Günlük konuşmalar için öyle." diye ısrar etti Dusty. Bizim ihtiyarın kullanacağı bir kelime değil. Trevor Penn Rhodes. Ya da Skeet'in babasının. Ya da onun alçak elitist iki kocasının."

"Bağırarak konuşuyorsun, mamafih daha önce böyle pek yapmazdın. Derdin ne?"

İç çekerek "Sanırım amacım yok." dedi.

Zemin kata inerken Dusty'nin midesi yerinden fırlayacak gibiydi, sanki cehenneme inen ekspres bir asansördelermiş gibi hissediyordu kendini.

Lobide yürürlerken, okyanusta yapılan derin bir dalışın ardından nefes almayı hatırlamaya çalışıyor ya da bir hafta boyunca uzayda kaldıktan sonra yerçekimine yeniden ayak uydurmaya çalışıyormuş gibiydi. Rüyadan uyanıyordu sanki.

Kapıya doğru yaklaşırlarken Martie onu kolundan tuttu, Dusty "Kendimi... kendimi çok tuhaf hissediyorum." dedi.

"Sorun değil. Seninle evlendiğimde de tuhaftın."

51

Dr. Ahriman'ın 14. kattaki süitinin aksine, otopark Pasifik manzarasına sahip değildi. Dusly, okyanusun şimdi doktorun ofisinden göründüğü gibi karanlık olup olmadığını bilmiyordu. Gökyüzü puslu görünüyordu fakat daha önceden olduğu gibi mahşer günü ağırlığıyla onu ezmiyordu. Binalar arasında, henüz kararlaştırılmamış ihtilallerin yaratacağı enkazı göremiyordu. rüzgâr giderek kuvvetleniyordu, yerdeki yaprakları ve çöpleri süpürüyordu.

Arabada, Martie, sabahki kadar olmasa da sinirliydi. Terapi sonrası rahatlamanın etkisi altında, torpido gözünü alt üst ederek bulduğu birkaç çikolatayı teker teker ağzına attı, her birini büyük bir keyifle çiğnedi. Daha sonra bir panik atak sırasında, öne doğru eğilmiş halde, kontrolsüz bir biçimde öğürerek onları çıkartmaya çalışabileceği ihtimali aklından hiç geçmiyordu.

Martie'nin kendisine uzattığı çikolatayı reddeden Dusty montunun cebinden bir kitap çıkarttı ve "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

Martie kitaba şöyle bir baktı ve omuzlarını silkti. "Bir yerlerden aldım işte."

"Satın mı aldın?"

"Bildiğin gibi, kitapçılar mallarını bedava dağıtmıyor."

"Hangi kitapçıdan?"

Kaşlarını çatarak "Nereye varmaya çalışıyorsun?" dedi Martie.

"Açıklayacağım. Fakat bunu bilmem gerekiyor. Hangi kitapçıdan? Barnes and Noble? Borders? Book Carnival, hani şu gerilim kitaplarını aldığın yer?"

Çikolatasını çiğneyerek bir süre kitabı inceleyen Martie, şaşkın bir ifadeyle "Bilmiyorum." dedi.

"Sanki her hafta yirmi farklı mağazadan yüz ayrı kitap alıyorsun." dedi Dusty sabırsız bir biçimde.

"Peki, tamam, ben hiçbir zaman hafızamın seninki kadar güçlü olduğunu iddia etmedim. Sen bunu nereden aldığımı hatırlamıyor musun?"

"Seninle birlikte olmadığım bir zamanda almış olmalısın."

Martie çikolataları bıraktı ve kitabı Dusty'nin elinden aldı. Kitabı açmadan ve Dusty'nin yapmasını beklediği gibi sayfalara göz atmadan iki eliyle tutu, kapağına baktı, sanki bir portakalın suyunu sıkıyormuş gibi sorulara cevap bulmak için kitabı iki eliyle sıktı.

"En iyisi ben hastaneye geri döneyim ve erken bunama olup olmadığını görmek için bir test yaptırayım." dedi, kitabı Dusty'e uzatarak, sonra çikolatalarına geri döndü.

"Belki de bir hediyeydi." dedi Dusty.

"Kimden?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum zaten."

"Yok, yok. Eğer bu bir hediye olsaydı, hatırlardım. "

"Kitabı incelerken neden içine bakmadın? "

"Neden mi? İçinde onu nereden aldığımı hatırlatacak bir şey yok da ondan." Yarısı ısmlmış olan çikolata parçasını elini tutuyordu. "İşte. Çabucak sinirleniyorsun. Belki de sende hipoglisemi vardır. Biraz şeker al."

"Kes şunu Martie, kitabın konusunu biliyor musun? "

"Elbette. Gerilim."

"Tamam da konusu ne?"

"Konusu eğlenceli, karakterleri renkli. Bu kitabı zevkle okuyorum."

"Peki konu ne?"

Çikolatayı daha yavaş bir şekilde çiğnemeye devam ederek kitaba baktı. "Bilirsin işte. Koşma, zıplama, yakalama, adam vurma sonra biraz daha koşma."

Dusty'nin ellerinde kitap giderek soğumaya ve ağırlaşmaya başladı. Dokusu da değişiyordu, renkli kapak eskiye oranla albenisini daha fazla kaydediyordu. Sanki bu bir kitap değildi. Bir kitaptan farklı bir şeydi. Bir anda etkisini gösterecek ve Dusty'yi, Skeet'in okumaktan hoşlandığı ejderhalarla dolu alternatif gerçeklikle ilgili kitapların dünyasına giden sihirli kapıdan geçirecek bir tılsımdı. Ya da belki de bu tılsım Dusty farkında olmadan sihrini göstermiş ve onu bir dünyadan diğerine göndermişti. Şimdi ejderhalarla karşılaşacaktı.

"Martie, bu kitabın bir cümlesini bile okuduğuna inanmıyorum. Hatta bu kitabı bir kez olsun açtığını bile düşünmüyorum."

Çikolata parçasını ağzına atmak üzere başparmağı ile işaret parmağı arasında tutan Martie, "Sana söyledim, bu bir gerilim romanı. Anlatımı güzel, konu eğlenceli ve karakterler oldukça renkli, kitabı... zevkle... okuyorum. "

Dusty, Martie'nin kendi sesindeki monotonluğu yakaladığını fark etti. Ağzı açıktı fakat çikolata parçasını henüz ağzına atmamıştı. Sanki şaşkınlıktan gözleri büyümüş gibiydi.

Kitabı, arka kapağı Martie'nin yüzüne bakacak şekilde elinde tutan Dusty "Kitap beyin yıkama hakkında, Martie. Bu kapaktan bile anlaşılıyor. "

Martie'nin yüzündeki ifadeden kitabın konusunu ilk kez duyduğu açıkça okunuyordu.

"Olay Kore Savaşı yıllarını ve birkaç yıl sonrasını kapsıyor. " diye devam etti Dusty.

Elindeki çikolata erimeye başlamıştı, bu nedenle ağzına atıverdi.

"Bir adam hakkında." dedi Dusty, "bu asker, adı Raymond Shaw, şey olmuş..."

"Dinliyorum." dedi Martie.

Martie sözünü kestiğinde, Dusty dikkatini kitap üzerinde yoğunlaştırmıştı, kafasını kaldırdığında karısının yüzünde uysal ve boş bir ifadenin hakim olduğunu gördü. Ağzı açıktı. Dusty karısının dili üzerindeki çikolata parçasını fark etti.

"Martie?"

"Evet." dedi Martie ağzını yayarak. Dusty, karısının açık ağzı içinde çikolata parçasının titrediğini görebiliyordu.

Skeet ile New Life Kliniğinde yaşananlar burada Martie ile tekrar yaşanıyordu.

"Aman Tanrım." diyebildi.

Martie gözlerini kırptı, ağzını kapattı, çikolatayı diliyle ağzının soluna doğru itti ve "Ne oldu?" dedi.

Geri dönmüştü, yüzündeki boş ifade kaybolmuştu, gözleri artık boşluğa bakmıyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu Dusty.

"Ben mi? Ne zaman?"

"Burada. Hemen şimdi."

Martie başını sallayarak "Senin gerçekten şekere ihtiyacın var. " dedi.

"Neden 'Dinliyorum.' dedin?"

"Böyle bir şey söylemedim."

Dusty ön camdan dışarı baktı ve ne kırmızı gözlü şeytanlarla dolu kale burçlarına ne de şövalyeleri parçalayan ejderhalara rastladı. Sadece rüzgârın süpürdüğü otoparkı, tanıdığı dünyayı gördü ama bu dünyayı artık eskisi kadar kolay anlaşılır bulmuyordu.

"Sana kitaptan bahsediyordum." dedi Dusty. "Sana söylediğim son şeyi hatırlıyor musun? "

"Dusty, nereye... "

"Dinle beni."

Martie içini çekti. "İşte, o adamdan, askerden..."

"Ve?"

"Ve sonra 'Aman Tanrım.' dedin, hepsi bu."

Elindeki kitap onu ürpertiyordu. Kitabı gösterge paneline koydu. "Askerin ismini hatırlamıyor musun?"

"Bana söylemedin."

"Söyledim. Ve daha sonra... sen gitmiştin. Dün akşam bana, zamanda bazı boşluklar yaşadığını söylemiştin. İşte burada birkaç saniyelik bir boşluk yaşadın. "

Martie inanmayan gözlerle baktı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Raymond Shaw." dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Martie'nin yüzünde yine boş ifade vardı, gözleri boşluğa bakıyordu. Fakat bu Skeet'in yaşadığı trans kadar derin görünmüyordu.

Dusty, ismin kişiyi harekete geçirecek bir anahtar olduğunun, haiku'nun alt bilinci talimat almaya hazır hale getiren bir şifre olduğunu düşündü.

"Mavi çam iğnesi." deyiverdi Dusty, çünkü bildiği tek Haiku buydu.

Gözleri donuklaşmıştı fakat Skeet'inki gibi seğirmiyordu.

Önceki akşam uyumak üzereyken bu mısralara tepki vermemişti; ve şimdi de herhangi bir tepki vermeyecekti. Onu harekete geçiren Dr. Yen Lo değil Raymond Shaıvdi, haikusu da Skeet'inkinden farklıydı.

Buna rağmen Dusty devam etti. "Çağlayanda."

Martie gözlerini kırpıştırdı. "Ne çağlayanı?"

"Yine buradan uzaklaştım"

Kocasına şüpheli bir biçimde bakan Martie "Öyleyse koltuğumu kim sıcak tuttu?" dedi.

"Ben ciddiyim. Yine gitmiştin. Skeet gibi ama biraz daha farklı bir biçimde. Sadece ismi söylediğinde, sadece Dr. Yen Lo dediğinde, saçmalamaya, kurallardan bahsetmeye, onu doğru biçimde yönlendirmediğim için benimle kavga etmeye başlıyor. Sen daha sert görünüyorsun. Doğru kelimelerin söylenmesi için bekliyorsun ve seni talimat almaya hazır hale getiren mısraları okumadığım için derhal bu halinden sıyrılıyorsun. "

Martie aklını oynatmış bir insana bakıyormuş gibi baktı kocasına.

"Aklımı oynatmadım." diye cevap verdi Dusty.

"Kesinlikle seninle evlendiğimde olduğundan daha tuhafsın. Skeet ile ilgili bu mesele de ne?"

"Dün, New Life kliniğinde tuhaf şeyler oldu. Sana bunları anlatmaya fırsatım olmadı."

"İşte sana fırsat."

Başını sağa sola salladı. "Daha sonra. İlkönce sana ne olduğunu bir netleştirelim. Ağzında çikolata var mı?"

"Ağzımda mı?"

"Evet. Ağzına attığın son parçayı bitirdin mi, yoksa hâlâ ağzında mı?"

Erimeye başlamış olan çikolata parçasını dilinin yardımıyla yanağından çıkarttı, ona gösterdi ve daha soma yeniden aynı yere itti. Yarısı ısmlmış parçayı ona doğru uzatırken, "Sanırım ısırılmamış bir parçayı tercih edersin?" dedi.

Dusty Martie'nin uzattığı çikolata parçasını alarak "Ağ-zmdakini yut." dedi.

"Bazen ağzımda eritmek hoşuma gidiyor."

"Bir sonrakini eritebilirsin." dedi Dusty sabırsız bir biçimde. "Hadi, çabuk yut şunu."

"Kesinlikle hipoglisemi var sende."

"Hayır, ben doğuştan asabiyim. " dedi Dusty çikolata parçasının ambalajını açmaya çalışırken. "Yuttun mu?"

Gırtlağını abartılı bir biçimde hareket ettirerek yuttuğunu gösterdi.

"Ağzında çikolata yok değil mi?" diye yineledi Dusty. "Yuttun değil mi? Tamamını."

"Evet, evet. Fakat bunun... "

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Yeniden boşluğa dalan gözler, hafifçe gevşeyen yüz, bir şey beklermiş gibi açılmış bir ağızla Dusty'nin bilmediği Ha-iku'nun okunmasını beklemeye başladı.

Dusty şiir yerine ona çikolata verdi, çikolatayı açık dudakları ve dişleri arasından hareketsiz haldeki dilinin üzerine yerleştirdi.

Dusty kendisinden uzaklaşırken, Martie gözlerini kırpıştırdı, Dusty'nin yarım bıraktırdığı cümlelerini tamamladı ve bu sırada ağzındaki çikolata parçasını fark etti.

Martie için bu an, Dusty'nin elindeki kitabı bekleme odasında yere düşürdükten sonra yeniden elinde bulması gibi sihir dolu bir şeydi. Yaşadığı şok içinde kitabı fırlatmaya hazırlanan Dusty bir anda kendine gelmişti. Martie kendine gelemedi: Şaşkınlıktan nefesi kesildi, tıkandı, öksürdü ve şekeri Pez kutusundan çok daha hızlı bir biçimde ağzından fırlatarak Dusty'i alnının ortasından vurdu.

"Onları eritmekten hoşlandığını sanıyordum." dedi Dusty. "Bu erimeye başlamış."

Alnındaki çikolata parçasını kâğıt mendille silen Dusty "Birkaç saniyeliğine gittin." dedi.

"Gittim," diye onayladı Martie, korku dolu bir sesle. Terapi sonrası meydana gelen rahatlama yavaş yavaş etkisini kaybediyordu. Ağzını, elinin tersiyle sinirli sinirli ovuşturduktan sonra küçük aynada yüzüne bakmak için güneşliği indirdi, aynadaki yansımasını görür görmez geri çekildi ve güneşliği kapattı. Koltuğuna doğru yaslandı. "Skeet," dedi.

Dusty mümkün olduğunca kısa bir biçimde, Sorenson-larm çatısında gerçekleşen tehlikeli girişimi, Skeet'in mutfağında bulduğu

defterdeki sayfalan, New Life Kliniği'ndeki olayları ve kısa bir süre önce kendisinin de zamanda boşluklar yaşadığının farkına vanşmı anlattı. "Hafıza kaybı, bilinç kaybı, adı her neyse. "

"Sen, ben ve Skeet" dedi Martie. Gösterge paneli üzerinde duran kitaba baktı. "Fakat. . . beyin yıkama?"

Dusty teorinin ne kadar tuhafgöründüğünün farkındaydı fakat geçen yirmi dört saat boyunca yaşadıkları teoriyi inanılır kılıyordu fakat yine de saçma bazı noktalar vardı. "Belki de öyle. Bize bir şeyler oldu. Bize bir şeyler yapıldı."

"Neden bize?"

Dusty saatine baktı. "Yola koyulsak iyi olacak. Ned'le buluşacaktım."

"Ned'in bunlarla ne alakası var?"

Dusty motoru çalıştırarak, "Hiçbir şey. Ondan benim için bir şeyler almasını istemiştim.. "

Dusty arabayı otoparktan çıkartırken, Martie, "Önemli soruya geri dönelim. Neden biz? Neden bunları biz yaşıyoruz?"

"Pekâlâ, ne düşündüğünü biliyorum. Bir boyacı, bir bilgisayar oyunları tasarımcısı ve zavallı Skeet. Kim bizimle uğraşarak, bizi kullanarak bir şeyler kazanabilir ki?"

Gösterge paneli üzerindeki kitabı eline alan Martie, "Kitaptaki adamın beynini neden yıkıyorlar?"

"Onu kendisini kontrol edenlere asla ulaşılamayacak bir biçimde bir suikastçiye dönüştürüyorlar."

"Sen, ben ve Skeet... suikastçi miyiz?"

" John Kennedy'yi vurana dek, Lee Harvey Oswald da bizim gibi büyük bir hiçti. "

"Öyle mi, teşekkürler."

"Öyle. Ve Sirhan Sirhan. Ve John Hinckley."

Dusty, okyanusun karanlık sularını görmediği halde psikolojik bir çöküntü yaşadığının farkındaydı, artık psikiyatrın ofisinin o rahatlatıcı atmosferi geride kalmıştı. Otoparkın çıkışında, çıkışı kapatan çizgili uzun kolun yanmda bulunan gişeye geldiğinde, Dusty bu küçük yapının kendisine yönelik bir tehdit barındırdığını hissetti. Bu küçük kulübe sanki Balkanlar'daki üniformalı canilerin makineli tüfekleriyle insanları soydukları ve bazen de öldürdükleri uzak ve ıssız bir sınır kapısındaki nöbetçi kulübesini andırıyordu. Kasiyer hoş bir kadındı, otuz yaşlarında, güzel, biraz tombul bir bayandı, kafasında kelebek figürlü bir toka vardı, Dusty, paranoyak hisler içinde, kadının göründüğünden farklı biri olabileceğini düşündü. Kapı kolu kalktığında ve otoparktan çıktığında, caddedeki arabaların yarısının, kendisini izlemekle görevli gizli ekipler olduğundan şüpheleniyordu.

52

Newport Center yolunda, uzun palmiye ağaçlan, sanki Dusty'i kullanmakta olduğu yol hakkında uyarmak ister gibi rüzgâr tarafından sarsılan uzun yapraklarını bir o yana bir diğer yana salladılar.

Martie "Pekâlâ, böyle bir şeyin yapıldığını kabul edelim, bunu kim yapmış olabilir? "

"Mançuıyalı Aday'da bunu yapanlar Ruslar, Çinliler ve Kuzey Koreliler."

"Artık Sovyetler Birliği yok." diye ekledi Martie. "Kendimi Asyalı totaliterlerin planladığı kurnaz planların bir parçası olarak düşünemiyorum bile."

"Filmde olsaydı bunun sorumlusu uzaylılar olurdu."

"Mükemmel." dedi Martie alaycı bir şekilde. " Fig New-ton'u çağıralım ve konuyla ilgili olarak onun engin bilgisine başvuralım."

"Belki de bunu bizi beyinsiz, robotvari tüketicilere dönüştürmek isteyen büyük şirketler yapmıştır. "

"Onlara gerek yok, ben öyleyim zaten." dedi Martie.

"Devlet adına çalışan gizli bir örgüt, entrikacı politikacılar, Büyük Birader."

"Bu biraz fazla gerçekçi gibi. Fakat, niye biz?"

"Biz olmasaydık, başka birileri olacaktı."

"Bu çok sağlam bir iddia olmadı."

"Biliyorum." dedi Dusty, umutsuzluk içinde.

Bulanık zihninin derinliklerinden gelen başka bir cevap dikkatini dağıttı. Fakat bu cevap, dikkatli bir incelemeye neden olacak kadar net değildi. Aslında bu cevabın kökenine inmeye çalıştığında, onu tamamen elinden kaçmyordu.

Önyargılı bakışı değiştiğinde şehre dönüşen ormanın resmini hatırladı. Burada da durum aynıydı, ağaçlar yüzünden şehri göremiyordu.

Şimşek ve balıkçılla ilgili rüyayı hatırladı. Tansiyon aletinin pompası gökyüzüne uçmuş, gözle görünmeyen bir el tarafından şişirilip sıkılıyordu. Bu rüyada kendisi ve Martie ile birlikte bir hayalet kadar saydam üçüncü bir kişi vardı.

Bu kişinin bir uzaylı mı, Büyük Birader'in bir ajanı mı yoksa başka biri mi olduğunu tam olarak bilmiyordu, bildiği şey, onun varlığı yüzünden karısının ve kendisinin acı çektiğiydi. Dusty, kendisini hipnotik programlarına dahil eden kimselerin, kendi kimliklerinin açığa çıkmasını önlemek için kendisini, şüphelenmeye başladığında onlardan değil, uzaylılar ve casuslar gibi varlıkları kesin belirli olmayacak şeylerden şüphelenecek şekilde programladıklarını bile düşündü. Düşmanı her an karşısına çıkabilirdi fakat aynı balıkçıl kâbusunda olduğu gibi görünmez olarak.

Dusty, Pasifik Sahil Otoyolu'na döndüğünde, Martie Mançuryalı Aday'ı açtı ve kitabın, bilincini dünyadan koparan adı içeren ilk cümlesini okudu. Dusty, karısının bu cümleyi okurken ürperdiğini gördü fakat Martie, bu kez o kopuk ve garip yüz ifadesine bürünmedi.

Daha sonra ismi sesli bir biçimde söyledi, "Raymond Shaw," fakat bu defa da ürperme dışında bir tepki olmadı.

"Belki de kendin okuduğunda ya da söylediğinde etkili olmuyordur." dedi Dusty, "Sadece başka birisi söylediğinde."

"Ya da belki de artık ismin etkisini bildiğim için artık etkisini kaybetmiştir."

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

"Dinliyorum."

Yaklaşık on saniye sonra bilinci tam olarak yerine geldiğinde, Dusty, "Hoş geldin. Bu teori de böyle çürütüldü."

Martie çatık kaşlarla kitaba bakarak, "Bunu eve götürmeli ve yakmalıyız." dedi.

"Bir işe yaramaz. İçinde ipuçları var. Sırlar.

Kitabı sana veren kişi ki ben hâlâ kitabı senin almadığını ve başka biri tarafından sana verildiğini düşünüyorum; bu kişi kim olursa olsun, bizi programlayanların karşısında yer alan bir kişi olmalı. Bu kişi ya da kişiler bize ne olduğunu anlamamızı istiyorlar. Ve kitap da bir anahtar. Bunu bu kilidi açman için sana verdiler. "

"Öyle mi? Neden sadece yanıma gelip, 'Hey, bayan, kim olduğunu bildiğimiz bazı insanlar, tahmin bile edemeyeceğiniz nedenlerden dolayı beyninizle oynuyor, beyninize otofobi ve bizim bile bilmediğimiz bir sürü şey yerleştiriyor, biz de bundan hoşlanmıyoruz.' demekle yetinmediler?"

"Peki, bunların devlete bağlı gizli bir kurum tarafından yapıldığını ve bu kurum içinde bu projeyi ahlaki açıdan doğru bulmayan insanlar bulunduğunu düşünelim."

" Dusty, Skeet ve Martie, Beyin Yıkama Operasyonu'na karşı."

"Evet. Fakat bizimle açık açık görüşemiyorlar."

"Neden?" diye sordu Martie ısrarcı bir biçimde.

"Çünkü o zaman öldürülebilirler. Ya da belki de işlerini ve maaşlarını kaybetmekten korkuyorlardır. "

"Ahlaki açıdan karşılar fakat maaşlarını kaybetmeyi göze alacak kadar değil. Bu kısım tüyler ürpertici bir biçimde gerçekçi. Fakat geri kalanı... Bana bu kitabı veriyorlar falan filan. Daha sonra bir nedenden ötürü beni kitabı okumamak üzere programlamış gibi görünüyorlar."

Dusty kırmızı ışıkta durdu. "Bir aksak bir öykü oldu sanırım."

"Oldukça aksak."

Newport Limanı ile arkasındaki koy boyunca uzanan kanalı birleştiren köprünün üzerinden geçiyorlardı. Güneşsiz gökyüzü altında, engin deniz koyu gri rengiyle göz alıyordu; esen meltem ve akıntı nedeniyle, Dinozor Çağından kalma korkunç bir sürüngen gibi pullu bir görüntü sergiliyordu.

"Fakat aksak olmayan bir şey var." dedi Martie "kesin olan bir şey: Susan'a olanlar. "

Martie'nin sesindeki korku, Dusty'nin ilgisini limandan karısına doğru yönlendirmesine neden oldu. "Ne olmuş Su-san'a? "

"O da zamanda atlamalar yaşıyor. Küçük süreçler değil. Oldukça uzun periyotlar. Bütün bir gece."

Gözlerindeki Valium perdesi yavaş yavaş kalkıyordu, suni sakinliğin yerini yeniden endişe alıyordu.

Dr. Ahriman'in ofisinde, suni solgunluk onu terk etmiş, yerini parlak şeftali rengine bırakmıştı fakat şimdi gözlerinin altında, hassas teni üzerinde gölgeler toplanıyordu, son ışıklarını da kaybeden bir kış akşamı gibi yüzü giderek kararı-yordu.

Köprünün diğer ucunda kırmızı işaret yeşile döndü. Trafik akmaya başladı.

Martie, Dusty'e Susan'ın görünmez tecavüzcüsünden bahsetti.

Dusty tedirgin olmuştu. Korkmuştu. Şimdi tedirginlik ve korkudan daha kötü bir his kalbini sarmıştı.

Bazen gecenin karanlığında uyandığında ve Martie'nin o tatlı yumuşak nefesini dinlemeye başladığında, içine basit bir korkudan çok daha ağır ölümcül bir korku doluyordu. Gece içilen birkaç kadeh şarabın, biraz fazla krem sosunun ve bazen de acı bir sarımsak parçasının ardından, zihni de midesi gibi ekşiyor ve alacak karanlık öncesinde etrafı genelde yaptığı gibi sessizliğin güzelliğinden keyif alarak, huzur bularak değil, boşluğun tehdidi altında seyre dalıyordu. Yaşamının büyük bir kısmında kendisine dayanma gücü veren inancının yerini böyle gecelerde şüphe alıyordu. Martie'yle birlikte geçirecekleri tek yaşamın bu olduğunu, bunun ardında akim hayalin alamayacağı bir karanlık olduğunu, burada yalnızlığa bile yer olmadığını düşünüyordu. Ölene kadar birlikte olmak onun için yeterli değildi, sonsuza dek birlikte olmak istiyordu; içinden gelen ümit kırıcı bir ses ise sonsuzluğun bir kandırmaca olduğunu söylediğinde, uzanıp yanmda uyumakta olan Martie'ye dokunuyordu. Onu uyandırmak gibi bir niyeti yoktu, sadece onun aracılığıyla, onun her zaman sahip olduğu ve en ufak dokunuşla bile hissedebileceği şeyi hissetmek istiyordu: Ondaki Tanrısal dokunuşu, ölümsüzlüğü ve kendine vaat edilen ölümsüzlüğü hissetmek.

Martie'nin ağzından Susan'ın hikâyesini dinlerken, Dusty yine şüphenin esiri olmuştu. Başlarına gelen her şey gerçekdışı, anlamsız görünüyordu, sanki bunlar yaşamı sürükleyen kaosun belirtisi gibiydi. Dusty'nin ruhunu, beklenen son geldiğinde, bunun sadece bir son olacağı, bir başlangıç olmayacağı yönünde bir his kaplamıştı. Dusty, ayrıca son hızla yaklaştıkları bu sonun zalim ve merhametsiz bir ölüm getireceğini hissediyordu.

Martie konuşmasını bitirdiğinde, Dusty cep telefonunu ona doğru uzattı. "Susan'ı tekrar ara."

Martie numarayı tuşladı. Telefon uzun bir süre çaldı.

"Gidip alt kattaki emeklilerin nereye gittiğini bilip bilmediklerini soralım." dedi Martie. "Çok uzakta değiliz."

"Ned bizi bekliyordu. Bana getirdiği şeyi aldıktan sonra Susan'a gideriz. Fakat emin olduğum bir şey var, bu da onu rahatsız eden kişinin Eric olmadığıdır."

"Çünkü bunu yapan kişi, sana, bana ve Skeet'e olanlardan sorumlu olanlardan biri olmalı."

"Evet. Lanet olası Eric bir yatırım danışmanı, işi gücü rakamlar olan bir adam. Beyin kontrol uzmanı değil."

Martie yeniden Susan'ın numarasını tuşladı. Telefonu iyice kulağma yaklaştırdı. Telefonun bir an önce açılması için duyduğu gerginlik yüzünden okunuyordu.

53

Ned Motherwell'in '82 Chevrolet Caraaro'su, boyasız fakat sürekli yenilenen astarı, garip farları, krom egzoz borusu dışında hiçbir yeri parlamayan kaportası ile kendisi için bir övünç kaynağıydı. Alışveriş merkezinin otoparkının buluşmak üzere sözleştikleri güneydoğu köşesine park ettiği otomobil, filmlerde kaçakların kullandıkları otomobilleri andırıyordu.

Dusty arabasını birkaç araba öteye park etmişti, Ned Camaro'sundan indi, araba pek ufak sayılmazdı fakat Ned arabadan daha iri duruyordu. Kapıyı kapatmak için öne doğru eğildi. Havanın soğuk olmasına ve akşam saatlerin yaklaşmış olmasına rağmen, üzerinde her zamanki gibi beyaz kargo pantolonu ve beyaz tişörtü vardı. Sanki Camaro'su arıza yapsa, onu tamirciye kadar taşıyacakmış gibi görünüyordu.

Otoparkın etrafındaki ağaçlar esen rüzgârla birlikte sarsıldı ve küçük toz ve çöp kümeleri havalanarak kaldırıma saçıldı. Ned bu hareketlenmenin farkına varmadı bile.

Dusty camı indirdiğinde, Ned Martie'ye bakıp gülümseyerek "Selam Martie." dedi

"Selam Ned."

"Rahatsız olduğunu duydum, geçmiş olsun."

"Sağol, söylediklerine göre daha ömrüm varmış. "

Ahriman'ın bekleme odasından telefon ettiğinde Dusty Martie'nin hasta olduğunu ve kendisini eczaneye ya da kitapçıya gidemeyecek kadar kötü hissettiğini; onu arabada yalnız bırakıp bir yere gitmek istemediğini söylemişti

"Bu adam için çalışmak çok zor ." dedi Ned, Martie'ye dönerek, "bu nedenle onunla yaşamanın ne kadar güç bir şey olduğunu biliyorum. Alınmadın değil mi patron?"

"Alınmadım."

Ned camdan içeri ilaç dolu bir torba uzattı. Torbanın içinde Dr. Closterman'ın verdiği Valium reçetesi bulunmaktaydı. Ned'in diğer elinde kitapçıdan aldığı büyük torba vardı.

"Bana bu sabah Haiku nedir diye sorsaydımz," dedi Ned, "onun tekvando benzeri uzakdoğu dövüş sanatlarından biri olduğunu söylerdim. Ama öğrendim ki, bu kesik şiirlere haiku deniyormuş. "

"Kesik?" diye sordu Dusty torbaya bakarak.

"Benim arabam gibi." dedi Ned. "Kesik, akıcı. Hoş şeyler. Kendim için de bir kitap aldım."

Dusty, torbada yedi haiku kitabı olduğunu gördü. "Bir sürü."

"Bir raf dolusu vardı." dedi Ned. "Bu kadar küçük bir şey için."

"Sana yarın bir çek yazarım."

"Acele etmene gerek yok patron. Kredi kartımla aldım. Daha süresi var.. "

Dusty, camdan Ned'e Martie'nin anahtarım uzattı. "Va-let'e bakmak istediğinden emin misin? "

"Bakmak istiyorum ama köpekler hakkında pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Bilinmesi gereken pek fazla şey yok." Dusty Ned'e köpeğin yemek tasının nerede olduğunu söyledi. "İki tas verirsin. Daha sonra yürümek ister fakat on dakika arka bahçeye bı-raksan da olur. Orada işini görür. "

"Sonra evde yalnız kaldığında sorun çıkartmaz mı? "

"Su kabı dolu, uzaktan kumanda önünde olduğu müddetçe, mutlu olmaması için bir neden yok."

"Annemin de minnoşları vardı." dedi.

Koca Ned'in ağzından minnoş lafını duymak, NFL oyuncusunun ayağına bale pabuçlarına geçirip sahneye fırladığını görmek gibi bir şeydi.

"Bir keresinde komşusu, annemin en çok sevdiği sarmanlarından birini zehirledi. Bayan Jingles. Yani bu kedinin adıydı, komşumuzun değil. "

"Kim bir kediyi zehirlemek ister ki?" diye sordu Dusty.

"Yanımızdaki evde bir uyuşturucu laboratuarı işletiyordu." dedi Ned. "İnsan müsveddesi bir adamdı. Bacağını kırdım, 911'i aradım, onun yerine konuşarak merdivenlerden düştüğümü, yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Ambulansı gönderdiler, laboratuarı gördüler ve işletmeyi çökerttiler. "

"Yani bir uyuşturucu patronunun bacaklarını mı kırdın sen?" dedi Martie. "Bu biraz riskli değil mi?"

"Pek değil. Birkaç gün sonra, arkadaşlarından biri bana ateş etti fakat yeterince hızlı olmadığı için isabet ettiremedi. İki kolunu da kırdıktan sonra onu arabasma bindirdim. Arabayı yol kenarına ittim, daha sonra onun yerine 91 1'i aradım ve yardım istedim. Geldiklerinde arabanın bagajında kirli parayı ve uyuşturucuyu buldular, kolları iyileştikten sonra onu on yıl içerde tuttular. "

"Bunların hepsini bir kedi için mi yaptın?" diye sordu Dusty merakla.

"Bayan Jingles güzel bir kediydi. Ayrıca o annemin kedi-siydi. "

Martie "Valet'in emin ellerde olduğunu hissediyorum." dedi.

Ned gülümseyerek ve başıyla onaylayarak, "Yavrunuza kötü bir şey olmasına asla izin vermem. "

Aynı bölgede, Balboa Boulevard'da, Susan'ın evinden birkaç blok ötede, Martie haiku kitaplarına bakıyordu ki, birden kitabı elinden düşürdü, vücudunun acı içinde kasılmaya başlamasıyla birlikte iki büklüm oldu. "Kenara çek, kenara çek hadi. Hemen kenara çek."

Yaptıkları acıdan değil, korkudandı. Direksiyona yapışacağından, arabayı karşı yöne sokacağından korkuyordu.

Dusty'nin artık kansmda görmeye alışmış olduğu, içimde canavar var korkusu.

Yazm sahil kalabalıklaştığmda, Dusty'nin arabayı park edecek bir yer bulması için uzun süren bir panik atak yaşaması gerekebilirdi. Ocak ayı olduğu için hemen kenara çekti.

Kaldırımda, hastanelik edilecek birkaç ihtiyar anyormuş gibi görünen çocuklar kaykaylanyla vınlayarak yanlarından geçtiler. Araba altında kalıp ölmek isteyen bisikletliler ise solda belirdi.

Kimse Dusty ve Martie ile ilgilenmiyordu. Tekrar bağırmaya başlasa durum değişebilirdi.

Dusty, kansı kafasını gösterge paneline vurmaya başlarsa ona nasıl hakim olabileceğini düşünüyordu. Bunu kolay yoldan halledebilmesine yardımcı olacak bir yol bulamadı. Panik anında, Martie direnecek, kurtulmak isteyecek, o ise, istemeden kansmm canını yakmak zorunda kalacaktı.

"Seni seviyorum." dedi Dusty çaresizce.

Daha sonra onunla konuşmaya başladı. Koltuğunda ileri geri hareket ederken, nefes almaya çalışırken, doğum sancısı çeken bir kadın gibi inilderken ve paniği yaşarken onunla sakince konuştu.

Onu yatıştırmaya ya da ona ilgi göstermeye çalışmadı, sadece tanıştıkları günü anlattı ona.

Tanışmaları tam bir felaketti. Restoranda bağırıp çağm-yordu, fakat oraya en son gidişinden itibaren geçen altı hafta içinde restoranın sahibinin değiştiğini bilmiyordu. Yeni şef, eğitimini İzlanda Kırsal Yemekler Enstitüsü'nde görmüş olmalıydı; çünkü yemekler soğuktu ve volkanik kül tadıyordu. Komi Dusty'nin üzerine, Dusty de Martie'nin üzerine bir bardak su dökmüştü. Garson ise krem sos kasesini üzerine devirmişti. Sıra tatlıya geldiğinde mutfakta çıkan yangın itfaiyeye gerek duyulmasına neden olmayacak kadar küçük fakat bir komi, bir garson, şefgarson ve aşçı yamağının -Sa-moalı iri bir adam- yangın söndürücülerle müdahale etmesini gerektirecek kadar büyüktü; aslında bu kadar çok köpüğe ihtiyaç duyulmasının nedeni, acemi itfaiyecilerin hedefi şaşırıp köpüğü yangın yerine birbirlerine sıkmalarıydı. Açlıktan ölecek bir halde restorandan çıktıktan sonra bir kafede yenilen telafi yemeğinin ardından Dusty ve Martie ömür boyu birlikte olmalarına neden olacak kadar çok gülmüşlerdi.

Şimdi gülmüyorlardı fakat aralarındaki bağ her zamankinden daha güçlüydü. İster Dusty'nin sakin konuşması, ister Valium'un sakinleştirici etkisi, isterse Dr. Ahriman'ın telkinleri, neden her ne olursa olsun, Martie tam bir panik atak yaşamadı. İki ya da üç dakika içinde, korkusu dağıldı, yeniden doğruldu.

"Daha iyiyim." dedi Martie. "Fakat kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum. "

"Kuş boku." diye düzeltti Dusty.

"Evet." Havanın kararmasına bir saat kalmasına rağmen, yoldan geçen arabaların yarısının farları yanıktı. Gökyüzünde oldukça yavaş bir hareketle batıdan doğuya doğru gitmekte olan bir bulut

kümesi erken çöken ve uzun sürecek bir alacakaranlığın habercisi gibiydi.

Dusty farlarını yaktı ve akmakta olan trafiğe katıldı.

"Teşekkür ederim." dedi Martie.

"Elimden gelen başka bir şey yoktu."

"Bir dahaki sefere yine konuş. Sesin bana destek veriyor."

Dusty ne zaman karışma vücudu korkudan kasılmamış halde, gözlerinde yeni gelen bir panik dalgasının ışığını görmeden sarılabileceğini düşündü. Acaba bir kez daha sarıla-bilecek miydi?

Kükreyen deniz derinliklerden çıkmak ve karayı sarmak istedi, rüzgârın savurduğu sahil ise kum dolu parmaklarını yaya yolunda gezdiriyor, yavaş yavaş kaldırımın üzerini örtüyordu.

Denizi gözleyen gözcüleri andıran üç martı tırabzan üzerinde farklı noktalara tünemiş, kararsız bir biçimde fırtınalı denize mi, yoksa karanın daha fazla korunak sunan iç kısımlarına mı yönelmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Martie ve Dusty, dik merdivenleri çıkıp üçüncü katın sahanlığına vardıklarında, kuşlar birer birer havalanıp, doğuya, kuvvetli esen rüzgârın içine doğru süzüldüler. Hiçbir zaman sessiz olmayan martılar, havalandıktan sonra tek bir ses çıkarmadı.

Martie kapıyı çaldı, bekledi ve sonra tekrar çaldı fakat Susan cevap vermedi.

Kendi anahtarını kullanarak iki kilidi de açtı. Daha sonra kapıyı açtı ve iki kez Susan'a seslendi fakat yine cevap gelmedi.

Ayaklarını paspasa sildikten sonra içeri girdiler, kapıyı kapattılar ve bu kez daha yüksek bir sesle Susan'a seslendiler. Mutfak loştu fakat yemek odasının ışıkları yanıyordu. "Susan?" diye yineledi Martie fakat yine cevap alamadı. Dairenin içi çok gürültülüydü, fakat

gürültünün nedeni rüzgârdı. Sedir çatıyla çene çalıyordu. Saçaklarla eğleniyor ve gülüşüyordu. Her yarıkta ıslık çalıyor, her camda fısıldıyordu.

Oturma odası karanlıktı, hiç ışık yoktu, perdeler kapalıydı. Antre de karanlıktı. Fakat yatak odasından parlak bir ışık geliyordu. Banyoda, kapmm aralığından floresan lambanın ışığı süzülüyordu.

Tereddütlü bir biçimde yeniden Susan'a seslenen Martie yatak odasına yöneldi. Dusty, banyo kapısını itmeden önce anlamıştı. Gül suyu kokusu, koca bir bahçe gülün bastıra-mayacağı bir kokuyu başansız bir biçimde gizliyordu.

O artık Susan değildi. Bakteriler nedeniyle şişmiş bir yüz, yeşile dönmüş bir ten, kafatası içindeki basınç nedeniyle fırlamış gözler, içinden salya ve sümük sızan ağız ve burun, öldükten sonra insanı bir köpeğe benzeten dilin o garip hali: Sıcak suyun da etkisiyle, doğadaki en ilkel canlılar tarafından Susan bir kâbus malzemesi haline gelmişti.

Dusty, küvetin yanındaki tuvalet masasının üzerinde bir defter gördü. Düzgün el yazısı gözüne ilişti. Aniden kalbi dehşetle çarpmaya başladı. Dehşetin nedeni zavallı bir kadının küvetinde ölü bulunması değildi, bu dehşet ucuz korku filmlerinde hissedilen türden bir korku da değildi. Tüm bunların kendisi, Martie ve Skeet için anlamını kavradığında

Dusty korkudan buz kesmişti. Bu tablo sayesinde içinde bulundukları durumu fark etti, olup bitenin bir şaka olmadığını kavradı. Tehlikeye, birbirlerinden gelebilecek tehlikeye, kendi kendilerini maruz bırakabilecekleri tehlikeye düşündüğünden çok daha yakın olduklarının farkına vardı. Bu, bir anlamda, belirli bir açıdan Martie'nin otofobisini de açıklıyordu.

Notun bir iki kelimesini okumamıştı ki, Martie'nin kendisine seslendiğini duydu, yatak odasından çıktığını ve antreye yöneldiğini fark etti. Hemen dönerek hamle yaptı ve Martie'nin yolunu kesti "Hayır."

Martie sanki kocasının banyoda görmüş olduğu her şeyi gözlerinden okumuş gibi "Aman Tanrım. Hayır, ölmediğini söyle, onun ölmediğini söyle." diye haykırdı.

Dusty'i iterek geçmek istedi fakat Dusty onu tuttu ve oturma odasına doğru yöneltti. "Böyle bir sonu görmek istemezsin."

Martie'nin içinde bir şeyler parçalandı, Dusty onu daha önce bir kez bu halde görmüştü, hastanede babasının kanserin zaferini kabul ettiği gün, onun ölüm döşeğinde perişan halde aynı bir bez bebek gibi yürüyemeyecek ve aynı destekleri alınmış bir korkuluk gibi ayakta duramayacak halde kalmıştı.

Dusty'nin kendisini sürükleyerek götürdüğü oturma odasında Martie gözyaşları içinde yere yığıldı. Dantelli bir yastığa uzandı ve onu göğsüne bastırdı, yastığı sanki kanayan kalbinin acısını dindirmek ister gibi hiddetli bir biçimde göğsüne bastırdı. Yaslı rüzgâr sesleri arasında, Dusty 91 1'i aradı, fakat acil yardım ekibinin gelişi saatler sürdü.

54

Daireye ilk ulaşanlar, öğlen yedikleri yemekten kaynaklanan sarımsak kokusunu çiğnedikleri naneli sakızla gidermeye çalışan ve ortalığı birbirine katan rüzgârı arkalarda bırakarak gelen iki polis memuruydu.

Susan'ın dairesindeki hava -Martie'nin iniltileri, Dusty'nin onu yatıştırmaya yönelik mırıltılı sözleri, dışarıda esmekte olan rüzgârın uğultusu- ölümün hemen ardından akla mantığa sığmayacak bir biçimde yeşeren kırılgan bir ümidin yaşamasına imkân vermişti. Dusty, gördüklerine rağmen içinde böyle bir ümit olduğunu biliyordu: Kendisini şahit olduğu her şeyin yanlış olduğuna, ölenin aslında ölmediğine, sadece bilincinin kapalı ya da komada olduğuna veya uyuduğuna ve bir an uyanıp oda içinde yürümeye başlayarak etrafmdakilerin yüzlerinin neden böyle kederli olduğunu anlamaya çalışacağına inandırmaya çalışan çılgın, ümitsiz, için için yanan, tamamen sönmemiş fakat açması bir dilek. Susan'ın yeşile dönmüş tenini, gırtlağının etrafının karardığını, şişmiş suratını, salyasını görmüştü, fakat içinden gelen ince ve mantıksız bir ses, kendisine gördüğü her şeyin gölgeler ve ışık oyunlarından meydana geldiğini, onun bunları yanlış algıladığım söylüyordu. Cesedi görmemiş olan Martie'de bu his Dusty'ninkinden daha kuvvetli olmalıydı.

Polisler, sadece daire içindeki varlıklarıyla tüm bu ümitleri söndürdüler. Nazik, yumuşak bir ses tonuyla konuşan, profesyonel fakat aynı zamanda iri, uzun boylu ve sağlam yapılı adamlardı. Sadece boyutları bile gerçekdışı ümidi söndürecek kadar gerçekçiydi. Kendi aralarındaki konuşmalarda geçen "ceset" ve olayın açık bir intihar vakası olduğunu belirten "muhtemel 10-56 vakası" sözleri duyuluyordu,bu konuşmalar ölüm gerçeğini

kelimelerle perçinledi, memurlardan birinin kemerine takılı olan telsizden duyulan mesaj-lardaki cızırtılar kaderin ürkütücü sesi gibiydi; anlaşılamayan fakat göz ardı da edilemeyen sesi.

İki üniformalı polis memuru daha geldi, arkalarından iki sivil giyimli dedektifve onların peşinden adli tıptan gelen bir kadın ve bir erkek. İlk gelen iki memur tüm umutlan ortadan kaldırmıştı, bu büyük görevli kitlesi ise ölüme hesap defterine yaklaşan bir muhasebeci edasıyla, günlük çalışma rutini ve monotonluğu içinde yaklaşarak, ölümün gizemini ve kendine has gururunu ortadan kaldırmıştı.

Polisler, birçok soru sordular fakat soruların sayısı Dusty'nin beklediğinden azdı. Bunun nedeni, mevcut sahnenin ve cesedin durumunun şüpheye yer bırakmayacak şekilde intihara işaret etmesiydi. Maktulün bıraktığı dört sayfa uzunluğundaki not, duygularım ve umutsuzluktan kaynaklanan tutarsızlığı açık bir biçimde sergiliyordu.

Martie, el yazısının Susan'a ait olduğunu söyledi. Su-san'ın annesine yazdığı fakat postaya vermediği bir mektupla ve telefon defterindeki el yazısıyla yapılan karşılaştırma taklit ihtimalini de ortadan kaldırdı. Yapılan araştırma sonunda cinayet şüphesinin ortaya çıkması durumunda, bir el yazısı uzmanının analizine başvurulmasına karar verilmişti.

Martie, intihar notunda da belirtildiği üzere, Susan Jag-ger'ın on alü aydan beri agorafobi mağduru olduğunu, kariyerinin mahvolduğunu, evliliğinin bittiğini, depresyon geçirdiğini teyit ediyordu. Tüm bunlara rağmen, Martie'nin Susan'ın intihara başvurmayacak bir kişi olduğu yönünde söylediği sözler, Dusty için bile, iyi bir dostun isminin lekelenmesini ve anıların kirlenmesini önlemeye yönelik sözler olmaktan öte bir anlam ifade etmiyordu.

Aynca, Martie'nin polise ve Dusty'e yansıtmadan duygusal anlamda kendini suçlaması, kendisinin de olayın intihar olduğuna inandığını ortaya koyuyordu. Susan'ın kendisine ihtiyacı olduğunda onun yanında olmadığı, önceki akşam Susan'ı aramadığı ve ona müdahale etmediği için kendisini suçluyordu.

Polisler gelmeden önce, Dusty ve Martie, Susan'ın arkasında bir ya da iki çay kaşığı dolusu somut izler bırakmış olan hayalet görünümlü gece ziyaretçisi hakkında konuşmamaya karar vermişlerdi. Martie bu hikâyenin sadece polisin Susan'ın dengesiz ve hatta çatlak bir kadın olduğuna inanmasına yarayacağına ve bunun da onun ismini lekeleyeceğine inanıyordu.

Martie, bu hassas konunun açılmasının otofobisiyle ilgili sorular sorulmasına neden olabileceğinden endişe etmekteydi. Onların sorgulayan ve yargılayan bakışlan altında olmak istemiyordu. Susan'a herhangi bir biçimde zarar vermemişti, fakat kendisinin şiddet eğilimli bir kişiliğe sahip olduğu yönünde bir kanı geliştirmeleri durumunda dedektifler intihar şüphesini rafa kaldıracak ve onun kendisine karşı duyduğu korkunun son derece mantıkdışı olduğu kararına varana kadar onu sorgulayacaklardı. Tüm bunların yarattığı stresin onların yanında yeni bir panik atağa yol açması durumunda, polisler onun kendisine ve etrafındakilere zarar verebileceğini düşünerek, kanunun kendilerine tanıdığı yetkiye dayanarak, fakat Martie'nin iradesine karşı gelerek, yetmiş iki saat boyunca bir akıl hastanesine kapatacaklardı.

"Böyle bir yerde bulunmaya tahammül edemiyorum." demişti Martie, Dusty'e ilk polisin olay yerine gelmesinden önce. "Kapalı. Gözlem altında. Buna dayanamazdım."

"Böyle bir şey başına gelmeyecek." diye söz vermişti Dusty.

Dusty, Susan'a tecavüz eden hayalet konusunda ağzını sıkı tutma konusunda karısı ile hemfikirdi. Fakat bu konuyla ilgili olarak

karısına açıklamadığı başka nedenleri de vardı. Martie'nin kocasından beklediği şekilde, Dusty Susan'ın intihar etmediğine, en azından bunu bilinçli olarak yapmadığına inanıyordu. Bununla birlikte, bu fikrini polise açıklaması, yüzü olmayan komplocuların ve son derece etkili zihin kontrol tekniklerinin dahil olduğu olağanüstü bir dava ile karşı karşıya bulundukları konusunda polisleri inandırmak için başarısız bir girişimde bulunması durumunda, Martie'nin ve kendisinin bir şekilde hafta sonuna kadar yaşatılmayacağım biliyordu.

Bugünse günlerden Çarşambaydı.

Dr. Yen Lo'nun romanını keşfetmesinden bu yana ve özellikle de bekleme odasının zeminine düşen kitabın sihirli bir biçimde ellerine dönmesinden sonra, hızla büyümekte olan bir tehlike hissi altında ezilmekteydi. Saatin çalıştığını duyuyordu. Saati, göremiyor, duyamıyordu fakat saatten çıkan her sesin yankısını ta kemiklerinde hissediyordu. Zaman kendisi ve Martie aleyhine işliyordu. Aslında korkusu o denli büyümüştü ki, polislerin huzursuzluğunu yanlış değerlendirerek kendisinden şüphelenmelerinden endişe ediyordu.

Susan'ın yeni kocasıyla birlikte, Arizona'da yaşayan annesine ve yeni karısıyla birlikte Santa Barbara'da yaşayan babasına telefonla haber verilmişti.

Her ikisi de yola çıkmıştı. Davadan sorumlu dedektif olan Teğmen Bizmet'in Martie'yi Susan ve kocası arasındaki yabancılaşmanın ciddiyeti konusunda sorgulamasının ardından kendisi de Eric'i aradı, karşısına çıkan telesekretere adını, rütbesini ve telefon numarasını bıraktı fakat olanlar hakkında bir şey söylemedi.

Kısa sarı saçları, heybetli gövdesi ve matkap gibi delici bakışları ile Bizmet, Dusty'e artık orada işlerinin bittiğini söylerken Martie yeni bir otofobi nöbetine yakalandı.

Dusty nöbetin işaretlerini tanıdı. Gözlerdeki dehşet. Korku dolu ifade. Bembeyaz bir yüz..

Kalkmış olduğu kanepeye çöktü, öne doğru eğildi, daha önce arabada olduğu gibi kendi kendini kucaklayarak sarsmaya başladı, titriyor ve nefes almak için çabalıyordu.

Bu kez, polislerle beraber oldukları için karısına ilk tanıştıkları günlerden kalma hatıralarını anlatamıyordu

Dusty. Çaresiz bir biçimde karısının yanmda duruyor, bunun bir panik atağa dönüşmemesi için dua ediyordu.

Teğmen Bizmet, Dusty'i oldukça şaşırtan bir biçimde Martie'nin otofobi krizini bir keder nöbeti olarak algıladı. Dehşet dolu gözlerle Martie'ye baktı, teselli etmek için ağzında birkaç lafgeveledi, Dusty'e duygularını paylaştığını sergileyen bir ifadeyle baktı.

Diğer polislerin bazıları Martie'ye baktılar, daha sonra görevlerine ve sürdürmekte oldukları konuşmalarına geri döndüler, iyi koku alan burunları bu kez başarısız olmuştu.

"İçiyor mu?" diye sordu Bizmet, Dusty'ye.

"Ne yapıyor mu?" diye soruyla cevapladı soruyu Dusty. O kadar gergindi ki ilk anda içmek kelimesi kendisine sanki Swahili dilindeki bir kelimeymiş gibi gelmişti, anlamını anımsayamamıştı. "Ah, içmek, evet, biraz. Neden?"

"Onu güzel bir bara götür, birkaç kadeh içki içir, sinirlerinin gevşemesini sağla. "

"İyi bir tavsiye." dedi Dusty.

"Fakat sen içme." dedi Bizmet kaşlarını çatarak ve emreder bir ses tonuyla. Kalbi hızla çarpmaya başlayan Dusty, "Ne?" deyiverdi.

"O birkaç kadeh içebilir fakat arabayı sen kullanacak -san, sen sadece bir tane içebilirsin."

'Tabi, elbette. Eve hiç mahkeme celbi gelmemişti. Gelmesini de istemiyorum. " Martie sarsıldı, titredi, nefesi kesildi; keder içinde birkaç kez hıçkırıklara boğulmayı akıl edecek kadar bilinci yerindeydi. Aynı arabada olduğu gibi, bir iki dakika içinde nöbet sona erdi.

Bizmet'in teşekkürlerinin ve anlayış dolu sözlerinin ardından, dairede bir iki saat geçirdikten sonra karanlıkta yola koyuldular.

Akşamüzeri yaşanan uğultu henüz dinmemişti. Serin esinti Pasifik'in ve yakındaki sahildeki yosunların iyotla karışık kokusunu taşıyordu; rüzgâr, Duşty ile Martie'yi rahatsız ediyordu, sanki delilleri sakladıklarını ve suça ortak ol-duklarını fısıldıyor gibiydi.

Palmiye yapraklarının karmaşık uğultusu içinde, Dusty bir saatten gelen yarı işitilir, ritmik tik tak seslerini duyuyordu. Bu sesleri, yürüyüş sırasında attıkları adımlarda, önünden geçtikleri okyanusa bakan evlerden birinin verandasında duran bir metrelik dekoratifyel değirmeninin dönüşünde ve iki kısımdan oluşan kalp atışının kısımları arasında da duymuştu. Zaman geçiyordu.

55

Davy Crockett, Alamo'yu cesurca savunuyordu fakat bu kez yanında yalnızca her zamanki vatansever dostları savaşmıyordu. Bu kez, Davy Eliot Ness'in ve FBI'ın sağladığı önemli desteği de yanma almıştı.

İnsan, Alamo'daki yürekli askerlerin elinde yarı otomatik tüfekler olması durumunda, 1836 yılında yaşanan savaşın sonuçlarının farklı olabileceğini düşünebilirdi. Makineli tüfeğin ilkel versiyonu olan mitralyözün icadına daha yirmi altı yıl vardı. Bu dönemde otomatik tüfekler bile kullanılmıyordu ve askerlerin elindeki en gelişmiş silahlar, namludan doldurulan tipteki silahlardı.

Alamo'yu savunanlar bu kez kötü durumdaydılar; çünkü hem Meksikalı askerlerin hem de alkolün yasaklandığı dönemde yaşayan yarı otomatik tüfeklere sahip bir grup acımasız gangsterin kuşatması altındaydılar. Al Capone'un kötü niyetli kurnazlığı ve General Santa Anna'nın askeri strateji becerisi Crockett ve Ness'in karşı koyabileceğinden çok daha üstün bir seviyedeydi.

Doktor, bu epik savaşı uzayadamlarım ve Galaksi Kumanda koleksiyonundan alacağı birkaç uzay teknolojisi ürünü silahla karmaşıklaştırmayı düşündü. Bu çocukça isteğe karşı çıktı; çünkü yaşadığı deneyimler kendisine bir oyunda zamandan bağımsız unsurların sayısı ne kadar artarsa, oyundan alınabilecek keyfin o denli azalacağını göstermişti. Oyunun sürükleyici bir hal alması için uçarı hayal gücünü kontrol altına alması, zekâ ürünü ve inanılır bir yapıya dayalı bir senaryoya sadık kalması gerekiyordu. Hudut askerleri, Meksikalı askerler, FBI, gangsterler ve uzayadamlarmm bir arada olması çok aptalcaydı.

Doktor, kırmızı ipek kemeri olan siyah ninja tarzı pija-malarıyla ve çıplak ayaklarıyla yavaşça oyun tahtasının etrafında dolaştı ve kurnazca düşman ordularının konumlarını analiz etti. Bir yandan keşif yaparken bir yandan da kap içinde zarları sallıyordu.

Büyük oyun tahtası aslında odanın ortasında duran büyük bir masaydı. Bu bölge, her yeni oyun için, sipariş üzerine hazırlanmış topoğrafik öğelerle yeniden dizayn edilebiliyordu.

Bu büyük odada, oyun tahtası dışında sadece bir koltuk ve üzerine telefon ve çerez, koymak için kullanılan küçük bir masa vardı.

Sadece oyun tahtasının üzerindeki lambalar yanıyordu. Odanın geri kalan kısmı karanlıktı.

Duvarların tamamında yerden tavana kadar yükselen raflar vardı. Bu raflara, orijinal kutularında yüzlerce plastik oyuncak seti koyulmuştu. Kutuların çoğu yeniydi veya yeniye yakındı ve hiçbirine mükemmelden düşük not verilmezdi. Her set kendi orijinal figürlerini, binalarını ve aksesuarlarını içeriyordu.

Ahriman, sadece, 1950'lerde, 1960'larda ve 1970'lerde Louis Marx tarafından imal edilen Marex oyun setlerini almıştı. Bu setlerdeki minyatür figürler inanılmaz derecede ayrıntılıydı ve titizlikle üretilmişti. Seçkin oyuncak mağazalarında yüzlerce -ve hatta binlerce- dolara satılıyordu. Koleksiyonunda Alamo ve Dokunulmazlar setine ek olarak Robin Hood'un maceraları, Amerikan Devriyesi, Zırhlı Saldırı, Ben Hur, Savaş Alanı, Yabancı Lejyon Kaptanı Gallant, Fort Apache, Roy Rogers Rodeo Çiftliği, Tom Corbett Uzay Akademisi de bulunuyordu. Çoğundan ikişer üçer tane vardı ve bu da masanın üzerini çok sayıda karakterle zenginleştirmesini sağlıyordu..

Bu akşam doktor çok iyi bir ruh hali içindeydi. Önündeki masanın üzerindeki oyun çok eğlenceliydi. Yine de, bu odanın dışındaki dünyada oynadığı diğer oyun her dakika daha da ilginç bir hal alıyordu.

Bay Rhodes, Mançuryalı Adayı okuyordu. Dustin muhtemelen, romandaki tüm ipuçlarını görebilecek hayal gücüne ve zekâya sahip değildi. Bu nedenle oradaki ipuçlarından yola çıkarak içine düştüğü ağı anlaması mümkün değildi. Kendini ve karısını kurtarma olasılığı, kitabın bundan önceki haline göre daha yüksek olsa da hâlâ imkânsız denecek azdı.

Kazanacağını önceden bildiği bir oyunu sadece umutsuz bir narsist, megalomanyak veya psikotik oynayabilirdi. Gerçek -ve dengeli- bir oyuncunun herhangi bir oyunu oynamaya değer bulması için kafasında bir şüphe veya en azından bir belirsizlik olmalıydı. Diğer oyunculara karşı dürüst olmak için değil de -dürüstlük aptallıktı- kendini formda tutmak ve zevk almak için oyuncu yeteneklerini test etmeli ve şansa meydan okumalıydı.

Doktor, kendisi için de tuzaklar hazırlayarak senaryolarına değişik bir lezzet katıyordu. Genelde kurduğu tuzaklarla pek karşılaşmıyordu ama karşılaşma olasılığı onun güçlü ve uyanık olmasını sağlıyordu. Kendisindeki bu şeytani yönü seviyordu ve ona teslim oluyordu.

Örneğin Susan Jagger'ın, vücudundaki sperm artıklarının farkına varmasına izin vermişti. Ona bu tatsız kanıtı unutması talimatını verebilirdi; böylece Susan bunu hafızasından silebilirdi. Susan'ın kanıtlan fark etmesine izin vererek ve aynldığı kocasından şüphelenmesini önererek doktor güçlü karakter dinamikleri oluşturmuştu ve bunların yaratacağı sonuçlan hiçbir şekilde tahmin edemiyordu. Aslında bu tuzak, tahmin edebildiği son gelişme olan video kaset olayına neden olmuştu.

Bu oyundaki tuzaklardan biri de Mançuryalı Aday'dr. Bu kitabı Martie'e vermişti ve kimden aldığını unutmasını sağlamıştı. Martie'nin beynine, bu romanı, Susan'ı seans için getirdiği zaman okuduğu düşüncesini ekmişti. Aslında Martie kitabı okumuyordu. Susan veya bir başkası sorduğu zaman hikâyeyi anlatmak için kullanabileceği genel birkaç cümle doktor tarafından beynine işlenmişti. Eğer Martie'nin kitabı zayıf ve ruhsuz bir biçimde açıklaması Susan'ın dikkatini çektiyse, belki de bu konuyu araştırabilir ve kendi yaşamındaki bazı ikilemlerle bu durum arasında bağlantılar kurabilirdi. Martie'nin bu kitabı okumasını tamamen yasaklamamıştı; sadece okuma hevesini kırmıştı. Ahriman'ın hiç beklemediği bir anda Martie kitabı okumaya başlayabilirdi. Fakat nedendir bilinmez, kitabı Bay Rhodes incelemeye başlamıştı.

Kurgu nerede biter ve gerçeklik nerede başlar? Oyunun özü buydu.

Doktor Crocked'un mu yoksa Capone'nin mi kazanacağını merak ederek büyük masanın etrafında dolaşırken siyah ninja pijamaları hışırdıyor, kabın içindeki zarlar tıkır tıkır ses çıkartıyordu.

İç mimarlara sorulsa, onlar burayı modern İtalyan tarzda dekore edilmiş çağdaş bir restoran olarak tanımlayacaktı. Aslında bunun yanlış olduğu söylenemezdi ama bundan çok daha fazlası vardı. Tüm bu parlak koyu renk ahşap ve siyah mermer, tüm bu cilalı yüzeyler, amber oniks şamdanlar, gerçekte olduğundan çok daha gür bitki örtüsü olan Rousseau benzeri bir ormanı konu alan uzun bar arkası duvar resmi ve yağmurdan ıslanmış mücevheri andıran yaprakların arasından bakan gizemli kaplan bakışları... tüm bunlar tek bir temayla ilgiliydi: Seks.

Mekânın yarısı restorandı, diğer yarısı bardı; bu iki yer, mermer kaidelerin üzerine oturtulmuş maun kolonlarla çevrelenmiş kemerli

bir geçitle birbirine bağlanıyordu. İş çıkış saati olduğu için, barda zengin ve genç bekarlar vardı ve bir kaplandan daha saldırgan bir biçimde, sinsi sinsi etrafı dolaşıyorlardı. Yemek odası henüz boştu.

Garson, Dusty ile Martie'yi yüksek bir çardağm deri koltuklarma oturttu; burası nispeten özel bir bölümdü ve sadece bir tarafı odayı bakıyordu.

Martie, bu tür halka açık bir yerde olduğu için huzursuzdu. Önüne geçemeyeceği bir panik atak yüzünden insanların önünde küçük düşme ihtimali yüksekti. Dr. Ahriman'ın ofisinden ayrıldığından beri geçirdiği krizler nispeten hafifve kısa süreli olduğu için içi biraz olsun rahattı.

Küçük düşme riskine rağmen, mutfağında değil de burada yemek yemeyi tercih etmişti. Eve gitme konusunda isteksizdi; çünkü garajdaki dağınıklık ona, evini potansiyel silahlardan arındırma konusundaki çılgınca kararlılığım anımsatacaktı.

Garajdan ve kontrolünü kaybettiğini anımsatan diğer şeylerden çok daha rahatsız edici başka bir konu daha vardı; kontrol edilmesi gereken telesekreter. Bir önceki akşamla ilgili olarak Susan'ın telesekretere mesaj bıraktığından adı gibi emindi.

Dusty ve onuru, Martie'nin telesekreter kasetini dinlemeden silmesine izin vermezdi. Bu korkunç sorumluluğu Dusty'e havale etmesi de mümkün değildi. Bu kişisel sorumluluğu Susan'a borçluydu.

O güzel sesi dinlemeden önce ve neden olacağı suçluluk duygusuna hazırlanmadan önce cesaretini toplamalı ve metanetini korumalıydı.

Yasalara uyan vatandaşlar gibi, Teğmen Bizmet'in tavsiyesine uydular: Dusty için bir şişe Heineken ve Martie için Sierra Nevada.

Benzodiazepine ve alkolü karıştırmaması için ilaç kutusu üzerine yazılan uyarıya rağmen biranın ilk yudumuyla birlikte bir Valium içti.

Hızlı yaşa genç öl. Ya da hızlı yaşamadan genç öl. Önlerindeki seçenekler bu ikisinden ibaret gibi görünüyordu.

"Keşke dün akşam arasaydım onu," dedi Martie.

"Onu arayacak durumda değildin. Zaten ona hiçbir şekilde yardım edemezdin."

"Belki de sesini duysaydım niyetini anlayabilirdim ve ona yardım edebilirdim."

"Telefondaki sesinden onun depresyon ve umutsuzluk içinde olduğuna ve intihar edeceğine ilişkin herhangi bir ipu-cuna rastlaman imkânsızdı."

"Bundan asla emin olamayız," dedi Martie, soğuk bir biçimde.

"Ben eminim," diye ısrar etti Dusty. "Sesinden intihar edeceğine ilişkin bir ipucuna ulaşman imkânsızdı; çünkü o intihar etmedi."

Ness çok erken ölmüştü; bu, Alamo savunucuları için büyük bir yıkımdı!

Soylu hukuk adamı bir ataçla ölmüştü.

Doktor, küçük plastik cesedi oyun tahtasından kaldırdı. İlk ateşi hangi ordudaki hangi birimin açacağına ve hangi silahın kullanılacağına karar vermek için Ahriman, zar atarak ve kâğıt destesini keserek yaptığı hesaplardan karmaşık bir formül oluşturdu.

Elindeki silahlar, lastik bir banttan atılan ataç ve baş-parmağıyla itilen bir misketti. Tabii ki bu iki basit alet korkunç birçok ölümü sembolize edebilirdi; okla, silahla, ağır top ateşiyle, av bıçağıyla, yüze fırlatıla bir baltayla. . . .

Ne yazık ki, plastik oyuncaklar intihar edemiyordu ve Davy Crockett ve Eliot Ness gibi adamların bile kendi kendilerini yok etmeyi düşünebildiğini iddia etmek Amerika'yı ve Amerikan halkını insafsızca küçük düşürecekti. Bu nedenle bu tür oyunlar, söz konusu şaşırtıcı boyuta sahip değildi.

Plastiğin et olduğu büyük oyunda, çok kısa bir zaman sonra bir başka intihar gerçekleşecekti.. Skeet'in gitmesi gerekiyordu.

Doktor bu oyunu ilk tasarladığında, Holden "Skeet" Ca-ulfield'ın başrol oyuncusu olacağını düşünmüştü. Finalde Skeet'in boynu kesilecek ve kan banyosunun içine düşecekti. Yüzü bütün haber programlarında gösterilecekti. Tuhaf ismi, kriminal efsanesinde en az Charles Manşon ismi kadar ölümsüzleşecekti.

Belki de çocukluğundan beri kullandığı haplar yüzünden beyni zarar gördüğü için, Skeet kötü bir programlama deneği olmuştu. Konsantrasyon güçleri -hipnotik durumda bile- yeterli değildi ve psikolojik şartlanmanın temel kodlarını bilinçaltında tutmakta zorlanıyordu. Doktor, Skeet için her zamanki gibi üç değil, altı programlama seansına ihtiyaç duymuştu ve daha sonra, birkaç kısa -benzersiz- tamir seansı da gerekmişti. Bu tamir seanslarında, programının bozulmuş kısımları yeniden yüklenmişti.

Bazen Skeet, harekete geçirilme ismi olan Dr. Yen Lo adını duyar duymaz kontrol edilebilir hale geliyordu ve Ahri-man'ın haiku prosedürüne gerek kalmıyordu. Bu kolay erişimin oluşturduğu güvenlik riski kabul edilemezdi.

Er ya da geç, Skeet'in de tıpkı Ness gibi bir ataçla ölmesi gerekiyordu. Salı sabahı ölmesi gerekiyordu. Ama bu akşam kesinlikle ölecekti.

Attığı zarlardan elde ettiği sayı dokuzdu. Kâğıt destesinden çektiği kâğıt karo kızıydı.

Ahriman hızla hesaplayarak, bir sonraki ateşin Alamo çatısının güney batı köşesinde duran ve Eliot Ness'e sadık olan askerlerden biri tarafından açılacağını saptamıştı: Hiç şüphesiz, büyük bir acı duyan FBI ajanının içinde intikam ateşi yanıyordu. Onun silahı bir misketti ve öldürme potansiyeli basit bir ataçtan çok daha fazlaydı. Avantajlı konumundan dolayı, etrafını saran Meksikalı askerlere ve Al Ca-pone'nin kirli işlerini yapmayı kabul ettikleri güne lanet edecek olan gangsterler dünyası pisliklerine büyük acılar verebilirdi.

Bardan çok fazla gürültü gelmesine rağmen, söylediklerinin başkalarınca duyulmasını istemiyormuşçasma çardağın içinde öne doğru eğilerek "O intihar etmedi," diye tekrarladı Dusty. Sesi yumuşaktı.

Dusty'nin sesindeki kesinlik karşısında Martie'nin dili tutulmuştu. Kesilmiş bilekler. Hiçbir mücadele belirtisinin olmaması. Susan'ın el yazısıyla yazılmış bir intihar notu. Kendini öldürme kararlılığının aksi ispatlanamazdı.

Dusty, sağ elini kaldırdı ve açıkladığı her nokta için yumruk yaptığı elinden bir parmak açtı. "Bir... dün New Li-fe'ta Skeet, Dr. Yen Lo adıyla transa geçti ve biz tesadüfen, programlamak amacıyla onun bilinçaltına erişmeme izin veren haiku'yu bulduk."

Martie kuşkuyla "Programlama," dedi. "Buna inanmak çok zor."

"Ben onu programlama olarak görüyorum. Kendisine talimat verilmesini bekliyordu. Onlara Görevler dedi. İki; şaşırdığım için ona, beni daha fazla yormamasını ve uyumasını söylediğimde aniden uyudu. Gerçekleştirilmesi imkânsız gibi görünen bir emre uydu. Demek istediğim, bir insanın isteyerek bir anda uykuya dalması mümkün mü? Üç; dün sabah çatıdan atlamak üzereyken birilerinin ona atlamasını söylediğini söyledi."

"Evet, ölüm meleği."

"Evet, biraz saçmaladı ama bu, söylediklerinde hiçbir gerçeklik payı olmadığı anlamına gelmez. Dört; Mançuryalı Adayda beyni yıkanan asker, kendisini kontrol eden kişinin talimatı üzerine cinayet işleyebiliyor ve sonra yaptığı şeyi tamamen unutabiliyor. Bunu yapabilen, gerektiğinde kendisini öldürmesi yönünde verilen talimatlara da uyacaktır."

"O sadece bir gerilim romanı."

"Evet biliyorum. Anlatımı güzel. Konusu eğlenceli ve karakterler renkli. Sen bu kitabı zevkle okuyorsun."

Buna vereceği herhangi bir cevabı olmadığı için Martie biraz daha bira içti.

General Santa Anna ölmüştü ve tarih yeniden yazılmaya başlamıştı. Al Capone artık, Meksika ve Chicago yer altı dünyasının birleştirilmiş güçlerini komuta etmeliydi.

Alamo'yu savunan bir grup kahraman kutlamalara başlamasa iyi olurdu. Santa Anna zor bir strateji uzmanıydı ama Capone onu acımasızca yenmişti.

Bir zamanlar, plastik Capone değil de gerçek Capone, bir matkapla bir jurnalciye işkence etmişti. Adamın kafasını makine mağazasmdaki bir mengeneye kilitlemiş, yanındakiler dönek adamın kollarını ve bacaklarını tutarken yaşlı Al matkabı eline alarak, elmas ucunu korku içinde kıvranan adamın alnına sokmuştu.

Bir zamanlar doktor da bir kadını matkapla öldürmüştü ama Black & Decker marka bir matkap kullanmıştı.

Dusty, "Condon'un kitabı sadece bir roman ama kitabın içinde geçen psikolojik kontrol tekniklerinin gerçek bir araştırmaya dayandığı ve hayal ürünü olarak yansıtılan şeylerin şu an bile mümkün olabileceği duygusuna kapılıyorsun. Ve Martie, kitap

neredeyse elli yıl önce yazılmış. O zamanlar jet yolcu uçakları bile yoktu."

"Biz aya gitmeden önce."

"Evet. Cep telefonlarımızdan, mikrodalga fırınlanınız dan, ambalajının üzerinde ishal uyarısı olan yağsız palales cipslerimizden önce. Sınırsız kaynaklarla vicdansız beyin kontrolü uzmanlarının şu anda neler yapabileceğini bir dü şün." Heineken'den biraz içmek için durakladı. Sonra:

"Beş; Dr. Ahriman, hem senin hem de Susan'ın bu denli uç fobilerinizin olmasının inanılmaz olduğunu söylemişti.

O

"Biliyorsun, benim fobimin Susan'ınkiyle ilişkili olması ve ona yardım edemediğimi düşünmemeden kaynaklanması muhtemelen doğru... "

Dusty başını salladı ve açık parmaklarını tekrar yumruk yaptı. "Ya da senin fobin ve onun fobisi, bir deneyin parçası olarak veya hiçbir mantığı olmayan bir başka nedenle kafanıza sokuldu ve programlandı."

"Ama Dr. Ahriman bunu hiç... "

Dusty sabırsızca, 'Tamam o iyi bir psikiyatr ve kendini tamamen hastalarına adamış, ama aldığı eğitim ve kazandığı tecrübeyle, psikolojik bir neden ve etki ile geçmişte meydana gelmiş ve bugünkü durumuna neden olan bir travma aramaya şartlanmış. Belki de Susan'ın çok fazla gelişme göstermemesinin nedeni, suçlanacak bir travmanın olmamasıydı. Ve Martie, birileri seni kendinden korkman için, tüm bu dehşet verici hayalleri görmen için ve dün evde yaptığın şeyleri yapman için programladıysa. . . sana daha başka neler yapabileceklerini bir düşünsene?"

Sebep belki biraydı belki Valium'du. Ya da Dusty'nin mantığıydı. Sebep ne olursa olsun, Martie onun savını oldukça inandırıcı bulmuştu.

Adı Viveca Scofield'dı. Doktorun babasından yirmi beş yaş, hatta doktorun kendisinden üç yaş küçük olan ve yıldız olmayı uman bir yosmaydı. Doktor o zamanlar yirmi sekiz yaşındaydı. Viveca, yaşlı adamın en son filminde ikinci sınıf bir rolde oynarken onu evliliğe ikna etmek için bir sürü dümen çevirmişti.

Doktor, babasının gölgesinden kurtulmayı ve kendi başına ün kazanmayı istese de, Bayan Josh Ahriman olmadan önce ve aile servetini kontrol ve israf etmeden önce Viveca'yla ilgilenmeliydi.

Babası, Hollywood konusunda çok bilgili, ortaklarını kazıklamak ve en kötü ve en psikopat stüdyo patronlarını yıldırmak konusunda yetenekli olsa da, on beş yıldır duldu ve zamanının en çok ağlama şampiyonuydu. Bazı yönlerden çok kırılgan olsa da bazı yönlerden aşırı dayanıklıydı. Viveca onunla evlenecekti, onu genç yaşta öldürmenin bir yolunu bulacaktı, cenazesinden bir gece önce ciğerini doğranmış soğanla birlikte yiyecekti ve sonra, kullanılmış bir Mercedes'le ve aylık olarak ödenen bir maaşla birlikte oğlunu kapı dışarı edecekti.

Adalet isteyen doktor, babasını öldürdüğü gece Viveca'yı da ortadan kaldırmaya hazırdı. Ultraşok etkisi yaratan thi-obartial ve paraldehitten oluşan ikinci bir şırınga hazırladı. Amacı, bu karışımı onun yiyebileceği bir şeylere veya doğrudan onun vücuduna enjekte etmekti.

Büyük yönetmenin pötifurlardan zehirlenmiş cansız bedeni kütüphanede yatarken -henüz gözyaşı bezleri ameliyatı gerçekleştirilmeden önce- doktor Viveca'yı aramaya başladı ve onu babasının yatağında buldu. Sedir ağacından yapılmış eroin piposu ve uyuşturucu için gerekli olan diğer teçhizat komodinin üzerinde

duruyordu. Kırışmış çarşafların üzerinde bir şiir kitabı vardı. Yıldızcık, midesini mevsim sonu mey-veleriyle tıka basa doldurmuş bir ayı gibi horluyordu ve dudaklarında tükürük balonları şişiyor ve patlıyordu.

Viveca anadan doğma çıplaktı ve o anda şehvetli bir ruh hali içinde olduğundan genç doktorun aklından ateşli düşünceler geçmişti. Fakat bu iş ona çok para kazandıracaktı; para güç demekti ve güç seksten daha iyiydi.

Sabahleyin doktor ve Viveca çirkin bir tartışmanın içine girmişti ve tartışma sona ererken Viveca, onu asla babası gibi duygusal bir ruh hali içinde görmediğini söylemişti. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz," demişti.. "Baban hem kendi adına hem de senin adına gözyaşı döküyor; bense göz-yaşlarımm tamamını sekiz yaşındayken tükettim. İkimizin de göz pınarları kuru. Senin problemin ne biliyor musun küçük doktor; senin hâlâ bir parça kalbin var. Oysa benim hiç kalbim yok. Bu yüzden yaşlı babanı aleyhime döndürmeye çalışırsan seni hadım ederim ve soprano sesinle sana her gece yemekte şarkı söyletirim."

Bu tehdidi hatırlayan doktorun aklına seksten daha iyi bir fikir gelmişti.

Üç akrelik malikanenin öbür tarafında bulunan ve malikaneyi yöneten Bay ve Bayan Haufbrock'un ve elinden her iş gelen Earl Ventnor'un dairelerini ve üst kat daireleri de içeren binadaki marangoz atölyesine ve cömertçe donatılmış alet odasına gitti. Haufbrock çifti bir haftalığına tatile çıkmıştı ve Earl de Amerikan bira endüstrisinin, yabancı biralarla rekabet yüzünden iflas etmeyeceğinden emin olmak için gösterdiği vatansever çabadan sonra sızmıştı.

Bu nedenle doktor, hırsız gibi dolanma ihtiyacı duymadan, aletlerin arasından Black & Decker marka bir matkap seçti. Altı

metre uzunluğundaki turuncu uzatma kablosunu almayı da unutmadı.

Tekrar babasının yatak odasına geri dönerek, uzatma kablosunun fişini prizlerden birine taktı ve elindeki matkapla, Viveca'nın yattığı yatağa çıktı ve üzerine oturdu. Kadın kadar çok uyuşturucu almıştı ki, hâlâ horlamaya devam ediyordu ve doktor onu uyandırmak için adını defalarca yüksek sesle tekrarlamak zorunda kalmıştı. Aptalca gözlerini kırpıştırarak kendine geldiğinde onun farklı bir olduğunu ve elindeki matkabın da karmaşık ve yeni bir İsveç vibratörü olduğunu sanmış gibi gülümsedi.

Harvard Tıp Okulu'nun verdiği fevkalade eğitim sayesinde doktor, bir santimlik çelik ucu yerleştirmesi gereken yeri çok iyi biliyordu. Şaşırmış?olan ve gülümseyen Viveca'a, "Eğer bir kalbin yoksa onun yerini alan başka bir şeyler olmalı ve onu tanımlamanın en iyi yolu da numune almak" dedi.

Güçlü küçük Black & Decker motorunun çığlığı onu uyuşturucunun etkisinden kurtarmıştı ama artık çok geçti çünkü delme işlemi başlamış ve aslında neredeyse tamamlanmıştı.

Ölen Viveca'nın güzelliğini seyretmek için biraz bekledikten sonra doktor, çarşafların üzerinde açık duran şiir kitabını fark etti. Açık sayfalara kan sıçramıştı ama beyaz kâğıdın lekelenmemiş kısmında üç mısralık bir şiir vardı.

Düşen taçyaprakları aya ve çiçeklere karıştı.. .

O zamanlar bu şiirin bir haiku olduğunu, 1890 yılında Okyo tarafından yazıldığını ve şairin kendi yaklaşan ölümü hakkında olduğunu bilmiyordu ve çoğu haiku gibi, çevirisi yapılırken orijinal dili olan Japonca'da olduğu gibi ideal beş-yedi-beş hece düzenine uyulmamıştı.

Bildiği tek şey, bu küçük şiirin onu beklenmedik şekilde ve daha önce hiç olmadığı şekilde derinden etkilediğiydi. Şiir, onun yarı bastırılmış, şekilsiz fanilik duygusunu asla ifade edemeyeceği şekilde ifade ediyordu. Okyo'nun yazdığı üç mısra onu, korkunç gerçekle yüzleştirmişti; eninde sonunda o da ölecekti. O da bir çiçek kadar kırılgandı ve bir gün solmuş taçyaprakları gibi düşecekti.

Yatağın üzerinde diz çöküp haiku kitabını iki elinin arasına aldı ve bu üç mısrayı defalarca okudu. Hâlâ üzerinde oturduğu küçük yıldızın kalbine soktuğu matkabı unutmuştu. Doktor, bu nihai ölüm düşüncesiyle kalbinin sıkıştığım ve boğazının kuruduğunu hissetti. Hayat ne kadar kısaydı! Ölüm ne kadar adaletsizdi! Hepimiz ne kadar önemsizdik! Evren ne kadar acımasızdı.

Beyninin içindeki bu düşünceler o kadar güçlüydü ki, doktor ağladığından emindi. Kitabı sadece sol eliyle tutarak sağ elini kuru yanaklarına ve sonra da gözlerine götürdü ama orada da yaş yoktu. Fakat, gözyaşlarına çok yaklaştığı-nıve tuzlu kuyu suyunu akıtacak kadar üzücü bir şeyler yaşadığında ağlama kapasitesine sahip olduğunu biliyordu.

Bunun farkına varmak onu mutlu etmişti çünkü bu, babasıyla tahmin ettiğinden daha fazla ortak yönü olduğu anlamına geliyordu ve iddia edildiği gibi Viveca Scofield'a benzemediğini ispatlıyordu. Belki Viveca'nın gözyaşları yoktu ama onunkiler depolanmıştı ve bekliyordu.

Kalp konusunda da yanılmıştı. Onun da bir kalbi vardı ve tabii ki artık atmıyordu.

Doktor, Viveca'nın üzerinden kalktı ve kalbindeki Black & Decker'la onu henüz bitirilmemiş bir marangoz projesi gibi orada öylece bıraktı. Bir süre yatağın kenarında oturdu ve haiku kitabını inceledi. Burada, bu tuhaf yerde ve zamanda artistik yönünü keşfetti.

Kendini en sonunda kitaptan uzaklaştırabildiğinde babasının cesedini yukarı taşıdı, yatağa yatırdı, ağzının kenarındaki siyah çikolata lekelerini sildi ve büyük yönetmenin gözyaşı bezlerini inceledi ve ünlü gözleri aldı. Viveca'dan birkaç gram kan aldı; çekmecesinden altı tane G-string çamaşır çıkardı -Viveca nişanlısının evine taşınmıştı- ve boyalı tırnaklarından birini kırdı.

Earl Ventnor'un dairesine girmek için anahtarı kullandığında, oturma odasındaki sehpanın üzerinde boş Budweiser kutularından inşa edilmiş Piza Kulesi kopyasıyla karşılaştı. İşçi, yatağın üzerine yığılmış, televizyonda gösterilen eski bir filmde Rock Hudson Doris Day'e ilan-ı aşk ederken horlayan Viveca kadar güçlü horluyordu.

Kurgu nerede biter, gerçeklik nerede başlar? Oyunun özü buydu. Hudson, Day'e ilan-ı aşk ediyordu; Earl, sarhoşluğun neden olduğu bir şehvet nöbetindeydi ve zavallı yıldıza tecavüz ediyor ve çifte cinayet işliyordu... ister kurgu ister gerçek olsun, biz inanmak istediğimiz şeye inanıyoruz.

Genç doktor, Viveco'dan aldığı kanın bir kısmını uyuyan işçinin pantolonuna ve gömleğine bulaştırdı. Kalan son birkaç damlayı da G-string çamaşırlardan birine sürdü. Kırılmış tırnak parçasını dikkatlice kanlı çamaşırın içine yerleştirdi, sonra tüm çamaşırları, Earl'ın yatak odası dolabmdaki alt çekmeceye koydu.

Ahriman daireyi terk ettiğinde Earl hâlâ derin uykudaydı. Nasıl olsa siren sesleri onu uyandıracaktı.

Doktor, çim biçme makinelerinin bulunduğu yandaki bahçıvan kulübesinde beş galon benzin buldu. Benzini ana eve, babasının üst kattaki yatak odasına çıkardı.

Kanlanmış elbiselerini bir torbaya doldurdu, aceleyle duş aldı ve üzerine yeni elbiseler giydikten sonra cesetlerin üzerine benzin döktü, boş benzin tenekesini yatağın yanma bıraktı ve kibriti çaktı.

Doktor, haftayı babasının Palm Springs'teki yazlık evinde geçiriyordu ve bu öğleden sonra acil aile meselelerini halletmek için Bel Air'la geri dönmüştü. İşini bitirdikten sonra çöle geri döndü.

İtfaiye yeterince çabuk müdahale etmeseydi, evde yana-bilecek birçok güzel ve değerli antika vardı ama Ahriman giderken yanma sadece kanlı elbiseleriyle dolu çantayı, haiku kitabını ve koruyucu solüsyonla doldurulmuş bir kavanozun içine koyduğu babasına ait gözleri almıştı. Yaklaşık bir buçuk saat sonra, yeniden Palm Springs'teydi. Aromatik birkaç sedir çırasıyla birlikte, delil olarak kullanılabilecek giysileri şöminede yaktı ve sonra külleri, yüzme havuzunun arkasındaki küçük gül bahçesine döktü. Gözleri ve şiir kitabını saklaması çok riskliydi ama onları atamayacak kadar duygusaldı.

Eski Bela Lugosi filmlerini seyretmek için sabahladı, bir kutu Rocky-Road dondurmanın ve büyük boy patates cipsinin tamamını yedi, kök birası ve soda içti ve çölde yaşayan kınkanatlı böceklerden birini yakalayıp bir kibritle ona işkence etti. Kişisel felsefesi, Okyo'nun üç mısralık haiku'suy-la büyük ölçüde zenginleşmişti. Şairin tavsiyesini benimsemeye karar verdi: Hayat çok kısa, ölüm yakın, Tadını çıkarmaya bak.

İkinci biralarla birlikte yemek servisi de yapılmıştı. Mar-tie, kahvaltı etmediği için ve öğle yemeği olarak sadece vanil-yah milk shake içtiği için çok acıkmıştı. Yine de Susan'ın öldüğünü öğrendikten bu kadar kısa bir zaman sonra iştahının olmasını arkadaşına karşı bir ihanet olarak görüyordu. Hayat devam ediyordu. Bir yandan üzülürken bir yandan da yaşamdan zevk almaya devam ediliyordu. Duyduğu korkunun ortasında bile bir şeylerden keyif almak mümkündü çünkü üzerlerindeki laneti anlamak için kocasının yürüttüğü mantığı anlamaya çalışırken, büyük boy karidesin her lokmasından büyük bir keyif alıyordu.

Dusty, tekrar parmaklarıyla saylama başlamıştı: "Altı; eğer Susan cinsel tacize boyun eğmeye ve bununla ilgili hatıraları hafızasından silmeye programlanabiliyorsa, eğer tecavüzü kabullenmesi yönünde talimatlar alabiliyorsa, bunu da yapma talimatı almaması için herhangi bir neden var mı? Yedi; kanıtı olmasa da olup bitenlerden şüphelenmeye başladı ve belki bu küçük şüphe bile onu kontrol edenleri alarma geçirmek için yeterliydi. Sekiz; şüphelerini seninle paylaştı ve onlar bunu biliyordu; Susan'ın bu şüphelerini, kontrol edemedikleri biriyle paylaşabileceğinden korktular, bu yüzden onun ortadan kaldırılması gerekiyordu."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Belki de telefonu dinleniyordu. Alternatifler çoğaltılabilir. Ama onu ortadan kaldırma kararı aldılarsa ve ona intihar etmesi talimatını verdilerse ve programlandığı için Susan da bu talimata uyduysa bu gerçek bir intihar olmaz. Ahlaki olarak ve hatta yasal olarak gerçek bir intihar olmaz. Bunun adı cinayettir."

"Bu konuda biz ne yapabiliriz ki?"

Dusty bifteğini yerken bir süre Martie'nin sorusunu düşündü. Sonra: "Lanet olsun eğer biliyorsam... henüz. Hiçbir şey ispatlayanlayız."

"Sadece telefon ederek kilitli kapılar ardında intihar etmesini sağlıyorlarsa. . . bundan sonra telefonumuz çaldığında biz ne yapacağız?" diye sordu Martie.

Gözleri birbirine kilitlenmişti, yediklerini unutmuş soruyu çiğniyorlardı. En sonunda Dusty, "Cevap vermeyeceğiz," dedi.

"Bu pratik ve uzun vadeli bir çözüm değil."

"Dürüst olmak gerekirse Martie, bu bilmeceyi hızla çözmezsek uzun vadede burada olacağımızı sanmıyorum."

Susan'ın banyo küvetindeki halini düşündü. Gerçi vücudunu görmemişti ama gördüğü iki el içini acıtmıştı... kederli sıcak parmaklar ve korkunun soğuğu. "Bence de," diye onayladı. "Ama bu bilmeceyi nasıl çözeceğiz? Nereden başlayacağız?"

"Benin aklıma gelen tek bir şey var. Haiku."

"Haiku mu?"

Dusty "Çok yaşa," dedi ve restorana getirdiği kitapevi poşetini açtı. Ned'in aldığı yedi kitaba şöyle bir baktı ve içlerinden bir tanesini Martie'nin önüne koydu. Kendi için de bir kitap seçti. "Bunlar, bu şiir formunun klasik şairleri. İlk önce onları inceleyeceğiz... aradığımız şeyi bulmayı umacağız. Muhtemelen çağdaş şairlerin sayısı çok daha fazla bu yüzden klasiklerin içinde herhangi bir ipucu bulamazsak haftalarca arayabiliriz."

"Ne arıyoruz?"

"Seni ürperten bir şiir."

"On üç yaşındayken okuduğum Rod Stewart lirikleri gibi mi?"

'Tanrım buna inanamıyorum. Bunu duymadığımı varsayalım. Demek istediğim, Mançuryalı Adaydaki o ismi okuduğunda hissettiğin türde bir ürperti. "

Kendi söylediğinde isimden çok fazla etkilenmiyordu. Oysa isim başkası tarafından söylendiğinde Martie üzerinde yarattığı etki çok farklıydı: "Raymond Shaw. İşte, söylediğimde yine ürperdin."

"Üzerinde aynı etkiyi yaratan bir haiku ara."

"Peki ya sonra?"

Dusty, soruyu cevaplamak yerine yemeğine ve kitabına konsantre oldu Birkaç dakika sonra, "İşte! Ürpermeme neden olmuyor ama bu şiir bana çok tanıdık geliyor. ' Mavi çam iğnesi. . .çağlayanda . . . dalgalara karıştı.' "

"Skeet'in haiku'su."

Kitaba göre bu mısralar, 1644 ve 1694 yılları arasında yaşamış Matsuo Basho tarafından yazılmıştı

Haiku'lar kısa olduğu için on dakika içinde onlarca haiku okumak mümkündü; Martie, yediği ıstakozun yarısına bile gelmeden bir sonraki büyük keşfini yaptı. "Buldum. Senin Basho'dan yüz yıl sonra yaşamış Yosa Buson tarafından yazılmış. 'Batıdan esen... dökülmüş yapraklar... doğuda toplanır.' "

"Bu seninki mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"İçim hâlâ ürperiyor."

Dusty kitabı Martie'nin elinden aldı ve satırları kendi kendine okudu. Bağlantıyı yakalamıştı. "Dökülen yapraklar."

"Sürekli olarak gördüğüm rüya," dedi Martie. Yaprak Adamın, ayaklarını sürüyerek onun yanından geçip tropikal ormana doğru yürüdüğünü duyuyormuşçasma tüyleri diken diken oldu.

Çok fazla ölü vardı: 1836 yılında on altı bin kişi ölmüştü ve bu Ocak akşamında, atılan zarlar ve çekilen kartlarla yüzlercesi daha ölmüştü. Ve savaş hâlâ vahşi bir biçimde devam ediyordu

Doktor, Alamo'da Dokunulmazlar! oynarken Holden "Skeet" Caulfield'ın ölümüyle ilgili ayrıntıları düşünüyordu. Skeet güneş doğmadan önce ölmeliydi ama tüm bu katliamın içinde tek bir ölümün hiçbir önemi yoktu.

Aynı turda zarlar bir bir düştü ve çektiği kart maça ası çıktı. Bu, doktorun karmaşık kurallarına göre her ordunun en yüksek rütbeli komutanının hain olması ve diğer tarafa geçmesi anlamına geliyordu. Tifo ve zatürre hastalığının pençesinde kıvranan Albay

James Bowie artık Meksika ordusuna komuta ediyordu ve Bay Al Capone de Teksas Bölgesi' nin bağımsızlığı için savaşıyordu.

Skeet, New Life'ta intihar etmemeliydi. Ahriman, kliniğin ortaklarmdandı ve oraya büyük yatırımlar yapmıştı. Bunları tehlikeye atamazdı. Dustin'in ya da Martie'nin tazminat almak için dava açacağına ilişkin herhangi bir endişesi yoktu ama doktorun kontrol edemediği bir akraba, belki de son otuz yılım Tibet'te bir kulübede geçirmiş ve Skeet'i hiç görmemiş olan bir ikinci kuzen, bir yanlış tedavi avukatıyla birlikte gelebilir ve budala uyuşturucu müptelası toprağa çakıldıktan beş dakika sonra dava açabilirdi. Sonra geri zekâlı bir jüri -bugünlerde toplanan ve türünün tek örneği gibi görünen- Tibetli kuzene bir milyar dolar tazminat alma hakkı verirdi. Hayır, Skeet, doktorların tavsiyesine karşı çıkarak kendi isteğiyle ve pervasızca New Life'tan çıkmalıydı... ve sonra başka bir yere gitmeliydi.

Alamo kahramanlarından biri tarafından ateşlenen bir misket sekmiş ve dokuz Meksikalı askerle birlikte Capo-ne'nin iki örgüt liderini öldürmüştü. Bu liderler onunla birlikte Teksas tarafına geçmemişti.

Aziz Francis örgütüne mensup rahiplerin, büyük Alamo kalesini inşa etmek için oluşturulan misyona adını verdikleri Valero'lu Aziz Antonio, yaşamın, kilisesinin gölgesinde sürekli olarak ve korkunç bir biçimde yok olduğunu görse muhtemelen ağlardı... ne yazık ki 1836'dan çok önce ölmüştü ve ağlaması mümkün değildi. Yine de Al Capone'nin bu kutsal toprakları Davy Crockett'tan daha iyi koruduğunu görseydi dehşete düşeceği kesindi.

Akşam vardiyasında Skeet'le ilgilenen özel hemşirenin adı Jasmine Hernandez'di. Yeşil bağcıklı kırmızı tenis ayak-kabılan olan bu hemşire ne yazık ki profesyoneldi ve rüşvet kabul etmezdi. Doktorun, Hemşire Hernandez!, Skeet'e vereceği talimatlan

duymayacak ve görmeyecek şekilde programlamaya vakti ve niyeti yoktu. Bu nedenle, onun vardiyası bitene kadar beklemeliydi. Gece yansı gelen hemşire tembel ve salak bir kızdı. Lobiye oturuyor ve kolasını içerken Tonight adlı şov programım seyrediyordu. Bu arada Ahriman, Dustin'in acıklı üvey kardeşiyle konuşuyordu.

Skeet'e intihar talimatmı telefondan verme riskine girmek istemiyordu. Mutsuz küçük Caulfield, kötü bir programlama deneği olduğu için, programlama esnasında onunla yüz yüze olmak gerekiyordu.

Ataç. Ping. Felaket. Albay Bowie vuruldu. Albay Bowie vuruldu! Meksika Ordusu artık lidersiz.. Capone zevkle seyrediyor.

Harika orman derin ve serindi. Ağaçlar o kadar sıktı ki, pürüzsüz, kırmızı-kahverengi, parlak gövdeleri ağaçtan yapılmış bir duvarı andırıyordu. Martie daha önce hiç maun ağacı görmediği halde, bir şekilde bunların maun ağacı olduğunu biliyordu. Şu anda, maun ağaçlarının yetiştiği Güney Amerika ormanında olmalıydı ama seyahat ajansına gittiğini ya da bavullarını topladığını hatırlamıyordu.

Yeterince giysi getirdiğini, seyahat ütüsünü unutmadığını ve böcek ya da yılan zehiri için bir sürü antiserum aldığını ümit ediyordu. Bunlardan sonuncusu çok önemliydi; çünkü şu anda bile bir yılan zehirli dişlerini Martie'nin sol koluna geçiriyordu. Zehirli diş, tekil Yılanın bir tane dişi var gibi görünüyordu ve diş oldukça tuhaftı. İğne gibi ince ve gümüşi bir renge sahipti. Yılanın ince ve şeffaf bir gövdesi vardı ve tek bir dalı olan ama yaprakları olmayan gümüş rengi bir ağaçtan aşağı sarkıyordu. Oysa Amazon'da egzotik sürüngenler ve bitkiler olduğu düşünülürdü.

Anlaşılan yılan zehirli değildi; çünkü Martie de, Güney Amerika yolculuğunda ona eşlik eden Susan da endişeye kapılmamıştı. O sırada Susan, Martie'nin yan tarafındaki açıklıkta bulunan bir

koltukta oturuyordu. Susan'ın yüzü sadece yandan görülebiliyordu. O kadar hareketsiz ve sakindi ki, me-ditasyon yapıyor gibi ya da derin düşünceler içine dalmış gibi görünüyordu.

Martie de portatif bir karyola üzerinde ya da kanepe gibi daha sağlam bir şeyin üzerinde yatıyordu. Sıcak ve deri gibi parlak kanepenin üzerinde düğmeler vardı. Koltuk ve sofa bile getirdiklerine göre bu birinci sınfbir orman turu olmalıydı.

Zaman zaman sihirli ve eğlendirici şeyler oluyordu. Bir sandviç havada uçuyor -görünüşe bakılırsa kalın ve beyaz ekmek dilimleri üzerinde muz ve fiştik ezmesi- ileri geri, aşağı yukan hareket ediyor ve sanki içinde bulundukları ormanda öğle yemeği yiyen aç bir hayalet varmış gibi ekmekten yudumlar ışınlıyordu. Havada uçan bir kök bira şişesi de vardı; aynı hayaletin görünmez dudakları önce birayı sonra da bir şişe sodayı içiyordu. Güney Amerikalı yazarlar sihir gerçekçiliği olarak bilinen edebi tarzı yarattıkları için Martie burada böyle şeylerin doğal olduğunu düşünüyordu.

Diğer sihirli olay da ağaçların arasındaki pencereydi. Bu pencere Martie'nin arkasında ve baş hizasından yukarıdaydı; ormana ışık yayıyordu. O pencere olmasaydı orman oldukça karanlık ve ürkütücü olurdu. Etrafında gördüğü her şey, buranın harika bir kamp yeri olduğunu düşündürüyordu.

Yapraklar hariç. Maun ağaçlarından mı yoksa diğer ağaçlardan mı döküldüğü anlaşılmayan yapraklar, bulundukları meydanı kaplamıştı. Bunlar sadece ölü yapraklar oldukları halde Martie'i huzursuz ediyorlardı. Üzerlerine basan biri olmadığı halde zaman zaman çıtırdıyor ve sesler çıkanyorlardı.

Ormanda hiç esinti yoktu ama yapraklar birer birer sallaıu yordu ve küçük kümeler halinde titreyip birbirine sürtüyordu. Sanki yaprakların da dolaplar çevirip komplo kurabildiğini is patlarcasına, kamp yerinin zemininden uğursuz sesler geliyordu.

Aniden batıdan bir rüzgâr esti. Pencere batıya bakıyordu. Açık olmalıydı; çünkü rüzgâr camdan içeri esiyor ve meydana ulaşıyordu. Büyük bir uğultu duyuluyordu ve bu uğultu daha çok yaprağın ve ökeli yığının ağaçlardan düşmesine neden oluyordu. Bazdan ölü ve kuru, bazılan ıslak ve yumuşak yapraklar, yarasa bulutlan gibi tıslıyor ve kanat çırpıyordu, rüzgâr yerdeki yaprakları da süpürüyordu ve tüm bu döküntüler meydanın çevresinde dönüp duruyordu -kırmızı sonbahar yapraklan, nemli yeşil yapraklar, taş yapraklan, çiçek saplan, renkli çiçek yapraklan-. Bu şekilde, üzerinde at değil de yapraklardan oluşan tuhaf yaratıklar olan atlı karıncayı anımsatıyorlardı. Sonra, Pan'ın kovalıyla bir araya toplanmış gibi, istisnasız bütün yapraklar meydanın ortasına uçtu ve bir adam şekline büründü. Sanki geldiklerinden beri burada olan, sandviç yiyen ve soda içen görünmez adamın etrafını kaplamışlardı ve ona bir şekil ve madde kazandırmışlardı. Büyük ve korkunç Yaprak Adam hayal gibi belirdi: Kıllı Hallo-ıveen yüzü, gözlerinin olması gereken yerde duran siyah delikler, paramparça olmuş bir ağız.

Adam ona dokunmadan ve her şey için çok geç olmadan önce, Martie kanepeden kalkmaya çalışıyordu ama ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü; kendini tropikal bir hastalık olan sıtma hastalığına yakalanmış gitti hissediyordu. Belki de yılan zehirliydi ve zehir etkisini göstermeye başlamıştı.

Rüzgâr, yaprakları batıdan üflemişti ve Martie doğuydu. Yapraklar onun içine girmeliydi çünkü o doğuydu ve Yaprak Adam büyük kıllı elini Martie'nin yüzüne koydu Bu adam yapraklardan, dönüp duran yaprak yığınlarından oluşuyordu. Yapraklardan bazılan gevrek ve kuru, bazılan taze ve ıslaktı. Bazdarıysa, mantarlardan ve küften dolayı kaygandı ve adam, yapraklardan oluşan özünü Martie'nin ağzına doğru itti. Martie, bu yaratığın vücudundan bir yudum ısırdı ve tükürmeye çalıştı ama ağzına daha çok yaprak

dolmaya başladı. Ya yutacak ya da boğulacaktı; çünkü ezilmiş ve toz haline gelmiş yapraklar da burnuna doluyordu. Şimdi de küflü yaprak yığınları kulaklarında içeri sızıyordu. Susandan yardım istemek için bağırmaya çalışıyor ama bağıramıyor, boğazı biraz daha tıkanıyordu. Dusty'e seslenmeye çalıştı ama Dusty Güney Amerika'ya ya da burası nereyse oraya gelmemişti. O hâlâ Kaliforniya'daydı. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Vücudunun içine yapraklar doluyordu. Karnı şişmişti, ciğerleri tıkanmıştı, boğcuzuıdaki yapraklar nefes almasını engelliyordu ve yapraklar şimdi de kafasının içinde girmiş, kafatasında fini fırıl dönüyor, beynine sürtünüyordu. Artık doğru düzgün düşünemiyordu, tamamen yaprakların sesine yoğunlaşmıştı. Ardı arkası kesilmeyen sürtünme, tıkırdama, tıklama, çıtırdama, çatırdama, hışlama, tıslama SESÎ...

"Hep bu noktada uyanıyorum," dedi Martie.

Makarna yatağının üzerinde kalan son ıstakoz parçalarına baktı; bu parçalar deniz ürününden çok, çocukluğunda ağaçlara tırmanırken zaman zaman karşılaştığı kozalardan birini anımsatıyordu. Bir keresinde, dev bir ağacın, şeffaf gün ışığının, zümrüt yeşili yaprakların ve taze havanın oluşturduğu çardaklar gibi görünen üst dallarında yaprakların üzerine yapışmış düzinelerce şişman kozayla karşılaşmıştı. Kozalar yaprakları istila etmiş gibi görünüyordu. Yapraklar, sanki onları gizlemek istercesine hafifçe bükülmüştü. Bu haliyle ağaç, üzerinde beslenen parazitleri koruması için ikna edilmiş gibiydi. Tırtılların birer kelebek olabileceğini düşünerek bu küçük ipek topları incelemiş ve bazılarının içinde canlıların kıpırdadığını görmüştü. İçinde kıpırdanan altın ya da kırmızı renkli kanatlı şeyi planlanandan dakikalar ve hatta saatler önce serbest bırakmaya karar vererek Martie, kozanın dokusunu dikkatlice sıyırmış ve kozanın içindeki şeyin ne bir kelebek ne de bir pervane olmadığını anlamıştı. Bunlar, bir yumurtadan çıkan

örümcek yavrularıydı. Bu keşiften sonra bir daha asla ağaçların tepesindeyken ve herhangi bir yerin üst katlarmdayken kendini yücelmiş hissetmedi; o günden sonra, bir kayanın altında yaşayan veya çamurun içinde sürünen tüm hayvanlar için yükseklerde büyüyen bir başka canlının olduğunu anlamıştı; çünkü bu harika bir dünya olsa da cennet değildi.

İştahı kaçtığı için son ıstakozu bıraktı ve birasına yöneldi.

Yemeğinden arta kalanı yana iten Dusty, "Gördüğün o kâbusu tüm ayrıntılarıyla tekrar anlatmanı istiyorum."

"O sadece bir rüyaydı. Onunla nereye ulaşabilirsin ki?"

"Dün akşam gördüğüm rüyadan önce hiçbir yere," dedi Dusty. "Bana neler ifade etmeleri gerektiğinden çok emin olmasam da şu anda aralarındaki bağlantıları görebiliyorum. "

"Hangi bağlantılar?"

"Senin rüyanda ve benim gördüğüm rüyada görünmeyen bir ... varlık, karanlık ve istenmeyen varlığın bizi ele geçirmesi, kalbe ve beyne girmesi var. Ve tabi ki senin daha önce bahsetmediğin serum hortumu."

"Serum hortumu mu?"

"Benim rüyamda o net olarak yatak odamızdaki abajurdan sarkan bir serum hortumu. Senin rüyanda o bir yılan."

"Ama o bir yılan."

Dusty başını salladı. "Bu rüyalarda görülen şeylerin çoğu aslında farklı bir şeydir. Görünen şey bir sembol, bir metafor, çünkü bunlar sadece basit birer rüya değil."

Martie, "Bunlar hatıra," diye tahmin yürüttü ve bu ke-limler ağzından çıktığı anda doğruluklarından emin oldu.

"Programlama seanslarımızın yasaklanmış hatıraları," diye onayladı Dusty. "Bizi... bizi kontrol eden kimseler... tüm bu hatıraları sildiler; çünkü hiçbir şey hatırlamamızı istemiyorlardı.. "

"Ama deneyim hâlâ bizimleydi, derinlerde bir yerlere itilmişti."

"Ve geri gelmesi için farklı bir şekle ve sembole bürünme si gerekiyordu çünkü ona bir başka şekilde erişmemiz yasaklanmıştı "

"Bu, bir dosyayı bilgisayarından silmeye benziyor; dizinde görünmüyor ve sen ona erişemiyorsun ama yine de sanal olarak o hâlâ sabit diskin üzerinde ve sonsuza kadar orada kalacak."

Dusty ona balıkçıl ve şimşekle ilgili rüyasını anlattı. Dusty'nin sözleri sona erdiğinde Martie, sanki omurgasının üzerinde binlerce yumurta varmış ve yumurtalardan binlerce örümcek yavrusu çıkıyormuş gibi bir enerjiyle, içinde tekrar tanıdık bir korkunun kıpırdandığını hissetti.

Başını eğerek, iki eliyle birden avuçladığı bira bardağına baktı. Kafasına atılırsa bira bardağı Dusty'i bayıltabilirdi. Masanın üzerinde kırılırsa yüzünü kesmek için kullanılabilirdi.

Titreyerek, garson çocuğunun tabakları almaya o anda gelmemesi için dua etti.

Nöbet bir ya da iki dakika sürmüştü.

Martie başını kaldırdı ve korunaklı çardaklarından dışarı baktı. Geldiklerinde az olan müşteri sayısı artmıştı ve şimdi daha çok garson çalışıyordu; hiçbiri ona tuhaf tuhaf bakmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Dusty.

"O kadar kötü değildi."

"Valium, bira."

"Bilmiyorum," dedi Martie.

Dusty saatine vurarak, "Nöbetler tam bir saat arayla geliyor ama bu kadar hafif oldukları sürece..."

Martie'nin önsezileri, son zamanlarda gelen bu küçük nöbetlerin büyük gösterinin sadece kısa ilk oynatımları ve küpleri olduğunu söylüyordu.

Hesabı ve sonra da para üstünü getirmesi için garsonun gelmesini beklerken bir kez daha haiku kitaplarını incelemeye başladılar.

Martie bir sonraki haiku'yu da bulmuştu; bu, Skeet'in çam iğneleriyle ilgili haiku'sunu yazan Matsuo Basho tarafından kaleme alınmıştı.

Şimşek çakar, balıkçıl çığlığı karanlığa karışır.

Şiiri okumak yerine kitabı Dusty'e verdi. "Bu o olmalı. Üçü de klasik kaynaklardan geliyor."

Şiiri okurken Dusty'nin ürperdiğini fark etti.

Garson, son bir defa daha teşekkür ederek, para üstünü getirdi ve karanlık basalı iki saat olduğu halde geleneksel biçimde, 'iyi günler,' dedi.

Dusty parayı sayıp bahşişi bırakırken, "Harekete geçiren isimlerin Condon'un kitabından geldiğini biliyoruz; bu yüzden benimkini de kolayca bulabiliriz. Şimdi haiku'larımızm hangileri olduğunu biliyoruz. Bunları kullandığımızda ne olacağını merak ediyorum. Ama bunu görmek için doğru yerin burası olmadığından eminim. " dedi.

"Neresi peki?"

"Eve gidelim."

"Ev güvenli mi?"

"Güvenli olan bir yer var mı?" diye sordu Dusty.

56

Günün büyük bir kısmında yalnız bırakılan, iyi herhangi bir köpeğin hak edeceği gibi doğru düzgün gezdirilmek yerine arka bahçeye salman, akşam yemeği, daha önce sadece iki kere gördüğü gözünü korkutan bir dev tarafından verilen Valet'in somurtmaya, soğuk davranmaya ve hatta onları hiç de hoş olmayan bir hırlamayla selamlamaya hakkı vardı. Aksine gülümsüyor, onları affettiğini gösterircesine kuyruğunu sallıyor, kucaklarına alıp okşamaları için bacaklarına sürtü-nüyor, pelüşten yapılmış sarı bir Booda ördeğini ısırarak ördek sesi çıkartmasını sağlıyordu; çünkü sahipleri eve dönmüştü.

Ned Motherwell'e, Valet için ışıkları açık bırakmasını söylemeyi unutmuşlardı ama Ned, tıpkı soyadının anlamı gibi iyi bir anneydi. Mutfağın ışığını açık bırakmıştı.

Ned masanın üzerine bir posta zarfı ve bir not bırakmıştı: Dusty, bu paketi ön kapıda buldum.

Martie zarfı yırttı ve gürültü Valet'ı heyecanlandırdı. Muhtemelen çıkan sesi yırtılan yiyecek paketi sesine benzetmişti. Paketin içinde parlak kapaklı bir kitap çıktı. "Dr. Ahriman'ın kitabı."

Şaşıran Dusty, kitabı Martie'nin elinden aldı ve Valet başını yukarı doğru uzatıp, burun deliklerini açtı ve kitabı kok-ladı.

Bu Ahriman'ın son romanıydı; kendini sevmeyi öğrenme hakkında psikolojik bir kitaptı.

Dusty de Martie de, kitabı okumamıştı; çünkü onlar roman okumayı tercih ediyordu. Aslında Dusty için roman, tercih olduğu kadar bir prensipti de. Yalancılığın, düzenbazlığın, ve hilekarlığın toplumun büyük bir kısmında en önemli değer haline geldiği bir

çağda, romanların, yapılan bilimsel analizlerden çok daha fazla doğruluk içerdiğini düşünüyordu.

Ama bu tabii ki Dr. Ahriman'ın kitabıydı ve hiç şüphesiz mesleğine gösterdiği özeni kitabına da göstermişti.

Dusty arka sayfadaki fotoğrafa bakarak, "Bize kitaplarından birini postalayacağını neden söylemedi acaba," dedi.

Zarfın üzerinde pul olmadığını göstererek "Postayla gönderilmemiş," dedi Martie. "Elden teslim ve Dr. Ahriman'dan gelmiyor."

Etiketin üzerinde Dr. Roy Closterman'ın adı ve adresi yazıyor.

Doktor, kitabın içine kısa bir not yazmıştı:

Eviniz, yardımcımın evine giden yolun üzerinde olduğu için, geçerken bunu size bırakmasını rica ettim Dr. Ahriman'ın son kitabını ilginç bulabileceğinizi düşündüm. Belki de bugüne kadar onun kitaplarından hiçbirini okumamışsınızdıı:

"İlginç," dedi Martie.

"Evet. Dr. Ahriman'ı sevmiyor."

"Kim sevmiyor?"

"Closterman."

'Tabii ki seviyor," diye itiraz etti Martie.

"Hayır sevmiyor. Ben hissettim. Yüz ifadesi, ses tonu."

"Neden sevmesin ki? Dr. Ahriman harika bir psikiyatr. Kendini tamamen hastalarına adamış."

Pelüşten yapılmış oyuncak ördek vaklamaya devam etti.

"Evet biliyorum. Tek bir seanstan sonra bile ne kadar iyileştiğine baksana. O senin için iyi bir doktor."

Mutfağın etrafında kulaklarını sarkıtarak ve patileriyle karolara vurarak dolaşan Valet, ağzındaki ördekle tüylü bir ördek sürüsünün çıkartabileceğinden daha fazla ses çıkartıyordu.

"Valet, otur," dedi Martie. Sonra: "Belki Dr. Closterman... belki bu profesyonel bir kıskançlıktır."

Kitabı açıp sayfalarını çevirmeye başlayan Dusty, "Kıskançlık mı? Ama Closterman bir psikiyatr değil. Dr. Closter-man'ın ve Dr. Ahriman'ın branşları farklı." dedi.

Daima söz dinleyen Valet, mutfakta dolaşmayı bıraktı ama Booda'ya vahşice saldırmaya devam etti. Dusty, kendini, ünlü ördekler Daffy ile Donald'ın rol aldığı bir çizgi filmin içindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Dusty, bu istenmeyen hediyeyi onlara gönderdiği için Closterman'a biraz kızmıştı. Closterman'ın, Dr. Ahriman hakkında pek fazla yorum yapmamasına rağmen, ondan hoşlanmadığını belli ettiği düşünülürse, bu kitabı gönderirken amacının ne kibarlık ne de yardımseverlik olmadığı anlaşılıyordu. Bu davranışı sinir bozucuydu.

Kitabın yedinci sayfasında Dusty, kısa bir yazıyla karşılaştı. Bu bir haiku'ydu.

Düşen taçyaprakları aya ve çiçeklere karıştı.. .

Okyo, 1890

"Sorun nedir?" diye sordu Martie.

Aklına Boris Karloffun başrolünü oynadığı çok eski bir filmin müziği gelmişti.

"Dusty?"

Haiku'yu Martie'e göstererek "Garip bir tesadüf," dedi.

Mısraları okuyan Martie, şiirin müziğini duyabilecekmiş gibi başını eğdi.

'Tuhaf," dedi Martie.

Köpek, ördeği yeniden vaklattı.

Merdivenleri çıkarken Martie'nin adımları yavaşladı.

Dusty, onun, Susan'ın telesekreterdeki sesini duymaktan korktuğunu biliyordu. Dusty kaseti yalnız dinlemeyi ve sonra da duyduklarını ona aktarmayı teklif etmişti ama bu korkaklık olurdu.

Üst kattaki çalışma odasında Martie'nin U şeklinde büyük bir masası vardı ve bu masa, Hobbit'leri Eriador'dan çıkarıp Gondor ve Rhovanion topraklarından geçirerek zalim Mordor krallığına götürmek için ihtiyaç duyduğu çalışma alanının tamamını sunuyordu... tabii yaşamın ona Tolki-en'ın dünyasına geri dönme şansını tanıdığı varsayılırsa. İki bilgisayar ve bir yazıcı tüm alanın üçte birinden daha az yer kaplıyordu.

Masada, telefona bağlı bir telesekreter vardı ve Martie bu makineyi kolejden mezun olduğundan beri kullanıyordu. Elektronik çağında bu alet sadece eski değil aynı zamanda bir antikaydı. Gösterge penceresinde, kasette beş mesaj olduğu yazılıydı.

Martie, masadan oldukça uzakta, kapının yanında durdu. Mesafenin onu bir şekilde, Susan'ın sesinin yaratacağı duygusal etkiden izole edeceğini düşünüyor gibiydi.

Valet için burada da koyun postundan yapılmış bir minder vardı ama sanki sahibesinin onun tesellisine ihtiyaç duyacağını biliyormuşçasma sahibesinin yanında kaldı.

Dusty mesajları başa aldı. Kaset geri sardı sonra mesajlar duyuldu.

İlk mesaj, Dusty'nin, bir önceki gece New Life'ın park yerinden arayıp bıraktığı mesajdı.

"Scarlett, ben Rhett. Seni sevdiğimi söylemek için aramıştım ... "

İkinci mesaj Susan'a aitti. Martie, içtiği Scotch'un etkisiyle ve bitkin bir halde sızıp kaldıktan sonra ve gördüğü kâbusun etkisiyle uyanmadan ve uyku hapı almak için ecza dolabına gitmeden önce gelmiş olmalıydı.

"Benim. Neler oluyor? Her şey yolunda mı? Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Sorun yok. Böyle düşünebilirsin. Beni ara."

Martie, ölmüş olan arkadaşının sesi onu geri itiyormuş-çasma kapıya doğru iki adım geriledi. Yüzü beyazdı ama yüzüne götürdüğü elleri çok daha beyazdı.

Valet, Martie'nin önünde oturuyordu. Kulaklarını dikmiş, başını kaldırmıştı ve köpeklere özgü sevimliliğiyle Mar-tie'nin duyduğu üzüntüyü sona erdireceğini umuyordu.

Üçüncü mesaj da Susan'ındı; sabaha karşı 3:20'de, Dusty banyoda ellerini yıkarken ve Martie içtiği ilacın televizyon reklamlarında denildiği gibi "mükemmel ve masum bir uykudayken" gelmiş olmalıydı.

"Martie, benim.. Martie, orda mısın?"

Susan'ın kasetteki sesi bir süre duraksadı ve birilerinin telefonu açmasını bekledi; kapmm yanmda duran Martie inledi. Martie pişmanlıkla ve acıyla, "Evet," dedi ve bu kelimenin anlamı çok açıktı: Evet, buradaydım; evet, sana yardım edebilirdim; evet, seni hayal kırıklığına uğrattım.

"Dinle, eğer ordaysan Tanrı aşkına telefonu aç. "

İkinci duraksamada Martie ellerini yüzünden indirdi ve dehşet içinde telesekretere baktı.

Dusty, bir sonraki konuşmada Martie'nin neler duymayı beklediğini biliyordu çünkü o da aynı şeyleri duymayı bekliyordu. İntihar konuşması. Destek için, bir dostun öğüdü için, duyduğu şüphelerin ortadan kaldırılabilmesi için yardım.

"O Eric değil, Martie. Ahriman. O Ahriman. O alçağı kasete aldım. O alçak... evi ile ilgili olarak yaptığı o güzel anlaşmadan sonra. Martie, lütfen, lütfen, ara beni. Yardıma ihtiyacım var.. "

Makine dördüncü mesaja geçmeden önce Dusty kaseti durdurdu.

Sanki ev, Kaliforniya sahilinin altındaki kıtasal plakalar birbirine çarpıyormuş ve deprem yaratıyormuş gibi sallanıyordu ama bu kesinlikle beyinde meydana gelen bir depremdi.

Dusty, Martie'e baktı.

O gözler, Martie'nin gözleri. Şok dalgaları, gözlerini her zamankinden daha mavi yapan acıyı bile kırmıştı. Martie'nin gözlerinde, daha önce hiç kimsenin gözlerinde görmediği bir şey vardı; bu şeyin adım koyamıyordu.

Dusty "Son aşamada aklını kaçırmış olmalı. Bunun hiçbir mantığı yok öyle değil mi? Hangi video kaset? Dr. Ahriman... "

"...harika bir psikiyatr. O kendini... "

"...tamamen hastalarına... "

"...adamış," dedi.

O belli belirsiz film müziği, Dusty'nin kafatasının içinde bulunan konser salonunda korkutucu ve sessiz bir biçimde çalmaya başladı: Bu aslında müzik değildi, ruhun kulaklarda ve beyinde tiz bir biçimde çmlamasıydı. Buna, saati yüz dolar olan psikologların bilgi uyumsuzluğu olarak adlandırdığı şey neden oluyordu: Aynı şeyle ilgili birbirinin tamamen tersi inançlara eşzamanlı olarak sahip olmak. Bu durumda konu Mark Ahriman'dı. Dusty tam bir bilgi

uyumsuzluğu içindeydi; çünkü Ahriman'ın harika bir psikiyatr ve aynı zamanda da bir tecavüzcü olduğuna, Ahriman'ın, kendini tamamen hastalarının mutluluğuna adamış bir doktor ve aynı zamanda bir katil olduğuna, şefkatli bir terapist ve acımasız bir düzenbaz olduğuna inanıyordu.

"Bu doğru olamaz," dedi Dusty.

"Evet olamaz," diye onayladı Matie.

"Ama haiku."

"Rüyamdaki maun ormanı."

"Ofisi maun kaplama."

"Ve batıya bakan pencereleri var," dedi Martie.

"Bu çılgınca."

"Suçlu o bile olsa... neden biz?"

Dusty "Neden sen olduğunu biliyorum," dedi. "Susan'ın-kiyle aynı nedenden. Ama neden ben?"

"Neden Skeet?"

Kasetteki son iki mesajdan biri bu sabah saat dokuzda, diğeri öğleden sonra dörtte gelmişti; ikisi de Martie'nin annesine aitti. İlk mesaj kısaydı. Sabrina sohbet etmek için aramıştı.

İkinci mesaj uzun ve endişeliydi; çünkü Martie evde çalışıyordu ve genellikle mesajı aldıktan bir iki saat sonra annesini arardı; Martie aramadığı için Sabrina'nın aklına kötü şeyler gelmişti. Konudan konuya atlayan mesajın içinde ifade edilemeyen -ama Sabrina'nın ima etme yeteneğini bilen herkesin anladığı- umutlar yer alıyordu: (1) Martie'nin bir boşanma avukatıyla randevusu vardı, (2) Dusty'nin bir alkolik olduğu anlaşılmıştı ve şu anda tedavi olmak amacıyla bir kliniğe yatırılmasına karar veriliyordu, (3) Dusty'nin bir

zampara olduğu anlaşılmıştı ve bir başka kadının kocası tarafından -feci şekilde- dövüldüğü için hastanede tedavi görüyordu veya (4) sarhoş Dusty, bir başka kadının kocası tarafından -ciddi bir biçimde- dövüldükten sonra bir hastanede kendine gelmeye çalışıyordu ve Martie, bir boşanma avukatının bürosundaydı.

Normalde böyle bir şeye çok kızardı ama bu defa Sabri-na'nın ona karşı hissettiği güvensizlik duygusu Dusty'e önemsiz göründü.

Kaseti Susan'ın son mesajına geri sardı. Her açıdan, Susan'ın sözlerini ikinci defa dinlemek ilk seferkinden çok daha zordu.

Susan ölmüştü ama şu anda onun sesini duyuyordu.

Doktor Ahriman, katil Ahriman.

Bilgi uyumsuzluğu.

Telesekreter kasetini delil olarak kullanamazlardı; çünkü Susan'ın mesajı yeterince açık değildi. Psikiyatrı tecavüzle ve -hatta alçak bir herif olması dışında herhangi bir şeyle- suçlamamıştı.

Yine de kaset bir çeşit delil sayılırdı; bu yüzden onu saklamaları gerekiyordu.

Dusty kaseti çıkarırken masadan kırmızı bir kalem aldı ve etiketin üzerine SUSAN yazdı. Martie, telesekretere yeni bir kaset yerleştirdi. Eski kaseti masanın orta çekmecesine koydu.

Martie yaralanmış görünüyordu.

Susan ölmüştü. Ve, değişken bir dünyada güvenilir bir direk gibi görünen Dr. Ahriman'ın da güvenilmez olduğu anlaşılmıştı.

57

Dusty, mutfaktan Roy Closterman'ın ofisini aradı ve ofis saatleri dışındaki saatlerde gelen telefonları kaydeden santrale bağlandı. Martie'nin, doktor tarafından verilen ilaçlara alerjik reaksiyon gösterdiğini iddia etti. "Acil durum söz konusu," dedi.

Sahipleri mutfakta oturmuş doktordan telefon beklerken Valet masanın altına uzandı ve halat çekme oyununu veya topla oynanan herhangi bir oyunu oynamak yerine, değerli zamanlarını oturarak harcadıklarını belli etmek istercesine içini çekti.

Dusty, Mançuryalı Aday'ı incelemeye başladı ve Bas-ho'nun balıkçılla ilgili mısraları gibi içini ürperten bir isim aramaya başladı. Dr. Ahriman'ın bekleme odasmdayken kitabın, önemli karakterlerin hepsini olmasa da çoğunu tanıyacak kadar bölümünü okumuştu ve o isimlerden hiçbiri tüylerini diken diken etmemişti. Şimdi kitabı son bölümlerini hızla tararken, içini ürperten bir karakter buldu. Bu yan karakterlerden biriydi: İkinci sınıf bir opera sanatçısı Viola Narvilly. Ahriman'ın -veya bir başka birinin- böyle ölümcül bir amaç için bu ismi seçmesi aptalca görünüyordu.

Şimdi haiku'larını birbirlerine okumak için hazırdılar.

İlkönce başladı ve Martie'i harekete geçirecek ismi söyledi. "Raymond Shaw."

Martie "Dinliyorum," dedi. Bakışları donuklaşmıştı ama uyanıktı.

"Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgârısın."

Dusty birdenbire şiirin üç mısraını birden okumak istemedi çünkü Martie'nin bilinçaltına girmeyi başarırsa onu nasıl idare edeceğini

bilmiyordu. Talimatlara açık olduğu için muhtemelen kırılgan bir durumda olacaktı ve ondan yapmasını istediği şeyler veya ona sorduğu sorular istemdışı ciddi sonuçlar doğurabilirdi ve önceden tahmin edilemeyen psikolojik hasara neden olabilirdi.

Ayrıca, onu trans halinden nasıl çıkaracağım ve bilinç düzeyine nasıl getireceğini de bilmiyordu. New Life'tayken Skeet'e uyumasını söylemiş, Skeet de onun sözünü dinlemişti. Ve o kadar derin uyumuştu ki, adını söylemek, onu sallamak, kokulu şeyler koklatmak bile işe yaramamıştı; transtan kendi başına çıkmıştı. Eğer Dusty'nin zaman kaybettiklerine ilişkin düşüncesi paranoit değil de doğruysa, Martie'nin narkolepsi -aralıksız olarak uyuma arzusu- benzeri komaya girmesi riskini göze alamazlardı. Dusty onu bu komadan çıkaramayabilirdi.

Dusty ikinci haiku mısraını okumayınca Martie gözlerini kırpıştırdı ve kendine gelirken yüzündeki dalgın ifade kaybolmuştu.. "Ne oldu?"

Dusty olanları ona anlattı. "Ama işe yarayacaktı. Bu açık. Şimdi, benim şiirimin sadece ilk mısraıyla sen de benim üzerimde aynı şeyi dene."

Martie şiiri hatırlayamadığı için şiir kitabına baktı.

Martie'nin konuşmak için ağzını açtığını gördü____

... sonra Valet kocaman başını Dusty'nin kucağına koydu. Onları rahatlatmak veya rahatlamak istiyordu.

Bir saniye önce Valet, Dusty'nin ayaklarının dibindeki tüylü halıya çöküvermişti.

Hayır, bir saniye önce değil. On ya da on beş saniye, belki de daha uzun bir süre geçmişti ve o zaman aralığını hatırlamıyordu. Anlaşılan o ki, Martie harekete geçirme admı, Viola Narvilly,

kullanmıştı ve Dusty de tepki göstermişti ve köpek, sahibinde bir anormallik olduğunu sezip araştırma yapmak için başını kaldırmıştı.

Martie şiir kitabını kapatırken "Bu çok ürkütücü," dedi.

Yüzünü buruşturdu ve sanki kitap şeytanın inciliymiş gibi onu yan tarafa itti. "Bakışların. . . sanki bu boyutta değildin."

"Bana o ismi söylediğini bile hatırlamıyorum."

"Ama söyledim. Sonra da şiirin ilk mısraını okudum, 'Şimşek çakar.' Ve sen, 'Sen şimşeksin.' dedin."

Telefon çaldı.

Dusty masadan kalkarken neredeyse sandalyesini düşürüyordu ve duvardaki telefonun ahizesini kaldırırken söylediği alo kelimesine Dr. Closterman tarafından mı yoksa Viola Narvilly diyen başka biri tarafından mı karşılık verileceğini merak etti. Kölelik, ona bir telefon kadar yakındı. Closter-man.

Dusty, Closterman'ın kendilerini derhal aramasını sağlamak için söylediği yalandan dolayı özür diledi.. "Ortada aleıjik reaksiyon falan yok ama acil bir durum var Doktor. Bize gönderdiğiniz kitap... "

"Kendinizi Sevmeyi Öğrenin," dedi Closterman.

"Evet. O kitabı neden gönderdiniz Doktor?"

"Okumanız gerektiğini düşündüm," dedi Closterman. Sesinde, kitabın ya da yazarının ne pozitif ne de negatif olarak yorumlanmasını sağlayacak herhangi bir tonlama yoktu.

"Doktor ..." Dusty duraksadı sonra konuşmaya başladı: "Oh, Tanrım, bunu gizlemenin imkânı yok. Düşünüyorum da sanırım bizim Dr. Ahriman'la ilgili bir problemimiz var. Büyük bir poblem."

Dusty bu suçlamayı yaparken bile içinden bir ses onunla tartışıyordu. Kendisini hastalarına adamış olan büyük psikiyatr bu

iftirayı, bu saygısızlığı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Dusty kendini suçlu, nankör, hain ve mantıksız biri gibi hissetti. Tüm bu duygular onu korkutuyordu; çünkü içinde bulundukları koşullar düşünülürse psikiyatrdan şüphelenmek için bir sürü nedeni vardı. İçindeki ikna edici ses onun sesi değildi; görünmeyen bir varlığa aitti. Bu, rüya-smdaki tansiyon aleti pompasını sıkan ve Martie'nin kâbusunda etrafını yapraklar saran varlıktı. Ve bu varlık şimdi beyin koridorlarında yürüyordu. Görünmüyordu ama sessiz değildi. Onu Dr. Ahriman'a güvenmesi ve bu garip şüpheyi aklından silmesi için zorluyordu.

Dusty bir süre susunca Closterman ona bir soru sordu: "Martie onunla görüştü öyle değil mi? "

"Bugün öğleden soma. Ama şimdi... bunun çok daha önce başladığını düşünüyoruz. Aylar önce, bir arkadaşını ona götürürken. Doktor, deli olduğumu düşüneceksiniz ama... "

"Sanmıyorum. Ama bunu telefonda konuşmasak daha iyi olur. Buraya gelebilir misiniz?"

"Orası neresi?"

"Ben Balboa Adası'nda oturuyorum." Closterman ona gerekli talimatları verdi.

"Birazdan orada oluruz. Yanımızda bir köpek de getirebilir miyiz?"

"Benimkiyle oynayabilir."

Dusty telefonu kapatıp Martie'e döndüğünde Martie, "Belki de yapılması gereken en iyi şey bu değil," dedi.

Martie de içindeki sesi dinliyordu.

"Belki," dedi, "Dr. Ahriman'a telefon etsek ve bunları ona anlatsak.. . belki her şeyi açıklayabilir."

Dusty'nin beyin koridorlarında dolaşan görünmez kişi de kelimesi kelimesine aynı şeyleri söylüyordu.

Martie aniden ayağa kalktı. "Oh, Tanrım, ben neler söylüyorum?"

Dusty'nin yüzü kızardı; aynaya bakarsa kırmızı yanaklarını göreceğini biliyordu. Dr. Ahriman'a hak ettiği saygıyı göstermediği, güvenmediği ve ondan şüphelendiği için utanmıştı.

Dusty titreyerek "Kendimi, însan Vücudunu Ele Geçiren Varlıkların İstilası filminin çekiminde gibi hissediyorum, " dedi.

Valet masanın altından çıktı. Kuyruğu aşağı düşmüş, omuzlan sarkmıştı. Başı hafifçe eğikti. Bu haliyle onların ruh haline uyan bir görüntü çiziyordu.

"Köpeği neden yanımıza alıyoruz?" diye sordu Martie.

Dusty, mutfaktan hole doğru yürürken "Çünkü bir süre buraya dönmeyeceğiz. Hadi," dedi. "Çantalarımıza birkaç günlük kıyafet koyalım. Ve bunu hızlı yapalım."

Bavulunu kapamadan birkaç dakika önce Dusty, komodin çekmecesindeki 45'lik Colt'u çıkardı. Bir an için durak-sadı ve tabancayı kolay erişilebilecek bir yere koymamaya karar verdi. İçine ilave bir şey koymadan bavulunu kapattı ve dolaptan, derin cepleri olan deri bir ceket çıkardı.

Tabancanın onları gerçekten koruyabileceğinden emin değildi.

Mark Ahriman şu anda yatak odasından içeri girse, Dusty'nin içindeki hain ses onu, psikiyatrın gülümsemesine ve Viola Narvilly demesine yetecek kadar bir süre oyalayabilirdi.

Sonra, sanki bir Lolipopmuşçasına tabancayı ağzıma sokacağım ve Susan'ın bileklerini kestiği gibi ben de itaatkar bir biçimde beynimi dağıtacağım, öyle mi?

Yatak odasından çıkıp dar merdivenlerden indi. Valet önlerinde yürüyor, bavullardan birini Martie, diğerini Dusty taşıyordu. Mutfaktaki kitapları almak için durdular ve sonra da Satürn'e doğru yürüdüler. Yaklaşan kötü sonun gölgesinden kaçmak için hızlı hareket ediyorlardı.

58

Newport Limanındaki alçak, kemerli köprü, Balboa Ada-sı'nı anakaraya bağlıyordu. İki tarafında restoranlar ve mağazalar olan Marine Caddesi neredeyse boştu. Okaliptüs yaprakları ve palmiyelerden kopan ince uzun yapraklar, yol boyunca insan boyuna yaklaşan hortumlar oluşturuyordu; sanki Martie'nin maun ağaçlarıyla ilgili rüyası burada yeniden yaratılıyordu.

Dr. Closterman, ara caddelerden birinde değil, kıyıda oturuyordu. Arabalarını Marine Caddesi'nin sonuna park ettiler ve Valet'la birlikte adayı çevreleyen asfalt yoldan yürüdüler. Burası, alçak bir duvarla limandan ayrılıyordu.

Closterman'ın evini bulmadan önce ve bir önceki nöbetinden tam bir saat sonra, Martie yeni bir otofobi nöbeti geçirdi. Bu da dayanılabilir nöbetlerden biriydi ve şiddeti önceki üç nöbetten fazla değildi. Ama bu nöbetin etkisi altındayken yürüyemiyor, hatta ayakta duramıyordu.

Sahildeki duvarın üzerine oturdular ve nöbetin geçmesini beklediler.

Valet sabırlıydı; bir adam dalmaçyalı köpeğiyle birlikte yanlarından geçtiğinde potansiyel arkadaşını koklamak için yaltaklanmamış ve ileri atılmamıştı.

Deniz kabanyordu. Genellikle sakin olan liman, rüzgârın etkisiyle dalgalıydı. Dalgalar beton duvara çarpıyordu; limandaki evlerin yansıyan ışıkları dalgalı suyun üzerinde kıvrılıp bükülüyordu.

Denizdeki yatlar ve motorlu tekneler özel iskelelere bağlanmıştı; manevra alanlarında yüzüyor ve gıcırdıyorlardı. Halatlar ve metal rakorlar çelik gemi direklerine bağlanmıştı.

Martie'nin nöbeti kısa bir süre sonra sona erdiğinde Martie, "Alnında demiryolu çivisi olan bir rahip gördüm. Tanrıya şükür kısa sürdü. Bu sabahki nöbette kafamdaki saçmalıkları uzun süre silememiştim. Tüm bu saçmalıklar aklıma nasıl giriyor bilmiyorum."

"Birileri onları oraya koyuyor." Israrcı iç sesin tavsiyesine rağmen Dusty, "Bu işi Ahriman yapıyor," dedi.

"Ama nasıl?"

Cevaplanamayan sorusu limandaki rüzgâra karışırken onlar tekrar Dr. Closterman'ı aramaya başladılar.

Adadaki evlerin hiçbiri üç katı geçmiyordu ve büyük şov yerlerinin yanında sevimli bungalovlar bulunuyordu. Clos-terman, oldukça hoş görünen iki katlr bir evde oturuyordu. Evde üçgen bölümler, dekoratif panjurlar ve içlerine İngiliz çuhaçiçeği ekilmiş pencere saksıları vardı.

Kapıyı açtığında çıplak ayaklı doktor, kahverengi pamuklu bir pantolon ve üzerinde Hobie sörf tahtalarınrn reklamı olan bir tişört giymişti. Göbeği kemerinin üzerinden sarkmıştı.

Yanında, iri, meraklı gözleri olan siyah bir Labrador vardı.

Dr. Closterman onları tanıştırmak amacıyla "Charlotte," dedi.

Valet genellikle başka köpeklerin yanında oldukça utangaçtı ama tasma kayışından kurtuldu ve hemen kuyruğunu sallayıp Charlotte'la koklaşmaya başladı. Birbirlerinin etrafında dönüp koklaşmaya devam ettiler; sonra da Labrador antreye doğru koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı. Valet da çılgın gibi dişi köpeğin arkasından fırladı.

"Her şey yolunda," dedi Roy Closterman. "Daha önce devrilmemiş hiçbir şeyi deviremezler."

Doktor paltolarını almayı teklif etti ama onlar çıkarmadılar; çünkü Dusty ceketinin cebinde Colt'u taşıyordu.

Mutfaktaki büyük spagetti sosu tenceresinde pişen köftelerin ve sosislerin ağız sulandıran kokusu yayılıyordu.

Closterman, Dusty'e bir içki, Martie'de de kahve teklif etti -"daha fazla Valium almadıysan"- ve kahve istedikleri için ikisine de kahve ikram etti.

Çam ağacından yapılmış cilalı masaya oturdular ve doktor birkaç tombul sivri biber kesip tohumlarını çıkardı.

Closterman, "Sizinle ne kadar açık olacağıma karar vermeden önce sizi dikkatle incelemeye kararlıydım. Ama sonra, sizden çekinmek için herhangi bir neden olmadığına karar verdim. Babana hayrandım Martie ve sen de onun gibiy-sen, ki ben öyle olduğuna inanıyorum, senin sağduyuna güvenebileceğimi biliyorum." dedi.

'Teşekkürler."

"Ahriman," dedi Closterman, "narsist ve aşağılık bir herif. Bu bir fikir değil. Bu ispatlanabilir bir gerçek; yazarın kitaplarının arka sayfasında yer alan biyografisine kanunen bu da dahil edilmeli. "

Onları şok edip etmediğini görmek için başını kaldırdı ve şaşırmadıklarını görünce gülümsedi. Beyaz saçlarıyla, çene kemikleriyle, çenesinin altında oluşan ikinci çeneyle, boynundan sarkmış yağlarla ve tebessümüyle tıpkı sakalsız bir Noel Baba gibiydi.

"Kitaplarından herhangi birisini okudunuz mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dusty. "Sadece sizin gönderdiğinize şöyle bir baktık."

"Sıradan popüler psikoloji saçmalıklarından bile kötü. Kendinizi Sevmeyi Öğrenin. Mark Ahriman, hiçbir zaman Mark Ahriman'ı

sevmeyi öğrenmek zorunda kalmadı. Doğduğundan beri kendine deli gibi aşıktı. Kitabı okuyun, göreceksiniz."

"Sizce o hastalarının kişilik bozukluklarım tedavi edebiliyor mu?" diye sordu Martie.

'Tedavi edebiliyor mu? İyileştirdiği insanların yarısını kendisinin hasta ettiğini duyarsam hiç şaşırmam."

Bu cevabın içinde saklı olan anlam Dusty'i heyecanlandırmıştı. "Bu sabah size Martie'nin arkadaşından bahsetmiştik; inanıyoruz ki... "

"Agorafobi rahatsızlığı olan."

"Adı Susan Jagger'dı," dedi Martie. "Onu on yaşından beri tanırım. Dün gece intihar etti. "

Doktor onları şok etmeyi başaramasa da Martie doktoru şok etmeyi başarmıştı. Bıçağı elinden bıraktı ve bakışlarını sivri biberlerden ayırıp ellerini küçük bir havluya sildi. "Senin arkadaşın."

"Cesedini bu sabah bulduk," diyerek ayrıntılara girdi Dusty.

Closterman masaya oturdu ve Matie'nin elini avuçlarının arasına aldı. "Ve sen onun iyileştiğini düşünüyordun."

"Bunu bana dün Dr. Ahriman öyledi. "

Dusty, "Martie'nin otofobisinin -şu anda adını ve ne olduğunu biliyoruz- doğal bir biçimde iyileşmediğini düşünmek için nedenlerimiz var."

"Susanla birlikte hatada iki defa onun ofisine gidiyorduk," diye açıkladı Martie. "Ve ben kendimde.. . tuhaf hafıza sapmaları olduğunu fark ettim."

Doktorun, güneşten kızarmış, rüzgârdan yanmış ve köşelerinde kırmızı kalıcı lekeler oluşmuş gözleri sevecendi. Martie'nin elini

çevirdi ve avucunun içini inceledi. "O kurnaz herif hakkında bildiğim her şeyi size anlatacağım."

Charlotte ağzında bir topla hızla mutfağa girince doktorun konuşması bölündü. Valet da onun peşindeydi. Köpekler, karo zeminde kaydılar ve geldikleri gibi paldır küldür gittiler.

Closterman, 'Tuvalet eğitimi bir yana, köpekler bize, bizim onlara öğretebileceğimizden çok daha fazla şey öğretiyorlar. Her neyse, ben maddi durumu kötü olan bazı müşterilerimden ücret almıyorum ama bunların sayısı çok da fazla değil. Ben de bir aziz değilim. Birçok doktor bundan çok daha fazlasını yapıyor. Benim gönüllü çalışma alanım taciz edilmiş çocuklar. Çocukken ben çok dayak yemiştim. Bu bende herhangi bir yara bırakmadı. Vaktimi, suçlulardan nefret ederek harcayabilirdim ... ya da onları hukukun ve Tanrının adaletine bırakabilir ve enerjimi masumlara yardım etmek için kullanabilirdim. Her neyse,. .. Ornwahl davasını hatırlıyor musunuz?"

Ornwahl ailesi yaklaşık yirmi yıldır Laguna Beach'de popüler bir anaokulu işletiyordu. Her yeni sınıf açılışı, öğrencileri o sınıfa kaydettirmek isteyen ebeveynler arasında sıcak rekabete neden oluyordu.

İki yıl önce, beş yaşındaki bir ana okul öğrencisinin annesi polise başvurup bir şikayet dosyası açtırdı ve Ornwahl ailesinin üyelerini, kızma cinsel tacizde bulunmakla suçladı. Diğer çocukların da grup sekste ve şeytan ayinlerinde kullanıldığını iddia etti. Oluşan histeri nedeniyle diğer Ornwahl öğrencilerinin aileleri çocuklarının davranışmdaki her tür tuhaflığı tacizin duygusal bir tepkisi olarak yorumlamaya başladı.

"Ornwahl'larla veya o okula giden çocukların aileleriyle hiçbir bağlantım yoktu," dedi Roy Closterman, "bu nedenle benden Çocuk Koruma Hizmetleri ve D.A. ofisi için çocukları ücretsiz olarak

muayene etmem istendi. Bir psikiyatrdan da ücretsiz yardım alıyorlardı. Tacize uğrayıp uğramadıklarını anlamak için Ornwahl ana okul öğrencileriyle röportaj yapıyordu."

"Dr. Ahriman," diye tahminde bulundu Martie.

Roy Closterman masadan kalktı ve kahvelerini tazeledi.

"Ornwahl araştırmasının tıbbi yönüyle ilgili çeşitli verileri birleştirmek için bir toplantı yaptık. O anda Ahriman'dan nefret ettim."

İçindeki kendi kendine sitem eden ses, Dusty'nin huzursuz bir biçimde sandalyesinde kıpırdanmasına neden oldu. İnatçı iç ses, psikiyatra sadakatsizlik ettiği için ve hatta hakkındaki bu olumsuz düşünceleri dinlediği için onu utandırdı.

"Ve düşünmeden, bazı çocukların olası taciz anlarına geri dönmesini sağlamak için hipnotik gerileme terapisi kullandığını söylediğinde kafamdaki tehlike çanları çalmaya başladı," dedi Closterman.

"Hipnoz kabul edilen tedavi tekniklerinden biri değil mi?" diye sordu. Belki de bu soruyu içindeki ses soruyordu.

"Pek değil. Usta olmayan bir terapist kolaylıkla ve farkında olmadan o kişinin beynine sahte anılar sokabilir. Hipnotize olmuş herhangi bir kimse her tür tehlikeye açıktır. Ve eğer terapistin tedavi için farklı bir alternatifi varsa bu etik değildir. . ."

"Sizce Ornwahl davasında Ahriman'ın başka bir alternatifi var mıydı?"

Closterman soruyu cevaplamak yerine, "Çocuklar hipnoz olmadan da telkinlere karşı dirençsizdir. Yapılan araştırmalarda çocukların, ikna edici bir terapistin onlardan hatırlamasını istediği

şeyleri hatırlayacağını göstermiştir. Onlarla konuşurken tanıklıklarını etkilememek için çok dikkatli olmalısınız. Ve hipnozun etkisi altındayken çocuklardan öğrenilen bastırılmış anıların hemen hemen hiçbir değeri yoktur."

"Bu konuyu Ahriman'la tartıştınız mı?" diye sordu Martie.

Biberlerle olan işine devam eden Closterman, 'Tartıştım... ve o herif, küstah ve kibirli bir tutum içine girdi. Ama yumuşaktı. O iyi bir politikacı. Dile getirdiğim tüm endişelere bir açıklama buldu ve araştırmadaki veya davadaki hiç kimse duyduğum endişeler konusunda bana katılmadı. Zavallı Ornwahl ailesi bundan hiç hoşlanmadı ama bu, kitle histerisinin ağır bastığı davalardan biriydi," dedi.

Yaptığınız muayenelerde çocukların taciz edildiğine ilişkin fiziksel herhangi bir kanıt buldunuz mu?" siye sordu Dusty.

"Hayır. Büyük çocuklar söz konusuysa tecavüze ilişkin kanıt bulamayabilirsiniz. Ama bunlar anaokuluna giden küçük çocuklardı. Onlara yapıldığı iddia edilen şeylerden bazıları gerçekten de yapılmış olsaydı, muhakkak doku zedelenmesine, yara izine ve kronik enfeksiyona rastlamam gerekirdi. Ahriman, şeytan ayinleriyle ve işkenceyle ilgili hikâyeler etrafında dönüp duruyordu ama ben bunu destekleyecek tıbbi hiçbir kanıt bulamadım. "

Ornwahl ailesinin beş üyesi suçlu bulundu ve anaokulu kanıt ararken neredeyse harabeye döndürüldü.

"Sonra," dedi Closterman, "Sonrayanıma, Ahriman hakkındaki düşüncelerimi bilen birisi yaklaştı.. . ve tüm bunlar başlamadan kısa bir süre önce Ahriman'ın, Ornwahl'lari suçlayan kadının kız kardeşini tedavi ettiğini söyledi. "

Dusty, "Ahriman'ın bu bağlantıyı ifşa etmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"Kesinlikle. Bu nedenle ben de D.A.'a gittim. Kadının, suçlamayı yapan kişinin kardeşi olduğu ortaya çıktı ama Ahriman, aralarında ilişkiden haberi olmadığını iddia etti."

"Siz ona inandınız mı?"

"Hayır. Ama D.A. inandı ve onu meslekten atmadı; çünkü Ahriman'ın lekeli olduğunu kabul ederlerse onun çocuklarla yaptığı röportajlardan hiçbirini kullanamayacaklardı. Çocukların ona anlattığı tüm hikâyeler zorlanmış ve hatta kandırılıp anlattırılmış hatıralar olarak kabul edilecekti. Mahkemede dile getirilmeleri hiçbir anlam ifade etmeyecekti. Davacının açtığı dava, Ahriman'ın dürüstlüğüne tereddütsüz inanılmasına dayanıyordu."

"Bu haberi gazetede okuduğumu hatırlamıyorum," dedi Martie.

"O meseleyi de açıklayacağım," diye söz verdi Closter-man.

Kesme tahtası üzerinde bıçakla yaptığı çalışma giderek titizliğini yitirdi ve sanki kestiği şeyler biber değilmiş gibi, daha da agresifleşti.

"Edindiğim bilgilere göre, Ahriman'ın hastasım ofise genellikle, Ornwahl ailesini suçlayan kadın, yani hastanın kız kardeşi götürüyormuş."

"Benim Susan'ı götürdüğüm gibi," dedi Martie.

"Eğer bu doğruysa, Ahriman'ın o kadınla tanışmamış ve hatta bir kere bile görmemiş olması imkânsızdı. Ama bununla ilgili kanıtım yoktu, bunlar sadece bana söylenen şeylerdi. Bir insanı karalamakla suçlanmak istemiyorsan, elinde kanıt olmadan herkesin içinde Ahriman gibi bir adam hakkında ileri geri konuşamazsın."

Bu sabah ofisindeyken Closterman kaşlarını çatmaya çalışmış ama balon gibi yuvarlak yüz hatları yüzünden bunu başaramamıştı. Şu anda duyduğu öfke, yüz geometrisini yenmişti ve doktor sert bir biçimde kaşlarını çattı.

"Bu kanıtı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Ben TV'deki dedektif doktorlardan biri değildim. Ama düşününce. . . O alçak herifin geçmişini araştırmaya karar verdim. Kariyer hayatında iki defa yer değiştirmesi bana tuhaf geldi. Sante Fe'de on yıldan daha uzun bir süre yaşadıktan sonra Arizona, Scottsdale'ye taşınmış. Ve yedi yıl sonra Newport'a gelmiş. Normalde başarılı doktorlar, çalışmalarının üzerine sünger çekip akıllarına esince büyük şehirlere taşınmazlar."

Closterman, biberlerin tamamını şerit şerit kesti. Bıçağı duruladı ve kaldırdı.

"Tıp çevresinde, Sante Fe'de çalışan ve onu tanıyan herhangi birisi olup olmadığını araştırdım. Kardiyolog bir arkadaşımın tıp fakültesinden arkadaşı Santa Fe'ye taşınmıştı. Araştırınca Santa Fe'deki bu doktorun Ahriman'ı tanıdığını... ve ondan en az benim kadar nefret ettiğini öğrendim. İşin en ilginç yanıysa... oradaki anaokulunda da cinsel taciz vakası yaşanmış ve tıpkı burada olduğu gibi orada da çocuklarla Ahriman konuşmuş. Kullandığı teknikler orada da sorgulanmış."

Dusty'nin midesi ekşidi ve nedeninin kahve olduğunu düşünmese de kahve fincanını yana itti.

"Çocuklardan biri, beş yaşında bir kız çocuğu, dava başlamak üzereyken intihar etmiş," dedi Roy Closterman. "Beş yaşında bir çocuk. Geride, kendi çizdiği dokunaklı bir resim bıraktı; bu kendisine benzeyen bir kızın çıplak bir adamın önünde diz çökmüş bir resmiydi ve adam anatomik olarak doğru çizilmişti."

Martie, sandalyesini masadan çekerek "Aman Tanrım," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı gidecek hiçbir yeri yoktu, bu nedenle yeniden oturdu.

Dusty, beş yaşındaki kızın bedeninin, bir sonraki panik atakta tüm ayrıntılarıyla Martie'nin beyninde belirip belir-meyeceğini merak etti.

"Davajüriye gittiğinde davalılar için yapılabilecek hiçbir şey yokmuş. Santa Fe savcısı mahkûmiyet kararı vermiş. "

Doktor buzdolabından bir şişe bira aldı ve kapağını açtı.

"Dr. Mark Ahriman'ın yanmdayken iyi insanların başına kötü şeyler geliyor ama o her zaman bir kurtarıcı olarak çıkıyor ortaya. Santa Fe'deki Pastore cinayetleri hariç. Bayan Pastore, kimseye kötülüğü dokunmayan mükemmel bir ha-nımmış ve tutarlı bir hayaü varmış. Bu hanım aniden bir tabancaya kurşun doldurup ailesini öldürmeye karar vermiş. İşe, on yaşındaki oğlunu öldürerek başlamış. "

Bu hikâye, Martie'nin kendi şiddet potansiyeline ilişkin korkusunu besledi ve Martie masadan uzaklaşma ihtiyacı duydu. Masadan kalktı ve mutfak lavabosuna gitti, musluğu açıp eline sıvı sabun pompaladı ve ellerini yıkadı.

Martie, Dr. Closterman'a hiçbir şey söylemediği halde, Closterman onun davranışlarını tuhaf buluyormuş gibi görünmüyordu.

"Çocuk, Ahriman'ın hastasıymış. Ciddi bir kekeleme sorunu varmış. Ahriman'ın ve annenin arasında bir ilişki olduğundan şüpheleniliyormuş. Ve bir tanık, cinayetlerin olduğu gece Ahriman'ın Pastore'larm evinde olduğunu söylemiş. Aslında evin dışmdaymış ve açık bir camdan katliamı seyredi-yormuş."

Duvara monte edilmiş askıdan kâğıt havlu çekerken "İzliyor muymuş?" diye sordu Martie. "Sadece... seyrediyor-muş?"

"Sanki bir spor faaliyeti gibi," dedi Roy Closterman. "Sanki. . . bunların olacağını bildiği için oraya gitmiş gibi."

Dusty de kendini huzursuz hissetmişti. Ayağa kalkarak, "Bu gece iki bira içtim ama teklifiniz hâlâ geçerliyse... "

"Biralar dolapta," dedi Roy Closterman. " Dr. Mark Ahri-man hakkında konuşmak ayık olmayı gerektirmiyor."

Kullandığı kâğıt havluyu çöpe atan Martie, "Demek onu gören bir tanık varmış... peki Ahriman'ı tutuklamışlar mı?"

"Hayır. Tanığa inanan olmamış. Ve dedikodusu yapılan ilişki ispatlanamamış. Dahası, tetiği Bayan Pastore'un çektiği kesinmiş. Diğer tüm deliller de bunu destekliyormuş. Ama Pastore'ler çok sevildiği için, birçok insan, trajedinin arkasında Ahriman'ın olduğundan eminmiş."

Elinde birasıyla masaya dönen Dusty, "Bu yüzden Ahri-man, Santa Fe'nin atmosferinden sıkıldı ve Scottsdale'e taşındı."

Sos tenceresindeki köfteleri ve sosisleri karıştırırken "Daha çok iyi insanın başma daha çok kötü şeyin geldiği yere," dedi Closterman. "Bu konuyla ilgili bir dosya hazırladım. O dosyayı giderken size vereceğim."

"Tüm bu mühimmatla," dedi Dusty, "onu Ornwahl davasında attırmış olmalısınız."

Roy Closterman, tekrar masaya döndü, Martie de onu izledi. Doktor, "Hayır," dedi.

Şaşıran Dusty, "Ama tek başma anaokulu bile bunun için yeterliydi... "

"Onu asla kullanmadım."

Doktorun bronzlaşmış yüzü öfkeyle karardı ve güneşten kahverengileşmiş yüzeyin altında morluklar oluştu.

Closterman boğazını temizledi ve devam etti: "Birileri, benim Sante Fe'li ve Scottsdale'li insanlara telefon ettiğimi ve Ahriman hakkında bilgi istediğimi öğrenmiş. Bir akşam ofisten eve döndüğümde şu anda sizin oturduğunuz sandalyelerde iki tane

adamın oturduğunu gördüm. Siyah elbiseleri ve kravatları vardı. Oldukça şık giyinmişlerdi. Bu adamları tanımıyordum... evden çıkmak için arkamı döndüğümde arkamda duran bir adam daha olduğunu gördüm."

Dusty'nin Closterman'ın peşinden gitmeyi umduğu yerler arasında bu yerin adı yoktu. Oraya gitmek istemiyordu çünkü orası, o ve Martie için umutsuzluk yolu gibi görünüyordu.

Eğer Dr. Ahriman onların düşmanıysa, bu işin şakası yoktu. David, Goliath'ı sadece İncil'de yenebilmişti. O küçük adamın deniz canavarını yenmesi sadece filmlerde mümkündü.

"Ahriman ucuz kas yığınlarından mı yardım alıyor?"diye sordu Martie. Ya olanları Dusty'nin anladığı kadar iyi anlamamış ya da bunun gerçekleşebileceğine inanmak istememişti.

"Onların hiçbir şeyi ucuz değildi. Güzel emeklilik planları, mükemmel sağlık sigortalan, harika dişleri ve çalışma saatlerinde kullandıkları sade Jane sedanları vardı. Her neyse, bir video kaset getirmişlerdi. Bu kaseti oturma odasındaki TV'de bana seyrettirdiler. Kasette, benim hastam olan küçük bir çocuk vardı. Anne ve babasının da doktoru ve yakın arkadaşıydım. Onlar çok sevdiğim arkadaşlanmdandı."

Doktor bir süre duraksadı. Öfkeden ve sinirden nefesi kesilmişti. Eli bira şişesini o kadar sıkı tutuyordu ki, şişe elinde kmlacakmış gibi görünüyordu.

Sonra: "Çocuk on yaşındaydı ve çok iyi biriydi. Video kasette gözlerinden yaşlar akıyordu. Kamerada görünmeyen birine, altı yaşından beri doktoru tarafından cinsel tacize uğradığını anlatıyordu. Bahsettiği doktor bendim. O çocuğa hiçbir zaman o şekilde dokunmamıştım, dokunamazdım. Ama o çok inandırıcı, duygusal ve etkileyiciydi. Onu tanıyan herkes, rol yapamayacağını

ve bu şekilde yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Bu kadar ikiyüzlü olamayacak kadar temiz bir çocuktu. Söylediklerinin tamamına, her kelimesine inanıyordu. Beyninin içinde, benim ona bu korkunç şeyleri yaptığıma inanıyordu."

"Çocuk Ahriman'ın hastasıydı," diye tahmin etti Dusty.

"Hayır. Evime girmeye hiçbir hakkı olmayan bu üç takım elbiseli, şık gangster, çocuğun annesinin Ahriman'ın hastası olduğunu söylediler. Bunu bilmiyordum. Ona gittiğinden haberim bile yoktu."

Martie, "Anne aracılığıyla Ahriman, çocuğu avuçlarının içine aldı" dedi.

"Ve hipnotik telkin veya buna benzer bir şeyle çocuğun beynine bu sahte anılan koydu."

"Bahsettiğiniz şey hipnotik telkinden öte bir şey," dedi

Dusty. "Ne olduğunu bilmiyorum ama çok daha derin bir şey olduğundan eminim."

Birasından bir yudum aldıktan sonra Roy Closterman, "O herifler bana... çocuğun kasette trans halinde olduğunu söylediler. Trans halinden çıktığında bu sahte anılan, benim hakkımda söylediği bu korkunç şeyleri hatırlamayacaktı. Bunları asla rüyasında görmeyecekti ya da bilinç altı seviyesinde bu konuyla ilgili herhangi bir rahatsızlık yaşamayacaktı. Bunlar psikolojisini veya yaşamını etkilemeyecekti. Ama yine de sahte anılar bilinçaltı denen yerde bastırılmış bir şekilde duracaktı ve çocuk, onları hatırlaması yönünde bir talimat aldığında dışa vurulmaya hazır olacaktı. Ornwahl Ana Okulu davasıyla veya başka bir konuyla ilgili olarak Mark Ahriman'a sorun çıkarmaya çalışırsam, çocuğa o talimatı vereceklerine yemin ettiler. Sonra video kasetle birlikte gittiler."

Ahriman'ın avukatı, Dusty'nin uzak beyin koridorlarına gitmişti, sesi artık daha zayıftı ve ikna edici özelliğini yitirmişti.

Martie, "Bu üç adamın kim olduğu konusunda herhangi bir tahmininiz var mı? "

"Ödeme çeklerinin üzerinde hangi kurumun adının yazdığı benim için çok önemli değil," dedi Roy Closterman. "On-ların nasıl koktuğunu biliyorum."

"Otorite," dedi Dusty.

"Onun gibi kokuyor," diye onayladı doktor.

Şu anda Martie'nin başkalarının şiddet potansiyeline karşı duyduğu korku, kendi şiddet potansiyeline duyduğu korkudan daha fazla gibi görünüyordu; çünkü elini Dusty'nin elinin üzerine koymuş ve sıkıca tutmuştu.

Koridordan köpeklerin pati sesleri geliyordu. Valet ve Charlotte oynayarak ve neşeyle hırlayarak mutfağa geri döndü.

Onlar içeri girdikten sonra bu defa koridorda ayak sesleri duyuldu ve Hawai tişörtü ve şort giymiş tıknaz ve sokulgarı bir adam mutfağa girdi. Sol elinde kahverengi ambalaj kâğıdından yapılmış bir zarf vardı.

Roy Closterman "Bu Brian," diyerek onları tanıştırdı.

Brian, ellerini sıktıktan sonra zarfı Dusty'e verdi. "Roy'un oluşturduğu Ahriman dosyası işte bu," dedi.

"Ama bunu bizden almadınız, unutmayın," diye uyardı doktor. "Ve onu geri getirmenize gerek yok."

"Aslında," dedi Brian, "biz onu hiçbir zaman geri istemiyoruz."

"Brian," dedi Roy Closterman, "onlara kulağını göster."

Brian, hafif uzun sarı saçlarını başının sol tarafından geri atarak kulağını çevirdi, çekti, yukarı kaldırdı ve çıkardı.

Martie'nin nefesi kesilmişti.

"Protez," diye açıkladı Roy Closterman. "O gece, üç takım elbiseli adam gittikten sonra yukarı çıktım ve Brian'ı baygın halde buldum. Kulağını kesmişlerdi ve bunu profesyonelce yapmışlardı. Tekrar yerine dikilmesin diye kesik kulağı çöp öğütme makinesine atmışlardı."

Brian, kulağıyla yüzünü yelpazelemeye çalışıyormuş gibi yaparak ve korkunç bir Je ne sais quoiW sergileyerek "Çok şekerlerdi," dedi. Dusty kendini tutamayıp gülümsedi.

Doktor, "Brian ve ben yirmi dört yıldan uzun bir zamandır birlikteyiz," dedi.

"Yirmi beşten fazla," diye düzeltti Brian. "Roy, yıldönüm-leri konusunda umutsuzsun."

Doktor, "Ona acı çektirmelerine gerek yoktu," dedi. "Çocuğun videosu yeterliydi. Bunu, meseleyi eve taşımak için yaptılar."

Protez kulağını çıkararak "Benim üzerimde etkili olduklarını söyleyebilirim," dedi Brian.

"Ve," dedi Roy Closterman, "belki şimdi küçük çocuğun tehdidinin bizim üzerimizde nasıl ilave bir yumruk etkisi yarattığını anlayabilirsiniz. Brian'la ikimizin ortak yaşamı yü(*) Fransızca, "ne olduğunu biliyorum." zünden bazı insanlar, çocuklara cinsel tacizde bulunma konusunda bizi çok daha kolay suçlayacaklardır. Ama yemin ederim, bu tür şeylere ve çocuklara ilgi duysaydım hiç tereddüt etmeden kendi boğazımı keserdim. "

"İlk önce ben kesmezsem tabi," dedi Brian.

Brian'ın girişiyle Closterman'ın öfkesi biraz yatışmış ve derisinin altındaki morluk gitmişti. Son sözlerinin ardından yüzü yeniden karardı. "Böyle çabucak pes ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Masum oldukları halde Ornwahl ailesinin hayatı söndü. Karşımdaki sadece Mark Ahriman olsaydı, sonucu ne olursa olsun onunla

savaşırdım. Ama bu insanlar onu korumak için taşların altından çıkıyorlar ... bunu anlayamıyorum. Ve anlayamadığım şeylerle dövüşemem."

"Belki biz de dövüşemeyiz," dedi Dusty.

"Belki de," dedi Closterman. "Fark ettiyseniz, arkadaşınız Susan'ın başına tam olarak ne geldiğini ve Ahriman'la probleminizin ne olduğunu sormaktan kaçındım. Çünkü artık Ahriman'la ilgili hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Sanırım ben korkağm tekiyim. Bu olaydan önce, Ahriman'dan önce korkak olduğumu düşünmüyordum ama şu anda pes etme aşamasında olduğumu biliyorum."

Martie ona sarılarak, "Hepimiz korkuyoruz. Ve siz korkak biri değilsiniz Doktor. Siz iyi ve cesur bir adamsınız."

"Ben de öyle söylüyorum," dedi Brian, "ama beni hiç dinlemiyor."

Doktor bir an için Martie'ye sıkıca sarılarak, "Babanın kalbine ve cesaretine ihtiyaç duyacaksın."

"O zaten bunlara sahip," dedi Dusty.

Bu, Dusty'nin yaşadığı en tuhaf anlardan biriydi: Dördü de birbirinden çok farkhydr ve sanki uzaylrların kolonileştir-me çalışmalarından sonra gezegen üzerinde kalan son in-sanlarmış gibi birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Brian "Sofraya iki tabak daha ekleyeyim mi?" diye sordu.

"Teşekkürler," dedi Dusty, "ama biz yedik. Ve gece sona ermeden önce yapmamız gereken çok şey var."

Martie, Valet'ın tasma kayışını taktı ve iki köpek birbirlerine elveda demek için kasıklarını kokladılar.

Ön kapıya geldiklerinde Dusty, "Dr. Closterman..." dedi.

"Roy lütfen."

"Teşekkürler Roy. İçgüdülerime güvenseydim ve kendime paranoit demekten vazgeçseydim şu anda daha az kargaşa içinde olacağımızı söyleyemem ama belki şu anda bulunduğumuz noktanın yarım adım ilerisinde olabilirdik.

"Paranoya," dedi Brian, "bu milenyumda akıl sağlığının en belirgin işareti."

Dusty, "O zaman... paranoyakça bir düşünce olduğunu düşünebilirsiniz ama... Uyuşturucu tedavisi gören bir kardeşim var. Bu onun üçüncü tedavisi. İlk iki tedavi de aynı klinikte yapılmıştı. Ve dün gece onu oraya bıraktığımda o yerle ilgili rahatsız edici şeyler hissettim. İçimi yine o paranoyak duygu kapladı. .. "

"Kliniğin adı ne?" diye sordu Roy.

"New Life Kliniği. Klinik hakkında herhangi bir bilginiz var mı? "

"Irvine'de. Evet. Ahriman da oranın sahiplerinden biri."

Skeet'in penceresindeki uzun ve heybetli silüeti hatırlayınca Dusty, "Anlıyorum. Bu bilgi beni dün şaşırtabilirdi ... ama bugün şaşırtmadı," dedi.

Closterman'ın evinin sıcaklığından sonra ocak akşamı daha soğuk ve keskin gibi geldi. Rüzgâr, limanda köpüklü bir dalga oluşturdu ve yola doğru savurdu.

Valet, kayışının izin verdiği ölçüde hoplayıp zıplıyordu ve sahipleri de onun peşinden koşuyordu.

Gökyüzünde ne ay ne de yıldız vardı. Günün yarın yeniden doğacağına ilişkin hiçbir kanıt yoktu ve hiç kimse onun neler getireceğini görme hevesinde değildi.

59

Martie'ye şov zamanı olduğu uyarısını yapmak için ne ışıklar karartılmış ne de perde kaldırılmıştı; onu hazırlamak için bir sonraki gösterinin özet görüntüleri de verilmemişti; kafasına çivi çakılmış ölü rahipler ve çok daha kötü görüntüler içeren filmler aniden sinema perdesinde belirdi. Mar-tie çığlık attı ve sanki yere dökülen patlamış mısırları ve frigoları yemekten şişmanlamış parlak tüylü bir farenin ayağının üstünden geçtiğini görmüş gibi, arabanın koltuğuna büzüldü.

Bu defa nöbetin yaklaştığına ilişkin hiçbir ön belirti olmamıştı, uzun korku tünelinden yavaş yavaş değil de aniden inmişti: Skeet hakkında konuşurken cümlesini yarıda kesmiş ve içi korku dolu derin bir çukura düşmüştü. Bir kere derin bir nefes almış, iki kere sert bir biçimde homurdanmış ve sonra çığlık atmaya başlamıştı. Öne doğru eğilmeye çalıştı ama emniyet kemeri buna engel oluyordu. Vücudunu saran kemer onu, gördüğü korkunç görüntüler kadar korkutmuştu. Bunun nedeni belki de kafasının içindeki ucubelerin çoğunun zincirlerle, iplerle, prangalarla ve kafalarındaki ve ellerindeki çivilerle bağlanmış olmasıydı. Naylon kemerleri iki eliyle birden tırmalamaya başladı ama kendisini engelleyen şeyin yapısı hakkında hiçbir bilgisi olmadığı açıktı ya da kemerin nereden açıldığını hatırlayamayacak kadar korkmuştu.

Büyük bir cadde üzerindeydiler ve trafik çok yoğun değildi. Dusty şerit değiştirip arabayı kaldırıma çekmeye karar verdi. Daima yeşil olan çam iğnelerinden oluşmuş bir halının üzerine gelip ani bir fren yaptı. Hemen yan taraftaki çam ağacı rüzgârla savaş halinde olan çok büyük bir ağaçtı.

Emniyet kemerinden kurtulması için Martie'e yardım etmeye çalışma çabası ters etki yarattı ve Martie daha büyük bir öfkeyle kemere saldırdı. Bir yandan da Dusty'e vuruyor ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yine de Dusty kemer tokasını buldu ve açtı.

Serbest kalan kemerlerle bir süre daha boğuşan Martie, sonra onlardan kurtulmayı başardı ve geri çekilmelerine izin verdi. Bu küçük özgürlük de nöbeti sona erdirmeye yetmemişti ve Martie'nin giderek artan paniğinden dolayı, arka koltukta oturan Valet üzüntüsünü belli eden sesler çıkarmaya başlamıştı. Bir an için Martie'nin çığlıkları kesildi ve sonra öğürmeye başladı.

Bu defa midesi dolu olduğu için perişan bir biçimde öne eğildiğinde içindekileri dışarı çıkarmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Yediği şeyleri tiksinerek geri yutmaya çalışırken kapı kolunu tutuyor ve arabadan çıkmaya çalışıyordu.

Belki dışarı çıkmak istemesinin nedeni arabayı kirletmemek içindi. Belki de dışarı çıkar çıkmaz, hem kafasından söküp atamadığı hayalet gösterisinden hem de öfkeliyken zarar vermek istemediği Dusty'den kaçabileceğini düşünüyordu. Dusty, onun gitmesine izin veremezdi; çünkü panik halinde trafiğin içine dalabilir ve ezilebilirdi.

Martie kapıyı açtı ve kavgacı rüzgâr aniden saldırdı. Kapı aralığından soğuk havanın yaylım ateşi başlamıştı ve Martie'nin saçları bayrak gibi sallanıyordu.

"Raymond Shaw," dedi Dusty.

Rüzgarın attığı toplan, havadaki bir havan topunun ıslığına benzer sesler çıkarak kapının kenarlarından giriyor ve sonra patlıyordu. Martie, yüksek sesle attığı korku dolu çığlıkları yüzünden ismi duymamıştı. Kapıyı tamamen açtı.

"Raymond Shaw!" diye bağırdı Dusty.

Martie'nin yüzü yan olduğu için Dusty onun, Dinliyorum, dediğini duymadı ama bu kelimenin telaffuz edildiğini düşünüyordu, çünkü Martie donup kalmış ve sessizleşmişti. Ha-iku'sunu bekliyordu.

Hızla onun olduğu tarafa eğilerek kapıyı kapattı.

Martie'nin göz kırpıp içinde bulunduğu hayal dünyasından çıkmadan ve tekrar panik atağa yakalanmadan önce Dusty elini Martie'nin çenesine götürdü ve yüzünü kendisine doğru çevirerek haiku'yu okumaya başladı: "Batıdan esen... "

"Sen batısın ve batı rüzgânsm."

"...dökülmüş yapraklar..."

"Yapraklar senin talimatların."

"...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum."

Bilinçaltına girilen ve talimat almayı bekleyen Martie, şu anda görünmez varlık Ahriman değil de oymuş gibi Dusty'e baktı.

Martie'nin sakin ve donuk bakışlı yüz ifadesi ve beraberinde getirdiği mutlak itaatkârlık yüzünden sarsılan Dusty bakışlarını ondan kaçırdı. Kalbi sert bir piston gibi çalışıyor, beyni volan gibi dönüyordu.

Şu anda, tasavvur edilemez derecede tehlikeli bir durum içindeydi. Martie'ye yanlış talimat verirse ve Martie kendisine verilen talimattan farklı bir anlam çıkanrsa, Dusty'nin tahmin edemeyeceği şekillerde tepki verebilirdi. Farkında olmadan büyük psikolojik hasar yaratma potansiyeli korkutucu şekilde gerçek görünüyordu.

Skeet'e uyumasını söylediğinde uykunun ne kadar uzun sürmesi gerektiğini belirtmemişti. Skeet bir saatten daha uzun bir süre

uyanmamıştı ama günlerce, haftalarca, aylarca ya da ömrünün sonuna kadar uyumaması ve asla gerçekleşmeyecek bir uyanışın beklentisiyle makinelerle hayatta tutulmaması için ortada hiçbir neden yoktu.

Dusty, Martie'e en basit talimatı bile vermeden önce dikkatle düşünmeliydi. Kullandığı kelimelerin tek anlamı olmalıydı.

Kasıtsız olarak psikolojik hasara neden olma ihtimali dışında, sabırla oturup onun vereceği talimatı bekleyen Martie üzerindeki kontrolünün derecesinden de rahatsız oluyordu. Bu kadını, yaşamı sevdiğinden daha çok seviyordu ama niyeti ne kadar iyi olsa da, hiç kimse bir başka insan üzerinde mutlak güce sahip olmamalıydı. Öfkenin ruha verdiği zarar açgözlülüğün verdiği zarardan daha azdı. Açgözlülük, kıskançlıktan daha az zehirliydi ve kıskançlık güç kadar kötüydü.

Ölü çam iğneleri, I Ching çubukları gibi ön cama yapışmış ve sürekli değişen şekiller oluşturmuşlardı. Gelecekten haber veriyor olsalar bile, Dusty onların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Karısının gözlerinin içine baktı, onlar da Skeet'in gözleri gibi hafifçe titredi. "Martie, beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

"Dinliyorum."

"Bana şu anda nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

"Arabamızın içinde."

"Fiziksel olarak evet. Bulunduğun yer arabamızın içi. Ama zihinsel olarak başka bir yerde olduğunu düşünüyorum. Diğer yerin neresi olduğunu bilmek istiyorum."

'Tapmakta," dedi Martie.

Dusty, onun bu kelimelerle neyi kastettiğini anlamamıştı ama şu an için bu konuyu araştıracak zamanı ve bilgisi yoktu. Daha sonra, bu tapmağı araştırma riskine girmek zorunda kalacaktı.

"Parmaklarını yüzüne yaklaştırıp şıklattığımda derin ve huzurlu bir uykuya dalacaksın. Parmaklarımı ikinci defa şıklattığımda o uykudan uyanacaksın ve aynı zamanda, şu anda içinde bulunduğun tapmaktan geri döneceksin. Bilincin tamamen yerinde olacak. .. ve panik atağın sona erecek. Anlıyor musun?"

"Anlıyor muyum?"

Aniden vücudunu ter bastı. Eliyle alnını sildi. "Bana anlayıp anlamadığını söyle."

"Anlıyorum."

Sağ elini kaldırdı ve başparmağı ile orta parmağını sıkıca birbirine bastırdı içinde uyanan şüpheden dolayı durak-sadı. 'Talimatlarımı tekrarla."

Martie talimatları kelime kelime tekrarladı.

Şüphe onu engellemeye devam ediyordu ama bütün gece boyunca burada oturamazdı. Parmaklarını hazırladı ve güvenini kaybetmemeyi umut etti. Skeet'i incelerken öğrendiği tüm kontrol tekniklerini ve küçük ipuçlarından yola çıkarak yaptığı tüm çıkarımları bir daha düşündü. Planında herhangi bir hata bulamadı; planının bilgiden çok bilgisizliğe dayanması dışında. Bu işi beceremeyip Martie'i sonsuza kadar komaya sokma ihtimalini düşünerek, karanlığa giderken yanında götürmesi için Martie'nin kulağına iki kelime fısıldadı: "Seni seviyorum " ve sonra parmaklarını şıklattı.

Martie aniden, oturduğu koltukta uykuya daldı, kafası koltuk başlığına yaslandı ve sonra başı öne doğru düştü ve çenesi

göğsüne değdi. Kuzgun kanatlarını andıran saçları, yüzünü Dusty'den gizlemek için kalkan gibi yayıldı.

Dusty'nin ciğerleri, uçkura sokulan para keseleri gibi sıkışmıştı; bu yüzden nefes vermek için çaba göstermesi gerekiyordu. Nefesini verirken parmaklarını tekrar şıklattı.

Martie koltuğunda oturuyordu, uyanıktı ve tetikteydi. Gözlerindeki dalgın bakış kaybolmuştu ve şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. "Lanet olsun, ne oldu?"

Bir anda panik yüzünden nefes nefese kalmış, Satürn'den çıkmak için kapıyı tırmalamış ve itmişti; şu anday-sa sakindi ve arabanın kapısı kapalıydı. Çadırını Martie'nin kafasının içine kuran ölüm karnavalı, başına çivi çakılmış rahipleriyle ve çürümüş cesetleriyle birlikte sanki rüzgârla uçmuş gibi aniden yok olmuştu.

Martie ona baktı ve Dusty onun her şeyi anladığını fark etti. "Sen."

"Başka bir şansım yoktu. Bu en büyük nöbet olacaktı."

"Kendimi. . . temiz hissediyorum."

Arka koltukta oturan Valet, ön koltukların arasından başını uzattı ve gözlerini korkuyla döndürerek endişelerini gidermeye çalıştı.

Martie köpeği okşayarak, "Temiz. Sona ermiş olabilir mi?" dedi.

"Bu kadar kolay olacağını sanmıyorum," diye tahminde bulundu Dusty. "Belki düşünceli ve dikkatli davranırsak. . . sorunumuzu çözebiliriz. Ama ilkönce... "

"İlkönce," dedi Martie emniyet kemerini bağlarken, "Skeet'i o lanet olası yerden çıkaralım."

60

Yılan gibi hareket eden kurum kadar siyah, fare düşmanı bir kedi, cam gibi parlayan gözlerini bir süre Satürn'ün farlarından ayırmadı, sonra gecenin virane köşelerine dalıp ortadan kayboldu.

Dusty, binaya yakın boş bir alana girdi ve servis yolunu kapamayacak şekilde, bir Dumpster'ın yanma park etti.

Köpek, burnunu arabanın camım dayayıp nefesiyle camı buğulandırarak, onların aceleyle servis girişine yürümelerini seyretti.

Ziyaret saati yirmi dakika önce bitmiş olmasına rağmen, ön kapıyı kullanırlarsa, Skeet'i görmek için üst kata çıkmalarına izin verilirdi; hele de onu klinikten çıkarmaya geldiklerini bildirirlerse. Ancak bu cesur tutum nöbetçi başhemşireyle bir yığın tartışmaya ve bürokratik işleri yüzünden gecikmelere yol açardı.

Daha da kötüsü, eğer hasta veya hastanın ailesi taburcu talebinde bulunurlarsa, Ahriman kendi tebliğini şart koşan bir talimatla işlemi dondurabilirdi.

Dusty psikiyatr ile yüz yüze gelmeyi göze almak istemiyordu; en azından şimdilik.

Neyse ki, servis girişi kilitli değildi. Biraz ileride, ortasından bant geçirilmiş beton zeminiyle küçük, boş, loş aydınlatılmış kabul odası uzanıyordu. Dezenfektanın bayıcı kokusu, muhtemelen delik bir kutudan akan ve zemine işleyen sütün sebep olduğu, ama Dusty'e şiddet ve suçun kanıtı olan kurumuş kan ve kusmuk gibi gelen kokuyu maskelemiş ama tamamen yok edememişti. Gerçekliğin aşın plastik olduğu bu milenyumda bu sıradan yere bakınca, gözünün önüne her dolunayın ilk gece yansında adak törenlerinin yapıldığı gizli bir mezbaha gelmesi bile mümkündü. Klinikteki her

personelin Dr. Ahriman'ın kafa yapısındaki kölecikler olduğuna inanacak kadar paranoyak değildi, ama yine de o ve Martie, sanki düşman toprağmdaymış gibi gizlice ilerlediler.

İlk odanın bitimindeki hol, ileride başka bir holün girişine ve daha da ileride büyük ihtimalle lobiye açılan iki kapıya dek uzanıyordu. Koridorun sağında ve solunda ofisler, kilerler ve belki de mutfak vardı. Uzakta, İngilizce dışında bir dilde -muhtemelen Asya dilllerinden biri- çene çalan iki kişi dışında kimse yoktu görünürde. Sesleri ruhaniydi; sanki karşıdaki bir odadan değil de, tuhafve yabancı bir dünyadan geliyordu. Martie hemen sağda, kabul odasının dışında, üzerinde MERDİVEN yazan bir kapıyı işaret etti; milenyum öncesi gerçekliğe uygun olarak merdivenler gerçekten o kapının ardmdaydı.

Mark Ahriman, kömür grisi bir takım elbise, üst düğmesi açık bir beyaz gömlek giymiş, mavi ve san çizgili bir kravat takmıştı. Rüzgârın gür saçlarını dağıtmasına önce izin vererek, sonra da onları parmaklanyla dalgın dalgın tarayarak New Life'ın lobisine girdi. Bu haliyle, hastaları ona ihtiyaç duyduğunda gecelerini bile seve seve feda eden bir doktor gibi görünüyordu

Güvenlik bölümünde bodur, gamzeli, pembe yanaklı, sanki kömür korlanyla çevrili bir kum çukuruna gömülüp akşam yemeğine servis edilmeyi bekliyormuş gibi bakan Wally Clark oturuyordu.

Doktor elinde siyah bir doktor çantasıyla lobiyi geçerken "Dr. Ahriman," diye seslendi Wally, "Bitkin azapta gerek, ha?"

"Ona, şeytan azapta gerek denir," diye düzeltti Ahriman.

Doktorun kendini alaya alan bu nüktesine görev bilinciyle gülerek karşılık verdi Wally. Doktor da, içinden gülerek, nükteyi üzerinde iki göz olan o bildik kavanozla sunduğunda Wally'nin ne kadar da çabuk kahkahalara boğulacağını düşünüp, "ama tedavi etmenin

ödülü arada bir kaçırılan akşam yemeklerinden ağır basıyor," diye devam etti.

Wally hayranlıkla "Bütün doktorlar sizin gibi yapsa ne güzel olurdu, değil mi?"

Ahriman asansörün çağırma tuşuna basarken "Ah, çoğunun yaptığına eminim," diye cömertçe karşılık verdi. "Ama kabul ediyorum, hiçbir şeye aldırmaz hale gelmiş, sadece rutin işleri tekrarlayan bir tıp adamından daha kötü bir şey yoktur. Eğer bu işin keyfi beni terk ederse Wally, umarım başka bir işe girişmek için havam yerinde olur."

Asansör kapısı açılırken, "Dilerim o gün hiç gelmez. Hastalarınız sizi çok özler," dedi Wally.

"Eh, bu durumda emekli olmadan önce hepsini öldürmem gerekecek."

"Benimle eğleniyorsunuz," dedi Wally gülerek.

Doktor asansöre binerken "Kapıyı barbarlardan koru Wally," dedi.

"Bana güvenebilirsiniz, efendim."

İkinci kata çıkarken doktor havanın soğuk olmamasını diledi. Ilık havalarda takım elbisesinin ceketini bir omuzuna atıp gömlek kollarını katlayarak girebilirdi içeri; verilmek istenen imaj daha az destekleyici bir diyalogla iletilebilirdi böylelikle.

Kariyer olarak televizyon oyunculuğunu seçmiş olsaydı, sadece ünlü değil, aynı zamanda uluslararası çapta tanınan biri olacağından emindi. Ödüller sağanak gibi yağardı başına. Başlangıçta, kayırıldığı yolunda ufak tefek söylentiler olurdu, ama sonunda yeteneği tüm muhalifleri sustururdu. Hollywood'un en seçkin çevrelerinde ve stüdyo setlerinde ye-tişse de Ahriman, sinema endüstrisinde serüven göremiyor-du artık; tıpkı, babası

üçüncü dünya diktatörlerinden biri olan bir çocuğun, büyürken tam donanımlı işkence odaların-da ve toplu idamların görkemli şovlarında karşılaştığı manzaralardan artık sıkılması ve huzursuz olması gibi. Üstelik sinema şöhreti -ve bununla birlikte gelen anonimlik yitimi-onun sadece film personeline, setin en seks düşkünü üyelerine hizmet eden yüksek fiyatlı telekızlara ve kendilerinin kurban edilmesine ses çıkarmayacak kadar dilsiz genç aktrislere karşı sadist olmasına izin verirdi. Doktor böyle basit avantalarla yetinecek biri değildi. Ding. Asansör ikinci kata çıktı.

Martie ile Dusty, dikkatle ikinci kata çıktıklarında şansları yaver gitti. Yüz adım ötede, bol ışıklı ana koridorların kesişme yerinde bulunan hemşire bankosunda iki kadın vardı, ama hiçbiri merdivenden yana bakacak gibi görünmüyordu. Dusty, Martie'yi görünmeden Skeet'in koğuşuna götürdü. İç oda sadece televizyonla aydınlanıyordu. Ekrandaki bir hır-sız-polis karmaşası soluk ışık şekillerinin hayalet gibi duvarlarda kıvranmalarına yol açıyordu. Skeet bir paşa gibi minderlere yaslanmış, vanilyalı Yoo-hoo'sunu kamışla somura-rak oturuyordu. Ziyaretçilerini görünce içeceğini bir korno çalarcasma köpürttü ve onları sevinçle karşıladı.

Martie, Skeet'i kucaklayıp yanağından öpmek için yatağa giderken Dusty görevini icra eden intihar gözlemcisi hemşire Jasmine Hernandez'e neşeli bir iyi akşamlar diledi ve küçük dolaba yöneldi. Elinde çantayla dolaptan dönerken Hemşire Hernandez koltuğundan doğruldu ve kolundaki saatin parlak rakamlarına baktı. "Ziyaret saati bitti."

"Evet, haklısınız, ama biz ziyaret için gelmedik."

"Bu acil bir durum," dedi Martie. Yatağın kenarına ilişmiş, Skeet'e Yoo-hoo'sunu bıraktırmaya çalışıyordu. "Evde hastamız var."

"Hasta olan kim?" diye sordu Skeet.

"Anne," diye cevap verdi Dusty.

Skeet, "Kimin annesi?" diye sordu; duyduklarına inana-madığı açıkça belli oluyordu.

Claudette hasta mıydı? Ona Holden Caufield'ı baba, sonra da "Kertenkele" lakaplı Dr. Derek Lampton'u üvey baba olarak sunan insan mı hastaydı? Bir tanrıçanın soğukkanlı kayıtsızlığına ve güzelliğine sahip o kadın mı hastaydı? Üçüncü sınıf akademisyenlerin metresi? Yazılı kelimelerde anlam bulamayan romancıların ve insan ırkını hor gören içi geçmiş psikologların ilham perisi? Claudette, kendinden önce saptanmış tüm kuralları ve kanunları, tüm gerçeklik tanımlarını hiçe sayan alaylı varoluşçu? Nasıl olur da bu gamsız ve ölümsüz görünüşlü yaratık dünyadaki herhangi bir şeye kurban gidebilirdi?

"Annemiz," diye onayladı Dusty.

Skeet çoraplarını giymişti bile. Martie, yatağın yanmda diz çökmüş ayaklarına bez ayakkabılarını giydiriyordu.

"Martie," dedi çocuk, "hâlâ pijamalar imlayım."

"Değiştirecek vaktimiz yok, tatlım. Annen sahiden hasta."

Skeet, sesinde güçlü bir merak tonuyla, "Sahi mi? Cla-udette gerçekten hasta mı? diye sordu.

Skeet'in çamaşırlarını dolabın raflarından kaptığı gibi bavula tıkıştıran Dusty "Aniden çarptı," dedi.

"Ne... Kamyon falan mı?"

Jasmine Hernandez, Skeet'in adeta sevinçle konuştuğunu fark edince kaşlarını çattı.

"Demek taburcu oluyorsun sinekkıışu?"

"Evet, artık uyuşturucu yok," dedi Skeet, tüm samimiyetiyle.

Doktor, seans esnasında hemşirelerin, kendisini ve 246'daki hastasını rahatsız etmemesi için, ikinci kattaki bankoda kayıtları işliyordu. "Beni arayıp sabah taburcu olmak istediğini söyledi ki muhtemelen onun sonu olur bu. Fikrinden vazgeçirmeliyim. Hâlâ ciddi biçimde bağımlı. Kendini sokaklara atarsa, bir saat içinde eroin bulur ve eğer psi-kopatalojisi hakkında yanılmıyorsam aşın doz alıp ölmek isteyecektir."

"Hem de," dedi Hemşire Ganguss, "yaşamak için her şeye sahipken."

Otuzlu yaşlarında, çekici ve mükemmel bir hemşireydi. Ama hastasının yamndayken, diplomalı bir hemşireden çok, kanının büyük çoğunluğu kasıklarına hücum ettiği için beyinde yeterli sirkülasyon olmamasından dolayı beyin anemisinin yakalanmış azgın bir kız öğrenci oluyordu. "Çok da şirin," diye ekledi Ganguss.

Daha genç olanı, Hemşire Kyla Woosten, 246 numaradaki hastadan pek etkilenmemişti, ama bizzat Dr. Ahriman'a ilgi duyduğu belliydi. Doktor ne zaman onunla konuşmaya kalksa, Hemşire Woosten diliyle hep aynı şeyi yapardı: Ne yaptığının farkında değilmiş gibi davranarak -halbuki tüm gün çalışan bir Cray süperbilgisayarmdan daha fazla hesap yaparak- ıslak görünsünler diye sık sık dudaklarını yalamak; uzun, yavaş, şehvetli yalayışlar. Dr. Ahriman'ın bir noktaya dikkat çekişini dinlerken dişi tilki dilini hafifçe dışarı çıkarıp ucunu ısırarak anlayışla ve desteklercesine düşünür gibi yapardı. İşte dil dışarı çıktı bile, dudaklarını sağ köşesine doğru kıvrılıyor, belki de o olgun ve sevecen yarıkta tatlı bir kırıntı arıyor. Derken ağzı hayretle aralandı, dili damağını hızla süpürdü. Ve dudaklarım ıslattı. Hemşire Woos-ten güzeldi ama doktor onunla ilgilenmedi. Tek bir nedenle: Beyin törpüleyen görevlilere karşı politikası böyleydi. Her ne kadar çalıştığı çeşitli işletmelerde eğitimli iş gücünün maaş ve yan imkân taleplerini ortadan kaldırdığı doğruysa da, olası yan etkileri göze almaya

değmezdi. Belki Hemşire Woosten için bir istisna yapabilirdi, çünkü onun diline bayılıyordu. Sulu, pembe ufaklık. O dile yaratıcı birşeyler yapabilirdi. Oysa, ne yazık ki, vücudu makyaj için kesip biçmenin şaşırtıcı olmadığı, kulakların ve kaşların ve burunların ve dudakların ve göbeklerin ve hatta dillerin intizamla delinip incik boncukla süslendiği bir çağda, Woosten'ın kendine gelir gelmez hayrete düşeceği ve hemen itiraz edeceği birşeyleri diline uygulamak konusunda doktorun yapabileceği fazla bir şey yoktu. Kendine zarar vermenin tavana vurduğu bir zamanda sadist olmak hüzün verici diye düşünüyordu bazen.

Neyse, artık 246 numaralı odaya ve star hastasına doğru gidiyordu.

Doktor, New Life Kliniği'nin kurucu üyesi olmasına rağmen, burada düzenli bir tedavi programı bulunmuyordu. Genelde uyuşturucu bağımlısı insanlar onun ilgi alanında değildi; hayatlarım öylesine endüstriyelce berbat etmekteydiler ki, onlara vereceği yeni eziyetler telkari üzerine telkari işlemekten öteye geçemezdi. Bu aralar New Life'taki tek hastası, 246 numarada yatan hastaydı. Tabii Dustin Rhodes'in holün ilerisinde 250'de yatan kardeşiyle de ilgileniyordu ama Skeet'in resmi hekimlerinden biri olmadığı için ona uyguladığı konsültasyon tamamıyla kayıt dışıydı. İki odalı ve banyolu bir suit olan 246'ya gittiğinde, ünlü aktörü oturma odasında başının üstünde, elleri yerde, kıçı ve topukları duvara dayalı bir halde televizyonu tersten seyrederken buldu.

Yoga -veya her neyse- hareketini bozmadan "Mark? Bu saatte burada ne işin var?" dedi aktör.

"Başka bir hasta için buradaydım. Uğrayıp ne yaptığına bakayım dedim."

Doktor, aktörün kendisini arayıp sabah hesabı kesmekle tehdit ettiğini söylerken Hemşire Ganguss ve Woosten'i kandırmıştı.

Ahriman'ın asıl amacı, gece vardiyası başladığında burada olmak ve böylece aşırı-işgüzar Hemşire Hernandez eve gittikten sonra Skeet'i programlamaktı. Aktör onun sigortasıydı. 246'da geçirdiği birkaç saatten sonra Skeet'e ayrılan beş-on dakika önemsizleşiyordu ve ziyareti fark eden bir görevli bunu dikkate bile almazdı.

Aktör, "Günde bir saatimi böyle geçiririm. Beynin kan dolaşımına iyi gelir. İkinci ve daha ufak bir televizyonum olsa, ihtiyacım olduğunda kullanmak için ters çevirsem iyi olurdu, değil mi?"

Televizyondaki komedi dizisine göz atan Ahriman, "Seyrettiğin şey buysa, ters çevirmek daha iyidir," dedi.

"Kimse eleştiriden hoşlanmaz, Mark."

"Don Adriano de Armando."

"Dinliyorum," dedi aktör, hafifçe sallanmasına rağmen kafaüstü durmaya devam ederek.

Doktor, deneğe hükmetmek için William Shakespeare'in

Aşkın Boşa Giden Emeğinden bir karakteri seçmişti az önce. Bir filmin başrolü için yirmi milyon dolardan fazla alan tepe-taklak aktör, otuz-küsur yıllık yaşamı boyunca pek az konuda eğitim almış, üstelik mesleğinde resmi öğrenim görmemişti. Senaryoyu okurken çoğunlukla kendi satırları dışındakilere hiç bakmazdı; yani o Shakespeare okumadan önce kurbağalar uçmayı öğrenirlerdi herhalde. Klasik tiyatro günün birinde şempanzelerin ve babunlarm yönetimine geçmedikçe Avonlu Ozan'ın bir eserinde rol alamayacağına göre, doktordan başka birinden Don Adriano de Armando ismini duyması mümkün değildi .

Ahriman aktöre kendi özel haikusunu okudu.

Martie, Skeet'in spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken, Jasmine Hernandez, "Eğer onu buradan çıkarıyorsanız size yükümlülük tahliye belgesini imzalatmam gerek," dedi.

"Yarın geri getireceğiz," dedi Martie. Doğruldu ve yatağın kenarından kalkması için Skeet'e el verdi.

"Tabii," dedi Dusty. Çamaşırları bavula tıkmaya devam ediyordu. "Sadece anneyi görmesi için götürüyoruz. Yarın geri gelecek."

"Yine de tahliye belgesini imzalamaksınız," diye diretti Hemşire Hernandez.

Skett, Dusty'i "Kendisine Claudette yerine Anne dediğini sakın duymasın, emin ol kıçına tekmeyi basar." diye uyardı.

"Daha dün intihara kalkıştı," diye hatırlattr Hernandez. "Klinik bu koşullarda tahliyenin sorumluluğunu üstlenmez."

"Kliniği temin ederiz. Tüm sorumluluğu alıyoruz," dedi Martie.

"O halde tahliye belgesini getireyim."

Martie, zaten ayakta zor duran Skeet'e çarparak hemşirenin önüne geçti. "Neden onu hazırlamamıza yardım etmiyorsunuz? Sonra dördümüz hemşire bankosuna gidip belgeyi imzalarız."

Jasmine Hernandez gözlerini kısarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Acelemiz var, hepsi bu."

"Ya? Ben de belgeyi çabucak getiririm," diye karşılık verdi Hernandez. Martie'nin yanından geçti. Kapıya varınca Skeet'e baktı ve emretti: "Ben gelmeden bir yere gitme, si-nekkuşu."

"Elbette, olur," dedi Skeet. "Ama acele eder misin? Cla-udette cidden hasta ve ben hiçbir şey kaçırmak istemiyorum."

Doktor, aktöre kafasının üzerinden inmesini ve kanepeye oturmasını emretti.

Teşhirci yalıçapkmmm üzerinde sadece siyah bir slip külot vardı. Kendine zarar verme alışkanlığı listesinin ürkü-tücülüğüne rağmen, on sekiz yaşındaymış gibi diri, kilosuz ve kaslrydı. Odayı bir baletin elastik zerafetiyle arşınladı. Aslında, bastırılmış kişiliğine ve şu durumda bir şalgamdan fazla olmayan algılama yetisine rağmen, sanatını icra ediyordu sanki. Şurası açıktı: Her zaman hayranları tarafından seyredildiği ve tapıldığı yönündeki kanaati şöhretin baştan çıkarmasıyla oluşmamıştı; bu kanaat onun genlerinde vardı zaten.

Aktör beklerken Dr. Ahriman ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvadı. Komidinin üzerindeki aynada kendini inceledi: Mükemmel. Kolları güçlü, kıllarla örtülü, mağara adamı gibi olmamakla birlikte, erkeksiydi. Gece yarısı bu odayı terkedip Caulfield'ın holün ötesindeki odasına seyirtir-ken ceketini omuzuna atacaktı: Yorgun, çalışkan, kendini işine adamış ve seksi tıp adamı pozu. Ahriman kanepeye doğru bir sandalye çekti ve aktörün tam karşısına oturdu. "Sakin ol."

"Ben sakinim."

Hemşire Ganguss'un dayanamadığı mavi gözler seğirdi.

Gişe kralı, başka bir terapiste gitmek yerine Hollywood soyundan gelen genç Ahriman'a gelmişti. Yaşlı Ahriman, Josh, kurabiye zehirlenmesinden öldüğünde bu delikanlı henüz ortaokulda matematik ve tarihten kalıp diğer derslerden derece yapmakla meşgul olduğundan, ikisi hiç beraber çalı-şamamıştı. Ama aktörün sağduyusuna göre, eğer büyük yönetmen iki Oscar kazandıysa, büyük yönetmenin oğlu da dünyanın en iyi psikiyatrı olmalıydı. "Belki Freud hariç," demişti doktora, "ama o da Avrupa'da bir yerlerde. Seanslara hep uçakla gidip gelemem ya."

Robert Downey Jr'ın nihayet yakalanıp uzun zaman yatmak üzere kodesi boylamasının ardından, bu değerli et yığını, "faşist

narkotik ajanlarınca" tutuklanmaktan korkmuştu. Belki sadece baskı çevrelerini memnun etmek için hayat tarzını değiştirmeye pek istekli sayılmazdı, ama kırk santimlik boynu olan ve cinsiyet ayrımı yapmayan bir cani manyakla aynı hücreyi paylaşmaya da meraklı değildi.

Ahriman, ciddi uyuşturucu problemleri olan hastaları devamlı geri çevirmesine rağmen bu hastayı üstlenmişti. Aktör nadiren yaramazlık yaptığı elit sosyal çevrelerin içindeydi ki bu, doktor için paha biçilmez bir reklam anlamına geliyordu. Aslında aktör sayesinde, olağandışı bir oyun sahnelenmeye başlamıştı bile: Büyük ulusal ve uluslararası sonuçları olacak bir oyun.

"Sana önemli talimatlar vereceğim."

Birisi süitin kapısını telaşla çaldı.

Martie Skeet'e bornoz giydirmeye çalışıyordu, ama çocuk yanaşmıyordu buna. 'Tatlım, bu gece hava serin. Dışarıya sadece bu ince pijamalarla çıkamazsın."

"Boktan bornoz," diye protesto etti Skeet. "Onu buradan verdiler. Benim değil Martie. Her tarafı tüy yumaklarından yumru yumru olmuş. Hem, çizgilerinden nefret ediyorum."

Sağlığında, uyuşturucu onu tüketmeden önce, Valet çiğ sığır etinin kokusuna nasıl koşturursa, kadınlar da bu çocuğa öyle koşarlardı. O zamanlar çok iyi giyinirdi, parlak tüyleri içindeki bir erkek kuş gibi. Her ne kadar Martie zamanlamayı beğenmese de, şimdi bile, bu yıkım içinde bile giyinimi-ne gösterdiği özen arasıra su yüzüne çıkıyordu.

Sıkış tepiş bavulu aceleyle kapatan Dusty, "Hadi," dedi.

Martie çılgınca bir doğaçlamayla yataktan battaniyeyi çektiği gibi Skeet'in omuzuna atıp sarmaladı. "Nasıl?"

"Kızılderililer gibi," dedi Skeet, battaniyeyi kuşanarak. "Bunu sevdim."

Kadın Skeet'in kolunu kavradı ve Dusty'nin beklediği kapıya doğru çekiştirdi onu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Skeet geriye dönerek. "Piyango biletleri."

"Ne piyangosu?"

"Komidinde," dedi Dusty. "İncilin arasında."

"Onları almadan gidemeyiz," diye ayak diredi Skeet.

Doktor kapının çalınmasına sabrını zorlayarak cevap verdi: "Rahatsız edilmek istemiyorum."

Bir duraksama, sonra daha fazla tak-tak!

Doktor aktöre "Yatak odasına geç, yatağa uzan ve beni bekle," dedi kısık sesle.

Aktör sanki direktifler tenin tüm zevklerini vaadeden bir sevgiliden gelmişçesine kanepeden kalktı ve odadan dışarı süzüldü. Her akıcı adım, kalçanın her oynayışı dünyanın her yanındaki tiyatro koltukları için yeterince ayartıcıydı.

Kapı üçüncü kez vuruldu. "Dr. Ahriman? Dr. Ahriman?"

Doktor kapıya giderken, eğer bu Hemşire Woosten'in nezaket ziyaretlerinden biriyse, onun diline yapacakları konusunda daha gayretle çalışmaya karar verdi.

Martie, İncil'in içinden bir çift piyango biletini alıp Ske-et'e uzattı. Sol eliyle pelerin battaniyesini sıkıca kavrayan Skeet, sağ elini kaldmp sallayarak biletleri almayı reddetti:

"Hayır, hayır! Onlara dokunursam hiçbir işe yaramazlar çünkü talih uçup gider üstlerinden."

Martie, biletleri cebine sokuştururken holün ötesinde birinin Dr. Ahriman'a seslendiğini duydu.

Ahriman, 246'nın kapısını açtığında Hemşire Hernandez! görünce sarkık diliyle Hemşire Woosten'la karşılaşmaktan duyacağı dehşetin çok daha fazlasını hissetti.

Jasmine kusursuz bir hemşireydi, ama doktorun çocukluk ve delikanlılık yıllarında karşılaştığı tipik can sıkıcı kızlara, Çok Bilmişler adını taktığı dişi türüne çok benziyordu. Anlık hayalinde, daha yüzünü onlardan çevirir çevirmez, hepsinin gözlerinde, küçük sinsi bakışlarında ve kibirli gülümsemelerinde alaycı ifadeler yakalardı. Çok Bilmişler, ta içine bakıyorlarmış, anlaşılmasını istemediği yönlerini anlamaya çalışıyorlarmış gibi gelirdi ona. Daha da kötüsü, kendisinin bile bilmediği komik bir yönünü bildiklerine ve kendisinin farkmda olmadığı birtakım özellikleri yüzünden eğlence aracı haline geldiğine dair kuruntuları vardı.

Sıska-sırık şirinliğinin çarpıcı bir çekiciliğe doğru olgunlaşmaya başladığı on altı veya on yedi yaşından beri, büyük bölümü onun içine bakma yetisini kaybetmiş gibi görünen Çok Bilmişler kendisini çok nadiren rahatsız etmişti. Jasmine Hernandez bu türdendi işte, ama henüz içine x-ışmlarıyla nüfuz edememesine rağmen, doktor bazı anlarda gözlerinde o bildik alaycılık ve ağzının köşesinde beliren zoraki sırıtmayla kendisine göz kırpıp daha derinlere indiğinden emindi.

"Doktor, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama olanları Hemşire Ganguss'a anlatınca sizin burada olduğunuzu söyledi; ben de bilmek istersiniz diye düşündüm."

O kadar hırslıydı ki, doktor birkaç adım geri çekildi; doktorun amacı bu olmasa da kadın bunu içeriye davet olarak aldı.

"Bir hasta taburcu oluyor," dedi Hemşire Hernandez, "hem de, tahminime göre, olağandışı koşullar altında."

Skeet, "Yoo-hoo mu alabilir miyim?" diye sordu.

Martie sanki çocuk aklını kaçırmış gibi baktı ona. Tabi ki, bunu düşündüğünde, ikisinin de akıllarının ancak yarısından daha azını kullanabildikleri yönünde bir yığın kanıt vardı; yine de kuşku duymasını sağlamak istedi. '"Neyini?"

"Sodasını," diye seslendi Dusty kapı aralığından. "Kap şunu da çıkalım!"

"Birisi Ahriman'a seslendi," dedi Martie. "Herif burada." "Ben de duydum," diye onayladı Dusty. "Lanet sodayı al çabuk." "Vanilyalı Yoo-hoo veya şu durumda çikolatalı diyelim," dedi Skeet, "soda değil. Asidi yok. Tatlı içeceklerden farklı bir şey."

Yoo-hoo şişesini Skeet'in sağ eline iliştiren Martie, "İşte tatlı içeceğin, tatlım. Şimdi kıçını kaldır bakalım, yoksa çizmeyi yersin."

Doktor ilkin, karmaşa içinde, Hemşire Ganguss'un Her-nandez'e aktörün hastaneden ayrılacağını söylediğini ve onu bu denli telaşa veren hastanın bu olduğunu sandı. Aktörle ilgili tüm hikâye doktorun bu akşam kliniğe gelişindeki asıl maksadı gizlemek için uydurulduğundan, "Kaygılanmayın, Hemşire Hernandez," dedi, "her şeye rağmen ayrılmıyor."

"Ne? Siz neden bahsediyorsunuz? Şimdi apar topar götürmeye çalışıyorlar onu."

Ahriman dönüp oturma odasma ve yatak odasma açılan kapıya baktı. Yarıçıplak ve yarı donakalmış aktörü hapsedip kendilerine aşk kölesi yapmak amacıyla onu pencereden aşağı indirmeye uğraşan birkaç genç kadını, mesela bir fan kulübün üyelerini göreceğini sanmıştı.

Ne gaspçı, ne de sinema yıldızı vardı.

Yeniden hemşireye dönerek, "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Küçük sinekkuşu. Holden Caufield."

Martie, Skeet'in koluna girerek merdivenleri indi. Çocuk o kadar solgun ve cansızdı ki, pijama ve battaniyeyle New Li-fe'ın arka çıkışma dadanmış bir hayaleti andırıyordu. Güçsüz bir hayalet. Merdivenlerden aşağı sarsaklanarak iniyordu; dizlerinde derman kalmamıştı, dengesi bozuktu, her adım atışında peşinden sürüklenen battaniyeye takılıp düşme tehlikesi geçiriyordu. Bavulu yüklenen Dusty arkayı kollamak adına merdiven boşluğundan yukarıdaki Ahriman'ı gözlemek için basamakların sınırını yalayarak onları takip ediyordu. Cebinden 45'lik Colt'u çıkarttı.

Şöhretli bir psikiyatrı vurup düşürmek ona Kahramanlık Anıtı'nda Güler Yüzlü Bob Woodhouse'ın yanmda kutsal bir yer vaat etmiyordu. Takdir yemeklerine esir olmak yerine, bir hapiste yemek kuyruğuna girerdi. Dr. Ahriman hakkında topladığı tüm bilgiye ve hepsinin doğruluğunu görmesine rağmen acı gerçek şuydu ki, onun yasadışı veya ahlakdışı işler yaptığına dair hiçbir kanıtları yoktu. Susan'ın mesajıyla birlikte telesekreterdeki kaset makul kanıta en yakın şeydi; ancak Susan psikiyatrı alçak olması dışında hiçbir şeyle suçlamıyordu. Eğer kadın iddia ettiği gibi Ahriman'ı videoya kaydetmişse bile, kaset ortadan kaybolmuştu.

Skeet, merdiveni sanki yürümeyi yeni öğreniyormuş gibi iniyordu. Sağ ayağını bir alt basamağa atıyor, sonra sol ayağını onun yanma getiriyor, bir sonraki hareketini kafasında tartıyormuş gibi duraksıyor ve nakaratı yineliyordu.

Zemine ulaştılar; yukarıdan peşlerine düşen yoktu hâlâ. Martie ile çocuk kapıya doğru devam ederken Dusty üst basamakları

gözetleyerek bekledi. Eğer Ahriman ikinci kattan merdivene çıkar da onların kaçtığını görürse, kirli işlerinin öğrenildiğini ve bu kaçakların kendisi için tehlike oluşturduğunu anlayacaktı; yani Dusty onu görür görmez vurmak zorunda kalacaktı. Çünkü eğer Ahriman Viola Narvilly'i söyleyip balıkçıl haikuyla birlikte ismini seslenecek zamanı bulursa, hâlâ Dusty'nin elinde olmasına rağmen tabancayı kontrol edebilirdi. Sonra her şey olabilirdi.

Telaşlı ama çok deneyimli bir oyuncunun işini icra etmesi gibi, doktor, Hemşire Hernandez'i 246'nın dışına çıkardı ve Dustin ile Martin Rhodes'in Skeet'e uygulanan rehabilitasyonu tehlikeye sokacak bir karar almayacakları konusunda onu temin etti. "Esasen Bayan Rhodes yakın geçmişte benim hastamdı ve üvey kardeşine verdiğimiz tedaviye mutlak güven beslediğini biliyorum."

"Anlattıkları hikâyeye bakılırsa sinekkuşunun annesi hastaymış... "

"Ah, çok yazık."

"...ama bol keseden sallıyorlardı, bana sorarsanız. Ve kliniğe karşı borçlarını düşünerek... "

"Evet, evet, tamam, sanırım bunu hemen halledebilirim."

Ahriman, 246'nın kapısını düzgünce kapattıktan sonra, Jasmine Hernandez'in gölge takibi altında 250 numaralı odaya doğru yürümeye başladı. Acele etmek istemiyordu, çünkü acelecilik aslında bu olaya kastettiğinden daha fazla önem verdiğini gösterirdi.

Ceketini zamanında çıkarıp kollarını sıvamış olmasından memnundu. Bu çalışma stili ve erkeksi kollan, kurgulanmış güven ve ustalık havasını destekliyordu.

250'deki tek hayat, televizyondaki yalan hayattı. Yatak dağınık, dolap çekmeceleri açık ve boş, kliniğin havlusu yerde buruş buruş; ve hasta gitmiş. Doktor, "Lütfen Hemşire Ganguss'a gidip onları ana

merdivenden veya asansörle inerken görüp görmediğini sorun." diye Hemşire Hernandez'e talimat verdi. Hemşire Hernandez programlanmadığı için ve kendi özgür bilincine sahip olduğu, hatta fazlasıyla sahip olduğu için itiraz etmeye başladı: "Ama kaçmaları için yeterince zamanları yok ki, oradan... "

"Arka merdiveni kontrol etmek için sadece bir kişi yeterli," diye sözünü kesti doktor. "Lütfen Hemşire Ganguss'u görün."

Jasmine Hernandez kaşlannı öyle bir çattı ki, Pancho Villa'nın transseksüel reenkarne hali olduğunu iddia etse kimse onunla kavgaya tutuşmazdı; sonra doktora sırtını dönüp asabi adımlarla hemşire bankosuna doğru seyirtti.

Ahriman kapıyı açıp merdivende aşağı düzlüğe indi, dinledi, hiçbir şey duymadı ve basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı fırlayıp son düzlüğe ulaştığında güçlü ayak seslerinin beton duvarlara çarpması ve üst üste yankılanması sayesinde sanki arkasında çılgınca tezahürat yapan seyircileri bırakmış gibiydi. Zemin kat koridoru boştu.

Binanın arkasındaki kabul odasına açılan kapıdan girdi. Kimse yoktu.

Bir kapı daha vardı, sokağa açılıyordu.

Ahriman dışarı çıktığında, rüzgâr bir Dumpster'ın üzerindeki şişe kapağmı tmgırdadıp önündeki kırmızı Satürn'e doğru uçurdu.

Direksiyonun başında Dustin Rhodes vardı. Doktora baktı. Dış cephe boyacısının yüzünde korku ve fazlasıyla bilgi okunuyordu.

Uyuşturucudan kurumuş, burnu sümüklü, işe yaramaz küçük bok arka koltuktaydı. El sallıyordu.

Satürn gecenin içine roket gibi öylesine pervasızca daldı ki, arka lambaları hızla giden bir uzay aracının ışıkları misali hızla sönükleşti.

Doktor, arabanın sokaktaki binaların arkasına park etmiş bir Dumpster'a çarpmasını, kontrolden çıkmasını, takla atmasını ve alevler içinde havaya uçmasını diledi. Umuyordu ki, Dusty ve Martie ile Skeet diri diri yanarlar, leşleri kavrulmuş kemiklere ve kömürleşmiş etlere dönüşür ve iri mutant kargalardan oluşan bir sürü gökyüzünden çıkagelir, Satürn'ün paramparça olmuş kalıntısında merhumların pişmiş etlerine çullanırlar ve parçalar ve parçalar ve koparır ve böler, ta ki yenilebilir tek kırıntı kalmayana dek.

Hiçbiri olmadı.

Araba iki blok gittikten sonra sola dönerek caddeye çıktı.

Satürn gözden kaybolduktan sonra bile doktor yolun ortasında durup peşinden baktı.

Rüzgâr ısırıyordu. Serin esintiyi içtenlikle karşıladı, sanki etrafındaki karmaşayı alıp götürüyor ve kafasını boşaltı-yormuş gibiydi.

Dusty günün erken saatlerinde dış bekleme salonunda, doktorun Martie'ye joker kartı olarak verdiği ve eğer kullanılırsa bu oyuna epey heyecan katacak olan Mançuryalı Aday'ı okumuştu. Bu ürkünç öyküyü okurken Rhodes sadece öyküye bağlanması imkânsız gelen, özellikle de Viola Naruilly ismine geldiğinde şiddetlenen ufak korku irkilmeleri geçirmiş, üstelik kendi yaşamındaki olaylarla tuhaf bir benzerlik yakalamıştı. Kitap onu dehşet içinde içmeye yöneltmişti.

Bununla birlikte doktorun gerçek kimliğini ve asıl işlerini ortaya çıkaran koca bir mantık ilişkisi kurmaya Dusty'i yalnızca Condor

kitabının teşvik etmiş olması o kadar uzak bir ihtimaldi ki, astronotların Mars'taki köşe masada Elvis'in tıkmdığı bir Kentucky Fried Chicken şubesi keşfetmeleri daha olasıydı. Ve doktor -altını çizmek gerekirse- dış cephe boyacısının her şeyi bir öğle vaktinde aniden çözmesi diye bir şey olamayacağını anladı.

Sonuç olarak, doktorun destesi içinde olmayan, kaderin dağıttığı başkajoker kartları söz konusuydu.

Biri de Skeet olacaktı. Uyuşturucu afallaması nedeniyle tamamen programlanamayan bir beyin sahibi Skeet.

Açıkçası Ahriman bu akşam, Boyacı kalfasının güven sorunu yüzünden, Skeet'in bilinçaltına bir intihar senaryosu yerleştirmeye ve tükenmiş zavallıyı şafaktan önce kendi sonuna tıpış tıpış yürütmeye gelmişti. Şimdi yeni bir plana ihtiyacı olacaktı.

Ya Skeet dışındaki diğer kartlar? Diğerleri su götürmez biçimde oynanmıştı. Dusty ve Marty ne kadar çok şey bilirse bilsin -ki bu bilgileri göründüğü kadar eksiksiz olamazdı-sadece kitap ve Skeet'le bilmecenin ana parçalarını bir araya getiremezlerdi.

Bu beklenmedik gelişme Ahriman'nın oyuncu ruhuyla uyuşmuyordu. Oyunlarında risk olması hoşuna giderdi; ama sadece kontrol edilebilir riskler.

Oyun kurucuydu o; kumarbaz değil. Kuralların mimarisini talihin çarkına yeğlerdi.

61

Karavan parkmdaki araçlar hep böyle mekânları seçen ve sinsi televizyon kameralarının ağzını sulandıracak enkaz manzaraları yaratan bir kasırgaya bekliyormuş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Neyse ki Kaliforniya'da kasırgalar nadir, etkisiz ve kısa süreliydi. Bu parkın sakinleri, akşam haberlerine yetiştirmek üzere yıkımın korkunç öyküsüne ürper-mek ve ayakta kalan insan empatisinin yaşadığı dramları anlatmak arasında gidip gelen muhabirlerin sahte şefkat gösterilerine katlanmak zorunda kalmayacaklardı. Biri diğerinin kopyası gibi görünen sokaklar bir ızgara düzeniyle uzanıyordu.

Dusty, yine de, Foster "Fig" Newton'un mekânını görür görmez tanımakta güçlük çekmedi. Tüm topluluk, kablolu televizyon kullanıyordu ve çatısında küçük uydu çanağı bulunan tek karavan Fig'indi.

Aslında Fig'in çatısında, banliyödeki ışık kirlenmesinin etkisiyle yağlı san-siyah renge bürünmüş ve çöken geceye rağmen silüetleri seçilen üç uydu alıcısı monte edilmişti. Çanakların büyüklükleri birbirinden farklıydı. Biri güneye, diğeri kuzeye çevrilmişti; bu ikisi sabitti. Çok yönlü bir mafsala monte edilmiş olan üçüncüsü ise özgürce her yöne eğiliyor ve dönüyordu; sanki gökyüzünden ufak ama ulaşılması güç bilgi kırıntıları topluyormuş gibiydi, tıpkı gecekuşunun havada vızıldayan sineklere saldırması gibi.

Uydu çanaklarına ek olarak, egzotik anten de budak salmıştı çatıda: Her biri çeşitli sayılarda paralel güdük çubuklar içeren dört-beş ana çubuk; çift sarmallı bakır bibonlar; başkalaşım geçirmiş, budanmış, tepetaklak duran, dallarını göğe uzatmış, metal Noel

ağacı gibi bir eşya; yada üç metre uzunluğundaki bir direk üzerinde dengede duran boynuzlu Viking miğferi gibi bir şey.

Bu veri alıcı cihazlarla tüyleri diken diken olan karavan sanki dünya dışından bir uzay aracıydı da, seyyar bir araba kılığında kabaca gizlenmişti: Fig'in en sevdiği radyo sohbet programlarına telefonla katılanların devamlı rapor ettikleri türden bir araç.

Dusty, Martie, Skeet ve Valet, alüminyum tenteli-ki kalkış esnasında güneş eneıjili yelken işlevini görüyordu muhtemelen- ve sekiz adımlık sundurmaya üşüştüler. Dusty basacak zil bulamayınca kapıyı çaldı.

Rüzgârla dalgalanıp kabaran battaniye-pelerin içindeki Skeet, fantastik bir roman kahramanını anımsadı; adam kaçak bir futbolcunun karavanını takip ederken uzunca bir süre cinlerin saldırısına uğruyor, maceradan bitkin düşüyordu. Sesini rüzgârla başa çıkacak kadar yükselterek "Claudette'in hasta olmadığına emin misiniz?"

"Eminiz. Hasta değil," diye temin etti Martie.

Çocuk, Dusty'e dönerek, "Ama bana hasta olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim; seni klinikten çıkarabilmek için."

Skeet, düş kırıklığıyla, "Gerçekten hasta olduğunu düşünmüştüm." dedi.

"Onun cidden hasta olmasını istemezsin herhalde," dedi Martie.

"Ölmesi şart değil. Ağrı çekse ve kussa yeterli."

Sundurmanın ışığı yandı.

"Ve beter ishal olsa." diye ekledi Skeet.

Dusty, kapıdaki balık-gözü mercekten izlendiğini hissetti.

Çok geçmeden kapı açıldı. Fig, eşikte durarak kaim gözlükleri ardından göz kırptı. Gözleri büyüteç gibi merceklerin arkasında kocaman olmuştu ve gülüp "Hey!" diye seslenirken bile kederliydi.

"Fig," dedi Dusty, "seni bu vakitte evinden rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Elbette," dedi Fig, geri çekilip onlara yol açarken.

"Köpeğin mahsuru var mı?" diye sordu Dusty.

"Hayır."

Martie Skeet'i basamaklardan çıkardı. Valet ve Dusty onları izledi.

Fig kapıyı kapattığında, Dusty "Başımız büyük belada, Fig," dedi, "Ned'e gidebilirdim, ama eninde sonunda Skeet'in boğazına sarılırdı, ve ben de... "

"Oturun." diye önerdi Fig, onları yemek masasına götürerek.

Üçü de daveti kabul edip masada birer sandalye çektikten sonra Martie konuştu: "Anneme de gidebilirdik, ama o..."

"Meyve suyu?" diye sordu Fig.

"Meyve suyu?" diye tekrarladı Dusty.

Fig detay verdi: "Portakal, erik veya üzüm?"

"Kahven var mı?" diye sordu Skeet.

"Yok."

"Portakal," diye kararını bildirdi Dusty, "teşekkürler."

"Üzüm çok iyi olur," dedi Martie.

"Vanilyalı Yoo-hoo var mı?" diye sordu Skeet.

"Yok."

"Üzüm."

Fig, yandaki mutfağa gidip buzdolabını açtı.

Fig meyva sularını hazırlarken, radyoda insanlar "insan vücuduna aşılanmış aktif ve aktif olmayan uzaylı DNA'sm-dan bahsediyorlar ve "uzaylıların bugünkü Yeryüzü kolonisini kurmaktaki amaçlarının insan ırkını köleleştirmek mi, yoksa daha üst bir mertebeye taşımak mı, yoksa dünya dışına özgü yemek masaları için insan organlarını hasat etmek mi" olduğunu merak ediyorlardı.

Martie, Dusty'e bakarak, Bu işe yarayacak mı? diye sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Skeet, karavanı dikkatle inceleyerek kafasını salladı, gülümsedi ve "Burayı sevdim. Hoş bir vızıltısı var." dedi.

Hemşire Hernandez, kontratında yazılı olandan iki saat daha az çalışmasma rağmen mesai ücretini eksiksiz alacağı vaadiyle eve gönderildikten, Hemşire Ganguss hasta sinema yıldızının hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı yönünde defalarca temin edildikten ve Hemşire Woosten birkaç bahane yaratarak pespembe dilinin jimnastik yeteneklerini sergiledikten sonra, Dr. Ahriman 246 no'lu odada yarım kalan işine döndü.

Aktör, beklenmesi istenen yerde, yataktaydr; siyah slip külotuyla yatryordu. Muazzam hasılatlı sinema filmlerinden birinde kendi pozunu durdurmuşçasma tavana bakıyordu.

Yatağın kenarına oturan Doktor, "Nerede olduğunu söyle, fiziksel değil zihinsel olarak."

"Bir tapmaktayım."

"Güzel."

Geçmiş seanslarından birinde, Ahriman aktöre bir daha asla eroin, kokain, mariyuhana veya diğer yasadışı maddeleri kullanmamasını emretmişti. Doktor'un Hemşire Ganguss ve

Woosten'a söylediklerinin aksine, bu adamın uyuşturucu bağımlılığı fiilen tedavi edilmişti. Dr.Ahriman'ı hastayı bu yıkıcı alışkanlıktan kurtarmaya sevkeden şey ne merhamet ne de görev bilinciydi. Sadece, bu adamın ayık olması zom olmasından daha yararlıydı.

Sinema yıldızı büyük tarihi sonuçlara yol açacak tehlikeli bir oyunda kullanılacaktı; bu yüzden, oyuna girme vakti geldiğinde uyuşturucu bulundurmaktan yargrlanrp kefaleti belli olana dek, hapis hücrelerinde mola vermek zorunda kalmamalıydı. Kaderle yüz yüze gelmek için özgür ve hazır olmalıydı.

"Elit çevrelerde bulunuyorsun," dedi doktor. "Bilhassa, on gün sonra, Cumartesi gecesi davetli olduğun özel bir ak-tiviteyi düşünüyorum. Lütfen bahsettiğim şeyi tanımlar mısın?"

"Başkan adına verilen bir resepsiyon."

"Amerika Birleşik Devletleri Başkanr."

"Evet."

Aslında, Gözyaşı Kralı Josh Ahriman'dan daha fazla para kazanmış, daha fazla Oscar toplamış ve seksle bulaşan hastalık sahibi yeniyetme aktris bozuntularının daha fazlasıyla kontrat yapmayı göze almış bir yönetmene ait Bel Air arazisinde verilen resepsiyon, Başkan'ın siyasi partisine fon sağlayan baş aktiviteydi. Ünlü talk şov sunucularından sokaktaki ayaktakımma kadar herkesin yalakalığına maruz kalan iki yüz kadar Hollywood şöhreti, bu süper politikacıya yalakalık yapma fırsatını elde etmek için kişi başı iki bin dolar ödeyecekti. Bu parayla, ayrıca, tüm gece boyunca, hem doğal orgazma hem de sıkıntıya yol açan öyle büyük bir ego çelişkisi yaşayacaklardı ki, yücelik karşısında aslında köleci pop-kültürü pisliğinden başka bir şey olmadıklarının farkına varacaklardı.

"Hiçbir şey Başkan adına verilen partiye katılmaktan alıkoyamaz seni." diye hükmetti doktor.

"Hiçbir şey. "

"Hastalık, yaralanma, deprem, her iki cinsten körpe ve seksi hayranlar -hiçbir eğlence veya zorluk senin zamanında orada olmanı engellemeyecek."

"Anladım."

"Sanırım, Başkan senin özel bir hayranın."

"Evet."

"O akşam, Başkan'la yüz yüze geldiğinde, onu hemen kendine ısındırmak için tüm cazibeni ve hünerini kullanacaksın. Sonra, oradaki aktrislerin en güzeli hakkında kaçırıl-maz bir dedikodu verecekmiş gibi yapıp sana doğru eğilmesini sağlayacaksın. Yeterince yakın ve korunmasız olduğu an, iki elinle kafasını tutup burnunu ısırarak koparacaksın."

"Anladım."

Karavan, Skeet'in dediği gibi, sahiden de vızıltıya benzer sesler çıkarıyordu, ama Martie bunu hoş olmaktan çok sinir bozucu buldu. Aslında, vızıltıların ve mırıltıların ve iç çekmelerin ve ince ciklemelerin işitsel perdesi odanın içinde dalgalanıyordu; kimi sesler devamlı aynı tondaydı, kimi kesik kesikti, kimi yükselip alçalıyordu. Tüm bu sesler cırtlak değil, çok yumuşak fısıltılar gibiydi ve biraraya geldiklerinde yarattıkları etki, bir yaz gecesi çayırlarda uzanıp ağustosböceği, cırcırböceği ve diğer şair böceklerin kendi dillerinde romans söylemelerine benziyordu. Belki bu yüzden, Martie vızıltıyı duyunca kaşındı ve tüm o şeylerin ayaklarına doğru tırmandıkları hissine kapıldı.

Yemek bölümünün sonradan eklendiği oturma odasındaki iki duvarda, tabandan tavana uzanan raflarda duran yüksek ışıklı bilgisayar ve televizyon monitörlerinde Mar-tie'ye hiçbir şey ifade etmeyen resimler, sayısal veriler, grafikler, değişen şekil ve

renklerde soyut görüntüler akıp geçiyordu. Bu raflarda ayrıca askiloskoplar, radar-görüntü cihazları, sayaçlar, çizgi-grafik aygıtları ve altı değişik renkteki dijital okuyucular gibi gizemli malzemeler bulunuyordu.

Herkes meyva suyunu alınca, Fig Newton da masaya oturdu. Arkasındaki duvar kâğıdında Kuzey ve Güney Yarımkürelerinin yıldız haritası vardı. Sanki Kaptan James Kirk'ün dağlı yeğeniydi de uzay gemisi Atilgarim kelepir-bod-rum katı versiyonunu yönetiyordu. Gemi kumandasının maskotu Valet, kaptanın verdiği tastan şapırdatarak su içiyordu. Neşeli tavırlarına bakılırsa köpek, karavandaki vızıltıyı umursamıyordu.

Martie, Fig'in devamlı kızarık yüzü ve kan kirazı burnunun tüm gün boyunca güneşe maruz kaldığı ev boyacılığından mı, yoksa elektronik donanım koleksiyonundan yayılan radyasyondan mı kaynaklandığını merak etti.

"Ee?" diye sordu Fig.

Dusty açıkladı: "Martie ve ben Santa Fe'ye gitmek zorundayız; ihtiyacımız olan şey... "

"Eneıji toplamak?"

"Ne?"

"Orası eneıji coğrafyasıdır," dedi Fig ciddiyetini bozmadan.

"Neresi? Santa Fe mi? Ne çeşit bir eneıji coğrafyası?"

"Mistik."

"Sahi mi? Neyse, değil, biz sadece bir... suça tanık olmuş biriyle konuşmak istiyoruz. Skeet'i birkaç günlüğüne bırakacağımız bir yere ihtiyacımız var, kimsenin aklına gelmeyecek bir yere. Eğersen... "

Fig "Atlar mısın?" diye sordu Skeet'e.

"Nereye?"

"Çatıdan."

"Hiç şansı yok," dedi Skeet, "ama yeterince yüksek değil."

"Kendini vurur musun?"

"Hayır, öyle bir şey yapmam," diye söz verdi Skeet.

'Tamam," dedi Fig erik suyunu içerken.

Martie'nin beklediğinden kolay olmuştu. "Emrivaki gibi olacak, Fig, ama Valet için de yerin var mı?"

"Köpek mi?"

"Evet. Çok tatlıdır, havlamaz, ısırmaz, çok iyi arkadaşlık yapar eğer... "

"Dilsiz ise?"

"Ne?"

"Evde?"

"Ha, yok, asla."

'Tamam."

Martie gözlerini Dusty'ye diktiğinde onun da vicdanen rahatsız olduğunu anladı; Dusty dayanamadı: "Fig, sana karşı açık olmak zorundayım. Biri Skeet'i arayacak, belki birden daha fazla kişi. Buraya geleceklerini hiç sanmıyorum, ama gelirlerse... tehlikeli adamlardır."

"Uyuşturucu?" diye sordu Fig.

"Hayır. Hiç alakası yok. Sadece..."

Dusty, Fig'in saflığını fazla zorlamamak için başlarındaki tuhaf belayı kelimelere sıkıştırmaya çalışıp duraksaymca Martie devam

etti: "Belki çılgınca gelecek; bir çeşit beyin-kontrol deneyine, beyin yıkamaya tabi tuttular bizi, bazı komplocu... "

"Uzaylılar mı?" diye sordu Fig.

"Hayır, hayır. Biz..."

"Başka boyuttan varlıklar mı?"

"Hayır. Bu..."

"Devlet mi?"

"Bir bakıma," dedi Martie.

"Amerikan Psikoloji Derneği?"

Martie'nin dili tutuldu; Dusty atıldı, "Bunu nereden çıkardın?"

"Sadece beş muhtemel şüpheli var," dedi Fig.

"Beşincisi kim?"

Fig masaya yaslandı; pembe ablak yüzünde her zamanki resmiyet ifadesi, berrak gri gözlerinde insanlığın içine düştüğü durumun yarattığı ve onu hiç terketmeyen keder: "Bili Gates," dedi.

"Güzel meyve suyu," diye seslendi Skeet.

Çıplak aktör. Uçarı film çocuğu. Şöhret ve düşkünlük.

Vay canına. Eğer güzel kadınlar ona ilham verip şiirsel anlatımın doruklarına ulaşmasını sağlam as al ardı, bu cerrahi yontu eseri burnun ve kolaj ürünü dudakların sahibi oyuncu bey ölümsüz haikunun hedefi olmayacaktı.

Yatağın kenarından kalkıp donuk yüze ve titrek gözlere bakarak devam etti: "Burnunu kopardıktan sonra çiğnemek yok. Hemen tükürüp atacaksın ki, en iyi cerrahlardan oluşan bir ekip onu yerine dikebilsin. Burada amaç suikast veya kalıcı hasar bırakmak değil. Başkana hafife alamayacağı bir mesaj -bir uyarı da diyebilirsin-

göndermek isteyen insanlar var. Sen sadece mesajı ulaştıracaksın. Bunun yeterince açık olup olmadığını söyle"

"Açık."

"Emirlerimi tekrarla."

Aktör, senaryo repliklerini oynarkenki haline kıyasla aslına çok daha fazla sadık kalarak, emirleri kelimesi kelimesine tekrarladı.

"Başkan'a başka zarar vermeyeceğin halde, diğer tüm katılımcılar senin kaçmanda oyunun habersiz yardımcıları olacaklar."

"Anladım."

"Saldırının şoku sayesinde Gizli Servis ajanları daha hamle bile yapamadan sıyrılıp kaçacaksın oradan."

"Evet."

"Ama bir saniye içinde ensende olacaklar. Sonuçta sen yapman gerekeni yap... hayatını kaybetme pahasına. Kendini cani Naziler ve onların yandaşlariyla kuşatılmış Indiana Jones gibi düşün. Suç işlerken yaratrcr ol, sıradan nesneleri silah gibi kullan, vurulana dek gözüpekçe ilerle evin içinde."

Aktöre yüklediği bu ufak eser, doktorun ara sıra kabullenmek zorunda kaldığı bir kontratın sonucuydu. Kontrol tekniklerini kişisel görüşmelerde kullanabilmesi ve oyunların ters gitmesi durumunda tutuklanmak tehlikesini sıfıra veya minimuma indirmesi için ödediği bedeldi bu.

Bu kişisel eğlence ona ait olduğuna göre, senaryo bu denli basit olmamalıydı. Yine de, komplekslik noksanlığına rağmen, bu ufak oyun epey güldürü içeriyordu.

Aktörü programladıktan sonra bu akşam burada konuşulanlar hakkında hafızasında hiçbir şey kalmaması için, Ahriman onu süitin oturma odasına götürdü.

Aktör, tüm söylenenleri kendi karanlık fantezileriymiş gibi özel el yazması günlüğüne kaydetmeye başladığı sırada doktor, en azından bir saat boyunca, tutarsız psikotik saçmalıklar yazdırmayı amaçlıyordu. Bunu geçmiş birkaç seansta yapmışlardı ve - neredeyse hepsi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'yla ilgili olmak üzere- yaklaşık iki yüz sayfalık hummalı paranoya, şiddetli nefret ve kıyamet günü kehanetleri günlüğün ancak yarısını doldurmuştu. Aktör bunların hiçbirini yazdığını hatırlamayacak ve günlüğünü sadece psikiyatr istediği zaman açacaktı; ama, Başkan'ın burnuna yapılan saldırının ardından, otoriteler hatıra kadın külodu koleksiyonu altında saklanmış, sinema yıldızının iğfal ettiği yığınla kadından bahseden kâğıtları bulacaklardı. Skeet'in Rhodes'ler tarafından komandovari kaçırılmasına kafası bozulan Ahriman, yazdırma işlemini bu seferlik es geçti.

Hazırdaki iki yüz sayfa hem FBI ajanları hem de bulvar gazete okurları için yeterince ikna ediciydi.

Aktör, talimatlara aynen uyarak televizyonun karşrsmdaki oturma odası duvarında yirmi yaş daha genç bir jim-nastikçi gibi çevik hareket ederek, baş aşağı pozisyonunu aldı yeniden.

"Saymaya başla," dedi Ahriman.

Aktör ona ulaştığında, zihin tapmağından tam bilinç seviyesine döndü. Farkında olduğu tek şey, psikiyatrının az önce odaya girdiğiydi.

"Mark? Bu saatte burada ne işin var?"

"Başka bir hasta için gelmiştim. Ne yapıyorsun?"

"Her gün bir saatimi bu pozisyonda geçiririm. Beyin kan dolaşımı için iyidir."

"Sonuçlan ortada."

"Öyle mi, ha?" dedi sinema yrldrzr tersten gülerek.

Doktor kendi kendine sabrr telkin ederek fena şekilde sıkıcı on dakikalık bir sohbet kurdu; aktörün mega bilgisinin getirdiği devasa gişe hasılatlannı konu alan, aslında denekte bugünkü ziyaretle ilgili birkaç anı bırakmayı amaçlayan bir sohbet. Nihayet 246'yı terkettiğinde, geniş Chicago bölgesinde alışveriş merkezleri içindeki sinemalarda tipik müşteri şablonu hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Ünlü aktör. Demokrasinin burnunu ısmyor ve milyonlar gülüyor.

Mükemmel değil, ama daha iyi. Bunun üzerinde çalışmalı.

Dışanda sert ocak rüzgân hüküm sürerken ve içeride elektronik cırcırböceği yuvaları vızıldarken, Dusty, Dr.Yen Lo ismiyle, Skeet'i aktive etti.

Çocuk sandalyede oturduğu yerde dimdik doğruldu; solgun yüzü o kadar ifadesizdi ki, Dusty bu yüzün az öncesine kadar ne denli gizli bir ıstırapla yüklü olduğunu şimdi anlamıştı. Kardeşinin genç yaşında dolu dolu ve bilinçli bir yaşamdan mahrum kaldığı yönündeki daimi hüznü daha da derinleşti.

Haiku'yu uygulayıp Skeet'in üç yanıtı alınınca, Fig Newton 'Tabii ki," dedi, sanki böyle psikolojik kontrol mekanizmaları hakkında bir şeyler biliyormuş gibi.

Dakikalar önce, Fig'in kütüphanesinde yapılan -ki bu ufak oda UFO'lar, uzaylıların insan kaçırmaları, insanın kendi kendine yanması, boyut ötesi varlıklar ve Bermuda Üçgeni ile ilgili kitaplarla doluydu- hızlı konuşma sırasında Dusty Skeet'den alacağı tepkileri kabaca özetlemişti Mar-tie'ye. Niyetlendiği şey, Skeet'in zaten zayıf olan psikolojik durumu için riskliydi ve iyilik yapmak bir yana yeni zararlar vermekten korkuyordu. Martie, şaşırtıcı şekilde, planı hemen benimsemişti. Dusty'nin sağduyusuna o denli güveniyordu

ki, güneşin doğudan doğmasına bile bu kadar güven-mezdi; böylece Dusty planın sonuçlarından kaynaklanan korkutucu sorumluluğu üstlenmeye hazırlandı.

Dusty şimdi, Skeet'e hükmederek ve gözlerinin New Life kliniğindeki gibi titremesini seyrederek, "Beni duyuyorsan cevap ver, Skeet," diye seslendi.

"Seni duyuyorum."

"Skeet... sana emirler verirsem, yapar mısın?"

"Yapar mıyım?"

Geçmiş klinik seanslarında öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalışan Dusty soruyu bir ifade şeklinde yeniden düzenledi.

"Skeet, sana verdiğim tüm emirlere uyacaksın. Onayla veya reddet."

"Onaylıyorum."

"Ben Dr.Yen Lo, Skeet."

"Evet."

"Ve ben çağlayanım."

"Evet."

"Geçmişte, sana birçok emir vermiştim."

"Mavi çam iğnesi."

"Doğru. Şimdi, Skeet, birazdan parmağımı şıklatacağım. Sesi duyduğunda derin bir uykuya dalacaksın. Beni iyi anladın mı, onayla veya reddet."

"Onaylıyorum."

"Ve sonra ikinci kez parmağımı şıklatacağım. Bu ikinci sesle uyanacaksın, tamamıyla kendine geleceksin, fakat sana önceden

verdiğim tüm emirleri de sonsuza dek unutacaksın. Senin üzerindeki kontrolüm sona erecek. Ben -Dr.Yen Lo, çağlayan- sana bir daha asla hükmedemeyeceğim. Skeet, söylediklerimi anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

Dusty, Martie'nin bir oh çektiğini ve başıyla onayladığını gördü.

Plandan haberi olmayan Fig masada öne yaslanmış, meyve suyunu unutmuş, can kulağıyla dinliyordu.

"Önceki tüm emirlerimi unutmana rağmen, Skeet, şimdi sana söyleyeceğim her şeyi kelimesi kelimesine hatırlayacak, inanacak ve hayatının geri kalanında buna göre davranacaksın. Şu söylediklerimi anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

"Skeet, bir daha yasadışı hapları kullanmayacaksın. Onları kullanmak için istek duymayacaksın. Kullanacağın hap sadece, hastalandığında doktorların verdikleri olacak."

"Anladım."

"Skeet, bu andan itibaren, anlayacaksın ki, sen temelde iyi bir insansın, diğer insanlardan ne eksik ne de fazla kusurun var. Tüm o yıllar boyunca babanın sana söylediği bütün kötü şeyler, annenin seninle ilgili kararlan, Derek Lamp-ton'un yönelttiği eleştiriler - bunların hiçbiri asla seni etkilemeyecek, incitmeyecek veya kısıtlamayacak."

"Anladım."

Masanın ardında, Martie'nin gözlerinden yaşlar boşandı.

Dusty, devam etmeden önce ara verip, derin bir nefes alma ihtiyacı duydu.

"Skeet, çocukluğuna dönüp baktığında geleceğe inandığın, rüyalarla ve umutlarla dolu olduğun zamanları hatırlayacaksın. Geleceğe yine inanacaksın. Kendine inanacaksın. Umutlu olacaksın, Skeet, ve bir daha asla asla umudunu yitirmeyeceksin."

"Anladım."

Skeet boşluğa bakıyordu. Fig taş kesilmişti. Uslu Valet dikkatle izliyordu. Martie kolunun tersiyle gözlerini siliyordu.

Dusty başparmağını orta parmağına bastırdı.

Duraksadı. Kötü gidebilecek şeyleri düşünerek ve iyi niyetlerin istenmeyen sonuçlarını tartarak.

Şıklattı.

Gözleri kapanan Skeet sandalyeye yığıldı; uyuyormuş gibiydi. Çenesi göğsüne düşmüştü.

Taşıdığı sorumluluk altında ezilmekte olan Dusty masadan kalktı, bir an kararsızca dikildi, sonra da mutfağa gitti. SOĞUK su musluğu açtı, ellerini suyun alüna tutup üst üste çarptı suratına.

Martie geldi. "Herşey yolunda, bebeğim."

Suyla gözyaşlarını gizleyebildi; ama sesinde titreyen heyecanı saklayamadı: "Peki ya benim yüzümden eskisinden de kötü olursa?"

"Öyle olmayacak" dedi Martie içtenlikle.

Dusty başını iki yana salladı. "Bilemezsin ki. Akıl çok hassastır. Bu dünyadaki en çarpık şeylerden biri... çok fazla insan diğerinin aklına girmek istiyor ve ona aşın zarar veriyor. Çok fazla zarar. Bunu bilemezsin, hiçbirimiz bilemeyiz."

"Bilirim," diye diretti kadın nazikçe, bir eliyle Dusty'nin ıslak yüzünü severek. "Çünkü biraz önce orada yaptığın şey, saf sevgiyle

doluydu, kardeşine duyduğun müthiş saf sevgiyle ve bundan kötü bir şey çıkamaz."

'Tabi. Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir."

"Cennet için de aynı şeyi düşünmüyor musun?"

Titreyerek, boğazmdaki düğüm yüzünden yutkunarak, kelimelerine daha büyük korkular yükledi: "İşe yararsa neler olabileceğinden korkuyorum... ama işe yaramaması daha da korkutuyor beni. Ne çılgınlık? Ya parmağımı şıklattığım-da eski Skeet uyanırsa; o yılgın, şaşkın, zavallı tatlı aptal? Bu son şansı ve işe yarayacağına cidden inanmak istiyorum, ama parmağımı şıklattığımda artık hiç şansı kalmamış biri olursa? Sonra ne olacak, Martie?"

"Sonra, en azından denemiş olacaksın." Sesindeki güç karşısındakini yatıştırdı, her zaman olduğu gibi.

Dusty yemek masasına doğru baktı, Skeet'in başının arkasına doğru; dağınık saçlar. Sıska ense, cılız omuzlar.

"Haydi," dedi Martie uysal bir sesle. "Yeni bir hayat ver ona."

Dusty akan çeşmeyi kapadı.

Rulodan birkaç kâğıt havlu koparıp yüzünü sildi.

Sonra hepsini elinde presleyip çöp tenekesine fırlattı.

Ellerindeki titremeleri masajla engelleyebilirmiş gibi ovuşturdu.

Muşamba üstünde tık-tık pati sesleri: Meraklı Valet mutfağa seyirtti.

Dusty, köpeğin altın renkli başını tıpışladı.

Sonunda, masaya dönen Martie'yi izledi ve yeniden Fig ve Skeet'le oturdular.

Başparmak yine orta parmağa.

Ve işte sihir geliyor, iyi ya da kötü, umut ya da çöküntü, neşe ya da ıstırap, anlam ya da boşluk, yaşam ya da ölüm: Seç.

Skeet gözlerini açtı, başını kaldırdı, sırtını dikleştirdi, etrafında toplananlara baktı ve "Ee, ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Seanstan hiçbir iz yoktu.

'Tipik," diye bildirdi Fig, başını hararetle öne sallayarak.

"Skeet?" diye seslendi Dusty.

Çocuk ona doğru döndü.

Dusty, derin bir nefes alarak, son nefesini verircesine ismi telaffuz etti: "Dr. Yen Lo."

Skeet başmı horoz gibi öne uzattı: "Ha?"

"Dr.Yen Lo."

Martie de denedi: "Dr.Yen Lo."

Ve sonra Fig: "Dr.Yen Lo."

Skeet, hepsinin beklentili suratlarına baktı, hatta ön ayaklannı masaya atıp onlara katılan köpeğinkine bile. "Bu da nedir, bir bilmece veya soru gibi bir şey mi? Bu Lo tarihten biri mi? Benim tarihim hep zayıftı."

"Eh," dedi Fig.

"Çağlayan," dedi Dusty.

Skeet afallayarak, "Kulağa bulaşık deterjanı gibi geliyor," dedi.

En azından planın ilk kısmı tutmuştu. Skeet artık programlı ve hükmedilebilir değildi.

Ancak, Dusty'nin ikinci amacına -Skeet'i işkenceli geçmişinden esirgemek- ulaşıp ulaşmadığı zamanla belli olacaktı.

Dusty, geriye yaslanıp sandalyenin ön ayaklarını yerden kesti. Skeet'e "Ayağa kalk," dedi.

"Ha?"

"Haydi, evlat, kalk."

Çocuk ayağa kalktı; klinik battaniyesi omuzlarından aşağı düştü. Bir şişkonun pijamalarını giymiş çelik-çomak bostan korkuluğuna benziyordu. Dusty kollarını kardeşine doladı ve sıkıca, epey sıkıca sarıldr ona ve nihayet konuşabildiğinde: "Gitmeden önce sana vanilyalı Yoo-hoo için para bırakırız, tamam mı?" dedi.

62

Talihin tekeri dönüyordu. Sabah uçuşlarında John Wayne Uluslararası Havaalanı'ndan havalanıp Denver üzerinden Santa Fe'ye giden United'da iki koltuk bulmak sorun değildi. Dusty, kredi kartını kullanarak, Fig Newton'un mutfağmda-ki telefonla biletleri ayırttı.

Birkaç dakika sonra, Dusty ve Martie ön kapıda kardeşlerini ve köpeklerini bırakmaya hazırlanırlarken "Silah?" diye sordu Fig.

"Ne olmuş silaha?"

"İhtiyacınız var mı?"

"Hayır."

"Bence olacak," diye karşı çıktı Fig.

"Lütfen bir savaş başlatacak kadar büyük bir cephaneliğe sahip olmadığını söyle," dedi Martie; açıkçası, sadece farklı bir kişi gibi görünen Foster Newton'un daha tehlikeli biri olup olmadığını merak etmişti.

"Yok," diyerek onu temin etti Fig.

"Her neyse, bende bu var zaten," dedi Dusty, ceketinden çıkarttığı 45'liği göstererek.

"Uçacaksınız, değil mi?" diye sordu Fig.

"Uçakta yanımda taşımayacağım. Bavullardan birine koyarız."

"Rastgele aranabilir," diye uyardı Fig.

"Bavulu yanımıza almasak bile mi?"

"Son günlerde, evet."

"Kısa mesafeli uçuşlarda bile mi?"

"Elbette," diye ısrar etti Fig.

"Son zamanlardaki terör olayları. Herkes endişeli; FAA bazı yeni kriz kurallarını uygulamaya soktu," diye açıkladı Skeet.

Dusty ve Martie ona öyle büyük bir hayretle baktılar ki, alnının ortasında aniden üçüncü bir göz açılsaydı bu denli şok olmazlardı. Gerçekçilik saçmalığının felsefi görüşlerine abone olan Skeet asla gazete okumaz, radyoda veya televizyonda haberleri hiç seyretmezdi. Skeet, onlann şaşkmlıkla-nnı fark ederek, omuz silkti ve açıkladı: "Şey, yani, bir dağıtıcı diğerine söylerken duymuştum."

"Dağıtıcı?" diye sordu Martie. "Hap dağıtıcısı mı?"

"Blackjack olacak değil ya. Kumar oynamam."

"Hap dağıtıcılan ortalıkta oturup gündemdeki olayları mı konuşuyorlar?"

"Sanmm bu olay kuryelerin işini bozdu. Sinirden köpürmüşlerdi."

Dusty, "Rasgele arama ne kadar rastgele oluyor? On bavulda bir? Beşte bir?"

"Bazı uçuşlarda belki yüzde beş."

"Ee, yani... "

"Bazı uçuşlarda belki yüzde yüz."

Dusty, elindeki tabancaya bakarak, "Bu yasal bir silah-ama taşıma ruhsatım yok," dedi.

"Ve eyalet birliklerinin emniyet şeridi."

"Daha beter, ha?"

"İyi değil." Baykuş gözlerinden birini kırparak ekledi: "Ama bir şey var."

Fig, karavanın arka odalannda gözden kayboldu, ama sadece bir dakika sonra, bir kutuyla birlikte geri döndü. Kutudan gıcır gıcır bir oyuncak kamyon çıkardı. Bir el darbesiyle tekerleklerini döndürdü. "Vrrrnnnn! Nakliyat."

Karanlık gece, karanlık rüzgâr. Karanlık pencereler. Rüzgâr içeride yaşayabilir mi?

Ahriman, gecenin içinde sallanan ağaçlann çıkardığı maraka ritimlerini ve aklındaki kara-rüzgar haikusunu dinleyerek ve bunun tam kendi zevkine göre olduğunu düşünerek kapıda duraksadı.

Birkaç ay önce, Dusty'i programladığı seanslann ilki için buraya geldiğinde, Susan'ın dairesine ait bir anahtarla birlikte, Rhodeslerin boş evinin anahtarlannı da eline geçirmişti. İçeri girdi ve arkasından kapıyı yavaşça kapadı.

Eğer rüzgâr içerde yaşıyorsa, burası bir ev olmazdı. Karanlık ılık ve dingindi. Ortalıkta kimseler yoktu, hatta san av köpeği bile.

Hükmettiği kişilerin evinde kral gibi dolaşmaya alışık olduğundan, mutfak ışıklannı korkusuzca yaktı.

Ne aradığını bilmiyordu, ama görür görmez 'işte bu' diyeceğinden emindi.

Neredeyse ilk adımda bir keşif: Şişkin bir posta zarfı, ağzı yırtılıp açılmış, yemek masasında duruyor. Gözleri etiketteki iade adresine takıldı: Dr. Roy Closterman.

Hem işi hem de kitaplanyla olağanüstü bir başan kazanması, hatm sayılır bir mirasa konması ve imrenilecek bir şahsiyet olması, aptal yerine pek konmaması, sağaltım topluluğu içinde -ki bu topluluğa ait anayasanın ahlaki ve dogmatik görüşlerle kendini yüceltmesini boğucu bulurdu- diğerlerine hayranlıktan ziyade küçümseme hissini duyması ve daha başka birçok şey yüzünden, her daldan doktor ahbapları arasında az arkadaşı ama daha da az

düşmanı vardı. Bu nedenle, Rhodeslerin aile doktoru kendi hakkında olumsuz bir fikir ortaya atmamış olsaydı, buna gerçekten çok şaşırırdı. Sonuçta Aziz Closterman'ın gözetimi altında olmalan, Ahriman'ın tepeden bakarak soytan-pohpohçular dediği diğer doktorlar tarafından tedavi edilmelerinden belki biraz daha fazla dertli olurdu sadece. Asıl ilgisini çeken şey, zarfa geri konulmuş el yazısı mesaj oldu; Closterman imzalı antetli kâğıda yazılmıştı.

Eliniz yardımcımın evine giden yolun üzerinde olduğu için, geçerken bunu size bırakmasını rica ettim Dr. Ahriman'ın son kitabım ilginç bulabileceğinizi düşündüm. Belki de bugüne kadar onun kitaplarından hiçbirini okumamışsınızdır.

İşte birjoker kartı daha.

Dr. Ahriman notu katlayıp cebine koydu.

Closterman'ın bahsettiği kitap burada değildi. Eğer gerçekten son baskıysa, Kendinizi Sevmeyi Öğrenin'in ciltli nüshası olmalıydı. Doktor kitabın telifine düşmanlarının bile katkıda bulunmalarından memnun oldu.

Bununla birlikte, bu kriz aşıldığında, Ahriman dikkatini Aziz Closterman'a çevirmeliydi. Azizin erkek arkadaşının sağlam kulağı kesilerek kafasında bir denge sağlanmalıydı. Closterman'ın sağ elinden orta parmağı çıkartılmalıydı ki iğrenç hareketler yapmasın; bir aziz, müstehcen eğilimi olan bir parmaktan kurtulmaya itiraz etmezdi herhalde.

On beş santim genişliğinde, on beş santim yüksekliğinde ve otuz santim uzunluğundaki itfaiye kamyonu, sıkıştı-nlmış metalden imal edilmişti. Hollanda yapımı, ince-ayrm-tılı, elle boyanmış, ustalar tarafından iftiharla ve özenle işlenmiş; bir çocuk gözüyle büyüleyici.

Yakından bakmak için masanın etrafına toplandıklarında, Fig yarım santimlik başı olan ince bir tornavidayla sekiz pirinç vidayı

çıkarıp kamyonun gövdesini ana tabandan ve tekerlerden ayırdı. Kamyonun içinde, ayakkabıyı çantadaki sürtünmeden korumak için kullanılan türden bir keçe kutu vardı.

"Silah," dedi Fig.

Dusty 45'lik Colt'u ona verdi.

Fig, tıkırtı yapmasın diye ufak silahı ayakkabı kutusuna koydu ve kutuyu kamyonun oyuk gövdesine yerleştirdi. Eğer silah büyük olsaydı, daha büyük bir kamyona ihtiyaçları olacaktı.

"Yedek şaıjör?"

"Yok."

"Olmalı."

"Gerek yok."

Fig kamyonun gövdesini tabana monte etti, küçük tornavidayı bantla alt tarafa tutturdu ve Dusty'ye uzattı: "Bırak arasınlar."

"Bavula yanlamasına koy ve X ışınlarında oyuncak-kam-yon silüeti görsünler," dedi Martie hayranlıkla. "Tam üstüne bastın," dedi Fig.

"Böyle bir şeyi incelemek için kimsenin çantasını açtırmazlar."

"Evet."

"Belki bunu uçağa bile sokabiliriz," dedi Dusty. "İyi olur."

"İyi mi olur?" dedi Martie. "Eh, tabii, bazen havayolları yanma almadığın bagajları kaybediyor." Fig başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Bunu hiç kendi adına kullandın mı?" diye sordu Skeet. "Hiç," dedi Fig. "Öyleyse niye aldın?" "Gerekebilir diye."

Dusty, itfaiye kamyonunu elinde çevirerek, "Sen ilginç bir adamsın Foster Newton," dedi.

"Sağol," dedi Fig. "Çelik yelek ister misiniz?" "Efendim?"

"Çelik yelek. Kurşun geçirmez."

"Kurşun geçirmez yelekler mi?" diye sordu Dusty.

"Giydiniz mi?"

"Hayır."

"İster misiniz?"

"Sende çelik yelek mi var?" Martie afallamıştı. "Elbette."

Skeet, "Hiç ihtiyacın oldu mu Fig?" diye sordu. "Henüz değil," diye karşılık verdi Fig.

Martie kafasını salladı. "Bundan sonra uzaylı ışın tabancası önereceksin herhalde."

"Hiç yok," dedi Fig, hissedilir bir düş kırıklığıyla. "Yeleği falan boşverelim," dedi Dusty. "Havaalanı emniyetinden geçerken hacimli göründüğümüzü fark edebilirler." "Muhtemel," diye onayladı Fig, onu ciddiye alarak.

Doktor aşağı katta ilgisini çeken başka bir şey bulamadı. Sanat ve iç mimariye son derece düşkün olmasına rağmen hiçbir tabloyu, eşya parçasını veya object d'art'ıj*) incelemek için durmadı. Dekor itici gelmişti ona.

Yatak odasında acele bir gidişin izleri vardı. İki dolap çekmecesi açık bırakılmıştı. Dolabın bir kapısı açıktı. Yerde bir kazak duruyordu.

Odayı dikkatle teftiş edince yukarıda bir rafa istiflenmiş, birbirinin benzeri iki bavul buldu. Hemen yanlarında nispeten daha ufak iki çantanın sığabileceği bir boşluk vardı.

Diğer yatak odası ve banyo hiçbir ipucu vermeyince, sıra Martie'nin ofisine geldi.

Maviş kız. Hobbit oyunu yazar. Mordor'da ölüm bekler.

U-biçimli çalışma alanının her köşesinde istiflenmiş kitaplar, düş ülkelerinin haritaları, karakter çizim taslakları ve Yüzüklerin Efendisi projesiyle ilgili diğer malzemeler vardı.

Hobbitler, Oreler ve diğer yaratıkların bilgisayar destekli çizimlerini inceleyen doktor, Martie hakkında yazdığı ha-ikulann Susan ve diğer kadmlardan ilham alarak yazdıklarından hep daha güzel olmasına ilişkin bir cevap buldu. O ve Martie oyunlara karşı aynı ilgiyi paylaşıyorlardı. Martie oyunlarda efendi olmanın gücünü seviyordu, tıpkı kendisi gibi. Kızın aklının hiç olmazsa bu tarafı kendininkiyle uyum içinde hareket ediyordu. Zamanla keşfedeceği başka ortak tavır ve tutkuları olup olmadığını merak etti. İlişkilerinde şimdi yaşadıkları üzücü tatsızlıkları atlattıktan sonra, şu ana kadar hayalinde canlandırdığından -ki hayalinde Su-san'ın istisnai güzelliği ile Martie'nin aile bağları arasında kararsız kalıyordu- daha kompleks bir geleceğin kendilerini beklediğini öğrenseler ne kadar ironik olurdu. Ahriman'ın içindeki duygusal taraf, aşık olmak veya ona benzer bir şey olmak fikriyle neşelendi. Yaşamı ne kadar dolu ve alışkanlıkları ne denli köklü olursa olsun, aşk kavramına karşı değildi.

(*) Fransızca; sanat eseri, (r.n.)

Araştırmasına masa üstünden çekmecelere doğru devam ederken, bir dedektiften çok, sevgilisinin kalbindeki en gizli sırları bulmak için onun günlüğünü karıştıran yaramaz bir aşık gibi hissetti kendini.

Üç çekmecedeki yığınlarda ne dedektifi ne de aşığı ilgilendiren bir şeye rastlamadı; ama, geniş fakat derin olmayan orta çekmecede, cetveller ve kalemler ve silgiler gibi şeylerin arasında, üzerinde kırmızı harflerle SUSAN yazan bir kaset buldu.

Yetenekli bir Çingene, tabaktaki çay çöplerini parmağıyla dürterek o ıslak parçalarda bilhassa uğursuz bir kaderi gördüğünde ne hissederse, Ahriman da onu hissetti: Omurga zarını bir buz perdesine çeviren ürpertiyi.

Kalan çekmeceleri mikrokaseti dinleyeceği bir kaset çalar bulmak umuduyla karıştırdı. Yoktu.

Masanın köşesindeki telesekreteri görünce, elinde tuttuğu şeyin aslında ne olduğunu anladı.

Alüminyum tentenin rüzgârda titreşmesi, Dusty'nin karavan kapısını açmasını bekleyen, canlı ve aç bir yaratığın gırtlaktan çıkarttığı hırıltılara benziyordu.

"Eğer hava tahminleri doğru çıkarsa, haftanın geri kalanı tam bir rezalet olacak," dedi Fig'e. "Sorenson'un işi için bile dışarı çıkma. Sadece Skeet'le Valet'a göz kulak ol, benim için."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Fig.

"Bilmiyorum. Orada ne bulacağrmıza bağlı. Muhtemelen ertesi gün dönmüş oluruz; cuma günü. Ama cumartesi de olabilir."

"Biz kendimizi eğlendiririz," diye söz verdi Fig.

"Biraz kâğıt oynarız," dedi Skeet.

"Ve uzaylıların şifresini çözen kısa-dalga frekanslarını denetleriz," dedi Fig, Bu cümle onun için bir nutuk sayılırdı.

"Radyo konuşmalarım dinleriz," diye önlem aldı Skeet.

"Hey," dedi Fig, Skeet'e, "bir mahkeme binasını havaya uçurmak ister misin?

"Martie, "O-ha!" dedi.

"Şaka," dedi Fig, baykuş gibi göz kırparak.

"Kötü şaka," diye ikaz etti Martie.

Dışarıda, Dusty ve Martie basamakları inip kısa verandayı geçince, rüzgâr üstlerine çullandı ve arabaya gidene kadar büyük ölü-kahverengi manolya yaprakları fareler gibi bacaklarına üşüştü.

Arkalarında, karavanın açık duran kapısından, Valet'ın inleyen ve dokunaklı sızlanmaları duyuluyordu, sanki içindeki hayvani sezgiler onları bir daha göremeyeceğini bildirmiş gibiydi.

Telesekreterin gösterge penceresi iki yeni mesaj gösteriyordu. Dr. Ahriman, SUSAN etiketli kaseti başa almadan önce, bu mesajları dinlemeye karar verdi.

İlki, Martie'nin annesindendi. Önceki çağrılarına neden cevap verilmediğini, neyin kötü gittiğini soran sesinde çılgınca bir telaş seziliyordu. Kasetteki ikinci ses, kendini bir havayolu şirketi acentası olarak tanıtan kadın sesiydi: "Bay Rhodes, size kredi kartırazın bitiş tarihini sormayı unuttum Bu mesajı alırsanız, bilgi vermek için geri-arama yapabilir misiniz?" 800'lü bir numara verdi. "Ama sizden haber olamazsam bile, iki Santa Fe biletiniz sabah sizi bekliyor olacak. "

Dr. Ahriman, New Mexico'daki günlerinin merkezi önemi üstüne bu denli çabuk yoğunlaşmalarını hayretle karşıladı. Martie ve Dusty doğaüstü rakiplerdi... ta ki aniden Santa Fe bağlantısının onlara Aziz Closterman tarafından salık verildiğini fark edene kadar.

Doktorun yavaş ve düzenli atan nabzı -ki cinayet işlerken bile dakikada on atıştan fazla artmazdı- Rhodeslerin seyahat planlarını açığa vuran haberlerle birlikte hızlandı.

Kendi vücudunu bir atlet kadar iyi tanıması ve sağlığını korumak konusundaki hassasiyeti yüzünden hemen oturdu, derin nefesler aldı ve ardından kolundaki saate bakarak nabzını ölçtü. Genelde, otururken, olağanüstü koşullar söz konusu ise dakikada altmış ila

altmış iki atış ölçerdi. Oysa şimdi yetmiş olmuştu; tam sekiz-puanlık yükseliş, üstelik ortalıkta ölü kadın bahanesi yokken.

Dusty, havalanı yakınlarında bir otel aramak için gaza basarken, Martie sonunda arabadan annesini aradı.

Sabrina, aklı başından gitmiş, tam bir panik içindeydi. Martie'nin yaralı ya da sakat olmadığına, çapraz ateş ortasında kalmadığına, yangın veya yıldırım tehlikesi atlatmadığına, canı sıkkın posta işçisine çatmadığına veya haberlerde tekrar tekrar gösterilen o korkunç et-yiyici bakteriyi kapmadığına dakikalarca inanmadı. Martie bu ağız kalabalığını dinledikçe içi sadece annesinin anımsattığı özel sevecenlikle doldu.

Sabrina tek çocuğunu öylesine çılgın bir yoğunlukla seviyordu ki, eğer Martie daha yürümeye ilk başladığı andan itibaren özgürlük azmini taşımamış olsaydı, on bir yaşında umutsuz bir nevrotik olup çıkardı. Ama bu dünya çılgın sevgiden daha kötü bir şeyi barındırıyordu. Çılgın nefret. Ah, hem de çok sayıda. Ve tam da çılgın bir tanımla: sürüyle.

Sabrina, Güler Yüzlü Bob'u, kızını sevdiğinden daha az sevmezdi. Onu henüz elli üç yaşındayken kaybetmesiyle birlikte, Martie'yi koruma hissi daha da artmıştı. Martie üstündeki korumacılığı her zamanki boyutunu da aşmıştı. Hem kocasının hem de kızının değişik nedenlerle genç ölmeleri olasılığı, dünyanın sabahı göremeden bir göktaşı çarpmasıyla yok olması olasılığı kadar düşük olabilirdi, ama ciddi istatistikler ve sigorta şirketlerinin risk tabloları yaralı ve ihtiyatlı bir kalbe teselli vermiyordu.

Martie, bu yüzden, akıl kontrolü, haiku, Yaprak Adam kafası çivili rahip, kesik kulaklar veya Santa Fe seyahati hakkında hiçbir şey söylemeyecekti annesine. Bu tuhaf haberlerin yükü altında Sabrina'nın endişesi histeriye terfi ederdi.

Annesine Susan Jagger'dan da bahsetmeyecekti, kısmen arkadaşının kaybını içi parçalanmadan anlatamayacağı için, ama aslında Sabrina'nın Susan'ı kızı gibi sevmesi yüzünden. Bu haberi hem duygusal destek vermek, hem de almak için annesinin elini tutarak yanmda vermeliydi.

Annesinin telefonlarına zamanında cevap verememesini açıklarken, Skeet'in intihara kalkışması ve New Life kliniğine kendi rızasıyla yatmasıyla ilgili her şeyi anlattı. Tabii, bu olayların hepsi bir önceki sabah, yani Salı günü yaşanmıştı ve Martie'ye Çarşamba için bahane bırakmıyordu, ama hikâyeyi öyle bir ballandırdı ki, sanki Skeet bir gün Sorensonla-nn çatısından fırlayıp ancak ertesi gün kliniğe düşmüştü de o yüzden iki günlük hengame yaşanmıştı.

Sabrina'nın tepkisi kısmen Martie'nin beklediği gibi -ama şaşırtıcı şekilde duygusal- oldu. Skeet'i pek tanımıyordu; ve yakından tanımak için hiç çaba göstermemişti. Mar-tie'nin annesi için zavallı Skeet, Columbia's Medellin uyuşturucu kartelinin eli silahlı üyelerinden, okul bahçesindeki çocukların üstüne çullanıp damarlarına zorla eroin şırınga etmek isteyen o zorba ve kötü tiplerden daha az tehlikeli sayılmazdı. Oysa şimdi, burada, gözyaşları ve hıçkırmalar, yaraları ve son durumu hakkında endişeli sorular ve yeni gözyaşları.

"Bu hep korkutuyordu beni, hep içimi kemiriyordu," dedi Sabrina. "Bunun olacağım biliyordum, böyle yazılmıştı ve oldu işte; bir dahaki sefer bu kadar ucuz atlatılamayabilir. Bir dahaki sefere Dusty çatıdan düşebilir, boynunu kırabilir ve felç olabilir ya da ölebilir. Ya sonra? Sana bir dış-cephe bo-yacısıyla evlenmemen için, güzel bir ofisi olan, masa başında oturan, devamlı çatılardan düşmeyen, çatılardan düşme ihtimali olmayan birini bulman için yalvardım." "Anne... "

"Tüm hayatım boyunca bu endişeyle yaşadım, babanla. Baban ve yangın. Devamlı yangınlar ve yanan binalar ve patlayan şeyler ve arada üstüne düşen şeyler. Evliliğim süresince işe gitmesinden korktum, bir yangın sireni duyduğumda panikledim, televizyon seyredemedim; çünkü ne zaman büyük bir yangının üzücü öyküsünü haber verseler onun orada olabileceğini düşündüm. Ve yaralandı, defalarca. Kanser olmasında bile yangınlarda aşırı duman solumasının etkisi vardı. Büyük yangınlardaki tüm toksinleri soluyordu. Ve senin de çatılı bir kocan var, benim yangmlı kocam gibi. Çatılar ve merdivenler, devamlı düşmeler ve huzur diye bir şey bilmiyorsun."

Bu endişeli, içten gelen konuşma karşısında Martie taş kesildi ve dili tutuldu. Hattın diğer ucunda Sabrina ağlıyordu. Alışılmadık yoğunlukta bir anne-kız elektriklenmesi hissettiği açıkça belli olan ve bunun kendi için olumsuz sonuçlar doğuracağmı tahmin eden Dusty önündeki trafikten başını çevirip şöyle bir baktı ve fısıldadı: "Ne oldu şimdi?"

Nihayet konuştu Martie: "Anne, daha önce bunun hakkında tek kelime etmemiştin. Sen... "

"Bir itfaiyecinin karısı bunu hiç söylemez, kocasına bunun dırdmnı yapmaz veya yüksek sesle endişelenmez," dedi Sabrina. "Asla, hiçbir zaman, Ulu Tanrım, çünkü eğer bundan bahsederse, o anda başına gelir. Bir itfaiyecinin karısı güçlü olmalıdır, olumlu düşünmelidir, ona destek olmalı, korkusunu içine gömmeli ve gülümsemelidir. Ama bu dehşet hep kalbindedir ve sen, gidip, masa başmda çalışan ve en fazla sandalyeden düşecek bir adam bulmak varken, hep merdivenlerde duran, çatılarda koşan ve düşen bir adamla evlendin."

"Durum şu ki, onu seviyorum, Anne."

'Tabi ki öyle, tatlım," dedi Sabrina hıçkırarak, "Bu tam bir felaket."

"En başından beri Dusty konusunda hep bana karşı olman bu yüzdendi demek?"

"Sana karşı değildim, tatlım. Yanındaydım."

"Bana karşıydın gibi geldi. Anne... bundan senin Dusty'i bir şekilde, bir çeşit, en azından azıcık hoşlandığını çıkarabilir miyim?" Dusty soruyu duyunca öyle bir sıçradı ki, elleri direksiyondan kaydı; Satürn neredeyse şeritten çıkıyordu.

"Hoş çocuk," dedi Sabrina. "Çok hoş, yakışıklı ve kibar, ve onu neden sevdiğini biliyorum. Ama bir gün çatıdan düşüp kendini öldürecek ve senin tüm hayatın mahvolacak. Üstesinden gelemeyeceksin. Kalbin onunla birlikte ölecek."

"Neden bunu önceden söylemedin de yaptığı her şeyi kö-tüleyip durdun?"

"Kötülemedim, tatlım. Derdimi anlatmaya çalıştım. Doğrudan onun çatıdan düşmesinden bahsedemezdim. Asla, Ulu Tanrıin, eğer bahsedersen, o anda başma gelir. Al işte, konuştuğumuz şeye bak! Şimdi bir çatıdan düşecek, hem de benim yüzümden."

"Anne, bunlar hurafe, bir şey olmaz."

"Zaten olmuştu," dedi Sabrina. "Ve şimdi yine olacak. İtfaiyeciler ve yangınlar. Boyacılar ve çatılar."

Telefonu Dusty ile kendisinin arasında tutup annesinin ikisini de duymasını isteyen Martie sordu: "Senin için çalışan veya çalışmayan, kaç dış cephe boyacısı tanıyorsun?"

"Elli? Altmış? Tam olarak bilmiyorum. Ama en azından bu kadar."

"Peki kaçı çatıdan düştü?"

"Ben ve Skeet haricinde mi?"

"Sen ve Skeet haricinde."

"Bir kişi biliyorum. Ayağmı kırmıştı."

Martie, telefonu tekrar kulağına götürerek, "Duydun mu, Anne? Bir kişi. Ayağı kmlmış."

"Onun bildiği bir kişi," dedi Sabrina. "Bir, ve şimdi sıra onda."

"Zaten bir kez düştü. Bir boyacının yaşamında çatıdan iki kere düşme olasılığı milyonda bir olmalı."

"İlk düşüşü sayılmaz," dedi Sabrina. "Kardeşini kurtarmaya çalışıyordu. Kaza değildi. Kaza hâlâ zamanını bekliyor."

"Anne, seni çok seviyorum, ama azıcık kaçıksın."

"Biliyorum, tatlım. Tüm o endişe yıllan. Hem senin sonun da azıcık kaçıklık olacak."

"Önümüzdeki birkaç gün meşgul olacağız, Anne. Telefonlanna hemen cevap veremezsem böbrek taşı falan düşürme, tamam? Çatılardan falan düşmeyeceğiz."

"Dusty'ye ver de konuşayım."

Martie telefonu Dusty'ye uzatü.

Dusty ihtiyatlı davrandı, ama sonra kabul etti. "Merhaba, Sabrina. Evet. Eh, bildiğin gibi. A-ha. Tabi. Hayır, yapmam. Hayır, yapmam. Hayır, yapmayacağıma söz veriyorum. Bu doğru ama, değil mi? Ha? Ah, yok, hiç ciddiye almadım. Kendini yiyip bitirme. Şey, ben de seni seviyorum, Sabrina. Ha? Elbette. Anne. Ben de seni seviyorum, Anne."

Telefonu geri verdi. Martie kapatma tuşuna bastı.

İkisi de suskundu, derken Martie konuştu: "Bu boktan durum içinde anne-çocuk yakınlaşması olacağını kim düşünürdü."

Yıkıntıların ortasında bir çiçeğin, şirin renkleriyle hiç beklenmedik şekilde umut saçması ne tuhaftır.

Dusty, "Ona yalan söyledin, bebeğim," dedi.

Ne Skeet'in atlama ve hastane süreçlerini yeniden kurgulamasını, ne de Susan'la ilgili haberleri ve içinde bulundukları kargaşanın büyük kısmını atlamasını kastetmiyordu Dusty; Martie anlamıştı.

Başıyla onaylayarak, "Evet, ona hiçbir çatıdan düşmeyeceğimizi söyledim- ve kahretsin, hepimiz er ya da geç bir çatıdan düşeriz," dedi.

"Sonsuza dek yaşayan ilk insan olmadığımız sürece."

"Eğer öyleysek, emeklilik maaşı üzerine ciddi şekilde eğilmek fena olmaz."

Martie onu kaybetmekten çok korkmuştu. Korktuğu başına gelmesin diye, annesi gibi, kaygısını kelimelere dökemedi.

New Mexico, yüksek ovaların Rock Dağlan'yla buluştuğu, Güneybatı Amerika'nın çatısı denilen bir eyaletti ve Santa Fe yüksek irtifada kurulmuş, deniz seviyesinden yaklaşık iki buçuk kilometre yukarıda bir şehirdi: Düşmek için acayip yüksek.

Susan etiketi taşıyan mikrokasette beş mesajdan sadece biri önemliydi, ama doktor onu dinlerken, kalbinin yine hızlı çarptığım fark etti.

Birjoker kartı daha.

Susan'ın bombasını ve Martie'nin annesinden gelen önceki iki mesajı başa alıp kaseti sildi.

Sildikten sonra da kaseti cihazdan çıkarıp yere attı ve plastik kasası iyice ezilene dek üstünde tepindi.

Enkazın içinden ince manyetik bantı ve bantm dolandığı iki küçük çemberi çekip aldı. Avucunun çukurunu bile doldurmuyordu: bu kadar ufak bir nesneye ne kadar çok tehlike sığmıştı.

Aşağı katta, oturma odasında, Ahriman şömine borusunun anahtarını açtı. Bantı ve çemberleri seramik kütüklerden birinin üstüne yerleştirdi.

Takım elbisesinin ceket cebinden zarif dizayn ve harika ustalık ürünü ince Carrier sigara çakmağı çıkardı.

On bir yaşından beri çakmak taşıyordu, ilk başlarda babasından çaldığını ve sonra, bu daha iyi modeli. Doktor sigara içmezdi, ama bir şeylerin ateşe atılması ihtimali her zaman vardı.

On üç yaşındayken, kolejdeki ilk yılında, annesini kun-daklamıştı. Eğer ihtiyaç olur diye cebinde çakmak taşımıyor olsaydı, hayatı yirmibeş yıl önceki o pis günün ardından epey kötü yönde değişmiş olacaktı şimdi. Dışarıda kayak yaptığını sandığı annesine -Noel tatilinde, Vail'deki kışlık evdeydiler- bir kediyi inceleme ameliyatına hazırlarken yakalandı. Kediyi az önce, genel ev temizlik sıvılarını birbirine katarak hazırladığı kloroformu kullanarak bayıltmış, otopsi masası yerine geçen muşambaya şerit bantla pençelerini sa-bitlemiş, uyandığında çığlıklarını boğsun diye ağzını bantla-mış ve tıp öğrencilerine indirimli satış yapan tıbbi-malzeme şirketinden aldığı cerrahi alet setini yere sermişti. Derken... selam, Anne! Genellikle bir film için seyahatte olduğu veya çok hoşlandığı silahsız safarilere gittiği için onun çat kapı geldiğine aylardır pek tanık olmuyordu; ama şimdi arkadaşlanyla kayağa gidip çocuğunu evde yalnız bıraktığı için birden kendini suçlu hissetmiş ve bir öğle sonrasını biraz boktan bondçuluk veya başka bir oyun oynayarak beraberce geçirmeye karar vermişti. Ne berbat zamanlamaydı.

Annesi bu Şükran gününde Heather'in kedisine ne olduğunu derhal öğrenmek istedi ve belki emlak müdürünün dört yaşındaki oğlunun önceki yıl ortadan kayboluşu ardındaki gerçekleri sezdi. Annesi, dergi kapaklarını çerçeveletip yatak odasına asan otuz-küsur yaşında, tipik, kendi halinde bir aktris olabilirdi, ama aptal

değildi. Ahriman, her zamanki gibi hızlı karar vererek, kloroform şişesinin tıpasını çıkarttı ve tüm sıvıyı kadının yüzüne boca etti. Bu ona kediyi serbest bırakması, muşambayı ve cerrah setini ortadan kaldırması, mutfaktaki pilot ateşlerini söndürmesi, gazı açması, hâlâ baygın yatan annesini tutuşturması ve kediyi kapıp kaçması için yeterli zaman sağladı.

Patlama Vail'i salladı ve seyir değeri düşük birkaç çığ yaratarak karlı dağlarda bir yıldırım gibi yankılandı. On odalı kızılağaç bungalov, çıra gibi alev alarak, cayır cayır yandı.

İtfaiyeciler küçük Ahriman'ı infaz küllerinden yüz adım ötede, karda oturmuş, kediyi sıkıca tutarken bulduklarında çocuk öylesine bir şok içindeydi ki, ne konuşabiliyor ne de -sersemlediği için- ağlayabiliyordu. "Kediyi kurtardım," dedi sonunda, yıllarca akıllarından çıkmayacak acıklı bir sesle, "ama annemi kurtaramadım. Annemi kurtaramadım."

Sonra, diş kayıtları yardımıyla annesini teşhis ettiler. Cesetten geri kalan küçük tümseği fırmlasalar, külleri bir anı kavanozunun yarısını bile doldurmazdı. (Biliyordu; o da bakmıştı.) Defin törenine tüm Hollywood katıldı ve ünlü cenazelerin gönüllü nöbetçileri -basın helikopterleri- tepede daireler çizdiler.

Onun oynadığı yeni filmler görmeyi özledi, çünkü annesi senaryoları iyi kavrıyor ve sadece güzel pozlar veriyordu, ama bizzat annesini özlerniyordu; çünkü biliyordu ki, kaderleri tersine işlese o da evladını pek özlemezdi. Annesi hayvanları severdi ve onlarla ilgili her olayın sadık savunucusuydu; çocuklar onun için dört ayaklı bir şey kadar anlam ifade etmiyordu. Büyük ekranda kalbinizi çalabilir, kederlen-direbilir veya neşeyle doldurabilirdi; bu yetenek gerçek hayatta işlemiyordu.

On beş yıl arayla iki büyük yangın, doktoru yetim bırakmıştı (Zehirli kurabiyeleri hesaba katmazsanız): İlki görülmez kazaydı,

gaz imalatçısı hatasını pahalıya ödemişti, ikincisi ise iki yıl önce hapishanede ağız dalaşma girdiği hücre arkadaşı tarafından öldürülen, sarhoş, şehvet düşkünü ve katil ruhlu Earl Ventnor tarafından çıkartılmıştı.

Şimdi ise, Ahriman çakmağın çarkım başparmağıyla çevirip şöminedeki telesekreter kasetini tutuştururken, yangının hem kendisinin hem de babası eyalet tarihinin en ünlü itfaiyecisi olan Martie'nin yaşamında nasıl merkezi bir rol oynadığını düşündü uzun uzun. İşte paylaştıkları başka bir şey daha.

Yazık. Bu son gelişmelerden sonra, ilişkilerini muhtemelen düzeltemezdi artık. Günün birinde bu oyun düşkünü, şirin kadının gözünde özel biri olma ihtimalini epeydir iple çekiyordu.

Eğer onun ve kocasının nerede olduklarını bilse, onlara hükmedebilir, zihinlerinin tapmaklarına taşıyıp kendisi hakkında başka ne bildiklerini öğrenebilirdi. Hiç olmazsa, zarar telafi edilir, oyun yeniden başlar ve sonuna kadar oynanırdı.

Cep telefonlarının numarasını biliyordu ama onlar da bunun bilindiğini bilmekteydiler ve paranoyak ruh haliyle çağrılara cevap vermeme eğilimindeydiler. Üstelik telefonla ancak dinleyen kişiyi hemen tetikleyebilir, yani bir defada ancak bir kişiye hükmedebilirdi. Çok riskliydi.

Asıl iş onları bulmaktı. Dikkatle ve ihtiyatla kaçıyorlardı ve sabah New Mexico uçağına binene dek iyi gizleneceklerdi.

Onlara havaalanında, yolcu köprüsünde yaklaşmak söz konusu bile olamazdı. Sıvışmasalar bile ortalık yerde hükmetmek, sorguya çekmek ve talimat vermek imkânsızdı.

New Mexico'ya varsmlardı hele, ölüm yakmlarmdaydı.

Kaset pis kokulu zehirler saçarak yanmaya başladığmda, doktor şömine gazını açtı. Hoop, iki dakika içinde kasetten geriye kalan tek şey, seramik kütüklerin tepesindeki küçük yapışıklıktı.

Doktor havaya giriyordu; hüzün onun havasmdaki en önemli bileşendi.

Bu oyunun hiç zevki kalmamıştı. O kadar çaba ve plan harcamasına rağmen, herhalde planladığı gibi Malibu sahillerinde oynanamazdı artık.

Tüm evi yakmak istedi.

Onu buna iten şey, ne içindeki kindi ne de dekorasyondan hoşlanmamasıydı.

Günün en güzel saatlerini binayı didik didik aramak için harcamadığı sürece, Martie ve Dusty'nin kendi aleyhinde sahip oldukları tek kanıtın Susan'ın suçlamalarını içeren mik-rokaset olduğundan asla emin olamazdı. Boşa geçirecek bir günü yoktu, yani evi tümüyle yakmak kendini korumanın en güvenli yoluydu. Tamam, Susan'ın kasetteki mesajı onu mahkûm etmeye yetmezdi, hatta onu suçlamak için bile yeterli değildi. Ama o, her şeye rağmen, şans tanrısıyla pazarlık edecek bir adam değildi.

Evi kendinin kundaklaması çok riskli olurdu. Alevler yükselmeye başladığında birileri onun çıktığını görebilir ve bir gün mahkemede teşhis edebilirdi.

Şömine gazını kapattı.

Evi terkederken odadan odaya tüm ışıkları söndürdü.

Arka sundurmada yedek anahtarını bir sonraki ziyaretçinin bakacağı yere, paspasın altına koydu.

Sabahtan önce evi kundaklayacaktı, ama kendi elleriyle değil, vekili aracılığıyla. Bir adayı vardı, programlanmış ve telefonla

kolayca ulaşılabilen, istendiğinde yangını çıkartacak, ama kibriti çaktığını hatırlamayacak.

Gece hâlâ rüzgâr ritimleriyle doluydu.

Üç blok ötede park ettiği arabasına yürürken, bir rüzgâr haikusu yazmayı denedi, ama beceremedi.

Rhodeslerin görkemli evinin yanından araba sürerken, onu alevler içinde hayal etti ve ateşle ilgili on yedi heceli dizeyi bulmak için kafa patlattı, ama kelimeler uçup gitmişti aklından.

Onun yerine, Martie'nin ofisine girip masadaki çalışmaları gördüğü zaman doğaçlamayla yazdığı akıcı dizeleri anımsadı.

Maviş kız. Hobbit oyunu yazar. Ölüm Mordor'da bekler.

Eserini son gelişmeleri yansıtacak şekilde güncelleyerek yeniden düzenledi:

Maviş kız. Dedektifçilik oynamakla meşgul. Santa Fe'de ölüm.

63

San Quentin bölmelerinden büyük, donuk gri hapishane dekorundan epey farklı, renkli ve aşırı desenlerle süslenmiş otel odası yine de bir hücreyi andırıyordu. Banyodaki küvet Martie'ye - arkadaşının bu halini ona göstermemiş olmalarına rağmen - Susan'ın kana boyanmış suda yatışını hatırlattı. Tüm pencereler açılmamak üzere sabitlenmişti; termostat en düşük konfor seviyesinde olduğu halde, içeri pompalanan ılık hava boğucuydu. Kendini soyutlanmış, avlanmış, hepsinden çok, köşeye sıkışmış hissetti. Saat dokuzdan bu yana son derece düşük bir ısıda yavaş yavaş tırmanan otofobi, tam-kabarmış klastrofobi kılığına bürünmek üzereydi.

Hareket. Zekâyla ve ahlaki perspektifle yoğrulmuş hareket birçok sorunun yanıtıydı. Güler Yüzlü Bob'un felsefesinde ilk sayfada yazılıydı bu.

Onlar da harekete geçtiler, tabii mayasında zekâ olup olmadığını zaman gösterecekti.

Önce, Pastore cinayetleri ve New Mexico'daki çocuk olayı üzerinde özellikle durarak, Roy Closterman'ın Mark Ahri-man hakkındaki dosyasını didik didik ettiler. Gazete makalelerinin fotokopilerinden isimler seçip tecrübelerinden ipuç-lart ve aleyhte kanrtlar çrkarabilecekleri bir kurban listesi hazırladılar. Closterman dosyasıyla işlerini bitirdiklerinde, Dusty, Martie'nin beynine girmek ve onu tapmağa göndermek için Raymond Shaıv ismini ve yaprak haikusunu kullandı -ki başta ona ruhunu bölünmüşlükten tamamen kurtaracağına ve Martie'nin hem eğlenceli hem dokunaklı bulduğu tüm kusurlarını onaracağına şeref sözü vermişti. Ske-et'e yaptığı gibi, Raymond Shaw isminin onda uyandırdığı her şeyi, kafasına

soktuğu tüm ölüm görüntülerini unutmasını, Shaw'un yüklediği tüm kontrol programlarından ve oto-fobiden sonsuza dek kurtulmasını emretti. Martie bilinç seviyesinde kendine söylenenlerin hiçbirini duymadı ve işletim isminin söylemesinden 'şık' sesine dek olanları hatırlamadı; sadece uyandı, kendini son iki gündür hiç hissetmediği kadar özgür ve arınmış hissetti. Eski dostu umut içindeki yerini almıştı yeniden. Test edildiğinde, Raymond Shaıv ismine tepki vermedi.

Martie, buna karşılık, Viola Narıilly ve balıkçıl haikusuy-la beynine girerek Dusty'yi özgürlüğüne kavuşturdu.

Bir parmak şıklatmasıyla Dusty ona geri döndü.

Transtan çıkan güzel gözlerine bakarken, onun Skeet'in beynine girip talimat verirken yaşadığı berbat sorumluluk duygusunu anladı. Karşısında kocasını en zayıf haliyle, istediği gibi yeniden kurgulaması için beyninin en gizli hücrelerini kendisine sunmuş şekilde görmek ne kadar ürkütücü ve korkunçtu; aynı şekilde, en temel varlığını Dusty'e sunması, böylesine çıplak ve çaresiz kalması, mutlak güven dışında tamamen savunmasız olması da korkunçtu.

Test ettiğinde, kontrol için beynine giremedi.

"Özgürüm," dedi Dusty.

"Şimdilik," dedi Martie, "şu andan itibaren, sana çöpü dışarı at dediğimde, hemen kapacaksın torbayı."

Dusty, kontrolsüz bir kahkahayla karşılık verdi espriye.

Martie, bir özgürlük deklarasyonu olarak, Valium'unu tuvalete atıp sifonu çekti.

Evi gecenin erken vaktinde terkederken heyecandan yerinde duramayan doktor, kiraz rengi, kerkentele kadar toprağa yakın ve

hızlı, ama şu anki modunu yansıtmayacak kadar parlak Ferrari Testarossa'yla ilerliyordu. Mercedes'i de doğru araç olmazdı, zira tehlikeli ve boğazkesen havasmdaki biri için devlet veya büyükelçi arabası gibi dururdu. Şu anda sokak mızrağı koleksiyonundan biri yakışırdı ona: Özellikle, 63 model siyah Buick Riviera, darbeli tavan, ayrık çerçeveler, oval kaput kepçeleri, müstakil arka çamurluklar ve diğer klasik ayrıntılar; filmlerdeki şeytan arabası gibi, yani kendi kendini yöneten, ölümcül görevler için yol alan, çıldırmış ve imha edilemez. Telefon etmek için bir sabahçı büfesinde durdu, çünkü ne cep ne de ev telefonunu kullanmak istiyordu.

Bu yeni milenyum toprakları devasa bir günah çıkartma odasıydı; gizli elektronik paravanlann arkasında her konuşmayı dinleyen laik kilise rahipleri vardı. Doktor parasıyla satın aldığı malzemeyle ayda bir kez evini, ofisini ve arabalarını dinleme cihazlarından temizliyordu; kendi işini kendi yapıyordu, çünkü bu hizmetleri veren özel güvenlik şirketlerinden hiçbirine güvenmiyordu. Bununla birlikte telefonlar mevki dışı gizli kıskaçlarla da dinlenebilirdi; bu yüzden riskli konuşmaları kendi ismine kayıtlı olmayan bir telefondan yapmalıydı.

Ankesörlü telefon, duvardaki rafta, büfenin dışmda duruyordu. Peşinde kimsenin olmadığına emindi, ama bir gözaltı ekibi tarafından sezdirmeden takip edilse bile, bu rüzgâr altında yönlü mikrofon işlemezdi. Eğer bu telefon uyuşturucu satıcılarının kontak kurduğu bir telefon olarak mimlenmişse, her konuşmayı kaydeden pasif bir kıskaç olabilirdi ki bu durumda bir ses analizi Ahriman'ı mahkemede zanlı yapmaya yeterdi; ama bu çok küçük ve kaçınılmaz bir riskti.

Doktorun yüksek yerlerdeki arkadaşlan hemen hemen her suça karşı başanlı bir kovuşturma için onu temin ediyordu, ancak o yine de dikkatliydi. Aslında, her ay evini elektronik temizlikten geçirmesinin nedeni, bu arkadaşlan tarafından gözetlenme

ihtimaliydi ve polislerden, özel oyun-lannı onlann öğrenmesinden korktuğu kadar korkmuyordu. Çünkü doktorun bizzat kendisi, eğer satıştan iyi kâr elde edecekse, çekinmeden arkadaşını satardı; herhangi bir arkadaşının da aynı şeyi kendine yapacağmı varsayıyordu.

Numarayı tuşladı, telefona bozukluğu attı, ahizenin ağız kısmım rüzgârın uğultusundan korumak için eliyle sarmaladı ve üçüncü çalışta karşıdaki açtığında, "Ed Mavole" dedi: Mançuryalı Aday'daki karakterin ismi.

"Dinliyorum."

Gerekli haiku dizeleriyle devam ettiler; sonra doktor, "Bana yalnız olup olmadığını söyle," dedi.

"Yalnızım."

"Dusty ile Martie'nin Corona Del Mar'daki evlerine gitmeni istiyorum." Saatine baktı. Neredeyse geceyansı. "Oraya sabah üçte gideceksin, yani üç saat kadar sonra. Bana anlayıp anlamadığını söyle."

"Anladım."

"Beraberinde beş bidon benzin ve bir kutu kibrit götüreceksin."

"Evet."

"Aman dikkatli ol. Görünmemek için tüm tedbirleri al."

"Evet."

"Arka kapıdan gireceksin. Paspasın altmda senin için bıraktığım bir anahtar var."

'Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Adamının tamamıyla hatasız bir kundaklama için yeterli teknik bilgisi olmadığını düşündüğünden ve evin tamamen yok olmasını istediğinden, beş dakikasını feda ederek savruk rüzgâra karşı yüksek sesle ve hızlı hızlı konuşarak, binada zaten bulunan yamçı sıvıların ve patlayıcı malzemenin bidonları koymak için nasıl uygun olacağını anlattı. Dahası, hevesli dinleyicisini, kundaklamaya hizmet edecek dört önemli mimari ayrıntı konusunda da aydınlattı.

Martie ile Dusty, kendilerini bekleyen tehlikeye rağmen ve belki de bu yüzden seviştiler. Yavaş, sakin çiftleşmeleri seks ilanı gibiydi: Yaşamlarını, aşklarını, geleceğe inançlarını ilan ettiler birbirlerine.

O tatlı dakikalar boyunca, tıpkı eskisi gibi, ne kafalarındaki veya dünyadaki bir şeytanın korkusu ne de ufak ve boğucu görünen otel odası onları rahatsız etmedi. İpeksi ritimler süresince, gerçek ve hayal arasındaki, gerçek yaşam ve düş alemi arasındaki ince çizgi bulanıklaşmadı; çünkü gerçek yaşam, şu anda paylaştıkları vücutları ve okşamalarıydı.

Doktor evde, hasır kaplamalı çalışma odasında, deveku-şu-derisinden ergonomik koltuğuna oturdu, sürgülü yazı masasındaki bir yığın tuştan birine bastı ve bilgisayarının masanın üstüne çıkışını izledi. Asansör mekanizması hafifçe gıcırdıyordu.

Martine ve Dustin Rhodeslerin seyahat planları hakkında uyarıcı bir mesaj yazdı, detaylı tariflerini verdi ve New Me-xico'ya adım atar atmaz gözetim altına alınmalarını, naçizane önerdi. Eğer teftişleri meyve vermezse, Kaliforniya'ya dönmelerine izin verecekti. Ama doktora zarar verecek bilgilere ulaşırlarsa, Altın Eyalet'e döndüklerinde açacakları belalardan kurtulmak için ikisini de orada, yerlilerin deyimiyle Büyülü Topraklar'da öldürmeyi tercih ederdi. Eğer New Mexi-co'da imha kaçınılmaz olursa, çift ilk önce Bay Rhodes'in kardeşinin, yani Skeet Caulfield'ın nerede olduğunu ötmeye ikna edilmeliydi.

Ahriman, yazdıklarının anlaşılırlığmdan emin olmak için mesajı tekrar okurken, ne Martie'yi ne de Dusty'yi bir daha canlı görebileceği konusunda iyimser değildi, ama umudunu bütünüyle yitirmemişti. Şimdiye kadar inanılmaz becerikliydiler, ama bir dış cephe boyacısı ile bir video oyun tasarımcısının fazla ileri gidemeyeceğine inanmak istiyordu.

Dedektifçilikte ufak bir yetenek sergilerlerse, belki Kaliforniya'ya döndükleri zaman, Ahriman onlarla bir görüşme ayarlayabilirdi. Onlann beynine girebilir, asıl kişiliği hakkında ne öğrendiklerini sorgulayabilir ve sürekli itaatlannı engelleyen ve hayranlıklannı azaltan bütün anılan uzaklaştırarak onları ıslah edebilirdi.

Eğer bu yapılabilirse, oyun kurtarılırdı.

New Mexieo'daki meslektaşlarından çifti alıkoymalarını ve kendisiyle telefonda bir kez görüştürmelerini rica edebilirdi ki böylelikle uzun mesafeden beyinlerine girer, sorgular ve ıslah ederdi. Ne var ki, arkadaşlarını özel oyununa sırdaş etmiş olurdu; hiçbirinin kendi özel planları, amaçlan, kişisel zevkleri hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu.

O sıralar, o ve New Mexieo'daki kuklacılar derneği arasında, karşılıklı çıkar üzerine kurulu, mükemmel bir ilişki vardı. Yirmi yıl önce, Dr. Ahriman beynin programlanmasını mümkün kılan bileşik uyuşturucunun etkili formülünü geliştirmiş ve sürekli onun üzerinde çalışmıştı. Ayrıca programlama teknikleri üzerine bir kaynak kitap yazmıştı ki diğerleri hâlâ bu kitaptan şaşmıyorlardı. Bu kontrol mucizelerini gerçekleştirebilen bir avuç dolusu erkek -ve iki kadm- vardı sadece, ama hiçbiri doktorun seviyesinde değildi. O kuklacıların kuklacısıydı; ne zaman bilhassa zor ve hassas bir iş çıksa, ona gelirlerdi. Onları hiç reddetmedi, para istemedi, ama tüm seyahat masrafı geri ödemelerini, yol için verilen günlük yemek harcırahlarını ve her noelde verilen, kendine özel, ufak, ama zarif

hediyeleri (koyun derisi şoför eldiveni, lazürit kol düğmeleri, Tibet'te gizemli sessizlik hedefleyen bir yetimler yurdunun üstün zekâlı çocukları tarafından elle boyanmış bir kravat) kabul ediyordu.

Yılda üç veya dört kez, talep üzerine, belki normal şartlar altmda olsa hiç gitmeyeceği yerlere, Albany, Little Rock, Hialeah, Des Moines veya Falls Church'e uçardı, yerel halkın tanımadan geçmesine alışık halde, Jim Shaitan, Bili Sam-mael ve Jack Apollyon gibi takma isimlerle dolaşırdı. Orada, emrindeki bir personelle birlikte, üç ila beş gün boyunca -genellikle bir ya da iki denek üzerinde- programlama seansları düzenlemeden ipeksi Pasifik sahillerindeki evine dönmezdi. Ahriman, özel statüsünün bir gereği ve kabulu olarak, müdürlerin özel objeler üzerinde yeteneklerini sergilemesine izin verdiği tek dernek üyesiydi.

Projedeki diğer psikologlardan birisi -Fugger soyadlı, genç, keçi sakallı, Alman asıllı bir Amerikalı- bu ekstra hakkı haddini bilmeden kullanacağmı sanmış, ama yakayı ele vermişti. Diğer programcılann önünde, ders olsun diye, üyelikten ihraç edilip bir çukur dolusu vahşi timsaha yem olarak verilmişti.

Dr. Ahriman özel işlerinden fırsat bulamadığı için davet mesajını alamamış ve bu örgüt içi faaliyeti ancak olaydan hemen sonra haber almıştı. Hayatı boyunca çok az pişmanlık duyacak şekilde yaşamıştı, ama Fugger'in veda partisine katılmış olmayı çok isterdi doğrusu.

Hasır kaplamalı çalışma odasında, oniks yüzeyli masada oturan doktor, mesajına iki cümle daha ilave ederek, aktörün istenilen şekilde programlandığını ve başkan burnunun en azından bir hafta boyunca, olağan uzmanlann ve birkaç burun cerrahının açıklayıcı analizleriyle birlikte, medyada sürekli boy göstereceğini rapor etti.

Beyaz Saray'dan icazet alan ve şu sıralar Ticaret Depart-manı'ndaki bazı şaibeli bürokratlan inceleyen bir grup hırslı müfettiş,

büyük patronun burun ameliyatını izleyen yirmi dört saat içinde şüphesiz dizginlenecek ve böylelikle hükümet kendi işlerine geri dönebilecekti.

Kendisi de daimi bir politikacı olan doktor, birkaç kişisel not ekledi: Diğer programcılardan birine mutlu yıllar dileği; proje müdürünün en büyük oğlunun yakalandığı ağır grip vakasında son durum bilgi isteği; kız arkadaşına yaptığı evlenme teklifi kabul edilen Curly'ye samimi tebrikler.

Dokümanı, halka açık olmayan, derneğe ve destek personeline özel, kınlamaz bir şifre programı kullanarak e-pos-ta yoluyla Santa Fe'deki enstitüye gönderdi.

Ne gündü ama.

Ne çıkışlar, ne inişler.

Kendini toplamak ve belayla burun burunayken bile soğukkanlılığını ve dikkatini kaybetmediği için kendini ödüllendirmek amacıyla mutfağa gitti ve kiraz dondurmalı büyük bir soda hazırladı. Ayrıca, kendisine annesinin de çok sevdiği, Pepperidge Farm'ın Milano kurabiyelerinden de ikram etti.

Rüzgâr perileri gökyüzünde feıyat ediyordu, sirenlerin cin çığlıkları yukarılara çıkıyordu dalga dalga, arada kalan ağaçlar eziyet içinde hışırtı kükremeleri savuruyordu, eski püskü, turuncu kıvılcım kaşkolları palmiye ve hint defneleri arasından fırlıyordu: Şubat'ta yaşanan bir Cadılar Günü ya da cehennemden alelade bir gündü sanki. Şimdi, ikinci kat pencereleri infilak etti: ateş yansımasıyla parlayan ve ön sundurmanın çatısına düşerek yıkım senfonisinin uyumsuz piyano solosunu sesleyen cam kırıkları.

Dönen Mars lambaları, ışık saçan farlar ve şimşek gibi çatırdayan mandallama sesleri çıkartan şube telsizleri arasında itfaiye ve acil durum araçları sokağa üşüştüler. Islak kaldmmlara piton kolonisi gibi

çöreklenen hortumlar, tulumbaların ritmik zonklamasına uyarak dans ediyordu sanki.

İlk motorlu birlikler ulaştığmda, Rhodeslerin ikametgahı alevlere teslim olmuştu. İtfaiyeciler ilk etapta, komşu evler çok yakın olduğu için, komşu çatılara ve çevredeki ağaçlara su sıkarak alevlerin binadan binaya sıçramasını engellemeye çalıştı. Bu felaketin önüne zor da olsa geçilince, en büyük tulumbanın tepesindeki sel silahı Victoria döneminden izler taşıyan eve çevrildi. Ev, tüm ahşap süslemeleriyle birlikte, alev çelenkleriyle ışıldıyordu; ama alevlerin ardında, renkli San Francisco tarzı boya çoktan kavrulmuş, is ve kuruma dönüşmüştü. Ön duvar son pencereyi de patlatarak kaykıldı. Ana çatı bel verdi. Sundurma çatısı çöktü. Sonunda tüm ev yere yaklaştı, ama yangın suya susamıştı sanki; sönmek bilmiyor, içtikçe içiyordu.

Ana çatının büyük bir kısmı evin içindeki alev yığınlarına doğru çökünce, sokağın karşısında birikmiş komşu yığınından dehşet çığlıkları yükseldi. Koyu duman bulutları kabardı hemen, ama rüzgârla bozguna uğrayıp kâbus ürünü at sürüsü gibi batıya dörtnala uzaklaştılar.

Martie, yüksek alevlerin tam ortasındaydı; ve ona kucağında taşıyan eller babasının, Güler Yüzlü Bob Woodhousein elleriydi. îş elbiselerini giymişti: Ön yüzünde birim ve rozet numaraları bulunan kask, ince düşünülmüş güvenlik şeritleriyle dolu üniforma, alev almayan eldivenler. Kızını yaşam tünelinden dışarı taşırken, giydiği yangın botları içten içe yanan moloz yığınında çatır çutur sesler çıkartıyordu.

"Ama, Baba, sen öldün," dedi Martie ve Bob, "Eh, hem öldüm hem ölmedim. Bayan M., ölmüş olmak ne zamandan beri ihtiyacın olduğunda yanmda olmayacağım demek oluyor?" diye yanıtladı onu.

Alevler etrafı sardı, bazen hafifçe ve geçit verir gibi, ama çoğunlukla taş kadar katı görünerek, sanki burası sadece yangınla yıkılmış bir yer değil de bizzat ateşten yapılmış bir yermiş gibi, devasa sütunları, lentoları, kemerleri, karmaşık alev desenli mozaik tabanları, ateş kubbeli tavanları, yangınla dolu uçsuz bucaksız sayısız odalarıyla bizzat ateş tanrısına ait Perthanon'ınuş gibi; pek de çıkışa benzemeyen bir çıkışa doğru arşınladıkları Perthanon.

Yine de Martie, babasının kucağında kendini emniyette hissediyordu; ona yaslanmış, sol kolunu omuzuna atmıştı ve onun kızını bu yerden er ya da geç çıkaracağından emindi, ta ki arkalarına bakıp takipçilerini görene dek. Yaprak Adam peşlerindeydi ve kimyasal yapısı nedeniyle her yeri tutuşmuş olmasına rağmen alevler şeklini bozamamıştı. Hatta, daha da büyümüş ve güçlenmiş görünüyordu, çünkü ateş onun düşmanı değil, güç kaynağıydı. Yanmış yapraklar ve külleş-miş tabakalar saçarak onlara yaklaşınca, önündeki sıcak havayı pençeleriyle yararak iki elini Güler Yüzlü Bob'a ve kızma doğru uzattı. Babasının kucağında olmasına rağmen Martie dehşet içinde titremeye ve ağlamaya başladı; hıçkırdı, hıçkırdı. Yaklaştı, yaklaştı, koyu göz çukurları ve siyah aç ağız, sarkmış yaprak dudaklar ve ateşten dişler, yaklaştı, yaklaştı, ve Martie artık Yaprak Adam'ın gür sesini duyabiliyordu, Ekim dolunayı altındaki kır devedikenleri kadar soğuk ve dikenli sesini: 'Tatmak istiyorum. Gözyaşlarmızm tadına bakmak istiyorum."

Yataktan sıçrayarak kalktı, uyanık ve tetikte bekledi; yüzü hâlâ alevler içindeymiş gibi yanıyordu ve sanki hafif bir duman kokusu alıyordu.

Banyonun ışığını açık bırakmışlar ve kapıyı aralamışlardı. Martie havanın temiz olduğunu görebiliyordu; duman perdesi falan yoktu. Oysa, hafif ama kötü koku hâlâ geliyordu. Otelin yanıyor olmasından

korktu, -duman değilse bile-koku koridora açılan kapmm altından sızıyordu.

Dusty uyuyordu. Tam onu uyandıracaktı ki, karanlıkta dikilen bir adamı ayrımsadı. Soluk yatak odası lambasının aydınlığından olabildiğince uzakta duruyordu.

Martie adamın yüzünü seçemedi, ama yangın kaskmm silüeti konusunda yanılmasına imkân yoktu. Ya da üniformasının üzerindeki fosforlu güvenlik şeritleri konusunda.

Bir gölge oyunu. Elbette, elbette. Ve şimdi... hayır. Bu sadece bir illüzyon değil.

Hayatta emin olduğu her şey kadar, tamamıyla uyanık olduğuna da emindi. Ve o hâlâ orada duruyordu, yalnızca on ya da on iki adım ötede, kızını kavurucu yangın kabusundan kurtarmanın yorgunluğuyla.

Düş alemi ve bu odanın var olduğu dünya sanki aynı gerçekliğin parçalarıydı, uyku perdesinden bile ince bir peçeyle ayrılıyorlardı ve aynı anda birlikte yaşanıyorlardı. Çok ender gözümüze ilişen gerçek, safve acımasız gerçek buydu işte; bunu anlayan Martie afallamış, soluksuz kalmıştı.

Babasına koşmak istedi, ama tuhaf bir edep hissi, senin dünyan sana ve onun dünyası ona ait diyen, iki dünyanın bu geçici kesişmesinin müdahale etmemesi gereken nazik bir olay, bir lütuf olduğunu söyleyen bir his engelledi onu.

Gölgeler içindeki itfaiyeci -ve ayrıca bekçi- kızının kendini dizginlemesini başıyla onayladı. O güzelim tanıdık gülüşün yarattığı hilalden dişlerinin parladığmı görür gibi oldu Martie.

Yatağına geri döndü, başının altmda iki yastık koydu ve örtüyü çenesine kadar çekti. Yüzü sıcak değildi artık ve duman kokusu gitmişti.

Komodindeki saat sabah 3:35'i gösteriyordu. Bir daha uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Mucizevi şekilde, o özel gölgeye baktığında hâlâ orada olduğunu gördü.

Gülümsedi, başını öne arkaya salladı ve gözlerini kapadı; kısa bir süreliğine babasının kauçuk yangın botlarından çıkan kendine has gıcırdamayı ve üniformanın hışırtısını duymasına rağmen gözlerini açmadı. Hatta asbest yangın eldivenleri başını okşadığmda ve yastığa düşen saçlarını düzelttiğinde bile açmadı gözlerini.

Martie, gecenin geri kalanında uykusuz dönüp duracağını düşünürken, huzurlu bir uyku çöktü üstüne; bir buçuk saat kadar sonra, şafak sökmeden, otel operatörünün uyandırma telefonu gelmeden hemen önce kıpırdayarak kalkana dek.

Duman kokusundan en ufak bir iz bile bulamadı. Saten karanlıkta kendisine bakan hiçbir ziyaretçi de yoktu. Yine tek dünyada yaşıyordu artık, kendi dünyasında, tanıdık, korkutucu ve hâlâ umut dolu dünyasında.

O gece neyin hakiki neyin hayal olduğunu kimseye is-patlayamazdı, ama kendi adına gerçek apaçıktı.

Yatağın yanındaki telefon uyandırma servisi için çaldığında, Güler Yüzlü Bob'u bu dünyada bir daha göremeyeceğini biliyordu, ama diğer dünyada ne kadar sonra, elli yıl içinde mi yoksa yarrn mı görüşeceklerini merak etti.

64

Yüksek çöller kışın nadiren ılık hava bahşederdi; perşembe sabahı Santa Fe Şehir Havaalanı'ndan kalkan uçak Martie'yle Dusty'yi kuru ayaz bir havaya, o anda aym yüzeyi kadar rüzgârsız soluk topraklara götürdü. Oyuncak itfaiye kamyonu Orange County'deki emniyet kapısındaki aramadan geçtikten sonra ikisi de küçük bagajlarını yanlarına almışlardı. Bagaj bandına uğrama gereği duymadan, doğruca kiralık araba acentasma gittiler.

İki kapılı Ford'a bindiklerinde, Martie portakal ormanı kadar yoğun turunç parfümlü oda spreyi kokusu aldı. Ama esans yine de bayat sigara kokusunun etrafa sinmiş toksinlerini gizleyememişti.

Cerrillos Yolu'nda, Dusty şehrin içine direksiyon sallarken, Martie itfaiye kamyonunun altındaki pirinç vidaları söktü. Araçtan keçe ayakkabı kutusunu ve kutudan silahı çıkardı.

'Taşımak istiyor musun?" diye sordu Dusty'ye.

"Hayır, sende kalsın."

Dusty, gedikli Sprinfield Silah Deposu'na, tüm yedek parçalanyla birlikte Springfield el atölyesi yapımı Colt Tabanca siparişi vermişti. Yani kabaca bir eğik şaıjör yatağı, bir boyunlu namlu, kısa ve geniş bir mermi yuvası, minik tepeli bir Novak ateş nişangahı, bir yağlı besleme kızağı, yağlı fırlatma ve yerine getirme aparatlan ve 1.5-kiloluk kabzaya monte edilmiş bir A-1 tetik; yedi patlarlı silahın kontrolü kolay, hafifve portatifti.

Martie'nin silah sahibi olmasına başta pek sıcak bakıl-mamıştı. Ama poligona yapılan bir düzine ziyarette sıkılan iki bin kurşun, her nasılsa, Martie'nin silahta Dusty'ye göre daha etkili olduğunu ortaya

koymuştu ki bu durum Martie'yi Dusty'den daha fazla hayrete düşürmüştü.

Silahı küçük kol çantasına koydu. Bu, silah taşımanın en ideal yolu değildi, çünkü hızlı ve engelsiz bir hamle yapmak imkânsızlaşıyordu. Dusty, silahın menzil içinde hemen çekilebileceği silah kılıfı aramış, ama işe yarar bir şey bulamamıştı.

Kot pantolon, deniz mavisi kazak ve mavi tüvid ceket giydiği için, Martie silahı ancak kemerinin altından karnına ya da beline koyup kazağıyla üstünü örtebilirdi. İki durumda da rahatsızlık faktörü çok yüksek olurdu, yani kol çantası tek çareydi.

"Şimdi ikimiz de resmen kanun kaçağıyız," dedi; hemen ulaşabilmek amacıyla, el çantasının orta bölümünün fermuarını kapatmamıştı.

"Uçağa bindiğimiz anda zaten kanun kaçağıydık."

"Evet, yani, New Mexico'da bile öyleyiz."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bili Bonney Santa Fe'den çıkmamış mıydı?" diye sordu Martie.

"Billy the Kid mi? Bilmiyorum."

"Sonuçta, New Mexico'dan çıktı. Şu kadannı söyleyeyim, Billy the Kid gibi kahrolası şeyler hissetmiyorum. Tabii o da ortalıkta donunu ıslatacak kadar korkarak dolaştıysa başka."

Bir alışveriş merkezinde durup minikaset ve pilleriyle birlikte bir kayıt cihazı aldılar.

Bir telefon kulübesine zincirlenmiş telefon rehberinde Roy Closterman'ın dosyasındaki makalelerden derledikleri kısa isim listesini incelediler. Bazılan rehberde yoktu; ya ölmüşlerdi, ya da başka bir şehre taşınmışlardı -veya artık büyümüş olan kızlar

evlenmişti, yani yeni isimleriyle yaşamaktaydılar. Yine de, listedeki birkaç kişinin adresini buldular.

Martie teybin pillerini taktı ve çalışma talimatlarını gözden geçirdi. Kayıt cihazı bir basitlik abidesiydi ve kullanımı çok kolaydı.

Ne çeşit tanıklıklar toplayacaklarından veya bunların Kaliforniya polisine kendi elleriyle verecekleri hikâyeyi ne kadar destekleyeceğinden emin değillerdi, ama denemekten zarar gelmezdi. Oluşturulacak içerik içinde, Ahriman'dan zarar gören diğer insanların ifadeleri olmazsa, Susan'ın telefon konuşmasına ait kasetleri olsa bile, Martie ve Dusty'in şikayetleri paranoyak laflar kadar grotesk görünür ve ciddiye alınmazdı.

İki avantaj yüreklendiriyordu onları. Birincisi, Santa Fe'de, Roy Closterman'ın ortaya çıkaramadığı şeyler yüzünden Ahriman'dan nefret eden, onun tıp doktoru ve terapist yeminine karşı en büyük suçu işlediğinden şüphelenen ve buna rağmen engellenmeden çalışmasını sağlayan tüm şöhreti ve tıp lisansıyla birlikte eyalet dışına kaçarak kovuşturmadan kurtulmasına aşın öfkelenen insanlar olduğunu biliyorlardı. Bu insanlar, elbette, potansiyel müttefiklerdi.

İkincisi, Ahriman, geçmişinin onlar tarafından bilindiğini fark etmemişti ve geçmiş beyin yıkama deneylerinin kökenlerine ulaşacak kadar zeki ve hırslı olduklarına pek ihtimal vermezdi, bunun için de onları Santa Fe'de aramak aklına bile gelmezdi. Brian'ın kulağını kesen gizemli adamlann korkunç dikkatini çekmeden çalışacakları, en azından bir ya da iki gün, hatta belki daha fazla gün demekti bu.

Burada, Ahriman'ın eski topraklannda, psikiyatrlara ve esrarengiz ortaklanna ait radar menzilinin altında seyrederek, hikâyeleri için yeterince bilgi toplayabilir ve Kaliforni-ya'daki otoritelere ulaştığında inanılırlığı olacak bir şekle sokabilirlerdi.

Hayır. 'Olabilirlik' düzgün bir kelime değildi. 'Olabilirlik' mağlup insanın kelimesiydi. Galiplerin sözlüğünden 'Olmalı' kelimesini seçmişti Martie. Yeterli bilgiyi toplamalıydılar; ve toplamak zorunda oldukları için, toplayacaklardı. Hareket.

Alışveriş merkezinden çıktıktan soma Martie kullandı arabayı; Dusty haritayı inceliyor ve yön gösteriyordu.

Bu yüksek topraklarda, gökyüzü yakın ve New Mexico alçıtaşı rengindeydi. Tepede yavaşça toplanan bulutlar da buz gibiydi ve radyodaki hava raporuna göre gün bitmeden kar üstüne kar bırakacaklardı.

Assisi Saint Francis Katedrali'nden birkaç blok ötede oturan yöre sakinleri, yüksek, kademeli kemer içindeki maf-sallı ahşap bir kapıyla ve kerpiç bir duvarla çevrelenmişti.

Martie kaldmma park etti. O ve Dusty, kayıt cihazı ve gizlenmiş silahla birlikte, mistik Santa Fe'ye biraz Kalifornia havası getirerek, ziyarete gittiler.

Kapmm yanmda, bakır renkli camı olan bakır lambanın altına, toprak duvann dibine, kırmızı yapraklar dökülmüştü. Bu zamanı geçmiş, canlı sonbahar örtüsü kısmen iticiydi, ama buzların kırmızı yaprakları kapladığı yerler renkli ve pürüzsüz görünüyordu.

Kapı aralıktı ve ardında tuğladan bir önavlu uzanıyordu. Çimenler ve yüzyıl bitkileri kısa kesilmişti ve uzun ağaçlar güneşin işlemediği koyu gölgeler yaratıyordu.

Pueblo tarzı tek katlı ev, tek başına, eyaletin Büyülü Topraklar diye anılmasını haklı çıkarıyordu. Sağlam, yuvarlatılmış kenarlar, yumuşak hatlar ve toprak tonlan. Tek çerçeveli, derin kapı ve pencere boşluklan.

Zamanla düzgünleşmiş köknar kütüklerinden sütunlarla ve mavi yıldız desenleriyle boyanmış oyma dirseklerle desteklenen

sundurma, yapıyı daha geniş gösteriyordu. Tavanda, çatıyı destekleyen köknar vigalar arasındaki boşlukta titrek kavaktan yapılmış latillalar köprü işlevi görüyorlardı.

Kemerli kapmm üstüne rozetler, deniz kabukları ve ip örgüler işlenmişti. El-dökümü, el-işlemeli demir yabani kurt kapı tokmağı arka ayaklanndan asılmıştı. Ön ayaklan, kapıya sabitlenmiş demirden bir plakaya doğru salmıyordu ve Dusty onu vurduğunda çıkan ses, soğuk ve durgun hava içindeki önavluda yankılandı.

Kapı sesine otuzlu yaşlanndaki kadın cevap verdi, belli ki, ailesinin en fazla iki kuşaklık bir kısmında mutlaka İtalyanlık vardı; diğer yandan, soy ağacının bir dalı da yüzüne kazınmış Navaho'lara uzanıyordu şüphesiz. Çıkık elmacık kemikleri, kuzgun tüyü kadar siyah gözleri, Martie'nin saçlarından bile daha siyah saçlarıyla, yakasına mavi kuşlar işlenmiş beyaz bluz, solgun kot etek, katlanıp dizlerine indirilmiş liseli kız çorapları ve aşınmış beyaz tenis ayakkabıları içinde hoş bir Güneybatı prensesiydi.

Dusty kendini ve Martie'yi tanıttı. "Chase Glyson'ı arıyoruz."

"Ben Zina Glyson," dedi kadın, "karışıyım. Belki yardımcı olabilirim."

Dusty tereddüt edince Martie konuştu: "Onunla Dr.Ahriman, Mark Ahriman hakkında konuşmaktan memnuniyet duyacağız."

Bayan Glyson'un dingin yüzünde hiçbir değişme olmadı ve konuşurken sesi hâlâ nazikti, "Buraya kapıma geldiniz, şeytanın ismini zikrederek. Sizinle neden konuşayım?"

"Şeytan değil," dedi Martie. "Daha çok bir vampir ve o alçağın tam kalbine kazık çakmak istiyoruz."

Bayan Glyson'un kaçamaksız ve analitik bakışları kabile meclisindeki bir ihtiyannkiler kadar keskindi. Bir süre sonra, geri

çekildi ve onları soğuk sundurmanın altından kaim kerpiç duvarların ardındaki, sıcak odalarla dolu eve aldı.

Doktor, her zamanki gibi, saklı bir tabanca taşımıyordu, ama Rhodes olayındaki tüm bilinmeyenlerin ışığında ihtiyatın en iyi silah olduğuna inanmıştı.

Martie ve Dusty uzakta New Mexico'dayken onun için acil tehlike değildiler. Onlara hükmedecek isimleri -Shaw, Narvily- okuyabilecek kadar yaklaşabilirse, geldiklerinde de bir tehdit oluşturmayacaklardı.

Skeet ayrı bir sorundu. Uyuşturucunun delik deşik ettiği süngersi beyni, periyodik bir yeni-yükleme olmaksızın, bir kontrol programının temel detaylarını alacak gibi görünmüyordu. Eğer bu ufak ahmak iblis, herhangi bir sebeple, Ahri-man'ı ele vermeyi aptal kafasına sokmuşsa, Dr.YenLo ismine hemen tepki vermeyebilir ve yanında bulundurduğu bir bıçağı veya tabancayı ya da başka bir silahı kullanacak zaman bulabilirdi.

Doktorun Ermenegildo Zegna yapımı, çift-göğüslü, çizgili, gri takımı zarif bir biçimde dikilmişti; ve bir moda kuralı olarak, omuz altına silah kılıfı takıp giysi çizgilerini mahvetmeye karşı bir federal yasa çıkarılmalıydı. Neyse ki, bir öngörü insanı olan doktorun sipariş ettiği kendine özgü yumuşak deri kılıf, tabancayı kolun altında öyle bir kuytuda ve vücuduna öyle bir yapışık gizliyordu ki, İtalya'daki usta terziler bile silahı bulamazlardı.

Göz zevkini bozan şişkinlik elimine edilmişti; tabii Pear-ce kabze uzatmalı Taurus PT-111 Milenyum kompakt silah otomatikti. Çok küçük ama etkili.

Meşgul gecenin ardmdan doktor geç vakit uyumuştu ki bu doğaldı; çünkü merhum Susan Jagger'la olağan Perşem-be-sabahı randevularına gitmek zorunda değildi artık. Öğle yemeği sonrasına kadar hiçbir işi olmadığından, en sevdiği antik-oyuncakçı dükkanına

gidip Marx yapımı bir Dodge Şehri Çatışmaları oyun setini sadece 3250 ve metal-kalıplı bir Johnny Lightning Özel Ferrarisini sadece 115 dolara almanın tadını çıkardı.

Diğer müşterilerden birkaçı dükkan sahibiyle çene çalarak oyuncakları inceliyordu ve Dr. Ahriman, sırf onları şaşırtmak için, ortalıkta hiçbir tahrik yokken silahını çekip üstlerine kurşun yağdırsa nasıl olurdu diye hayal ederek neşelendi. Yapmadı, tabii ki, çünkü alışverişten memnundu ve gelecekteki diğer hazineler adına dükkan sahibinin kendisinden hoşnut kalmasını istiyordu.

Mutfağa pişmekte olan mısır ekmeği kokusu sinmişti; sobanın üstündeki geniş çanaktan güçlü bir çekirdeksiz kırmızı biber aroması yükseliyordu.

Zina, iş yerindeki kocasını aradı. Kanyon Yolu'nda bir galeri sahibiydiler. Martie ile Dusty'nin kendisini neden aradıklarını duyunca, on dakikadan daha az sürede eve geldi.

Onu beklerken, Zina kırmızı seramik kupalar içinde tarçınla harmanlanmış sert kahve ve tepesine kavrulmuş çam fıstığı konmuş çarkıfelek kurabiyeleri getirdi.

Chase, eve geldiğinde, hayatım bir sanat galerisinde değil de, dağlarda kovboyluk yaparak kazandığı hissini uyandırdı: İnce uzun vücut, saman sarısı dağınık saçlar, rüzgâr ve güneşin aşındırdığı yakışıklı bir yüz. Bir ahıra girip şöyle bir yürüse atların hemen güven duyacağı, okşaması için ona doğru hafifçe kişneyerek başlarını hara kapılarından uzatacakları türden bir adamdı.

Masaya onların yanıria otururken sesi sakin ama güçlüydü. "Ahriman size ve sizinkilere ne yaptı?"

Martie ona Susan'dan bahsetti. Gittikçe artan agorafobiden, şüpheli tecavüzlerden. Ani intihardan.

"Bir şekilde bunu yapmasını sağladı," dedi Chase Glyson. "Buna inanıyorum. Kesinlikle inanıyorum. Bu kadar yolu sadece arkadaşınız için mi geldiniz?"

"Evet. En yakın arkadaşım." Martie daha fazlasrnı anlatmak gereği duymadı. "Ailemi mahvetmesinin üzerinden geçen on dokuz yıl," dedi Chase, "o iğrenç kıçını kaldırıp Santa Fe'den ayrıldıktan sonra en az on yıl. Bir ara, öldüğünü umut etmiştim. Ama sonra kitaplarıyla meşhur oldu."

"Mahzuru yoksa anlattıklarınızı kaydedebilir miyiz?" diye sordu Dusty.

"Hayır, hiçbir mahzuru yok. Söyleyeceğim şu ki... lanet olsun, bunu polislere, çeşitli bölge savcılarına yıllar boyu belki yüzlerce kez söyledim, yüzüm mavi bir yabani kurttan daha mavi olana kadar. Ama hiçbiri beni dinlemedi. Eh, içlerinden biri dinleyip doğruyu söylediğimi düşünmüştü, ama Ahriman'ın nüfuzlu arkadaşlan onu ziyaret ettiler, biraz inanç aşıladılar ve sonunda adam annemle babam hakkında hangi boktan şeye inanmalannı istedilerse ona inandı."

Martie'yle Dusty, Chase Glyson'u teybe kaydederken, Zina kerpiç şöminenin yakınma, bir ressam sehpasının önündeki tabureye tünemiş, daha önce hepsinin oturduğu adi-çam masanın bir köşesinde gözlerine ilişen sıradan bir karakalem tabloya devam ediyordu. İki ağızlı nikah testilerini de içeren, alışılmamış şekilli beş Hint çömleği.

Chase'in hikâyesindeki tema Roy Closterman'ın dosyasındaki küpürlerle aynıydı. Teresa ve Cari Glyson yıllar boyu başanlr bir anaokulu işletmişlerdi; Küçük Tavşan Anaokulu, kendileri ve üç okul görevlisi her iki cinsten çocuklara cinsel tacizde bulunmakla suçlanana dek. Yıllar sonra Laguna Sa-hili'nde yaşanan Ornwahl olayındaki gibi, Ahriman çocuklarla güya özenli, psikiyatrik olarak

geçerli keşifsel konuşmalar yaptı, bazen hipnotik gerilemeyi kullandı ve suçlama-lan onaylayan bazı hikâyeler buldu.

"Hepsi uydurmaydı, Bay Rhodes," dedi Chase Glyson. "Benim ailem tanışmak isteyeceğiniz en iyi insanlardır."

Zina sözü aldı: 'Terri, Chase'in annesi, bir çocuğa vurmak için elini kaldırmaktansa, o eli kökünden kesmeyi yeğlerdi."

"Babam da öyle," dedi Chase. "Üstelik, Küçük Tavşan'a ayda yılda bir uğrardı. Sadece birkaç onarım yapmak için; elinden iş gelen biriydi. Okul annemin işiydi. Babam bir araba acentasmm yan sahibiydi ve orayla meşgul olurdu. Şehirdeki insanlann çoğu bunlann tek kelimesine bile asla inanmadı.

"Ama inananlar da oldu," diye ekledi Zina, kederli bir sesle.

"Ah," dedi Chase, "birileri hakkında her şeye inananlar her zaman vardır. Onların kulaklanna Son Yemek'te İsa'nın körkütük sarhoş olduğunu fısıldasan, cehennem azabında yanmak adına, kulaktan kulağa dedikodusunu yaparlar. Çoğu insan bunun doğru olamayacağına hükmetti ve fiziksel delil bulunamadığı için mahkumiyetle sonuçlanmadı... ta ki Valerie-Marie Padilla kendini öldürene kadar."

Martie, "Öğrencilerden biri, beş yaşında bir kız çocuğu." dedi.

"Evet, bayan." Chase'in yüzü sanki tavanla arasından bir bulut geçmiş gibi karardı. "Geride güle-güle mesajı bıraktı, kuru boya bir resim, her şeyi değiştiren o hazin çalakalem çizim. O ve bir adam."

"Anatomik olarak uyuşuyor," dedi Martie.

"Daha da kötüsü, bıyıklı bir adam... babam gibi. Resimde kovboy şapkası giymişti, kırmızı bantlı beyaz bir şapka, üstünde kara bir tüy olan. Babamın her zaman giydiği türden bir şapka."

Zina Glyson hepsinin dikkatini çekecek şekilde resim defterinin ilk sayfasını yırttı, avucunda top yapıp şömineye fırlattı. "Chase'in babası benim vaftiz babamdı ve babamın en yakın dostuydu. Carl'ı yürümeye başladığım yıllardan beri tanırdım. O... insanlara saygı duyardı, kim olduklarına bakmadan, ne kadar fakir olduklarını veya hangi hataları yaptıklarını umursamadan. Çocuklara da saygı duyardı, onları dinler ve korurdu. Elini bana o şekilde hiç sürmemiştir ve Valerie-Marie'ye dokunmadığını biliyorum. Eğer kız kendini öldürdüyse, bunu iğrenç, şeytan kılıklı Ahriman kafasına soktuğu içindir; çarpık seks ve okulda hayvanları kurban edip kanlarını içmeye zorlanmak hakkında anlattığı tüm hikâyeler yüzündendir. Bu çocuk beş yaşındaydı. Hipnoz sırasında böyle şeyleri sormak için, hiç olmamış şeyleri hatırlamasına yardım etmek için bir çocuğun kafası bu kadar karıştırılır mı, bu kadar berbat bir bunalım yüklenir mi?"

"Sakin ol, Zee," dedi kocası yatıştırmak için. "Hepsi uzun zaman önceydi."

"Benim için değil." Firma gitti. "O ölene kadar bitmeyecek." Sağ elini fırının içine daldırdı. "Ve ölüm ilanına bile inanmayacağım." Fırından kızarmış mısır ekmeğiyle dolu tepsiyi çıkardı. "Cesedini kendi gözlerimle görmeliyim ve tepki verip vermeyeceğini anlamak için parmağımı gözüne sokmalıyım."

"O zaman on yedi yaşındaydım," dedi Chase, neredeyse kendiyle konuşarak. "Beni neden suçlamadıklarını Tanrı bilir. Nasıl kurtuldum? Neden tüm aile değil de sadece onlar yakılması gereken cadılardı?"

Dusty, Zina'nın bahsettiği bir şeye geri dönerek, kilit bir soru sordu: "Eğerkız intihar ettiyse? Ne demek istediniz?"

"Anlat ona, Chase," dedi Zina, mısır ekmeğini kırmızı biber çanağından çıkartırken. "Ufak bir çocuğun kendi başma yapabileceği bir şey miymiş bir düşünsünler."

"Annesi yan odadaymış," dedi Chase. "Silah sesini duymuş, koşmuş, olaydan saniyeler sonra Valerie-Marie'nin yanındaymış. Odada önceden başka birinin bulunma ihtimali yokmuş. Yani kız babasının tabancasıyla kendini vurmuştu, şüphe yoktu."

"Tabancayı dolaptaki kutudan çıkarmak," dedi Zina. "Ve ayrıca bir kurşun kutusunu. Sonra silahı doldurmak. Hayatında eline hiç silah almamış bir kız."

"İnanması çok zor olan şey bu bile değil," dedi Chase. "En zoru..." Duraksadı. "Bu pek hoş bir şey değil, Bayan Rhodes."

"Kaldırabilirim," diye onu mertçe temin etti Martie.

Chase devam etti: "Valerie-Marie'nin kendini öldürüş şekli... haberler bu olayı kendinden-iğrenme, cinsiyetini reddetme ifadesi, taciz edilmenin sonucunda cinsel görünüşünü yok etme çabası şeklinde tanımlayan Ahriman'dan alıntılar yaptılar. Bu küçük kız, nasıl desem, tetiği çekmeden önce, tamamen soyunmuş ve silahı... şeye... içine sokmuştu."

Martie, ayağa fırlamayı düşündüğünde, çoktan ayaktaydı bile. "Aman Tanrım." Hareket etmeli, bir yerlere gitmeli, bir şeyler yapmalıydı, ama Zina Glyson dışında - ki onun orada olduğunu ancak bir süre sonra fark etmişti- gidecek bir yer bulamadı, kadına sarıldı, tıpkı böyle zamanlarda Susan'a sarıldığı gibi. "Sonra onunla buluşmaya devam ettin mi?"

"Evet," dedi Zina.

"Ve ona destek oldun. Ve onunla evlendin."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Chase.

"Kimbilir nasıl bir şeydir," dedi Martie, "bir intiharın ardından Carl'ı diğer kadınlara karşı savunmak ve oğlunun yanında olmak."

Zina, Martie'nin kucaklamasını onun kadar doğallıkla kabul etti. Onca yıl sonra bile anılar bu Güneybatı prensesini ürpertmişti, ama hem Sicilya hem de Apaçi kadınları ağlamaktan hoşlanmazdı.

"Kimse Chase'i suçlamadı," dedi kadm, "ama damgalandı. Ve ben... insanlar yüzüme güldüler, ama çocuklarını benden uzak tuttular. Yıllarca."

Martie, Zina'yı yeniden masaya götürdü ve dördü birlikte oturdular.

"Cinsiyet reddetme ve cinsel-görünüşü yok etme gibi psikolojik laf salatalarını unutun şimdi," dedi Zina. "Valerie-Marie'nin yaptığı şeyi, hiçbir çocuk düşünemezdi. Hiçbir çocuk. Küçük kız bunu yaptı çünkü birisi onun kafasma bunu yapmasını soktu. Olanaksız görünse de, kulağa delilik gibi gelse de, Ahriman ona silahı nasıl dolduracağını gösterdi ve kendisine ne yapması gerektiğini anlattı; ve kız eve gidip yaptı bunu, çünkü o... o, bilemiyorum, hipnotize edilmişti ya da öyle bir şey işte."

"Bu bize olanaksız ya da delilik gibi gelmiyor," diye destekledi Dusty. Valerie-Martie'nin ölümü tüm şehrin içini parçalamıştı ve diğer Küçük Tavşan çocuklarının da intihar eğiliminde olma ihtimali, Zina'nın Veba Yılı dediği bir çeşit toplu histeriye yol açmıştı. Yedi kadm ve beş erkekten oluşan jürinin yedi sanığın hepsini oybirliğiyle suçlu bulması bu veba esnasında olmuştu.

"Belki bilirsiniz," dedi Chase, "diğer mahkumlar için çocuk tacizcileri alçakların alçağıdır. Babam... hapishane mut-fağmdaki işi başında öldürüldüğünde henüz on dokuz haftadır içerideydi. Dört bıçak darbesi, biri arkadan böbreklerine, ikisi önden bağırsaklarına.

Muhtemelen, iki herifin arasında kalmıştı. Kimse konuşmadı, yani kimse ceza almadı."

"Anneniz hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Dusty.

Chase başını salladı. "Okuldaki diğer üç hanım, iyi insanlardı, hepsi -dörder yıl aldılar. Annem beş yıldan sonra serbest bırakıldı, ama bıraktıklarında kanser hastasıydı."

"Resmi olarak kanserden öldü, ama aslında onu öldüren şey utançtı," dedi Zina. 'Terri iyi bir kadındı, nazik bir kadmdı ve gururlu bir kadındı. O hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey, ama insanlar onun yaptığını düşündüler diye utançtan kendi kendini yiyip bitirdi. Bizimle yaşadı, ama uzun süre değil. Okul kapanmıştı, Cari araba acentasmdaki hissesini kaybetmişti. Yasal faturalar her şeye el koydu. Kıt kanaat geçiniyorduk ve onu gömmek için parayı zar zor bulduk. On üç yıl, öleli beri. Bana dün gibi geliyor."

"Peki bu aralar sizin durumunuz nedir?" diye sordu Dusty.

Zina ve Chase birbirlerine baktılar, kitaplar dolduracak kadar yüklü kısa bir bakışma.

Konuşan Chase oldu: "Eskisinden çok daha iyi. Bazıları hâlâ hepsine inanıyor, ama Pastore ölümlerinden sonra sayıları azaldı. Ve bazı Küçük Tavşan çocukları... sonunda sözlerini geri aldılar."

"On yıl sonunda." Zina'nın gözleri o anda antrasitten daha kara ve demirden daha kafaydı.

Chase iç çekti. "Belki bu sahte anıların unutulmaya başlanması on yıl alıyordur. Bilemiyorum."

'Tüm bu zaman boyunca," diye merak etti Martie, "hiç eşyalarınızı toplayıp Santa Fe'yi terk etmeyi düşünmediniz mi?"

"Santa Fe'yi seviyoruz," dedi Chase; açıklamasında kalbinin sesi duyuluyor gibiydi.

"Yeryüzündeki en iyi yer," diye onayladı Zina. "Üstelik, eğer terk etseydik, birkaç kişi çıkıp bizim gitmemizin her şeyi kanıtladığını, utançtan sürünerek kaçtığımızı söylerlerdi."

Chase başıyla onayladı. "Ama sadece birkaç kişi."

"Bir kişi bile olsa," diye devam etti Zina, "yine de gitmez ve ona bu zevki yaşatmazdım."

Zina'nın elleri masadaydı ve Chase bir eliyle ikisini de kavradı. "Bay Rhodes, eğer size yardımı olacağını düşünürseniz, bazı Küçük Tavşan çocukları, sözlerini geri alanlar, sanırım sizinle konuşurlar. Bize geldiler. Özür dilediler. Hiçbiri kötü değil. Kullanıldılar. Yardım etmek isteyeceklerini düşünüyorum."

"Eğer ayarlayabilirseniz," dedi Dusty, "yarın tüm günümüzü onlara adarız. Bugün, hâlâ güneş varken ve kar yağmadan önce, Pastore çiftliğine gitmek istiyoruz."

Chase sandalyesini masadan geri itip ayağa kalktı. Sanki önceki halinden daha uzun görünüyordu. "Yolu biliyor musunuz?"

"Bir haritamız var," dedi Dusty.

"Eh, sizi yarı yola kadar götürürüm," dedi Chase. "Çünkü Pastore çiftliğine varmadan önce bir yere uğraşanız iyi olur. Bellon-Tockland Enstitüsü'ne."

"O da nedir?"

"Söylemesi güç. Yirmi beş yıldır orada. Mark Ahriman'ın arkadaşlarını bulabileceğiniz bir yer, tabii arkadaşı varsa."

Zina, üzerine bir ceket veya kazak almadan, sokağa kadar onlarla birlikte geldi.

Bu kış gününde tek ses, mafsallı kapının demir menteşelerinden çıkan gıcırdamaydı, sanki şehirdeki tüm canlılar yok olmuş gibi, sanki Santa Fe, kum denizindeki bir hayalet gemiymiş gibi.

Sokakta trafik yoktu. Ne gezinen kediler, ne öten kuşlar. Durgunluğun tüm ağırlığı çökmüştü dünyanın üstüne.

Önlerindeki Lincoln Navigator'un sahibi olan Chase'e dönerek, "Sokağın karşısındaki şu kamyonet bir komşuya mı ait?" diye sordu Dusty.

Chase baktı, başını salladı. "Sanmam. Belki. Neden?"

"Nedeni yok. Şık görünüşlü bir kamyon, hepsi bu."

"Bir şey geliyor," dedi Zina, gökyüzüne bakarak.

Martie, başta, yağan kan kastettiğini sandı, ama kar falan yoktu.

Gökyüzü griden çok beyaz sayılırdı. Eğer bulutlar hareket ediyorsa bile, devinimleri içseldi, aşağıdaki. dünyaya sundukları soluk kabuk arkasına saklanmışlardı.

"Kötü birşey." Zina, Martie'nin kolunu tuttu. "Apaçi önsezilerim. Savaşçı kan şiddetin geldiğini hisseder. Dikkatli ol, Martie Rhodes."

"Oluruz."

"Keşke Santa Fe'de yaşasaydmız."

"Keşke Kaliforniya'da yaşasaydmız."

"Dünya çok büyük ve bizler çok küçüğüz," dedi Zina ve yeniden kucakladılar birbirlerini.

Martie, Chase'in Navigator'unu takip ederek arabaya yola sürdüğünde, Dusty'ye baktı. "Kamyonet olayı nedir?"

Dusty koltuğunda geri dönüp arka camdan bakarak konuştu: "Sanki daha önce gördüğümü anımsıyorum."

"Nerede?"

"Kayıt, cihazını aldığımız alışveriş merkezinde."

"Geliyor mu?"

"Hayır."

Bir sağ tali yol ve üç blok sonra, yine sordu: "Şimdi?"

"Hayır. Sanırım yanıldım."

65

Kaliforniya'da, yani Santa Fe'den bir zaman kuşağı batıda, Mark Ahriman, Laguna Beach'teki şık bir kulüpte, iki kişilik bir masada, tek başına öğle yemeğindeydi. Uzaktan göz kamaştıran Pasifik manzarası solunda kalıyordu; sağındaki masalarda ise çoğu iyi giyimli ve paralı öğle kalabalığı oturuyordu.

Hepsi mükemmel değildi. İki masa ötede, otuzunda bir beyefendi -bu kelimeyi elastik sınırlarına zorluyordu- zaman zaman öylesine cırtlak ve uzatılmış kahkahalar anırıyordu ki, Pecos'un batısındaki tüm eşekler her patlamada kulaklarını dikiyor olmalıydılar. Yan masadaki ninemsi kadm hardal sarısı gülünç bir kloş şapka giymişti. Salonun en dibindeki masada oturan nispeten genç altı kadm edepsiz şekilde kıkırdıyordu. Garson yanlış aperatif getirmişti ve ancak usandıracak kadar zaman sonra doğru tabakla gelebilmişti.

Yine de doktor hiçbirini vurmadı. Onun gibi gerçek bir oyun adamı için basit bir atış cümbüşü çok az zevk verirdi. Akılsız bir coşku, akli dengesini yitirenlere, umutsuz aptallara, aşırı kendini beğenmiş ve hiç öz disiplini olmayan, sümüklü delikanlılara, dünyaya salı günü değiştirmeyi amaçlayan fanatik siyasi tiplere yakışırdı. Ayrıca, minik 9 mm'lik tabancasmdaki iki sütunlu şarjörle sadece on el ateş edebilirdi.

Yemeğini bir dilim unsuz acı çikolatalı kek ve safran dondurmasıyla sonlandıran doktor hesabı ödedi ve komik kloş şapkalı kadına bile af bahşederek ayrıldı.

Perşembe öğleden sonrasında hoş bir serinlik vardı, ayaz değildi. Rüzgâr geceleyin Japonya'ya doğru üflemişti kendini. Gökyüzü

gebeydi, ama şafakla birlikte beklenen yağmur boşanmamıştı henüz.

Görevli, Mercedes'i getirdiğinde Dr. Ahriman el tırnaklarını inceliyordu. Manikürünün kalitesinden o denli hoşlan-mıştı ki, etrafındaki olaylara neredeyse hiç dikkat etmiyor, gözünü -güçlü, erkeksi ve bir piyanistin zarafetle törpülenmiş parmaklarına sahip-ellerinden alamıyor, sokağın karşısında park etmiş pikapta pinekleyen adamı neredeyse fark edemiyordu.

Bej kamyonet gayet bakımlıydı, ama yeni değildi; bin yıl sonra bile koleksiyon değeri olmayacak türden bir kamyonetti, bu yüzden Ahriman imalat veya model tarihi konusunda hiçbir fikri olmadığını düşünmekten başka bir ilgi göstermedi. Kamyonetin kasası kamp plastiğiyle kapatılmıştı; doktor onda bir tatil geçirmek düşüncesinden ürperdi.

Pinekleyen adam, yabancı biri olmasına rağmen, anlaşılmaz şekilde tanıdık geldi. Kırklı yaşlarının başında, kızılımsı saçlı, yuvarlak kırmızı suratlı ve kaim gözlüklü. Doğrudan Ahriman'a bakmıyordu, ama tavırlarında onu gözlediğini bağıran bir şeyler vardı. Saatine bakıyormuş numarası yaptı, sonra yakındaki bir dükkana doğru sabırsız bakışlar yöneltti, sanki birini bekliyormuş gibi, ama Başkan'ın burnunu yiyen adam kılığında hayatının rolüne hazırlanan sinema yıldızından bile kötü bir rol yeteneği vardı.

Antik oyuncak dükkânı. Sadece birkaç saat önce. Buraya yarım saat ve altı kasaba uzaklıkta. Doktor bu kızaran adamı orada görmüştü. Diğer müşterileri kapris dışında hiçbir neden yokken silahla yere serince dükkan personelini sarsacak şoku hayal ederek kendini eğlendirdiği sırada, akıl gözüyle nişan aldığı iki sürekli müşteriden biriydi. Üç milyon nüfuslu bir bölgede birkaç saat içinde ikinci kez karşılaşmanın yalnızca tesadüf olması pek inandırıcı değildi.

Kamp kasalı bej bir kamyonet genellikle polis gözetimi veya özel dedektifle bağdaşacak türden bir araç değildi.

Ahriman daha dikkatli baktığında, kamyonette standart radyo antenine ek olarak iki anten daha bulunduğunu ay-rımsadı. Birisi kamçı antendi, şoför mahalline iliştirilmişti ve büyük ihtimalle bir polis-telsiz alıcısına destek veriyordu. İkincisi arka tampona vidalanmış acayip bir aletti: Tepesinde siyah bobinle çevrili, çivili bir baş bulunan, bir buçuk metre uzunluğunda, düz, gümüş rengi bir anten.

Dr. Ahriman arabayla restorandan uzaklaşırken pikabın takip etmesine şaşırmadı.

Kızarık adamm iz sürme tekniği amatörceydi. Merce-des'in tamponuna takılmak yerine, belki de televizyondaki salak dedektif şovlarını izlerken öğrendiği üzere, bir hatta iki arabanın araya girip perdelemesine izin veriyor, ama Ahri-man'ı bir iki saniye gözden kaybedecek kadar güvenmiyordu kendine. Sabit bir hızla, caddenin orta şeridinden veya sağda park etmiş araçlara cesaret edebildiği kadar yaklaşarak ilerliyor, önündeki trafik kısa süreliğine Mercedes görüntüsünü sakladığında ya ileri gidiyor ya da geri kalıyordu. Sonuç olarak, doktorun arka penceresindeki veya dikiz aynasındaki görüntüde, trafiğin seyrindeki tek anormallik, acemice göze çarpan, büyük anteniyle havayı yaran, karnaval geçişindeki Dodgem arabası gibi zikzaklar çizen pikapü.

Bu çağda, gelişmiş bilişim teknolojisi ve hatta uydu izlemesi diye bir şey varken, polisler bir şüpheliyi bir buçuk kilometre yakınma bile sokulmadan gece-gündüz izleyebilirlerdi. Pikaptaki bu izci öylesine mağluptu ki, tek profesyonel hareketi, antenini fosforlu Polistiren toplarla süslememiş olmasıydı. Doktorun kafası karıştı -arkasından dolap çevriliyordu.

Az ziyaret edilen semtlerde, pikapı perdeleyen trafiğin olmadığı sakin caddelerde turlamaya başladı. Beklediği gibi, takipçisi siper yoksunluğunu telafi etmek için geride kaldı, neredeyse bir blok geride, avının ancak bir öküz kadar akli kapasitesi ve ilgi çapı olduğundan emin gibi görünüyordu.

Niyetini belli etmemek için dönüş sinyali vermeyen doktor aniden sağa saptı, en yakın evin garaj yoluna girdi; arabayı geri vitese aldı ve yola geri döndü, aptal takibine devam eden pikap köşeyi dönüyordu.

Dr. Ahriman kamyonete önce yaklaşıp sonra geçerken, gözetlendiğinin farkında değilmiş de sadece bir adres arıyormuş numarası yaptı. Sola doğru kaçamak iki bakış bu oyundaki gizemin çoğunu çözmek için yeterliydi.

Köşede sahiden durdu, Mercedes'ten indi, sokak levhasına doğru yürüdü ve elindeki hayali kâğıtta yazılı hayali adrese bakıp sanki birisi ona yanlış bilgi vermiş gibi kafasını kaşıyarak sokak ismini ve blok numaralarını inceledi.

Arabasına dönüp yola koyulduğunda, bej pikapm yeniden peşine düştüğünü fark edene dek ağırdan aldı. Onları kaybetmek istemiyordu.

Ama bu sabah oyuncakçı dükkanında birlikte dolaşmaları dışında şoför hâlâ bir yabancıydı onun için; bununla birlikte, şoför kamyonette yalnız değildi. Ahriman'ın Merce-des'ini görünce hayretle yerinden sıçrayıp başını öteye çevirmiş olan Skeet Caufıeld yolcu koltuğundaydı.

Dusty ile Martie, New Mexico'da doktorun geçmişini didik didik ederken, Skeet de dedektifçilik oynuyordu. Bu şüphesiz kendi ham fikriydi, çünkü ağabeyi bunu ona yaptırmayacak kadar zeki sayılırdı.

Mount Palomar gözlüklü kırmızı adam muhtemelen Ske-et'in dumancı, hapçı, damarcı ahbaplarından biriydi. Çingve Çong'un oynadığı Sherlock Holmes ve Watson ikilisi.

Dusty ile Martie'ye New Mexico'da ne olursa olsun, asıl yarım kalan iş Skeet'di. Onu tıpış tıpış damdan atlaması için gönderdiğinden beri, son iki gündür, önceliği peynir kafalı zomdan kurtulmaya ayırmıştı.

Artık, Skeet'in yerini tespit etme zorunluluğundan kurtulan Dr. Ahriman, onu eteğine takmış halde, sadece makul bir hızla direksiyon sallayacaktı, fırsatı değerlendireceği zaman gelene ve bu beklenmedik gelişmenin avantajını kullanmak adına en iyi planı bulana kadar. Oyun başlamıştı.

Martie, şehir sınırından beş mil ötede, neonlarla çizilmiş ama henüz ışığı yanmayan dev erkek kovboyla kadm kovboyun dans ederken görüldüğü yol barının parkına Chase Glyson'un Navigator'unu takip ederek girdiğinde, müzik ve içki servisinin başlamasına daha birkaç saat vardı. Yüzlerini bardan öteye, otoyola vererek park ettiler.

Chase, SUV'undan indi ve kiralık Ford'un arka koltuğuna geçti. "İşte, tam karşıda, Bellon-Tockland Enstitüsü."

Enstitü, devasa bir yabani adaçayı arazisinin tam ortasında yaklaşık yirmi dönümlük yer kaplıyordu. İki buçuk metre yüksekliğinde, örme taştan bir duvar tüm araziyi çevreliyordu.

Duvarın ardında normalinden daha korkunç görünen bina, Frank Lloyd Wright'dan, özellikle de ünlü evi Şelale'den esinlenmişti. Ama bu Şelale, susuz olması bir yana, her binanın üstünde kurulduğu toprak parçasına uyum sağlaması gerektiğini düşünen Wright'i çiğnercesine -ve hatta alaya alırcasma- abartılı boyutlardaydı. Hiç değilse on bin metrekarelik, kocaman taş ve sıva yığını, çıplak kıraç

coğrafyayı kucaklamıyordu; bir mimari yapıttan çok kendini doğadan soyutlamış bir gövde gösterisi gibiydi. Bu ancak Hitler'in favori mimarı Albert Speer tarafından yeniden yorumlanmış bir Wright eseri olabilirdi.

"Biraz Gotik," dedi Dusty.

"Orada ne yapıyorlar?" diye sordu Martie. "Dünyanın sonunu mu planlıyorlar?"

Chase güven verici konuşmadı. "Muhtemelen, evet. Ne yaptıklarını anlattıklarında doğrusu hiç anlam veremedim, ama belki siz benim kadar kaim kafalı çıkmazsınız. Araştırma, diyorlar... " Devam ederken, okuduğu bir şeyden alıntı yapıyor olmalıydı: '"Psikoloji ve psikofarmakolojideki son buluşları kullanarak hükümet, iş, kültür çevreleri ve toplumun bütünü için yeni yapısal modeller geliştirmek, ve böylelikle temiz bir çevreye, daha güvenilir bir adalet sistemine, insan potansiyelinin ortaya çıkarılmasına, dünya barışma... "

"Ve en nihayetinde, o pis rock'n roll'un yok edilmesine katkıda bulunmak" diye ekledi Dusty suratını ekşiterek.

"Beyin yıkıyorlar," diye açıkladı Martie.

"Eh," dedi Chase, "sanırım bu konuda sana karşı çıkamam ya da söyleyeceğin hiçbir şeye. Bana kalırsa, orada kaza geçirmiş bir uzaylı gemisi bile olabilir."

"Uzaylıları tercih ederim, hatta canlı insanların tadına bakanları bile," dedi Dusty. "Büyük Birader beni çok daha fazla korkutur."

"Ah, burası devlet dairesi değil," diye temin etti Chase Glyson. "En azından görünür bir bağlantısı yok."

"Peki kim bu herifler?"

"Aslında enstitünün sermayesi ülkenin her yanındaki yirmi iki büyük üniversite ve geniş çaplı altı özel fon tarafından karşılandı ve bu kurumların desteği yanında büyük şirketlerin bağışlanyla da ayakta tutuluyor yıllardır."

"Üniversiteler?" Martie kaşlarını çattı. "Bu içimdeki azgın paranoyayı hayal kırıklığına uğrattı. Büyük Profesör, Büyük Birader kadar ürkünç değil."

"Eğer Kertenkele Lampton'la daha fazla vakit geçirsey-din, böyle düşünmezdin," dedi Dusty.

"Kertenkele Lampton?" diye sordu Chase.

"Dr. Derek Lampton. Üvey babam."

"Dünya barışı için çalıştıklarına göre" dedi Chase, "epey sıkı korunan bir yer olmalı."

Kuzeye doğru elli metre ötede enstitüye giden araçlar bekçi kulübesine bitişik heybetli giriş kapısmda durduruluyordu. Sıranın başındaki her ziyaretçiyle üç üniformalı adam ilgileniyor, hatta birisi sırığın ucundaki açılı aynayla arabanın çevresinde dönerek altını kontrol ediyordu.

"Ne arıyorlar?" diye merak etti Dusty. "Kaçak yolcu, bomba?"

"Belki ikisini birden. Yoğun elektronik güvenlik de var, Los Alamos'dan daha iyi korunuyor olabilir."

"Ama bu iyi bir örnek değil," diye hatırlattı Dusty, "çünkü Çinliler Los Alamos'tan, ellerinde bizim nükleer sırlarımızla, ellerini kollarını sallayarak çıktılar."

Martie söze girdi: "Şu güvenliğe bakılırsa, Çinlilerin

Amerikan barış srrlarmı aşırmalarından korkmamıza gerek yok."

"Ahriman bu binadaydı," dedi Chase. "Kasabada özel işyeri vardı, ama asıl işi buradaydı. Ve Pastore cinayetlerinden sonra kendini kurtarması için ipi çekenler de bu insanlardı."

Martie'nin pek aklı yatmadı buna. "Ama eğer bunlar devlet içinden değilse, nasıl oluyor da polisleri ya da bölge sav-cılannı ve tüm herkesi kendi ezgilerine göre oynatabiliyorlar?"

"Para, işin bir tarafı. Ve bağlantılar. Devlet adamı olmamaları, devletin hiçbir kurumu üzerinde etkili olmadıklarını göstermez.....polis ve basın üzerinde de. Bu herifler Mafya'dan daha güçlü bağlantrlara sahipler, hem de çok daha iyi bir imaj altında."

"Uyuşturucu tezgahlamak, sahte CD üretmek ve kredi-hortumlamak yerine dünya barışı yaratmak."

"Kesinlikle. Ve düşünürsen, devlet içinde yer alsalar bu kadar iyi düzenleri olmazdı. Meclis araştırma komisyonları değil. Cevap verilecek şarlatan politikacrlar değil. Sadece, iyi yarınlar için, iyi işler yapan, iyi insanlar ki böylelikle kimse onlara yakından bakma gereği duymuyor. Orada ne halt ediyorlarsa etsinler, şundan eminim ki, insanların çoğu onların dünyayı kurtaran iyi adamlar olduğuna inanıyor."

"Ama sen inanmıyorsun."

"Ahriman'ın hem aileme yaptıkları, hem de burayla arasındaki sıkı bağ yüzünden. Ama buralarda insanlar enstitüyü hiç düşünmüyorlar. Onlar için hiçbir önemi yok. Düşünseler bile, belli bir sempati hissediyorlar."

"Bellon ve Tockland kim?" diye sordu Martie. "Kornell Bellon, Nathaniel Tockland. Psikoloji dünyasının eski iki duayen profesörü. Yer onlann fikriydi. Bellon birkaç yıl önce öldü. Tockland'ın yetmiş sekizlik emekli kocası bu çekici, zeki, neşeli -ve artık zengin mirasyedi- kadından yaklaşık elli yaş büyüktü. İkisini görseniz,

kadının o herifte ne bulduğunu hayatta anlamazdınız, çünkü yaşlı olduğu kadar somurtkan, sıkıcı ve çirkindi de."

Martie ile Dusty birbirlerine bakıp gözleriyle konuştular: "Haiku." "Veya onun gibi birşey."

Chase devam etti: "Neyse, görseniz iyi olur diye düşündüm. Çünkü, nasıl olur bilmem, ama bir şekilde bu Ahriman'ı açıklar. Ve kime karşı savaştığınız hakkında daha iyi bir fikir verir."

Wright etkisine rağmen, enstitü burada değil de Karpat-larm yüksek yerlerinde, devamlı çakan şimşeklerle -zarar görmek yerine- korunan ve hep sislerle çevrili Baron von Frankenstein'ın kalesinin eteklerinde, kaleye giden yol üzerinde inşa edilse, çevresiyle daha uyumlu olurdu sanki.

Güzel öğle yemeğinden sonra Dr. Ahriman, Rhodeslerin evine doğru uzanmaya ve yangının neler yaptığını görmeye niyetlenmişti. Ancak şimdi Skeet ve Müfettiş Clouseau'nun reenkarne halini kuyruğuna takmışken, o manzaralı rotaya sadık kalmak pek mantıklı değildi.

Hepsi bir yana, tüm günü boş değildi, öğleden sonra ran-devulu hastası vardı. Doğruca, ama yavaşça, Fashion Is-land'daki ofisinin yolunu tuttu.

Pikap aynı otoparkta, Mercedes'ten iki sıra geriye park ettiğinde, pikabın farkında değilmiş gibi yaptı.

14. kattaki dairesi okyanus manzaralıydı, ama önce binanın batı yakasındaki bir kulak-burun-boğaz uzmanının ofisine gitti. Bekleme salonunda otoparka bakan pencereler vardı.

Yazmakla meşgul olan sekreter, pencereye giden Ahriman'a bakmak için kafasını bile kaldırmadı; şüphesiz gelen kişinin diğer cıvık-burunlu, kırmızı gözlü, törpü sesli, rahatsız sandalyelerde

oturan ve eski, bakteri yuvası dergileri okuyan marazlı grupla birlikte bekleyecek başka bir hasta olduğunu düşünmüştü.

Ahriman, gözleriyle kendi Mercedes'ini seçti; sonra hemen beyaz kamp kasalı bej kamyoneti aynmsadı. Korkusuz ikili kamyonetten inmişti. Ayaklannr gerip kollannr çevirerek derin nefes alıyorlar, açıkça avlarının yeniden görünmesine hazırlık yapıyorlardı.

Güzel.

Daireye vardığında sekreteri Jennifer'a perşembe öğle yemeğini, yani çavdar ekmeği ile tofu peynir ve minik lahana tostunu afiyetle yiyip yemediğini sordu. Tadının enfes olduğuna ikna olup -kadın sağlıklı besin manyağıydı; şüphesiz, doğuştan gelen tat alma oranı normal rakamın yarısından bile düşüktü- birkaç dakikalılığma, ofginko bilobayı düzenli ek besin olarak almanın gerekliliği ile ilgilenmiş gibi yaptıktan sonra ofisine kapattı kendini.

Kahya Cedric Hawthorne'a telefon etti ve koleksiyonunda en göze çarpan arabayı -1959 Chevrolet El Camino- ofisinin bulunduğu binanın otoparkına ikinci kapıdan girip bırakmasını istedi. Anahtarı da sağ arka çamurluğun altındaki manyetik kutuya koyacaktı. Cedric'in karısı başka bir arabayla peşinden gelebilir ve onu eve geri bırakabilirdi.

"Ha, bir de kar maskesi getir," diye ekledi doktor. "Şoför koltuğunun altına koyarsın."

Cedric neden kar maskesi istendiğini sormadı. Onun işi soru sormak değildi. Bu alanda sıkı bir eğitim almıştı. Çok sıkı bir eğitim. "Evet, elbette efendim, bir kar maskesi."

Silahı zaten vardı.

Sonunda nasıl bir strateji izleyeceğine karar vermişti.

Oyunun parçaları yerine oturmuştu artık.

Az sonra, 05am zamanı.

66

Çiftlik evinin başlıca özelliği, zamanla aşınmış Meksika karosundan döşemeler ve kavak latilla kakmalannı ayıran açık uigalarla kaplı tavanlardı. Ana odalarda, aromatik ateş-ler-hafif koku çam kozalakları birkaç servi dalından yayılıyordu- zevkle yontulmuş kerpiç şöminelerde çıtırdıyordu. Kumaş koltuk ve kanepeler dışındaki tüm masalar, sandalyeler ve vitrinler, Stickley mobilya taklidi WPA-dönemi parçalarıydı ve ayakaltı olan her yer, zarif Navaho kilimleriyle kaplıydı -ölümlerin yaşandığı oda hariç.

Burada ateş yanmıyordu. Tek parça dışında bütün mobilyalar çıkarılıp satılmıştı. Yer çıplaktı.

İnce soluk ışık perdesiz pencereyi delip geçiyordu; duvarlardan soğuk yayılmaktaydı. Martie arada bir, gözünün ucuyla, sanki tamamen saydam bir gölgenin sessizce geçtiğini ve soluk ışığı perdelediğini görür gibi oluyor, ama doğrudan baktığında ortada hiçbir şey göremiyordu; ışık katı ve kesintisizdi. Elbette, burada, görülmeyen varlıklara inanmak oldukça kolaydı.

Odanın ortasında çubuklu arkalığıyla ahşap bir sandalye duruyordu. Belki de vaat ettiği rahatsızlık yüzünden özellikle seçilmişti. Bazı keşişler rahatlığın meditasyon ve duaya odaklanma kabiliyetini azalttığına inanırdı.

"Her hafta birkaç kez burada otururum," dedi Bernardo Pastore, "çoğunlukla on veya on beş dakika... ama bazen saatlerce."

Sesi kalırı ve hafif peltekti. Kelimeler ağzında bilyeler gibiydi, ama sabırla cilaladıktan sonra çıkarıyordu onları.

Dusty, hantal konuşmayı net almak için, sabit mikrofonlu kayıt cihazını çiftlik sahibine doğru tuttu.

Bernardo Pastore'nin revizyona uğramış yeni yüzünün sağ yanı ifadeden yoksundu, sinirler onarılamayacak şekilde hasar görmüştü. Sağ çene kemiği ve çenesinin bir kısmı metal plakalar, teller, cerrahi vidalar, silikon parçalar ve kemik aşılan yardımıyla yerine getirilebilmişti. Sonuç makul seviyede işlevseldi, ama bir estetik zafer sayılmazdı.

"İlk yıl," dedi Bernardo, "bu sandalyede çok zaman geçirdim, böyle bir şeyin nasıl olabildiğini, nasıl başımıza geldiğini anlamaya çalışarak.

Oğlunu öldüren silah sesini duyup odaya koştuğunda kansı Fiona'nın yakın mesafeden sıktığı iki kurşunla vurulmuştu. İlki omzuna isabet etmiş, ikincisi çenesini parçalamıştı.

"Bir süre sonra, anlamaya çalışmak saçma geldi. Kara büyü değilse bile, onun kadar etkili bir şeydi. Bu sıralar, burada oturup onları düşünüyorum, onları sevdiğimi bilsinler istiyorum, karıma onu suçlamadığımı söylüyorum; çünkü biliyorum ki yaptığı şey benim için olduğu kadar onun için de bir sırdı. Bunun doğru olduğuna eminim. Doğru olmalı."

Yaşaması, cenahlara göre, tüm ihtimalleri altüst etmişti. Çenesini parçalayan deli kurşun alt çeneye çarparak mucizevi şekilde yukanya sapmış, mastoid boyunca ilerlemiş ve şakaktaki dış şahdamar arterine zarar vermeden -ki aksi durumda tıbbi müdahaleden çok önce ölürdü- elmacık köprüsünden dışarı çıkmıştı.

"Dion'u benim sevdiğim kadar severdi ve notundaki tüm ithamlar, ona ve Dion'a yaptıklarımdan bahseden şeyler, hepsi yalandı. Hem tüm o şeyleri yapmış olsam ve karım intihara meyilli olsa bile, bir çocuğu, kendi çocuğunu ya da bir başkasını öldürecek türden bir kadın değildi."

İki kez vurulan Pastore, yaz gecesine açılan pencerenin yanındaki uzun şifoniyere kapaklanmıştı.

"Ve oradaydı, dışarıda dikiliyor, yüzündeki rezilin rezili ifadeyle bize bakıyordu. Sırıtıyordu; yüzü heyecandan ter içinde kalmıştı. Gözleri parlıyordu."

"Ahriman'ı kastediyorsunuz," diye açıkladı Dusty kayıt cihazına.

"Dr. Mark Ahriman," diye onayladı Pastore. "Sırada neyin olduğunu bilerek duruyordu orada, sanki ölümlere bilet almıştı, en ön sıradan. Gözlerindeki ifadeyi kelimelerle anlatamam. Ama eğer hayatta iyilikten çok kötülük yaptıysam ve bu dünyada yaptıklanmızm hesabını vereceğimiz bir yer varsa, şüphesiz ona benzer gözleri yine göreceğim."

Bir süre suskun kaldı, artık yalın ışık dışında her şeye kapalı olan pencereye baktı. "Sonra yere yığıldım."

Yerde, yüzünün zarar görmemiş yanı üstünde yatarken, bir gelip bir giden görüş açısında karısının kendini vuruşunu ve bir iki adım öteye düşüşünü seyretmişti.

"Sakindi, çok tuhaf biçimde sakindi. Sanki ne yaptığının farkında bile değildi. Tereddüt yok, gözyaşı yok."

Kan kaybeden, acı içinde kıvranan Bernardo Pastore, bir dakikadan diğerine, bilincini kah kaybediyor kah yakalıyordu, ama kendine geldiği her kısa anda komodindeki telefona doğru sürüklüyordu kendini.

"Dışanda, başlangıçta gecenin uzak derinliklerinden, ama sonra gittikçe yakından gelen kurt seslerini duyabiliyordum. Ahriman hâlâ pencerede miydi bilmiyorum, ama sanının gitmişti ve kan kokusunu alan kır kurtlarının pencereden dalmasından korkuyordum. Tek başlanna çekingen yaratıklardır... ama sürü halinde pek öyle olmazlar."

Telefona uzanıp yere çekmiş, kabarmış boğazı ve dağılmış yüzüyle yan anlaşılır kelimelerle işkence çekerek yardım istemişti.

"Sonra, birileri gelene kadar öleceğimi sanarak bekledim. Ve böylesi daha iyi olurdu. Belki en iyisi bu olurdu. Fiona ve Diane gittikten sonra, yaşamayı fazla önemsemiyordum. Sadece iki şey yüzünden salmadım kendimi. Dr. Ahri-man'ın bu işle bağlantısı çözülmeli, gözler önüne serilmeliy-di. Adalet istiyordum. Ve ikincisi... ölmeye hazır olsam bile, kır kurtlarının sanki yokuş aşağı koşan tavşanlarmışız gibi benimle ve ailemle beslenmelerini istemiyordum."

Ulumaların bu denli yüksek tonda gelmesi gösteriyordu ki yabani kurt sürüsü pencerenin altmda toplanmıştı. Ön pençeleri eşiği tırmalıyordu. Hırlayan burunlarını cama dayamışlardı.

Pastore gücünü iyiden iyiye kaybettiği ve kafası gittikçe sersemlediği için bunların içeri girmenin yollarını arayan kurtlar olmadığım, daha önce New Mexico'da hiç görülmemiş, gecenin içindeki bir kapıdan geçerek Başka diyardan gelmiş yaratıklar olduğunu düşünmüştü. Ahriman'ın ruhani kardeşleri ki gözleri doktorun gözlerinden bile daha tuhaf. Cama dayanmaları taze etle beslenmeye hevesli olmalarından değil, üç yitik ruha duydukları Aaçlıktan ileri gelmekteydi.

Doktorun gün içindeki tek hastası, internet-tahvil IPOla-rında dört yıl içinde yarım milyar dolar kazanan bir adamın otuz iki yaşındaki karısıydı.

Çekici bir kadm olmasına rağmen, onu hasta olarak kabul etmesinin nedeni güzelliği değildi. Ona karşı cinsel istek duymuyordu, çünkü daha ilk gelişinde bile, rastgele uygulanan elektrik şoklardan ve labirentinde yapılan sürekli değişikliklerden aylarca eziyet çeken bir laboratuar faresi kadar nevrotikti zaten.

Ahriman'ı ancak kusursuz ve sağlıklı, yani kaybedecek her şeyi olan kadınlar azdırırdı.

Hastanın sonsuz serveti de belirleyici olmamıştı. Çünkü hiç servet fakirliği çekmeyen doktor, paranın yönlendirdiği kişilere karşı küçümsemeden başka bir şey hissetmezdi. En güzel iş, daima, verdiği katıksız zevk için yapılan işti.

Adam karısını aceleyle Ahriman'ın ellerine bıraktıysa, karısının durumuna üzüldüğü için değil, Birleşik Devletler Senatosu'na girmeye niyetlendiği için yapmıştı bunu. Siyasi kariyerini delilik sınırında eksantrik patlamalar yapan bir eşin tehlikeye atacağını düşünüyordu ki aslında bu pek gerçekçi değildi, zira böylesi patlamalar, tüm siyasi yelpazede, hem politikacılar hem de eşleri için yıllarca bir zımba teli işlevi görürdü ve seçimlerde çok küçük negatif etkileri olurdu. Üstelik, herif ölü kurbağa kadar can sıkıcıydı ve bizzat kendi tavırları oy hak etmiyordu.

Doktor onu hasta olarak kabul etti çünkü hastalığı ilgisini çekmişti. Bu kadın gelecekteki oyunlar için ilginç malzemeler sunan özgün bir fobiye sürükleniyordu durmadan. Ayrıca, takıntı ve fobiler üzerine kurulu yeni kitabında, kesin olmayan ismiyle Korkma. Çünkü Senin Yanındayım'da -ki yine de gizlilik nedeniyle bu ismi kullanmıyordu- bu vakayı kullanmak istiyordu.

Müstakbel senatörün karısı epeydir bir aktöre, Keanu Reeves'e takmıştı. Keanu fotoğraflarına, Keanu'yla ilgili makalelere ve Keanu filmlerinin eleştirilerine ayırdığı bir düzine koleksiyon defteri vardı. Hiçbir eleştiri Keanu'nun filmografı-sini onun kadar iyi yansıtamazdı, çünkü kırk kişilik ev sinemasının konforunda, dev ekranda, her filmini en az yirmi kere seyretmişti; hatta bir keresinde, uykusuzluk ve aşın dozda Dennis Hopper yüzünden kendinden geçene kadar, Spe-ed'ı tekrar tekrar seyretmek için aralıksız kırk sekiz saatini harcamıştı orada. Daha geçenlerde, iki yüz bin dolarlık, altın ve

elmas işlemeli, sipariş üzerine arkasına Keanu'ya Hastayım kelimelerinin kazındığı, kalp şeklinde bir Cartier kolye ucu satın almıştı.

Bu ilan-ı aşk, hastanın kendisinin de anlamadığı nedenler yüzünden, aniden ters tepiverdi. Keanu'nun karanlık bir yüzü olduğundan kuşkulandı. Sanki Keanu kadının ilgisini fark etmiş, ama bundan pek hoşlanmamıştı. Sanki kadını gözlemek için insanlar kiralıyordu. Sanki sonra bizzat kendisi gözetlemeye başlamıştı. Telefon çaldığında ve karşı taraf konuşmadan kapattığında ya da, Pardon, yanlış numara dediğinde, arayan kesinlikle Keanu'ydu ona göre. Bir zamanlar onun yüzüne tapardı; oysa şimdi dehşete düşüyordu. Yatak odasındaki tüm koleksiyon defterlerini ve fotoğraflan parçalayıp yaktı; çünkü Keanu'nun yerinden bile kıpırdamadan fotoğraflan sayesinde kendisini gözetlediğine kendini inandırmıştı. Gerçekten, aktörün yüzünü görünce panik atak geçiriyordu artık. Son filminin reklamına denk gelmek korkusuyla televizyon seyredemez olmuştu. Çoğu dergiyi okumaya cesaret edemiyordu, çünkü bir sayfayı çevirdiğinde kendisine bakan Keanu'ya rastlayabilirdi; ismini okuyunca bile dehşete düşüyordu ki güvenli saydığı sürekli yayın listesi içinde Dış Siyaset Dergisi ve Böbrek Diyalizindeki Gelişmeler gibi tıp yayınları dışında fazla bir şey yoktu.

Dr. Ahriman, hastasının, bu vakalarda her zaman rastlandığı üzere, fobi tam anlamıyla yerleştiği zaman Keanu Reeves tarafından her yerde takip edildiğini ve tecavüze uğradığını iddia edeceğini biliyordu. Daha sonra, ya dengeyi bulacak ve Susan Jagger'in agorafobiyle yaptığı gibi sınırlı bir yaşam sürmeyi öğrenecekti, ya da katıksız psikoza gömülüp belki iyi bir kurumda en azından kısa dönemli bir tedavi görecekti.

Uyuşturucu tedavisi böyle hastalar için umut vericiydi, ama doktor bu kez geleneksel yöntemlerle iyileştirmek niyetinde değildi.

Sonunda, kadını üç seanslık programlamadan geçirdi, onu kontrol amacıyla değil, sadece Keanu'dan korkmaması talimatını vermek için. Böylece, analitik becerilerini ve terapi dehasını yücelteceği yeni kitabında bu mucizevi tedaviye kocaman bir bölüm ayıracak, aslında hiç gerçekleşmemiş detaylı bir terapi hikâyesi uyduracaktı.

Beynini yıkamaya henüz başlamamıştı, zira fobinin törpülenmesi biraz daha zaman alacaktı. Düzenli olarak bir süre daha acı çekmeliydi ki hem iyileşme hikâyesi daha iyi olsun, hem de sağlığına kavuşan kadın daha fazla minnet duysun. Hatta kadın, düzgün oynatılırsa, kitabı yayınlandığında Oprah'dat*' doktorla birlikte boy göstermeye bile razı edilebilirdi.

Şimdi, alçak masanın ardındaki tekli koltukta oturarak, karşısındaki kadının Bay Reeves'in Machiavelli tarzı entrikaları hakkında ateşle palavra sıkmasmı dinliyordu; not alma

(*) Oprah VVinfrey: ABD'li ünlü talkshow programcısı, (r.n.) zahmeti yoktu, çünkü gizli bir kayıt cihazıyla kendi kışkırtıcı sorularını ve hastasının monologunu kaydetmekteydi.

Doktor, her zamanki yaramazlığıyla, Başkan’ın burnuna saldırmayı bekleyen aktör Keanu Reeves olsaydı ne matrak olurdu, diye düşündü. Haberi duyduğunda bu hastanın yaşayacağı dehşeti hayal etti ki kader Keanu'nun yoluna ondan önce devlet başkanını çıkarmamış olsaydı, katledilen burnun kendi güzel burnu olacağından kesinlikle şüphesi olmazdı.

Ya, işte. Eğer evrensel çalışmaların arkasında bir parça espri anlayışı varsa bile, hiçbiri doktordaki kadar fazla değildi.

"Doktor, beni dinlemiyorsunuz."

"Ama dinliyorum," diye temin etti doktor.

"Hayır, koyun sayıyorsunuz, ve ben bu uçuk saat ücretlerini siz hayallere daim diye ödemiyorum," dedi sertçe.

Sadece beş kısa yıl önce bu kadın ve sıkıcı kocası, Big Mac yanında kızarmış patateslerinin parasını ödeyemeyecek durumdayken, sanki sonsuz servet içinde doğmuş gibi bu-yurgan ve ilgi bekleyici olmuşlardı. Aslında, onun Keanu deliliği ve tava yüzlü sıkıcı kocasının oy sandığında delice kendini kanıtlama ihtiyacı, paraya aniden kavuşmalarından, az çabayla çok kazanmanın sinsi suçluluk duygusundan ve dile getiremedikleri bir korkudan, haydan gelenin huya gitmesi korkusundan kaynaklanıyordu.

"Burada bir hasta ihtilafı yaşamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu kadın, beklenmedik bir endişeyle.

"Affedersiniz?"

"Gizli hasta ihtilafı? K-K-Keanu'yu taramıyorsunuz, değil mi doktor?"

"Hayır, hayır. Tabi ki tanımıyorum."

"Onunla aranızda bir bağlantı olması etik açıdan çok yanlış olur. Çok. Sizin etikdışı eylemlerde bulunmayacağınızı nasıl bilebilirim? Sonuçta sizi ne kadar tanıyabilirim ki?"

Doktor, omuz kılıfından Taurus PT-11 I'i çıkarmak ve bu sonradan görme salağa iyi bir ders vermek yerine, sağlam cazibesini takındı ve tatlı bir dille konuşarak kuruntulu laf kalabalığına devam etmesi için ikna etti onu.

Duvar saati, kadım Keanu-cinli dünyasına göndermesi için yarım saatten az vakti kaldığını gösteriyordu. Sonra Skeet Caufield ve kırmızı yüzlü adamla ilgilenebilirdi.

Meksika karolarının parlaklığı yer yer aşınıp yok olmuştu.

"Oralarda kan lekeleri görürdüm," diye açıkladı Bernardo Pastore. "Ben hastanedeyken, arkadaşlar odayı temizlemişler, mobilyaları atmışlar, hepsini. Döndüğümde leke falan kalmamıştı... ama yine de

gördüm onları. Bir yıl boyunca her gün biraz fırçaladım. Kurtulmaya çalıştığım şey kan lekesi değildi. Kederdi. Bunu fark ettikten sonra fırçalamayı bıraktım."

Yoğun bakım ünitesindeki ilk birkaç gün, arada bir kendine gelerek, hayatta kalmaya çabalamıştı; yaraları ve kötü parçalanmış yüzü, tamamen ayık olduğu zamanlarda bile, konuşmasını engelliyordu. Bu yüzden, Ahriman'ı suçlamaya başardığında, psikiyatr tanıklı bir hikâye uydurmaya vakit bulabilmişti.

Pastore, yatak odası penceresine gitti ve gözlerini dışan-ya, çiftliğe çevirdi. "İşte burada gördüm onu. Tam burada, içeri bakıyordu. Vurulduktan sonra gördüğüm bir hayal değildi ama onlar böyle olduğunu iddia ettiler."

Çiftlik sahibinin yanma giderek kayıt cihazını ona yaklaştıran Dusty, "Ve size inanan hiç kimse olmadı mı?"

"Birkaç kişi. Ama yalnızca biri işe yaradı. Bir polis. Ahri-man'ın suç esnasında nerede olduğunu araştmyordu ve belki bir yerlere ulaşacaktr, yoksa parmaklannı öyle zalimce kurnazlardı. Bu dosyayı kapattmp başka bir olaya verdiler."

"Bizimle konuşur mu dersiniz?"

'Tabii. Bunca yıl sonra, sanmm konuşur. Arayıp sizden bahsederim."

"Bu akşama ayarlayabilirseniz iyi olur. Sanmm Chase Glyson yarın bizi eski Küçük Tavşan öğrencilerinden birine götürecek."

"Yaptığınız hiçbir şey işe yaramaz," dedi Pastore. Sanki çiftliğe değil de geleceğe ya da geçmişe dikmişti gözlerini. "Ahriman bir şekilde dokunulmazdır."

"Göreceğiz."

Penceredeki ince gri toz tabakasında filtre edilen soluk ışığa rağmen, Pastore'nin sağ yüzündeki derin yara izleri kıpkırmızıydı.

Sanki Martie'nin bakışlarını hisseden çiftlik sahibi ona doğru döndü. "Kabuslannıza gireceğim, bayan."

"Böyle şeyler beni etkilemez. Yüzünüzü sevdim, Bay Pastore. İçinde dürüstlük var. Üstelik, eğer Ahriman'la karşılaş-tıysanız, artık ondan başkası giremez kabuslannıza."

Pastore yüzünü yeniden yaklaşan akşama dönerek "Doğru söze ne denir, değil mi?" dedi.

Dusty kayıt cihazını kaptattı.

"Artık bu yaraların çoğunu kapatabilirler," dedi Bernardo Pastore. "Aynca çene kemiği için daha fazla ameliyat olmamı istiyorlar. Çizgiyi yok edeceklerine söz verdiler. Ama bundan sonra iyi görünmeyi önemsemeli miyim?"

Ne Dusty ne de Martie bir şey söyleyebildi. Çiftlik sahibi kırkbeş yaşından fazla değildi, önünde daha nice yıllar vardı ama kimse bu müstakbel yılları istemesini sağlayamazdı, kendisi hariç hiç kimse.

Jennifer, ofisten üç kilometre ötede yaşıyordu. İyi veya kötü havalarda işe yürüyerek gidip gelirdi; çünkü kesilme peynir, fasulye lahanası ve ginko biloba kadar, yürümek de sağlık diyetinin bir parçasıydı. Doktor ondan yağ değişimi ve rot-balans ayan için arabasını Mercedes servisine götürüp brrakmasmı rica etti. "Sonra servis aracıyla seni evine bırakırlar."

"Ah, sorun değil," dedi kadın, "eve yürüyerek giderim."

"Ama yaklaşık on dört kilometre."

"Sahi mi? Çok güzel."

"Peki yağmur yağarsa?"

"Hava tahmini değişti. Yağmur yarın, bugün değil. Ama siz eve nasıl gideceksiniz?"

"Barnes and Noble'a'*) gidip bir şeyler bakacağım, sonra erken bir içki için bir arkadaşla buluşacağım," diye uydurdu. "O beni eve bırakır." Kol saatine baktı. "Erken kapatırsın... mesela onbeş dakika diyelim. Böylece, on dört kilometre yü-rüsen bile, zamanında evde olursun. Gider kasasından otuz dolar al; akşam yemeği için o sevdiğin yere -Green Acres, değil mi?- uğrarsın istersen."

"Gördüğüm en düşünceli insansınız," dedi kadın.

Bej pikaptaki çocukların göremeyeceği yerden, yani ön kapıdan çıkmak ve binayı dolanıp ikinci çıkıştaki otoparkta kendini bekleyen 1959 Chevrolet El Camino'suna ulaşmak için on beş dakika yeterliydi.

Koşu pistleri ve padoklar bomboştu; yaklaşan fırtına öncesi tüm atlar sıcak ahırlarına çekilmişlerdi.

Kiralık arabanın yanında dururken, kerpiç çiftlik evi ilk geldiklerindeki kadar egzotik ve romantik gelmedi Martie'ye. New Mexico mimarisinin her özelliğini yansıtan bina çölün ortasından bir sihirle yükselmişti sanki; ama şimdi yosunlu toprak duvarlar ancak çamur kadar romantikti ve ev yükselmiyor da doğduğu toprağa doğru öylesine batıyor, gömülüyor, eriyordu ki sonunda hiç varolmamış gibi kaybolacaktı ortadan, aşkı ve mutluluğu bu duvarlar içinde tatmış hane halkıyla birlikte.

Martie, çiftlik dışına doğru direksiyon sallarken "Neyle uğraştığımızı merak ediyorum?" dedi Dusty. "Kim şu Ahriman... bildiğimiz şeyler dışında."

"Kastettiğin sadece onu koruyan enstitüyle neden ve nasıl bağlantısı olduğu değil, değil mi?"

"Hayır." Sesi kısılmıştı, yumuşak ve ciddi bir tonda, sanki kutsal şeylerden bahsediyormuş gibi. "Kim bu adam, açık ve kolay cevapların ötesinde?"

(*) ABD'deki bir büyük kitap mağazası, (r.n.)

"Closterman'a göre bir psikopat. Bir narsist." Ama Dusty'nin aradığı kelimelerin bunlar olmadığını biliyordu.

Çiflikten şase anayola uzanan, baştaki masa-düzlüğün-deki araziyi geçtikten sonra bir dizi tepeyi aşan, şahsi çakıl yol bir buçuk kilometre uzunluğundaydı. Soğuk alçıtaşı rengi gökyüzü altında, akşam aydınlığının bu son saatinde, koyu yeşil adaçayı gümüşten yapraklarla bezenmişti sanki. Savrukotları, bu soluksuz havada, tarih öncesi behemotlarm toprağa gömülü, yuvarlak kemiklerini andıran kaya oluşumları kadar hareketsizdi.

"Eğer Ahriman şimdi çölde yürümeye başlasa," dedi Dusty, "binlerce çıngıraklı yılan kovuklarından çıkıp kedi yavruları kadar uysalca takip eder mi onu?"

"Beni ürkütme, bebeğim."

Martie henüz Ahriman'ı, silah sesinin hemen ardından, vahşi kurtların gelmesine aldırmadan, hatta bu yırtıcı hayvanların ortasında sanki sürünün şerefkonuğu olmayı ısrarla dayatıp haketmiş bir edayla, Dion Pastore'nin yatak odası penceresinde duruşunu, bozkır kurtlan boğazlanndan derin hmltılar çıkartıp her yandan sürgüyü dişlemeye çalıştıkları sırada onun yüzünü cama dayayıp ağır kan kokusunu içine çekmesini hayal etmekte zorluk çekmiyordu.

Çakıl yolun bir tepenin etrafını dolaşıp yukarı doğru sert bir kavis çizdiği yerde, polisin yüksek-hızlı kovalamacalarda hedefin yakalanması zora girince başvurduğu türden bir çivi hattı bırakılmıştı.

Martie bunu çok geç gördü. Frene bastığında ön lastikler patlamıştı bile.

Direksiyon elinin altında gidip geldi. Kontrol için mücadele veriyordu.

Omurgasr krnlmca kendinden geçen bir yılan gibi çmgır-dayarak Ford'un alt aksamını baştan ayağa süpüren çivi hattı, sonunda dişlerini geçireceği yeni lastiklere ulaştı. Arka tekerlekler de patladı.

Dört tarafıyla yere yapışan araç gevşek çakıl üzerinde ufak parçalar savurarak derin tekerlek izleri bulunan yokuştan aşağı değil de buz üzerinde kayşaydı, Martie direksiyon kontrolünü bu kadar kaybetmezdi herhalde. Araba yolda yan döndü.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı ki söylemesine pek gerek yoktu.

Ve yol çukuru.

Araba sarsıldı, yan yattı, bir süre denge tereddütü yaşadıktan sonra yuvarlandı.

Martie iki takla dese de üç takla bile atmış olabilirlerdi, çünkü yuvarlanarak ve sürünerek garip şekilde tembelce düşerken, yolun kenarından geniş kuru bir bayıra doğru yer değiştirirken taklaları saymak yapılacak ilk iş değildi. Ön cam patladı. Arabanın her yanından gacır-gucur sesler çıktıktan sonra nihayet düzlükte tepetaklak durdular.

67

Martie, tuz koklamasına gerek kalmadan, benzinin keskin pis kokusuyla şoktan sıyrıldı. Üstelik bir yerlerden lıkır lıkır döküldüğünü de işitiyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedi Dusty; emniyet kemeriyle mücadele ederken iki taraflı küfürler sallıyordu, çünkü ya kemer kilit mekanizması açılmıyordu, ya da ona basamayacak kadar yönünü şaşırmıştı.

Emniyet kemerinde tepetaklak bağlı halde, yukarıda, döşemede duran ayaklarına bakan Martie de biraz şaşırmıştı yönünü. "Şimdi gelirler."

"Silah," dedi Dusty birden.

Tabanca el çantasmdaydı, ama çanta artık koltuğun kal-çasıyla kapı arasında kalan bölümünde değildi.

İçgüdüleri zemine bakmasını söyledi, ama şimdi zemin yukarıdaydı. Çanta yukarıya düşemezdi ya.

Martie titreyen parmaklarıyla kemer kilidini buldu, sıkışmış inatçı kemerden sıyrıldı ve tavana bıraktı kendini.

Sesler. Yakın değil, ama yaklaşıyor.

Yuvası üzerine bahse girerdi ki bunlar kurtarmak için seyirten ilkyardım ekibi değildi.

Dusty kemerin serbest bıraktığı kadar zorlayıp yılanbalı-ğı gibi tavana sindi. "Nerede?"

"Bilmiyorum." Sesi hırıltılı çıkmıştı, çünkü benzin kokusu nefes almayı gittikçe güçleştiriyordu.

Ters dönmüş arabada kasvetli bir loşluk vardı. Dışarıda, buluta boğulmuş gökyüzüne akşam hâkim oluyordu. Darmadağın olmuş ön çerçeve, bayırın tabanını kaplayan savru-kotları ve diğer çalılarla dolmuştu; bu taraftan neredeyse hiç ışık gelmiyordu.

"İşte!" dedi Dusty.

Daha Dusty göstermeden önce Martie arka camın yanındaki çantayı gördü ve tavanda kannüstü süründü.

Çanta açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Yolu üstündeki pudriyer, tarak, ruj ve diğer nesneleri süpürüp silahın ağırlığını taşıyan çantayı yakaladı.

Çakıl yoldan yokuş aşağı inen adamların harekete geçirdiği küçük taşlar arabanın parçalanmış alt takımlarından içeriye döküldü.

Marti, önce ayakları göreceğini düşünerek yere gömülmüş yan camlardan önce sola, sonra sağa baktı.

Hangi taraftan geldiklerini önceden anlamak için sessiz kalmaya gayret ederek ayak seslerini dinledi, ancak öksürmek zorunda kaldı; çünkü hava benzin buharıyla ağırlaşmıştı. Dusty de öksürdü, boğazını temizlemesindeki çaresizlik yuvarlanan kayaların gümbürtüsünden daha ürkütücüydü.

Pıt-pıt, pıt-pıt -kalbinin sesi değildi; çünkü kalbi güm-güm atıyordu- pıt-pıt, pıt-pıtve ardından başka bir ıslaklık diğer taraftan damlamaya başladı, Martie yerinden sıçrayarak arabanın altına çevirdi bakışlarını. Zemin döşemesinden benzin çiseliyordu.

Martie boynunu büküp arkasına bakınca tersyüz olmuş Ford'un dört beş yerinden daha benzin damladığını gördü. Damlalar ortamdaki azıcık ışığı yakalıyor ve düşerken inci gibi parlıyordu.

Dusty'nin yüzü. Durumun umutsuzluğunun farkında, faltaşı gibi açılmış gözler.

Boğucu buhar Martie'nin gözlerinden yaşlar getirdi; yüzü bulanıklaşan kocasının dudaklarından 'Ben onlarla konuşmaya başlamadan önce net olarak görmezsen ateş etme' cümlesinin çıktığını duydu.

Elinin tersiyle yaşlı gözlerini sildi ve en yakındaki pencerede iki kovboy çizmesi ayrımsadı; bükülmüş, dik kafalı kapıyı birisi çekiştirmeye başlamıştı.

Mor-üzüm renginde 59 Chevrolet El Camino'nun özgün tasarımı gayet şıktı; kromla kaplanmış, içi dolu, pancurlu kaput; yumuşak hatlı, tek parça tamponlar; hoş silindirik çerçeveli kasa; havalandırmalı ağır üst plaka; üzerindeki yükü taşıyan McGaughly Classic Chevy tarzı düşük aks.

Dr. Ahriman, ofis binasının arkasındaki otopark çıkış kapısını gören bir yerde, park halindeki arabasında, direksiyonun başında bekliyordu.

Şoför koltuğunun altında bir kar maskesi vardı. Motoru çalıştırmadan önce kontrol etmişti. Çok güzel, güvenilir Ced-ric.

Sol kol altındaki kılıfında duran mini-9 milimetrelik tabancanın ağırlığı en ufak bir rahatsızlık vermiyordu. Hatta tatlı, sıcak hafifliği hissediliyordu. Bam, bam, artık ölüsünüz.

Derken, Mercedes içindeki Jennifer göründü, memura sadece merhaba demek için otopark geçiş kulübesinde durdu, çünkü arabanın ön camında aylık geçiş pulu vardı zaten. Sonra şeritli bariyer kalktı ve caddedeki trafik lambalarına kadar ilerledi.

Pikap kulübede sert bir fren yaptı; antenler şiddetle sallandı.

Jennifer sola dönüp caddeye girdi.

İki telaşlı dedektif, para alışverişi esnasında kulübede zaman kaybetme hatasına düşünce, hızlı bir çıkış yapamadılar. Caddeye

ulaştıklarında Mercedes blokların sonundaki sokaktan sola dönüyordu ve onu gözden kaçırmak üzereydiler.

Doktor, gerçek av yerine sadece Jennifer'ı gören Skeet ile ahbabının, otoparkta doktorun yeniden görünmesini ya da susuzluktan ölmeyi -artık hangisi daha erken olursa- beklemelerinden korkmuştu. Belki otopark ücreti konusunda tamamen hazırlıksızdılar, çünkü içinde hedefleri olmadıktan sonra arabanın peşine düşmenin bilgeliğini tartışmaktaydılar. Ama sonunda yemi yutmuşlardı işte, doktorun beklediği gibi.

Doktor onları takip etmedi. Jennifer'in nereye gittiğini biliyordu ve Mercedes servisine kendi rotasından ulaşacaktı, bir veya iki kestirme yol kullanarak.

El Camino, 9.5:1 lik küçük-blok Chevy 350 motorla besleniyordu. Doktor, Newport Beach boyunca bir gözüyle trafik polislerini gözleyerek ve yoldan geçmeye cüret eden yayaları uyarmak için elini devamlı kornada tutarak hız yapmayı severdi.

Mercedes servisinin karşısına park etti ve yaklaşık beş dakika Mercedes'le pikabın görünmesini bekledi. Jennifer doğrudan bir servis bölümüne girerken kamyonet, caddenin ilerisinde, El Camino'dan birkaç araba öteye park etti.

Kamp kasası, pikabın arka pencere görüşünü tamamen engellediği için, ne Skeet ne de macera arkadaşı arkalarında kimin parkettiğini kolayca fark edebilirdi. Caddeyi taramak için dikiz aynalarını kullanabilirlerdi, ama Ahriman'a göre, kendilerini gözü pek izleme takımı olarak gördüklerinden, bizzat kendilerinin de izlenebilecekleri ihtimalini akıllarından bile geçirmezlerdi.

Kompakt, özel yapım, düz kabzalı Colt, Martie'nin belinden süzüldü ve sahibinin beklediğinden bile kolayca, kalça üzerinde sıcak bir yer buldu kendine .

Bükülen metalin çıkardığı gıcırtılı seslerle şoför kapısı zorlanıp açılırken, kazağını silahın üstüne çekti ve tüvit ceketini düzeltti.

Bir adam, dışarı çıkmalarım emretti.

Ciddi şekilde buhar solumuş ciğerleri temiz hava için çıldırırken, arabanın tavanında karın üstü emekleyerek kapıya ve temiz havaya doğru ilerledi. Adamın biri sol kolunu kavradı, ayakları içerde kalana kadar asıldı, sonra sarsarak sır tından çekip bir kenara fırlattı. Martie sendeledi ve yarısı kum, yansı adaçayı budaklanyla kaplı toprağa kapaklandı.

Hemen silaha davranmadı, çünkü hâlâ güçlükle nefes alıyordu ve gözyaşlanyla yarı kör gibiydi. Boğazı kuru ve sıcak, ağzının içi buruk kokuyla dolu. Burun delikleri kavruluyordu. Benzin buharı sinüslerine kadar tüm yolda kıvran-dmcı, şu anda bir baş ağnsmm zonkladığı göz çukurlannda ise yakıcı etkiler bırakmıştı. Dusty'nin arabadan çıkanlışmı ve kendisi gibi yere atılışını işitti.

İkisi de düştükleri yerde oturmaktaydılar; büyük titrek nefesler alıyorlar, ama ciğerleri tam faydalanamadan aşın-temiz havadan boğulup patlarcasına geri veriyorlardı nefeslerini.

Martie'nin sulu gözleri bulanmış ve her şeyi bulandırmıştı; yine de biri, görünüşe göre elinde silah tutarak onları gözleyen, diğeri tepetaklak arabanın etrafında dönen iki adamı aynmsadı. İri adamlar. Kara giysiler. Yüzleri şimdilik belirgin değil.

Bir şeyler yüzüne çarpıyordu. Sivrisinek. Sivrisinek bulutlan. Ama soğuk. Sivrisinek değil, kar. Kar yağmaya başlamıştı.

Saçlarından çekilip bir an önce ayakta durmaya zorlandığında, normal değilse de daha kolay nefes alıyordu ve gözleri kuruduğu için görüşü netleşmişti.

"Haydi, haydi," diye sabırsızca homurdandı yabancı heriflerden biri. "Eğer bizi yavaşlatırsan, beynini uçurup burada bırakmm seni."

Martie tehditi ciddiye aldı ve arabanın yuvarlandığı hafif bayırdan yukarı ürmanmaya başladı.

Jennifer, Mercedes servisinden yürüyerek çıkıp caddenin karşısında belirdiğinde, av köpekleri afalladı. Onu külüstür arabasının içindeyken takip etmeye hazırlanmışlardı, ama ne zom Skeet ne de ablak suratlı arkadaşı uzun süreli yaya takibi yapacak durumda değildi.

Daha da kötüsü, Jennifer cehennem tazısı gibi yürüyordu ve yarım düzine girişken sigorta satıcısı çevresini sarmıştı. Kafası dik, omuzları geride, göğüsleri ilerde, sallanan kalçalarla, soğuk akşam vaktinde sanki güneş batmadan önce Nevada sınırına varmaya niyetli bir kadın gibi arşınlıyordu caddeyi.

Üzerinde ofiste giydiği pantolon-takım vardı, ama ayaklarına yüksek topuk yerine Rockpost'un en iyi yürüme ayakkabısını giymişti. Taşıma ihtiyacı duyduğu her şey bel çantasında emniyetteydi ve böylece elleri serbest kalıyordu; kollarını Olimpik yürüme yarışçısı gibi ritimle sallıyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı; kaldırımı akşam yemeğine doğru hışımla adımlarken, ardındaki at kuyruğu hoşça hopluyordu.

El Camino'nun camları hafif koyuydu ve Jennifer bu arabaya aşina değildi. Caddenin karşısında arabayı geçerken doktordan tarafa bakmadı bile. Köşeyi döndü, hâlâ görüş alanında kalarak uzun ama hafifyokuşu tırmanmaya başladı.

Hop, hop, hop: At kuyruğu. Gerilmiş kalça yuvarlakları fındık kırabilecek kadar sıkı görünüyordu.

Dedektifler birbirlerine el kol hareketleriyle birşeyler anlatarak kaldmmdan ayrıldılar, sert bir U-dönüşü yaptılar, bir kez bile bakmadan El Camino'nun yanından geçtiler ve ileride yeniden kaldmma yanaşıp durdular.

Birkaç yüz metre yukanda, bir somaki kavşakta, Jennifer sağa döndü. Batıya yöneldi.

Görüş alanından çıkmak üzereyken, pikap peşinden gitti.

Makul bir aradan sonra doktor pikabı takip etti.

Tuhaf kamyonet Jennifer'in yüz metre kadar gerisinde, yol banketinde yeniden durdu.

Önlerindeki yol belki bir mil boyunca yokuş yukan devam ediyordu ve zehir hafiyelerin Jennifer'i zirveye ulaşana kadar sadece gözleriyle izleyecekleri, sonra peşine düşüp iyice yaklaşacakları ve bir süreliğine tekrar yürümesini seyredecekleri açıkça belli oluyordu.

Alfalfa filizlerinin hazırlandığı yemek kabesi Green Acres yaklaşık dört mil ötedeydi; Ahriman, pikabı duruş-kalkışlar-la takip etmek için hiçbir neden göremedi. Kamyoneti ve Jennifer'i sollayıp restorana yöneldi.

İki amatör dedektif doktoru epey eğlendiriyordu: Akılsız ve kostümsüz Sherlock ve Watson. Sevimli aptallıkları kendine has bir cazibe veriyordu onlara. Neredeyse onları öldürmek zorunda kalmak yerine, bu sıradışı donuk akşama renk katmak için etrafında iki evcil maymun gibi gezdirmeyi dileyecekti.

Tabi ki, insan yaşamına bir aracıyla değil de kendi elleriyle son vermeyeli uzun zaman olmuştu ve deyim yerindeyse, ellerini ıslatacağı anı iple çekiyordu.

Yünlü gökyüzünden kırpılan parlak tüyler rüzgârsız alacakaranlıkta aşağıya süzülüyordu; her adaçayı topluluğu ve buz tutmuş tüm savrukotlan kendilerine çoktan beyaz kazak örmeye başlamıştı.

Bayırın tepesine vardıklarında Martie'nin görüşü tamamen açıktı ve nefesi zorlanıyor, ama dinmiyordu. Hâlâ benzin buharının acılrğmı tükürmesine rağmen tıkanması geçmişti.

Çiftlik yolunda gece mavisi, kapıları açık, motoru çalrşrr durumda, egsozundan buğular tüten bir BMW vardı. Tekerleklere ağır kar yağışına karşı zincir takılmıştı.

Martie bayırdan aşağı, hurdaya dönmüş Ford'a bakıp patlamasını diledi. Bu sakin ve açık arazide ses sekiz yüz kilometre ötedeki çiftlik evinden bile duyulurdu; hiç değilse, Bernardo Pastore pencereden rastgele bakarken tepenin ardında işaret fişeği gibi parlayan alev kızıllığını görürdü.

Yalan umutlar; kendisi de farkındaydı.

Bu ölü aydınlıkta bile, Martie iki haydutun uzun şarşör-lü makinalı tabanca taşıdığını aynmsadı. Bu silahlar hakkında pek bir şey bilmiyordu; dokunmatik silahlar olmalan, rezil nişancılann elinde bile ölüm kusmalan, hele ne yaptıklanni bilen insanların elinde tam bir ölüm makinesine dönüştükleri dışmda tabi.

İkisi de, kolonlama labaratuvannda, meşhur canilerin genetik şifreleriyle imal edilmiş gibiydi. Kar elbiseleri içinde iyi görünümlü, temiz tıraşlı ve neredeyse canayakm görünmelerine rağmen, vinç kablosundan daha ince bir boğazlama teline geçit vermeyecek denli kaim boyunları ve yanan bir ahırdan atları sırtlayıp çıkaracak kadar geniş omuzlarıyla son derece ürkütücüydüler.

Sarı saçlı olanı BMW'nin bagajını açıp Dusty'ye içine girmesini emretti. "Ve sakın aptalca bir şey yapma, çıkarken ingiliz anahtanyla üzerime gelme mesela, yoksa daha onu sal-layamadan delik deşik ederim seni."

Dusty, Martie'ye baktı, ama ikisi de bunun Colt'u çekmek için iyi bir zaman olmadığını biliyordu. Üzerlerine çevrilmiş iki otomatik

tabanca varken olmaz. Avantajları gizli tabanca değil, verecekleri ani şaşkınlık olacaktı; boktan bir avantaj, ama yine de avantaj.

Gecikmeye sinirlenen sarışın hemen seyirtti, Dusty'nin bacaklarına aşağıdan bir tekme savurdu ve yere yıktı onu. "Bagaja gir!" diye bağırdı.

Dusty, Martie'yi onlarla yalnız bırakmaya isteksizdi ama itaat etmekten başka çaresi olmadığı için ayağa kalktı ve arabanın bagajına bindi.

Martie kocasının yanlamaya uzanmasını, acılı yüzüyle dışarıya bakmasını seyretti. Bulvar gazetelerinde Mafya hikayeleriyle ilişkilendirilen kurban pozuydu bu; fotoğraftaki tek eksik, donuk ölü bakışları ve kandı.

Kar sanki kefen örüyormuş gibi, ilk önce, Dusty'nin kaşlarını ve kirpiklerini argaçla kapatarak bagajın içine ilmekleniyordu.

Onu bir daha göremeyeceği duygusu içini kararttı. Sarışın bagajı kapatıp kilitteki anahtarı çevirdi. Sonra dolanıp şoför koltuğuna yürüdü ve direksiyonun başına geçti.

Diğer adam, Martie'yi arka koltuğa iteledi ve peşinden kendisi de içeri süzülüp arkadaşının arkasına oturdu.

İki haydut, atletlere özgü dirilikle hareket ediyordu, ama yüzlerinde yıpranmış kaslardan eser yoktu. Yarasız, taze ciltli, yüksek kaşlı, düzgün elmacık kemikli, asortik burunlu ve yuvarlak çeneli bu adamlardan birini anne-babasıyla tanıştırmak üzere bir kız evine götürse ne harçlığından olurdu, ne de çeyizinde bir çaydanlıkla yetinmek durumunda kalırdı. O denli birbirlerine benziyorlardı ki, ana klon yapılarında sadece saç rengi -koyu san, bakır kızılı- ve kişisel üsluplar farklılaşmış gibiydi.

Sarışın olanı daha asabiydi. Dusty'nin bagaja girmekte tereddüt etmesine hâlâ kızarak arabayı vitese taktı, gazı kök-leyip

tekerleklere alt aksamı çakıl taşlarıyla dövdüren bir patinaj yaptırdı. Sekiz yüz metre ötedeki anayola doğru Pastore Çiftliği'nden uzaklaştılar.

Kızılkafa kaşlarını kaldırıp Martie'ye gülümserken 'onunla iş yapmak bazen dert oluyor' demek istedi sanki.

Otomatik tabancayı apış arasından zemine doğrultmuş şekilde tek elinde tutuyordu. Martie'nin karşılık verme ihtimalini pek umursamıyor gibiydi.

Sahiden de Martie ne silahı elinden bıraktırabilir, ne de etkisiz hale getirebilecek bir yumruk atabilirdi. Hızlı ve güçlü yapısına bakılırsa, bir dirsek darbesiyle Martie'nin soluk borusunu ezebilir veya yüzünü cama yapıştırabilirdi.

Güler Yüzlü Bob'un yanmda olmasına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duydu; ister ete-kemiğe bürünmüş halde, ister ruhuyla. Ve elinde yangın baltasıyla birlikte.

Güneye, otoyola gittiklerini sanmıştı. Ama daha dört yüz metre geçmeden çiftlik yolundan sapıp adaçayı, deli-bakla ve kaktüslerin arasından, düzleşmiş zemin olmasa hiç de yola benzemeyen, tekerlek izli bir patikaya girdiler ve doğuya yöneldiler.

Haritadan aklında kalanlara göre -ve Santa Fe'den buraya gelirken izlediği yol manzarasına bakılırsa- bu yönde kırsal arazi dışında hiçbir şey yoktu.

Kar şelalesi, pulcuklann köpüklü Niagara'sı uzun farlara geçit vermiyordu. Belki ileride bir şehir beklemekteydi onlan. Martie, bir metropol umut etmek yerine, isimsiz mezarlarla dolu bir ölüm tarlası getirdi gözünün önüne.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, zira ikisinin de kaygılı sorular beklediğini düşünmüştü.

"Aşıklar geçitine," dedi şoför. Dikiz aynasından korkuyu görmek için bakan gözleri Martie'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Siz kimsiniz?"

"Biz? Biz geleceğiz," dedi şoför.

Arka koltuktaki adam arkadaşının dramatik cevabıyla alay edercesine gülümseyip yine kaşlarını kaldırdı.

BMW çiftlik yolundaki kadar hızlı gitmiyorsa da, arazi yapısına göre epey hızlı sayılırdı. Derin bir çukura girdiklerinde araba hopladı. Benzin deposuyla susturucu yere sürterek çukurdan çıkarken yine hopladıklarmda, hem Martie hem de kızılkafa, emniyet kemeri takmadıkları için öne doğru havalandılar. Bu Martie'ye aradığı fırsatı verdi. Elini arkasına attı ve sağ elini montla kazağının altına daldırdı. Herkes oraya buraya sallanırken silahı kemerinden çekti. Araba düze çıktığında, Martie silahı yanma, koltuğun üstüne, uyluğuna dayalı şekilde, düğmeleri iliklenmemiş montunun içine gizledi. Kendi vücudu da kızılkafanın Colt'u görmesini engelliyordu zaten.

Şoförün silahı yanındaki boş koltukta, ulaşabileceği mesafede duruyor olmalıydı. Martie'nin yanındaki Kızılkafa, namlusu yere dönük silahının kabzasını dizlerinin arasında, sağ elinde tutuyordu hâlâ.

Hareket. Akıl ve ahlaki perspektifle beslenen hareket. Cinayet ahlaki değildi elbette, ama kendini savunmak için öldürmek öyleydi.

Ama şimdi uygun zaman değil.

Zamanlama. Zamanlama bale ve silahlı çatışmada aynı oranda önemliydi.

Bu sözü bir yerden duymuştu. Ne yazık ki, atış poligonuna yapüğı onca ziyarete rağmen, insan formundaki kâğıt silüetlerden başka

hedeflere ateş etmediği için, ne bale ne de silahlı çatışma hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bundan yakanızı kurtaramazsınız," dedi. Çaresizlik içinde olduğuna daha fazla inanmaları için, sesindeki dehşeti duymalarını istemişti.

Şoför eğlenmiş göründü. Arkadaşına dönüp sesine alaycı bir şüphe ürpertisi katarak konuştu: "Zachaıy, bundan yakayı kurtarır mıyız?"

"Tabii," diye cevap verdi kızılkafa. Yeniden kaşlarını kaldırıp omuz silkti.

"Zachaıy," dedi şoför, "böyle bir operasyona ne deriz biz?" "Sıradan süpür-ve-çöpe at," diye cevapladı Zachary. "Duydun mu, bayan? Sıradan kelimesinde vurgu var. Hiç önemli değil. Parkta yürüyüş. Bir parça kek."

"Biliyor musun, Kevin, bence," dedi Zachaıy, "vurgu sü-pür kelimesinde."

Kevin güldü. "Bayan, süpürülecek şey sen olduğun için ve kocanla ikinizi çöpe atacağamız için doğal olarak sizi ilgilendiriyor. Ama bizi pek ilgilendirmiyor, değil mi, Zachaıy?"

"Doğru."

"Ve polisler için de öyle olacak. Ona nereye gittiğini söyle, Zachaıy."

"Orgazmo Şehrine, benimle birlikte."

"Adamım, saplantılı ama kıyak herifsin. Peki Orgazmo Şehrinden sonra?"

"Bir kızılderili kuyusunun dibine," dedi Zachary Mar-tie'ye, "ve dipteki suda ne kadar daha aşağıya gideceğini Tanrı bilir."

"Üçyüz yıldan fazladır orada hiç kızılderili yaşamıyor, yani kuyu kullanılmıyor," diye açıkladı Kevin.

"Kimsenin içme suyunu pisletmek istemiyoruz," dedi Zachaıy, "federal suçtur bu."

"Cesetlerinizi kimse bulamayacak. Kazadan sonra muhtemelen çöle yürüdünüz, kayboldunuz ve fırtınada donarak can verdiniz."

Arabanın hızı kesildiğinde, kar içinde iki yanda ürkünç şekiller belirdi. Farla aydınlanan, sisteki hayalet gemiler gibi parlayarak geçen, alçak, dalgalı, soluk şekillenmeler. Çatısız harabeler. Uzun süre önce terkedilmiş, istifli taş ve kerpiç duvarlı bina kırıntıları.

Kevin frene basıp arabayı durdurduğunda, Martie Zac-hary'ye dönüp 45'lik Colt'u öyle bir dürttü ki adamın yüzü acıyla buruştu. Gözlerinde korkusuz ve merhametsiz, ama kesinlikle aptal olmayan bir adam okunuyordu. Tek kelime etmeden apış arasında tuttuğu silahı elinden yere bıraktı. "Vay?"

Şoför dikiz aynasından arkaya baktığında Martie ona seslendi: "Arkana yaslan ve ellerini koltuk başına koy serseri."

Kevin tereddüt etti.

"Hemen şimdi," diye bağırdı Martie, "bu moronu vurup senin kafanı uçurmadan önce, ellerini koltuğun başında görmek istiyorum."

Kevin ön koltuktaki makinalıya doğru hamle ederken sağ omzu hafifçe düştü.

"ELLERİNİ BAŞININ ÜSTÜNE KOY, ŞİMDİ, SENİ PİÇ!" diye kükredi Martie. Sesinin bir süzme-psikotik gibi çıkmasına şaşırdı, arada bir sert görünen bir kadm gibi değil, hakikaten deli biri gibi ve aslında o anda muhtemelen sahiden delirmiş, ham korku yüzünden süzme bir psikotik olmuştu.

Yeniden dik oturan Kevin, ellerini geriye atıp koltuğu yakaladı.

Böğrüne tabanca dayalı Zachaıy zaten kıpırdayamazdı, zira o daha davranamadan Martie tetiği çekiverirdi.

"O uçaktan indiğinizde yanınızda bagajlardan başka bir şey yoktu," dedi Kevin.

"Kapa çeneni Düşünüyorum." Martie kimseyi öldürmek istemiyordu, böyle insan müsveddelerini bile, eğer mümkünse tabi.

Ama böyle bir imkân var mıydı? Hiçbir şey denemelerine fırsat vermeden nasıl arabadan çıkar ve diğerlerini de dışarı çıkartırdı?

Kevin rahat bırakmadı onu. "Bagajlardan başka hiçbir şey, öyleyse silahı nereden buldun?"

Gözlenecek iki kişi. Çıkıştaki tüm hareketler. Dengesizlik ve hassaslık saniyeleri.

"Silahı nereden buldun?" diye ısrar etti Kevin.

"Arkadaşının kıçından çıkarttım. Şimdi kapa çeneni!"

Sol taraftan çıksa bir bakıma ikisinden birine sırtını dönmüş olacaktı. Hoş değil.

Öyleyse yolcu tarafından gerilemeye kolay bir çıkış. Silahı Zachary'nin karnında tutmaya devam ederek onu kendisiyle birlikte dışarı çekmek.

Silecekler artık çalışmadığından, kar ön cama ince bir örtü sermeye başlamıştı. Süzülen taneler Martie'nin başım döndürdü.

Dışarıya bakma.

Zachary'nin gözleriyle karşılaştı.

Adam onun kararsızlığını anlamıştı.

Neredeyse bakışlarını kaçıracaktı ki bunun tehlikeli olacağını düşündü ve Colt'un namlusunu herifin böğrüne iyice bastırıp göz temasını kırdı.

"Belki gerçek silah değildir?" dedi Kevin. "Belki plastiktir."

"Gerçek," diye hemen aydınlattı Zachary.

Arabadan gerilemeye çıkmanın riskli olduğunu hissetti. Kapı eşiğine takılabilir veya bizzat kapıya çarpabilirdi. Düşebilirdi.

"Siz sadece boktan boyacılarsınız," dedi Kevin.

"Video-oyun yapımcısıyım."

"Ne?"

"Boyacı olan kocamdır."

Hem dışarı çıktıktan sonra, karnında silah dayalı Zachary peşinden gelirken, açık kapıyı vücuduyla kaplayacak ve Kevin'i görmesini engelleyecekti. Yapılacak en mantıklı şey, açık avantajı varken ikisini de vurmaktı. Bob, ahlak ile akıl kafa kafaya tokuştuğunda ne yapılması gerektiğini söylememişti.

"Leydinin bundan sonrası için bir fikri olduğunu sanmıyorum," dedi Zachary ortağına.

"Belki açmaza girdik burada," diye karşılık verdi Kevin. Hareket. Eğer onun zalimce davranmayacağını hissederlerse, kendileri yapardı bunu. Düşün. Düşün.

68

Sıvı dolu cam kürede bir kış manzarası sabitlenmişti: Eski Kızılderili harabelerinin yumuşak ve yuvarlak hatları, gümüşi adaçayları, gece-mavisi BMW, içinde iki adamla bir kadm, bagajda görünmeyen bir adam -iki çöpçü ve iki çöp-ve hiçbir şey kımıldamıyor; herkes ve her şey Big Bangt*' öncesindeki boş evren kadar durgun, kar hariç, sanki küre bir devin elinde sallamyormuşçasma yağan rüzgârsız tipi, kutup kışlarına özgü bembeyaz güzel taneler hariç.

"Zachaıy," diye seslendi sonunda Martie, "yüzünü benden çevirmeden sol elinle kapıyı aç. Kevin, ellerini koltuktan indirme."

Zachaıy kapıyı zorladı. "Kilitli."

"Kilidi aç," dedi Martie.

"Yapamam. Çocuk emniyet kilidi bu. Kevin önden açmak zorunda."

"Kevin, kilit tuşu nerede?"

"Torpido gözünde."

Eğer kilit tuşuna basmasına izin verirse yan koltukta durduğu şüphe götürmeyen makinalı tüfeğinden birkaç karış mesafe uzakta olacaktı.

"Ellerini koltuk başından oynatma, Kevin."

"Ne tür video oyunları yapıyorsun?" Kevin, Martie'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

(*) Büyük Patlama; evrenin yaradılışı, (r.n.)

Onu duymazlıktan gelen Martie, "Çakın var mı, Zachary?" diye sordu.

"Çakı mı? Hayır."

"Çok kötü. Eğer ani bir refleks gösterecek kadar ileri gidersen, bağırsaklarından iki kurşun çıkarmak için bir bıçağa ihtiyacın olacak da; çünkü gerçek bir doktora gösterecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Arka koltukta boylu boyunca geriye doğru kayarken silahı kızılkafanın üstünde tutmaya devam etti. Aslında namluyu adamın bağrına sert şekilde bastırmayı sürdürseydi daha tehditkâr olurdu.

"Merak ediyorsanız söyleyeyim," dedi adama, "bu silah çift-darbeli değildir. Tek darbelidir. Üç kiloluk direnç vermez. Sadece bir buçuk kilo, gevşek ve kolay, geri tepme yok. Yani kurşunlar hedeften sapmaz."

Arkada otururken ön tarafı göremediğinden koltukta doğrulup ayaklarını gerip destek alarak bacaklarını yarı çö-meli vaziyette büktü, sağ omuzu ön koltuğun arkasına dayalı şekilde Zachaıy'ye doğru çevirdi kendini. Beceriksizce. Aptalca. Tehlikeli derecede beceriksizce. Ama hem silahı Zac-haıy'nin üzerinde tutup hem de elini torpido gözüne doğru uzatmakta olan Kevin'i göz takibine alması için daha iyi bir yol düşünememişti.

Ön koltuğa uzanmaya cesaret edemiyordu. Dengesini kaybedip Zachaıy üzerindeki kontrolünü yitirebilirdi.

İki Ore ve bir Hobbit arabanın birinde kilitli kalmıştı. Üçünün birden hayatta kalma şansı ne kadardı? Çok zayıf.

Ya Hobbit kazanıp oyunda bir sonraki bölüme geçecek ya da oyun bitecekti.

Ön koltuğa göz atmak için yüzünü Zachary'den çevirmek zorunda kalacağından, onu sadece göz ucuyla kontrol edebilirdi. "Bir kımıldama sesi, gözüme ilişecek en ufak hareket olursa ölürsün."

"Ben senin yerinde olsaydım kendimi çoktan öldürmüştüm," dedi Zachaıy.

"Evet, eh, ben sen değilim, bok kafalı. Akim varsa doğru dur ve hayatta kalma şansın olduğu için Tanrı'ya şükret."

Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki kabına sığmıyordu. Bu iyi işte. Beyne daha fazla kan. Berrak düşünebilme.

Başını çevirdi ve eğilip ön koltuğa baktı. Tahmin ettiği gibi Kevin'in otomatik tabancası yolcu koltuğunda, hemen uzanabileceği mesafedeydi. Büyük şarjör. Otuz kurşun.

'Tamam, Kevin, sağ elinle dikkatle kilidi aç, dikkatle kelimesinde vurgu var, sonra ellerini yeniden koltuğun başına kaldır."

"Gerilme ve yok yere harcama beni," dedi Kevin.

"Gergin değilim," diye karşılık verdi Martie. Sesindeki sakinliğe şaşırdı; çünkü dışı değilse bile, içi tümüyle titriyordu, baykuş kanatlarının gölgesindeki bir tarla faresi gibi.

"Sadece söylediğini yapacağım." Kevin sağ elini yavaşça arkasından aldı. Martie çabucak Zachary'ye gözledi. Adam, öyle yapması söylenmediği halde -ki söylenmeliydi- ellerini yüzünün hizasında yukarıya kaldırmıştı. Martie'yi kışkırtmak istemiyordu. Yeniden ön koltuğa çevirdi yüzünü.

Kevin elini kilit tuşuna doğru havada yüzdürürken, "Ben Carmageddon oynamayı severim. O oyunu biliyor musun?"

"Sana Kingpin'de bir rol vereceğim."

"Hey, o da sağlam aksiyondur."

"Şimdi ağır ol."

Kevin çubuklu tuşa bastı.

Bundan sonra olacakları iki adam aralarında telepatiyle planlamıştı sanki.

Kilitler bir ses sinyaliyle birlikte açıldı.

Aynı anda, Zachary arka kapıyı açıp dışarı yuvarlandı ve Martie gözünün ucuyla onun yuvarlanırken yerdeki makina-lı tabancasını kepçelediğini fark etti.

Martie, uzaklaşan kızılkafanın ardından iki el silah sıktı ve en azından birinin hedefi bulduğunu hissetti. Bu sırada Kevin yanındaki yolcu koltuğuna yatıp silahını almıştı.

İkinci patlamanın sesi arabanın duvarlarında top gülleleri gibi çınlarken, Martie kendini yere atıp Kevin'in görüş alanından çıktı, sonra Colt'u ön koltuğun arkasına dayayıp, döşeme üzerinde yatay bir hat boyunca seri şekilde bir-iki-üç-dört el ateş etti. Kurşunların tüm o dolgu ve destek maddelerini delip geçtiğinden emin olamadı.

Artık önden ve üstten saldırıya açıktı. Kevin'in koltuğun diğer yarandan ateşle karşılık vermesini ve ıskalamamak için otuz kurşunu boşaltmasını hiçbir şey engelleyemezdi. Eğer vurulmadıysa, kolktuktan doğrulup üstten saldırma ihtimali de vardı.

Açık kapıdan da Zachaıy'nin diğer tabancayla saldırışına maruz kalabilirdi. Böyle duramazdı. Kaç, kaç. Koltuğa sıktığı dördüncü kurşunla beraber emniyet için can atıyordu.

Arkasındaki kapıdan gerilemeye çıkarak vakit kaybetmeye cesaret edemediği için, Zachary'nin açtığı kapıdan, yedi patlarlı tabancasında kalan tek kurşunla belki bir yaylım ateşinin ortasına doğru fırladı.

Yaylım ateşi açılmadı. Zachary -bana göre, vurgu süpür kelimesinde- onun çıkmasını beklemiyordu. Ölmemişse de, vurulmuş ve yere serilmişti. Dayanıklı hayvan, geniş sırtında en azından bir, ama muhtemelen iki kurşunla elleri ve dizleri üzerinde çırpmıyordu.

Martie onun sürünerek ulaşmaya çalışüğı şeye baktı. Tabancası. Yere yıkılırken elinden düşürmüştü. Karla kaplı toprak üzerinde yaklaşık on adım ötesine uçmuştu silah.

Pazar dersleri ve uygarlık konularını unutup, şu anda sadece can havliyle kalbinde yükselen barbarlık duygusuna uyarak, kaburgalarına bir tekme savurduğunda adam acıyla domuz gibi homurdandı, Martie'yi yakalamak için hamle yaptı, ama sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki görüş, açısı bile her atışta şekilleri bulanıklaştiran bir nabız gibi seyriyordu. Boğazı korkudan düğümlenmişti. Soluduğu hava sanki kar külçeleri gibi ciğerlerine iniyor ve dışarı çıkarken kesikleşi-yordu. Kayarak Zachary'yi geçip makinalı silaha seyirtti. Arkasından gelecek kurşunların güçlü etkisiyle ayaklarının yerden kesilmesini ve yere devrilmeyi bekleyerek aldı silahı yerden.

Dusty, BMWde kilitli kalmıştı. Umutsuzca onun ismini haykırıyordu. Bagaj kapağından tepinme sesleri gelmekteydi.

Hâlâ hayatta kaldığına şaşırarak Colt'u yere attı. Maki-nalıyı iki eliyle tutarak döndü, karlı karanlığa gözlerini kısarak baktı ve bir hedef aradı, ama Kevin orada değildi. Şoför kapısı kapalıydı. İçeride kimse görünmüyordu.

Belki ön koltukta ölüp kalmıştı.

Belki de ölmemişti.

Kış havasında en ufak bir ışık yoktu. Artık alçıtaşı rengi kaybolmuştu. Kül rengiydi şimdi ve doğuda tam bir kurum siyahı. Yağan kar soluk dünyadan çok daha aydınlıktı, sanki ışık yağmuru gibi; gün ışığından son arta kalanlarda teslim oluyor ve sabırsız gecenin hizmetine giriyordu.

Arabanın farları altında incileşen kar, göz oyunları oynuyor ve az ötede birtakım gölgeler hareket ediyormuş izlenimi yaratıyordu ki aslında hareket eden gölge falan yoktu.

Tanrı vergisi bir içgüdüyle, Martie tek dizinin üstüne çöküp hedef küçülterek aralıksız ve dimdik inen kar, kar, kar dışında herhangi bir hareketi kolladı.

Zachary yüzüstü kıpırtısız yatıyordu. Ölü? Baygın? Ölü numarası? En iyisi bir gözle onu da kontrol etmek.

Bagajdaki Dusty hâlâ ona sesleniyordu ve artık arka koltuğa doğru var gücüyle tekmeler savurmaktaydı.

"Sessiz ol!" diye bağırdı. "Ben iyiyim. Sus. Birini devirdim, belki ikisini de. Sessiz ol ki duyabileyim."

Dusty hemen sustu. O sırada dörtnala koşan kalbinden çıkan gümbürtülere rağmen Martie arabanın boşta çalıştığını fark etti. Saat gibi motor. Güçlü, etkili susturucu: Yalnızca yumuşak, kısık uırn-tırn-uırn.

Bununla birlikte, eğer Kevin arabanın önünde yaralı yatıyorsa, ondan gelecek sesleri perdeleyecek kadar gürültülüydü. Kirpiklerinde biriken kar şeritlerini silerek çömeldiği yerden yavaşça kalktı, gözlerini kısarak arabayı inceledi ve ön yolcu kapısının açık olduğunu ayrımsadı. Daha önce fark etmemişti bunu. Yaralı veya değil, Kevin arabadan çıkmıştı ve hareket halindeydi.

Green Acres'a hiçbir şeyden kuşkulanmayan Jennifer ile Bayan Jane Marple'ın iki salak yeğeninden önce gelen Dr. Ahriman,

kendisini akşam yemeğine kadar idare edecek bir şeyler atıştırmak üzere restorana gitti. Akşam yemeğini, olayların gidişatına göre, gecenin geç saatlerine kadar ertelemesi gerekebilirdi.

Mısır koçanı biçimindeki dekor bütün duyu organlarını sarstı, sanki birisi parlak refleks çekiciyle beyninin ön kısmına vurmuş gibi hissetti kendini. Meşe yer döşemesi. Ekoseli döşemeler. Çizgili perdeler. Bölmeleri birbirlerinden ayırmak için kullanılmış ve buğday destelerini, mısır koçanlarını, çalı fasulyeleri, havuçları, brokolileri ve cömert toprak ananın sunduğu diğer armağanları tasvir eden korkunç vitraylar. Mavi renkli mama önlüğü şeklinde kesilmiş etek pantolonlar, kırmızı-beyaz ekoseli gömlekler giymiş, başlarında takkeden biraz daha büyük şapkalar bulunan garson kızları gördüğünde bir an için oradan kaçmayı düşündü

Kasa önünde mönüye bakarken, elindeki mönünün, o güne kadar incelemiş olduğu otopsi fotoğraflarından çok daha dehşet verici olduğunu düşünüyordu. Bu kadar korkunç yemekler yapan bir restoranın bir ay içinde batması gerektiğini düşünüyordu fakat o saatte bile restoran kalabalıktı. Müşteriler, kızarmış yanaklarını üzerine yoğurt dökülmüş yeşil salatayla, dumanı tüten etsiz çorbayla, omletle ve kızarmış kepekli ekmekle, turbalık kadar iştah açıcı vejeteıyan hamburgeriyle ve patates püresiyle doldurmuşlardı.

Şok olmuş bir vaziyette, garson kadına, restoranın bu anlamsız şeye neden mantıklı bir çözüm bulmadığını sormak istedi. Müşterileri bir yere toplayıp yemeklerim yere koyarak, onlann möleyerek ve meleyerek çıplak ayakla otlamalanna izin verebilirlerdi.

Bu mönüdeki herhangi bir yemeği yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih ederek, doktor, dikkatini kasanın yanındaki ambalajlı kurabiyelere yöneltti. Üzerlerine yerleştirilen bir kâğıda el yazısıyla, EV YAPIMI VE TOPTAN SATIŞ yazılmıştı. Ravent-elmalı gevrekler.

Hayır. Soya yağıyla yapılmış acıbadem kurabiyeleri. Hayır. Havuçlu zencefilli tatlı bisküviler. Hayır. Dördüncünün görüntüsünden çok etkilenmişti ve onların çikolatalı kurabiye değil de keçiboynuzu parçalarından, keçi sütünden ve çavdar unundan yapılmış bisküviler olduğunu fark ettiğinde cüzdanını çıkartmıştı bile.

Kurutulmuş meyvelerin arkasındaki cam bölümde bulunan bir sepetin içindeki selofana sarılmış kurabiyeleri utangaç bir biçimde göstererek "Elimizde bunlar davar," dedi kadın. "Pek satılmıyorlar. Bundan sonra yeni sipariş vermeyeceğiz." Sepeti uzatırken, içinde pornografik video varmış gibi kızardı. "Çikolatalı hindistan cevizli kurabiyeler."

Ahriman şüpheyle "Gerçek çikolata ve gerçek hindistan cevizi mi?" diye sordu.

"Evet ama sizi temin ederim, içinde tereyağı, margarin ya da hidrojenle işlenmiş katı bitki yağı yok."

"Ne olursa olsun bunlann hepsini alacağım," dedi.

"Ama burada sadece dokuz tane var."

"Peki dokuzunu da verin," dedi. Kurabiyeleri alıp bir an önce gitmek istediği için parayı tezgahın üzerine koydu. "Ve lütfen elinizde olanlann en kalitelisinden bir şişe elma suyu."

Çikolatalı hindistan cevizli kurabiyelerin tanesi üç dolardı ama garson kadın onlardan kurtulduğu için o kadar rahatlamıştı ki, doktordan sadece on sekiz dolar aldı. Doktor, El Camino'suna dakikalar önce hayal ettiğinden çok daha neşeli bir biçimde döndü.

Ahriman, hem park yeri girişini hem de Green Acres'in ön kapısını görebilecek şekilde durmuştu. Jennifer hızlı adımlarla yaklaştığında doktor, sürücü koltuğuna oturmuş ikinci kurabiyesini yiyordu. Adımları, uzun ve yorucu yolculuğa başladığı andaki kadar

hızlı ve uzundu; kollan, gücünden hiçbir şey kaybetmemiş gibi sallanıyordu. At kuyruğu sevimli bir şekilde iki yana gidip geliyordu. Sanki hiç terlememiş gibi görünüyordu. Green Acres'e doğru yürüdü. Gözleri parlıyordu ve en iyi hayvan pisliğinin üzerine oturmak için can attığı belliydi.

Karavan şeklindeki yaşlı kamyonetin egzozundan mavi dumanlar çıkararak Jennifer'i yakından izliyordu ve bir tavşanın izini süren hastalıklı bir tilki kadar dikkat çekiyordu. At kuyruklu av, Green Acres'in kapısını açıp sıkı kalçalarını içeri soktuğu anda araba da park yerine girdi. Doktorun arabasının yanma park etti. Doktor onlann bu kadar yaklaşacağını tahmin etmemişti ama kafasına Carmen Miranda muz şapkası giyip Rose Parade şamandırasında otursa bile onla-nn kendisini fark etmeyeceğinden emindi.

Birkaç dakika beklediler. Seçeneklerini tartıştıktan belliydi. Sonra kırmızı yüzlü adam kamyonetten indi, gerindi ve Skeet'i orada tek başına bırakarak Green Acres'e girdi.

Belki de Jennifer'ın büraya geliş nedeninin, doktorla buluşmak ve kepek lapası kaseleri ve buharda pişirilmiş kabak porsiyonları arasında romantik bir yemek yemek olduğunu düşünüyorlardı.

Ahriman, kamyonete yürümeyi, Skeet'in kapısını açmayı ve Dr. Yen Lo ile ona ulaşmayı düşündü. Eğer işe yararsa, Skeet'i El Camino'ya götürüp, diğer adam gelmeden önce onunla birlikte uzaklaşabilirdi.

Fakat jöle kıvamındaki uyuşturucu bağımlısı beyni yüzünden Skeet'i programlamak her zaman mümkün olmuyordu ve eğer bu seferki denemesinde başanlı olmazsa turta suratlı arkadaşı onu iş üstünde yakalayabilirdi.

Kamyonete doğru yürüyüp Skeet'i vurması da imkânsızdı; çünkü havanın kararmaya başlamasıyla bir sürü müşteri arabalarıyla

restoranın park yerine giriyordu. Gurme olsa da olmasa da, tanık yine tanıktı.

Kırmızı suratlı adam restorandan çıktı ve kamyonete geri döndü. Yaklaşık iki dakika sonra, hem arkadaşı hem de Skeet, Green Acres'in içine girdi. Anlaşılan, bir yandan bir şeyler atıştırırken bir yanda da Jennifer'i izleyeceklerdi.

Doktor, tenha bir yerde her iki adamı da öldürüp sonra da kendisine yaraşır bir akşam yemeği yemeyi umuyor ve heyecanı gittikçe artıyordu. İhtiyacı olsun ya da olmasın, sadece eğlenmek için şaıjördeki on kurşunun tamamını kullanmayı planlıyordu.

Yağacağı düşünülen yağmur yağmamıştı ve şimdi bulutlar alacakaranlıkta birbirlerinden uzaklaşıyor ve geceyi yıldızlara bırakıyordu. Bu da doktoru memnun etti. Yıldızlan seviyordu. Bir zamanlar astronot olma hayalleri kurardı.

İçinde bulunduğu mükemmel ruh halini tehdit eden şeyi fark ettiğinde üçüncü kurabiyesini yiyordu. Park yerinin doğusundaki sıralardan birinde, boyalı camlan, geleneksel kaputu ve parlak titanyum jantlarıyla güzel bir beyaz RollsRoyce duruyordu. Bir Rolls-Royce'a sahip olacak kadar zengin ve bu aracı tercih edecek kadar zarif birinin akşam yemeği için Green Acres'i seçmesine çok şaşırmıştı; tabi eğer o kişi buraya silah zoruyla getirilmediyse.

Bu kültür gittikçe daha fazla yozlaşıyordu. Kapitalizm sayesinde insanlann serveti o kadar çok artmıştı ki, bitkilerin köklerini çiğneyen ve ot yiyen görgüsüzler bile Viyana şnitzeli restoranına denk bir vejeteıyan lokantasında yemek yemek için lokantaya çok lüks bir otomobille gitmeyi tercih edebilirdi.

Bu aracın buradaki görüntüsü, doktorun seçkin RollsRoyce Silver Cloud'unu en yakın hidrolik otomobil eziciye götürmesi için yeterliydi. Bakışlannı beyaz Rolls-Royce'dan uzaklaştırdı ve bir

daha o tarafa bakmamaya yemin etti. Sinir bozucu görüntüyü aklından çıkarmak için El Camino'yu çalıştırdı, teybe eski Spike Jones kasetlerinden birini koyarak kurabiyelerini yemeye devam etti.

Üç tarafta da hayalet köy vardı. Geçmiş yüzyıllarda geceyi, köy korucularının işaret olarak yaktıkları ateşler ve donyağlan ile mika camlı fenerler aydınlatıyordu. Şimdi, soğuk karanlığa karşı hiçbir direnç yoktu. Belki bu köyde hayaletler yaşıyordu, belki hepsi de sadece kardan yapılmış figürdü ya da belki bazılan ruhtu.

Martie'nin bulunduğu yerin güneyinde, karanlıkta belli belirsiz görülen yıkılmış ve iklim koşullarından dolayı yıpranmış duvarlar, iki katlı binalar, onlardan biraz daha uzun başka binalar ve derin pencereli evler vardı. Kapısız girişler, içinde döküntüler olan çatısız odalara açılıyordu. Hava sıcak olduğu için, tarantulalar ve akrepler tarafından işgal edilmişti.

Doğuda, arabanın farları sayesinde biraz olsun aydınlanan ama net olarak görülmeyen, yuvarlak taş kaidelerin üzerinde yine taştan yapılmış uzun kırık bacalar vardı; bunlar belki de antik fırınlar veya şöminelerdi.

Kuzeyde, görüntüsü BMW ile engellenmiş bir yapının alçak kıvrımlı duvarları vardı.

Şaşırtıcı bir biçimde, yarım ay şeklindeki yıkıntıların arasından uzun meşe „ağaçları yükseliyordu. Zachaıy'nin bahsettiği derin kuyuya ek olarak, köklerin ulaşabileceği yüzeye yakın bir yerde de su olmalıydı.

Kevin, yıkılmış yapıların ve ağaçların birinden diğerine geçerek Martie'i dört döndürebilirdi. Bu meydandan uzaklaşmalıydı ama bu tuhaf ve eski yerde sessizce ona yaklaşmaktan ve -onun sessizce kendisine yaklaşmasından- korkuyordu.

Çömelerek hızla arabaya doğru yürüdü ve sürücü tarafındaki arka lastiğe yaslandı.

Arka kapı açıktı. Tavan lambasından soluk bir ışık vuruyordu.

Yere uzandı ve arabanın altına bakma riskine girdi. Kevin orada değildi.

Arka farların ışığında, BMW'nin yanındaki ince kar tabakası parlıyordu. Bu yer seviyesi perspektifinden bakıldığında, pürüzsüz beyazlığın, arabadan uzaklaşan birilerinin ayak izleriyle bozulduğu anlaşılıyordu.

Uzandığı yerden kalkıp tekrar çömeldi ve BMW'den gelen ışığın yardımıyla onu kullanmak zorunda kaldığında herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için otomatik tabancasını kontrol etti. Uzun şaıjör onu korkuttu. Yüksek mühimmat kapasitesine sahip olduğuna göre, tabanca yarı değil, tam otomatik olmalıydı. Bu kadar güçlü bir silahı kontrol edip edemeyeceği konusunda şüpheleri vardı.

Elleri de soğuktu. Parmakları donmak üzereydi.

Arka kapıyı kapattı ve sırtını oraya yaslayıp Zachaıy'i incelemeye başladı. Yerde hareketsiz yatıyordu ve yüzü toprağa bakıyordu. Bayılmış numarası yapıyor ve Martie'nin silahını indirmesini bekliyorsa çok sabırlı biri olmalıydı.

Kevin'e konsantre olmadan önce bu adamın hâlâ onun için bir tehlike olup olmadığmdan emin olmalıydı.

Bir süre düşündükten sonra Martie ihtiyatlı olmasa da cesur bir biçimde ona yaklaştı. Otomatik tabancanın ağzını adamın ensesine dayadı.

Adam hiç kıpırdamadı.

Martie, adamm kapitone kayak ceketinin kolunu geri çekti ve soğuk parmaklarını boynuna bastırarak şah damarını kontrol etti. Nabzı atmıyordu.

Kafası bir tarafa düşmüştü. Martie adamm göz kapaklarını indirdi. Zayıf ışıkta bile donuk bakışı rahatsız ediciydi.

Martie'nin içini suçluluk duygusu kapladı; yaptığı şeyi düşününce göğsüne ağrılar saplandı. Bir daha asla aynı insan olmayacaktı çünkü birini öldürmüştü. Koşullar ona ölmek ya da öldürmek dışmda bir seçenek sunmadıysa da ve bu adam şeytana hizmet etmeyi tercih ettiyse de, Martie'nin işlediği cinayetin yükü kaldırabileceğinden daha ağırdı ve bu durumdan, tahmin ettiğinden çok daha fazla etkilenmişti. Bir daha asla geri kazanamayacağı masumiyetini kaybetmişti.

Ama yine de suçluluk duygusuna, bu işten yüzünün akıyla çıkmış olmanın verdiği hoşnutluk duygusuyla soğuk ve şiddetli bir biçimde hissedilen memnuniyet duygusu da eşlik ediyordu. Martie'yle Dusty'nin başarılı olma ihtimali artmıştı ve Martie, silahlı adamların daha güçlü olduklarına ilişkin küstah varsayımlarını ortadan kaldırmıştı. İçi adalet duygusuyla doldu ve Martie bu duyguyu hem cesaretlendirici hem de korkutucu buldu.

Tekrar arabanın yanma döndü ve sürücü tarafındaki ön kapının yanma çömeldi. Camın ötesini görebilecek şekilde yavaşça yükseldi. Yolcu tarafındaki kapı açıktı. Kevin gitmişti. Koltukta kan vardı.

Tekrar camın altına eğilerek gördüklerini düşündü. Koltuğa doğru attığı dört kurşundan en az bir tanesi isabet etmiş olmalıydı. Koltukta çok fazla kan yoktu ama yine de adam acı çekiyordu ve dezavantajlı konumdaydı.

Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Acaba motoru durdurup, bagajı açıp Dusty'i kurtarmalı mıydı? Sonra bire karşı iki olacaklardı.

Hayır. Kevin, onun anahtarları almak için arabanın içine girmesini bekliyor olabilirdi. Açık yolcu kapısından arabanın içi gayet net görünüyordu. Martie vurulmadan anahtarları alsa bile, arabanın arkasına geçip bagaj kilidini ve bagaj kapağını açmaya çalışırken kolay bir hedef olacaktı.

Bu fikirden nefret etse de, yapılacak en güvenli şey, bu meydandan uzaklaşıp güneydeki yıkıntılara doğru geri çekilmekti. Yıkık yapıların ve meşe ağaçlarının arkasına saklanarak önce doğuya, sonra kuzeye doğru bir daire çizecek ve Ke-vin'in gittiği noktaya ulaşmış olacaktı. Yeterince büyük bir daire çizebilirse, Kevin'in BMW'i izlediği noktanın arkasına gelebilirdi.

Belki de onun yarası çok ağır değildi ve arabayı sabit bir noktadan izlemek yerine, Martie'nin yapmayı düşündüğü şeyi ters taraftan yapıyordu. Uzun süre önce terkedilmiş olan köyü ve ağaçlan kullanarak önce doğuya sonra da güneye yürüyor ve onu arayarak daire çiziyordu.

Eğer, Martie'nin ona tuğlalann ve meşe ağaçlarının oluşturduğu labirentlerin arasından yaklaşması gerekirse ve o anda Kevin de sinsice etrafı kolaçan ediyorsa, Martie'nin hayatta kalma şansı neredeyse yok gibiydi. Martie artık sürpriz avantajına sahip değildi. Ve yaralı olduğu halde Kevin bu konuda oldukça tecrübeliydi; oysa Martie bir amatördü. Şans amatörlerin yüzüne gülmezdi.

Şans, kararsızların yüzüne de gülmezdi. Harekete geçmeliydi.

Hareket kelimesi, Kevin'i eğiten askeri veya askeri olmayan uzmanlann da çok sık kullandıkları ve zorlu deneyimler aracılığıyla Kevin'in beynine işledikleri kelimelerden biri olmalıydı. Martie aniden onun çoktan harekete geçmiş olduğunu anladı. Basit bir video

oyunu tasanmcısmdan ve boyacı kansmdan beklenebilecek en son şey onun, gidebileceği en doğru rotayı araştırarak cesur bir biçimde Kevin'i izleme-siydi.

Bu belki doğruydu, belki de yanlıştı. Yine de ne arkadan daire çizerek onu bulmaya çalışmalı ne de burada durarak onun ortaya çıkmasını beklemeliydi. Yapması gereken şey, taze kar üzerinde bıraktığı izleri takip ederek saldırgan bir biçimde onu izlemekti.

Farlann önünden geçmeye cesaret edemedi. Oradan geçerse büyük bir ihtimalle vurulurdu.

Onun yerine çömelerek aracın arkasına doğru yürüdü Arka çamurluğun yanma gelince duraksadı ama sonra BMWnin arkasından dolaştı.

Kırmızı arka lambalar parlak farlardan daha az ışık yayıyordu ve düşen kar taneleri kırmızı ışığın önünden geçerken kan rengine dönüşüyordu. Çıkan egzoz gazı, kanlı duman gibi görünüyordu.

Yoğun duman tabakası Martie'i gizliyordu ama aynı zamanda kör de ediyordu. Kendini, kırmızı, korku verici bir geçidin içine dalmış gibi hissediyordu. Duman bulutunun içinden çıktı ve her tür tehlikeye açık bir biçimde arabanın kuzey tarafına geçti.

Planlama aşamasında mantıklı görünen hareket, uygulama aşamasında mantıksız görünüyordu. Ayağa kalkmıyor ve olabildiğince yere yakın duruyordu ama hâlâ iyi bir hedefti. BMWnin açık ön kapısından başlayan izleri takip etmeye başladı.

Yağan karın üzerini örtmeye başladığı ayak izleri ve kan damlaları, Kevin'in yaklaşık on iki metre uzaktaki yuvarlak kerpiç yapıya doğru gittiğini gösteriyordu.

Arabanın diğer tarafından bu binayı net olarak görememişti. Şimdi görüş gayet net olduğu halde, Martie bu yerin tahmin

ettiğinden de esrarengiz olduğunu düşünüyordu. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki duvar, karanlığın içine doğru bir kavis çiziyordu. Bu haliyle, alçak kubbeli bir çatıya anımsatıyordu. Bu açıdan yapının çapını tahmin etmek oldukça zordu ama çapın en azından dokuz-on metre olduğu kesindi. Dekoratif sekili duvarlarla kuşatılan merdivenler çatıya çıkıyordu. Binanın girişi çatıdaydı ve anlaşılan binanın büyük bir kısmı yer altındaydı.

Kiva.

Bu kelimeyi seyrettiği bir belgeselde duymuştu. Kiva, yeraltındaki tören odası ve köyün ruhsal merkezi.

Martie arabadan uzaklaşırken gölgeler daha da koyulaş-tı. Yoğun kar neredeyse her şeyin üzerini örtmüştü ama Kevin ayaklarını sürüyerek yürüdüğü için bıraktığı izler oldukça büyük ve derindi. Yarasından damlayan kan etrafa sıçramıştı.

Martie'nin kalbi güm güm atıyor, kulakları uğulduyordu. Martie izleri merdivenlere kadar takip etti. Korkuyordu, çünkü Kevin çatıya çıkmış, sonra kivaya girip onu karanlığın içinde beklemeye başlamış olabilirdi. Fakat Kevin merdivenleri çıkarken durmuş ve bu noktada çok fazla kan kaybetmişti. Daha sonra yoluna devam etmişti.

Martie, sırtını kerpiç duvara dayayarak yürümeye devam etti. BMWnin farlarının belli belirsiz ışığında civarın içindeki karanlığa doğru ilerledi. Otomatik tabancayı iki eliye birden tutuyordu; tetiğin üzerindeki parmakları gergindi. Karanlık gölgeleri aydınlatan tek şey, zeminde ince bir tabaka oluşturmuş parlak kar ve havadayken fosfor gibi ışıldayan kar taneleriydi.

Etrafı yıkık yapılarla ve karla kaplanan arabanın motorundan çıkan ses artık duyulmuyordu, sanki onun yerini hayali bir ses almıştı. Etraf tamamen sessizdi. Martie, ayak seslerini ya da nefes

alıp verişlerini duymak için avının sesini dinledi ama hiçbir şey duymadı.

Artık sürüdüğü ayaklarının izleri çok belli olmasa da, bu karanlıkta bile Kevin'i takip edebiliyordu. Şu anda ona yol gösterecek tek iz, bakire kann üzerine damlamış olan kırmızı kandı. Sanki yol boyunca Kevin beyaz kâğıt üzerine defalarca aynı sayıyı yazmıştı. Martie bu kadar çok sayı olduğu için Tanrı'ya teşekkür etti.

Martie aniden, başka bir insanın kanı için minnettarlık duyduğundan dolayı kendisini suçlu hissetti ama yine de başanlı olmanın verdiği gururla yüzünün kızarmasını engelleyemedi. Martie, bu gururu yüzünden birkaç kurşun da kendisinin yiyebileceğini düşünerek kendini bu konuda uyardı.

Duvara yaslanarak adım adım yürürken, Kevin'in binanın etrafından dolaşıp onun arkasına geçme ihtimalini de düşünerek arada sırada geldiği yöne bakmayı da unutmu yordu. Geriye doğru bakarken sol ayağı yerdeki bir şey çarptı ve başını döndürdüğünde kanın çizdi;',ı .«killerden d.ı ha geometrik karanlık bir şekil gördü. Çıkan .ses oldıkı ı yüksekti.

Gürültü yüzünden şu anda bulunduğu ıı< >kl: mma 111; 11 lacağmdan korktuğu için olduğu yerde dondu kaldı. Hareket edememesinin nedenlerinden biri de gördüğü şeye inarıaıııa maşıydı. Pek fazla umutlanmak istemese de, çarptığı şeye dokunmak için en sonunda kiva duvanndan aşağı kaydı ve çömeldi.

İkinci otomatik tabanca.

Şu anda elinde olan tabancayı kontrol etmek için iki eline birden ihtiyacı vardı. Kevin'in düşürdüğü tabancaya arkasına itti; artık adamın o noktadan gelebileceği konusunda endişelenmiyordu.

On adım ileride Kevin'in bir köşeye büzülmüş iri bedenini gördü. Açık bacakları, karla kaplı yüzeyin üzerinde simsiyah görünüyordu.

Sanki bütün gün yürümüş ve çok yorulmuş gibi kiva duvanna yaslanmıştı.

Martie, onun ulaşamayacağı bir noktada durdu ve otomatik tabancasını onun üzerine doğrulttu. Bir süre, gözlerinin, karanlık geceye alışmasını bekledi. Kevin'in kafası sol tarafa düşmüştü. Kollannı iki yana açmıştı.

Görebildiği kadarıyla, ağzından, nefes aldığını gösterir şekilde buhar çıkmıyordu.

Diğer taraftan, buradaki ışık, buharı yansıtmak için yeterli değildi. Martie kendi nefesini de göremiyordu.

En sonunda Martie ona doğru yaklaştı, çömeldi ve donmak üzere olan parmaklarını tıpkı Zachaıy'e yaptığı gibi Ke-vin'in boynuna bastırdı. Eğer hâlâ yaşıyorsa Martie onu burada ölüme terk edemezdi. Onu kurtarmak için gerekli olan yardımı zamanında getiremeyebilirdi; yardım zamanında getirilebilecek olsa bile, bu koşullar altında Martie buna cesaret edemezdi; çünkü onu cinayetle suçlayacaklardı. Martie onun başında nöbet tutup ölümünü izlemeye dayanabilirdi çünkü hiç kimse, hatta bunun gibi bir adam bile yalnız ölmemeliydi.

Düzenli atmayan bir nabız. Diğer elinin tersine vuran sıcak bir nefes.

Adamm eli yaylı bir kapan gibi açıldı ve Martie'nin bileğini tuttu. Martie poposunun üstüne düştü ve tetiğe bastı.

Elindeki tabanca geri tepti ve kurşunlar, yandaki meşe ağacının yüksek dallarını delip geçti.

BMW'nin bagajında zaman sanki durmuştu; saniyeler daikakalar, dakikalar saatler kadar uzundu.

Martie, Dusty'den beklemesini ve sessiz olmasını istemişti çünkü dışarıdaki sesleri dinlemesi gerekiyordu. Bir tanesi öldü demişti. Birincinin ve belki ikincinin de defteri dü-rülmüştü.

Onu endişelendiren şey, belki kelimesiydi. Bu küçük belki, bakteriden çok, korku oluşturan kültür yaratma ortamı gibiydi ve onun oluşturduğu şey Dusty'i hasta ediyordu.

Bagaja tıkıldığı andan itibaren Dusty, kör biri gibi etrafı incelemiş, özellikle kapağın altında kilidi açabilecek bir mandal aramıştı ama ne yazık ki bulamamıştı.

Yan tarafında bir kaç alet vardı. Levye, kriko, ingiliza-nahtarı ve maniveladan oluşan bir kombinasyon. Ama kilitli kapak, manivelayla açılabilecek olsa bile manivela gücü dışarıdan uygulanmalıydı; içeriden değil.

Martie'nin onlarla yalnız olduğu düşüncesi, sonra silah sesi ve şimdi de sessizlik. Sadece motorun çalışma sesi ve bagajda oluşturduğu düşük titreşim. Bekledi, bekledi, korkudan bütün vücudunu ateş bastı. Beklemek dayanılmaz bir hal alıncaya kadar bekleyecekti.

Yan yatarak, levyenin bıçak gibi ucunu bagajın ön duvarı üzerindeki halı kaplı panelin kenarları boyunca gezdirdi, zımbaları çıkardı, panelin kenarlarını büktü ve parmaklarını onun etrafına doladı. Büyük bir güç harcayarak paneli kopardı ve zeminin üzerine yatırarak düzleştirdi.

Levyeyi yan tarafa koydu, sırtüstü uzandı ve içinde bulunduğu dar alan izin verdiği ölçüde dizlerini göğsüne doğru çekti. Sonra ayaklarını hızla, arabanın arka koltuklarından oluşan ön bagaj duvarına vurdu. Bunu dört beş defa tekrarladı. Nefes nefese kalmıştı ve kalbi deli gibi atıyordu ama tam otomatik tabancanın

uzaktan gelen çirkin sesini duymasını engelleyecek kadar sesli atmıyordu tat-tat-tat-tat-tat-tat.

Belki ikisinin de defteri dürülmüştü. Belki de dürülme-mişti.

Martie'nin otomatik tabancası yoktu. Tabanca adamlara aitti. Dusty nefesini tutarak dinledi ama başka silah sesi duyulmadı.

Plastik ya da fiber kısmın kırılma sesini duyana kadar tekmeledi, tekmeledi, tekmeledi. Karanlığın ortasında iplik kadar ince soluk bir ışık çizgisi belirmişti. Işık yolcu bölümünden geliyordu. Dusty etrafında döndü, elleriyle bastırarak ve omuzunu yaslayarak aradaki engeli kaldırdı.

Ölmek üzere olan adam, gücünün tamamını Martie'nin bileğini yakalamak için harcamıştı. Belki de amacı ona zarar vermek değil, onun dikkatini çekmekti. Martie poposunun üzerine düşüp ağaca sekiz on el ateş ettiğinde Kevin, Martie'nin elini bıraktı.

Büyük meşe ağacından düşen yaprak ve dal parçaları ki-va duvarına çarptıktan sonra karın içine gömülürken dizlerinin üzerinde doğruldu ve otomatik tabancaya yeniden iki elinin arasına aldı. Tabancayı Kevin'a doğrulttu ama tetiği çekmedi.

Martie nefesini normale döndürmeye çalışırken ağaçtan son birkaç parça daha düştü. Ortam tamamen sessizdi; adam hırıltıya benzer bir sesle, "Kimsin sen?" dedi.

Martie, ömrünün bu son dakikalarında adamın sayıkladığını düşündü. Çok kan kaybettiği için zihni bulanmış olmalıydı.

Martie kibarca "Kendini yormasan iyi olur," dedi çünkü aklına gelen tek şey buydu. Adam aziz de olsa, hiç şüphesiz herkes ona aynı değerli öğüdü verirdi ve onun aziz olmaktan ne kadar uzak olduğu düşünülürse bu ona fazlaydı bile.

Kevin tekrar konuşmak için yeterince güç topladığında Martie, onun sayıkladığına ilişkin verdiği kararın acele verilmiş bir karar olduğunu düşündü. Sesi, milyonlarca yıl önce dokunmuş bir kumaş kadar inceydi: "Kimsin sen gerçekten?" Martie, onun gözlerindeki çok az da olsa bir parlaklık olduğunu fark etti. "Biz neden . . . seninle uğraşıyorduk?"

Martie bir anda ürperdi; ama bu ürpertinin sebebi soğuk gece ya da kar değildi. Aklına, Dusty'nin çiftlik yoluna saptıkları zaman Dr. Ahriman hakkında sorduğu sorular gelmişti.

Kevin bir kez daha sordu:"Kimsin... sen... gerçekten?"

Nefesi yavaş yavaş tükendiği için, boğazmdaki tıkanıklığı gidermek istermişçesine öksürdü. Soğuk ve kuru hava, son nefesini verirken Kevin'in boğazından çıkan bakır kokusuyla kaplanmıştı ve bu son nefesten sonra Kevin'in ağzından kan geldi.

O ölürken, ne bir kar fırtınası oluştu, ne bulutların arkasına saklanmış ay ortaya çıktı ne de ağaçların dalları kıpırdadı. İster yakın ister uzak olsun, Martie'nin ölümü de bunun gibi olacaktı; dünya onun ölümüne kayıtsız kalacak, bir başka şafağın cazibesine kapılacaktı.

Martie sanki bir rüyadaymış gibi ölü adamın yanından kalkü ve onun sorduğu son sorunun cevabını bilmediğini düşündü. Üşümüş ve hafifçe sersemlemişti.

Gelirken bıraktığı ayak izlerini takip ederek geldiği yöne doğru yürüdü. Bir defa kiva duvarına yaslandı ve sonra yoluna devam etti.

Hiç dinmeyecekmiş gibi görünen ve lapa lapa yağan kann arasında ilerleyerek ışığın geldiği yöne doğru bir kavis çizdi. Martie, tehlikeli başka bir yaratığın etrafta dolaşabileceğine ilişkin boş bir inanca kapılarak tabancayı iki elinde ateş etmeye hazır bir vaziyette

tuttu ama sonra geceyi inceleyen bu tehlikeli yaratığın kendisinden başkası olmadığını anlayıp tabancasını indirdi.

Etrafı yıkıntılarla çevrili meydana, arabanın yanma gitmeliydi. Dünya, yağan karla birlikte eriyor ve tükeniyor gibi görünüyordu.

Dusty bagajdan çıkmayı başarmıştı; ayak izlerinden ve kandan oluşan izleri takip ediyordu.

Martie onu görünce elindeki silahı bıraktı. Kiva merdivenlerinin altmda buluşturlar ve birbirlerine sarıldılar. Dusty onu sıkı sıkı tutuyordu. O içindeyken dünya eriyip tü-kenemezdi çünkü Dusty dağlar kadar sonsuz ve dayanıklı görünüyordu. Belki de, dağlar gibi, bu da bir illüzyondu ama yine de ona tutundu.

69

Saat gece yarısını bir hayli geçmişti ki, Skeet ile kırmızı yüzlü arkadaşı, şişmiş göbekleriyle Green Acres'ten dışarı çıktılar. Ellerindeki kürdanlarla dişlerinin arasında kalan inatçı yemek artıklarını temizleyerek, çevreye korkunç bir şekilde zarar veren arabalarının yanma geldiler. Doktor, arabayı çalıştırdıklarında çıkan yanık yağ kokusunun, kapıları kapalı olan El Camino'nun içine kadar geldiğine yemin edebilirdi.

Onlardan yaklaşık bir dakika sonra, Jennifer da restoranı terk etti. Yem torbasından yediği yemlerle canlanmış gibi görünüyordu ve genç bir at kadar güzel ve güçlüydü. Jennifer birkaç esneme egzersizi yapmış ve kalçalarını, topuklarını, yelesini ve bacaklarını forma sokmaya çalışmıştı. Sonra da, yarış koşusu yerine eşkin gidişi tercih ederek evin yolunu tutmuştu. Yeleleri inip kalkıyor ve hiç şüphesiz, aklından içinde ahır sıçanı olmayan samanlar ve sulu elmalar geçiyordu.

Hem akılsız oldukları hem de yorulmak nedir bilmedikleri için, iki dedektifJennifer'i takip etmeye devam etti. Hem kısrak çok ağır yürüdüğü, hem de etraf karanlık olduğu için görevleri gittikçe daha fazla zorlaşıyordu.

Skeet'le arkadaşının, bu kadının doktorla randevusu olmadığını ve gerçek avın uzun süre önce ellerinden kaçtığını kısa bir süre soma anlayabileceklerini düşünse de Ahriman onları takip etmeme riskine girdi. Bir kez daha onlann önüne geçti ve bu defa, Jennifer'ın oturduğu sitenin önündeki sokağa girdi. İsviçreli Robinson Ailesi'ne ev sahipliği yapacak kadar büyük bir söğüt ağacının altma park etti. Burada, yan taraftaki sokak lambalarının ışımdan korunabiliyordu.

Başka koşullar altında Martie ve Dusty, hiç vakit kaybetmeden polise giderdi ama bu defa bu seçenek üzerinde fazla durmadılar.

Bernardo Pastore'un paramparça olmuş yüzünü ve öldürülen oğlu ile kendi kendini suçlayan ölü eşi için adalet aramaya çalışırken yaşadığı hüsranı hatırlayınca Dusty, polisi buraya getirmenin hiçbir yaran olmayacağını düşündü. Polisleri, dünya banşı için çalıştığını söyleyen Bellon-Tock-land Enstitüsü'nün kiralık katiller kullandığına inandırmaları çok zordu.

Beş yaşındaki Valerie-Marie Padilla'nın sözüm ona intihan için ciddi bir araştırma yapılmış mıydı? Hayır. Birisi ce-zalandmlmış mıydı? Hayır.

Cari Glyson yok yere suçlanmış, hızlı bir yargılama sürecinden sonra hapse atılmış ve içeride birileri tarafından bıçaklanarak öldürülmüştü. Zina, Carl'ın karısı Terri'nin utancından öldüğünü söylüyordu. Ne adalet ama.

Ve Susan Jagger. Evet, bileklerini kendi eliyle kesmişti ama eli kendi kontrolünde değildi.

Polisi, tüm bu olaylann, hatta içine hiçbir hile kanşma-mış olanlann bile - ki bunlar çoğunluğu oluşturuyordu - gerçek olduğuna inandırmak, imkânsız olmasa da, zor olacaktı. Ve içlerindeki birkaç kötü polis, gerçekleri gizlemeye ve ma-sumlann cezalandırılmasını sağlamaya devam edecekti.

BMW'de buldukları altı pilli güçlü el feneriyle yakınlardaki yıkmtılan araştırmışlar ve silahlı adamların bahsettiği eski kuyuyu hemen bulmuşlardı. Bu, yumuşak volkanik kayanın içinde oluşmuş doğal bir kuyu gibi görünüyordu. Elle genişletilmiş ve etrafına taştan duvar örülmüştü ama üzerinde kapak yoktu.

Büyük el feneri, kuyunun dibine görmek için yeterli ışığı vermiyordu. Kar, ışığa uçan pervane sürüsü gibi parlayarak aşağı

doğru uçuyor ve karanlıkta kayboluyordu. Hafif bir nem kokusu yukarı doğru yükseliyordu.

Dusiy ve Martie, Zachary'nin cesedini kuyunun yanma getirdiler ve alçak duvardan aşağı atıp düşerken kuyunun duvarlarına çarparak çıkardığı sesleri dinlediler. Kemikler kırılırken, silah sesi kadar güçlü bir ses çıkarıyordu. Adamın düşüşü o kadar uzun sürmüştü ki Dusty, onun dibe hiçbir zaman ulaşamayacağını düşünmeye başladı.

Ceset dibe ulaştığında yukarıya gelen ses, su sesiyle çarpma sesinin karışımından oluşuyordu. Belki de aşağıdaki su eski günlerde olduğu kadar temiz değildi, Yüzyıllar boyunca dipte biriken tortular yüzünden koyulaşmış olabilirdi ya da geçmişte burada yaşanan buna benzer olayların çöpleri de buraya atılmıştı.

Çarpma sesinden sonra yukarı ıslak ve tuhaf bir köpük yükseldi; sanki aşağıda yaşayan bir şey vardı ve ölü adamları yiyerek besleniyordu ya da ölü adamın yüzünü ve vücudunu körler alfabesini okur gibi okuyarak tanımaya çalışıyordu. Diğer bir olasılık da, cesedin suyun içinde sıkışıp kalmış zararlı gazları dışarı çıkarmış olmasıydı. Bu gazlar da yoğunlaşmış, kaynamış ve patlamıştı.

Dusty için burası, dünya üzerindeki cehennemin küçük bir parçasıydı ve Martie'nin hayalet görmüş gibi bembeyaz kesilmiş yüzüne bakılırsa Martie de aynı şeyi düşünüyordu. Burası, Santa Fe'ye çok yakın bir cehennemdi ve önlerinde duran şey, lanetlenmiş bir insanın eseriydi.

İkinci cesedi kuyunun yanma getirmek hem Martie hem de Dusty için daha zor olmuştu ama bunun nedeni sadece harcanan fiziksel güç değildi. Kevin, Zachary'den daha fazla kan kaybetmişti; yaklaşık altı ya da yedi litre. Akan kanın tamamı donmamıştı her yerine bulaşmıştı. Çok da kötü kokuyordu. Anlaşılan can çekişirken

tuvaletini tutamamıştı. Cesedi de ölümü kadar ağır, zor ve inatçıydı, bu yüzden onu taşımak zor olmuştu.

Fakat hem ellerindeki feneri yüzüne tuttuklarında gördükleri kiva duvarına yaslanmış hali, hem de farların ışığında onu biraz taşıyıp biraz sürüklerken gördükleri hali çok daha kötüydü. Sakalları ve bıyığı kandan dolayı kıpkırmızıydı ve dişlerinde kırmızı lekeler vardı. Yüzü, beyaz karın üzerinde gri gibi görünüyordu. Bu dünyanın göçüş anında parlak gözlerine saf ve derin bir korku ifadesi yerleşmişti. Öpmek için eğilen Ölümü —ve sonra da Azrail'in kemikli yüzündeki boş delikleri ve oradaki ifade edilemeyen sonsuzluğu görmüş olmalıydı.

Bu da, lanetlenmiş insanın eserlerinden biriydi ve yapılacak daha çok şey vardı.

İkisi de tam bir sessizlik içinde yapılması gereken şeyi yapıyor ve konuşmaya cesaret edemiyordu. Eğer yaptıkları şey hakkında konuşurlarsa, bu zorunlu işi yapmak imkânsız hale gelecekti ve korku içinde buradan uzaklaşacaklardı.

Kevin'i de kuyuya attılar, onun dibe ulaştığında çıkardığı ses, arkadaşının çıkardığı sesten çok daha fazlaydı. Yukarıya ulaşan köpük miktarı da daha çoktu. Dusty, Zachary ve Kevin'in aşağıda, daha önce öldürdükleri kurbanları ve çürümenin çeşitli aşamalarında olan ama intikam duygusuyla canlanan kâbus figürleri tarafından karşılandığını düşündü.

New Mexico'nun büyük bir kısmı yüzeyde kavrulurken, eyaletin altındaki su deposu o kadar büyüktü ki, sadece küçük bir kısmı keşfedilebilmişti. Bu gizli deniz, orta Amerika'nın ve Rocky Dağları'nın yüksek düzlüklerinden su taşıyan yeraltı nehirleriyle besleniyordu. Carlsbad Mağaralarin-daki harikalar, bu suların, çözünür kireçtaşlanndaki kırıklar boyunca durmadan akmasıyla şekillenmişti; bu eyaletin al-tmda şehirlerin üzerini örtecek kadar

büyük keşfedilmemiş mağaralar ağı da olmalıydı. Eğer hayalet gemiler, içi huzursuz ölülerle dolu bu gizli denizde seferler yapıyorsa, bu iki acemi er de, bir kadırgada kürekçi ya da kayalardan oluşan gökyüzünün altındaki hayalet rüzgârla yol alan kalyonda deniz eri olarak sonsuzluğa doğru yolculuğa çıkabilir ve Albuquerque, Portales, Alamogordo, ve Las Cruces'in altındaki bilinmeyen limanlara uğrayabilirdi.

Aşağıda bir okyanus vardı ama yerin üstünde ellerindeki kanı temizlemek için kullanabilecekleri tek bir damla su bile yoktu. Yerden biraz kar aldılar ve ellerini karla ovalamaya başladılar. Biraz daha kar alıp biraz daha ovaladılar. Bu işlemi, parmakları sızlayana kadar ve derileri sürtünmekten kırmızıya dönenene kadar tekrarladılar. Elleri soğuktan beyazlayınca biraz daha kar aldılar, biraz daha sert bir biçimde ve daha fazla ovaladılar; sanki sadece ellerini temizlemek için değil, ruhlarını da arındırmak için çabalıyorlardı.

Aniden deliriyormuş hissine kapılan Dusty, başını zonk-layan ellerinden kaldırdı ve Martie'nin diz çökerek eğilmiş olduğunu gördü. Yüzünde tiksinti ifadesi vardı ve siyah saçının büyük bir kısmı beyaz karla örtülmüştü. Neredeyse buza dönmüş bir avuç karla ellerini temizliyordu; o kadar sert ovalıyordu ki biraz daha, devam ederse elleri kanayacaktı.

Dusty onu bileklerinden yakaladı ve yavaşça buza dönmüş kar kütlesini bırakmasını sağladı: "Yeter."

Martie başıyla onayladı. Korkudan titreyen bir sesle ve minnettarlıkla , "Yaşadığımız şu son bir saati yok edebileceğimi bilsem bütün gece durmadan ovalardım," dedi.

"Biliyorum," dedi Dusty. "Biliyorum."

Jennifer evine elli dakikada —ya da klasik radyo saatiyle ölçüldüğünde Phil Harris-Alice Faye Shoıv'un yaklaşık iki bölümü kadar bir sürede — ulaştı. Eve gittiğinde yeri hazırlanacak ve üzerine battaniye atılacaktı.

Onun hemen arkasından, utangaç takipçileri Skeet ve kırmızı yanaklı adam da geldi. Aslında sitenin park yerine girmişler ve Jennifer'ın binanın içine girişini izlemek için durmuşlardı.

Doktor, söğüt ağacının altındaki karanlık noktadan, Je-nifer'ın takipçilerini izledi ve gösterdiği sabırla gururlanıp kendini kutladı. İyi bir oyuncu ne zaman hamle yapması ve ne zaman beklemesi gerektiğini bilmeliydi. Bazen bekleyerek, zekâsını teste tabi tutabilirdi.

Anlaşılan o ki, Martie ve Dusty, Skeet'i kayıtsızca bu kırmızı suratlı adama emanet etmişti. Bu nedenle sabır, iki ölümle ve oyun ödülüyle ödüllendirilecekti.

Artık bu iki dedektifi çok iyi tanıdığı için bu takibi yeniden başlatmanın onları sıkacağından ve kızdıracağından emindi; en sonunda bu işin içinden çıkamayacaklarını kabulleneceklerdi. Ayrıca, ravent çorbası ve tatlı patatesli bam-yalı yahni yiyen bu çocuklar, kendilerini kaim kafalı ve yavaş hissediyorlar ve evlerini, ayak koymaya yeri olan lekeli televizyon koltuklarını, büyük termonükleer Amerikan eğlence endüstrisinin nasıl sunacağını çok iyi bildiği iğrenç komedi dizilerini özlüyorlardı.

Kendilerini rahat ve güvende hissedecekleri sakin bir yere gittiklerinde doktor saldırıya geçecekti. Cesetleri teşhis ettiklerini ve acı çektiklerini görmek için Martie'yle Dusty'nin, hayatta kalmasını diliyordu.

Dr. Ahriman'ın şaşkın bakışları arasında Mount Palomar gözlüklü adam kamyonetten indi ve arabanın arka tarafına doğru yürüyüp

karavan içinde duran bir köpeği dışarı çıkardı. Bu, stratejisinde değişiklik yapmasını gerektirebilecek bir pürüzdü.

Adam, köpeği, sitedeki çimenlik alana götürdü. Etrafı kokladıktan sonra ve birkaç denemeden sonra köpek işini bitirdi.

Ahriman köpeği tanıdı. Dusty ve Martie'nin iyi huylu ve ürkek av köpeği. Adı neydi? Varney? Volley?

Vomit? Valet.

Bu stratejide değişiklik yapmaya gerek yoktu. Ama küçük bir değişikliğin zararı olmazdı. Köpek için de bir kurşun saklamalıydı.

Kırmızı suratlı adam, karavana kadar Valet'e eşlik etti ve sonra kamyonetin kabinine geri döndü.

Doktor, onları takip etmek için hazırlandı ama kamyonet olduğu yerde duruyordu.

Bir dakika sonra Skeet göründü. Elinde bir el feneri ve ne olduğu anlaşılmayan mavi bir şey vardı. Köpeğin biraz önce tuvaletini yaptığı yeri arıyordu.

Skeet aradığı şeyi buldu. Mavi şey plastik bir torbaydı.

Köpeğin yaptığı pisliği torbanın içine koydu ve torbanın ağız kısmını çevirerek çift düğüm attı. Kamyonetin yanında kırmızı ağaçtan yapılmış dekoratif bir çöp kutusu vardı; torbayı çöp kutusunun içine fırlattı.

Tebrikler, Bay ve Bayan Caulfield. Oğlunuz haylaz, esrar içen, kokain çeken, hap kullanan, halusinasyonlar gören ve bir sazandan daha az sağduyulu olan sersem kafalı biri olmasına rağmen, sosyal sorumluluk merdiveninde, köpeklerinin yaptığı pisliği temizlemeyenlerden bir basamak yukarıda duruyor.

Kamyonet, sitenin park yerinden çıktı ve El Camino'nun yanından geçip doğuya doğru ilerledi.

Cadde uzun ve düz olduğu, yan yana en az beş blok görülebildiği ve kamyonet yavaş gittiği için, doktor çocukça bir dürtüye boyun eğdi. El Camino'dan indi, kırmızı ağaçtan yapılmış çöp kutusunun yanma gitti, mavi torbayı aldı, arabasına geri döndü ve kamyonet gözden kaybolmadan önce onları izlemeye başladı.

Skeet'e uyguladığı hipnoz seanslarında -bunlar, programlama seanslarının önemli bir bölümünü oluşturmuştu-doktor, Baba Holden Caulfield'a yapılan bir eşek şakasını öğrenmişti. Skeet'in ve Dusty'nin annesi, deli psikiyatr Dr. Derek Lampton için Skeet'in babasını kapı dışarı ettiğinde iki kardeş etrafta bulabildikleri tüm köpek pisliklerini keyifle toplamışlar ve onları, zarfın üzerine isim yazmadan büyük edebiyat profesörüne postalamışlardı.

Dr. Ahriman, Valet'ın dışkısıyla ne yapacağını henüz bilmiyordu ama biraz düşünürse bununla eğlenceli bir şeyler yapabileceğinden emindi. Bu şey, yakında gerçekleşecek olan birçok ölümden biri için sembolik anlamı olan güzel kokulu bir not olacaktı.

Mavi torbayı yolcu koltuğunun önüne koydu. Ağzı bağlı plastik torba şaşırtıcı şekilde etkiliydi: İçeriden dışarıya kötü kokular sızmıyordu.

Doktorun takip yeteneği çok gelişmiş olduğu için, Va-let'in tuvaletini yaptıran takımın onu görmesi imkânsızdı.

Doktor kamyonetin arkasına düştü. Geçirdiği bu macera dolu gecede dokuz kakaolu ve hindistan cevizli kurabiyeden beşini yemişti. Geriye yenmemiş dört kurabiye ve henüz kullanılmamış on kurşun kalmıştı.

Fiziksel olarak yorgun, zihinsel olarak uyuşmuş ve duygusal olarak kırılgan olan Martie, bir sonraki saati, şu anda yapmaları gereken ilk şeyin etrafı toparlamak olduğunu söylemekle geçirdi. Yapmaları gereken tek şey, bir şeylerin yerini değiştirmekti. Ev

işlerinden ve etrafı toplamaktan nefret ediyordu ama işini bitirdikten sonra da kendini daima daha iyi hissediyordu.

Otomatik tabancaların ikisini de kuyuya attılar.

Cesetlerin bulunma ihtimali yoksa da, Martie 45'lik Colt'u da ellerinde tutmamaları gerektiğini düşündü; çünkü adamlardaki kurşunların bu tabancadan çıktığı anlaşılabilirdi. Belki de enstitüdeki birileri, adamların Martie'yi ve Dusty'i atmayı planladıkları yeri biliyordu ve belki de Ke-vin'la Zachaıy rapor vermediği takdirde gelip burayı arayacaklardı. Martie hiçbir şekilde riske girmek istemiyordu.

Colt'u kuyudan aşağı atamazdı; çünkü cesetlerle birlikte o da bulunabilir ve yapılan inceleme sonucu Dusty'e ait olduğu anlaşılabilirdi. Santa Fe ile burası arasında kilometrelerce ıssız alan vardı ve tabanca orada sonsuza kadar bulunmadan kalabilirdi.

BMW'nin ön koltuğunda çok fazla kan yoktu ama yine de problem yaratıyordu. Dusty, bagajdaki alet çantasından iki toz bezi çıkardı. Bezlerden birini ve bir avuç erimiş karı, döşemeyi elinden geldiğince temizlemek için kullandı.

Martie, ikinci bezi daha sonra kullanmak üzere sakladı.

Martie, yolcu koltuğunun ön kısmında bir kayıt cihazı buldu. El çantası da buradaydı— içinde, Chase Glyson'u ve Bernardo Pastore'u kaydetmek için kullandıkları mini kasetler vardı.

Anlaşılan, Martie ile Dusty devrilmiş arabanın yanında oturup nefes almaya çalışırken ve benzin kokusundan yaşlanan gözlerini silmeye çalışırken ya Zachary, ya da Kevin kasetlere alelacele göz atmıştı. Hiç şüphesiz, kasetleri de kuyuya atmayı planlamışlardı.

Henüz rüzgâr çıkmamıştı. Kar, tipi şeklinde yağmasa da görüş mesafesi kısaydı ve bu tekin olmayan yıkıntıların arasından çıkıp çiftlik yolunu bulabileceklerinden pek emin değillerdi.

İki taraftaki adaçayı ağaçlan ve kaktüsler toprak yolun rahatça takip edilmesini sağlıyordu ve yol açıktı. Kar kalınlığı yaklaşık beş santimdi ve bu kadarcık karın yolu kapatması imkânsızdı. Kış lastikleri ve kar zincirleriyle BMW'nin kötü havadan etkilenmesi zordu.

Kiralık Ford'un kaza yapıp ters döndüğü yeri bulmak için çiftlik yoluna geri döndüler. El fenerinin yardımıyla yaya olarak eğimli duvardan aşağı indiler.

Devrilmiş olan araba yukarı bakıyordu; bu nedenle bagaj, Dusty'nin iki bavulu çıkarmasına izin verecek kadar açı-labiliyordu. Bavullardan birini Dusty, diğerini de Martie aldı ve birlikte kaygan yokuştan yukan çıktılar. Fig'in oyuncak kamyonunu ve Martie'nin çantasından arabanın içine dökülen birkaç parça eşyayı almadılar; arabanın içi hâlâ benzin kokuyordu ve ikisi de bir an önce buradan gitmek istiyordu.

Ana yola ulaşmadan önce Dusty arabaya durdurdu ve Martie, çakıllı yoldan yaklaşık on beş metre uzağa yürüyüp Colt'u gömebileceği bir yer buldu. Kumlu toprak donmamış-ü. Kolayca kazılabiliyordu. Toprağı iki eliyle birden eşeleyip tabancayı açtığı deliğe koydu ve üzerini toprakla kapattı. Kesme şeker kutusu büyüklüğünde bir taş buldu ve onu deliğin üzerine koydu.

Şu anda silahları yoktu ve düşmana karşı her zamankinden daha çok savunmasızdılar.

Şu anda bunu önemsemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca bir daha asla ateş etmek istemiyordu. Belki yarın ya da öbür gün farklı şeyler hissedebilirdi. Zaman belki onu iyileştirirdi. Hayır, iyileştirmek yanlış bir kelimeydi. Zaman belki onu ka-tılaştmrdı.

Etrafı topladıktan soma Martie ölü adamlann arabasına geri döndü ve birlikte Santa Fe'ye doğru yola çıktılar.

Corona Del Mar ve Laguna Beach arasında uzanan kıyı yolundan güneye gittiler. Çok fazla trafik yoktu. Pasifik Ok-yanusu'nun bu kıyısında yaşayan halk, evlerinde yemek yiyor ya da dinleniyor olmalıydı. Görünen tek şey, doğuya doğru birbirinden aynları bulut kümeleriydi.

Soğuk yıldız, buzdan ay. Kanatlann gölgesi. Gece kuşu avda.

Bu gece şiirlerini eleştirmeyecekti. Kaliteli sanat takıntısına bir süre ara verecekti.

Bu gece, sanatçıdan çok, bir avcıydı.

Doktor, kendini gece kuşu kadar özgür ve yuvadan yeni uçuyormuş gibi genç hissediyordu.

Babasına zehirli pötifur verdiğinden ve Viveca'nın kalbine matkap ucunu soktuğundan beri kimseyi öldürmemişti. Yirmi yıldan daha uzun bir süredir kendini, başkalarının hayatlarını mahvederek tatmin ediyordu ve cinayetleri, onlann itaatkâr elleriyle işliyordu.

Uzaktan kumandayla işlenen cinayet tabii ki doğrudan işlenen cinayetten çok daha güvenliydi. İçinde bulunduğu toplumun göze çarpan üyelerinden biri olan kimselerin kaybedecek çok şeyleri vardı. Bu nedenle, bu gibi konularda çok dikkatli olması ve cinayeti işleme zevkinden çok, diğer insanları kontrol etme ve onlara cinayet işleme emrini verme gücüne sahip olmaktan zevk alması gerekiyordu. Ve doktor, yıllardır bu kadar dikkatli olmayı başarabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yine de, eski günleri özlediğini inkar edemezdi. Bu duygusallığından bir türlü vazgeçemiyordu.

Gerçek vahşetin yaratacağı iğrençliğin doğrudan içine gidiyor olması, kendisini tekrar genç bir delikanlı gibi hissetmesini sağlamıştı.

Sadece bu gece. Bu hoş görülmeliydi. Eski günlerin hatırına. Sonra bir yirmi yıl boyunca daha kendini inkâr edecekti.

Önündeki kamyonet, dönüş sinyali verme gereği duymadan sağa döndü ve ana yoldan çıktı. Girdiği yol, halk plajının park yerine giden bir yan yoldu.

Olayların gidişatı Ahriman'ı şaşırtıyordu. Arabasını yolun kenarına çekti, motoru durdurdu ve farlarını kapattı.

Kamyonet gözden kaybolmuştu.

Gecenin bu saatinde ve özellikle de soğuk ocak gecesinde, sahile inen tek insanlar muhtemelen Skeet'le kırmızı yüzlü arkadaşı olmalıydı. Eğer Ahriman da peşlerinden giderse, bu hiçbir şeyden habersiz çift bile takip edildiklerinden şüphelenebilirdi.

On dakika bekleyecekti. Zamanında geri dönmezlerse onların peşinden o da park yerine girmeliydi.

Onları öldürmek için ıssız bir sahilden daha iyi bir yer olamazdı.

70

Gün ışığında büyüleyici bir görünüme sahip olan Santa Fe'nin sokakları, karlı gecede son derece ürkütücü görünüyordu.

Martie, yüksekliğin kendisini eskiye oranla daha fazla etkilediğini hissediyordu. Hava, nefes almasını güçleştiriyordu. Göğsünde hissettiği bir acı nedeniyle iki büklüm oldu. Ürpertici bir histi bu, sanki ciğerlerinin bir kısmı çürümüştü ve oksijenin bu denli yetersiz olduğu bir ortamda görevlerini yerine getirmeyeceklerdi. Vücudunda hissettiği bir hafiflik -tatsız bir hafiflik- kendisinde bu kadar yüksek bir rakımda yer çekiminin ortadan kalktığı ve yeıyüzü ile bağlantısının risk altında olduğu hissini uyandırdı.

Tüm bu hisler oldukça sübjektifti, Santa Fe'den gitmek istemesinin gerçek nedeni, ne oksijenin yetersiz olması ne de yerçekiminin azaldığını düşünmesiydi. Asıl neden, Santa Fe'de kendisi ile ilgili olarak asla bilmek istemeyeceği şeyleri öğrenmiş olmasıydı. Santa Fe'den ne kadar uzaklaşırsa, kendisi ile olarak yaptığı bu keşiflerle ö kadar kolay uzlaşabilecekti.

Bunun yanısıra, ilk uçağı beklemek üzere ertesi sabaha kadar şehirde kalmaları son derece tehlikeliydi. Kevin'le Zac-hary'nin bulunması pek uzun sürmeyebilirdi. Muhtemelen sabah enstitüde birilerine rapor vermeleri gerekiyordu ve mevcut koşullar altında raporlarını verememişlerdi. Kısa bir süre sonra onları, arabalarını ve daha sonra Martie ile Dusty'i aramaya başlayacaklardı.

"Albuquerque," dedi Dusty.

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık yüz kilometre."

"Bu havada oraya varabilecek miyiz?"

Esmeye başlayan güçlü rüzgâr kar tanelerini önüne katarak tipi halini aldı. Kar taneleri hayalet ordularını andırıyordu.

"Yükseklik azalmca kar da azalacakür."

"Albuquerque Santa Fe'den büyük mü?"

"Altı yedi kat. Sabaha kadar kolayca saklanabiliriz."

"Havaalanı var mı?" diye sordu Martie.

"Var. Büyük bir tane."

"Öyleyse gidelim."

Silecekler camdaki karları temizlerken, Santa Fe yavaş yavaş gözden kayboldu.

Dr. Ahriman, sahildeki anayolun kenarında beklerken aniden çıkan rüzgâr, sahildeki uzun kamışların arasından geçerek El Camino'ya, yoldan geçen otomobillerin ve kamyonların yarattığı suni rüzgârları gölgede bırakacak bir şiddetle çarptı. Güçlü bir rüzgâr, kurşunların gürültüsünü perdelemeye yardımcı olacak ve en azından sesleri engelleyerek kurşunların nereden sıkıldığının net olarak belirlenmesini önleyecekti.

Fakat doktoru sahille ilgili olarak da rahatsız eden şeyler vardı. Gecenin bu vakti, bu soğuk havada orada ne arıyorlardı?

Belki de bunlar çok soğuk havalarda denize girerek kendilerini ispat etmeye çalışan tiplerdendi. Kendilerine kutup ayısı adını veriyorlardı. Ya onlar denize çıplak girmeyi seven kutup ayıları ise?

Skeet ve arkadaşını çıplak görmek doktorun midesini alt üst yetmeye yetmişti. Bir canlı iskelet ve bir Pillsbury Doughboy özentisi.

Onlann homoseksüel olduklarına inanmıyordu fakat bu seçeneği de tamamen göz ardı edemiyordu. Sahildeki otoparkta romantik bir randevu.

Onları arabanın içinde iki maymun gibi sevişirken bulursa ne yapacaktı, onları planladığı şekilde mi öldürecekti yoksa infazı erteleyecek miydi.

Cesetler bulunduğunda polis ve medya cinayetin cinsel eğilim nedeniyle işlendiğini düşünecekti. Bu çok sinir bozucuydu. Doktor homoseksüellerden nefret etmiyordu. Bağnaz biri değildi. Kurbanlannı oyunu dürüstçe oynayarak ve fırsat eşitliğine inanarak seçiyordu.

Aslında erkeklerden çok kadınlara eziyet çektirmişti. Bununla birlikte, bu eşitsizliği bir saat içinde düzeltecekti; işini bitirdiğinde, bu cinayetler oynadığı oyunun birer parçası halini alacaktı.

On dakika sonra, pikabın geri dönmediğini gören doktor şüphelerini bir kenara bıraktı. Farlan yaktı, spora karşı hissettiği merak içinde otoparka doğru yöneldi.

Görünürdeki tek araç pikaptı.

Otoparkı aydınlatan tek şey ay ışığıydı, fakat Ahriman pikabın kabininde kimse olmadığını fark etti.

Ahriman, aracın arkasındaki kapalı kısımda olabileceklerini düşündü. Daha sonra köpeği hatırladı. İğrenerek yüzünü buruşturdu. Öyle olamazdı.

Aracını pikapla arasında iki otomobillik mesafe kalacak şekilde park etti ve kendine çabuk olması gerektiğini telkin etti. Polisin, gençlerin buralarda gürültülü partiler düzenlemesini önlemek için geceleri bu gibi otoparklarda devriye geziyor olabileceğini düşündü. Polisin plakasını alması durumunda, Dr. Ahriman, sabahleyin cesetler bulunduğunda sorun yaşayabilirdi. Onları elini çabuk

tutarak bir an önce vurması ve polis ya da başka birileriyle karşılaşmadan, bir an önce olay mahallinden ayrılması gerekiyordu.

Kar maskesini başına geçirdi, El Camino'dan çıktı ve kapıyı kilitledi. Aracın kapasmı kilitlemese kendisi için çok değerli olacak birkaç saniye kazanabilirdi, fakat diğer bölgelere göre suç oranının oldukça düşük olduğu Kaliforniya'nın altın sahillerinde bile ortalıkta güvenilmez şahıslar dolaşıyordu.

Hoş bir rüzgâr esiyordu: Serin fakat soğuk değil; kuvvetli fakat kendisini hırpalayacak kadar değil. Kurşunların sesini bastırmaya yetecek küvette. Zaten sahildeki en yakın ev kuzeyde, on üç kilometre ilerideydi.

Dalga seslerini duyduğunda, tek suç ortağının rüzgâr olmadığını fark etti. Bu sefil dünyada, tabiat bütün benliğiyle kendisine yardımcı oluyordu, bu birlik hissi ona güç verdi.

Taurus PT-111 Millennium'u koltuğunun altındaki kılıfından çekti ve hızlı bir şekilde pikabın camma yaklaştı. İçerde kimsenin bulunmadığından emin olmak istiyordu.

Pikabın arkasına geçerek kulağını kapalı kasanın kapısına dayadı, içerden ses, gelip gelmediğini merak ediyordu, durumun umduğu gibi olmadığını fark edince rahatlamıştı.

Pikaptan biraz uzaklaştı, gözleriyle karanlığı taradı ve sahilde kuzeye doğru 45 metre uzakta bir ışık olduğunu fark etti. İki adam gelgit çizgisinin beş altı metre gerisinde bir şeyler yapıyordu.

Doktor bunların istiridye aramak için kazı yapıyor olabileceklerini düşündü. İstiridyelerin nerede ve ne zaman arandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bu iş emek gerektiriyordu ve kendisinin bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bazı insanlar emek harcamak için doğmuştu, bazıları ise oyun oynamak için. Kendisinin hangi tarafta doğduğunu iyi biliyordu.

Kumsala inmek için yanında boru şeklinde tırabzanı bulunan üç dört metre uzunluğunda bir merdivenden inmek gerekiyordu. Oysa Ahriman sahilden geçerek adamların yanma gitmek istemiyordu. Ay ışığı sayesinde kendisinin geldiğini görüp niyetini fark edebileceklerinden şüpheleniyordu.

Ahriman, yumuşak kumlar ve otlar üzerinden geçerek kuzeye doğru yöneldi, toprak setinin arkasında kalarak kurbanlarının gölgesini görmelerini engelleyebileceğini düşünmüştü.

El yapımı İtalyan ayakkabıları kumla dolmuştu. İşini bitirdiğinde ayakkabıları şimdi bulunduğu yerden çok uzaklarda boyanıyor olacaktı.

Kumsalda ay ışığı. Siyah ayakkabıları hafifçe parıldıyor. Ayı mı suçlamalıyım?

Keşke kıyafetlerini değiştirmek için bir fırsatı olsaydı. Sabah giydiği takım hâlâ üzerindeydi, çok buruşmuştu. Görünüm stratejinin önemli bir unsuruydu; yanlış kostümle oynanan bir oyun, gereken biçimde oynanmamış olurdu. Neyse ki, karanlık ve ay ışığı, kıyafetlerinin aslında olduğundan daha düzgün ve şık görünmesini sağlıyordu.

Kafadan yaptığı tahmine göre, kırk beş metre kadar yürüdüğünü hesaplayan Ahriman setin kenarına geldi ve Ske-et'le arkadaşının hemen önünde olduğunu fark etti. Setten sadece dört beş metre uzakta, sırtları kendisine, yüzleri denize bakar şekilde oturuyorlardı.

Altın renkli av köpeği de yanlarındaydı. O da Pasifik'e doğru bakıyordu. Ahriman'e doğru esen rüzgâr sayesinde, köpeğin kokusunu alamayacağını düşündü.

Ne yaptıklarını anlamak için onları izledi. Skeet elinde pilli, mesaj iletimine yarayan ve özel lens sistemi sayesinde farklı renklerde ışık

yayan bir fener taşıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, denizdeki birilerine mesaj gönderiyordu.

Öteki adam, sağ elinde çanak anteni bulunan tabanca saplı küçük bir mikrofon tutuyordu. Sol elinde bulunan kulaklığı sol kulağına dayamıştı. Rüzgâr gürültüsü dışında bir şeyler duyabilmesi pek olası görünmüyordu.

Esrarengiz.

Daha sonra Ahriman, adamların feneri ve mikrofonu denize değil gökyüzüne yönelttiklerini fark etti. Daha da esrarengiz.

Adamların ne peşinde olduklarını anlayamadığı için neredeyse planından vazgeçmeyi bile düşündü. Bununla beraber harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Daha fazla tereddüt etmemeye karar vererek setten aşağı doğru indi. Kendisi birlikte ayağının altındaki kumlar da sessizce aşağı kaydı.

Adamları arkadan vurabilirdi. Fakat o gün gittiği antika oyuncak dükkanında kurduğu fanteziden bu yana birilerini karnından vurmak istiyordu. Ayrıca insanları sırtından vurmak pek zevkli değildi; yüzlerindeki ifadeyi, gözlerini göremi-yordunuz.

Cesur bir biçimde adamların önlerine doğru yürüdü, kurbanların her ikisi de yerlerinden sıçradı. Millennium'u kızaran adama doğru çevirdikten sonra doktor sesini rüzgârın ve dalgaların sesini bastıracak şekilde yükseltti.

"Burada ne haltlar karıştırıyorsunuz? "

"Uzaylılar." dedi adam.

"Temas kuruyoruz." dedi Skeet.

Adamların kafalarının iyi olduğunu ve her ikisinin de anlamsız şeyler söylediğini düşünen Ahriman, Skeet'in arkadaşını karnından

iki kez vurdu. Adam arkaya doğru devrildi, elindeki mikrofonu ve kulaklığı düşürürek hemen orada can verdi.

Doktor, dehşet içindeki Skeet'e döndü ve onu da karnından iki kez vurdu. Skeet, biyoloji laboratuanndaki askısından kurtulmuş bir iskelet gibi yere yığıldı.

Yıldız, ay ve kurşunlar. İki ölü. Deniz ve dalgalar.

Acele etmeliydi. Vakit şiir vakti değildi. Yerde yatan Ske-et'in işini kesin olarak bitirmek için göğsüne iki kurşun daha. Tak tak.

"Senin annen bir fahişe ve baban bir sahtekar; üvey ba-bansa kafasının içinde beyin yerine bok taşıyor." diye kükre-di Ahriman.

Döndür, nişan al. Tak, tak. Skeet'in salak arkadaşının göğsüne iki kurşun daha, işi sağlama almak için. Maalesef doktor bu adamın ailesi hakkında bir şey bilmiyordu, bu nedenle, bu anı değişik hakaretlerle renklendirememişti.

Keskin barut kokusu tatminkârdı, fakat maalesef ay ışığı parçalanmış gövdelerdeki hasarın ve kanın keyfini çıkarmak için yeterli değildi.

Belki de cesetlerden birkaç hatıra almak için biraz zaman ayırabilirdi.

Kendisini gerıçleşmiş hissetti. Yeniden doğmuş gibiydi. Ölüm yaşamın amacı gibiydi.

İki kurşun daha kalmıştı.

İtaatkâr avcı köpeği inildiyor, kesik kesik sesler çıkartıyor ve hatta havlamaya yelteniyordu. Köpek denize doğru gerilemişti ve saldırmayacak gibi görünüyordu. Bununla birlikte doktor dokuzuncu ve onuncu kurşunları Valet'e ayırmaya karar vermişti.

Sekizinci kurşunun sesi hâlâ kulaklannda çınlarken, silahı köpeğe doğru çevirdi; tetiği çekmek üzereydi ki, Valet'in kendisine değil, arkasındaki bir şeye doğru havladığını fark etti.

Ahriman döndüğünde, setin üstünde duran ve kendisine bakan tuhaf bir figürle karşılaştı. İlk anda bunun Skeet'le arkadaşının temas kurmak için uğraştığı uzaylılardan biri olduğu fikri geldi aklına.

Daha sonra ay ışığı altında parlayan bej renkli takımı, san saçlan ve sonradan görmelere has küstah ve kibirli duruşu tanıdı.

Ofiste, gün içinde, bir paranoya nöbetinde kadın kendisini hastalara karşı sergilediği tavır konusunda ve etik kurallara uymamakla suçlamıştı. K-K-Keanu'yu taramıyorsunuz, değil mi doktor?

O an için kadını bu anlamsız şüphesinden kurtardığını sanmıştı ama belli ki durum düşündüğü gibi değildi.

Herkes bir yana, doktor her zaman en iyisini bilirdi. Mesleğiyle ilgili önemli becerilerinden birisi buydu, aynca bu çok satanlar listesinde başa oynayacak bir sonraki kitabının da konusuydu: Ciddi takmtılılann ve ciddi korkulan olanların sergiledikleri davranışlar hep önceden kestirilemez türden olurdu ve en son aşamada akıldışı davranışlar sergileme ihtimalleri de yüksekti. Bu kadm her iki gruba da dahildi. Ayağında altı yüz dolarlık ayakkabılar bulunan bu kadm ciddi sorunlar yaşıyordu.

Aslında, şu anda elinde tuttuğu ayakkabılar da o ayakkabılardı; kadm çoraplarının üzerine basıyordu. Doktor kadinin bu halini gördükten sonra İtalyan ayakkabılarını mahvettiği için kendini aptal gibi hissetti.

Daha önce kadının arabasının markasını bilmiyordu ama artık öğrenmişti. Beyaz bir Rolls-Royce.

Doktor cesetleriyle eğlenirken, bu sorunlu kadın, onu kendisine karşı komplo kurmak için Keanu Reeves ile yapacağı toplantıdan önce yakalamak üzere takip etmişti. Doktor bu ihtimali düşünemediği için kendisini küçük düşmüş hissetti.

Tüm bu düşünceler yaklaşık iki saniye içinde zihninden geçti. Üçüncü saniyede tabancasını kaldırdı ve köpek için ayırdığı kurşunlardan birini ateşledi.

Rüzgar, mesafe ya da kadını aniden görmenin neden olduğu şok yüzünden hedefi tutturamadı.

Kadın kaçtı. Setin üzerinden koşarak uzaklaştı. Gözden kaybolmuştu. Köpeği öldürmeden ve cesetlerden hatıra alamadan gitmek zorunda kaldığı için üzülmüş bir biçimde doktor, Keanufobik hastasının peşinden koşmaya başladı. Kadının rahatsızlığı için kesin ve nihai bir çözüm bulmak istiyordu.

Koşmak, yaşadığı durumu ifade etmek için kullanılabilecek uygun fiil değildi. Erozyonla eğim kazanmış kum tepeciği üzerinde doktorun tutunabileceği hiçbir çalı parçası yoktu. Kum ayaklarının altından kayıyordu. Bileklerine kadar kuma gömüldü, tepeciğin zirvesine ancak emekleyerek ulaşabildi.

Üstü başı mahvolmuştu.

Keanufobik kadın, Ahriman'in epey önünde gidiyordu, ceylan gibi koşuyordu, fakat doktorun tek tesellisi, kadının elinde sivri topuklu ayakkabıları dışında hiçbir silah bulun-mamasıydı. Onu yakalayabilse Millennium'daki son kurşunu çok yararlı bir biçimde kullanabilecek, hedefi ıskalasa bile, kadından daha güçlü olması nedeniyle yumruklanyla onu dizginleyecek, daha sonra boğarak canını alacaktı.

Asıl sorun kadını yakalamaktı. Otoparkın sert zeminine ayak bastıktan sonra kadın hızını artırmaya başladı. Bu sırada Ahriman,

bataklığa benzeyen kumlar içinde debelenmekle meşguldü. Aralarındaki mesafe açılmaya başladı, Ah-riman bu arada kendine neden bu kadar çok çikolatalı kurabiye yediğini soruyordu.

Beyaz Rolls-Royce, bağlantı yolunun yakınma otoparka bakar şekilde park edilmişti. Ahriman, otoparkın asfalt zeminine ayak bastığında kadın arabaya varmış, direksiyon başına geçmişti.

Motor gürültüyle çalışmaya başladı.

Ahriman'le araç arasında elli beş metrelik bir mesafe vardı.

Farlar yandı.

Kırk beş metre.

Kadın geri vitese taktı. Ayağını gaz pedalına basması ile birlikte yola sürtünen lastiklerden büyük bir gürültü çıktı.

Doktor durdu, Millennium'u kaldırdı, iki eliyle kavradı, mükemmel atış konumunu aldı: tam başı ile göğsüne bakıyordu, sağ ayağını denge için arkaya atmıştı, sol dizini hafifçe esnetmişti, bileği dümdüzdü.

Mesafe çok fazlaydı. Rolls-Royce geri gidiyordu. Kadın geri geri giderek tepenin eteğini aştı, Pasifik Sahil Otoyolu' na girdi ve gözden kayboldu. Ateş etmenin bir anlamı yoktu.

Tarihte adı en fazla geçen şair olan Anonim, Asloları zamandır demişti. Bu söz, doktorun bulunduğu koşullar içinde, her zamankinden daha fazla anlam ifade ediyordu. Geri dön zaman, geri diye yazmıştı Elizabeth Akers Alien; Ahriman zamanı geri döndürebilecek sihirli bir saati olmasını istiyordu, çünkü Delmore Schwartz'in yazdığı en doğru söz, Zaman bizi yakan ateştir olmuştu, doktor yanmaktan çok korkuyordu fakat Kaliforniya'da idam için kullanılan tek araç elektrikli sandalye değildi. Zaman, deli gibi dağılan toz yazmıştı Tennyson; doktor da kendi tozlarının deli gibi

uçuşmasından korkuyordu ama doktor kendisini sakinleştirmek gerektiğini ve Zamanın dişlerine meydan okuyun, diyen Edward Young'ın tavrını benimsemek zorunda olduğunu düşünüyordu. Sara Teasdale, Zamanın nazik bir dost olduğunu belirtmişti ama o neden bahsettiğini bilmiyordu. Henry Wadsworth Longfellow, Şairler tarihin koridorlarında yankılanan ayak seslerini yüceltir diye yazmıştı. Bu sözlerin yaşadığı krizle hiçbir bağlantısı yoktu fakat doktor bir dahiydi, çok iyi bir eğitim almıştı ama dikkati dağılmıştı; bu nedenle El Camino'ya koşarken, motoru çalıştırdığında ve otoparktan çıkarken, tüm bu düşünceler benzerleri bir makineli tüfeğin mermileri gibi aklından geçiyordu.

Ahriman Pasifik Sahili Otoyolu'na ulaştığında RollsRoyce gitmişti.

Zengin kadm ve kocası, Newport Beach yakınlarında oturuyorlardı fakat doğrudan eve gitmeme ihtimali de mevcuttu. Aslında fobisi ilerleyerek Ahriman'in tahmin ettiğinden daha ciddi bir hal almışsa, paranoid psikoz haline gelmişse, Keanu'nunya da onun adamlarından birinin (örneğin elinde tabancayla gördüğü kendi psikiyatrının) onu öldürmek için evinde bekliyor olabileceği korkusuyla eve girmek istemeyecekti.

Eve gitse bile, Ahriman kadını orada yakalayamayacaktı. Evde birçok hizmetkar olmalıydı, bunların her biri potansiyel birer tanık ve aynı zamanda güvenlik görevlisi gibiydi. Bunun yerine doktor kar maskesini çıkarttı ve olabildiğince hızlı bir biçimde kendi evine yöneldi.

71

Eve giderken artık Mark Ahriman'in altüst olmuş belleğini şairlere ait zamanla ilgili yorumlar meşgul etmiyordu, fakat on dakikalık yolculuğunun ilk yarısında doktor, Ke-anufobik kadına savurduğu küfürler nedeniyle ağzından köpükler saçmakla meşguldü. Yaptığının çocukça olduğunu ve kendine yakışmadığını fark etti, fakat boşalmaya ihtiyacı vardı.

Yolculuğun ikinci yansında kadının tanık olduğu cinayetleri ne zaman polise ihbar edebileceği üzerine düşündü. Yaşadığı paranoya nedeniyle alçak Keanu'nun yerel polislerden Federal Araştırma Bürosu'na kadar tüm polis birimlerini kontrol ettiğini düşünebilir ve bu nedenle çenesini kapalı tutabilir ya da en azından yetkililere ne zaman başvuracağı konusunda uzun bir tereddüt yaşayabilirdi.

Bir süre ortadan kaybolabilir, hatta ülkeden kaçabilir ve bir strateji oluşturana kadar ortalarda gözükmeyebilirdi. Hesabındaki yarım milyar dolarla çok uzaklara gidebilir ve bulunması çok uzun zaman alabilirdi.

Kadının ortadan kaybolması ihtimali doktoru korkuttu ve ensesinden aşağı soğuk bir ter damlası süzüldü. Yüksek mevkilerdeki arkadaşlan kontrolü altındaki kişilerin işledikleri suçlann üzerini örtme konusunda kendisine çok kolay yardımcı olabilirlerdi, fakat bu tamamen farklı bir şeydi; onlardan kendisini, kendi eliyle işlediği cinayetlerin yaratacağı sonuçlardan korumalarını beklemek, kendisini belirsizliğe atmak demekti. Yirmi yıldan bu yana, bu tip risklerin altına girmemesinin nedeni buydu. Ensesinden süzülen ter damlası sırtından aşağı iniyordu. Kendisine duyduğu

tüm güvene rağmen böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bir an önce kendine gelmesi gerektiğini hissetti.

Kendisi hafızanın hâkimiydi, yalan ustasıydı. Her türlü güçlüğün üstesinden gelebilirdi. Son günlerde birkaç şey ters gitmişti fakat bunlar işin tuzu biberiydi.

Labirent şeklindeki yeraltı garajına vardığında kendisini kontrol altına almıştı.

El Camino'dan indi, döşemelere ve paspaslara dağılmış olan kum tanelerine dehşet içinde baktı.

Ceza davalarında her türlü kum ya da toprak örneği geçerli delil olarak kabul ediliyordu. Herhangi bir polis departmanının bilimsel araştırma dairesi, olay mahallinden aldığı kum numunesiyle buradaki kumun içeriğini, tanecik boyutunu ve diğer özelliklerini karşılaştırabilir ve sonuca ulaşabilirdi.

Anahtarı kontak üzerinde bırakarak araçtan sadece iki eşya aldı. Valet'in en iyi çalışmasını içeren düğümlenmiş mavi plastik torba. Yarısına kadar kurabiye ile dolu Green Acres torbası. Bunları garajın granit zemini üzerine dikkatli bir şekilde yerleştirdi.

Doktor mahvolmuş ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu ve ceketini hızlı bir biçimde çıkarttı ve kıyafetleri üst üste yere attı. Cüzdanını, mini-9mm'yi ve silahın kılıfını, başka bir kenara koyduğu iki torbanın yanma koydu. Daha sonra tozlanmış kravatını, beyaz gömleğini çıkartarak kıyafet yığınına ekledi. Yirmi dört karat kravat iğnesini ayırmayı ihmal etmedi.

İç çamaşırlarına bile kum dolmuştu. Tişörtünü ve külo-dunu da yığma ekledi.

Doktor kemerini kullanarak kıyafetlerini bir araya topladı, daha sonra kıyafet paketini arabadaki koltuğun üzerine yerleştirdi.

Vücudundaki kıllara küçük bir miktar kum bulaşmıştı. Elleriyle üzerini temizledi.

Saati dışındaki her şeyini çıkarttıktan sonra, elinde ayırdığı şeylerle birlikte en alt kattan eve girdi ve asansörle üçüncü kattaki süite çıktı.

Crestron tuş panelini kullanarak şöminede bulunan gizli kasayı açtı. Taurus PT-111 Millennium'u içinde babasının gözleri bulunan kavanozla birlikte küçük bir kutuya yerleştirdi ve bir an düşündükten sonra mavi torbayı da kasaya yerleştirdi.

Tabancadan nasıl kurtulacağına karar verene kadar, geçici bir süre için, onu kasaya yerleştirmişti.

Siyah ipek yakalı, siyah kuşaklı açık yeşil robdöşambrı-nı giydikten sonra Ahriman, alt kattaki hizmetli odasını arayarak Cedrick Hawthorne'un hemen süite gelmesini istedi.

Birkaç dakika sonra Cedric geldiğinde, Ahriman ona Dorothy Sayers tarafından yazılmış olan eski bir gerilim romanındaki kahyanın ismiyle hitap etti ve bilinçaltını açan ha-ikuyu okudu.

Doktor, kendi emri altmda bulunan çalışanları programlamaya prensip olarak karşı çıkıyordu, fakat tam gizlilik sağlamak için evdeki hizmetliler arasında kilit öneme sahip iki personel üzerinde tam bir kontrol kurmanın gerekliliğine inanıyordu. Bu gücü elbette onlara karşı haksız bir avantaj elde etmek için kullanmıyordu. Onlara iyi maaş ödüyordu, eksiksiz birer sağlık ve emeklilik sigortasına sahiptiler, yeterince tatil yapabiliyorlardı. Fakat çok önemli bir prensibi vardı; mutfakta birinci öncelik daima kendi yemeğinde olmalıydı.

Cedric'e kısaca El Camino'yla en yakın hayırevine gidip kumlu kıyafetlerini oraya vermesini söyledi. Depoyu doldurduktan sonra Cedric oradan direkt olarak Meksika sınırının hemen ötesinde San

Diego'nun karşısında bulunan Tiju-ana'ya gidecekti. Tijuana'daki en tehlikeli mahallelerden birinde, şayet araba halen çalmmadıysa, onu kontak anahtarını araç üzerinde bırakarak ve kapıları kilitlemeden uygun bir yere park edecekti, böylece arabanın ortadan kaybolması garanti edilmiş olacaktı. Cedric, yakındaki en lüks otele gidecek, bir araba kiralayacak ve sabah olmadan once Newport Beach'e geri dönecekti. (Saat henüz sekiz olmadığından doktor Cedric'in sabaha karşı üç gibi geri dönebileceğini hesaplıyordu.) Orange County'deyken aracı havaalanında teslim edecek ve eve taksiyle dönecekti. Orada yatacak, iki saat uyuyacak, dinç bir şekilde kalkacak ve kalktığında yaptıklarının hiçbirini hatırlamayacaktı.

Planı uygularken, Meksika'ya giriş saati de hesaba katıldığında bazı güçlüklerle karşılaşabilirdi fakat kemerin altına gizlenmiş olan beş bin dolarla gereken her şeyi yapabilirdi. Paranın izlerin üzerini örtmek için kullanılan yararlı bir araç olduğu da gerçekti.

"Anlıyorum." dedi Cedric.

"Seninle tekrar görüşmeyi umuyorum, Cedric."

'Teşekkür ederim efendim."

Cedric çıktıktan sonra doktor telefonla alt kattaki Nella Hawthorne'u aradı ve onu Meksika'ya maceraya yolladığı kocasının çıktığı odaya çağırdı.

Nella geldiğinde, Ahriman bilinç altma Daphne du Ma-urier'in Rebecca adlı kitabındaki hizmetçi Manderley'in ismiyle ulaştı. Ona garajın zeminindeki kumları son tanesine kadar temizlemesini ve süpürge torbasını arka bahçede açacağı derin bir deliğe gömmesini emretti. Tüm bu işleri bitirdikten sonra, onları unutacaktı.

"Daha sonra odana dön ve yeni talimatlarını bekle." dedi Ahriman.

"Anladım."

Cedric Meksika yollarmdayken ve Nella meşgulken doktor bir kata aşağı, çınar döşemeli ofisine indi. Elektronik düzenek sayesinde, bilgisayarı yedi saniye içinde masanın yüzeyine çıktı, fakat doktor makinenin yerine oturması ve açılması için gereken bu kısa süre içinde parmaklarını sabırsız bir biçimde masanın yüzeyine vuruyordu.

Ofisteki ana bilgisayar ile bağlantılı olan bilgisayar sayesinde hasta kayıtlarına ulaştı ve Keanufobik kadının telefon numarasını aradı. Kadının hem ev hem de cep numarası vardı.

Kadının sahildeki otoparktan telaşlı bir biçimde kaçışından bu yana kırk dakikadan az bir süre geçmişti.

Evindeki telefondan aramak istemiyordu aslolan zamandı ve ayrıca zaman bizi yakan ateşti, bu nedenle böyle bir ipucu bırakmak konusunda daha fazla düşünemezdi. Kadının cep telefonunu aradı.

Telefon dördüncü kez çaldıktan sonra kadın telefonu açtı:

"Alo."

Tam da düşündüğü gibi, kadın paranoid şaşkınlık durumu içindeydi, tanıklık ettiği olay konusunda ne yapması gerektiğine karar vermek için amaçsız bir biçimde etrafta dolaşıyordu.

Ah, keşke kadını önceden programlamış olsaydı.

Bu çok hassas bir konuşma olacaktı. Hawthornelara talimatlar verirken ve diğer ufak tefek işlerle uğraşırken kadına yaklaşmak için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünüyordu. Anlayabildiği kadarıyla, işe yarayabilecek tek bir strateji vardı.

"Alo." diye yineledi kadın.

"Kim olduğumu biliyorsunuz." dedi Ahriman.

Kadın cevap vermedi; çünkü doktorun sesini tanıyamamıştı.

"Hiç kimseye olaydan bahsettiniz mi? "

"Henüz bahsetmedim."

"Güzel."

"Ama bahsedeceğim. Bahsetmeyeceğimi sanmayın."

Doktor sâkin bir ses tonuyla: "Matrbc?i izlediniz mi?"

Soru gereksizdi, kadının kırk koltuklu özel tiyatrosunda Keanu Reeves'in her filmini en az yirmi kez seyrettiğini zaten biliyordu.

"Elbette izledim." dedi kadın. "Şayet ofiste anlattıklarımı dinlediyseniz, bana niçin böyle sorular soruyorsunuz? Ama sanırım her zamanki gibi hayallere dalmıştınız o zaman da."

"O sadece bir film değil."

"Değilse ne?"

"Gerçek." dedi doktor, söylediği kelimeye oyunculuk kabiliyetinin elverdiği ölçüde uğursuz bir anlam yükleyerek.

Kadın sessizdi.

"Filmde olduğu gibi, herkesin düşündüğü şekilde yeni bir yüzyılın başlangıcında değiliz. Aslında 2300 yılındayız... ve insanlık yüzyıllardır esaret altında."

Kadın bir şey söylemedi, fakat hızlı ve sık sık nefes almaya başlaması paranoid düş görmenin önemli bir göstergesiydi.

"Ve yine filmde olduğu gibi," diyerek devam etti Ahriman "gerçek olduğunu sandığınız bu dünya aslında gerçek değil. Sadece büyük bir ilüzyon, kandırmaca, sanal gerçeklik, başkaldırmanızı önlemek için kötü bir bilgisayar tarafından tasarlanmış detaylı bir yaşam."

Sessizliği düşmanlıktan ziyade düşünceli bir tavrı yansıtıyordu, yumuşak ve hızlı bir biçimde nefes alıp vermesi doktor daha da cesaretlendirdi.

"Aslında, bir avuç asi dışındakiler, yani siz ve milyarlarca insan küçük hücreler içinde tutuluyor, damardan besleniyorsunuz, siz ürettiğiniz biyoelektrik enerjiyle çalışan bir bilgisayara bağlısınız. Matrix'in yarattığı hayal alemi içinde yaşıyorsunuz."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Doktor bekledi.

Kadın sessizdi.

En sonunda doktor "Bu gece sahilde gördükleriniz. Onlar insan değildi, robottu. Matrix'in polisleri, aynı filmde olduğu gibi."

"Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısınız." dedi kadın.

'Tam tersine. Sizin, yaşadığınız bu sanal gerçekliği sorgulamaya başladığınızı belirledik. Potansiyel bir asi. Sizi özgür bırakmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Kadın hiçbir cevap vermedi fakat bisküvi hayali kuran küçük bir kaniş ya da bir köpek yavrusu gibi yumuşak bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Kadının, doktorun şüphelendiği gibi gerçek bir paranoid olması durumunda, kendisi için hazırlanan bu senaryoya karşı büyük ilgi göstermesi kaçınılmazdı. Artık dünya onun için daha az karmaşık bir yer halini almaya başlayacaktı. Daha önce etrafı farklı, açıklanamayacak ve hatta bazen birbiriyle çelişen komplolar peşinde koşturan birçok düşmanla sarılıydı. Şimdi ise üzerinde odaklanabileceği tek bir düşmanı vardı: Dev, kötü, dünyayı esaret altına almış bilgisayar ve onun sadık makineleri. Aşkla başlayan fakat sonra korku halini alan Keanu onu sık sık şaşırtmış ve

endişelendirmişti, sadece aktör olan birine bu kadar fazla önem vermek ona çok tuhaf gelmişti. Artık onun basit bir aktör değil, Seçilmiş Kişi olduğunu anlıyordu; insanlığı makinelerin elinden kurtarmak için seçilmiş olan kişi, en büyük kahraman olduğunu öğrenmişti. Bu nedenle yoğun ilgisini hak ediyordu. Bir paranoid olarak, insanların çoğunluğunun kabul ettiği gerçekliğin yanlış olduğuna, gerçeğin, insanların büyük bir çoğunluğunun kabul ettiği sahte gerçekliğe oranla çok daha garip ve korkunç olduğuna inanmıştı. Şimdi de doktor onun bu konudaki şüphelerini doğruluyordu. Paranoyayı mantıksal bir düzlemde sunuyor ve kadına ihtiyaç duyduğu şeyi veriyordu, kainatın işleyişini onu rahatlatacak bir biçimde yo-rumluyordu.

Kadm en sonunda "Anlattıklarınıza gore K-K-Keanu benim dostum, benim tarafımda. Fakat ben onun tehlikeli biri olduğunu biliyorum."

"Bir zamanlar ona aşıktın."

"Evet, ama sonra gerçeği gördüm."

"Hayır." dedi doktor. "O'na karşı ilk hissettiklerinizde haklıydınız. İçgüdüsel bir biçimde onun özel biri olduğunu ve hayranlığınızı hakettiğini düşünmeniz normaldi. Daha sonra ona karşı hissettiğiniz korku ise size, sizi verimli bir biçimde pil hücresinde tutmak isteyen o kötü bilgisayar tarafından aşılandı."

Doktor söylediklerine, sesindeki merhamete ve samimiyete kulak verdiğinde, aklını kaçırdığını düşünmeye başladı.

Kadm bir kez daha sessizliğe gömüldü. Fakat telefonu kapatmamıştı. Ahriman kadına düşünmesi için gerekli olan süreyi tanıdı. Kendi görüşünü ona satıyormuş gibi görünme-meliydi.

Beklerken yemekte ne isteyeceğini düşündü. Yeni bir Er-menegildo Zegna takımı ısmarlamayı düşündü. Bir torba dolusu

dışkıyla neler yapılabileceğini düşünüyordu. Tetik çekmenin ne kadar büyülü bir şey olduğunu düşünüyordu. Ca-pone'un Alamo'daki şaşırtıcı zaferini düşünüyordu.

"Bunu değerlendirmek için zamana ihtiyacım olacak." dedi son olarak.

"Elbette."

"Beni bulmaya çalışma."

"Matrix'in sanal gerçekliği içinde nereye gidersen git, aslında aynı pil hücresinin içindesin." dedi Ahriman.

Bir an düşündükten sonra kadm "Sanırım bu doğru." dedi.

Kadının hazırladığı yemi yuttuğunu hisseden doktor cesur bir adım daha attı: "Bana O'nun sizi diğer potansiyel asilerden biri olarak görmediğini bildirme yetkisi verildi."

Uzun bir sessizliğin ardından yumuşak ve erotik bir ses tonuyla "Keanu benimle kişisel olarak mı ilgileniyor?" dedi.

Kadm aktörün ismini kekelemeden söylemişti.

Bunu bir ilerleme işareti olarak algılayan doktor kurnaz bir cevap verdi: "Bana söylemem için izin verilen her şeyi söyledim. Konuştuklarımızı bu gece düşünün. Yarın ofiste olacağım, ne zaman isterseniz görüşebiliriz. "

'Eğer ararsam." dedi kadm.

"Eğer." diye onayladı Ahriman.

Kadm telefonu kapatü.

"Zengin kaltak." diyerek telefonu kapattı Ahriman. "Bu benim profesyonel teşhisim."

Kadının kendisini arayacağına, onu yüz yüze bir görüşme için ikna edebileceğine inanıyordu. Daha sonra onu prog-ramlayacaktı.

Birkaç dakika sonra, hafıza lordu yine güvenli tahtına kurulmuştu.

Yemek siparişi vermek üzere Nella Hawthorne'u çağırmadan önce, Ahriman e-postasma bir göz attı ve New Mexieo'daki enstitüden şifreli iki mesaj geldiğini gördü. Şifreyi çözüp mesajları okuduktan sonra onları bilgisayarın sabit diskinden sildi.

Mesajların ilki sabah gelmişti ve bir önceki gece gönderdiği mesajın alındığını belirten bir yazıyı içeriyordu. Bay ve Bayan Dustin Rhodes Santa Fe Havaalam'na adım atar atmaz izlenmeye başlanacaktı. Kente gelişlerinden önce kiralayacakları otomobile elektronik izleme aygıtı yerleştirilmişti. Curly, Ahriman'a kendisinin ve nişanlısının Kendinizi Sevmeyi Öğrenin e karşı duydukları ortak hisleri fark ettikten sonra çıkmaya başladıklarını bildirmişti.

İkinci mesaj sadece birkaç saat önce gelmişti ve son derece kısaydı. Gün boyunca Bay ve Bayan Rhodes, Glyson ve Pastore davalarıyla ilgili kişiler hakkında hararetli bir soruşturma yapmış ve görüştükleri insanlardan yardım almışlardı. Bu şekilde sonsuza ya da bir başka deyişle kıyamet kopana dek Santa Fe'de kalacaklardı.

Ahriman, meslektaşlarının çıkarlarım savunma konusunda sergiledikleri çabayı gördüğünde rahatladı, fakat oynadığı oyunun, ki bu hayatının en önemli oyunlarından biriydi, iptal edilmesi gerektiğini düşününce üzüldü. Karmaşık oyununu oynayabilmek için en azından Skeet ya da Dusty veya Martie'ye ihtiyacı vardı; ideal ekipte bunlardan en az ikisi bulunmalıydı, fakat bu piyonlar halihazırda ya ölüydüler ya da ölmek üzereydiler.

Santa Fe'deki infazların gerçekleştirildiği teyit edilmemişti, fakat kısa bir zaman içinde, muhtemelen kendisi yatmadan önce haber gelecekti.

O hâlâ bir oyuncuydu. Oyuncu olarak kaldığı sürece tekil oyunların sonucu hayati öneme sahip olamazdı. Oyuncu olarak kaldığı sürece daima yeni bir oyun olacaktı ve daima ertesi gün için yeni bir oyun tasarlayacaktı.

Rahatlamış bir biçimde alt kattaki Nella Hawthorne'u aradı ve yemeğini istedi: Soğanlı ve çedar peynirli acılı sosis, bir paket patates cipsi, iki şişe bira ve bir dilim Black Forest keki.

Üst kata, süite döndüğünde, Cedric'in otomobil bayisine gittiğini, Mercedes'teki eşyaları eve getirdiğini ve onları yatak odasındaki masanın üzerine yerleştirdiğini fark etti. Döküm Johnny Lightning Custom Ferrari. Marx'ın yeni oyunu Gunsmoke Dodge City.

Masaya oturdu, oyunu açtı ve küçük plastik figürleri incelemeye başladı. Kanun adamları ve silahşörler. Barda dans eden kadın. Ayrıntılar mükemmeldi, insanın hayal gücünü harekete geçiriyordu. Louis Marx'ın hemen hemen tüm ürünleri böyleydi.

Doktor, işleri ne olursa olsun, ayrmülara önem veren insanları hep takdir ediyordu, kendisi de böyleydi. Her zaman meşgul ve yeni fikirlere gebe olan aklından eski bir halk deyişi geçti: Şeytan ayrıntılarda gizlidir. Bu laf onu çok güldürdü.

Sonra bu söz dizisinde küçük bir değişiklik yaptı: Tanrı ayrıntılarda saklıdır. Doktor inanan biri olmadığı, oyuncu olduğu halde, bu düşünce kahkalarmı kesmesine neden oldu. O akşam ve hayatında ikinci kez, ensesinden aşağı buz gibi bir ter damlası süzüldü.

Kaşlan çatık bir şekilde yaşadığı sürprizlerle dolu günü yeniden değerlendirerek o ana kadar gözünden kaçmış ya da yanlış algıladığı bir ayrıntı olup olmadığını düşündü. Green Acres otoparkmdaki beyaz Rolls-Royce buna bir örnekti.

Ahriman banyoya gitti ve çok miktarda sıvı sabun ve tırnak aralarını temizlemek için kullanılan yumuşak bir fırça ile defalarca elini yıkadı. Fırçayı gayretli bir biçimde bastırarak her iki elinin iki yüzünü de parmak uçlarından bileklerine kadar yıkadı, parmak boğumlarına özel bir özen gösterdi.

Keanufobik kadın polisi aramayacak ve doktorun sahilde iki kişiyi öldürdüğünü bildirmeyecekti, başka tanık da yoktu. Polislerin o an gelmesi ihtimaline karşılık, ellerindeki barut izlerini iyice temizlemesi gerekiyordu. Barut laboratuarda yapılan testler sonunda tespit edilebilir ve o akşam silah kullanmış olduğunu ispatlayabilirdi.

Aklına başka bir ayrıntı gelmiyordu.

Ellerini yıkadıktan sonra, Ahriman yatak odasındaki masasına gitti. Masanın üzerinde Marshal Dillon ve kabadayı bir silahşor mücadele halindeydi.

"Bam, bam, bam," dedi doktor ve parmağıyla ölü şerife öylesine sert bir darbe vurdu ki, figür beş altı metre uzaktaki duvara çarparak yere düştü.

Mareşaller ve silahşörler. Batı güneşinde düellolar. Akbabalar.

Kendisini daha iyi hissediyordu.

Yemeği geldi.

Hayat güzeldi.

Öldüren sizseniz, ölüm de öyle.

Santa Fe'den Albuquerque'e rampa aşağı yolda yaklaşık altı yüz metre aşağı inen yaklaşık yüz kilometrelik yolu Dusty doksan dakikada aldı. Fırtınanın şiddeti aşağı inildik-çe azalıyordu, fakat geldikleri şehirde de yoğun bir kar yağışı vardı. Uygun bir otel buldular ve kredi kartlarından yaptıkları ödemelerin takip edilmesi ihtimaline karşılık otel ücretini nakit parayla ödediler.

Eşyalarını odaya bıraktıktan sonra BMW'yi bir buçuk kilometre ötede yol kenarına bıraktılar, burada arabanın uzun süre dikkat çekmeyeceği belliydi. Dusty bu işi tek başına yapmak istemişti, Martie'nin sıcak otel odasında kalmasını istiyordu fakat Martie ondan ayrılmayı kabul etmemişti.

Martie, direksiyonu, ön paneli kapı kollarını ve el sürdüklerini düşündüğü diğer yerleri bezle sildi.

Dusty anahtarı aracın içinde bırakmadı. Aracın çalınması ve daha sonra bir kazaya dahil olması durumunda, polis BMW'nin sahibiyle temasa geçecek ve bu durumda enstitü araştırmalarını Albuquerque üzerinde yoğunlaştıracaktı. Dusty arabayı kilitledi ve anahtarı en yakındaki yağmur suyu mazgallarından birine attı.

Otele kar altında elele yürüyerek döndüler. Hava soğuktu fakat soğuk rahatsız edici bir seviyede değildi. Burada yüksek yamaçlardan esen rüzgâr yoktu.

Yürüyüş bu geceden önceki herhangi bir gece yapılmış olsa, eğlenceli ve hatta romantik bile olabilirdi. Dusty karı ölümle özdeşleştiriyordu, bu ikisini ömrünün sonuna kadar bu şekilde hatırlayacağından ve bu nedenle kış aylarını daima ılık Kaliforniya sahilinde geçirmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyordu.

Marketten bir somun ekmek, bir paket peynir, hardal, mısır cipsi ve bira aldılar. Alışveriş yapmak için reyonlar arasında dolaşırken normal koşullar altında çok sabırsızlanacak olan Dusty o kadar duygusal, yaşadığına ve karısının yanında olduğuna o denli minnettar bir ruh hali içindeydi ki, yavaş yavaş bacaklarının dermanı kesildi, duyduğu minnettarlıktan neredeyse dizleri üzerine çökecekti. Konserve kutusu üzerindeki etiketi okumak bahanesiyle bir rafa doğru yaslandı.

Market içinde onu görenler yaptığı numaraya aldanmış olabilirlerdi. Martie ise aldanmadı. Bir elini boynuna atıp onun yanma sokuldu ve "Seni çok seviyorum canım." diye fısıldadı.

Odaya geldiklerinde Dusty, en erken uçağın kaçta olduğunu öğrenmek için bir havayolu şirketine ait 800'lü numarayı aradı. Rezervasyon yaptırmak için kredi kartı numarasını verdi, acentaya bileti satın almak için kartını kullanmayacağını belirtti. "Yarın biletleri almaya geldiğimde ücreti nakit olarak ödeyeceğim."

Uzun ve sıcak birer duş aldılar. Duştan çıktıklarında küçük otel sabunları sıcaktan erimişti.

Dusty sağ kulağının arkasının derisinin sıyrılmış olduğunu fark etti. Yaranın üstü kabuk bağlamıştı. Belki de araba takla attığında yaralanmıştı. O ana kadar bu yarayı fark etmemişti.

Yatağa oturup, havlulardan birini masa örtüsü olarak kullanarak peynirli sandviç hazırladılar. Biralannı, içine kar doldurduktan bir çöp kovası içinde soğutmuşlardı.

Sandviçler ve cipsler pek lezzetli değildi. Sadece karınlarını doyurmak için yiyorlardı. Devam etmek için yemeleri gerekiyordu. Bira ise uyumalannı yardımcı olacaktı.

İkisi de Santa Fe'den gelmek için yaptıkları yolculuktan bahsetmedi. Pek fazla konuşmadılar. Gelecek yıllarda, şayet daha fazla yaşama fırsatlan olursa, bu kızılderili harabeleri arasında yaşadıklanndan pek fazla bahsetmeyecekleri kesindi. Yaşam kabuslarla doldurulamayacak kadar kısaydı.

Konuşamayacak kadar yorgundular, bu nedenle yemeklerini yerken televizyon seyrettiler.

Televizyondaki haberler savaş uçağı görüntüleriyle doluydu. Dünyanın diğer ucunda gece yarısı meydana gelen patlamalar.

Uluslararası ilişkiler uzmanlarının önerileri doğrultusunda, dünyanın en güçlü ülkelerinin oluşturduğu ittifak, sivil yapılardan arda kalanları bombalayarak iki tarafı masaya oturtmaya çalışıyordu. Köprüler, hastaneler, elektrik santralleri, video kaset dükkanlan, pompa istasyonlan, kiliseler, sandviç dükkanları bombalanıyordu. Haberlerden anlaşıldığı kadarıyla, politik arenada ve medyada, hatta sosyal yapının daha üst seviyelerinde operasyonun ahlaki yönünü değerlendiren kimse yoktu. Uzmanlar arasındaki tartışma bunun yerine, büyük ölçekli bir savaş yerine, hedefteki hükümetin düşmesine yeterli olacak ayaklanmalar çıkartmak için kaç milyon bombanın hangi yüksek teknoloji ürünü uçaklardan atılması gerektiği üzerine odaklanıyordu.

"O lanet olası sandviççideki insanlar için bu zaten bir savaş." dedi Martie.

Dusty televizyonu kapattı.

Yemeklerini yedikten ve ikişer bira içtikten sonra birbirlerinin ellerini tuttarak battaniyenin altına girdiler.

Bir önceki akşam seks hayata bağlılığı simgeliyordu, şimdi ise bir günah gibiydi. Tek ihtiyaç duydukları şey, yakınlıktı. Bir süre sonra Martie "Bundan kurtulabilecek miyiz?" diye sordu Martie.

"Bilmiyorum." diyerek cevapladı Dusty dürüst bir biçimde.

"Enstitüdeki bu insanlar . . ne yaptıklarını bilmiyorum ama buraya gelmeden once bizimle bir alıp veremedikleri yoktu. Ahriman'ı korumak için peşimize düştüler."

"Ama şimdi Zachaıy ve Kevin var."

"Bu konuda pragmatik bir tavır takınacaklarını düşünüyorum. Yani, onlar için yaptıkları işin bir parçası bu. Onlar için bir tehdit oluşturmuyoruz."

"Yani?"

"Yani Ahriman ölürse. . . peşimizi bırakmazlar mı?"

"Belki."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Gece o kadar sessizdi ki, Dusty dışarıda yere değmekte olan kar tanelerinin sesini duyamaya başlayacağını düşünüyordu.

"Onu öldürebilir miydin?" diye sordu en sonunda Dusty.

Uzun bir sessizlikten sonra cevap verdi: "Bilmiyorum. Sen? Soğukkanlı bir şekilde? Üzerine doğru yürüyüp tetiği çekebilir misin?"

"Belki."

Martie uzun bir süre sessiz kaldı, fakat Dusty onun uyumadığını biliyordu.

"Hayır." dedi sonunda Martie. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Oldüremem. Onu ya da bir başkasını. Bir daha asla."

"Onu öldürmek zorunda kalmak istemediğini biliyorum. Ama ben senin bunu yapabileceğini sanıyorum. Ben de yapabilirim. "

Kendisini, kendini de şaşırtacak bir biçimde Martie'ye çocukken kendisini büyüleyen bir göz aldanmasından bahsederken buldu: Bakış açısını değiştirdiğinde şehir halini alan orman resmi.

"Halimize uygun mu bu?" diye sordu Martie.

"Elbette. Çünkü bu akşam ben bu resimdim. Her zaman kim olduğumu bildiğimi sanırdım. Bakış açısındaki küçük bir değişiklikle farklı bir benle karşılaştım. Hangisi gerçek, hangisi yalan?"

"Her ikisi de gerçek." dedi Martie. "Ve bu da bir sorun yaratmıyor."

Karısının ağzından sorun olmadığını d uymasıyla birlikte kendisi de sorun olmadığını düşünmeye başladı. Karısının farkında olmamasına ve Dusty'nin bunu hiçbir zaman ifade edemeyecek olmasına rağmen Dusty, karısının insanlığını gösteren tek mihenk taşı olduğunu düşünüyordu.

Az sonra, uyumak üzereyken, Martie "Bir çıkış yolu olmalı. Sadece.. .bakış açımızı değiştirmeliyiz. "

Belki de haklıydı. Bir çıkış yolu. Fakat ne uykuda ne de uyanıkken bunu bulamıyordu.

72

Hava açıktı, Albuquerque'den oyuncak itfaiye arabasını ya da tabancayı almadan ayrılan ve önceki günkü olaylar nedeniyle gergin ve hassas olan Martie yorgun düşmüştü. Dusty düşmanlarını daha iyi anlayabilmek için Kendinizi Sevmeyi Öğrenini. okurken, Martie alnını cama yasladı ve hızla gözden kaybolmakta olan karla örtülü şehre bir baktı. Dünya gözünde o denli tuhaflaşmıştı ki, şu anda üzerinde uçtuğu şehir İstanbul ya da başka bir egzotik şehir bile olabilirdi.

Yetmiş iki saatten daha kısa bir süre önce, Valet'i sabah yürüyüşüne çıkartmıştı ve kendi gölgesinden korkmuştu. O tuhaf an geçtikten sonra keyfi yerine gelmişti. En sevdiği dostu hâlâ hayattaydı. Henüz Santa Fe'ye gelmemişti. O saatlerde yaşamın gizemli bir amacı olduğuna inanıyordu, günlük yaşamı bu görüşünü doğrular nitelikteydi. Böyle bir amaca hâlâ inanıyordu fakat yaşadığı örnekler daha önce gördüklerinden çok farklıydı, farklı ve karmaşıktı.

Çok kötü kabuslar göreceğini düşünüyordu. Fakat rahat uyudu.

Güler Yüzlü Bob ne rüyasına girdi, ne de gece uyanıkken miğferinin gölgesiyle ve paltosundaki hafif parlak şeritlerle karşılaşıp karşılaşmayacağını görmek için otel odasındaki gölgeleri araştırdığında karşısına çıktı.

Martie onu rüyasında ya da gerçek hayatta görmek istiyordu. Kendisini yalnız hissediyordu, artık onun koruyuculuğunu hak etmediğini düşünüyordu.

Kaliforniya'ya ve kendisini orada bekleyen olaylara doğru yaklaşırken, umudunu korumak için bu iki adama da, Dusty'e ve Güler Yüzlü Bob'a ihtiyacı vardı.

Doktor, hastalarıyla haftanın ilk dört günü dışındaki zamanlarda pek görüşmezdi. Bu Cuma ajandasında sadece Martie ve Dusty Rhodes'un adlan yazılıydı, onlar da rande-vulanna gelemeyeceklerdi.

"Dikkatli olsan iyi olur." dedi aynadaki yansımasına bakarak "Hastalarını öldürmeye devam edersen çok yakında üzerinde pratik yapabileceğin kimse kalmayacak."

Geçen iki günde yaşadığı krizlerde paçasını kurtarmıştı, morali çok iyiydi. Aynca, önceki gece artık sona erdiğini düşündüğü bir oyunu yeniden canlandırmak için yeni yollar bulmuştu, mavi torbadaki kokulu malzemeyi kullanacağı yeni bir alan keşfetmişti.

Farklı bir Zegna takım giydi: siyah, şık, iki düğmeli bir ceket. Odadaki üç panelli aynasında öylesine şık görünüyordu ki, kamerayı alıp bu tarihi günde nasıl göründüğünü kaydetmek istedi.

Ne yazık ki, önceki gece olduğu gibi zaman çok önemliydi. Keanufobik kadına bütün gün boyunca ofisinde olacağını ve kötü bilgisayara karşı isyan hareketine katılıp katılmayacağı yolundaki cevabını bekleyeceğini söylemişti. Sonradan görme deliyi hayal kmklığma uğratmaması gerekiyordu.

Silahını yine yanma almaya karar verdi. Tehlike azalmış gibi görünüyordu, potansiyel düşmanlann çoğu ortadan kal-dmlmıştı ama yine de tehlike mevcuttu.

Taurus PT-111 Millennium'un ruhsatı yoktu (diğer silahlan gibi bu da enstitüdeki arkadaşlan tarafından verilmişti) fakat onu yeniden kullanamazdı. İki adamın öldürülmesinde kullanıldığı için artık lekeli

idi; parçalanması ve büyük bir gizlilik içinde ortadan kaldmlması gerekiyordu.

Süitin oturma odasındaki kitaplığın arkasına gizlenmiş olan silah kasasından bir 380 Beretta model 85F seçti; sekiz mermi kapasiteli otomatik tabanca.

El yapımı ve bölmeli bir Mark Cross evrak çantasının içine mavi torbayı, Green Acres torbasını ve dikte için kullandığı kayıt cihazını koydu. Keanufobik kadının aramasını beklerken biraz plan yapacak ve Korkma Çünkü Senin Yanın-dayım'ın bir bölümünü hazırlayacaktı.

Çalışma odasında e-postasmı kontrol etti ve New Mexi-co'daki çifte cinayetin henüz teyit edilmediğini gördüğünde şaşırdı. Şaşkın fakat kaygısız bir biçimde kısa şifreli bir mesaj yazdı ve enstitüye gönderdi.

Antika Rolls-Royce Gümüş Bulut'u aldı.

Ofise giderken yol boyunca araba kendisine birçok haiku için ilham verdi.

Mavi gün, Gümüş Bulut.

Kralların ve kraliçelerin uzun yolu.

Mavi dışkı torbası.

Doktor havaya girmişti, çoşku içinde ofisine iki blok kala yeni bir şiir yazdı:

Gümüş Bulut, asfalt.

Karşıdan karşıya geçen, kör adam.

Merhamet mi eğlence mi?

Merhameti seçti ve kör adamın karşıya olaysız bir biçimde geçmesine izin verdi. Gümüş Bulut'ta hiçbir hasar yoktu ve aracının hasar görmesi fikri bile doktoru titretmeye yetiyordu.

Kaliforniya'ya iniş sırasında, uçağın tekerlekleri piste güvenli bir şekilde değdikten sonra Dusty, kendisinin ve Martie'nin önünde hâlâ çok uzun bir iniş olduğunu düşünüyordu. Bu güneşli günde bile hiç gün yüzü görmeden kalan yerler vardı.

Ahriman'ın yaptıklarını biliyorlardı fakat onun karşısında silahsız olarak hiçbir şansları yoktu. Psikiyatrın hiçbir şekilde yaptıklarını itiraf etmeyeceğini ve hatta bir açıklama bile yapmayacağını biliyordu. En büyük ümitleri, Mark Ahri-man'ın farkında olmadan onlara bir ipucu vermesi ya da onu ve New Mexico'daki enstitü konusunda daha fazla bilgi edinmelerini sağlayacak bir hata yapmasıydı.

"Ayrıca ben, Ahriman hiç güçlükle karşılaştığını sanmıyorum. Hep rahat bir hayat sürmüş. O salak kitabından anladığım kadarıyla, kendisi aynen Dr. Closterman'ın onun için söylediği gibi klasik bir narsist."

"Lanet olası kendini beğenmiş herif." diye ekledi Martie, Dusty'nin Kendinizi Sevmeyi Öğreniri den okuduğu pasajlardan sonra.

"Güçlü, bağlantıları var, zeki fakat aslında yumuşak bir tip. Onu ürkütebilirsek, sindirebilirsek, onu sarsabilirsek, belki hemen kendini ele vermeyecektir ama yapmaması gereken bir şeyi yapacaktır. Şu anda ona karşı ele geçirebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var."

Satürn'ü havaalanının otoparkından aldıktan sonra Newport Beach'teki Fashion Island'a, Ahriman'in ofisinin bulunduğu gökdelene gittiler. Martie buraya Yüzüklerin Efendisinde kötülüklerin yuvası olan Cirith Ungol'un Kulesinin adını vermişti.

Asansörle 14. kata çıkarken, Dusty göğsünde ve midesinde sanki asansör yukarı çıkmıyormuş da aşağı iniyormuş gibi bir baskı hissetti. Neredeyse asansörden inmeyip aşağı dönmeye karar verecekti ki, aklına bir fikir geldi.

Doktor, masasında oturmuş kurabiye atıştırıyordu ki, her zaman açık olan bilgisayarından ince bir ses geldi, ekranda bekleme odasmdaki güvenlik kamerasının çektiği görüntü belirdi. Sistem, koridordan biri odaya girdiğinde çekim yapacak çekilde ayarlanmıştı. Şayet o anda bilgisayarda çalışıyor olsa, görüntü ekrana küçük bir resim halinde gelecek, ve doktor Martie ve Dusty Rhodes'u fark edemeyecekti.

Kolundaki Rolex'e baktı ve randevularına sadece altı dakika geciktiklerini gördü..

New Mexico'da bir takım şeylerin yolunda gitmediği gayet açıktı.

Ekranın altında güvenlik sistemine ait çeşitli simgeler belirdi. Doktor yârenin imlecini bir silah simgesinin üzerine getirerek tıkladı.

Son derece hassas bir metal dedektörü her iki şahsın da üzerinde bozukluk, anahtar gibi küçük metal parçaları bulunduğunu gösteriyordu fakat ikisin üzerinde de silah büyüklüğünde metal bir kütle yoktu.

Başka bir simge: Minyatür bir iskelet. Ona da tıkladı.

Çift, bekleme odasının camı önünde Jennifer ile konuşurken sol taraflarında kalan duvardaki havalandırma ızgarası içine yerleştirilmiş olan röntgen lambaları üzerlerini ta-nyordu. Floroskopik görüntüler Ahriman'ın ekranına aktan-lıyordu.

İskeletleri sağlamdı. Sağlam bir kemik yapısı, sağlam eklemler, mükemmel duruş. Fiziksel avantajlarını kullanacak beceriye sahip olsalar, iyi birer klasik dansçı olabilirlerdi.

Üzerlerindeki diğer nesneler floroskopi tarafından bir bir ortaya çıkarılıyordu. Bozukluklar, anahtarlar, düğmeler, metal fermuarlar vardı fakat kollarına ya da bacaklanna gizlenmiş herhangi bir bıçak ya da silah yoktu.

Martie'nin çantasmdaki eşyaların bir kısmı ayırdedilemi-yordu. Çantasında sustalı bıçak olabilirdi. Emin olmak imkânsızdı.

Üçüncü simge bir burun resmiydi. Doktor kurabiyesini bitirdikten sonra burnun üzerine tıkladı.

Bu, kabul odasındaki havadan numune alarak bunu analiz eden cihazı harekete geçirdi. Bu cihaz otuz iki farklı patlayıcı bileşimin kimyasal yapılannı tanıyabilecek şekilde programlanmıştı, bir santimetreküp havadaki üç birim patlayıcı molekülünü algılayabilecek kadar hassastı. Negatif. Ziyaretçilerin ikisinin üzerinde de bomba yoktu.

Aslında Dusty'nin ya da Martie'nin patlayıcı konusunda uzman olmalarını ya da vücutlarına bombalar sararak gelecek kadar deli cesareti sergileyebileceklerini beklemiyordu. Bu kadar üst düzeyde bir güvenlik sistemi kurulmasının nedeni, zaman zaman doktorun bu ikisinden çok daha dengesiz hastalarla uğraşmak zorunda kalmasıydı.

Bazılan bu detaylı tedbirlere bakarak bunlann paranoya belirtileri olduğunu söyleyebilirdi. Doktor için ise bunlar sadece detaylara verilen önemi gösteriyordu.

Babası sık sık ona güvenliğin öneminden bahsetmişti. Büyük yönetmenin prodüksiyon ofisleri, kendisini terk edilen yıldız adaylarından, kendi performanslarının eleştirilmesini istemeyen istikrarsız aktörlerden ya da annelerinin ayaklannı kimin kırdırdığını öğrenen eleştirmenlerden korumak üzere zamanın en modern güvenlik sistemleri kullanılarak korunuyordu

Dusty'le Martie'nin bilinçaltına, onlar kendisine karşı herhangi bir fiziksel zarar verme girişiminde bulunmadan önce girebileceğini belirledikten sonra Ahriman Jennifer'i aradı ve onları içeri alabileceğini söyledi. Masasından kalkmadan, bekleme odasına bakan kapıdaki elektronik kilidi açtı, kapı sağlam menteşeleri üzerinde yavaş yavaş içeri doğru açıldı.

Doktor, ekrandaki kulaklık simgesi üzerine tıkladı.

Martie'yle Dusty odaya girdiklerinde kızgın fakat beklediğinden daha kontrollü görünüyorlardı. Oturmaları için kendilerine masanın önündeki iki sandalyeyi gösterdiğinde, sessizce oturdular.

Kapı arkalarından kapandı.

"Doktor, neler olduğunu bilmiyoruz fakat bunun iğrenç, pis ve korkunç bir şey olduğunu biliyoruz ve cevap bekliyoruz." dedi Martie

Martie konuşurken doktor bilgisayar ekramyla ilgileniyordu. Ses aktivasyonlu vericiye bağlı düşük seviyeli bir elektronik alan olmadığına göre Martie'nin üzerinde mikrofon yoktu.

"Bir saniye lütfen." dedi bir mikrofon simgesinin üzerine tıklayarak.

"Dinle!" dedi, Dusty kızgın bir şekilde "sen burada bilgisayarınla. uğraşıp dururken bizim seni bekleyecek halimiz yok."

"Şişşt." dedi doktor parmağını dudağına götürerek "Sadece bir dakika, lütfen sessiz olun. Sessiz."

Ahriman ekrana gelen raporu incelerken birbirlerine baktılar.

Doktor "Martie, bu odada bir kayıt cihazının dönmekte olan mekanizmasının çıkardığı ritmik sesleri algılayabilecek çok hassas mikrofonlar var. Çantanızın açık olduğunu ve onu bana bakacak şekilde tuttuğunuzu görüyorum. Çantanızda böyle bir cihaz var mı?"

Martie açıkça şoke olmuş bir biçimde cihazı çantasından çıkarttı.

"Masanın üzerine koy lütfen.. "

Öne doğru eğilerek kayıt cihazını teslim etti.

Ahriman kayıt cihazını kapattı ve içindeki mini kaseti çıkarttı

"Kaseti aldın." dedi Martie sinirli bir şekilde. "Peki, tamam. Ama bizde daha iyisi var lanet herif. Susan Jag-ger'ın... "

"Raymond Shaw." dedi doktor.

"Dinliyorum." diye cevapladı Martie, bilinçaltı açıldığı için oturduğu sandalyede biraz doğrularak

O anda, Dusty karısının yüzüne bakmak için başını çevirdiğinde, Ahriman, "Viola Narvilly." dedi.

"Dinliyorum." diye cevapladı Dusty, karısına benzer bir biçimde.

Aynı anda ikisinin bilinçaltına girmek güç olabilirdi fakat teorik olarak mümkündü. Haikunun okunması sırasında altı saniyeden daha uzun bir süre geçmesi durumunda bilinç düzeyine geri döneceklerdi. Bu nedenle, çubuklar üzerinde tabakları döndüren birjonglör gibi bir onunla bir diğeriyle ilgilenmek zorundaydı.

Martie'ye, "Batıdan esen..."

"Sen batısın ve batı rüzgânsm."

Dusty'e, "Şimşek çakar..."

"Sen şimşeksin."

Martie'ye: "...dökülmüş yapraklar..."

"Yapraklar senin talimatlann."

Dusty'e: "...balıkçıl çığlığı..."

"Çığlıklar senin talimatlann."

Martie'ye: "...doğuda toplanır."

"Ben doğuyum."

Dusty'e: "...Karanlığa kanşır."

"Ben karanlığım."

Martie, başı hafifçe öne eğik bir biçimde oturuyordu, gözleri çantayı sıkı sıkya tutan elleri üzerindeydi.

Eğik bir baş. Her zaman efendisine itaat eder.

Bunun birinci sınıf bir haiku olmadığını kabul ediyordu fakat doktor için bu duygu büyüleyiciydi.

Dusty'nin başı şaşkın bir ifadeyle hâlâ kansma dönük bir halde duruyordu; karısına odaklanmış gibi görünüyordu.

Elbette Martie çantası ile ilgilenmiyordu, kocası ise onun farkında bile değildi, her ikisi de talimattan bekliyordu.

Kusursuz.

Ahriman şaşkınlık içinde ve keyifle sandalyesine yaslandı ve şansının nasıl döndüğüne baktı. Bu sabah değiştirmeye karar verdiği oyun şimdi orijinal stratejiye uygun olarak oynanabilirdi. Tüm sorunları çözülmüştü.

Tabi Keanufobik kadm hariç. Fakat şimdi tüm evren doktorun ihtiyaçlanna uygun bir biçimde hareket ediyormuş gibi göründüğü için, milyarder salakla ilgili sorunun da akşam olmadan kendi lehine sonuçlanacağını bekliyordu.

Bu boyacıyla bilgisayar oyunu tasarımcısının New Mexico'da nasıl sağ kalabildiklerini merak ediyordu. Aslında soracağı birçok soru vardı, bütün günü, bu kadar az ipucuyla kendisi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendiklerini sorgulayarak geçirebilirdi.

Detaylara önem vermenin yanısıra, insanın bir gözü de ödül üzerinde olmalıdır. Buradaki ödül, doktorun kariyerindeki en önemli

oyunun başarılı bir biçimde tamamlanmasıy-dı Her ne kadar Martie ile Dusty'i Malibu'da kullanmadan önce Martie ile biraz oynamak istiyorsa da, ödüle ulaşmadan önce bir kaç ay, birkaç hafta ve hatta birkaç saat bile beklemeye sabn yoktu.

Ne kadar zeki olursa olsunlar, Martie ile Dusty eninde sonunda bayağı insanlardı, sınıf atlamaya çalışan iki sıradan insan. Hiç kabul etmeseler de tüm sıradan insanların yapmaya çalıştığı da buydu; bu ikisi, boylarını aşan hayaller peşinde koşan iki dürüst zavallıydı. Acınacak dedektiflik çalışmalarında eğlenceli bazı noktalar olabilirdi fakat sonunda maceraları dedektif Skeet ile onun isimsiz arkadaşmmkin-den biraz daha az aptalca bir biçimde sona erecekti. Bu insanların ilgi çekici yönü kim oldukları değil, nasıl kontrol edilebildikleriydi.

Keanufobik kadın aramadan ya da sorun çıkartmadan önce Ahriman'ın Dusty'le Martie'ye talimatları vermesi, geri döndürmesi ve oyunun son aşaması olan katliam partisine göndermesi gerekiyordu.

"Martie, Dusty, şu anda her ikinize birden hitap ediyorum. İkinize de aynı anda talimat vereceğim. Anlaşıldı mı? "

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Martie, Dusty de aynı soruyu sorarken.

"Size anlattıklarımı anlayıp anlamadığınızı söyleyin"

"Anladım." dedi her ikisi de aynı anda.

Sandalyesinde öne doğru eğilerek, anın keyfini çıkartarak, Martie'den birkaç kez faydalanma fırsatını kaybedeceğine hiç pişman olmadan, "Bugün Malibu'ya gideceksiniz." dedi.

"Malibu ..." diye mırıldandı Martie.

"Evet, doğru. Malibu. Adresi biliyorsun. İkiniz Dusty'nin annesi Claudette'i ve açgözlü, haris, kibirli kocasını, Dr. Derek Lampton'ı ziyaret edeceksiniz."

"Anlıyorum." dedi Dusty.

"Evet, buna eminim." dedi Ahriman, "pis kokan o lazımlıkla aynı evde yaşadığına göre bilmen lazım. Malibu'ya gittiğinizde Claudette ya da Derek iti yürüyüşe filan çıkmışlarsa onlar eve dönene kadar beklemeniz gerekiyor."

Doktor Lampton'a küfür ettiğini fark etti. Fakat bu büyük bir keyifti.

Heyecanı daha da artmıştı. "Aslında, iğrenç üvey kardeşin Derek Junior gelene kadar beklemeniz gerekiyor. O çocuk da insanlığa babası kadar zarar veriyor. Siz oraya vardığınızda muhtemelen Jackoff Junior da orada olacak, bildiğiniz gibi, kendisi evde eğitim görüyor. Frengili üvey babanın eğitim konusunda kendine ait dandik teorileri var, bunlardan bir kısmını sanırım senin ve Skeet'in üzerinde de uygulamıştır. Her neyse, harekete geçmeden önce hepsinin orada bulunması gerekiyor. Onları hareketsiz hale getireceksiniz ama hepsini bir anda öldürmeyeceksiniz. Onları şu sıraya göre sakatlayacak sonra parçalayacaksınız: Önce Claudette, sonra Junior, daha sonra beyni değiştirilecek olan Derek Lampton'un kendisi. Claudette ve Junior'a yaptıklarını izleyebilmesi için en son onunla ilgilenmen gerekir. Martie, Çarşamba günü sana vücudunun parçaları katili tarafından oldukça düzenli bir biçimde bir araya getirilmiş bir kızın fotoğrafını göstermiş ve senden o tablo üzerinde odaklanmanı istemiştim. Onu parçalara ayırdıktan sonra, sen ve Dusty, Claudette'in parçalarını aynı şekilde bir araya getireceksiniz. Tek fark, gözleri de dahil olacak."

Doktor bir an duraksadı, heyecanını çok fazla belli etmişti. Derin bir nefes aldı ve bir yudum vişneli soda içti.

"Özür dilerim. Bir an için toparlamama izin verin. Mali-bu'ya gitmeden önce, Anaheim'daki bir depoda duracak ve cerrahi ekipmanlarla dolu bir çanta alacaksınız. Yedek bıçaklarıyla birlikte bir otopsi bıçağı, Derek'inki de dahil her türlü kafatasmı açmak için kullanılabilecek kafatası bıçağı. Ayrıca bir çift Glock otomatik tabanca ve şarjörlerini de bıraktım... "

Gözleri de dahil olacak.

Verdiği talimatlar arasından bu kelimeler doktorun zihninde dolaşıp durdu, bir an için nedenini kavrayamadı.

Gözleri de dahil olacak.

Sandalyesini geri doğru iterek aniden yerinden kalktı. "Martie, bana bak."

Kısa bir duraksamanın ardından, kadın önüne eğdiği başmı ve yere bakan gözlerini kaldırdı.

Ahriman, Dusty'e dönerek "Dusty, neden Martie'yi arayıp duruyordun?"

"Martie'yi neden arıyordum?" diye sorarak cevapladı Dusty soruyu, programlama aşamasında böyle yapması gerekiyordu.

"Dusty, bana bak. Gözlerime bak."

Dusty bakışlarını karısından ayırıp Ahriman'e çevirdi.

Martie yine ellerine bakmaya başladı.

"Martie!" diye bağırdı doktor.

İtaatkâr bir şekilde yine gözlerini doktora çevirdi.

Ahriman Martie'ye bakarak onun gözlerini inceledi, daha sonra Dusty'e döndü, birkaç kez bir ona bir diğerine baktı, daha sonra gayet şaşırmış bir tavırla "Uykudaki göz hareketi yok. Seğirme yok." dedi.

"Hiçbir şey yok." dedi Dusty ayağa kalkarak.

Tavırları değişmişti. Donuk bakışlar kaybolmuştu. İtaatkâr hava kaybolmuştu.

Göz hareketleri pek kolay taklit edilemeyeceğinden bunu denememişlerdi.

Martie oturduğu sandalyeden kalkarak "Sen nesin? Sen ne kadar iğrenç, açması bir mahluksun."

Doktor ses tonlarını hiç ama hiç beğenmedi. Nefret. Aşağılama. İnsanlar kendisiyle bu şekilde konuşmaya hiç cesaret etmemişti. Bu kadar saygısızlık tolerans sınırlarını aşıyordu.

Yeniden kontrol kurmaya çalıştı: "Raymond Shaw."

"Havanı alırsın." dedi Martie.

Dusty masanın etrafında dolaşmaya başladı.

Odadaki şiddet potansiyeli seviyesinin giderek arttığını fark eden doktor .380 Beretta'yı kılıfından çıkarttı.

Silahı görmeleriyle birlikte sesleri kesildi.

"Programlamanız bozulmuş olamaz." diye ısrar etti Ahriman. "Olamaz."

"Neden?" diye sordu Martie. "Daha önce hiç böyle bir şey olmadığı için mi? "

" Derek Lampton'la aranızdaki sorun ne?" diye sordu Dusty.

İnsanlar doktora bir şeyler soramazdı. Bu en fazla bir kez olmuş olabilirdi. Bu salak, ucuz giyimli hiç kimseyi, boyacıyı tam iki kaşının ortasından vurup yüzünü parçalamak, beynini dağıtmak istiyordu.

Burada işlenecek bir cinayet çok tatsız yankılara yol açabilirdi. Polis ve sonu gelmeyen sorular. Muhabirler. İran halısından asla temizlenemeyecek lekeler.

Bir an için enstitüden birilerinin kendisine ihanet etmiş olabileceğini düşündü: "Sizi kim programladı?"

"Beni Martie programladı." dedi Dusty.

"Beni de Dusty kurtardı."

Ahriman başını salladı. "Yalan söylüyorsunuz. Bu mümkün değil. İkiniz de yalan söylüyorsunuz.. "

Doktor yaşadığı paniğin ses tonuna yansıdığını fark etti ve utandı. Kendi kendine adının Mark Ahriman olduğunu, ünlü yönetmenin tek oğlu olduğunu, kendi branşında babasının Hollywood'da olduğundan daha başarılı olduğunu ve kukla değil, kukla ustası olduğunu hatırlatma ihtiyacı duydu.

"Senin hakkında çok şey biliyoruz." dedi Martie.

"Ve daha fazlasını da öğreneceğiz." diye söz verdi Dusty. "Bütün çirkin detayları."

Detay. Yine o kelime. Önceki akşam bu kelime kötü bir alamet gibi gelmişti doktora.

Onları aktive ettiğine ve bilinçaltına eriştiğine inanarak onlara çok fazla bilgi vermişti. Şimdi ellerinde bir avantaj vardı ve bunu etkili bir biçimde kullanmak için bir yöntem bulabilirlerdi. Bu raund karşı tarafındı.

"Derek Lampton'la sorunun ne olduğunu öğreneceğiz." diye bağırdı Dusty. "Niyetini öğrendiğimizde tabutuna bir çivi daha çakılmış olacak."

"Lütfen." dedi doktor acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "Bana klişelerle işkence etmeyin. Bana gözdağı vermek istiyorsanız,

bir süre uzaklaşıp daha iyi bir eğitim alma, kelime dağarcığınızı geliştirme ve yeni birkaç benzetme öğrenme nezaketini gösterin."

Böylesi daha iyiydi. Bir an için üstlendiği rolün dışına çıkmıştı. Oynadığı zor bir roldü, karmaşık, entelektüel ve aynntılı. Babasının sulugözlülere yönelik filmlerinde oynayan Oscar'lı oyunculardan hiçbiri bu bölümü doktor kadar içten ve iyi oynayamazdı. Küçük bir sapma anlaşılabilirdi, fakat o hafıza lorduydu.

Karşısmdakilerin üstlendiği açması gözdağı verme girişimine karşı onlara gerçek bir ders verdi: "Beni yola sokmak için giriştiğiniz bu mücadelede bir süre annenlerin yanma taşınmanız gerekebilir. Çarşamba gecesi o küçük ve şirin eviniz yandı."

Zavallı çocuklar bir an için şaşkınlığa uğradılar, doktorun söylediklerinin doğru mu yalan mı olduğunu, şayet ya-lansa bu yalanın amacının ne olduğu bilmiyorlardı.

"Korkarım ki, mükemmel ikinci kalite eşya koleksiyonunuzun tümü yandı. Daha önce bahsetmiş olduğunuz lanet olası band kaydı, Susan'dan gelen mesaj dayandı. Alevlerin getirdiği trajedi. Manevi değeri olan şeyleri sigorta asla geri getiremez, öyle değil mi?"

Artık inanmışlardı. Boş, ifadesiz yüzlerdeki donuk bakış.

Doktor açtığı yaraların üzerine tuz bastı. "Skeet ile birlikte bıraktığın patlak gözlü salağın adı neydi?"

Birbirlerine baktılar, sonra Dusty "Fig." dedi.

Doktor kaşlarım çattı. "Fig?"

"Foster Newton."

"Ah. Anladım. Fig öldü. Karnına ve göğsüne dört kurşun yedi."

Dusty ürkmüş bir şekilde "Skeet nerede?" diye sordu.

"O da öldü. O da karnına ve göğsüne dört kurşun yedi. Skeet ve Fig. İkiye karşı bir, iyi bir anlaşma oldu."

Dusty'nin masanın üzerine bakınmaya başlaması ile birlikte, Ahriman Beretta'yı onun yüzüne doğrulttu ve Martie kocasının kolundan tutarak onu durdurdu.

"Maalesef," dedi doktor "Köpeğinizi öldüremedim. Bu çok dramatik bir an olacaktı, tüm bunları burada duymanız. Fakat hayat filmlerde olduğu gibi düzenli bir yapıya sahip değil."

Doktor geri gelmişti Havaya sıçrayabilecek ve ellerini sevincini gösterecek biçimde şaklatabilecek olsaydı kesinlikle bunu yapardı.

Bu bayağı insanlar yoğun bir duygu seline kapılmışlardı çünkü kendi soylarına has bir biçimde, akim sesi yerine duygularını dinliyorlardı fakat Beretta kendilerini kontrol etmelerini sağlıyordu. Her geçen saniye, doktorun elindeki silahın onun tek silahı olmadığını çok net bir biçimde anlıyor-lardı. Skeet'le Fig'i öldürdüğünü burada, Tanrı'nın huzurunda itiraf edebiliyorsa, bu onun cinayet faili olarak mahkemeye çıkarılmaktan kesinlikle korkmadığını gösteriyordu. İstemeye istemeye ve acı bir biçimde, onu alt edebilmek için sergiledikleri tüm çabalara rağmen, oyundaki üstünlüğü, üstün zekâsı, kendi kuralları dışında hiçbir kuralı kabul etmemesi ve olağanüstü aldatma kabiliyeti nedeniyle, onun kendilerine karşı çok üstün olduğunu kavramaya başlamışlardı. Bu koşullar altında, elindeki tabanca silahlarının en önemsiziydi

Durumu algılamaları için onlara süre tanıdıktan sonra doktor sessizliğe son verdi. "Şimdi gitseniz iyi olur. Bu oyunu biraz daha adil bir hale getirmek için size bir tavsiyem olacak."

"Oyun?" dedi Martie.

Sesinde yankı bulan tiksinme ve iğrenme Ahriman'i artık etkilemiyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Dusty. Boğazı düğümlenmişti. "Enstitü... neden?"

"Ah," dedi doktor, "zaman zaman önemli kamu politikaları önünde engel teşkil eden kişilerin ortadan kaldırılmalarının son derece faydalı sonuçlar doğuracağını bilirsin. Ya da bu politikaları geliştirebilecek insanları kontrol etmenin. Ve bazen de ... fanatik bir sağcının ve bir hafta sonra bir fanatik solcunun giriştiği bombalama eylemleri ya da tek başına silahlı bir adamın giriştiği kitle katliamı veya görülmeye değer bir tren kazası ya da korkunç bir petrol sızıntısı... tüm bunlar medyada olağanüstü ilgi görebilir, bu şekilde ülkenin ilgisinin belirli bir nokta üzerinde yoğunlaştırılması sağlanabilir. Yasamanın daha dengeli bir toplum yaratacak şekilde, politik arenanın aşın kutuplarının etkilerinden bizi koruyacak şekilde çalışması sağlanabilir."

"Bizi aşın kutuplardan senin gibi insanlar mı koruyacak?"

Martie'nin sataşmasına kulak asmadan devam etti. "Size tavsiyeme gelince.. .bundan böyle aynı zamanda uyumayın. Birbirinizden aynlmaym. Birbirinizi kollayın. Unutmayın ki, kalabalıktaki birisi benim adamım olabilir."

Çıkmak istemediklerini gördü. Nabızları yükselmişti, zihinlerinde öfke, keder ve şok rüzgârlan esiyordu, bu olayı kendi türlerinin hep yaptığı gibi hemen oracıkta sonuca ulaştırmak istiyorlardı, uzun vadeli strateji onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ani duygusal arınma ihtiyacı ile hiçbir güçlerinin olmadığı yolundaki soğuk gerçeği uzlaştırma becerisinden yoksundular

"Gidin." dedi Ahriman Beretta ile kapıyı işaret ederek.

Gittiler, çünkü başka seçenekleri yoktu.

Bilgisayar ekranındaki güvenlik kamerası görüntüsünden, doktor onlann bekleme odasından geçişini ve çıkışını izledi.

Beretta'yı kılıfına değil masaya, kolayca erişebilecği bir yere koydu ve bu son gelişme üzerinde düşünmek için koltuğuna oturdu.

Doktorun bu salak çiftin programlandıklarını nasıl keşfettikleri ve programlamanın etkilerinden nasıl kurtuldukla-nnı anlayabilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Programlamadan kurtulmaları bir başandan ziyade bir mucizeye benziyordu.

Ne yazık ki, onlara yeniden ilaç vermeden, bilinçaltlarına girmeden, programı yeniden yüklemeden hiçbir şey öğr-nemeyecekti. Bu işlemler için de daha önce uyguladığı üç se-anslık uygulamayı yinelemesi gerekiyordu. Şu anda çok ihtiyatlıydılar, gerçek ile hayal arasındaki çizgiye karşı çok daha duyarlıydılar, ne kadar zeki olursa olsun, kendisine yeniden programlama şansını vermeyecekleri açıktı.

Bu esrarla yaşamayı becermek zorunda kalacaktı.

Daha fazla zarar vermeleri önlemek, kendilerini nasıl kurtardıklannı öğrenmekten çok daha önemliydi.

Gerçeğe karşı hiçbir saygısı yoktu. Gerçek biçimsiz gözleriniz önünde şekil değiştiren bir şeydi. Ahriman, bütün yaşamını, bir çömlekçinin kile şekil vererek onu arzu edilen biçimdeki bir çömlek haline getirmesine benzer bir biçimde gerçeğe kolayca şekil vererek geçirmişti.

Güç daima gerçeğe karşı galip gelecekti. Bu insanları gerçekle öldüremezdi ama gücü uygun biçimde kullandığında onları ezebilir ve oyun tahtasından sonsuza dek silebilirdi.

Evrak çantasından mavi torbayı çıkarttı. Onu masanın ortasına koydu ve bir iki dakika boyunca ona baktı.

Oyun birkaç saat sonra sona erebilirdi. Martie'yle Dusty'nin oradan nereye gidebileceğini biliyordu. Tüm önemli şahsiyetler aynı

yerde toplanacaktı, doktor gibi zeki bir strateji uzmanın yapacağı hamlelere açık haldeydiler.

Derek Lampton'la sorunun ne olduğunu öğreneceğiz. Niyetini öğrendiğimizde tabutuna bir çivi daha çakılmış olacak

Bu ikisi ne umutsuz, naif insanlardı. Başlarından geçen onca şeyin ardından, dünyadaki her şeyin hâlâ bir gerilim romanındaki kadar düzenli olabileceğine inanıyorlardı. İpuç-lan, deliller, gerçekler onlann bu oyunda puan kazanmasına yardımcı olamazdı. Oyunu çok daha önemli güçler sürüklü-yordu.

Doktor, Keanufobik kadının telefon başında olmayacağı bu kısa süre içinde aramayacağını umarak 380 Beretta'yı kılıfına yerleştirdi, asansörle aşağı indi, binadan aynldı. Newport Ana Caddesi'ni geçerek yakındaki alışveriş merkezlerinden birinde bulunan bir restorana girdi, ankesörlü bir telefonla çarşamba gecesi aramış olduğu tetikçinin numarasını tuşladı. Telefon meşguldü. Dört kez daha aradıktan sonra en sonunda telefon çaldı.

"Alo."

"Ed Mavole." dedi doktor.

"Dinliyorum."

Bilinçaltını açan haikuyu okuduktan sonra doktor "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Yalnızım."

"Evden çık. Yanma yeterli miktarda bozukluk al. Rahatça konuşabileceğin bir ankesörlü telefon bul. Tam on beş dakika sonra bu numaraya ara." Ofisindeki direkt hattın numarasını verdi. "Bana anlayıp anlamadığını söyle?"

"Anladım."

Ahriman, adamm sayarak bilinçaltı düzeyden bilinç düzeyine çıkmasını sağladı, daha sonra, "Özür dilerim, yanlış numara." diyerek telefonu kapattı.

14. kattaki süitine döndüğünde, Keanufobik kadının elinde sivri topuklu ayakkabıları ile bekliyor olması ihtimaline karşı doktor bekleme odasma tedbirli bir şekilde girmeyi tercih etti.

Jennifer, masasından başını kaldırdı ve bekleme odasının camından bakarak doktora neşeli bir şekilde el salladı.

Doktor da el salladı, fakat Jennifer'in her gün yüz elli gram sıvılaştırılmış çam kabuğu yemenin sağlık üzerindeki olumlu etkileri üzerine bir sohbete girişmesine izin vermeden acele bir şekilde ofisine geçti.

Masasına geçtiğinde, Beretta'yı kılfmdan çıkarttı ve kolayca erişebileceği bir yere koydu.

Ofisteki buzdolabından bir şişe taze vişneli soda çıkarttı ve bir kurabiye ile birlikte mideye indirdi. Şekere ihtiyacı vardı.

Yine harekete geçmişti. Zorlu bir iki dakika geçirmişti fakat bu kriz onu yeniden canlandırmıştı. Her zamanki iyimser bakış açısıyla, birkaç sonra yeni bir görkemli zafere imza atacağını biliyordu. Heyecanlıydı.

Zaman zaman insanlar, kendisine son derece yoğun iş hayatına rağmen genç görünümünü nasıl koruyabildiğini ve bu enerjiyi nereden bulduğunu soruyorlardı. Cevabı hep aynıydı:

Kendisini genç tutan şey eğlence anlayışıydı.

Telefon çaldığında, bilinçaltını yeniden açması gerekti: "Ed Mavole."

"Dinliyorum."

Haikunun ardından, Dr. Ahriman "Doğruca Anaheim'da-ki depoya gideceksin." dedi. Tesisin adresini, sahte kimlikle kiraladığı odanın numarasını ve kapıdaki kilidin şifresini verdi "Depoda gerekli olan teçhizatın yanısıra, iki Glock 18 otomatik tabanca ve birkaç otuz üçlük şarjör bulacaksın. Tabancalardan birini al...üç şarjör yeterli olacaktır."

Ne yazık ki, Malibu'daki evde kurban sayısı üç değil beşti, kurbanlarla ilgilenecek insan sayısı ise sadece birdi. Bu koşullar altında, evde sessiz bir şekilde hâkimiyet sağlamak ve daha sonra tüm kurbanları parçalarına ayırarak orijinal oyun planına uygun ironik tablolar oluşturmak pek kolay olmayacaktı. Silahı birçok kez kullanmak gerekecekti, bu da polisin gelmesine ve çalışmanın yarım kalmasına neden olacaktı: Polislerin bu koşullar altında pek eğlenmeyecekleri ve durumu o kadar da ironik bulmayacakları açıktı.

Yine de, Derek Lampton'u hak ettiği biçimde alay konusu konusu yapmak için yeterli zaman bulunabilirdi.

'Tabanca ve dört şaıjör dışında depodan bir de otopsi bıçağını ve kafatası bıçağı alacaksın. Hayır, bıçaklardan biri kırılabilir, sen en iyisi iki brçak al."

Ayrıntılara verilen önem.

Hataya mahal vermemek için bu aletleri uzun uzadıya tarif etti, daha sonra da Derek Lampton'un Malibu'daki evinin yerini tarif etti.

"Evdeki herkesi öldür." Evde bulunması muhtemel insanları sıraladı. "Fakat başkaları varsa, komşular, ziyaretçiler, kimi görürsen öldür. Hızlı ol, hızlı hareket et, kaçanları hemen yakala, vakit kaybetme. Polis gelmeden önce, kafatası bıçağıyla Dr. Derek Lampton'ın kafatasının tepesini kes."

Bu işlemi yapması için kullanacağı tekniği anlattı. "Bana anlayıp anlamadığını söyle?"

"Anladım."

"Beynini çıkaracak ve yan tarafa koyacaksın. Lütfen tekrar et."

"Beynini çıkaracağım ve yan tarafa koyacağım."

Doktor masasının üzerinde duran mavi torbaya özlem dolu gözlerle baktı. Zaman açısından ve diğer tanıkların gözleri önünde, programlanmış katille buluşup ona Valet'in yararlı ürününü vermenin hiçbir yolu yoktu. "Boş kafatası içine bir şey koyman gerekiyor. Lampton'larm köpekleri varsa, aradığın şeyi bulabilirsin fakat eğer köpekleri yoksa, bunu kendin yapman gerekecek" Katile son talimatları ve intihar talimatını verdi.

"Anladım."

"Sana önemli bir görev verdim ve bu görevi kusursuz bir biçimde gerçekleştireceğine ikna oldum."

'Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Telefonu kapattıktan sonra Ahriman iğrenç Lampton ailesini, çekilmez Derek'i, fahişe karısını ve kaçık oğullarını programlayabilmiş olmayı diledi, onları birer kukla gibi kullanmak istiyordu. Ne yazık ki, kendisini iyi tanıyorlardı ve kendisine şüpheyle yaklaşacakları kesindi; gereken ilaçlan vermek için onlara yaklaşma ve uzun üç programlama seansını gerçekleştirme şansı pek yoktu.

Her şeye rağmen coşkuluydu. Zafer yakındı.

Vişneli soda. Malibu'da ölüm. Sevmeyi öğrenin.

Kusursuz. Doktor şairane dehası şerefine kadeh kaldırdı.

73

Cape Cod'daki evlerle veya Martha's Vineyard'la kıyaslandığında, burası tam bir Amerikan Rüyası eviydi. Serin bir Şükran günü sabahına ulaşmak için nehrin üzerinden geçiliyor, ağaçların arasından yürünerek karlı bir Noel sabahı Santa Claus'un yetişkinlere bile gerçek göründüğü yere ulaşılıyordu. İdeal büyükanne için ideal bir evdi. Gerçek hayatta mükemmel bir ev—ve aslında mükemmel bir büyükanne—asla var olmadığı için, tutku derecesinde duygusal olan bu toplum, evrensel olarak tüm büyükannelerin evinin böyle olması gerektiğine inanıyordu. Arduvazlı bir çatı. Parlak sedir kaplama. Parlak beyaz boyayla boyanmış pencere çerçeveleri ve panjurlar. İçinde beyaz bambu sallanan sandalyeler ve salıncak koltuk olan bir veranda ve çiçek yataklarını çevreleyen beyaz kazık çitler. Geçmişte, Cape Cod'da veya Martha's Vineyard'da Norman Rockwell'i ön bahçedeki bir ressam sehpasının önüne oturmuş, boynuna gevşek bir biçimde kırmızı kurdele bağlanmış bir kazı kovalayan iki harika çocuğu ve arkalarında neşeyle hoplayıp zıplayan bir köpeği resmederken görebilirdiniz.

Ama Malibu'da, kışın ortasında olunmasına rağmen, sahile inen merdivenlerle ve evin etrafını çevreleyen palmiye ağaçlanyla Pasifik'in yüksek kıyısına kurulmuş olan bu ev yanlış bir yere kurulmuş gibi görünüyordu. Güzeldi, zarifti, iyi tasarlanmıştı ve özenle inşa edilmişti ama yine de yanlış bir yere kurulmuştu. Eğer birisinin büyükannesi burada otursa, o büyükannenin mavi tırnakları, meçli saçları, sıvı enjekte edilerek yeniden şekillendirilmiş dudakları ve silikonlu göğüsleri olduğu düşünülürdü. Bu ev, içinde karanlık gerçeklerin gizlendiği bir yer gibi görünüyordu ve şu anki görüntüsü Dusty'i üpkı daha önce etkilediği gibi etkilemiş ve sırtını ürpertmek

yerine kalbini sızlatmıştı—bu, Dusty'nin yaklaşık yirmi yıl önce bu evi terk ettikten soma yaptığı beşinci ziyaretti—. Tabi ki bu konuyla ilgili olarak evi suçlamak yersizdi. Bu sadece bir evdi. Yine de Dusty'le Martie, arabayı garaj yoluna park ettikten sonra ön verandanın merdivenlerini çıkarken Dusty , "Cirith Ungol'un Kulesi" dedi.

Dusty, Corona Del Mar'daki küçük evleri hakkında düşünmeye cesaret edemedi. Ahriman'ın iddia ettiği gibi gerçekten de yanıp kül olduysa, Dusty onun duygusal etkisiyle yüzleşmeye hazır değildi. O sadece bir evdi ve malın yerine yenisi konulabilirdi ama eğer bir evde çok iyi günleriniz geçtiyse ve o evi çok sevdiyseniz onu kaybettiğiniz için üzülmeniz kaçınılmazdı.

Dusty, Skeet ve Fig hakkında da düşünmeye cesaret edemiyordu. Eğer Ahriman'ın söyledikleri doğruysa, ikisi de ölmüştü. Hem bu dünya hem de Dusty'nin içi, düne göre çok daha karanlıktı ve anlaşılan ömrünün sonuna kadar da öyle kalacaktı. Sorunlu ama çok sevdiği kardeşinin muhtemel ölümü onu hissizleştirmişti ama Fig'in ölümüyle bu kadar derinden yaralanması onu biraz şaşırtmıştı; işinde oldukça özenli olan boyacı aslında biraz tuhaftı ama aynı zamanda kibar ve iyi yürekliydi. Dusty'nin hayatında bıraktığı boşluk, tuhaf ama anlamlı bir arkadaşlıkla aynı boyutta ve şekildeydi.

Kapıyı annesi Claudette açtı ve her zaman olduğu gibi Dusty, annesinin güzelliği karşısında irkildi. Elli iki yaşında olduğu halde otuz beş gibi görünüyordu; ve otuz beşindey-ken kalabalık bir odaya girdiğinde oradaki herkesin bakışlarını üzerinde toplama gücüne sahipti. Bu gücü seksen beş yaşında da kaybetmeyeceği kesindi. Babası ve Claudette'nin ikinci kocası bir keresinde, "Doğduğu günden beri Claudette lezzetli bir meyveye benziyor . Dünya hergün ona bakıyor ve ağzı sulanıyor." demişti. Bu o kadar doğru ve yerinde bir benzetmeydi ki Trevor'un, yani Dusty'nin babasının bunu

kendi kafasından uydurması imkânsızdı. Kesin bir yerlerden okumuştu; ve bu sözler en başta abartılı gibi görünse de kesinlikle abartılı değildi, tamamen gerçekti. Trevor onun cinsel yönünden bahsetmiyordu. Onun bahsettiği güzellik, cinsel arzu uyandıran bir güzellik değildi. Onun bahsettiği güzellik bir idealdi ve ruha hitap ediyordu. Claudette, kadınları ve erkekleri, bebekleri ve yüz yaşın üzerindeki insanları kendine çekmeyi beceriyordu. Hepsi onun yanında olmak istiyordu ve ona baktıklarında gözlerinin derinliklerinde saf umut ve aşırı sevinç gibi bir şeyler parlıyordu ama bu parlaklık çok daha farklı ve gizemliydi. Birçoğunun ona duyduğu sevgi kazanılmış ya da karşılık görmüş bir sevgi değildi. Gözleri Dusty'ninkine benziyordu, gri-mavi ama maviliği Dusty'ninkinden daha azdı.; ve Dusty o gözlerde, herhangi bir çocuğun annesinin gözlerinde görmek istediği hiçbir şeyi görememişti. Oğlunun -daha çok küçük bir çocuk olarak ama şu anda bile- ona sunacağı sevgiyi istediğine veya kabul ettiğine inanmak çok zordu, çünkü asla bu tür davranışlar sergilememişti.

"Sherwood," dedi Claudette. Ne öpmeye çalışmış ne de elini uzatmıştı, "bugünlerde bütün gençler habersiz mi geliyor?"

"Anne biliyorsun, adım Sherwood değil... "

"Sherwood Penn Rhodes. Doğum belgende öyle yazıyor."

"Çok iyi biliyorsun ki, ben mahkeme başvurarak onu değiştirdim... "

"Evet, on sekiz yaşındayken, isyankarken ve şu anda olduğundan daha aptalken," dedi.

"Çocukluğumdan beri arkadaşlarım bana Dusty diyor."

"Senin arkadaşların hep sınıfta kalan tembel çocuklardı Sherwood. Her zaman yanlış insanlarla ilişki kurdun; bu o kadar rutindi ki sanki bunu özellikle istiyormuş gibi görünü-yordun, Dustin

Rhodes. Amacın neydi? Seni kültürlü bir insanla Dusty Rhodes diye tanıştırırken yüzümüzün kızarmasına nasıl engel olabiliriz ?"

"Benim amacım da tam olarak buydu."

O ana kadar görmezden gelinen Martie "Merhaba Cla-udette," dedi.

'Tatlım," dedi Claudette, "lütfen şu çocuk üzerindeki etkini kullan ve doğru düzgün bir yetişkin adı alması için onu ikna et."

Martie gülümsedi. "Dusty'i seviyorum—hem isim olarak hem de çocuk olarak."

Claudette, "Martine gerçek bir yetişkin adı tatlım."

"İnsanların bana Martie demesi hoşuma gidiyor."

"Evet biliyorum. Ne kadar yazık. Sherwood'a iyi örnek olduğunu söyleyemem."

"Dustin," diye ısrar etti Dusty.

Claudette "Benim evimde değil," diye itiraz etti.

Buraya her gelişlerinde, bir önceki ziyaretin üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun Dusty, böyle mesafeli bir biçimde karşılanırdı. Tartışma her zaman isminden dolayı çıkmıyordu. Claudette bazen mavi yakalı gömleğini, bazen saç kesimini eleştiriyor, bazen de "gerçek" bir iş arayıp aramadığı ya da hâlâ ev boyayıp boyamadığı konusunda sorular soruyordu. Bir keresinde, Çin'deki politik kriz konusunu tartışarak onu en azından beş dakika verandada tutmuştu ve bu süre Dusty'e bir saat gibi gelmişti. Claudette en sonunda onu muhakkak içeri davet ederdi ama Dusty, eşiği geçmesine izin verilip verilmeyeceği konusunda hep şüphe duyardı.

Bir keresinde Skeet, Nicholas Cage'in melek olarak başrolde oynadığı meleklerle ilgili bir filme gitmiş ve fim onu çok

heyecanlandırmıştı. Filmin konusu, koruyucu meleklerin romantik aşk yaşamasına ya da diğer güçlü duyguları hissetmesine izin verilmemesiydi; insanlığa hizmet etmek için duygusal bir ruh hali içine girmeden, entelektüel varlıklar olarak kalmaları gerekiyordu. Skeet'e göre bu film annesini anlatıyordu. Annesi meleklerin bile kıskanacağı bir güzelliğe sahipti ama yaz ortasında bir sürahi tatsız limonata kadar soğuk olabiliyordu.

En sonunda, rutin tartışmalarını yaptıktan sonra Cla-udette geri doğru çekildi ve tek bir kelime bile etmeden onları içeri davet etti. "Oğullarımdan biri neredeyse geceyarısı, bir misafirle geliyor, diğeri karısıyla geliyor ve hiçbirisi telefon edip geleceğini haber vermiyor. İkisinin de görgü kuralları ve davranış dersi aldığını biliyorum ama anlaşılan harcanan paraya yazık olmuş."

Dusty, diğer oğlunun on beş yaşında olan ve onlarla birlikte yaşayan Junior olduğunu düşündü ama Martie ile ikisi içeri girdiklerinde Skeet'in onlara hoşgeldin demek için merdivenlerden aşağı indiğini gördüler. Skeet'i son gördüklerinde yüzü bu kadar beyaz değildi. Zayıflamış ve gözlerinin etrafında morluklar oluşmuştu ama hâlâ hayattaydı.

Dusty ona sarıldığında Skeet, "Hey, hey, hey," dedi ve Martie'e sarıldığında da aynı şeyi tekrarladı .

Şaşıran Dusty, "Biz senin..." dedi.

Martie "Bize söylendi ki," diye devam etti , "sen..."

İkisi de cümlesini tamamlayamadan Skeet kazağını ve fanilasını yukarı kaldırdı ve çıplak vücudunu gösterdi. Annesi yüzünü buruşturarak, bu hareketten hoşlanmadığını belli etti. Skeet, şaşkın ama gururlu bir sesle "Kurşun yaraları!" dedi.

Göğsünde ve karnında dört korkunç morluk vardı ve orta kısımları kapkara olmuştu.

Skeet'in hayatta olduğunu öğrendiği için rahatlamış ama aynı zamanda şaşırmış olan Dusty, "Kurşun yarası mı? dedi."

"Evet," diye onayladı Skeet, "eğer Fig ve biz—"

"Fig ve ben," diye düzeltti annesi.

"Evet, eğer Fig ve ben, çelik yelek giyiyor olmasaydık."

Dusty oturma ihtiyacı duydu. Martie de sarsılmıştı. Ama buraya aceleyle gelmişlerdi ve bu tempoyu düşürmek ölümcül bir hata olabilirdi. "Neden çelik yelek giymiştiniz?"

"Demek siz New Mexico'da çelik yeleğe ihtiyaç duymadınız" dedi Skeet. "Fig ve biz..." Annesine suçlu suçlu baktıktan sonra. "Fig'le ve ben de faydalı bir şeyler yapmak istedik ve bu yüzden de Dr. Ahriman'ı takip etmeye karar verdik."

"Ne yaptınız!"

"Onu Fig'in kamyonetiyle takip ettik..."

Claudette, "Onlara arabayı garaja park etmelerini söyledim. O arabanın evimin etrafında görülmesini istemem."

"O iyi bir kamyonet," dedi Skeet. "Her neyse, çelik yelekleri sadece güvende olmak için giydik ve onu takip ettik ama bir şekilde bizi atlatmayı başardı. Onun izini kaybettiğimizi düşünüp sahile indik. Ana gemilerden biriyle temas kurmak istedik ve sonra o da oraya geldi ve ikimize de dört el ateş etti."

"Aman Tanrım," dedi Martie.

Dusty o kadar çok sinirlenmişti ki titriyordu. Yine de Skeet'in gözlerinin, on beş yıl önce Claudette onu Derek için terk ettiğinde köpek kakalarını toplayıp baba Golden Caulfi-eld'a postaladıkları gün yaptıkları kutlama sırasında olduğundan daha parlak olduğunu fark etti.

"Kar maskesi takmıştı bu yüzden onu polise tarif edemedik. Hatta polise bile gitmedik. Bu şekilde bir sonuca varamayacağımızı düşündük. Ama onun Ahriman olduğundan emindik, anladın mı. Bizi kandıramadı." Skeet'in yüzü, sanki Ahriman'ı alt etmiş gibi parlıyordu. "İlk önce Fig'e iki el sonra da bana dört el ateş etti; kendimi, bağırsaklarıma çekiç yemiş gibi hissettim, nefesim kesildi ve neredeyse bayılıyordum. Nefes almak istiyordum ama alamıyordum; çünkü rüzgâr esiyor olsa da sesimi duyabilir ve ölmediğimi anlayabilirdi. Fig de ölü numarası yapıyordu. Tekrar Fig'e dönüp iki defa daha ateş etmeden önce bana, 'Senin annen bir fahişe ve baban bir sahtekar; üvey babansa kafasının içinde beyin yerine bok taşıyor' dedi."

Claudette soğuk bir sesle , "Ben, popüler psikoloji zırva-lıkları eden o herifi tanımıyorum bile," dedi.

"Sonra Fig ve biz, Fig ve ben, Ahriman'ın aceleyle oradan uzaklaştığını bildiğimiz halde, orada yatmaya devam ettik çünkü korkuyorduk. Ve bir süre hareket edemedik. Felçli gibiydik Anladın mı? Sonra hareket edebilecek hale geldiğimizde, annemi neden bir fahişe olarak gördüğünü öğrenmeye geldik."

"Hastaneye gittiniz mi?" diye sordu Martie.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Skeet ve kazağını aşağı indirdi.

"Kaburgalarından biri kırılmış olabilir, iç kanama olabilir."

"Ben de aynı şeyleri söyledim ama işe yaramadı. Hol-den'ın nasıl olduğunu bilirsin Sherwood. Hiçbir zaman sağduyulu biri olmadı," dedi Claudette.

"Yaralar hâlâ görülebiliyorken hastaneye gidip muayene olsan iyi olur," diye Skeet'e tavsiyede bulundu Dusty. "Bu lanet herifi mahkemeye çıkaracaksak bu durum kanıt olarak kabul edilebilir."

"Piç kurusu ya da orospu çocuğu gibi sıfatlar o adama daha çok yakışıyor Sherwood. Küfür edeceksen adam gibi küfür et. Bok kafalının beni şok edeceğini düşünüyorsan bu konuyu bir daha düşün derim. Ama bu evin içinde asla William Burroughs edebiyatı öğretmedik ve bundan sonra da öğretecek değiliz."

Martie, Dusty'e "Annene bayılıyorum," dedi.

Claudette'nin gözleri neredeyse belli belirsiz kısıldı.

Skeet "New Mexico nasıldı?" diye sordu.

"Büyülü bir yer," dedi Dusty.

Koridorun sonundaki mutfağa açılan çarpma kapı açıldı ve Derek Lampton onlara doğru yaklaştı. Tıpkı bir asker gibi omuzlarını dikmiş, midesini içeri çekmiş, göğsünü dışarı çıkarmıştı ama yürüyüşü sinsiceydi.

Skeet ile Dusty, bu eve geldiği gün ona Kertenkele adını takmışlardı ama Lampton daha çok vizona benziyordu. Sık, parlak ve kıvırcık tüyleri vardı, saçı kürk kadar kaim ve parlaktı. Fıldır fıldır dönen siyah gözleri, çiftçi adam arkasını döndüğünde tavuk kümesine baskın yapacak vahşi bir hayvanın gözlerini andırıyordu. Ne Dusty'e ne de Martie'ye uzatmadığı elleri becerikli pençelere benziyordu; ince parmakları normalden daha uzundu ve tırnakları Uçluydu. Vizon, gelincik ailesinin bir üyesiydi.

"Birileri öldü ve biz de vasiyetini mi okuyoruz?" diye sordu Lampton. Onun espri anlayışı böyleydi ve bir anlamda onlara hoşgeldiniz demek istemişti.

Martie'i baştan aşağı süzdü ve bakışları kazağının altındaki iri göğüslere takıldı. Güzel kadınları hep böyle baştan aşağı süzerdi. En sonunda göz göze geldiklerinde küçük, keskin ve aşırı beyaz dişlerini gösterdi. Lampton, bu şekilde gülümsüyor gibi göründüğünü

zannediyordu—ve belki de bunun baştan çıkarıcı bir tebessüm olduğunu düşünüyordu.

Claudette, kocasına "Sherwood'la Martine aslında New Mexico'daymış," dedi.

Lampton kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" dedi.

"Sana söylemiştim," dedi Skeet.

Lampton, Skeet'ten ziyade Dusty'e hitap ederek "Bu doğru," dedi. "Bize anlattı ama o kadar abartılı ayrıntılar verdi ki, biz onun gerçek değil de Skeet'in uyuşturucu fantezilerinden biri olduğunu düşündük."

"Benim uyuşturucu fantezilerim yok," diye itiraz etti Skeet. Lampton'la göz göze gelemese de -itiraz ederken yere bakmıştı- sesine biraz sertlik katmayı başarmıştı.

"Hemen kendini savunmaya başlama Holden," diye sakinleştirmeye çalıştı onu Lampton. "Nasıl otoriteye karşı olan patolojik nefretinden bahsederken Dusty'i yargılamıyorsam, uyuşturucu fantezilerinden bahsederken de seni yargılamıyorum."

"Benim otoriteye karşı patolojik bir nefretim yok," dedi Dusty öfkeyle. Bir yandan da cevap verme ihtiyacı duyduğu için kendine kızıyor ve sakin hatta dostça davranmaya çalışıyordu. "Ben bir grup elitin herkese ne yapması ve ne düşünmesi gerektiğini söylemesine itiraz ediyorum. Kendi kendini uzman ilan etmiş insanlara karşı çıkıyorum."

"Sherwood," dedi Claudette, "kendi kendini uzman ilan etmiş insanlar gibi çelişkili kavramlarla tartışman hiçbir yere varmaz," dedi.

Martie oldukça ciddi bir yüzle ve ölçülü bir tonda "Aslında Claudette, o bir çelişkili kavram değildi, bir şeyin yerine ona benzeyen başka bir şeyi kullanma yöntemiydi; küstah ve kibirli

aşağılık uzmanlar demek yerine, kendi kendini uzman ilan etmiş insanlar dedi. "

Martie'i sonsuza dek sevebileceğine ilişkin herhangi bir şüphesi varsa bile Dusty, bundan sonra sonsuza kadar birbirlerine bağlı olacaklarını biliyordu.

Claudette, gelinini duymamış gibi Skeet'e dönerek, "Derek her iki konuda da kesinlikle haklı Holden. O seni yargılamıyordu. O bu tür bir insan değil. Ve senin uyuşturucu fantezilerin olduğu da bir gerçek. Durumunu kabul etmezsen asla iyileşemezsin."

Eşikten içeri girmek zor olsa da, antrenin ötesine geçmek her zaman ondan daha zordu.

Derek Lampton, Dusty'e "Holden ilaç tedavisine devam etmiyor," dedi. Bakışları yine Martie'nin göğüslerine kaymıştı.

"Bana yedi tane reçete yazmıştın," dedi Skeet. "Sabah hepsini birden içtiğimde midemde kahvaltıya yer kalmıyordu."

Claudette, "Durumunu kabul edip iyileşmeye çalışmazsan potansiyelinin asla farkına varamayacaksın," diye uyardı Claudette"

Dusty, "Sanırım ilaç tedavisini bırakmak için geç bile kaldı," dedi.

Bakışlarını Martie'nin göğüslerinden uzaklaştıran Lampton, "Eğitimli olmayan insanların tavsiyeleriyle kafası karıştığında Holden'ın tedavisi pek kolaylaşmıyor," dedi.

"Onun tedavisini dokuz yaşma kadar babası, o yaştan sonra da siz kolaylaştırdmız." Dusty zorla gülümseyerek ve sesini incelterek herkesin aslında tam tersini kastettiğini anlamasını sağladı. "Ve gördüğüm kadarıyla bugüne kadar çok fazla kolaylık sağlanmasına rağmen Skeet bir türlü iyileşe-medi."

Yüzü parlayan Skeet, "Anne, babamın gerçek adının Holden Caulfield olmadığmı biliyor muydun? Mahkemeye başvurup değiştirmeden önceki adı Sam Farner'ınış."

Claudette'nin gözleri kısıldı. "Yine fanteziler kuruyorsun Holden."

"Hayır bu doğru. Kanıtım evde. Belki bana ateş ettikten sonra Ahriman'ın ona sahtekâr demesinin nedeni budur."

Claudette, Dusty'e dönerek, "İlaç tedavisini bırakması için onu sen teşvik ediyorsun ve onun bu hale gelmesine sen sebep oluyorsun." Sonra da Skeet'e dönerek, "Ahriman denen bu herif bana da fahişe demiş. Babana sahtekâr kelimesini yakıştırdığın gibi bana da bu kelimeyi yakıştırdığını mı düşünmeliyim Holden?"

Dusty yaklaşık yarım saattir bu evdeydi ve içeri girdiğinden beri başının içinde uğursuz bir vızıltı vardı. Normalde bu tür bir sorunu olduğu söylenemezdi. Bir an önce önemli meseleye geri dönmeye çalışan Dusty, "Derek, Mark Ahriman neden sana bu tür bir kin besliyor?"

"Çünkü ben onun gerçek kimliğini ortaya çıkardım."

"Peki nasıl bir insan o?"

"Bir şarlatan."

"Peki bu işi ne zaman yaptım?"

"Elime her fırsat geçişinde," dedi Lampton. Kara vizon gözleri neşeyle parlıyordu.

Claudette kocasının yanma gitti, elini onun beline doladı ve neşeli bir biçimde ona sarılarak, "Mark Ahriman gibi aptal adamlar benim Derek'imin zekâsıyla alt edildiklerinde bunu asla unutmazlar."

"Nasıl?" diye sordu Martie. "Onun gerçek kimliğini nasıl ortaya çıkardın ?"

"Çok iyi iki gazetede analitik yazılar yazdım ve onun boş teorilerini ve entellektüel olarak yetersiz yazısını mercek altına aldım," dedi Lampton.

"Neden?"

"Birçok psikologun onu ciddiye almaya başladığını görünce dehşete düştüm. O adam bir entellektüel değil. O çok kötü bir düzenbaz."

"Sadece bu mu?" diye sordu Martie. "Sadece bir kaç yazı mı?"

Lampton'un sivri dişleri parladı. Gözlerinin etrafı kırıştı.

Bu bir neşe ifadesi olmasına rağmen bir fare görmüş ve onu tuzağa düşürüp parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu. "Bayan Claudy, onlar Lamptonlarm yıldırım saldırısına uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar öyle değil mi?"

"Sanırım ben biliyorum," dedi Skeet ama ne annesi ne de üvey babası onu duymuş gibi görünmüyordu.

Sanki Lampton espritüel ya da yaramaz -ya da her ikisi birden- biriymiş gibi, Claudette genç bir kız edasıyla cilveli cilveli gülümsedi.

Parmaklarını şıklatıp caz müzik eşliğinde dansedermiş gibi "Bayan Claudy," diye tekrarladı Lampton. Son günlerde moda olan sokak ağzıyla konuştuğunu düşünüyor olmalıydı. "İki gazetede çıkan yazılar. Akıllıca tasarlanmış gerilla savaşı. The Neıv York Times Book Revieıv dergisinin son sayfasında onun stilinin bir parodisi... "

"Korkunç derecede komik," diye rahatlattı onu Claudette.

"...artı, bir haber ajansı için son kitabının eleştirisini yaptım ve yaptığım eleştiri ülke çapında yetmiş sekiz gazetede yayınlandı. Tüm kupürleri kestim. Bu iğrenç kitabın Times listesinde yetmiş sekiz hafta kaldığına inanabiliyor musunuz?"

"Kendinizi Sevmeyi Öğrenin kitabını mı kastediyorsunuz" diye sordu Martie.

"Pop-psikoloji zırvaları," diye iddia etti Lampton. "Bu kitap, Amerikan ruhuna son on yıl içinde basılan kitapların herhangi birinden daha fazla zarar vermiştir."

"Yetmiş sekiz hafta," dedi Dusty. "Bu, bu tür listeler için uzun bir süre mi ?"

"Bu kategorideki kitaplar sonsuza kadar listede kalır," dedi Lampton

"Senin kitabın listede ne kadar kaldı?"

Lampton geçiştirmeye çalışarak, "Gerçekten saymadım. Önemli olan popüler başarı değildir. Önemli olan çalışmanın kalitesidir, toplum üzerinde ne kadar etkili olduğudur, kaç insana yardım ettiğidir."

"Ben sanki on iki ya da on dört hafta kaldı gibi hatırlıyorum," dedi Dusty. "Hayır daha uzundu, on beş hafta" dedi Lampton.

Başarısının doğru rapor edilmesi için uğraşırken tuzağa düşen Lampton yardım istercesine Claudette'e baktı ve Claudette, "Listede yirmi iki hafta kaldı. Derek bu tür şeylere önem vermez ama ben veririm. Ben onunla gurur duyuyorum. Yirmi iki hafta çok iyi bir rakam, aslında bu tür bir çalışma konusu için çok çok iyi."

"İşte problem bu," diye yakındı Lampton. "Popüler psikoloji zırvalıkları daima ciddi bir kitaptan daha fazla iş yapar. Hiç kimseye bir faydası olmasa da kolay okunduğu için, insanlar o türü tercih ediyorlar."

"Ve Amerikan halkı da tembel ve eğitim düzeyi çok düşük; güvenilir psikolojik danışmanlığa ihtiyacı var" dedi Cla-udette.

Dusty, Martie'e bakarak, "Derek'in 'Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun' kitabı hakkında konuşuyoruz," dedi.

"Ben pek anlayamadım," dedi Skeet.

Claudette "Kesinlikle anlayabilecek kapasitedesin ama ilaç tedavine devam etmediğinde öğrenme problemin yeniden ortaya çıkıyor ve sen kendi adını bile okuyamıyorsun. 'Anlamak için ilacınızı için'" dedi.

Dusty, oturma odasına doğru bakarak gelen ziyaretçilerin yüzde kaçının antreden öteye geçmeyi başarabildiğini merak etti.

Skeet biraz daha cesaret kazandı. "İlaç almış olmam veya olmamam fantezi romanlarını okumamı hiçbir şekilde etkilemiyor."

"O fantezi romanları da tedavinin değil, problemin bir parçası Holden," dedi Lampton."

"Peki, gerilla savaşı derken neyi kastettin?" diye sordu Dusty. Herkes ona tuhaf tuhaf baktı .

"Mark Ahriman'a karşı akıllıca tasarlanmış bir gerilla savaşı uyguladığını söylemiştin," diye hatırlattı Dusty.

Yine o kümes baskını ve fare parçalama bakışı. "Gel benimle, göstereceğim!"

Lampton merdivenleri çıkmaya başladı.

Valet, ikinci kat koridorunda bekliyordu; anlaşılan, antredeki savaştan ürkmüştü.

Martie'yle Dusty, Valet'a sarılmak, çenesinin altını kaşımak, kulaklarının arkasını okşamak için durdular. Karşılık olarak Valet da onları diliyle yalayıp, kuyruğuyla bacaklarına vurdu.

Dusty'e kalsa, o yere oturup günün geri kalan kısmını Valet'la birlikte geçirmeyi tercih ederdi. Kapının zilini çaldığından beri,

Skeet'in sarılışı -Hey, hey, hey!- dışında, tek gerçek ve samimi hoşgeldin karşılamasını köpek yapmıştı.

Lampton, koridora açılan odalardan birinin kapısını çaldı. Geride kalmış olan Dusty'le ve Martie'e bakarak, "Hadi, hadi," dedi.

Claudette ve Skeet, koridorun diğer tarafında bulunan Lampton'a ait çalışma odasına girdi.

Dusty'nin duyabildiği kadarıyla, içeriden girin sesi gelmemişti ama Lampton kapıyı açtı ve Dusty ve Martie kendisine yetişene kadar eşikte bekledi.

Burası Junior'un yatak odasıydı. Dusty, buraya en son yaklaşık dört yıl önce Derek Lampton Jr.'ın on birinci yaş gününde gelmişti. O zaman bu odada basketbol ve futbol oyuncularının posterleri vardı.

Şimdi bütün duvarlar ve tavan parlak siyaha boyanmıştı; bu renk ışığı emdiği için üç yüz vatlık lambalara rağmen oda yine de karanlık görünüyordu. Karyolanın başucundaki demir borular ve çarşaflar da siyahtı. Tıpkı kitap rafları gibi masa ve sandalye de siyahtı. Evin büyük bir kısmında olduğu gibi burada da zemin oldukça şık görünen doğal akça-ağaçla kaplanmıştı ve burası bile siyaha boyanmıştı. Odanın renkli eşyaları, siyah raflara yerleştirilmiş kitaplar ve tavana asılmış iki büyük bayraktı: Adolph Hitler'in dünya üzerinde dalgalanan tek bayrak olmasını istediği, kırmızı zemin üzerine beyaz çember ve siyah gamalı haç ve eski Sovyetler Birliğinin orak-çekiçli bayrağı. Dört yıl önce raflarda sporu, tarihi, sporcuların biyografilerini, okçuluğu konu alan kitaplarla bilim kurgu romanları vardı. Şimdi onların yerini Dachau, Auschwitz, Buchenwald, Sovyet rejimi, Ku Klux Klan, Karın-deşen Jack, birkaç modern seri katil ve birkaç deli bombacı hakkındaki kitaplar almıştı.

Junior, beyaz tenis ayakkabısı, beyaz çorap, kahverengi pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Yatağına uzanmış, kapağında işkence görmüş insan resimleri olan bir kitap okuyordu. Çocuk ve siyah saten çarşaflar arasında büyük bir zıtlık olduğu için yoga yaparken havada yükselmiş gibi görünüyordu.

Dusty beceriksizce "Naber kardeşim, nasılsın?" diye sordu. Üvey kardeşine nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu çünkü birbirlerine oldukça yabancıydılar. On iki yıl önce evi •terk ettiğinde Junior sadece üç yaşındaydı.

Junior öfkeli bir biçimde "Ölmüş gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Aslında çocuk muhteşem bir şekilde canlı, hatta bu dünya için fazla canlı görünüyordu. Sanki duvardaki prizden içine enerji pompalanıyormuş gibi parlıyordu. O hiçbir zaman, babasının güvenilmez vizon bakışlanyla lanetlenmemişti. Kader, ona annesinin genlerini vermeye ve ou mükemmel bir fizikle ve mükemmel yüz hatlanyla kutsamaya karar vermişti. Oysa Claudette'nin genleri, diğer çocuklarının hiçbirine geçmemişti. Eğer bir gün sahneye çıkmaya ve eline bir mikrofon alıp şarkı söylemeye karar verirse, sesi ister iyi ister orta karar olsun, Elvis'in, Beatles'ın Ricky Martin'in birleşiminden daha büyük olacağı kesindi; hem genç kızlar hem de genç erkekler çığlık atacak, ağlayacak, kendilerini sahneye atacak ve eğer sorulsa, büyük bir kısmı damarını kesip kanını ona sunmaktan memnuniyet duyacaktı.

Dusty, siyah odayı ve tavandaki bayrakları kastederek "Nedir bu?" diye sordu.

Junior "Neye benziyor?" diye sordu.

"Post-Metal akım mı?"

"Metal akım çocuklara göre."

"Galiba ölüme hazırlanıyorsun," dedi Martie.

"Yaklaştın ," dedi Junior.

"Bunu yapmakta ki amacın ne?"

Junior kitabını yan tarafa koydu. "Hayatın bir amacı var mı ki?"

"Hepimiz öleceğiz mi demek istiyorsun?"

"Burada oluş nedenimiz bu," dedi Junior. "Ölüm hakkında düşünmek, başka insanların ölümünü seyretmek, ona hazırlanmak için ve sonra ölüp gitmek için buradayız."

Dusty tekrar "Nedir bu?" diye sordu ama bu defa soruyu üvey babasına sormuştu.

"Derek gibi çoğu ergen çocuk, bir dönem ölümle çok fazla ilgilenir ve hepsi de ölüm hakkında daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı kadar derin düşüncelere sahip olduğunu düşünür," diye açıkladı Lampton. Sanki Junior onu duymu-yormuş gibi konuşuyordu. Dusty'le Skeet onlarla birlikte yaşarken aynı şeyi onlara da yapmış; sanki ilginç laboratuar hayvanlanymış ve onun söylediklerinden hiçbir şey anlamı-yorlarmış gibi yanlarındayken onlarla ilgili yorumlar yapmıştı. "Seks ve ölüm. Bunlar ergenlikteki en önemli konular. Hem erkekler için hem de kızlar için; ama özellikle erkekler bu iki konuda çok takıntılılar. Periyodik olarak, psikozun sınırlarında gidip gelirler. Bu bir hormonal dengesizlik meselesidir ve yapılacak en iyi şey, takıntılarına teslim olmalarına izin vermektir; çünkü kısa bir süre sonra doğa, dengesizliği ortadan kaldıracaktır."

"Benim ölümle ilgili bir takıntım olduğunu hatırlamıyorum," dedi Martie.

Lampton sanki onu çocukluğundan beri tanıyormuş gibi "Vardı ama sen bunu, ilgilendiğin başka şeylerle bastırdın - Barbie bebekler, makyaj," dedi.

"Ben ölüm takıntımı makyajla mı bastırdım?"

Lampton, bilgiçlik taslayan bir ukalalıkla "Daha açık nasıl ifade edebilirim?" diye sordu ve ekledi: "Makyajın amacı, zamanın izlerini silmektir ve zaman, ölümle eş anlamlıdır."

"Barbie bebekler konusunda benim hâlâ şüphelerim var," dedi Dusty.

"Biraz düşünün," diye devam etti Lampton. "Oyuncak bebek nedir? Bir ceset. Hareket etmiyor, nefes almıyor, katı, cansız. Oyuncak bebeklerle oynayan küçük kızlar aslında cesetlerle oynuyor ve -ve ölümden korkmamayı öğreniyor."

"Benim de seks takıntım vardı," diye itiraf etti Dusty, "ama... "

"Seks yalandır," dedi Junior. "Seks inkar etmektir. İnsanların sekse yönelmesinin nedeni, yaşamın aslında ölmek olduğu gerçeğinden kaçmak. Yaşamın yaratmakla bir ilgisi yok. O ölümle ilgili bir şey."

Lampton oğluna bakarak gülümsedi. Onunla ne kadar gurur duyduğunu göstermek için göğsünü şişirdiğinden gömlek düğmeleri patlamak üzere gibi görünüyordu. "Derek, içindeki ölüm korkusundan birçok insandan önce kurtulmak için bir süre ölümle ilgilenmeyi seçti. Bu mastürbasyonun yasal bir tekniği."

"Ben ölüm korkusundan kurtulamadım," dedi Martie.

Sanki Martie bunları ona söylemiş gibi "Gördün mü?" dedi Lampton. "Geçen yıl mesele seksti. Bu sorun, on dört yaşındaki bütün çocuklarda görülür. Ölüm meselesini bu yıl hallettikten sonra önümüzdeki yıl—mesele yine seks olacak."

Dusty, bu karanlık odada ölüm takmtısıyla bir yıl yaşadıktan sonra Junior'un gece bültenlerine ilk haber olarak çıkacağından emindi.

Lampton oğluna dönerek, "Dusty ile Martie, Mark Ahriman'a karşı olan gerilla operasyonumuzu merak ediyor," dedi.

Junior "O bir sürüngen," dedi. "Onu biraz daha tokatlamak ister misin?"

Lampton avuçlarını birbirine sürterek "Neden başlamıyoruz?" dedi.

Junior yataktan indi, ayağa kalktı ve gerinerek odadan çıktı. Martie'nin yanından geçerken "Göğüslerin güzelmiş," dedi.

Junior dışarı çıktıktan sonra Lampton sırıtarak "Gördün mü? Tam olarak farkına varamasa da ölüm takıntısı aşamasından kurtuluyor."

Geçmişte, Dusty ve Martie çocuğu kaçırmayı, uzak bir yerde saklamayı ve onu kendileri yetiştirip normal bir yaşam sürmesi için ona bir şans tanımayı düşünmüşlerdi. Dusty, Martie'ye baktığında onun da bir an önce buradan uzaklaşmak istediğini fark etti; Yalnız, artık Junior ile birlikte değil, ama ondan da uzaklaşarak.

Çocuğun peşine takılıp Lampton'un üst kattaki çalışma % odasına çıktılar. Skeet, Claudette ve Foster Newton onları bekliyordu.

Fig, pencerenin yanında duruyor; ön bahçeye ve garaj yoluna bakıyordu.

"Selam, Fig," dedi Dusty.

Fig onlara doğru döndü. "Selam."

Martie endişeli bir biçimde "İyi misin?" diye sordu.

Fig, göğsünü ve karnını göstermek için gömleğini yukarı kaldırdı. Fig'in vücudu Skeet'inki kadar sıska ve beyaz değildi. Çelik yeleğinin durdurduğu dört kurşun, vücudunda farklı ama aynı derecede çirkin yaraların oluşmasına neden olmuştu.

Claudette, yüzünü buruşturarak "Bu çok can sıkıcı bir sabah oldu" dedi.

Fig onun söylediklerini yanlış anlamıştı "Ben iyiyim," dedi.

Martie, Fig'e, "Hayatımızı kurtardın," dedi

"İtfaiye kamyonuyla mı?"

"Evet."

"O benim de hayatımı kurtardı," dedi Skeet.

Fig başını salladı. "Çelik yelek"

Çocuk, babasının masasında duran bilgisayarın önüne oturmuştu. Lampton, Junior'un arkasında ayakta duruyor ve omzunun üzerinden ekrana bakıyordu. "İşte başlıyoruz."

Dusty ile Martie onlara doğru yaklaştı ve Junior'un, Kendinizi Sevmeyi Öğrenin kitabı hakkında küçük bir yazı yazdığını gördü.

"Bunu, Amazon.com sitesindeki okuyucu görüşleri bölümüne göndereceğiz. Kendinizi Sevmeyi Öğrenin hakkında yüz elliden fazla eleştiri yazdık ve farklı e-posta adreslerinden farklı isimlerle gönderdik."

Şok oları Dusty, kısa bir süre önce ofisinde karşılaştıklarında Ahriman'ın yüzündeki ve gözlerindeki korkunç ifadeyi hatırladı.

"Kimin isimlerini ve kimin e-posta adreslerini kullanıyorsunuz?" diye sordu Dusty. Psikiyatrın bu masum insanlardan nasıl intikam aldığım merak etti.

"Endişelenme," dedi Lampton, "gerçek isimler kullandığımızda çok fazla kitap okumayan aptalları seçiyoruz. Bu tip insanların Amazon'u ziyaret edip orada isimlerini görmeleri imkânsız."

Junior "Çoğu zaman isimleri ve e-posta adreslerini uyduruyoruz; bu daha iyi oluyor."

"Bunu yapman mümkün mü ki?" diye sordu Martie.

"Net oldukça şeffaf," dedi Junior.

Dusty bu cümlenin tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, "Gerçeği kurgudan ayırmak zor," dedi.

"Kurgu ve gerçek farklı şeyler değil ki. Hepsi aynı şey, tek bir nehir gibi."

"O zaman bir şeyin gerçek olup olmadığını nasıl anlıyorsun?"

Junior omuzlarını silkti. "Kimin umurunda? Önemli olan şey neyin doğru olduğu değil.. . netin işe yaradığı."

"Eminim, Ahriman'ın aptalca kitabı hakkındaki övgü dolu yazıların çoğu Ahriman tarafından yazılmıştır," dedi Lampton. "Ben, vakitlerini yazarak değil de bu şekilde değerlendiren bazı roman yazarları tanıyorum. Bizim yapmak istediğimiz tek şey dengesizliği ortadan kaldırmak."

Martie, "Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun hakkında övgü dolu yazılar gönderiyor musunuz?" diye sordu.

"Ben mi? Kesinlikle hayır. Eğer kitap iyiyse başının çaresine bakabilir." dedi Lampton.

Martie bunun doğruluğundan pek emin değildi. Hiç şüphesiz, bu akıllı vizon pençeleri saatlerce hatta günlerce kendi kitabına övgüler yağdırmıştı. Bu kadar yoğun çalışmadan dolayı klavye bile kilitlenmiş olabilirdi.

"Şimdi size, Web üzerinde bulunan Ahriman'la ilgili sitelere neler yapabildiğimizi göstereceğiz," dedi Junior

Büyük Derek, "Derek, bilgisayar konusunda inanılmaz yetenekli," diye övündü. "Web'deki tüm Ahriman sitelerini bulabiliyoruz. Hiçbir güvenlik duvarı, hiçbir program mimarisi bizi durduramıyor."

Dusty bilgisayardan uzaklaşarak, "Sanırımyeterince çok şey gördük," dedi.

Martie, Dusty'nin bileğini iki eliyle birden tutarak onu kenara çekti. Martie'nin beti benzi atmıştı ama Dusty'nin yüzü de onunkinden daha iyi değildi. Martie, "Susan, Ahriman'ın evini -Ahriman satın almadan önce- temsil ederken evin gerçek sahibinin emlakçilik işlerini üstlenmişti ve benim de o evi görmemi istemişti. Ev muhteşemdi ama Götter-dammerung için kurulmuş bir sahne gibi görkemliydi. Bana orayı muhakkak görmem gerektiğini söylemişti. Ben de onunla o evde buluştum. O gün, Ahriman'la tanıştığı gündü ve evi ona da göstermişti. Oraya gittiğimde evin içinde yaptıkları turu bitirmek üzereydiler. Onunla ben de o gün tanıştım. Üçümüz... biraz konuştuk."

"Aman Tanrım. Neler konuştuğunuzu hatırlayabiliyor musun? ... "

"Çalışıyorum. Ama emin değilim. Belki de konu kitabından açılmıştı. Kitabı şu anda en çok satanlar listesinde yetmiş sekiz haftasını doldurdu. O zamanlar yeni çıkmış olmalıydı. On sekiz ay önce. Ve ben onun ne tür bir kitap olduğunu öğrendiysem. .. belki de Derek'ten bahsetmişimdir."

Martie'nin vardığı korkunç sonucun sivri noktalarını dü-zeltemeye çalışan Dusty, "Bayan M., bir dakika dur. Şu anda düşünmekte olduğunu şeyleri unut. Ahriman her durumda Susan'ın peşine takılacaktı. Susan o kadar güzel bir kadındı ki, sen ortaya çıkmadan önce Ahriman ona kancayı çoktan takmıştı,"

"Belki."

"Kesinlikle."

Lampton, onların söylediklerine kulak misafiri olmak için bilgisayardan uzaklaşmıştı. "Sen bu pop-psikiyatr herifle gerçekten tanıştın mı? "

Martie Lampton'un karşısına dikildi ve damarlarındaki kanı -eğer olsaydı- buza dönüştürecek bir bakışla, "Senin yüzünden hepimiz öleceğiz," dedi.

Lampton, bir şaka olduğunu düşündüğü şeyin son cümlelerini duymayı beklerken dişlerini göstererek smttı.

Martie, "Senin çocukça rekabetin yüzünden hepimiz öleceğiz," dedi.

Claudette, yaralı savaşçıya yardım edebilmek için yanına koşan Valkyrie -Odin'in yaralı savaşçılarını savaş meydanından alıp Valhalla'ya götüren on iki hemşireden biri- gibi Lampton'un yanma koştu. "Bunun çocukça bir tarafı yok. Sen akademik dünyayı tanımıyorsun, Martine. Aydın insan -lan anlamıyorsun."

"Anlamıyor muyum?" diye diklendi Martie.

Dusty, 'Anlamıyor muyum?' sorusunda çok fazla tiksinti olduğunu fark etti. Martie'nin, 45'lik Colt'un etkisinden kurtulabilmesi onu memnun etmişti.

Claudette, "Derek gibi adamlar arasındaki rekabetin egoyla ve kişisel çıkarla bir ilgisi yok. Buradaki mesele fikirler. Toplumu, dünyayı, geleceği şekillendiren fikirler. Bu fikirlerin test edilmesi, düzeltilmesi ve uygulamaya konabilecek hale gelmesi için her tür mücadeleden ve tartışmadan başanyla çıkması gerekiyor," dedi.

Martie kinci bir ses tonuyla "Amazon.com okuyucu görüşleri gibi," dedi.

Claudette yılmak bilmez bir kadındı. "Fikir savaşı, senin düşündüğün gibi çocukça bir rekabet değil, gerçek bir savaştır."

Valet odadan çıktı ve olanları koridordan seyretmeye başladı.

Skeet, Dusty'nin ve Martie'nin tarafına geçti ve "Martie haklı" deme cesaretini buldu. Yine de tedbiri elden bırakmamış ve ikisinin arkasına geçmişti.

"İlaç tedavisini bıraktığın zaman aldığın kararlar seni istenmeyen müttefik konumuna düşürüyor Holden," dedi Lampton.

"Ben onu her zaman yanımda istiyorum," diye itiraz etti Dusty.

Bu konuya el atmış olan Claudette, Dusty'nin daha önce hiç görmediği kadar duygusaldı. "Sen hayatın video oyunlarından, filmlerden, modadan, futboldan, bahçe işlerinden ve gününü dolduran diğer lanet olası işlerden ibaret olduğunu sanıyorsun ama hayat fikirlerden ibaret. Dünyayı, Derek gibi fikirleri olan insanlar şekillendiriyor. Devleti, dini, toplumu, kültürün her şeyini onlar şekillendiriyor. Birçok insan asalak gibi yaşamayı tercih ediyor ve günlerini boş işlerle geçiriyor, boş şeyler konuşuyor, bu toplumu Derek'in ve Derek gibi insanların yarattığını ve onu fikirleriyle yönettiğini bilmeden yaşıyor."

Claudette'yle bu şekilde karşı karşıya gelmeleri hem Dusty'nin hem de Skeet'in canını sıkmıştı ve tartışma yavaş yavaş, galibin hayali oylarla belirleneceği bir kavgaya dönüşüyordu. Martie onların şövalyesiydi; mızrağını kaldırmış ve ejderhayla göz göze gelmişti. Skeet hemen Martie'nin arkasına geçmiş ve ellerini onun omuzlarına koymuştu ve Dusty de ilave koruma için Skeet'in arkasına geçmeye hazırdı.

"Kendinin en iyi arkadaşı olmaya cesaret etmek ve kendini sevmeyi öğrenmek... dünyaya şekil veren fikirler bunlar mı?" diye sordu Martie.

Lampton, "Benim kitabımla Ahriman'ın kitabı arasında hiçbir benzerlik yok," diye itiraz etti. Ama kansmm gayretli savunmasından sonra onun sesi sadece surat asıyormuş gibi çıkıyordu.

Claudette, etrafı sarılan kocasını fiziksel olarak korumak istermişçesine Lampton'un önüne geçti; ama diğer bir amacı da poposunu onun vücuduna yaslamaktı. Claudette devam etti: "Derek, etkili, güvenilir ve psikolojik derinliği olan şeyler yazıyor. Bunlar titizlikle oluşturulmuş fikirler. Ahriman'ın kustuklarıysa, popüler psikoloji zırvalıklan."

Dusty, annesinin daha önce hiç buz gibi maskesini düşürdüğünü ve cinselliğini ön plana çıkardığını görmemişti; böyle bir şeyi bir daha asla görmemeyi umdu. Onu heyecanlandıran şey fikirler değil, fikirlerin güç anlamına geldiği fikriydi. Güç onun için bir afrodizyaktı; ama bu güç, generallerin, politikacıların ve ödül avcılarının çıplak gücü ya da seri katillerin ham gücü değildi, generalleri, politikacıları, bakanları, öğretmenleri, avukatları, film yapımcılarını şekillendiren insanların gücüydü. Bu, manipülasyonun gücüydü. Skeet, onun büyümüş burun deliklerinde ve parlak gözlerinde tavan arasındaki bir örümcek ve kamçı kuyruklu sürüngenler kadar soğuk bir erotizm gördü.

"Hâlâ anlamıyorsun," diye bağırdı Martie. "Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun kitabını savunurken evimizin yakılmasına neden oldun. Bunlar doğrudan senin başına da gelebilirdi. Kendinizin En İyi Arkadaşı Olun kitabını savunurken Skeet'in ve Fig'in vurulmasına neden oldun. Dün gece olduğunu söyledikleri şeylerin fantezi olduğunu düşünüyorsun ama bunlar gerçek Claudette. Bu çürükler gerçek, kurşunlar gerçekti. Tetiği çeken parmağı etkileyen şey ne biliyor musun— tacizin mantıklı tartışmayla aynı şey olduğuna ilişkin aptalca aptalca, aptalca fikrin. Sence toplum bu sayede doğru mu şekilleniyor? Sen, Derek'in etkili, güvenilir, titizlikle oluşturulmuş psikolojik derinliği olan narsist saçmalıkları için ölmeye hazır olabilirsin ama ben buna hazır değilim."

Pencerenin yanmda durmaya devam eden Fig, "Lexus." dedi.

Claudette'in ağzından henüz alev çıkmıyordu ama aşırı kızmıştı. "Hiçbir zaman mantık dersi almadığın için cahilce ve aptalca tartışmalar yaratıyorsun. Ahriman evleri yakıyor ve insanlara ateş ediyorsa bu onun bir manyak ve psikopat olduğunu gösterir. Bu durumda, Derek onun peşine düşmekte haklı. Aslında söylediklerinize bakılırsa, bu onun ne kadar cesaretli olduğunu gösteriyor."

Kendisinin en iyi arkadaşı olma cesaretini gösteren Lampton, "Onun yazılarda sosyopatik bir dünya görüşü olduğunu hep hissetmiştim. Ona karşı çıkarak riske girdiğimden her zaman şüphelenmiştim ama sadece önem verdiğin bir şey için risk alırsın," dedi.

"Evet tabii," dedi Martie, "hadi bir an önce Pentagon'u arayalım ve sana Onur Madalyası takmalarını isteyelim; çünkü savaş alanındaki yiğitlikle, sahte isimler ve geçersiz e-posta adresleri kullanarak bilgisayar klavyesi başında gösterilen cesaret aynı şey."

"Evimden defolun," dedi Claudette.

Fig, "Lexus garaj yoluna girdi," dedi.

Claudette, gözlerini Martie'den ayırmadan "Garaj yoluna yüz tane Lexus girse ne olur? Bu nezih mahalledeki her aptalın bir Lexus'u ya da Mercedes'i var."

"Park ediyor," dedi Fig.

Martie ve Dusty, Fig'in yanma gittiler.

Lexus'un sürücü kapısı açıldı ve uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı bir adam indi. Eric Jagger.

"Aman Tanrım," dedi Martie.

Ahriman, Susan aracılığıyla Martie'e ulaşmıştı. îster mantık dersi alsın ister almasın Dusty iki kere ikinin dört ettiğini biliyordu.

Eric, üzerinde bıraktığı bir şeyi almak için arabanın arka koltuğuna uzandı.

Susan aracılığıyla Ahriman, Eric'e de ulaşmış ve onu programlayarak karısını terk etmesi talimatını vermişti. Böylece Susan yalnız kalacak ve daha kırılgan bir hale gelecekti. Psikiyatr ona sahip olmak istediği zamanlarda onun evine çok rahat girip çıkabilecekti. Ve şimdi Ahriman, Eric'ten bir şey daha yapmasını istiyordu; bu şey, karısının evinden taşınmasından daha zor bir işti.

"Demir testeresi," dedi Fig. "Otopsi testeresi," diye düzeltti Dusty. "Bıçak da var," diye ekledi Martie. 'Tabanca," dedi Fig. İşte, Eric de gelmişti.

74

Şu anda ölüm, oradaki herkes kadar şıktı; siyah atlarla çekilen siyah araba gitmiş, yerine gümüş rengi bir Lexus gelmişti. Melodramatik kapüşonu olan siyah pelerin gitmiş, yerine püsküllü makosenler, siyah pantolon ve bir Jhane Barnes kazağı gelmişti.

Çelik yelekler kamyonetteydi ve kamyonet garajdaydı. Bu nedenle Skeet'le Fig de diğerleri kadar savunmasızdı ama zaten katil bu defa kafalarına ateş edecekti.

Martie tabanca olup olmadığını sorduğunda -Lampton "Tabanca mı?" diye sordu. "Yani burada mı?"

"Hayır tabii ki yok. Aptalca konuşma," dedi. Bu durumda bile kavga çıkarmaya çalışıyor gibiydi, "bizim tabancamız yok."

"Silahlarla ilgili herhangi bir fikrinizin olmaması çok kötü," dedi Martie.

Dusty, Lampton'u kolundan çekerek, "Arkadaki verandaya çıkın. Junior'un odasından veya büyük yatak odasından çıkış var."

Kafası karışmış bir halde göz kırpan ve tehlikenin yapısını açıklayacak bir koku yakalamaya çalışıyormuş gibi burnunu çeken vizon adam, "Ama neden..." dedi.

"Çabuk ol!" dedi Dusty. "Hepiniz. Gidin. Gidin. Verandaya çıkıp oradan bahçeye inin, sonra sahildeki komşulardan birinin evine sığının."

Çalışma odasının kapısından ilk çıkan Junior'du. Hızla koştu. Anlaşılan ölüm fikrini yenmeyi başaramamıştı.

Dusty, Lampton'un masasındaki ayakları tekerlekli ofis sandalyesini çekti, onu önüne katarak Junior'un peşinden gitti.

Diğerleri ters yöne koşarken o merdivenlerin olduğu tarafa doğru koştu.

Hayır hepsi ters yöne gitmemişti. Tatlı ama işe yaramayan Skeet buradaydı. "Ben ne yapabilirim?"

"Lanet olsun çocuk, sadece dışarı çık!"

Martie "Bana yardım et," dedi.

O da gitmemişti. Uzun koridorda, merdivenlerin karşı duvarında duran yaklaşık iki metre uzunluğundaki büfenin yanındaydı. Koluyla, büfenin üzerindeki vazoyu ve gümüş şamdanları aşağı süpürdü. Vazo kırıldı ve parçaları etrafa dağıldı. Anlaşılan Dusty'nin ofis sandalyesiyle ne yapmak istediğini anlamıştı; ama kapasitesi daha yüksek bir mühimmata ihtiyaçlan olduğunu düşünüyordu.

Sandalyeyi yan tarafa çektiler ve üçü birlikte, büfeyi duvarın yanından çekip merdivenlerin başma getirdiler.

Dusty, Martie "Skeet'i gönder" dedi. Sesi korkudan boğuk boğuk çıkıyordu Kiraladıktan arabayla Santa Fe'nin dışında kaza yaptıklarında bile bu kadar kötü olmamıştı; çünkü oradayken en azından silahlı adamların yamaçtan onlar indikten sonra indiklerini biliyorlardı ve Martie'nin elinde Colt Commander vardı. Ama şimdi, lanet olası bir büfeden başka hiçbir şeyleri yoktu.

Martie, Skeet'i kolundan yakaladı. Skeet karşı koymaya çalıştı ama Martie ikisinden de daha güçlüydü.

Alt katta, otomatik tabancadan çıkan kurşunlarla kınları giriş kapısından saçılan cam ve ağaç parçalarının sesi duyuluyordu. Parçalar, antrenin duvarlarına çarpıyordu.

Dusty, baş aşağı edilmiş büfenin arkasına geçip yere uzandı ve uzun merdivenlerin aşağısını gözlemeye başladı.

Yatırım danışmanı, paramparça olmuş kapıyı yıktı ve yıldıran gibi içeri girdi. Harvard'ın iş idaresi bölümünde master yapmış bu adam, şimdi de dövüş ve ağır silahlar konusunda ders almak istiyor gibi görünüyordu. Otopsi testeresini girişteki masanın üzerine koydu, otomatik tabancasını iki eliyle sıkıca kavradı ve yüz seksen derecelik bir açıyla dönerek kurşunları alt kattaki üç odaya boşalttı.

Bunun şarjörü çok büyüktü; muhtemelen otuz üç mermi kapasiteliydi ama Eric'in çizdiği kavis sona erdiğinde kurşunlar da bitmişti.

Yedek şarjörleri kemerinin altına sıkıştırmıştı. Kurşunu tükenen şaıjörü çıkarmaya çalışırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

İlk önce alt katı kontrol etmesine izin verilemezdi; çünkü mutfağa gittiğinde insanların arka verandadan indiğini ya da bahçeden sahile doğru koştuğunu görebilirdi.

Evin içinde hâlâ, tabancanın kurşun yağdmrken çıkardığı sesin yankılan duyuluyordu ama Dusty, Eric'in onu duyabileceğinden emindi. "Ben Marco!" diye bağırdı.

Eric, merdivenlerin yukarısına baktı ama ne donup kalmış ne de boş boş bakmaya başlamıştı. Sonra, tabancasıyla uğraşmaya devam etti; anlaşılan bu tabancayı çok iyi tanımıyordu

"Bobby Lembeck!" diye bağırdı Dusty.

Boş şaıjör yere düştü.

Bu durumda belki de onu harekete geçiren isim Mançuryalı Aday'd&n alınmamıştı. Belki Baba'dau belki Rose-maıy'nin Bebeği'nden ya da Pooh Comer'deki Eu'den alınmıştı ama son elli yılın popüler roman karakterlerinin hepsini saymaya vakti yoktu.

"Johnny Iselin!"

Otomatik tabancaya bir başka şaıjör taktıktan sonra Eric, avuç içiyle sert bir biçimde vurarak onu yerine kilitledi.

"Wen Chang!"

Eric, sekiz on el ateş etti ve kurşunlar, büfenin üst kısmını deldi —pat, pat, pat, pat, sayılamayacak kadar çok pat—ve çekmecelerden geçerek ve Dusty'nin başının üzerinden uçarak arkasındaki koridor duvarına saplandı. Büfeden dökülen parçalar yağmur gibi Dusty'nin üzerine yağıyordu. Bunlar, Dusty'nin düşünmek bile istemediği kadar sert bir şeyle -belki Teflon-kaplanmış hızlı mermilerdi.

Dusty, kafatasının içinde yankılanan silah sesinin ardından beyninde uğuldayan sessizliğe doğru "Jocelyn Jordan!" diye bağırdı. Romanın büyük bir kısmını okumuş ve geri kalan kısmını da isimlere dikkat etmeye çalışarak gözden geçirmişti. Bütün isimleri hatırlıyordu. Fotoğraf hafızası, doğumunda kendisine verilen bir hediyeydi. Aslında onu, Büyük Fikirler dünyasında önemli biri olmak yerine bir boyacı olmaya iten sağduyusu da ona verilmiş hediyelerden biri olmalıydı. Condon'un romanında önemli ve önemsiz o kadar çok isim vardı ki—örneğin 300'üncü sayfadan sonra ortaya çıkan Viola Narvilly önemsiz bir isimdi—Eric kafasını uçurmadan önce bütün karakterleri saymaya vakti yetmeyebilirdi. "Alan Melvin!"

Eric ateş etmeye devam ederek merdivenleri tırmanmaya başladı.

Dusty onun yaklaştığını duyabilirdi.

Her an üzerine düşebilecek Sheraton büfeden etkilenmeden hızla yukarı çıkıyordu. Tıpkı bir robot gibiydi. Aslında o bir robot sayılırdı: yaşayan bir robot, etten oluşan bir makine.

"Ellie Iselin!" diye bağırdı Dusty ve neredeyse korkudan delirmek üzereydi ama bir yandan da ölümünün ne kadar gülünç olacağını düşünüyordu. Sorulan tüm soruların cevaplarını belli bir süre içinde vermek zorunda olan bir yarışmacı gibi isim sayarken ölecekti. "Nora Lemmon!"

Nora Lemmon isminden etkilenmeyen Eric yukarı çıkmaya devam etti ve Dusty yerden kalktı, büfeyi itti ve aşağı düşmekte olan on sekizinci yüzyıldan kalma kiraz ağacına ateş edilmeye başlandığında soldaki bir duvarın arkasına doğru atladı.

Eric homurdanmış ve küfür etmişti ama büfenin çıkardığı gürültüden Eric'in onunla birlikte girişe yuvarlanıp yuvarlanmadığı anlaşılmıyordu. Merdivenler, baş aşağı edilmiş antika büfeden daha genişti ve Eric yana çekilmiş olabilirdi.

Merdivenin yanındaki duvara sırtını dayayan Dusty, aşağı bakmak için başını köşeden uzatmaya cesaret edemiyordu. Mantık dersi almamasının yanında büyücülük dersi de almamıştı ve kurşunları dişleriyle nasıl yakalayabileceğini bilmiyordu.

Ve Tanrım, merdivenlerde yeniden silah sesleri duyulmaya başladığı anda Martie de koridorun diğer ucunda be-lirdi—onun da diğerleriyle birlikte gitmiş olması gerekiyordu—; tekerlekli ve üç çekmeceli bir dosya dolabını koridor boyunca itiyordu. Bu dolabı Lampton'un ofisinden almış olmalıydı.

Dusty, ona doğru ters ters baktı. Ne tür bir lanet iş yapmayı planlıyordu? Kurşunlar mobilyayı delip geçmeden önce Eric'in kurşununun biteceğini mi düşünüyordu?

Dusty, Martie'i kenara itip dosya dolabını yakaladı ve yaklaşık bir metre boyundaki metal çekmeceleri siper olarak kullanarak tekrar merdivenlerin başına gitti.

Eric, büfeyle birlikte antreye düşmüştü. Sol bacağı büfenin altında kalmıştı. Otomatik tabanca hâlâ elindeydi ve merdivenlerin üst tarafına doğru ateş ediyordu.

Başını aşağı indiren Dusty, kurşunların yağmur gibi yağdığını duydu. Bazıları sert bir biçimde tavana saplanıyor, bazıları sıvanın altındaki borulara çarpıyordu. Hiçbirisi dosya dolabına isabet etmemişti.

Sanki göğüs kafesinin duvarlarında kurşunlar sekiyor-muş gibi Dusty'nin kalbi deli gibi atıyordu.

Dikkatli bir biçimde tekrar antreye baktığında, Eric'in bacağını büfenin altından çıkardığını ve ayağa kalkmak üzere olduğunu gördü. Bir robot kadar acımasızdı; aklıyla ya da duygularıyla değil aldığı talimatlarla hareket ediyordu ama yine de sinirlenmişti.

"Eugenie Rose Cheyney!"

Topallamıyordu bile. Hiç aralıksız küfür ederek merdivenlere doğru yürüdü. Dosya dolabı büfenin yarısı kadar bile değildi. Bu dolap üzerine düşerken rahatlıkla yana çekilebilirdi ve Dusty'nin üzerine kurşun yağdırabilirdi.

"Ed Mavole!"

"Dinliyorum."

Eric, merdivenlerin başında durdu. Yüzündeki korkunç ifade kayboldu ama onun yerini alan şey, kapıdan içeri girerken yüzüne hâkim olan tamamen kendinden emin bir ifade değildi. Donuk ve sorgulayıcı bir biçimde bakıyordu.

İsmin Ed Mavole olduğu anlaşılmıştı ama Dusty, Eric'in haiku'sunun hangisi olduğunu bilmiyordu. Ned Motherwell, kitapçıda kocaman bir rafın haiku kitaplarına ayrıldığını söylemişti. Bu durumda, Ned'in getirdiği elinin altında olsaydı bile -ki elinin altında

değildi- Eric'e ulaşmasını sağlayacak haiku onların içinde olmayabilirdi.

Eric, antrede gözlerini kırpmış ve öldürme moduna geri dönmüştü.

Dusty bir kez daha "Ed Mavole," dedi ve Eric bir kez olduğu yerde kalıp, "Dinliyorum," dedi.

Bu hiç eğlenceli olmayacaktı ama bu şekilde onu durdurmaya çalışabilirdi. Sihirli ismi kullanmaya devam edebilir ve her seferinde onu yeniden aktif hale getirerek silahı elinden alabilirdi. Sonra onu çaydanlığının üzerine itebilir, onu komaya sokacak şekilde değil de sadece bayıltacak şekilde tabancanın sapıyla başma vurabilir ve sonra da onu eline geçen bir şeylerle bağlayabilirdi. Belki kendine geldiğinde katil robot halinden geriye hiçbir şey kalmazdı. Aksi takdirde, onu bağlı tutmaya devam edip, tüm haiku kitaplarını satın almaları, kırk litre kahve pişirip, tepki verene kadar tüm haiku'lan okumaları gerekebilirdi.

Dusty, dosya dolabını yana iterken Martie, 'Tanrım lütfen desteğini bizden esirgeme," dedi ve Eric, katil bakışlarına geri döndü.

"Ed Mavole."

"Dinliyorum."

Dusty merdivenleri hızla inmeye başladı. Eric doğrudan ona bakıyordu ama Dusty'nin yapmak üzere olduğu şeyi anlamış gibi görünmüyordu. Dusty, yolun üçte birine gelmeden önce risk almamak için, "Ed Mavole," diye bağırdı ve Eric Jagger cevap verdi, "Dinliyorum,". Yolun üçte ikisine geldiğinde yeniden "Ed Mavole," dedi ve Dusty Eric'in yanma ulaştığında cevap aynı yumuşak sesle geldi, "Dinliyorum." Tabancanın, içinden geçebileceği herhangi bir tünel kadar büyük görünen namlusuna bakan Dusty, onu eliyle

kapadı ve yüzünün hizasından indirdi. Tabancayı, Eric'in gevşek ellerinden çekti ve aynı zamanda trans halindeki adama bir omuz atıp onu yere devirdi.

Dusty de onunla birlikte düştü ve tabancadan çıkan kurşunlarla parçalanmış kapıdan sıçrayan cam ve ağaç parçalarının üzerinde yuvarlandı. Kazayla tabancayı ateşlemekten korkuyordu. Antre duvarının yanmda duran yarım ay şeklindeki masanın altına yuvarlandı ve başmı, masanın üç ayağını birleştiren sert çubuğa çarptı; ama kendini kalçasından, kasığından ya da başka bir yerinden vurmadı.

Dusty ayağa kalktığında Eric'in çoktan kalkmış olduğunu gördü. Kafası karışmış görünüyordu ama yine de kızgındı ve hâlâ programlanmış öldürme modundaydı.

Martie, hızla merdivenlerden inerken "Ed Mavole," dedi. Birdenbire bu, bugüne kadar Martie'nin hazırladığı en kusurlu video oyunu gibi göründü:

Boyacı, Yatırım Danışmanına Karşı, birinde otomatik silah, diğerinde mobilyalar ve sihirli isimler var.

Martie'nin arkasında, merdivenlerin tepesinde elinde tamamen gergin ve dolu bir arbaletle duran Junior'u görme-seydi o anda bu Dusty'e çok komik gelebilirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Dusty. vmijSıradan bir oktan daha kısa olan arbalet oku, standart bir yayla atılan oktan daha hızlı gidiyordu bu nedenle onu uçarken görmek çok daha zordu. Bunun Eric Jagger'ın göğsünden çıkan bir tavşan gibi çıkması bir sihirdi: Okun çentiksiz ucunun sadece beş santimlik kısmı karanfil çiçeği gibi kıpkırmızı dışarı çıkmıştı

Eric dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerindeki katil bakışı gitti ve şaşkın bir biçimde fuayeye baktı. Burayı ilk defa gördüğü belliydi.

Sonra Dusty'e göz kırptı ve son nefesini verip öne doğru düşerken şaşırmış göründü.

Martie, Dusty'nin yukarı çıkmasını engellemeye çalışırken Dusty onu itti ve bir adımda iki merdiven birden çıktı. Alnı zonkluyor, başı dönüyordu ama bunların nedeni başını masanın ayağına çarpması değildi. Vücudu öfkelenmesine neden olan beyin kimyasallanyla doluydu; kalbi kanın yanında öfke de pompalıyordu. Dusty'nin gözlerinden gözyaşı yerine kan geliyormuşçasma, melekleri andıran çocuk siyah bir objektifin ve kırmızı rengin arkasından görünüyordu.

Junior, saldırıyı engellemek için arbalet okunu kalkan gibi kullanmaya çalıştı. Dusty arbaleti ortasından yakaladı, kilit plakasının somununu çıkardı ve avucunun içine aldı. Oku çocuğun elinden aldı yere attı ve yürümeye devam etti. Çocuğu koridor boyunca sürükledi ve büfenin bulunduğu alana götürdü. Onu sert bir bir biçimde duvara yasladı; bu hareketi o kadar sertti ki, kafası rakete değen tenis tonu gibi tok diye ses çıkardı.

"Seni aptal çocuk."

"Onun tabancası vardı!"

"Ben tabancasını almıştım," diye bağırdı Dusty. Ağzından tükürükler saçılıyordu ama Junior ısrar etti, "Ben görmedim!" Ve aynı gereksiz konuşmaya iki, hatta üç defa daha tekrarladılar. En sonunda Dusty onu suçladı ve okuduğu lanetler koridorda yankılandı: "Gördün, tabancası olmadığını biliyordun, yine de onu öldürdün.!"

Sonra Clautte gelerek ikisinin arasına girdi ve onları ayırdı. Junior'a sırtını döndü ve Dusty'e baktı. Bakışları hiç olmadığı kadar sertti ve kıvılcımlar saçan gri bir çakmakta-şmı andırıyordu. Hayatında ilk defa yüzü güzelliğiyle şaşırtmıyordu; güzelliğinin yerini

korkunç bir vahşet almıştı. "Onu yalnız bırak, yalnız bırak, uzak dur ondan!"

"O Eric'i öldürdü. " " O bizim hayatımıza kurtardı! Hepimiz ölecektik ama o bizim hayatınızı kurtardıT Claudette'nin sesi daha önce hiç olmadığı kadar tizdi. Dudaklarının rengi solmuş, ten rengi griye dönmüştü. Bu haliyle, canlanmış öfkeli taş tanrıçaları ve sadece tanrıların ve tanrıçaların yapabileceği şekilde bu acı gerçeği olmasını istediği şekle değiştirebilecek olan Termagant adlı hayali tanrısal varlığı anımsatıyordu. "O, bir şeyler yapacak, hayatımızı kurtaracak cesarete ve zekâya sahipti!"

Lampton da geldi ve basmakalıp lallarla sakinleştirici sözler söyleyip anlaşılmaz tuhaf bir dille, Dusty'nin büyük bir tankerden sızan yağ kadar kontrol edilemez olan öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu; karısı da Junior'la ilgili sert savunmasını aralıksız olarak sürdürdüğü için ikisinin cümleleri birbirine karışıyordu. Sarfettikleri kelimeler, lekelerin üzerini yeni renklerle örten boya fırçaları gibiydi.

Lampton, bir yandan da, Dusty'nin sağ elindeki otomatik tabancayı almaya çalışıyordu. Dusty tabancanın hâlâ elinde olduğunun farkında bile değildi. Lampton'un onu almak istediğini anlayınca tabancayı bıraktı.

Lampton "En iyisi polisi arayalım," dedi ve hızla uzaklaştı. Komşular muhtemelen polisi çoktan aramıştı.

Skeet, annesinden uzak durmaya özen göstererek ihtiyatlı bir biçimde Dusty'e yaklaştı. Fig, koridorun diğer tarafında duruyor ve uzun süredir tanışmak istediği uzaylılarla en sonunda temasa geçmiş gibi onları izliyordu.

Dusty onlara gitmelerini söylese de hiçbiri evi terketme-mişti, ya da arka verandaya çıkmışlarsa bile geri dönmüşlerdi. En azından

Lampton ve Claudette, Junior'un savaşa katılmak amacıyla arbaletini doldurduğunu biliyor olmalıydı ve görünen o ki, hiçbiri onu durdurmaya çalışmamıştı. Ya da belki bunu denemeye korkmuşlardı. Sağduyusu olan ve çocuğunu biraz olsun seven her anne baba, arbaleti çocuğunun elinden alırdı ve gerekirse onu bu evden sürükleyerek dışarı çıkarırdı. Ya da belki ilkel silahıyla, elinde otomatik tabanca olan bir adamı yenen bir çocuk düşüncesi - akademi dünyasında birçok insanı heyecanlandıran Rousseau'nun asil vahşi kavramının canlı ama çarpık bir timsali- onlara çok hoş gelmişti. Dusty artık, bu insanların tuhaf düşüncelerini anlıyormuş gibi davranmaya çalışamazdı; bunu yapmaktan yorulmuştu.

Dusty "O bir adamı öldürdü," diye hatırlattı annesine çünkü ona göre hiçbir kulak tırmalayıcı iddia bu gerçeği değiştiremezdi.

"Elinde silahı olan bir deliyi, bir manyağı, çılgın bir adamı öldürdü," dedi Claudette.

"Ben elindeki silahı almıştım."

"Bunu sen söylüyorsun."

"Ben doğruyu söylüyorum.. Ben onunla başa çıkabilirdim."

"Sen hiçbir şeyle başa çıkamazsın. Okulla başa çıkamadım, hayatla başa çıkamadm, yaşamak için ev boyuyorsun."

Söylememesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı ve "Eğer konu müşteri memnuniyeti olsaydı ben Time dergisine kapak olurdum ve mahvettiği hastaların yaşamlarından dolayı Derek de hapishanede olurdu," dedi.

"Seni nankör piç."

Endişeli ve ağlamak üzere olan Skeet yalvardı, "Başlamayın gene. Başlamayın. Başlarsanız bunun asla sonu gelmez."

Dusty, Skeet'in söylediklerinin doğru olduğunu düşündü. Bunca yıl ses çıkarmadan başını önüne eğdikten sonra, bunca yıl tüm olanlara katlandıktan ve mesafeli ama itaatkâr olduktan sonra içinde çok fazla acı birikmişti. Saldırılara hiçbir zaman cevap vermemişti; oysa şimdi tüm yanlışları bir anda düzeltmeye çalışıyordu. Bu berbat girişimden kaçınmak istedi ama annesi Niagara şelalesinin kenarında duran ve aşağı düşmekten başka çaresi olmayan bir fıçı gibiydi

"Ben ne gördüğümü biliyorum," diye direndi Claudette. "Ve sen Dusty, bu konudaki fikrimi asla değiştiremeyeceksin." Dusty daha fazla dayanamadı ve kendinden emin bir biçimde, "Sen burda değildin. Sen herhangi bir şey görebilecek bir konumda değildin," dedi.

Martie de yanlarına gelmişti. Dusty'nin elini sıkıca tutarak "Claudette, olanları sadece iki kişi gördü. Ben ve Dusty," dedi.

Claudette öfkeyle "Bengördüm, "diye iddia etti. "Hiç kimse bana ne gördüğümü veya ne görmediğimi söyleyemez. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Ben, ne düşünmesi ve ne görmesi gerektiği söylenen yaşlı bir bunak değilim!"

Junior annesinin arkasından gülümsedi. Dusty ile göz göze geldiler ama o kadar utanmaz bir çocuktu ki, bakışlarını kaçırma gereği bile duymadı.

Claudette, "Senin neyin var?" dedi Dusty'e. "Bu kadar anlamsız bir şey için kardeşinin hayatını mahvetmek istiyorsun. Neyin var senin?"

"Cinayet senin için anlamsız bir şey mi?"

Claudette, Dusty'e sert bir tokat attı ve gömleğinden tutarak onu geri itmeye çalıştı. Bir yandan onu sarsıyor bir yandan da bağırıyordu: "Sen. Bu. Korkunç. Şeyi. Bana. Yapmayacaksın."

"Ben onun yaşamını mahvetmek istemiyorum Anne. Bu yapmak istediğim en son şey. Onun yardıma ihtiyacı var. Bunu göremiyor musun? Onun yardıma ihtiyacı var ve birilerinin ona yardım etmesi gerekiyor."

"Onu yargılamaya çalışma, Dusty. " İsmine yaptığı vurgu yılan zehiri gibi acı vericiydi. "Kolejde okuduğun bir yıl seni psikolog yapmaz bunu biliyorsun. Seni zavallı bir boyacıdan başka hiçbir şey yapmaz."

Skeet ağlayarak "Anne lütfen..." dedi.

Claudette öfkesini küçük oğlundan alırcasma "Kapa çeneni Holden. Sen hiçbir şey görmedin, o yüzden görmüş gibi davranma. Zaten ne tip biri olduğun düşünülürse sana hiç-kimse inanmayacaktır."

Martie, Skeet'i yana çekerek kavgadan uzaklaştırmaya çalışırken Dusty bakışlarını Claudette'den Junior'a çevirdi. Junior, Skeet'e bakarken duyduklarından memnun bir biçimde Skeet'e doğru sırıtıyordu.

Dusty, bir anda sanki bir düğmeye basılmışçasma klik diye bir ses duydu ve beyninin karanlık köşelerinde bir ışık yandı. Japonlar buna, aniden aydınlanma anı anlamına gelen satori diyordu: bu kelimeyi bir yıl devam ettiği kolejde öğrenmişti.

Satori. Junior, annesi gibi güzel bir yüze sahipti ve onun fiziksel zarafetini ve zekâsını da almıştı. Zeki biri olduğunu kimse inkar edemezdi. Bu yaştan sonra çocuk sahibi olamayacağı için Junior onun son çocuğuydu ve onun beklentilerini karşılayabilecek potansiyele bir tek o sahipti. Claudette kültürlü bir kadındı ve kültürlü bir adamm eşiydi ama ona kültürlü bir adamm annesi olma şansını verebilecek tek kişi Junior'du. Gerçekte olmasa da Claudette'e göre dünyanın dönmesini sağlayacak fikirlerle hatırlanmak için bu onun

son şansıydı; çünkü ilk üç kocasının büyük fikirlerinin hiçbir güvenirliği olmadığı ve şişirilmiş bir balon gibi küçücük bir iğne darbesiyle patlayabileceği anlaşılmıştı. Tüm o başarılarına rağmen, Derek bile kartal değil, bir kargaydı ve Cla-udette bunu biliyordu. Ona göre Dusty dikkafalı olduğu için o potansiyele sahip değildi ve Skeet çok fazla kırılgandı. Ve ilk çocuğu Dominique uzun süre önce ölmüştü. Dusty üvey kızkardeşini hiç tanımamıştı; sadece resmini görmüştü. Belki o fotoğraftan başka fotoğrafı da yoktu: yüzü sevimli, küçük ve yumuşaktı. Junior; Claudette'nin son umuduydu ve onun beyniyle kalbinin de yüzü kadar güzel olduğuna inanmaya kararlıydı.

Claudette bakışlarıyla Skeet'in gözünü korkutmaya devam ederken Dusty, "Anne, Dominique nasıl öldü?" diye sordu.

Böyle bir ortamda sorulan bu tehlikeli soru, Claudette'i susturmaya yetmişti. Belki de bunu sağlamanın tek alternatif yolu bir başka silah atışıydı.

Annesiyle göz göze geldiler ve Dusty, Claudette'in umut ettiği gibi taşa dönüşmedi. Ve gözünü kaçırmasını engelleyen şey -arsızlık değil- utançtı. Bu, gerçeği, mantık ve düşünce yoluyla değil de, en başından beri sezgisel olarak biliyor olmasının ve çocukluğundan beri bu gerçeği bildiği halde sürekli inkar etmiş olmasının ve bu konuda hiçbir zaman konuşmamış olmasının verdiği bir utançtı. Bu, Dominique hakkındaki gerçeği arayarak onları silahsızlandırma ve Ske-et'e daha iyi bir hayat sunma alternatifi varken, Claudette'nin, Skeet'in gösteriş düşkünü babasının ve sonra da Derek Lampton'un Skeet'i mahvetmesine izin verdiği için duyduğu bir utançtı.

Dusty, "İlk çocuğun Down sendromlu doğduğunda kalbin kırılmış olmalı. Bu kadar yüksek umutlar ve bu kadar üzücü bir gerçek," dedi.

"Sen ne yapıyorsun?" Şu anda sesi daha yumuşaktı ama eskisinden daha öfkeliydi.

Sanki burası eski macera filmlerinde seyrettiğimiz oda büyüklüğündeki ölüm kapanlarından biriymiş ve hepsi canlı canlı ezilme tehlikesi altmdaymış gibi koridor darlaşıyor ve tavan yavaş yavaş aşağı iniyor gibi görünüyordu.

"Ve soma bir başka trajedi. Bebek karyolasında gerçekleşen ölüm. Ani bebek ölümü sendromu. Katlanılması oldukça zor bir durum olmalı. . . fısıltılar, tıbbi durum, ölüm nedeninin belirlenmesini bekleme."

Martie, bu konuşmanın nereye varacağını anladığı için derin bir nefes aldı ve Dusty'e dönerek, "Dusty," dedi. Bu, Belki de buna yapmamalısın anlamına geliyordu. Skeet'e yardım etmesi gereken durumlarda hiçbir zaman konuşmamış-tı fakat şu anda hâlâ zaman varken Claudette'nin Junior'a hak ettiği şekilde davranmasını sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. "Net olarak hatırladığım çocukluk anılarımdan biri, ben beş altı yaşlarındayken gerçekleşmişti anne. . . Skeet hastaneden eve getirildikten birkaç hafta sonra. Sen prematüre doğdun Skeet. Bunu biliyor muydun?"

"Sanırım," dedi Skeet titreyerek.

"Senin yaşayacağını düşünmüyorlardı ama yaşadın. Ve seni eve getirdiklerinde, beyninde er geç ortaya çıkacak bir hasar olduğunu düşünüyorlardı. Ama tabii ki bunun doğru olmadığı anlaşıldı."

"Benim öğrenme problemim," diye hatırlattı Skeet.

"Böyle bir probleminin olduğunu varsayarsak belki," dedi Dusty.

Claudette, Dusty'e sanki bir yılanmışçasma bakıyordu:

Gövdesini kıvırıp onu sokmasına izin vermeden başını ezmek istiyordu ama ona karşı herhangi bir hareket yapmaktan da korkuyordu bu nedenle de farkında olmadan en çok korktuğu şeyi başlatıyordu.

Dusty, "O gün ben beş ya da altı yaşlarındayken senin moralin çok bozuktu Anne. O kadar huysuzdun ki, küçük bir çocuk bile kötü bir şeylerin olacağını sezebilirdi. Domini-que'in fotoğrafını çıkardın," dedi.

Claudette, sanki tekrar ona vurmak istermişçesine yumruğunu kaldırdı ama yumruğu havada kaldı.

Bazı yönlerden bu, Dusty'nin bugüne kadar yaptığı en zor şeydi ama bazı yönlerden de o kadar kolaydı ki, onu korkutuyordu. Kötü bir şekilde sonuçlanmadığında çatıdan atlamak ne kadar kolaysa bu da o kadar kolaydı. Ama bunun sonuçları kötü olacaktı. "Bir ablam olduğunu öğrendiğimden beri o fotoğrafı ilk görüşümdü. O gün fotoğrafı hep yanmda taşıdın. Sürekli fotoğrafa bakıyordun. Fotoğrafı çocuk odasının dışındaki koridorda bulduğumda akşam olmak üzereydi."

Claudette yumruğunu indirdi ve Dusty'e sırtını döndü.

Elini uzattı, Claudette'i kolundan yakladı ve durdurup yüzüne bakması için zorladı. Tüm bunları yaparken eli sanki kendisine değil de daha cesur birine aitmiş gibiydi.

Junior annesini korumak istercesine ileri doğru bir adım attı.

Dusty, çocuğu "Arbalet yayını alsan ve doldursan iyi edersin," diye uyardı. "Çünkü o olmadan benimle başa çıkamazsın."

Gözlerindeki öfke annesininkilerden daha sert olsa da Junior geri çekildi.

Dusty, "Çocuk odasına geldiğimi duymadın. Skeet beşi-ğindeydi. Sen elinde bir yastıkla onun başucunda duruyordun. Uzun süre öylece bekledin. Sonra yastığı Skeet'in yüzüne yaklaştırdın. Yavaşça. İşte tam o anda ben bir şey söyledim. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama sen benim orada olduğumu biliyordun ve...

durdun. O anda tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Ama sonra... yıllar sonra her şeyi anladım ama kabullenmek istemedim." dedi.

"AmanTarın," dedi Skeet. Sesi bir çocuğunki kadar zayıftı. "Aman Tanrım."

Dusty, doğruluğun gücüne inansa da bu gerçeklerin Skeet'e fayda sağlamaktan çok zarar vereceğini biliyordu. Neden olabileceği yıkıntıyla ilgili düşünceleri onu o kadar çok yaralamıştı ki, bir an için midesi bulandığmda kusacağı tek şeyin kan olduğunu düşündü.

Claudette'nin dişleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki çene-sindeki kaslar atıyordu.

"Birkaç dakika önce anne, cinayetin sana bir şey ifade edip etmediğini sordum ve sen bu sorunun cevabı üzerinde düşünme gereği bile duymadın. Bu çok tuhaf çünkü bu, üzerinde düşünülmesi, tartışılması gereken büyük bir fikir."

"Bitti mi?"

"Sayılmaz. Bunca yıl bu iğrençliklerle mücadele ettiğim için yaptığım konuşmayı bitirme hakkını kazandım. Senin en iğrenç sırlarını biliyorum Anne. Bu sırlar bana hep acı çektirdi, hepimize acı çektirdi ve biz acı çekmeye devam edeceğiz... "

Claudette, Dusty'e saldırarak iki tırnağıyla elini kanattı ve ondan kurtuldu. "Eğer Dominique, Down sendromlu bir bebek olmasaydı ve ben onun yaşayacağı kötürüm hayatı sona erdirmeseydim ve şu anda o hayatta olsaydı bu çok daha kötü olmaz mıydı? Kesinlikle daha kötü olmaz mıydı?"

Ses tonu yükselirken kelimelerin anlamı da kaybolmuştu ve Dusty'nin, onun ne demek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Junior annesinin olduğu tarafa doğru yaklaştı. Birbirlerinden tuhaf bir şekilde güç alarak el ele tutuştular.

Aşağıdaki holde yatan cansız bedeni işaret ederek "Down en azından ne olduğu bilinen bir hastalıktı. Peki ya babası gibi normal görünüp sonra . . . büyüyünce tıpkı babası gibi olsaydı?" dedi. Dusty, Claudette'nin söyledikleriyle yerde yatan ceset arasında hiçbir bağlantı kuramamıştı.

Dominique'in babası ve Claudette'nin ilk kocası Lief Re-issler adında bir psikologdu ve ondan yirmi yaş büyüktü. Donuk bakışları ve kalem gibi bıyığıyla soğuk bir adamdı. Al-lahtan, ne Dusty'nin ne de Skeet'in yaşamına hiçbir zaman dahil olmamıştı. Evet adam soğuk biriydi ama Claudette'nin sorduğu sorunun ima ettiği şekilde bir canavar da değildi.

Dusty şaşkınlığını belli etme fırsatı bulamadan Claudet-te ne demek istediğini açıkladı. Onu sürprizlere karşı sonsuza kadar bağışık hale getirdiğini düşündüğü üç günlük şoktan sonra Claudette, Dusty'i yedi kelimeyle yeniden şoka sokmuştu: "Peki ya tıpkı Mark Ahriman gibi olsaydı?" Gerisi lüzumsuzdu: "Evleri yaktığını, insanları öldürdüğünü söylüyorsunuz. O bir psikopat ve aşağıda ölü olarak yatan bu deli adamın da onunla bağlantısı var. Bu çocuğun üvey kız kardeşiniz olmasını ister miydiniz?"

Junior'un elini kaldırdı ve öptü. Sanki onu bu zor kız kardeş probleminden kurtardığı için özellikle memnunmuş gibi görünüyordu.

Dusty, en iğrenç sırlarını bildiğini iddia ettiğinde, Cla-udette onun, Dominique'in ani bebek ölümü sendromundan değil de, acımasızca boğularak öldüğü gerçeğinden daha fazlasını kastettiğini sanmıştı.

Şimdi onun ve Martie'nin tepkisinden bu gerçeğin asla itiraf edilmemesi gerektiğini anlamıştı ama susmak yerine açıklama yapmaya çalıştı.

"Lief kısırdı. Asla çocuklarımız olamayacaktı. Ben yirmi bir yaşındaydım ve Lief kırk dört yaşındaydı. O, engin bilgisiyle,

anlayışlılığıyla ve duygusal gelişim konusundaki teorileriyle harika bir baba olabilirdi. Liefin mükemmel bir çocuk büyütme felsefesi vardı."

Evet, hepsinin çocuk yetiştirme felsefesi vardı, hepsi anlayışlıydı ve hepsi de sosyal mühendisliğe ilgi duyuyordu ve eğitim için ilaç tedavisinden yararlanıyordu.

"Mark Ahriman on yedi yaşındaydı ama koleje on üçüncü yaş gününden kısa bir süre sonra başlamıştı ve ben onu tanıdığımda doktorasını bile yapmıştı. O dahilerin dahisiydi ve üniversitedeki herkes ona saygı duyuyordu. O, sınır tanımayan bir yetenekti. Hiç kimse onun mükemmel bir baba olduğunu düşünmüyordu. O, kendini beğenmiş bir Hollywood serserisiydi. Ama genleri. "

"Çocuğun babasının kendisi olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Neden bilmesin ki? Hiçbirimiz o kadar tutucu değildik."

Bu eve her gelişinde Dusty'nin kafasında oluşan vızıltı, her zamankinden daha uğursuz bir melodiye dönüşmüştü. "Dominique Down sendromlu olarak doğduğunda . . . onunla nasıl başa çıktın Anne?"

Claudette, Dusty'nin elindeki kana baktı ve onunla göz göze gelmek için gözlerini kaldırdığında sadece "Nasıl başa çıktığımı biliyorsun." dedi.

Bir kez daha Junior'un elini dudaklarına götürdü ve eklemlerini öptü. Bu defa, sonunda kendisine verilen armağan Junior olduğu için problemli çocuklarla ilgili tüm sorunlara katlanmaya değdiğini söylemek ister gibiydi.

Dusty, "Demek istediğim şey, Dominique'le nasıl başa çıktığın değil. Onun durumunu öğrendiğinde bu gerçekle nasıl başa çıktın? Seni doğru tanıyorsam suçu Ahriman'a at-mışsmdır. Bahse girerim,

o kendini beğenmiş Hollywood serserisini hiç alışkın olmadığı şekilde aşağılamışsmdır." dedi.

Öfkesini Ahriman'dan çıkarttığını doğrularcasma "Benim ailemde o güne kadar öyle bir şey doğmamışü." dedi. Martie kendine daha fazla hâkim olamadı. "Yani otuz iki yıl önce onu aşağılayıp sonra da çocuğunu mu öldürdün... "

"Onun öldüğünü duyunca mutlu olmuştu."

"Nasıl biri olduğu düşünülecek olursa bundan eminim. Ve yıllar sonra, sana Junior'u veren adam aracılığıyla onu bir kez daha aşağıladın."

Martie kendisinden bahsettiği için Junior gülümsedi.

"Sana Ahriman'ın veremediği bu çocuğu veren adam, yani senin kocan katılabildiği tüm forumlarda Ahriman'ı küçük düşürmeye, onu aşağılamaya ve onunla dalga geçmeye çalışıyor. Hatta, Amazon com'daki saçmalıklarla -onun sabote ediyor. Ve sen onu durdurmuyorsun öyle mi?"

Claudette öfkesini, kendisini suçlayan Martie'e yöneltti. "Onu ben teşvik ettim.. Hem neden olmasın. Mark Ahriman, kitap yazma konusunda da bebek yapma konusundaki kadar beceriksiz. Neden Derek'ten daha başarılı olsun? Neden bir şeylere sahip olsun?"

"Seni aptal kadm." Martie bu hakareti özellikle seçmişti çünkü bunun Claudette üzerinde çok büyük bir etki yaratacağından emindi. "Seni aptal, cahil kadm."

Martie'nin sözlü saldırısından tedirgin olan ve onun için endişelenen Skeet onu geri çekmeye çalıştı.

Martie, geri çekilmek yerine, tıpkı Claudette'nin Juni-or'un elini tuttuğu gibi Skeet'in elini sıkıca tuttu. Ama Ske-et'ten güç almıyordu; Skeet'e güç veriyordu. "Sakin ol tatlım." Atağı geri püskürterek,

"Claudette, Ahriman'ın neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikrin bile yok. Onun ne kadar kötü ve acımasız olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum... "

"Hiç sanmıyorum! Kapıyı ona sen açtın ve sadece senin yaşamına değil, hepimizin yaşamına girmesine izin verdin. Seninle bir bağlantım olmasaydı, beni gördüğünde dönüp bir daha bakmazdı bile. Sen olmasaydın bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti "-üzgün bir biçimde Dusty'e baktı, Dusty onun New Mexico'daki iki ölü adamı düşündüğünü biliyordu-"ve yapmak zorunda olduğum şeyleri yapmak zorunda kalmayacaktım."

Claudette, ne şiddetli tartışmalarla ne de gerçeklerle yıl-dırılamazdı. "Sanki bu sadece senin sorununmuş gibi konuşuyorsun. Bok her yere bulaşır. Eminim çevrendekiler bu tür konuşmaları sıkça yapıyorlardır. Bok her yere bulaşır Martie. Bu hepimize bulaştı. Fark etmemiş olabilirsin ama ateş edilen yer benim evimdi."

"Buna alışsan iyi edersin," diye karşılık verdi Martie. "Çünkü Ahriman buna son vermeyecektir. Başka birini sonra başka birini daha, sonra on kişiyi daha, yabancıları, yıllardır tanıdığımız ve güvendiğimiz insanları göndermeye devam edecek. Bizi tehlikelere karşı her geçen gün biraz daha körleştirecek ve hepimiz ölene kadar onları göndermeye devam edecek."

"Söylediklerinin hiçbir mantığı yok," diye bağırdı Cla-udette. "Yeter! Susun, hepiniz kapayın çenenizi!" Derek aşağıda holde yatan cesedin yanında durmuş yukarıya doğru bağırıyordu. "Anlaşılan komşular evde değil, çünkü polisi benden önce arayan olmamış. Onlar buraya gelmeden önce olayların nasıl gerçekleştiğini anlatacağım. Burası benim evim ve benim anlattıklarımı dinleyeceksiniz. Ben tabancayı sildim ve tekrar Eric'in

eline koydum. Dusty, Martie, eğer bize karşı gelmek istiyorsanız yapmanız gereken şeyi yapın ama bu aramızda bir savaşın çıkmasına neden olacaktır; ve ben ikinizi de lekelemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Evinizin yandığını söylediniz öyle değil mi? Onlara kumar oynadığınızı, borçlandığınızı ve sigortadan para alabilmek için onu sizin yaktığınızı söyleyeceğim."

Bu tuhaf tehditle sarsılan ama yine de duyduklarına şa~ şırmayan Dusty, "Derek, Tanrı aşkına, bunun şu anda herhangi birimize ne gibi bir faydası olabilir?"

Lampton, "Suları bulandıracak," dedi. "Polislerin kafasını karıştıracak. Bu herif senin arkadaşının kocasıydı Martie, öyle değil mi? Bu yüzden onun buraya Dusty'i öldürmek için geldiğini, çünkü Dusty'nin Susan'la kırıştırdığım söyleyeceğim."

"Seni aptal herif," dedi Martie, "Susan öldü. O..."

Claudette, hemen kurulan komploya müdahale etti: "O zaman Eric'in ateş etmeye başlamadan önce Susan'ı, Dusty'yle kırıştırdığı için öldürdüğünü itiraf ettiğini söylerim. İkinizi de uyarıyorum, suları öyle bir bulandıracağız ki değil cinayetle suçlamak, oğlumun nerede olduğunu bile göremeyecekler. Zaten o cinayet işlemedi, yaptığı tek şey bizim hayatımızı kurtarmaktı."

Dusty, sihirli aynalarla dolu bir odaya girdiğini ya da kara büyüyle dolu bir tornadonun içine çekildiğini hatırlamıyordu ama şu an bulunduğu yerde her şey tepetaklak olmuştu; yalanlar gerçek gibi kabul ediliyor, gerçekler kabul edilmiyor ve hoş karşılanmıyordu.

"Hadi Claudette," dedi Lampton ve onu alt kata doğru çekti. "Hadi Derek. Mutfağa. Çabuk olalım. Polis buraya gelmeden önce konuşmalıyız, hikâyelerimiz birbirini tutmalı."

Derek annesini izlerken Dusty'e doğru sırıttı. Merdivenlere doğru yürürken ve oradan aşağı inerken hâlâ eleleydiler.

Dusty onlardan uzaklaştı ve hiçbir şey yapmadan fırtınanın geçmesini bekleyen Fig'in yanma indi.

"Vay be," dedi Fig.

"Şimdi Skeet'i daha iyi anlıyor musun?"

"Oh, evet. "

"Valet nerde?" Dusty bu soruyu sormuştu; çünkü köpek onun gerçekle olan tek bağlantısıydı ve zalim cadıların gerçek olmadığı bir dünyayı hatırlatıyordu.

Büyük yatak odası süitinin açık kapısını işaret ederek "Yatakta," dedi Fig.

Sheraton yatak yüksek olduğu için Valet yatağın altına rahatlıkla girebilmişti. Onu ele veren, yatak örtüsüne sürtünen kuyruğuydu.

Dusty yatağın yanma gitti, yere eğildi ve yatak örtüsünü kaldırarak "Orada bana da yer var mı?" diye sordu. Valet okşaması için onu yatağın altına davet ediyormuş gibi mırıldandı.

"Nasıl olsa bizi bulurlar," dedi Dusty. "Hadi çık oradan dostum. Buraya gel ve karnını kaşımama izin ver."

Karnını en güvendiği kimselere bile göstermekten korktuğu halde tatlı sözlere kanan Valet dışarı çıktı.

Martie de Dusty'e katıldı ve köpeği aralarına alarak oturdular. "Bir aile olma fikrini düşünüyorum da. . . belki de böyle gayet iyiyiz -sen, ben ve Valet." Köpek de ona katılıyormuş gibi görünüyordu.

Martie, "Buraya gelirken bu karmaşanın daha da içinden çıkılmaz bir hal alacağını düşünmemiştim ama şu halimize bak. Boğazımıza kadar belanın içine battık ve hâlâ da batmaya devam ediyoruz. Hissizleştim biliyor musun? Eric'e ne olduğunu biliyorum ama henüz hiçbir şey hissetmiyorum." dedi.

"Evet. Ben hissizliğin de ötesine geçtim."

"Ne yapacaksın?"

Dusty başını salladı. "Bilmiyorum. Zaten ne anlamı var ki? Çocuk her halükarda bir kahraman olacak, öyle değil mi? Senin söylediklerinin ya da benim söylediklerimin hiçbir önemi olmayacak. Bundan adım gibi eminim. Gerçekler inanılmayacak kadar tuhaf."

"Peki ya Ahriman?"

"Korkuyorum Martie."

"Ben de."

"Bize kim inanır ki? Bu olanlardan önce bile bize inanacak birilerini bulmak oldukça zordu. Oysa şimdi Kertenkele ve Claudette sadece suları bulandırmak için hakkımızda korkunç hikâyeler uydurmayı planlarken... beyin yıkamadan ve programlanmış intihardan, programlanmış katillerden konuşmaya başlarsak... bu sadece bizim hakkımızda söyledikleri yalanları daha da gerçekçi gösterecektir."

"Ve eğer evimizi birileri -Ahriman ya da onun gönderdiği birileri- yaktıysa bu düpedüz kundakçılıktır. Biz kendimizi nasıl savunacağız?"

Dusty göz kırptı. "Biz New Mexico'daydik."

"Ne yapıyorduk orada?"

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden kapattı. "Eğer New Mexico'dan bahsedersek Ahriman meselesine girmiş olacağız. Ve bu konuyla ilgili kanıtlanınız da var -uzun yıllar önce oradaki insanların başına gelen şeyler.

Ama tüm bunları anlatıp... Riske atılmamayı nasıl başaracağız? Zachaıy ve Kevin meselesi ne olacak?"

Bir süre sessiz bir biçimde köpeği okşadılar ve sonra Dusty, "Onu öldürebilirim. Ciddiyim. Dün gece bana onu öldürüp öldüremeyeceğimi sordun ve ben sana Bilmiyorum dedim. Ama artık biliyorum." dedi.

"Bunu ben de yapabilirim," dedi Martie.

"Onu öldürelim ve her şey sona ersin."

"Enstitünün peşimize takılmayacağını varsayarsak tabi."

"Bu sabah Ahriman'ın ofisinde neler dediğini duydun. Bunun onunla bir ilgisi yok. Bu kişisel bir şey. Ve artık kişisel demekle neyi kastettiğini biliyoruz"

"Onu öldürürsen," dedi Martie, "hayatının geri kalan kısmını hapishanede geçirirsin."

"Belki."

"Kesinlikle. Çünkü hiçbir hâkim inandırıcılıktan bu kadar uzak bir savunmayı kabul etmez, 'Onu öldürdüm çünkü o beyin yıkayan bir şeytandı.' "

"Sonra beni on yıl boyunca bir akıl hastanesinde tutarlar. Aslında bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Haklısın, özellikle de ikimizi de aynı hastaneye kapatırlarsa." Valet başını kaldırdı ve üçümüzü der gibi onlara baktı. Birileri üst katın koridorunda koşuyordu ve anlaşılan bu Fig'di.

Newton odaya girdiğinde gözlükleri yamulmuş ve yüzü her zamankinden daha çok kızarmıştı.

"Skeet."

Martie ayağa kalkarak "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Gitti."

"Nereye?"

"Ahriman'a."

"Ne?"

'Tabanca."

Dusty de ayağa kalktı. "Lanet olsun Fig, Telgraf gibi konuşmayı bırak. Doğru düzgün söyle şunu!"

Fig başıyla onayladı ve kendine çeki düzen vererek "Ölü adamm silahını ve dolu şarjörlerden birini aldı. Lexus'u aldı. O, bunu yapana kadar hiçbirinizin güvende olmayacağımı söyledi." dedi.

Martie Dusty'e, "Olanları polise anlatıp ve onu durdurmalarını söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Onlara Skeet'in elinde otomatik bir tabancayla önemli birini öldürmeye gittiğini mi söyleyeceksin? Çalıntı bir arabayla yola çıktığını mı söyleyeceksin? Bunu yaparsak Skeet'in ölüm fermanını imzalamış oluruz."

"O zaman bizim Ahriman'a ondan önce ulaşmamız lazım," dedi Martie. "Fig, sen Valet'la ilgilen. Burada onu sadece eğlence için öldürebilecek türde insanlar var."

"Ben de kendimi güvende hissetmiyorum," dedi Fig.

"Diğerleri Skeet'in nereye gittiğini biliyor mu?"

"Hayır. Onun gittiğinin farkında bile değiller."

"Onlara Skeet'in bu sabah bir sürü hap aldığını ve aniden tuhaflaştığmı söyle. Tabancayı alıp ona kötü uyuşturucu satan bazı kişilerle hesaplaşmaya gittiğini söylediğini söyle."

"Bu pek Skeet'in tarzı gibi görünmüyor. Çok fazla maço."

"Lampton buna bayılacaktır. Sulan bulandırmasına yardım eder."

"Polislere yalan söylersem ne olur?"

"Sen polislere hiçbir şey söyleme. Bu konuda iyi olduğunu biliyorum. Sen olanları sadece Lampton'a anlat, gerisini o halleder. Ona Skeet'in peşinden gittiğimizi söyle. Santa Barbara'ya."

Dusty ile Martie, hole inip cesedin ve devrilmiş olan büfenin etrafından dolaşarak ön verandaya ulaştı. Lampton ve Claudette arkalarından bağmrken Dusty uzaktaki sirenlerin sesini duyabiliyordu.

Arabaya binip ana caddeye çıkmak için güneye döndüler ve daha bir buçuk kilometre gitmeden hızla kuzeye, Lamp-tonlarm evine giden bir polis arabası gördüler.

Boğazlarına kadar belanın içine batmışlardı ve hâlâ batmaya devam ediyorlardı.

75

Doktor, 14. kattaki ofisinde yeni kitabı üzerinde çalışırken, yiyeceklerden korkan bir hastanın yemek yemediği için altmış üç kilodan otuz dokuz kiloya düşmesiyle ve doktorun onun hastalığının nedenini bulup son anda ölümünü engel-leyişiyle ilgili eğlenceli bir hikâye üzerinde düzeltmeler yapıyordu. Kitabın promosyon zamanı geldiğinde minnettar hasta ortaya çıkacaktı. Kadının tüm hikâyesi eğlenceli değildi tabii ki, bazı bölümleri kasvetli ve dramatikti fakat hüznün yanında gülmekten insanlarına karnına kramplar girmesine neden olacak kadar komik şeyler de vardı.

Çalışmasına her zamanki gibi yoğun bir şekilde konsantre olamıyordu; çünkü aklı Malibu'daydı. Eric'in malzemeleri almak ve Lampton'larm evine gitmek için ihtiyaç duyacağı süreyi hesapladıktan soma ilk kurşunun yaklaşık bire çeyrek kala, en geç saat birde atılacağına karar verdi.

Dikkatini dağıtan şeylerden biri de, henüz telefon etmeyen Keanufobik kadındı. Aslında bu konuda fazla endişeli değildi. Nasıl olsa yakında arardı. Takıntıları ve fobileri olan insanlara gerçekten güvenilebilirdi.

.380 Beretta, masasının sağ köşesinde, kolayca ulaşabileceği bir noktada duruyordu.

Keanufobik'in çatıdan iple inmesini ve büyük camı kırıp elinde otomatik tabancayla ve el bombalarıyla içeri girmesini beklemiyordu ama onu küçümsemesi de beklenemezdi. Geçmiş yıllar boyunca karşılaştığı en sert kadınlar bile şık ama geleneksel St. John takımları ve Ferragamo ayakkabıları giyen tarzda kadınlardı. Çocuğu uzun süredir evliydi, kendileri ait stüdyoları veya acenteleri

vardı; köklü ailelerden geliyorlardı, zarif ve aristokrattılar ama yine de bir şişe Mer-lot'un yanmda öğle yemeği olarak kalbinizi, tatlı olarak böbreklerinizi yerlerdi.

Doktor, mayonezin, katı yağların ve her tür hayvan yağının zararlı olmadığına inanan bir şarküteriye her tür siparişi verebildiği için öğle yemeğini masasının üzerinde yemekten memnundu. Yemeğini yerken mavi torbasını da tabağının yanma koyuyordu, torbanın boynu kıvrılmış ve kaygısızca eğilmişti. Doktor, torbanın içindeki şeylerden rahatsız olmuyordu çünkü bunlar ona, polis tarafından bulunduğunda Derek Lampton'un vücudunun nasıl bir halde olacağını hatırlatıyordu.

Biri çeyrek geçe öğle yemeğini bitirdi, şarküteriden gelen tabakları ve ambalaj kâğıtlarını masanın üzerinden kaldırdı Ama yarım bıraktığı hikâye düzeltme işine geri dönmedi. Mavi torba, sahte fildişi kakmaları olan deriden yapılma kutunun içindeki peçetelerin arasında tek başına duruyordu.

Ne yazık ki, Lampton'un küçük düşüşünü kendi gözleriyle görmesi imkânsızdı ve ucuz haber peşinde koşan gazetelerden biri işini iyi yapmazsa onun tek bir fotoğrafını bile göremeyebilirdi. Derisi yüzülmüş ve içi dışkıyla doldurulmuş kafataslarının fotoğraflarını ne The Neıv York Times ne de USA Today yaymlamazdı.

Tanrıya şükür, doktorun hayal gücü çok kuvvetliydi. Önündeki mavi torbadan ilham aldığı için en gerçekçi ve en eğlenceli resimleri kafasında kolayca çizebiliyordu.

Saat bir buçukta, Eric Jagger'ın onu öldürdüğünden ve belki de amatör kafatası ameliyatını bitirmek üzere olduğundan emindi. Gözlerini kapattığında doktor, kafatasmdan akan kanın ritmik sesini duyabiliyordu. Lampton'un kafatasındaki kemik kütlesini düşündüğünde yedek bir bıçak göndermenin akıllıca bir karar

olduğuna karar verdi. Lampton'ların köpeği olmadığı için, Eric'in sabah kahvaltılarında bol lifli tahıl yediğini umut etti.

En büyük üzüntüsü, Dusty, Skeet ve Martie'nin Cla-udette'i ve iki Derek'i işkence ederek öldüreceği orijinal oyununu oynayamamasıydı. İntihar etmeden önce Dusty, Skeet ve Martie, baba Derek'i ve karışım, çocukken Skeet ile Dusty'e fiziksel tacizde bulunmakla ve Rohypnol'la etkisiz hale getirerek Martie ve Susan Jagger'a tecavüz etmekle suçlayan uzun mektuplar yazmış olacaklardı. Başma video kamera belasını çıkarmasaydı Ahriman, Susan Jagger'ı da ölüm takımına dahil edecekti. Ölü sayısı yedi artı evdeki hizmetçiler ve onları ziyarete gelmiş olan komşular olacaktı.Ahriman'ın yaptığı hesaplara göre, ulusal medyayı harekete geçirmek için gerekli olan minimum sayı buydu. Derek'in popüler psikoloji güruhundaki ünü de göz önüne alınırsa, yedi ölünün basmda en az, iki yüz kişinin ölümüne neden olan bombalı saldın kadar yer alması gerekiyordu; çünkü o iki yüz kişinin içinde ünlü biri yoktu.

Oyun onun tercih ettiğinden daha az eğlenceli olsa da oyunu kazandığı için memnundu. Derek Lampton'un beynine sahip olması imkânsız olduğu için, belki de mavi torbayı vakumlayıp sembolik bir haüra olarak Lucite'te saklamalıydı.

İki gündür hap kullanmadığı için Skeet'in düşünceleri daha da netleşmiş olsa da hâlâ, nükleer bir santrali yönete-bilmesine ya da birinin yerlerini silebilmesine yetecek kadar zihinsel kavrama yeteneğine sahip değildi. Tanrıya şükür bunun farkındaydı ve Malibu'dan Newport Beach'e giderken Dr, Ahriman'a yapacağı saldırının her adımını dikkatlice düşünmeye karar verdi.

Duygusal bir karmaşa içinde olduğu da söylenebilirdi. Sık sık gözyaşlarına boğuluyor ve hıçkmyordu. Yağmur mevsiminde Pasifik Sahil Otoyolu'nda bulanık gözlerle motorlu araç kullanmak çok

tehlikeliydi; çünkü ani kütlesel toprak kaymaları ve kamyonun yansı büyüklüğündeki taşların yolun ortasına yuvarlanması sürücülerin kedi kadar hızlı reflekslere sahip olmasını gerektiriyordu. Daha da kötüsü, yasal hız sınırı yüz kilometre olmasına rağmen, çevre yolundaki öğleden sonra trafiği saatte yüz otuz kilometre hızla güneye doğru akıyordu; bu hızda kontrol edilemeyen bir hıçkırık korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

Göğsü ve karnı, çelik yeleğe takılmış kurşunların etkisiyle ağrıyordu. Midesine acı verici kramplar giriyordu ama bu kramplarn nedeni vücudundaki çürükler değil, stres ve korkuydu. Birileri arbalet okuyla vurulsun veya vurulmasın, annesine yaptığı her ziyaretten sonra migreni tutardı.

Fakat kalp ağrısı, çektiği fiziksel acılardan çok daha kötüydü. Dusty'nin ve Martie'nin evi yanmıştı ve o an Skeet, sanki kendi evi yanıp kül olmuş gibi üzülmüştü. Martie ve Dusty bu dünyadaki en iyi insanlardı. Bunları hak etmiyorlardı. Küçük sevimli evlerini alevler yutmuştu; Susan ölmüştü, Eric ölmüştü, korku içinde yaşıyorlardı.

Bebekliğini ve elinde bir yastıkla başucunda duran güzel annesini düşündüğünde başı daha çok ağrımaya başladı. Dusty bunu ona hatırlattığında onu öldürmeyi düşündüğünü inkâr bile etmemişti. Çocukken baş belası olduğunu, büyüdüğünde de bela yaratmaya devam ettiğini biliyordu ama şu anda, bebekken de tam bir baş belası olduğunu düşünmeye başladı; çünkü öz annesi onu beşiğinde boğarak öldürmek istemişti.

Böyle baş belası biri olmak istememişti. Doğru ve iyi şeyler yapmak ve Dusty'nin onunla gurur duymasını sağlamak istiyordu ama farkında olmadan doğru yolu hep kaybetmişti. Dusty'nin başını çok ağrıttığını biliyordu; bu yüzden kendini daha da kötü hissediyordu.

Göğüs ağrısı, karın ağrısı, kramp, migren, baş ağrısı ve bulanık görüşe, saatte yüz otuz kilometre hızla akan trafiğe ve ehliyeti yıllar önce alındığı için duyduğu endişeye rağmen, Newport Beach'e ulaştı ve Ahriman'ın ofisinin bulunduğu binanın arkasına park etti. Saat üçe geliyordu ve Skeet, Dr.

Ahriman'a yapacağı saldırının hiçbir adımını dikkatle düşünmemişti.

"Ben tam bir baş belasıyım," dedi.

Baş belası biri olduğu için, park yerinin karşı tarafına geçip Ahriman'ın bulunduğu 14. kata çıkma ve o iğrenç herifi başarılı bir biçimde öldürme şansı hesaplanamayacak kadar azdı. Bu, pirenin kıçmdaki saçı tartmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Tek bir şeyden emindi Tüm zorluklara meydan okuyup psikiyatrı öldürmeyi başarırsa, onu muhtemelen ömür boyu hapse mahkûm etmezlerdi. Ama tetiği Dusty ya da Martie çekerse onların hiçbir kurtuluşu yoktu. Renkli rehabilitasyon kayıtlarını, hakkında yazılan ve üst üste konulduğunda otuz santim uzunluğuna erişen psikiyatrik değerlendirmeleri ve patolojik uysallık -şiddet değil- geçmişi dikkate alındığında, muhtemelen bir akıl hastanesine yatmlacak ve on beş yıl süren yoğun uyuşturucu tedavisinin ardından geriye hiçbir şey kalmadığı düşünülürse, bir gün serbest bırakılma ihtimali oldukça yüksek olacaktı.

Tabancanın uzun bir şarjörü vardı ama onu kemerinin altına sıkıştırmayı başardı ve üzerini kazağıyla kapattı. Tanrıya şükür, kazak oldukça boldu; hatta gereğinden fazla bol olduğu bile söylenebilirdi çünkü onu yıllar önce almıştı ve sürekli kilo kaybettiği için şu anda iki beden büyük geliyordu.

Anahtarları yanma alarak Lexus'tan indi. Anahtarları kontakta unutsaydı birileri arabayı çalabilir ve arabayı Skeet'in çaldığı

düşünülebilirdi. Gazetelerin tamamında ismi yazılıyken ve insanlar onun tutuklanışını televizyondan seyrederken herkesin onun araba çalacak yapıda bir insan olduğunu düşünmesini istemiyordu. Hayatı boyunca tek bir peni bile çalmamıştı.

Gökyüzü maviydi ve hava iyiydi. Rüzgâr yoktu ve Skeet bundan son derece memnundu; çünkü sert bir rüzgârın onu uzaklara uçurabileceğinden korkuyordu.

Arabanın önünde ileri geri yürüdü, kazağına baktı ve başını önce bir tarafa sonra diğer tarafa doğru eğdi ve tabancayı çeşitli açılardan görmeye çalıştı. Tabanca hiçbir şekilde görünmüyordu.

Yüzünü tekrar sıcak gözyaşları kapladı. Binaya girip görevini yerine getirmeye hazırdı; bu yüzden ileri geri yürüdü ve gözlerini kazağının kollarına sildi. Lobide bir güvenlik görevlisi olmalıydı. Skeet, sıska, gri yüzlü ve üzerinden iki beden büyük bir kazak olan ve gözlerini silen bir adamm şüphe uyandıracağını düşündü.

Skeet'in Lexus'u park ettiği yerin bir sıra önünde birkaç yer kuzeyindeki beyaz Rolls-Royce'dan bir kadın indi ve arabanın yanında durarak Skeet'e baktı. Skeet'in gözleri, onun pembe takım elbise giymiş güzel ve sarışın bir hanım olduğunu görebilecek kadar kuruydu. Başarılı ve zengin birine benziyordu. Ayakta durup, gözlerini kendisine tamamen yabancı birine dikecek kadar kaba biri gibi görünmüyordu. Bu nedenle Skeet, fişeklik ve suikast silahı taşıyan biri kadar şüphe çektiğini düşündü.

Eğer bu pembeli kadın ondan şüphelendiyse, Skeet lobiye adımını atar atmaz güvenlik görevlisi muhtemelen onu döverek yere yatıracak, yüzüne Mace sıkacak ve Taser'le şok edecekti. Skeet yine problem yaratacaktı.

Onu daima ve gerçekten seven iki insanı, Dusty'i ve Mar-tie'i hayal kırıklığına uğratma düşüncesine katlanamazdı. Bunu onlar için

yapmalı ya da kazağının altındaki tabancayı çıkarıp kafasına bir kurşun sıkmalıydı.

Skeet için intihar etmek de en az hırsızlık yapmak kadar zordu. Salı günü Sorensonların çatısından atlaması hariç. Anladığı kadarıyla zaten o girişim de onun fikri olmayabilirdi.

Pembeli kadının göz hapsi altında, onu fark etmemiş gibi davranarak ve çatlağın teki olamayacak kadar mutlu ve hayat dolu görünmeye çalışarak ve ıslıkla "What A Wondeful World" şarkısını çalarak -çünkü aklına gelen ilk şey buydu-park yerinden binaya doğru yürüdü; arkasına bakmadan içeri girdi.

Doktor, programını başkalarına göre yapmaya pek alışkın değildi ve Keanufobik kadm telefon etmediği için gittikçe daha çok sinirleniyordu. Ahriman'ın ona sunduğu korkunç bilgisayar fantazisine muhakkak yanıt verecekti; çünkü takıntısı bunu gerektiriyordu. Fakat anlaşılan o ki, salak kadın nezaket denen şeyden habersizdi ve diğer insanların değerli zamanlarına saygı duymuyordu: Tipik bir sonradan görme.

Kitabına konsantre olamıyor ama ofisi bırakıp oyun oynamaya da gidemiyordu. Önündeki mütevazı malzeme hakkında haiku yazmaya karar verdi.

Küçük mavi torbam. Yedilik Baretta'ın. Bu boku vurayım mı? Bu korkunç bir şiir olmuştu. Evet on yedi heceden oluşuyordu ve teknik olarak uygundu ama yine de William Sha-kespeare'in ölümsüzlüğü konusunda teknik yeterliliğin yeterli olmadığını açıklamak için bundan daha iyi bir örnek bulunamazdı.

Yedi atımlık tabancam, Keanufobik kadm. Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür. Aynı şekilde korkunçtu ama daha tatmin ediciydi.

Skeet'in iki katı cüsseye sahip güvenlik görevlisi, üzerine oturan giysiler giymişti ve danışma masasının arkasında oturuyordu. Kitap okuyordu, bu yüzden de başını kaldırıp bakmadı bile.

Skeet, Ahriman'ın ofisinin kaçıncı katta olduğunu öğrenmek için listeye baktı ve asansörlerin yanma gitti. Çağırma düğmesine bastı ve kapılara bakmaya başladı. Eğitimli ve profesyonel bir bekçi olan güvenlik görevlisinin, endişeli bir biçimde kendisine bakan birini hemen fark edeceğini biliyordu.

Asansörlerden biri çabucak geldi. İçinden üç yaşlı kadm ve üç türbanlı, uzun boylu ve yakışıklı Şıh indi; iki grup da farklı yönlere gitti.

Stres ve korku içinde olan Skeet, yaşlı kadınları ve Şıh-ları görünce titremeye başlamıştı. Son otuz altı saatte Fig'den öğrendiğine göre, üç ve altı sayıları uzaylıkların neden dünyadaki varlıklarını gizlediklerini anlamaya yönelik anahtarlar olarak kabul ediliyordu. Burada üç kişiden oluşan iki grup vardı ve toplamları altı ediyordu. Bu iyi bir işaret değildi.

Asansöre Skeet'le birlikte iki kişi daha bindi. Üzerinde üç kutu bulunan bir el arabasını süren United Parcel Service kuryesi. Ve onun arkasından da pembeli kadm.

Skeet 14. katın düğmesine bastı. UPS adamı dokuzuncu katın düğmesine bastı. Pembeli kadm hiçbir düğmeye basmadı.

Dusty binaya girdiği anda Skeet'in, lobinin diğer ucundaki asansöre bindiğini gördü. Martie de görmüştü onu.

Dusty kardeşine seslenmek istedi ama yan tarafta bir güvenlik görevlisi oturuyordu ve yapmaları gereken en son şey, binadaki güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmekti. Hızla asansörlerin olduğu yöne doğru yürüdüler. Onlar daha lobinin ortasına gelmeden kabin kapıları kapandı.

Diğer üç asansörden hiçbiri bu katta değildi. Asansörlerin ikisi yukarı çıkıyor, ikisi aşağı iniyordu. Aşağı inenlerden en yakın olanı beşinci kattaydı

"Merdivenleri mi kullanalım?" diye sordu Martie.

"14. kata çıkmak için mi? Hayır." Asansörün hangi kata olduğunu gösteren panoyu işaret etti; beşinci kattaki asansör dördüncü kata iniyordu. "Bununla daha hızlı çıkarız."

Kuıye, dokuzuncu katta indi ve kapılar kapandığında pembeli kadm stop düğmesine bastı.

"Sen ölmemişsin," dedi kadm.

"Efendim?"

"Dün akşam sahilde göğsüne dört defa ateş edildi ama sen hâlâ hayattasın."

Skeet şaşırmıştı. "Siz de orda mıydınız?"

"Orda olduğumu bildiğinden eminim."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Ben sizin orada olduğunuzu bilmiyordum."

"Neden ölmedin?"

"Çelik yelek."

"Mümkün değil."

"Bu doğru. Tehlikeli bir adamı izliyorduk," dedi. Sanki onu etkilemeye çalışıyormuş gibi konuştuğunu fark etti. Aslında gerçekten de onu etkilemeye çalışıyordu. O güzel bir kadındı ve Skeet, erkeklik organında uzun süredir hissetmediği şekilde bir hareketlenme hissetti.

"Yoksa orada gerçekleşen her şey uydurma mıydı? Benim için hazırlanmış bir düzmece miydi?"

"Düzmece değildi. Göğsüm ve belim hâlâ korkunç şekilde ağrıyor. "

"Matrix'te öldüğünde," dedi kadın, "gerçekten ölürsün."

"Hey, o filmi sen de beğendin mi? "

"Makine değilsen... gerçekten ölürsün."

Skeet, giderek kadının ürkütücü biri olduğunu düşünmeye başladı ve kadın sol omuzunda asılı olan beyaz kol çantasından bir tabanca çıkarınca Skeet sezgilerinin doğru olduğunu anladı. Tabancanın ucuna susturucu takılmıştı.

"Kazağının altında ne saklıyordun?" diye sordu.

"Ben mi? Bu kazağın altında mı? Hiçbir şey."

"Hadi, ordan. Kazağmı çok yavaş bir biçimde yukarı kaldır."

"Aman tanrım," dedi Skeet. Sesinden büyük bir hayal kı-nklığı içinde olduğu anlaşılıyordu çünkü yine her şeyi yüzüne ne gözüne bulaştırmıştı. "Sen profesyonel güvenlik görevlisi-sin öyle değil mi?"

"Sen Keanu'nın tarafında mısın yoksa onun karşısında mısın?"

Skeet, son üç gündür hiç uyuşturucu almadığından emindi ama kendini sanki kimyasal bir kokteyl çekmiş gibi hissediyordu. "Güzel bir bilimkurguda rol aldığı zaman onun tarafmdayım ama A Walk in the Clouds filminde oymadığı zaman, sanırım karşısında olmayı tercih ederim."

Skeet'in bindiği asansörün üzerindeki gösterge tablosuna bakarken Dusty kaşlarını çattı ve "Dokuzuncu katta neden o kadar çok beklediler?" diye sordu.

"Merdivenleri mi kullanalım?" diye tekrarladı Martie.

Bekledikleri asansör üçüncü katta bir süre durduktan sonra aniden ikinci kata doğru hareket etti. "Asansörü kullanırsak Ahriman'ın ofisine ondan önce ulaşabiliriz."

Skeet'ten aldığı otomatik tabancanca kadının çantasına sığmamıştı. Uzun şarjörün ucu dışarıda kaldı ama kadın bunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu.

Kendi tabancasını Skeet'e doğrultarak 14. katın düğmesine bastı ve asansörü yeniden çalrştırdı. Kabin hızla yukarı çıkmaya başladı.

"Susturucular illegal değil mi?" diye sordu Skeet.

"Tabii ki illegal."

"Ama sen profesyonel güvenlik görevlisi olduğun için bunu kullanman yasal öyle değil mi?"

"Hayır. Benim beş yüz milyon dolarım var ve ben istediğim her şeyi alırım."

Skeet kadının söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildi ama zaten bunun bir önemi yoktu.

Kadın çok güzel olmasına rağmen Skeet onun yeşil gözlerinde ve tavırlarında onu korkutan tuhaf bir şeyler olduğunu düşünmeye başladı. 13. kata geldiklerinde kadının onu neden tedirgin ettiğini anlamıştı: Kadın, tam olarak adını koyamadığı ama inkâr da edemediği bir şekilde annesini hatırlatıyordu.

14. kata geldiklerinde Skeet, yürüyen ölü bir adam olduğunu anlamıştı.

Asansörün kapıları açıldığında Martie hemen içeri girdi ve 14'e bastı.

Dusty de onu izledi ve onlarla birlikte asansöre binmeye çalışan iki adama engel olarak, "Üzgünüm, acil durum. Hemen 14. kata çıkmamız gerekiyor," dedi. Martie, kat numarasına bastıktan hemen

sonra kapıyı kapatma düğmesine basmıştı. Parmağını düğmenin üstünde tutmaya devam etti.

Bir adam şaşkınlıkla göz kırptı ve diğeri de itiraz etmeye çalıştı ama tartışmanın başlamasına fırsat kalmadan kapılar kapandı.

14. katın koridorunda asansörden indiklerinde Skeet, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu kadar aptal olma. Beni sinirlendiriyorsun. Nereye gittiğimizi pekâlâ biliyorsun. Şimdi yürü."

Skeet'in sola gitmesini istiyormuş gibi görünüyordu. Skeet de o tarafa yöneldi. Kadına, silahı olduğu için değil, hayatı boyunca insanlar nereye gitmesini istediyse oraya gittiği için itaat etmişti. Kadm, susturucunun ağzını Skeet'in sırtına dayararak onu takip etti.

Uzun ve halı kaplı koridor sessizdi. Akustik tavan, seslerini emiyordu. Koridorda onlarınkinden başka ses duyulmuyordu. Sanki gezegende kalan son iki insan onlardı.

"Peki yürümezsem ne olur?" diye sordu Skeet.

"O zaman seni şuracıkta öldürürüm," dedi kadm. Skeet yürümeye devam etti.

Koridorun iki yanındaki ofis kapılarının önünden geçerken pirinçten yapılmış plakaların üzerindeki isimleri okudu. Çoğu uzman doktordu ve iki tanesi de avukattı. Skeet bunun gayet uygun olduğuna karar verdi. Birkaç dakika içinde öl-memeyi başarırsa, birkaç doktora ve bir avukata ihtiyacı olacaktı.

Üzerinde DR. MARK AHRİMAN yazan bir kapının önünde durdular. Psikiyatrın adının altında KALİFORNİYA ORTAKLIĞI yazıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Skeet.

"Evet," dedi kadm.

Skeet kapıyı içeri doğru iterken pembeli kadm onu arkadan vurdu. Susturuculu tabancadan herhangi bir ses çıktıysa bile Skeet onu duymamıştı, çünkü hissettiği tek şey ani ve korkunç bir acıydı. Yanından bando takımı geçse bile acının etkisiyle onları duyması imkânsızdı. Tamamen acının üzerine yoğunlaşmıştı ve çelik yelek giymediğinde vurulmanın bu kadar çok acı vermesine şaşırmıştı. Kadm Skeet'in vücudunda bir delik açtıktan sonra onu sert bir biçimde Dr. Ahriman'ın ofis kapısından içeri itti.

Bingi

Ahriman'ın bilgisayarı, birinin içeri girdiğini bildirdi ve ekran, girişteki kameradan gelen görüntüyle kaplandı.

Doktor yıllardır ilk defa bu kadar şaşılıyordu. Bakışlarını mavi torbadan ayırıp ekrana baktığında Skeet'in sendeleyerek içeri girdiğini ve koridora açılan kapının arkasından yavaşça kapandığını gördü.

Ahriman, Skeet'in sarı kazağının önünde büyük kan lekesinin göğsüne ve bağırsaklarına yediği dört kurşundan kaynaklandığını düşündü. Bu muhtemelen Skeet'in dün giydiği kazak olduğu halde, kameranın açısı Ahriman'ın kanla lekelenmiş kazakta dört kurşun deliğini görmesine izin verecek kadar net değildi. Skeet sanki bir yerlerden destek almak istercesine ellerini boşluğa uzattı, sendeledi ve yüzüstü yere düştü.

Doktor, kazayla sahibinden ayrı düşen köpeklerin, yağmura, kara, yakıcı sıcağa rağmen yüzlerce hatta binlerce kilometre yol kat edip, haftalar sonra parçalanmış ayaklarıyla ve hatta daha da kötü yaralarla sahiplerine geri döndüklerine ve ailelerini gözyaşlarına boğduklarına ilişkin hikâyeler duymuştu ama bağırsaklarına dört kurşun yemiş bir adamm sahilden kalkıp kalabalığın arasında yaklaşık dokuz-on kilometre yürüdüğüne, asansörle on dört kat çıktığına ve -saatine baktı- on sekiz saat sonra onu vuran adamı

suçlamak için ofisine geldiğine ilk defa şahit oluyordu; bu yüzden bu olayın arkasında görünmeyen birinin parmağı olduğunu düşündü.

Bilgisayarın faresiyle, tabanca şeklinde güvenlik simgesine tıkladı. Metal dedektör, Skeet'in üzerinde ateşli bir silah olmadığını söylüyordu. Skeet yerde yattığı için röntgen tüp-leriyle aynı hizada değildi, bu yüzden floroskobi mümkün değildi.

Jennifer, resepsiyon bölmesinden çıkıp yerde yatan Skeet'in yanma gelmiş, çığlık atıyor gibi görünüyordu. Yaralı adamdan korkuttuğu için mi yoksa vejeteıyan olduğundan kan görüntüsü midesini bulandırdığı için mi çığlık attığı anlaşılmıyordu.

Doktor, ses sistemini çalıştırdı. Evet, çok yüksek sesle olmasa da kız kesinlikle çığlık atıyordu ve sanki tiz bir çığlık atmak için yeterli derecede nefes alamıyormuş gibi sesi hırıltılı çıkıyordu.

Jennifer, Skeet'in nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için yere eğildiğinde, Ahriman burun simgesine tıkladı ve iz kokusu analiz cihazını aktif hale getirdi. Mantıklı hiçbir adam, vücudunda dört kurşun yarası olan birinin on sekiz saatlik yolculuğuna patlayıcı alarak bomba yapmak ve onu göğsüne sarmak için ara vereceğine inanmazdı. Yine de doktor, ayrıntılara dikkat etmenin önemli olduğunu düşünerek sistemin rapor vermesini bekledi. Negatif: Patlayıcı yok.

Jennifer, yerde yatan gövdenin yanından kalktı ve hızla kameranın görüş alanında uzaklaştı. Hiç şüphesiz polisi ve ambulansı aramaya gitmişti.

Doktor, dahili telefondan sekreterini aradı. "Jennifer?"

"Doktor, aman tanrım burada-"

"Evet biliyorum. Yaralı bir adam var. Polisi ya da ambulansı arama, Jennifer. O işi ben yaparım. Anladın mı?"

"Ama kanaması çok fazla. O..."

"Sakin ol Jennifer. Hiç kimseyi arama. O işle ben ilgileneceğim."

Skeet ofise geleli yaklaşık otuz beş kırk saniye olmuştu. Doktor, bir ya da iki dakika içinde ambulansı aramazsa Jennifer'ın şüphelenmeye başlayacağını biliyordu.

Onu endişelendiren ve cevabını bilmek istediği soru: Dört ciddi kurşun yarası olan bir adam on sekiz saat hayatta kalıyorsa, iki saat daha hayatta kalmaması için herhangi bir neden var mıydı?

Doktorun hayal gücü çok geniş olduğu halde, yaralı Skeet'in ve onun yaralı arkadaşının kıyıda yapılan eğlencede sarhoş olmuş bir çift korsan gibi sendeleyerek ve ellerini birbirlerinin omuzlarına atıp birbirlerinden destek alarak buraya kadar gelmiş olabileceklerini aklı almıyordu. Eğer bir tanesi buraya ulaşabilmişse, ikincisi de kötü emellerini gerçekleştirmek için buralarda bir yerlerde saklanıyor olabilirdi.

En kötü gecikme altıncı katta yaşandı. Asansör durdu ve Martie sürekli kapıyı kapatma düğmesine bastığı halde kapılar açıldı.

Gemide yükleme ve boşaltma yapan hammalları hatırlatan bir yüzü ve gri kıvırcık saçları olan şişman ve kararlı bir kadın asansöre binmeye çalışıyordu. Dusty acil bir durum olduğunu söyleyerek kadını engellemeye çalıştı ama kadın inatçıydı.

"Ne demek acil durum?" Bir ayağını kabinin içine soktu ve emniyet mekanizmasını harekete geçirerek kapının kapanmasını engelledi. Martie'nin kapatma düğmesine basması hiçbir işe yaramamıştı. "Ben ortada acil bir durum görmüyorum."

"Kalp krizi. 14. katta."

Kadm şüpheyle, "Siz doktor değilsiniz," dedi.

"Bugün boş günümüz."

"Doktorlar boş günlerinde bile sizin gibi giyinmezler. Her neyse ben 15. kata çıkacağım."

Dusty yumuşadı ve "O zaman içeri girin," dedi.

Güvenli bir biçimde içeri girdikten sonra ve kapıları kapattıktan sonra kadm 12. katın düğmesine bastı ve zafer kazanmış gibi bir ifadeyle onlara baktı. Dusty sinirlenmişti. "Bakın bayan, ben kardeşimi çok seviyorum ve eğer ona bir şey olursa acısını sizden çıkartırım."

Kadm onu hor gördüğünü belli edercesine yukarıdan aşağıya doğru süzdü ve, "Sen mi?" diye sordu.

Doktor, masasının üzerinde duran .380 Beretta'yı aldı ve kapıya doğru yürüdü ama mavi torbayı hatırlayınca durdu. Torba hâlâ peçetelerin üzerindeydi.

Bu aşamadan sonra ne olursa olsun, polis muhakkak buraya gelecekti. Eğer Skeet hâlâ ölmediyse, Ahriman, yetkililer buraya gelmeden önce onu öldürmeliydi. Ofis girişindeki kan havuzunun içinde bir ceset olduğu düşünülürse polislerin bir sürü soru sorması kaçınılmazdı.

En azından doktorun ofisini şöyle bir gözden geçireceklerdi. Eğer herhangi bir şeyden şüphelenirlerse arama izni almak için geri dönecek ve geri dönünceye kadar da adamlarından birine ofiste bırakacaklardı.

Hastalarına ait dosyaları incelemeleri kanunen yasaktı bu yüzden polislerin, Beretta'sı ve mavi torbası dışında bulabilecekleri herhangi birşeyden dolayı endişe duymuyordu. Tabanca ruhsatsızdı. Bu onun hapse atılması için yeterli bir neden değilse de kendisi hakkında herhangi bir şüpheye mahal vermek istemiyordu; çünkü böyle bir şey olursa önümüzdeki günlerde onu izlemeye başlayıp yeni oyunlar oynamasına engel olabilirledi.

Ofiste köpek dışkısı torbası bulundurmak suç değildi ama... tuhaftı. Kesinlikle çok tuhaftı. Masasının üzerinde bu torbayı bulurlarsa onu neden ofise getirdiğini soracaklardı. Ne kadar zeki olsa da bu kadar kısa sürede mantıklı bir cevap bulamayabilirdi. Bu yüzden yine şüphe uyandıracaktı.

Hızla masasına geri döndü, en alttaki çekmeceyi açtı ve torbayı içine attı. Sonra, arama izni alırlarsa çekmecedeki torbayı bulabileceklerini düşündü. Bu da torbanın masanın üzerinde durması kadar tuhaftı. Aslında, torbayı ofisin neresine koyarsa koysun -çöp kutusu da dahil- torbanın bulunması çok tuhaf bir durum olarak yorumlanacaktı.

Doktorun tüm bu olasılıkları düşünmesi sadece bir kaç saniye sürmüştü; çünkü hâlâ, dahi çocuk olduğu günlerdeki kadar zekiydi. Ama birdenbire vaktinin çok az olduğunu hatırladı. Çabuk ol, çabuk ol.

Amacı, polis gelmeden önce Beretta'dan ve omuzundaki kılıftan kurtulmakü; mavi torbayı da onları attığı yere atabilirdi. Onu da yanma almaya karar verdi.

Çeşitli nedenlerden ve kişisel tarzından dolayı Jennifer'ın onu torbayı taşırken görmesini istemiyordu. Ayrıca, Skeet'in arkadaşıyla ilgilenmek zorunda kalırsa bu ona engel olabilirdi. Dusty ona ne diyordu? Fig. Evet. Fig dışarıda bir yerde onu bekliyorsa doktor onunla ilgilenmek zorunda kalırsa mavi torba ona engel olacaktı. Çabuk ol, çabuk ol.

Torbayı ceketinin iç cebine koymaya karar verdi ama patlayıp bu Zegna takımı berbat edebileceğini düşününce onu dikkatlice boş tabanca kılıfının içine yerleştirdi.

Ahriman, hızlı karar verdiği için ve yaşamını mahvedecek hiçbir ayrıntıyı unutmadığı için mutlu olmuştu. Beret-ta'yı, Jennifer'ın görmeyeceği şekilde yan tarafta tutarak odasından dışarı çıktı.

Jennifer, arkadaki çalışma odasına açılan kapının önünde durmuş, gözlerini kocaman açmış tiriyordu. "Kanaması var Doktor, kanaması var."

Skeet'in kanaması olduğunu aptal biri bile görebilirdi. Aslında on sekiz saattir aynı şekilde kan kaybetmesi ve bu şekilde buraya gelmesi imkânsızdı.

Doktor Skeet'e doğru eğildi ve nabzının atıp atmadığmı kontrol etti. Gözlerini, koridora açılan kapıdan ayırmıyordu. Küçük uyuşturucu bağımlısı çocuk hâlâ yaşıyordu ama nabzı pek iyi değildi. Ondan kolaylıkla kurtulabilirdi.

Halletmesi gereken ilk iş Fig'di. Ya da oradaki her kimse.

Doktor kapıya doğru yürüdü ve kulağını yaslayarak dinledi. Hiç ses yoktu.

Büyük bir dikkatle kapıyı açtı ve koridora göz attı. Etrafta hiç kimse yoktu.

Adımım eşikten dışarı attı ve kapıyı açık tutarak soluna ve sağma baktı. Uzun koridorda hiç kimseyi göremedi.

Anlaşılan o ki, Skeet burada vurulmamışü çünkü öyle olsa birileri silah sesini muhakkak duyardı. Koridorun karşısındaki çocuk psikologu Dr. Moshlien'in ofisinden bile dışarı çıkan olmamıştı. Dr. Moshlien, gençlerde görülen şiddetin nedenlerine ilişkin teorileri, kravatları kadar tuhaf olan görgüsüz ve umutsuz bir taşkafaydı.

Skeet'in buraya nasıl geldiğine ilişkin sır, bir sır olarak kalmaya devam edebilirdi. Bu da doktorun bir geceden daha uzun bir süre

uyuyamamasma neden olacaktı. Fakat şu anda asıl olan şey, ortadaki bu pisliği temizlemekti.

Tekrar ofisine girecek ve Jennifer'a polisi ve ambulansı aramasını söyleyecekti. Jennifer gerekli telefonları ederken o Skeet'in yanında eğilip, güya elinden geldiğince ona yardım ediyormuş gibi davranarak aslında adamın ağzını ve burnunu bir buçuk dakika kapatacaktı. İçinde bulunduğu umutsuz durum göz önüne alınırsa bu süre onu öldürmeye yeterli olacaktı.

Sonra hızla koridora geri dönerek suit anahtanyla açılabilecek temizlik dolaplarından birini açacak ve tabancayı, kılıfı ve mavi torbayı temizlik malzemelerinin arkasına koyacaktı. Sonra, polis gittikten sonra onları koyduğu yerden geri alacaktı.

Zamana tneydan oka. Çabuk ol, çabuk ol.

Ofisine dönmek amacıyla koridora sırtını döndüğünde koridordaki halının üzerinde hiç kan izi olmadığını fark etti. Eğer koridoru geçerken de Skeet'in vücudundan şu anda içeride aktığı kadar çok kan aktıysa halıda kan izleri olmalıydı. Ahriman, bu tuhaf ayrıntının hızmı yıldırım hızıyla kavramaya başladığında Moshlien'in kapısının açıldığını duydu ve her zamanki gibi Ahriman biraz vaktin var mı? sorusunu ve devamındaki aptalca lakırdıları bekledi.

Beklediği kelimeler asla gelmedi ama onların yerine kurşunlar geldi. Doktor hiç ses duymadı ama vücuduna saplanan kurşunları hissetti. Sırtına en az üç kurşun girmişti.

Aniden ofisin içine, Skeet'in tam üzerine düştü. Bu kadar çabuk düşmeyi beklemiyordu. Tiksinerek uyuşturucu müptelası çocuğun üzerinden yuvarlandı. Sırtüstü düştü ve kapıya doğru baktı.

Keanufobik kadın eşikte duruyor, kapının kapanmasını engelliyordu. Elinde susturuculu bir tabanca vardı. "Sen robotlardan

birisin," dedi. "Bu yüzden oturumlarımıza çok fazla önem vermiyordun. Robotlar, benim gibi gerçek insanları umursamazlar. "

Ahriman, kadının gözlerinde korkunç bir pmltı olduğunu fark etti. Bu pmltı daha önce gözünden kaçmış olmalıydı: O, Bilenlerden biriydi. Ahriman'ın sırlarını ve yalanlarım bilen ve gözleriyle, ukala tebessümleriyle ve sinsi bakışlany-la onunla dalga geçen kızlardandı. Bu kızlar onu kendisinden bile iyi tanıyordu. Mükemmel bir yüze sahip olduğu on beş yaşından beri Bilenler, onun maskesinin arkasındaki gerçek yüzü görememişlerdi; o günden itibaren Ahriman onlardan korkmayı bırakmıştı. Şimdi bu.

Beretta'sım kaldmp ona ateş etmeye çalıştı ama felç olduğunu anladı.

Kadın tabancayı Ahriman'ın yüzüne doğrulttu.

Kadm gerçekti, kadın fanteziydi, doğruydu, yalandı eğlence objesiydi ama kesinlikle ciddiydi. İnsanlar için bir sürü şeydi ama kendisi için bir sırdı, tam anlamıyla zamanının kadınıydı. Can sıkıcı bir kocası olan sıradan bir kadındı ama aynı zamanda bir Diana'ydı, ay ve av tanrıçasıydı. İlkönce babasını bir tabancayla ve sonra da annesini çekiçle öldürdükten sonra Minette Luckland, onun bronz mızrağının üzerine düşmüştü.

O olay ne kadar eğlenceliydi ama şu an içinde bulundukları durumun hiçbir eğlencesi yoktu.

Benim zengin Diana'ın. Beni aya uçur. Yıldızlarda danset.

Duygusal. Romantik saçmalık. Sahte. Değersiz.

Benim zengin Diana'ın. Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Ahriman "Ateş et," dedi.

Tanrıça şarjörü onun yüzüne boşalttı ve doktorun düşen taçyaprakları fantezisi ayda ve çiçeklerde ve yangında kayboldu.

Dusty ile Martie asansörden indiklerinde Martie, bir kadının koridorun sonunda, Ahriman'ın ofis kapısında durduğunu gördü. Pembe Chanel elbiseyi görünce, bu kadının aşağıdaki lobide Skeet'le birlikte asansöre binen kadm olduğunu anladı. Kadm içeri girip gözden kayboldu.

Dusty'nin önünde yürüyen Martie koridoru geçerken büyüleyici New Mexico'yu ve eski duvarın dibindeki iki ölü adamı, düşen karın saflığını ve onun üzerine dökülen kanı, Claudette'nin yüzünü ve kalbini, haiku'nun güzelliğini ve onun iğrenç bir amaç için kullanılışını, yüksek yeşil dalların ihtişamını ve kıvnlmış yaprakların içindeki yumurtalardan çıkan örümcekleri, görünen ve görünmeyen şeyleri, ortaya konan veya gizlenen şeyleri, bu neşeli pembeyi, bebek pembesini, vişne çiçeği pembesini ve pembenin uyandırdığı karanlık ve zehir hissini düşündü.

Martie, Mark Ahriman'ın ofisine açılan kapıyı ittiğinde ve kana bulanmış vücutları gördüğünde tüm korkunç beklentileri korkunç gerçeklere dönüştü.

Doktorun yüzü yukan bakıyordu ama yüzü yoktu: Kavrulmuş saçlardan ince zararlı bir duman yükseliyordu, cesette korkunç kraterler vardı; çene kemikleri içe göçmüştü, bir zamanlar gözlerin olduğu yerde kırmızı havuzlar vardı. Yırtılmış ve açılmış çenesinde yarım kalmış bir tebessüm vardı.

Yüzü aşağı bakan Skeet, daha iyi durumdaydı ve daha gerçek görünüyordu; o kadar zayıftı ki, tıpkı bir bez parçası gibi kanın içinde yüzüyor gibi görünüyordu.

Martie, Skeet'i gördüğünde beklediğinden daha fazla etkilenmişti. Zayıfve ölümsüz Skeet, çok dürüst ama aynı zamanda çok zayıftı,

hayatı boyunca, annesinin bir yastıkla yapamadığı şeyi yapmaya çalışmış, kendini mahvetmişti. Mar-tie onu seviyordu ama onu ne kadar çok sevdiğini ve neden sevdiğini şimdi anlıyordu. Tüm hatalarına rağmen, Skeet temiz bir çocuktu ve tıpkı ağabeyininki gibi kalbi de temizdi; temiz kalplerin elmastan bile nadir bulunduğu bir dünyada o kusurlu bir mücevherdi ama yine de bir mücevherdi. Martie onun üzerine eğilmeye, ona dokunmaya ve bu mücevherin tamir edilemez şekilde kırıldığını görmeye cesaret edemedi.

Dusty, kan gölüne aldırmadan dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kardeşinin yüzüne koydu ve gözlerini kapattı, boynunun yan kısmına dokundu ve daha önce Martie'nin hiç duymadığı bir ses tonuyla bağırdı: "Aman Tanrım, bir ambulans! Çabuk olun birileri ambulans çağırsın!"

Jennifer, içinde çalıştığı bölmenin kapısına geldi ve "Ben aradım. Geliyorlar. Yoldalar." dedi.

Pembeli kadm, hasta kabul bölümünün yanında ayakta duruyordu, camekânın iç kısmına iki tane tabanca koymuştu. Bunlardan biri, Skeet'in, Eric'in cesedinden aldığı otomatik tabancaydı. "Jennifer, polis gelene kadar bunları gözden uzak bir yere kaldırmak sence de iyi bir fikir değil mi? Polisi aradın mı?"

"Evet. Onlar da geliyor."

Jennifer ihtiyatlı bir biçimde camekân bölümün içine girdi ve tabancaları alarak masasının üzerine koydu.

Belki Skeet ölmek üzere olduğu için, belki de Ahriman'ın korkunç yüzünden ve her tarafa sıçramış olan kandan dolayı Martie burada neler olup bittiğini anlayacak kadar mantıklı düşünemiyordu. Skeet mi Ahriman'ı vurmuştu ? Ahri-man mı Skeet'i vurmuştu? İlk önce kim ateş etmişti ve kaç el ateş etmişti? Yatış pozisyonları aklından geçen hiçbir senaryoya uymuyordu. Ve pembeli kadının sanki bu tür

sahnelere alışkmmış gibi tuhaf sakinliği onun da bu olayda gizemli bir role sahip olduğunu düşündürüyordu.

Kadın, holün en az kanlı köşesine yürüyüp çantasından bir cep telefonu çıkardı ve birilerini aradı.

Sirenlerin hâlâ uzakta olan ama yaklaştığı anlaşılan tiz çığlıkları tarih öncesinden gelen korkutucu, mekanikten çok organik bir dinazorun çığlığını andırıyordu.

Jennifer giriş kapısına doğru koştu ve kapanmasını engellemek için kapının önüne küçük lastik bir takoz koydu

Martie'ye dönerek, "Bu sandalyeleri koridorun sonuna taşımama yardım eder misiniz; böylece ambulans görevlileri bu alanda rahatça çalışabilir."

Martie zaten bir şeylerle meşgul olmak istiyordu; çünkü kendini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu. Jennifer'a yardım ederek bu dipsiz gibi görünen uçurumdan uzaklaşabilirdi.

Pembeli kadın telefonu ağzından uzaklaştırarak Jennifer'a iltifatta bulundu: "Sen çok etkileyici bir hanımsın." Jennifer, pembeli kadına garip bir bakış fırlattı. 'Teşekkürler."

Son sandalye ve küçük masa koridora çıkartılırken siren sesleri iyice yaklaştı ve sonra birer birer sustu. Görevliler asansöre binmiş olmalıydı.

Pembeli kadın cep telefonuyla konuşmaya başladı, "Zırvalamayı keser misin Kenneth? Sen pahalı bir avukatsın ama budalanın tekisin. Acilen çok iyi bir savunma avukatına ihtiyacım var. Şimdi oturduğun yerden kalk ve dediklerimi yap."

Kadın yaptığı görüşmeyi sona erdirdikten sonra Martie'ye gülümsedi. Sonra cüzdanından bir kart çıkardı ve Jennifer'a uzattı.

"Sanırım bir işe ihtiyacın olacak. Eğer ilgilenirsen senin gibi yetenekli bir genç kızla çalışmak isterim," dedi.

Jennifer ilk anda duraksadı ama sonra kartı aldı Dusty, dizleri kan gölünün içinde, sürekli olarak Ske-et'in solgun yüzündeki saçları geri itiyor ve Skeet'in onu duyduğuna ilişkin hiçbir belirti olmasa da yumuşak bir biçimde kardeşiyle konuşuyordu. Dusty, eski günlerden, çocukken yaptıkları şeylerden, oynadıkları oyunlardan, birlikte yaptıkları keşiflerden, planladıkları kaçışlardan ve paylaştıktan hayallerden bahsediyordu.

Martie koridordan gelen ayak seslerini duydu; bunlar, ağır botlan olan itfaiyeciler olmalıydı ve bir an için Güler Yüzlü Bob'un da onların arasında olabileceği gibi aptalca bir düşünceye kapıldı.

76

Kaos, daha fazla kaosa neden olmuştu. Çok fazla yabancı yüz ve aynı anda konuşan çok fazla ağız vardı; sağlık görevlileri ve polis hızk ama gürültülü bir biçimde yaşayanlar ve ölüler arasmdaki hukuki ilişkileri tartışıyorlardı. Karmaşa somunlarca ekmek olsaydı ve duyulan şüpheler de balık olsaydı, milyonlarca insana ziyafet vermek için mucizelere gerek olmayacaktı.

Martie'nin kafasındaki karmaşanın nedeni, Chanel marka pembe elbiseli kadının hem Skeet'e hem de Ahriman'a ateş ettiğine ilişkin şaşırtıcı haberdi. Suçu kendisinin işlediğini itiraf etmişti ve tutuklanmak istediğini söylemişti. Doktorun yanmış saçından gelen keskin kokudan şikâyet etse de, olayla ilgili hiçbir ayrıntıdan bahsetmemişti.

Bir sedye üzerine yatmlmış olan Skeet'e beyaz üniformalar içinde dört iriyan sağlık görevlisi eşlik ediyordu. Üniformalar, floresan koridor lambaları altmda tuhaf bir biçimde parlak görünüyordu. Sanki cennete gitmiş ve buraya modern melek giysileriyle geri dönmüş defans oyunculan gibi görünüyorlardı. Biri, asansörü bekletmek için ileri fırlıyor, biri çekiyor, biri itiyor, biri serum şişesini taşıyor ve sedyenin yanmda koşuyordu. Skeet'i o kadar hızlı ve sorunsuz bir biçimde götürmüşlerdi ki, Martie'ye ne tekerlekler ne de ayaklar yere değmiyormuş gibi geldi. Sanki, yaralı bir adamı hastaneye götürüyormuş gibi değil de, ölümsüz bir ruha yapacağı uzun yolculuk için eşlik ediyorlarmış gibi uzun koridor boyunca uçmuşlardı.

Polis, Jennifer -ve pembeli kadının kısa itirafı- sayesinde aklanan Dusty'e kardeşine eşlik etmesi için izin vermişti. Martie'yi

omuzlarından yakaladı, kendine doğru çekti, sıkı sıkı tutup öptü ve sonra sedyenin arkasından koştu.

Martie, köşeyi dönüp asansöre binene kadar Dusty'i seyretti ve sonra ellerinin kazağında kan izlerini bıraktığını gördü. Kontrol edilemez bir biçimde titreyen Martie, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ellerini korkunç kırmızı izlerin üzerine koydu. Sanki bu izlere dokunarak Dusty'nin ve Skeet'in ruhunun yanında olacak ve birbirlerinden güç almalarını sağlayacaktı.

Martie, olay yerinde gözaltına alındı çünkü Malibu polisi Newport polisiyle temas kurmuştu ve bu olayla, Eric Jag-ger'ın arbalet okuyla öldürülmesi arasında bağlantı olduğu ve Martie ile Dusty'nin olaylardan birinde ve hatta ikisinde görgü tanığı oldukları saptanmıştı. Memurlardan bir tanesi, Dusty'i bekleme odasında sorguya çekmek için hastanenin yolunu tutmuştu ama polis ilk sorgulamayı en azından tanıklardan biriyle burada yapmayı tercih etmişti.

Polis departmanı fotoğrafçısı, SI D teknisyenleri, cinayet masası görevlileri ve dedektifler, pembeli kadının itirafına rağmen, olay mahallinde bulunan ve mahkemede kullanılabilecek olan fiziksel delilleri topluyorlardı; çünkü kadın daha sonra itirafını geri alabilir ve polisin kendisine gözdağı verdiğini iddia edebilirdi.

Jennifer masasında sorgulanmıştı ama Martie'den iki dedektifle birlikte Ahriman'ın iç ofisine geçmesi istenmişti. Dedektiflerin ikisi de kibardı. Bir tanesi kanepeye, Martie'nin yanma, diğeri karşıdaki koltuğa oturmuştu.

Kabuslarında gördüğü Yaprak Adam tarafından yönetilen bu maun ormanma bir kez daha gelmesi tuhaftı. Ölmüş olmasına rağmen, Martie hâlâ onun varlığını hissedebiliyordu. Kollarını bağladı, sol elini sağ omzuna, sağ elini sol omzuna koydu. Parmaklan, Dusty'nin kırmızı parmak izlerinin üzerindeydi.

Kan izlerini gören dedektifler ellerini yıkamak isteyip istemediğini sordular. Anlamamışlardı. Martie sadece başım salladı.

Martie hikâyesini bir solukta anlattı. Fantastik ya da imkânız gibi gözükse de hiçbir ayrıntıyı atlamadı fakat Sante Fe'deki Glyson'lan ve Bernardo Pastore'u anlatırken karlı bir gecede Kevin ve Zachaıy ile karşılaştıklarını anlatmadı.

Onların bu hikâyeye inanmayacağını düşünüyordu ve düşündüğü gibi oldu. Gözlerini kısarak ve ağızlarını açarak hikâyeyi dinleyen dedektifler, olaydan sonraki ilk saatlerde ona inanmış görünseler de bu hikâyeyi pek inandmcı bulmamışlardı.

Haberi radyodan duyan Roy Closterman, sadece birkaç kilometre uzaktaki ofisinden çıkıp olay yerine gelmişti. Kendisini sorgulayan dedektiflerden biri dışarı çağnldığmda Martie, Roy'un koridorda olduğunu ve poliste konuştuğunu öğrenmişti. Dedektif geri döndüğünde, yüz ifadesinden, Closterman'ın da hikâyeyi desteklediği anlaşılmıştı.

Ve Ahriman'ın elinde bulunan ateşlenmeyen Beretta konusu da vardı. Yapılan bilgisayar kontrolünde, psikiyatrın bu tabancayı veya bir başka tabancayı satın aldığına ilişkin hiçbir kayıt olmadığı anlaşılmıştı. Aynca, doktorun Orange County'de silah taşıma ruhsatı da yoktu. Ahriman'ın dürüst ve yasalara uyan vatandaş imajı bu keşiflerle biraz zarar görmüştü.

Belki de polislerin bunun, güney Kaliforniya suç kayıtlarında bile benzeri olmayan tuhaflıkta bir dava olduğuna inanmasının nedeni, doktorun omzuna astığı tabanca kılıfının içinde dışkı torbasının bulunmasıydı. Bu şaşırtıcı buluşa Sherlock Holmes'un bile mantıklı bir açıklama bulması oldukça zordu. Mavi torba paketlendi, etiketlendi ve laboratuara gönderildi. Polis memurlan, numunenin sahibi gizemli kişinin veya yaratığın cinsiyetine ve türüne ilişkin olarak kendi aralarında bahis oynamaya başladılar.

Martie araba kullanabileceğini düşünmüyordu ama arabaya biner binmez endişesi geçti ve hiçbir sorun yaşamadan hastanenin yolunu tuttu. ICU beldeme odasında Dusty'i bulana kadar ve Skeet'in üç saat süren ameliyattan başarıyla çıktığını öğrenene kadar ellerini yıkamadı. Durumu hâlâ kritikti ama mücadele ediyordu.

Bu bilgileri aldıktan sonra Martie kadınlar tuvaletinin yolunu tuttu ama içeri girdiğinde birdenbire paniğe kapıldı. Skeet'le arasında bağlantı görevi gören bu kanı yıkadığı takdirde, Skeet'in ihtiyacı olan gücü Martie'den alamayacağını düşünerek neredeyse kanı yıkamaktan vazgeçecekti. Martie, baül inanç histerisi yüzünden şaşkındı. Şeytanla giriştiği mücadeleden galip çıktığına göre, belki de artık boş inançların etkisi altma girmek için hiçbir nedeni yoktu. Kendisine Şeytanın öldüğünü hatırlatarak ellerini yıkadı.

Skeet, saat on bir dolaylarında, yani hastaneye geldikten yaklaşık yedi saat sonra kendine geldi ama hâlâ zayıftı. Skeet'i görmelerine izin verilmişti ama sadece iki üç dakika için. Bu, söylemek istenen şeyleri söylemek için yeterince uzun bir süreydi. ICU'da yatan tüm hastaların aileler aynı basit şeyi söylemek için geliyordu: Seni seviyorum. Bu iki kelime, doktorların söylediği yüzlerce kelimeden çok daha değerliydi.

Geceyi Martie'nin annesinde geçirdiler. Sabrina onlar için kendi elleriyle ekmek ve sebze çorbası pişirmişti. Cumartesi günü onlar yeniden hastaneye dönünceye kadar Skeet'in durumu kritiklikten çıkmıştı ama hâlâ ciddiydi.

Hikâyenin ulusal haberlere taşınacak kadar önemli olduğu anlaşılmıştı; çünkü iki TV kanalı ve üç gazeteci hastanenin dışına kamp kurmuş, Dusty ile Martie'i bekliyordu.

Arama izni alan polisin, Mark Ahriman'ın büyük evini iyice aramak için üç güne ihtiyacı vardı. İlk başta, psikiyatrın büyük bir oyuncak koleksiyonuna sahip olmasının dışında hiçbir tuhaf bulguya

rastlanamadı ve ilk gün, araştırmanın dava üzerinde büyük bir etkisi olmayacağına karar verildi.

Çok geniş bir alan üzerine kurulmuş olan malikâne, karmaşık bir otomatik ev sistemine sahipti. Bilgisayar konusunda uzman olan polisler, daha önce sadece Ahriman'ın bildiği ve sistemin tamamına erişim sağlayan gizli kodu çözdüler; kısa bir süre sonra, çeşitli büyüklüklerde sekiz gizli kasanın varlığını keşfettiler.

Kombinasyonların şifresi çözüldükten sonra çınar ağacı kullanılarak dekore edilen çalışma odasındaki ilk kasanın sadece finansal kayıtları içerdiği anlaşılmıştı.

Ana süitin oturma odasındaki ikinci kasa daha büyüktü ve içinde beş tane tabanca vardı. İki tanesi tam otomatik tabanca, bir tanesi de Uzi'ydi. Hiçbiri Mark Ahriman'ın üzerine kayıtlı değildi; hiçbir silah satıcısında bu tabancalara ait kayıt yoktu.

Üçüncü kasa, zeki bir biçimde büyük yatak odasının şöminesine gizlenmiş küçük bir kutuydu. Polis orada da bir tabanca buldu: On atımlık Taurus PT 111 Millennium. Kovanlardan biri boştu, anlaşılan kısa bir süre önce ateş edilmişti.

Bu kutudaki ikinci şey, hem kriminoloji uzmanlarının hem de habercilerin çok ilgisini çekmişti; kimyasal bir solüsyonun içinde iki insan gözüne sahip vakumlu bir kavanoz. Kapağa yapıştırılmış etiketin üzerinde- düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir haiku vardı:

Babamın gözleri.

Gözyaşı kiralı.

Sana g/ülerim.

Medya borası, medya fırtınası haline dönüştü.

Dusty'le ve Martie, artık günlerdir haberciler tarafından kuşatma altmda tutulan Sabrina'nın evinde kalamazdı.

Üçüncü gün polis, ev bilgisayarına kayıtlı kasa listesine dahil edilmeyen bir kasada, video kaset koleksiyonu buldu. Bir müteahhit, bu kasayı, evi satın aldıktan sonra Dr. Ahriman için kaçak olarak yaptığını itiraf etmişti. Kasetlerde, doktorun ödül törenleri, en tehlikeli oyunları vardı. Bunlardan biri de, yatak odasındaki japonagacmm arkasına gizlenen kamerayla çekilen ve Susan'ın ve ona işkence eden kişinin görüntülerini içeren kasetti.

Medya fırtınası medya kasırgasına dönüştü.

Martie'yle ve Dusty, mikrofonların ve kameraların bir adım önünde olmak için bir süre arkadaşlarının evinde kalırken işi Ned Motherwell yürüttü.

Ahriman olayını gece haberlerinin zirvesinden indiren tek hikâye, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na, Bel Air'da yapılan insanlık dışı saldırı ve öfkeli Gizli Servis ajanlarının megastar saldırganı vurarak öldürmesiydi. Megastar'ın Mark Ahrimani tanıdığı ve eskiden Ahriman'ın da ortak olduğu uyuşturucu tedavi kliniğinde tedavi gördüğü öğrenildikten sonraki yirmi dört saat içinde medya kasırgası yüzyılın fırtınası haline geldi.

En sonunda fırtına sona erdi; çünkü bu günlerde, olay ne kadar korkunç ve ne kadar önemli olursa olsun, onu muhakkak daha yeni ve daha fazla şok edici bir olay izliyordu.

İlkbaharın sonlarına doğru, Skeet'in fiziksel tedavisi sone erdi ve Skeet yıllardır ilk defa kilo aldı. Pembeli kadm, mahkemenin kararından bağımsız olarak kendi isteğiyle, vergisi düşülmüş bir milyar yedi yüz elli milyon doları Ske-et'e verdi. Skeet, sağlığı düzeldiği için birkaç ay boyacılık işine ara verip seyahat etmeye ve seçeneklerini düşünmeye karar verdi.

Skeet ve Fig Newton, daha önce, onları ilk önce Roswell, New Mexico'ya sonra da UFO'lar tarafından ziyaret edildiğine inanılan

başka yerlere götürecek bir seyahat planı yapmışlardı. Ehliyeti geri verildiğine göre Skeet, yeni karavanını Fig'le dönüşümlü olarak kullanabilirdi.

Pembeli kadm, beyninin Mark Ahriman tarafından yıkandığını ve Ahriman'ın isteği dışında onunla cinsel ilişkiye girdiğini iddia ettiği için, dava yasal savunma davası olarak ele alındı. Kadın, ilk atışta ne yazık ki araya Skeet'in girdiğini söyledi. Savcının odasında geçen sert tartışmalardan sonra kasıtsız cinayetle suçlandı ve kefaletle serbest bırakıldı. Yaza doğru, kadının mahkûm edilip edilmeyeceğine yönelik bahisler oynanmaya başladı. Kadın mahkemeye çıkarılsa bile, Amerika'nın en iyi talk şov programındaki dokunaklı halinden sonra hiçbir jüri üyesi onun suçlu olduğuna inanmazdı. Programın sonunda Oprah kadına sarılıp, "Sen bir ilham perisisin," dedi ve tüm izleyiciler kendini tutamayarak ağladı.

Küçük Derek Lampton bir hafta boyunca kahraman oldu ve ulusal haberlere çıkıp okçulukla ilgili açıklamalarda bulundu. Büyüdüğünde ne olmak istediği sorulduğunda Junior, "Astronot," dedi. Bu çocukça bir cevap değildi çünkü o not ortalaması 4.0 olan bir öğrenciydi ve fen derslerine yeteneği vardı. Şu anda bir pilotluk öğrencisiydi.

Yazın ortalarına doğru Santa Fe'deki Bellon-Tockland Enstitüsü, Mark Ahriman'ın beyin kontrolüyle ilgili tuhaf deneylerinden haberdar olmadığını açıkladı. Onun bu enstitüde çalıştığına veya herhangi bir şekilde ilişkisi olduğuna yönelik inançların doğru olmadığı ispatlandı. Enstitünün müdürü "O bir psikopat ve patetik bir narsistti, bu prestijli kurumla ve dünya barışı için yaptığı önemli çalışmalarla kendisini yasallaştırmaya çalışan yeteneksiz bir psikiyatrdı," açıklamasını yaptı. Enstitünün yaptığı araştırmaların içeriği çeşitli yollarla medyaya açıklansa da, The Neıv York Times'ta ya da National Enquirefda çıkan hiçbir haber içeriğin anlaşılmasına yetmedi.

Martie, Yüzüklerin Efendisiyle ilgili yeni bir video oyunu dizayn etme kontratını iptal etti. Tolkien'ı hâlâ seviyordu ama daha gerçek şeyler yapma ihtiyacı duyuyordu. Dusty ona ev boyama işini teklif etti ve Martie bir süre bu işi yaptı. Bu iş, kaslarını ağrıtacak kadar gerçekti ve ona sağlıklı kararlar verebilmesi için zaman kazandırmıştı.

Başkan'ın burun ameliyatı başarılı geçti.

Ned Motherwell, edebiyat dergisine üç haiku sattı.

Dusty'nin aldığı iki piyango bileüne ikramiye vurmadı.

Yaz ayları boyunca Martie ile Dusty zaman zaman üç mezar ziyaret ettiler. Valet, mezar taşlarının arasında dolaşmayı seviyordu. İlkinde Güler Yüzlü Bob'a, ikincisinde Susan ve Eric Jagger'a çiçek getirdiler. Üçüncüsünde, Dusty'nin hiç görmediği üvey kız kardeşi Dominique'in mezarına çiçek koydular.

Claudette, kızının tek fotoğrafını kaybettiğini iddia etti. Belki de bu doğruydu. Ya da belki Dusty'nin onu almasını istememişti.

Dusty, Dominique'in fotoğraftaki tatlı ve yumuşak yüzünü hatırladığında Martie, o bebeğin yaşamasına izin verilseydi, Claudette'nin içindeki kötülüğü azaltıp azaltmayacağını merak ediyordu. O kadar masum birine bakarken ve onu korurken belki de Claudette değişecek ve şefkatin ve alçakgönüllülüğün anlamını öğrenecekti. Ahriman'la annesinin kutsal olmayan birlikteliğinden olan Down çocuğunun gizli bir takdis olduğuna inanmak zor olsa da, evren ayrıntılarıyla incelendiğinde, anlamı olan çok daha tuhaf şekillerle doluydu.

Temmuzun sonlarında, Kendinizi Sevmeyi Öğrenin adlı kitap, The Neıv York Times'ın en çok satanlar listesindeki yüzüncü haftasında hâlâ ilk beşin içindeydi.

Ağustos ayının başlarında Skeet ve Fig Oregon'dan aradılar, Koca Ayağın bir resmini çektiklerini ve resmi acele postayla gönderdiklerini söylediler.

Fotoğraf bulanık ama şaşırtıcıydı.

Yazın sonlarına doğru Martie, Susan Jagger'ın isteği üzerine kendisine bırakılan mirası almaya karar verdi. Balboa Peninsula'daki evi satıp diğer varlıkları da nakit paraya çevirdikten sonra eline geçen miktar oldukça fazla olmuştu. İlk başta bir peni bile istememişti; bunun kanlı bir para olduğunu düşünmüştü. Sonra bu parayı, çocukken kurduğu bir hayali gerçekleştirmek için kullanabileceğini fark etti. Zamanda geri gidecek ve yanlış nedenlerle tercih etmediği yolu tercih edecekti. Susan, zamanda geri gidip küçük bir kızken hayal ettiği gibi viyolonist olma şansına asla sahip olamayacaktı. Bu yüzden Martie, ölümden doğan bu hediyeyi yanlış bir yaşamı düzeltmek için kullanmanın doğru olacağına karar verdi

Martie özenli ve gayretli bir öğrenci olduğundan, onun veterinerlik okulundan mezuniyetini kutlamak ve işkence edilen kedilerle köpekler için sığınma evini ve hayvan hastanesini açması için uzun yıllar beklemelerine gerek kalmamıştı. Susan'ın mirasından geriye çok fazla bir şey kalmamıştı ama zaten çok fazla paraya da ihtiyaçları yoktu. Veterinerlikten kazandığı para hayvanları kurtarmak için gerekli olan para ihtiyacını karşılamaya yetecek ve Dusty'nin ev boyayarak kazandığı paraya yakın bir miktarı da eve getirebilecekti.

Parti, Corona Del Mar'daki evlerinde düzenlenmişti; bu ev, eskisinin külleri üzerine yeniden inşa edilmişti ve her şeyiyle eski evin aynısıydı. Bugünlerde yumuşasa da, Sabrina evin boyasının hâlâ "palyaço gibi" olduğunu söylüyordu.

Dusty'nin ailesinden sadece Skeet davet edilmişti. Karısı Jasmine ve üç yaşındaki oğlu Foster'la birlikte gelmişti. Foster'a herkes Sinekkuşu diyordu.

Fig ve karısı Primrose -Jasmine'in ablası- Fig ve Skeet'in birlikte kurduğu şirkete ait broşürlerin kopyalarım getirmişlerdi. Tuhaf Olaylar Tur Hizmetleri her geçen gün biraz daha büyüyordu. Koca Ayağın izini takip etmek, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarının yaşandığı yerleri görmek, bir dizi perili evde yaşamak ya da sahte ölümünden beri bu büyük ülkenin etrafında oradan oraya dolaşan Elvis'i izlemek isterseniz, Tuhaf Olaylar Tur Hizmetleri, merakınızı giderecek paketlere sahip tek seyahat acentesidir.

Ned Motherwell, kız arkadaşı Spike ile birlikte gelmişti ve en son çıkan haiku kitabının imzalı kopyalarını da getirmişti. Onun da söylediği gibi, şiirde çok fazla para yoktu ama geçimini sağlamak için artık ev boyamasına da gerek kalmıyordu ve bu oldukça tatmin edici bir işti. Ayrıca, yaptığı günlük işlerden ilham alıyordu: Yeni kitabının adı Merdivenler ve Fir-çalar'dı.

Skeet'in, birkaç yıl önce Fig'le birlikteyken yolda karşılaştığı büyükannesi Luanne Farner, Cascade, Colorado'dan gelmişti ve kendi elleriyle pişirdiği muzlu fındıklı ekmeği getirmişti. Güzel bir hanımdı ama onunla ilgili en güzel şey, oğlu Sam Farner'a, yani takma adıyla Holden Caulfield'a benzeyen hiçbir yönünün olmamasıydı.

Roy Closterman ve Brian, siyah labradorları Charlotte'la birlikte gelmişlerdi ve etrafta bir sürü başka köpek de vardı. Dört bacaklı misafirler için Üç Köpek Fırıncılığın mamulleri ikram edilmişti ve keçiboynuzlu bisküvileriyle Valet bile cömert bir ev sahibiydi.

Chase ve Zina Glyson, Santa Fe'den gelmişler ve yanlarında kırmızı acı biberler ve diğer Güneybatı hazinelerinden getirmişlerdi.

Chase'in annesi ve babasıyla ilgili olarak yapılan yanlışlık giderilmişti ve şu ada Küçük Tavşan Oku-lu'nun eski öğrencilerinden hiçbiri sahte taciz anılarına inanmıyordu.

O gece misafirler gittikten sonra, Rhodes ailesinin üç üyesi, sekiz bacakları ve tek kuyruklarıyla büyük yatakta birbirlerine sarılmışlardı. İlerlemiş yaşının farkında oldukları için Valet'e en sonunda sınırlı mobilya ayrıcalıkları tanınmıştı; yatak da bu sınırların içindeydi.

Martie sırtüstü yatıyordu ve Valet da onun ayak ucuna uzanmıştı. Sahibinin ayak bileklerine yaslanmış olduğu için Martie onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Dusty, Martie'nin yanında yatıyordu. Çok yakın oldukları için Martie onun yavaş ve istikrarlı kalp ritmini de duyabiliyordu.

Dusty onun omzunu öptü ve karanlıkta Martie, "Keşke bu mutluluk sonsuza kadar sürse," dedi

Dusty "Sürecek," dedi.

"Çok iyi bir arkadaş ve bir baba hariç, sahip olmayı isteyebileceğim her şeye sahibim. Ama biliyor musun?"

"Neyi?"

"Hayatımı rüya olduğu için değil bu kadar gerçek olduğu için seviyorum. Tüm arkadaşlarımız, yaptıklarımız, bulunduğumuz yer... hepsi gerçek. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Dusty.

O gece rüyasında Güler Yüzlü Bob'u gördü. Üzerinde iki parlak çizgisi olan siyah iş paltosunu giymişti ama yangın söndürmeye gitmiyordu. Mavi bir gökyüzünün altmda, yamaçtaki bir çayırda yürüyorlardı. Babası onunla gurur duyduğunu söylüyordu ve Martie de onun kadar cesur olmadığı için özür diliyordu. Babası onun her

açıdan cesur olduğu konusunda ısrar ediyor ve önümüzdeki yıllarda Martie'nin güçlü ellerinin bu dünyadaki pek çok masum insanın iyileşmesini ve rahat etmesini sağlayacağını bilmenin onu çok memnun ettiğini dile getiriyordu.

Gecenin bir yarısı uyandığında karanlıkta hissettiği varlık, horlayan Valet ve yanmda yatan Dusty kadar gerçekti.